STEPHEN KING

KARANLIK ÖYKÜLER

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

KARANLIK ÖYKÜLER

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

Kitabın Orijinal Adı
EVERYTHING'S EVENTUAL

BASKI
1. BASIM / EKİM 2002
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0313 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu-İST.
Tel: (0 212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0 212) 526 80 11
www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Shane Leonard için...

İçindekiler

Bir desteden tüm maçaları ve bir de joker çıkardım. Astan papaza = 1-13. Joker = 14. Kartları karıştırdım ve dağıttım. Kartların desteden çıkış sırası, yayıncımın bana gönderdiği listedeki yerlerine göre hikâyelerin kitaptaki sırasını belirledi. Ve bu şekilde edebi hikâyeler ile vurucu hikâyeler arasında şaşırtıcı bir denge oluştu. Ayrıca uygun gördüğüm yere göre her hikâyenin başına veya sonuna, birer açıklama koydum. Bir sonraki sıralamayı Tarot kartları belirleyecek.

Önsöz: (Neredeyse) Kayıp Sanatı İcra Etmek 9
Dört Numaralı Otopsi Odası 19
Siyah Giysili Adam 46
Tüm Sevdikleriniz Yok Olup Gidecek 73
Jack Hamilton'ın Ölümü 88
Ölüm Odası 121
Eluria'nın Küçük Hemşireleri 148
Her Şey Olacağına Varır 215
L.T.'nin Evcil Hayvan Teorisi 269
Kuzeye Doğru Giden Yol Virüsü 292
Gotham Café'de Öğle Yemeği 318
Sadece Fransızca Tarif Edebileceğiniz O His 353
1408 372
Lunapark Treni 410
Şanslı Çeyreklik 451

Önsöz
(Neredeyse) Kayıp Sanatı İcra Etmek

Yazma zevkinden daha önce birçok kez bahsettim ve artık bu konuyu temcit pilavı gibi tekrar gündeme getirmek istemiyorum ama bir itirafta bulunayım: yaptığım işin ticari yönünden de bir amatöre has, hafifçe çılgın bir zevk alıyorum. Bu konuda beceriksizlikler yapmak, çeşitlilik yaratmak ve sınırları zorlamak hoşuma gidiyor. Görsel romanlar *(Storm of the Century, Rose Red),* seri romanlar *(Yeşil Yol)* ve internet üzerinden yayınlanan seri romanlar *(The Plant)* denedim. Önemli olan daha fazla para kazanmak veya yeni pazarlar oluşturmak değil; farklı yollarla yazmanın etkisini, sanatını ve hünerini görebilmek, bu şekilde işlemi tazelemek ve sonuçta ortaya çıkan eseri -bir diğer deyişle hikâyeleri- olabildiğince parlak ve başarılı kılmak.

Üstteki satırda "[hikâyeleri] taze kılmak" yazmıştım ama dürüstlük adına değiştirdim. Yani, haydi bayanlar baylar, artık kendimden başka kimi kandırabilirim? İlk hikâyemi sattığımda yirmi bir yaşındaydım, kolejde sondan bir önceki senemdeydim. Şimdi elli dört yaşındayım ve Red Sox şapkamı astığım dokuz yüz elli gramlık bilgisayar/yazım işlemcimde pek çok şey yazdım. Çok uzun bir süredir yazıyorum ama yazmak, gözümde çekiciliğini hâlâ kaybetmiş değil. Ama yazmayı ilginçleştirip canlı bir hale getirmezsem kısa sürede yaşlanıp güçsüzleşirim. Bunun olmasını istemi-

yorum çünkü ne yazdıklarımı okuyan insanları (yani sizi, sevgili Sadık Okuyucu) ne de kendimi aldatmak istemiyorum. Ne de olsa bu işte birlikteyiz. Bu bir randevu. Zevk almamız, eğlenmemiz gerekir. Dans etmeliyiz.

Tüm bunları belirttikten sonra size yeni bir hikâye anlatabilirim. Karımla benim sahip olduğumuz iki radyo istasyonu var, tamam mı? Biri, spor radyosu olan WZON-AM, diğeriyse klasik rock çalan WKIT-FM (biz Bangor'un Rock'ı diyoruz). Radyoculuk bugünlerde, özellikle de Bangor gibi kanalların çok, dinleyicinin az olduğu bir pazarda çok zor. Çağdaş folk, klasik folk, eski şarkılar, Rush Limbaugh, Paul Harvey ve Casey Kasem'imiz var. Steve ve Tabby King istasyonları çok uzun bir süredir, faaliyetini zarara geçerek sürdürdü-zarar, beni huzursuz edecek kadar fazla değildi. Kazanmayı severim ama kamuoyu yoklamalarında yerimiz fena olmamasına rağmen yıl sonunda hep zararda oluyorduk. Bu bana, Bangor pazarında yeterince reklam geliri olmaması ve pastanın dilimlerinin çok ince olmasıyla açıklandı.

Böylece aklıma bir fikir geldi. Büyüdüğüm Durham, Maine'de büyükbabamla (ben büyürken o da yaşlanıyordu) birlikte dinlediklerimize benzer radyo oyunları yazacaktım. Bir Cadılar Bayramı oyunu! Orson Welles'ın *Mercury Tiyatrosu*'ndaki meşhur veya bilinmeyen, *Dünyaların Savaşı*'nın Cadılar Bayramı adaptasyonunu biliyordum elbette. H. G. Wells'in klasik istila hikâyesini haber bültenleri gibi okutmak Welles'in fikriydi (ama ne *muhteşem* bir fikir). İşe yaramıştı. Öyle işe yaramıştı ki ulusal bir panik baş göstermiş, Welles (H. G. değil, Orson) bir sonraki hafta *Mercury Tiyatrosu*'nda halktan özür dilemek zorunda kalmıştı. (O sırada gülümsediğine bahse girerim; biliyorum, çünkü bu kadar güçlü ve ikna edici bir yalan uydursaydım ben de gülümserdim.)

Orson Welles'in işine yarayanın benim de işime yarayabileceğini düşündüm. Welles'in adaptasyonunun başladığı gibi dans grubu müziğiyle başlamak yerine Ted Nugent'in feryat figan söylediği "Car Scratch Fever" ile başlayacaktım. Sonra WKIT yayın personelinden biri (artık kimse onlara diskjokey demiyor) anons yapacaktı. "Ben WKIT Haber'den JJ

West. Yaklaşık bin kişinin Pickering Meydanı'nda toplanmış, büyük, gümüş rengi, diske benzer bir nesnenin yere doğru yaklaşmasını izlediği Bangor şehir merkezindeyim... bir dakika, belki mikrofonu kaldırırsam siz de duyabilirsiniz."

Ve böylece işe başlayacaktık. Ses efektleri için evdeki üretim olanaklarını, roller için yerel tiyatrolardaki oyuncuları kullanabilirdim ve en iyi tarafı neydi biliyor musunuz? Her şeyden iyi tarafı? Oyunu kaydedip *tüm ülkedeki* radyo istasyonlarına satabilirdik! Elde edilecek gelir (muhasebecimin de onayladığı gibi) "yaratıcı yazarlık geliri" değil, "radyo istasyonu geliri" olacaktı. Bu şekilde reklam gelirindeki artışla yıl sonunda radyo istasyonları kâra bile geçebilirdi!

Bir radyo oyunu yazma fikri de, yazarlık yeteneklerimi kullanarak radyo istasyonlarımı kâra geçirebilme ihtimali de oldukça heyecan vericiydi. Sonuçta ne mi oldu? Beceremedim, olan bu. Denedim, denedim ve ortaya, kulağa düzyazı gibi gelen bir sonuç çıktı. Akılda bir makara gibi boşalan bir oyun değil *(Suspense ve Gunsmoke* gibi radyo programlarını hatırlayacak kadar yaşlı olanlarınız ne demek istediğimi anlayacaktır), kasete kaydedilmiş bir kitap gibiydi. Buna rağmen diğer istasyonlara satıp biraz para kazanabileceğimizden emindim ama oyunun başarılı olmayacağını biliyordum. Sıkıcıydı. Dinleyiciyi aldatacaktı. İşi elime yüzüme bulaştırmıştım ve nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bence radyo oyunları yazmak, kayıp bir sanat. Bir zamanlar sahip olduğumuz kulaklarımızla görebilme yeteneğini kaybetmişiz. Ahşap bir bloka parmak eklemleriyle vuran bir radyo efektçisini dinlerken tozlu çizmeleriyle Long Branch Saloon'un barına doğru yürüyen Matt Dillon'ı karşımdaymış gibi görebildiğimi hatırlıyorum. Artık bu söz konusu değil. O günler geçmişte kaldı.

Shakespeare stili oyun yazarlığı bir başka kayıp sanat. İnsanlar hâlâ kolejlerin sahneye koyduğu *Hamlet* veya *Kral Lear*'ı görmeye gidiyor ama birbirimize dürüst olalım: bu oyunlar televizyonda yayınlansa, Hamlet'i Brad Pitt, Polonius'u Jack Nicholson oynuyor olsa bile *En Zayıf Halka* veya *Survivor Five: Stranded on the Moon* gibi yapımlar karşısında izlenme şansları ne olur sizce? Ve insanlar *Kral Lear* veya *Macbeth* gibi Eliza-

beth dönemi oyunlara hâlâ gidiyor olmasına rağmen, bir sanat formundan zevk almakla o dalda yeni bir örnek yaratmak arasında çok büyük bir fark var. Arada sırada biri Broadway'de veya başka bir yerde bunu dener ve her zaman başarısız olur.

Şiir, kayıp bir sanat değildir. Şiir, her zamankinden iyi durumda. Elbette gösteriş ve dehayı birbirine karıştıran aptallar çetesi (*Mad* dergisi çalışanlarının kendilerine dedikleri gibi) her zamanki gibi çalıların ardına sinmiş durumda ama sanatın çok parlak temsilcileri de var. Bana inanmıyorsanız yerel kitapçı dükkanınızdaki edebi dergilere bakın. Okuduğunuz her altı berbat şiire karşılık bir iki iyi şiire rastlayabilirsiniz. Ve inanın bana, çöplükle hazine karşılaştırılıyorsa bu oldukça iyi bir oran.

Kısa hikâyeler de kayıp bir sanat değil ama yok oluşun derin çukuruna düşmeye şiirden daha yakın olduğunu söyleyebilirim. İlk kısa hikâyemi uzun yıllar önce, 1968'de sattığımda pazarın yıpranmasından dolayı hissettiğim üzüntüyü dile getirmeye başlamıştım bile: yirminci yüzyılın ilk yarısında çok popüler olan ucuz dergiler yok olmuştu, haftalıklar (örneğin *The Saturday Evening Post*) can çekişiyordu. Aradan geçen yıllar içinde kısa hikâye pazarının giderek daraldığını gördüm. Tanrı, genç yazarların hikâyelerini yayınlayabildikleri küçük dergileri, onların kelime yığınlarını (özellikle 2001 yılında ortaya çıkan Şarbon korkusuna rağmen) okuyan editörleri ve ilginç hikâyelerin antolojisi için hâlâ yeşil ışık yakan yayıncıları korusun. Onları korumak için Tanrı'nın bütün gününü, hatta kahve molasını bile, harcamasına gerek yok. On, on beş dakika yetecektir çünkü sayıları çok az ve her geçen yıl daha da azalıyor. Genç yazarlar (bu kitleye ben de dahilim ama orada hiçbir eserim yayınlanmadı) için Kutup Yıldızı gibi bir yol gösterici olan *Story* dergisi artık yok. Yaşaması için çok çaba gösterilen *Amazing Stories* de artık yok. *Vertex* gibi ilginç bilim kurgu dergileri ve elbette *Creepy* ve *Eerie* gibi korku dergileri de yok. Bu harika dergiler çok uzun zaman önce yok oldu. Arada sırada birileri bu dergileri hayata döndürmeye çalışır; bunu yazdığım sıralarda *Weird Tales* tekrar yayın hayatına dönmeye çalışıyor. Bu çabalar çoğunlukla sonuçsuz kalıyor. Vezinlerle yazılmış Shakespeare tarzı oyunlar gibi göz açıp kapayın-

caya kadar yayın hayatına başladıktan çok kısa bir süre sonra yok oluyorlar. Ve bir kez yok oldular mı, geri getirmek neredeyse imkânsız oluyor. Yitip gidenler, yitik halde kalmakta çok kararlı oluyorlar.

Geçen yıllar boyunca kısa hikâyeler yazmaya devam ettim. Devam etmemin bir sebebi, zaman zaman aklıma fikirler gelmesi, üç bin, dokuz bin, en fazla on beş bin kelimeye dökülmek için yalvaran güzel fikirler, bir başka sebepse pek nazik olmayan bazı eleştiri yazarlarının düşündüklerinin aksine işimin bitmediğini en azından kendime göstermekti. Kısa hikâyeler hâlâ başlı başına birer iş, bir zanaatçının dükkanından alabileceğiniz, her biri diğerlerinden farklı olan eşyalarla eşdeğerde. Elbette arka odada el emeğiyle yapılmasını bekleyecek kadar sabırlı ve istekliyseniz.

Ama kısa hikâyeleri *pazarlamak* için hikâyeler o şekilde yaratıldı diye yine babadan kalma yöntemler kullanmaya gerek yok. Ayrıca bir hayal ürününün satış şeklinin o ürünün değerini azalttığını ve ucuzlattığını varsaymak (eleştiri basınında pek çok geri kafalı böyle yapmış görünüyor) da yanlış.

Bana eserlerimi pazarlama konusunda en garip deneyimimi yaşatan ve anlatmaya çalıştığım ana noktaları gösteren "Lunapark Treni"nden bahsediyorum. "Lunapark Treni"nde, yitirilenin geri getirilmesinin çok zor olduğunu, belirli bir nokta geçildikten sonra yok oluşun muhtemelen kaçınılmaz olduğunu ama yaratıcı yazarlığın bir yönünde -ticari yön- yeni bir bakış açısının bazen bütünü güzelleştirebileceğini anlatmaya çalıştım.

"Lunapark Treni", *On Writing*'den sonra, beni neredeyse sürekli bir fiziksel ıstırap içinde bırakacak bir kazanın ardından gelen iyileşme dönemimde ortaya çıktı. Yazmak, acının çoğunu benden uzaklaştırdı; her zaman benim için en iyi ağrı kesici olmuştur. Anlatmak istediğim hikâye, basitliğin ta kendisiydi; kamp ateşi başında anlatılan hayalet hikâyelerinin bir adım ötesi. Ölü Adam Tarafından Arabaya Alınan Otostopçu'ydu.

Hayal gücümün gerçek dışı dünyasında kaybolmuş bir halde hikâyemi yazdığım sırada aynı derecede gerçek dışı olan e-ticaret dünyasında yeni bir oluşum kendini gösteriyordu. Bu oluşumun bir öğesi, sayfalarını

elimizle çevirdiğimiz (iyi yapıştırılmamışsa bazen çevirirken kopardığımız), tutkalla bir arada tutulan kapak ve yapraklardan oluşan kitapların pabucunu dama atacağını iddia ettiği elektronik kitaplardı. 2000 yılının başlarında, Arthur C. Clarke'ın sadece siber uzayda yayınlanmış bir makalesine çok büyük ilgi gösterilmişti.

Ama fazlasıyla kısaydı (ilk okuduğumda kız kardeşinizi öpmek gibi olduğunu düşünmüştüm). Benim hikâyem oldukça uzundu. Scribner'daki editörüm Susan Moldow (bir *Gizli Dosyalar* hayranı olarak ona Ajan Moldow diyorum... gerisini siz düşünün) bir gün Ralph Vicinanza'nın teşvikiyle aradı ve elimde elektronik pazarda denemek isteyebileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Ona "Lunapark Treni"ni gönderdim ve üçümüz -Susan, Scribner ve ben- yayıncılık tarihinde küçük bir sayfa açtık. Hikâyeyi birkaç yüz bin kişi internetten indirdi ve sonunda mahcup olmama yol açan bir miktar para kazandım. (Tabii bu lanet olası bir yalan, mahcup falan olmadım.) Kaset hakları bile yüz bin dolardan fazla kazandırdı ki bu, komik denecek kadar büyük bir miktar.

Böbürleniyor muyum? Kendimi mi övüyorum? Bir açıdan evet. Ama size söylemek istediğim bir şey daha var: "Lunapark Treni" beni tam anlamıyla çılgına çevirdi. Havaalanlarının o havalı, şık bekleme salonlarında genellikle diğer insanlar tarafından görmezden gelinirdim; insanlar çoğunlukla telefonda konuşuyor veya barda içki içerken laflıyorlardı. Bu durumdan gayet memnundum. Arada sırada biri yanıma gelir, elindeki peçeteyi karısı için imzalayıp imzalamayacağımı sorardı. Bu kaliteli takım elbise giymiş, deri evrak çantaları taşıyan adamlar, karılarının bütün kitaplarımı okuduğunu söylerlerdi. Ama onlar hiçbirini okumamış olurdu. Bunu da bilmemi isterlerdi. Sadece çok meşgullerdi. *Başarılı İnsanların Yedi Alışkanlığı*'nı, *Peynirimi Kim Kaptı?*'yı veya *Jabez'in Duası*'nı okumuşlardı, hepsi o. Acele etmeliler, hızlı yaşamalılardı, yaklaşık dört yıl sonra bir kalp krizi geçireceklerdi ve o sırada iyi görünmelilerdi.

"Lunapark Treni" bir e-kitap olarak yayınlandıktan (kapağı, Scribner amblemi ve her şeyiyle) sonra bu durum değişti. Havaalanlarının bekleme salonlarında insan yığını ortasında kalıyordum. Boston Amtrak salo-

nunda bile hücuma uğradım. Caddede yürürken yakama yapışıyorlardı. Bir süre için bir gün içinde üç talk show programından gelen teklifi geri çevirdiğim oldu (Springer'ı bekliyordum ama Jerry hiç aramadı). *Time*'ın kapağına bile çıktım. *The New York Times* "Lunapark Treni"nin gözle görülür başarısını ve siber uzaydaki halefi "*The Plant*"in gözle görülür başarısızlığını haber yaptı. Ulu Tanrım, *The Wall Street Journal*'ın ön sayfasındaydım. İstemeden bir patlama yapmıştım.

Peki beni çıldırtan neydi? Neydi tüm bunları anlamsızlaştıran? Hiç kimse hikâyeyi umursamıyordu. Kahretsin, hikâye hakkında tek bir şey soran bile olmadı. Çok da *iyi* bir hikâye. Basit ama eğlenceli. Amacına ulaşıyor. Bana göre okurken size televizyonu kapattırdıysa bu hikâye (ve koleksiyonda onu takip eden hikâyeler) çok başarılı demektir.

Ama "Lunapark Treni" konusunda herkesin sorduğu sadece, "Nasıl gidiyor? Satışlar ne durumda?" gibi sorulardı. Onlara hikâyenin satışını zerre kadar umursamadığımı, benim için önemli olanın okuyucuların yüreğinde bıraktığı iz olduğunu nasıl anlatmalıydım? Okuyucuların gözünde başarılı mıydı? Başarısız mıydı? Sinir uçlarına ulaşabiliyor muydu? Korku hikâyesinin *var oluş amacı* olan o küçük *ürpertiyi* yaratabiliyor muydu? Sonunda yaratıcılığın bozulmasının bir başka örneğine tanık olduğumu anladım. Bir başka sanatın yok olmanın eşiğinde olduğunun işaretiydi. Sırf ürünü pazara farklı bir yöntemle sunduğunuz için büyük bir derginin kapağına çıkmanın tuhaf şekilde yozlaşmış bir tarafı var. Hikâyeyi internetten indiren bütün o insanların, hikâyenin içeriğinden çok paketini merak etmiş olabilecekleri ihtimali ise daha da kötü. "Lunapark Treni"ni bilgisayarına indiren insanlardan kaçının onu *okuduğunu* bilmek ister miyim? Hiç sanmıyorum. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirim.

E-yayıncılık geleceğimiz olabilir veya olmayabilir, inanın hiç umurumda değil. Benim için bu yöntemi denemek sadece tüm benliğimi hikâye yazarlığına verebilmeye çalışmanın ve yazdıklarımı mümkün olduğunca çok kişiye ulaştırabilmenin bir başka yoluydu.

Bu kitap muhtemelen bir süre bestseller listesinde kalacak; o yönden çok şanslıyım. Ama bu kitabı o listede gördüğünüzde kendinize daha önce kısa hikâyelerden oluşan bir *başka* kitabın orada ne kadar süre kaldığını sorun ve yayıncıların, okuyucunun ilgisini böylesine az çeken bu tür kitapları basmaya devam etmelerini daha ne kadar umabileceğinizi düşünün. Bununla birlikte benim için soğuk bir gecede, elimde bir fincan çayla en sevdiğim koltuğa oturup dışarıda esen rüzgârın sesini dinleyerek bir oturuşta bitirebileceğim bir hikâyeyi okumak kadar mükemmel bir zevk pek az bulunur.

Ama onları yazmak o kadar zevkli değil. Bu koleksiyonda nispeten önemsiz olan sonuçtan çok daha büyük bir çaba harcanarak yazılmamış sadece iki hikâye var: Her şey Olacağına Varır ve "L.T.'nin Evcil Hayvan Teorisi". Sanatımı en azından taze tuttuğuma inanıyorum. Bunun en büyük sebebi, her yıl mutlaka bir veya iki hikâye yazmaya kararlı oluşum. Para için değil; aşk için olduğu da tam olarak söylenemez ama bir tür görev icabı. Çünkü kısa hikâye yazmak istiyorsanız kısa hikâye yazmayı düşünmekten çok daha fazlasını yapmanız gerekir. Bu, bisiklete binmekten çok bir spor salonunda egzersiz yapmaya benziyor; tekrarlamazsanız elinizde olanı kaybedersiniz.

Onları bu şekilde bir araya getirilmiş halde görmek bana büyük bir haz veriyor. Umarım size de en az bu kadar zevk verir. Sonucu bana **www.stephenking.com** adresine girerek iletebilirsiniz. Hem benim için hem kendiniz için yapabileceğiniz bir şey daha var: bu hikâyeleri beğendiyseniz bir hikâye kitabı daha alın. Örneğin Matthew Clam'den *Sam the Cat* veya Ron Carlson'dan *The Hotel Eden.* Bu isimler, iyi iş çıkaran yazarlardan sadece ikisi ve artık resmen yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen bu işi eski yöntemle, her seferinde bir kelime yazarak yapıyorlar. Sonuçta karşınıza çıktığı biçim bu gerçeği değiştirmez. Umursuyorsanız onları destekleyin. En iyi destekleme yöntemi hâlâ değişmedi: hikâyelerini okuyun.

Benimkileri okuyan birkaç insana teşekkür etmek istiyorum: *The New Yorker*'dan Bill Buford; *Scribner*'dan Susan Moldow; uzun yıllar boyunca çıkardığım pek çok işi baskıya hazırlayan Chuck Verrill; Ralph Vicinanza, Arthur Greene, Gordon Van Gelder; *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*'dan Ed Ferman; *Cavalier*'den Nye Willden ve '68'de ilk hikâyemi satın alan merhum Robert A. W. Lowndes. Ayrıca -en önemlisi- en sevdiğim Sadık Okuyucu'm olan karım Tabitha'ya teşekkür ederim. Tüm bu insanlar kısa hikâyenin kayıp bir sanat olmasını engellemek için çalışmışlar ve halen çalışmaktalar. Ben de öyle. Ve satın alarak (böylelikle maddi destek sunarak) ve okuyarak siz de yardım ediyorsunuz. En büyük yardımcı sizsiniz, Sadık Okuyucu. Her zaman siz.

Stephen King
Bangor, Maine
11 Aralık, 2001

Dört Numaralı Otopsi Odası

Bir süredir öyle bir karanlık içindeydim ki -ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrim yok- hâlâ baygın olduğumu sandım. Sonra yavaşça, baygın insanların karanlık içindeki hareketi algılayamayacaklarını ve o hareketle birlikte gıcırdayan bir tekerlekten çıktığı belli olan ritmik sesi duyamayacaklarını düşündüm. Ve aynı zamanda, başımın tepesinden topuklarıma dek bir temas hissediyordum. Plastik veya kauçuk olabilecek bir şeyin kokusunu alıyordum. Bu baygınlık olamazdı ve bu hisler, bir rüya görüyor olduğumu düşünebilmem için fazlasıyla... gerçekti.

O halde bana neler oluyordu?

Kimdim?

Ve bu bir rüya değilse neydi?

Gıcırdayan tekerleğin aptal ritmi kesildi ve hareket durdu. Etrafımı saran ve kauçuk gibi kokan şeyden bir hışırtı duyuldu.

Bir ses sordu: "Hangisi dediler?"

Bir duraksama.

İkinci ses: "Dörttü sanırım. Evet, dört."

Tekrar hareket etmeye başladık ama bu kez daha yavaştı. Artık hafif ayak sesleri duyabiliyordum. Muhtemelen yumuşak tabanlı ayakkabılar, belki spor ayakkabı giyiyorlardı. Beni tekrar durdurdular. Hafif bir tıkırtının ardından bir uğultu oldu. Galiba açılan kapının havalı menteşesinin çıkardığı sesti.

Neler oluyor? diye haykırdım ama haykırışım sadece beynimde kaldı. Dudaklarım kıpırdamıyordu. Dudaklarımı -ve ağzımın içinde hareketsiz duran dilimi- hissedebiliyor ama kıpırdatamıyordum.

Üzerinde yattığım şey tekrar ilerlemeye başladı. Tekerlekli bir yatak mıydı? Evet. Daha doğrusu bir sedye. Uzun zaman önce, Lyndon Johnson'ın Asya'daki lanet olası küçük macerasında bunlarla bir deneyimim olmuştu. Anladığım kadarıyla bir hastanedeydim, başıma yirmi üç yıl önce neredeyse hadım olmama sebep olacak patlama gibi kötü bir şey gelmişti ve ameliyat edilecektim. Bu fikir, içinde pek çok akla yatkın yanıtı barındırıyordu ama hiçbir yerim acımıyordu. Aklımı kaçıracak kadar dehşete düşmüş olmam haricinde gayet iyiydim. Ve eğer bunlar beni ameliyathaneye götüren hademelerse niçin göremiyordum? Neden *konuşamıyordum?*

Üçüncü bir ses: "Bu tarafa, çocuklar."

Tekerlekli yatağım yön değiştirdi. Bu arada kafamın içinde aynı soru yankılanıyordu. *Başımı ne tür bir belaya soktum?*

Bu, kim olduğuna bağlı değil mi? diye sordum daha sonra kendime. En azından kim olduğum sorusunun cevabını artık bulmuştum. Ben, Howard Cottrell'dim. Bazı iş arkadaşlarım tarafından Fatih Howard olarak çağrılan bir borsa simsarı.

İkinci ses (tam başımın üzerinden): "Bugün çok güzel görünüyorsun, doktor."

Dördüncü ses (bir kadına ait ve serinkanlı): "Senin tarafından beğenilmek her zaman çok hoş, Rusty. Biraz acele edebilir misin? Bebek bakıcısına yediden önce evde olacağımı söyledim. Ailesiyle yemeğe çıkacakmış."

Yediden önce, yediden önce. Demek hâlâ öğle sonrası, belki akşamüstüydü ama ben zifiri bir karanlığın içindeydim. *Neler oluyordu?* Daha önce neredeydim? Ne yapıyordum? Neden telefonlarla boğuşmuyordum?

Çünkü bugün cumartesi, diye fısıldadı derinde bir ses. *Sen... sen...*

Bir ses: TOK! Sevdiğim bir sesti. Neredeyse onu duymak için yaşadığım ses. Bu... neyin sesiydi? Elbette topa vuran golf sopasının sesi. Oyunun ilk vuruşu. Ayakta durmuş, topun havada süzülmesini izliyordum...

Birileri beni omuzlarımdan ve dizlerimin altından tutarak kaldırdı. Çok korktum ve çığlık atmaya çalıştım. Hiçbir ses çıkmadı... veya belki çıktı ama çok zayıftı, belki altımdaki tekerleğin gıcırtısından bile hafif. Belki o kadar bile değildi. Muhtemelen hayalimin bir ürünüydü.

Sonsuz bir karanlık içinde, havadaydım, *Hey, sakın beni düşürmeyin, belim iyi sayılmaz,* demek istedim ama dudaklarım ve çenem yine kıpırdamadı; dilim hâlâ ölü bir köstebek gibi ağzımın içinde duruyordu. Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve hissettiğim korkunun derecesi paniğe yaklaştı: ya beni ters bir pozisyonda koyarlarsa ve dilim geri kayıp nefes borumu tıkarsa? O şekilde nefes alamazdım! Biri için "dilini yuttu" dediklerinde kastettikleri de bu değil miydi?

İkinci ses (Rusty): "Bak bu hoşuna gidecek, doktor, adam Michael Bolton'a benziyor."

Kadın doktor: "O da kim?"

Üçüncü ses-en fazla yirmi yaşında olan bir gencin sesi: "Zenci olmaya özenen beyaz bir şarkıcı. Bu adamın o olduğunu sanmıyorum."

Bunun üzerine gülüşmeler oldu, bayan doktor da (biraz şüpheyle) katılmıştı ve minderli bir masaya benzeyen yere bırakıldığımda Rusty bir başka espri yaptı; görünüşe bakılırsa bir stand-up gösterisine yetecek kadar malzemesi vardı. Ama ben, söylediklerindeki komik noktayı yakalayamadım çünkü buz gibi bir dehşet beni dondurmuştu. Dilim soluk borumu tıkarsa nefes alamazdım, bu düşünce aklımdan geçmişti ama yeni, korkunç bir düşünce onun yerini aldı. *Ya zaten nefes almıyorsam?*

Ya ölmüşsem? Ya ölüm böyle bir şeyse?

Duruma uyuyordu. Her şey korkunç bir bulmacanın parçaları gibi yerine oturuyordu. Karanlık. Plastik kokusu. O günlerde Fatih Howard'dım, *olağanüstü* borsa simsarı, Derry Municipal Country Club'daki diğer *üyelerin* kâbusu, dünya üzerindeki ünlü golf sahalarının gediklisi... ama '71'de Mekong Deltası'nda Tıbbi Yardım Ekibi'nin bir parçası olan, köpeğini gördüğü rüyadan yaşlı gözlerle uyanan korkmuş bir gençtim ve bu hissi, bu kokuyu tanımıştım.

Ulu Tanrım, bir ceset torbasının içindeydim.

İlk ses: "Şunu imzalar mısınız, doktor? Biraz bastırsanız iyi olur, üç kopya üst üste."

Kâğıdın üzerinde gezen kalemin sesi duyuldu. İlk sesin sahibinin doktora bir dosya uzattığını hayal edebiliyordum.

Ah, sevgili İsa, ne olur ölmüş olmayayım! Çığlık atmaya çalıştım ama yine hiç ses çıkmadı.

Ama nefes alıyorum... değil mi? Yani nefes aldığımı hissetmiyorum ama ciğerlerim iyi, uzun süre su altında kalınca olduğu gibi hava için yırtınmıyor, bu iyiyim demektir, değil mi?

Ama ölüysen, diye mırıldandı derinden gelen ses, *ciğerlerin hava için zaten yırtınmaz, değil mi? Hayır... çünkü ölülerin akciğerlerinin oksijene ihtiyacı olmaz. Ölülerin ciğerleri... durumu öylece kabullenir.*

Rusty: "Cumartesi akşamı ne yapıyorsun, doktor?"

Ama ölmüşsem nasıl oluyor da hissediyorum? İçinde olduğum torbanın kokusunu nasıl alıyorum? Bu sesleri, doktorun cumartesi günü Rusty ismindeki -ne tesadüf- köpeğini yıkayacağını söylemesini ve gülmelerini nasıl duyuyorum? Ölmüşsem Oprah'nın programına katılan insanların hep bahsettiği beyaz ışığı neden görmüyorum? Neden hâlâ buradayım?

Fermuvar sertçe açıldı ve kendimi bembeyaz bir aydınlığın içinde buldum; bir kış günü bulutların arasından yüzünü gösteren güneş gibi kör ediciydi. Gözlerimi kısmaya çalıştım ama olmadı. Gözkapaklarım bozulmuş panjurlar gibiydi.

Bir yüz, parlak bir yıldızdan değil, tavandaki floresan lambadan gelen ışığın bir kısmını engelleyerek üzerime doğru eğildi. Yirmi beş yaşlarında, yakışıklı bir adamdı. *Baywatch*(*) veya *Melrose Place* gibi dizilerde görmeye alışık olduğumuz yakışıklı karakterleri andırıyordu. Ama onlardan bir nebze daha zeki olduğu söylenebilirdi. Özensizce taktığı yeşil ameliyat kepinin altından taşan siyah saçları gürdü. Yeşil bir önlük giymişti. Gözleri, kızların uğruna ölebileceklerini söyledikleri renkte, kobalt mavisiydi. Elmacık kemiklerinin üzerinde belli belirsiz çiller vardı.

(*) Sahil Güvenlik.

"Hey, vay canına," dedi üçüncü ses. "Bu adam gerçekten de Michael Bolton'a benziyor! Yüzü belki biraz daha uzun..." Yakınlaştı. Maskesinin ensesinden sarkan yeşil bağcıklarından birinin ucu alnıma sürttü. "...ama evet, benzerlik çok dikkat çekici. Hey Michael, bize bir şarkı söyle."

Söylemeye *uğraştığım* şarkı, *İmdat!* idi ama tek yapabildiğim ölü, donuk gözlerle bakmaktı; ölümün böyle olup olmadığını, ölü olup olmadığımı, kanın pompalanması kesilince herkesin buraya gelip gelmediğini bilmiyordum. Hâlâ yaşıyorsam bu genç adam gözbebeklerimin ışıkla karşılaşınca küçüldüğünü nasıl görmedi? Bu sorunun cevabını biliyordum... ya da bildiğimi sanıyordum. Gözbebeklerim küçülmemişti. Onun için parlak ışık bu kadar acı veriyordu.

Alnıma sürten bağcık bir tüy gibiydi.

İmdat! diye haykırdım muhtemelen bir stajyer veya hâlâ tıp öğrencisi olan *Baywatch* yakışıklısına. *Lütfen yardım edin!*

Dudaklarım titremedi bile.

Üzerime eğilen yüz geri çekildi, alnıma sürtünen bağcık uzaklaştı ve parlak beyaz ışık, başka tarafa çeviremediğim gözlerime ve beynime doldu. Tecavüze benzeyen, cehennem gibi bir duyguydu. Uzun süre bu ışığa bakmak zorunda kalırsam kör olacağımı düşündüm ve körlük ne büyük bir rahatlama olacaktı!

TOK! Golf sopasının topa vurduğu an çıkan ses. Ama bu kez vuruş daha düz, ellerde beliren his kötüydü. Top havadaydı. Büyük bir yay çizerek uçuyor... uçuyor... uzaklaşıyor...

Kahretsin.

Engebeli bölümdeydim.

Görüş alanıma bir başka yüz girdi. Üzerinde yeşil değil, beyaz bir önlük olan, dağınık kızıl saçlı biri. Pek zeki birine benzemiyordu. Karşımdaki yüz sadece Rusty'ye ait olabilirdi. Yüzünde, zavallı kolunda SUTYEN ASKILARINI ÇEKMEK İÇİN DOĞDUM dövmesi olan liseli bir çocuğa has aptal bir gülümseme vardı.

"Michael!" diye bağırdı Rusty. "Tanrım, *çokkk* iyi görünüyorsun, ahbap. Seninle tanışmak ne büyük şeref! Haydi bize bir *şarkı* söyle, koca adam! Ölüler diyarı listelerinin zirvesindeki şarkıyı söyle!"

Arkadan bir yerden artık bu sululuklara eğleniyormuş gibi bile yapmayan doktorun soğuk sesi duyuldu. "Kes şunu, Rusty." Sonra sesi yön değiştirdi. "Hikâye nedir, Mike?"

Mike, ilk sesin sahibiydi-Rusty'nin partneri. Sesi, büyüdüğünde Andrew Dice Clay olmak isteyen bir adamla çalışıyor olmaktan utanç duyuyor gibi geliyordu. "Derry Muni'de, on dördüncü delikte bulunmuş. Sahanın dışında, engebeli bölümdeymiş. O tarafta oynayan dört adamdan biri çalının altından çıkan bacağını görmemiş olsaydı şimdiye kadar bir karınca çiftliğine dönmüş olurdu."

Başımın içinde o sesi tekrar duydum -TOK!- ama bu kez sesi, çok daha nahoş bir başka ses izlemişti: golf sopamı savururken ucunu çarptığım çalıların hışırtısı. Zehirli sarmaşıkların olduğu söylenen on dördüncü delik. Zehirli sarmaşıklar ve...

Rusty, yüzünde aptalca bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. İlgisini çeken ölüm değil, Michael Bolton'a olan benzerliğimdi. Oh evet, bu benzerliğin ben de farkındaydım, birkaç kadın müşteriyle olduğum zamanlar hariç bunu pek gündeme getirmemeye çalışırdım. Böyle şeyler çok kullanıldığında etkisini çabucak kaybederdi. Ve bu şartlar altında... *Tanrım.*

"İlk müdahaleyi yapan kimmiş?" diye sordu kadın. "Kazalian mı?"

"Hayır," dedi Mike ve bir süre için bakışlarını bana çevirdi. Rusty'den en az on yaş büyüktü. Siyah saçlarının arasında birkaç gri tel göze çarpıyordu. Gözlükleri vardı. *Nasıl oluyor da bu insanların hiçbiri hâlâ hayatta olduğumu göremiyor?* "Onu bulan dört adamdan biri doktormuş. Birinci sayfadaki imza da ona ait... görüyor musunuz?"

Kâğıt hışırtıları. "Tanrım, Jennings. Onu tanıyorum. Gemi büyük tufandan sonra Ağrı Dağı'na indiğinde Nuh Peygamber'in ilk kontrolünü de o yapmış olmalı."

Rusty espriyi anlamış görünmüyordu ama yine de suratıma doğru böğürürcesine güldü. Nefesinde öğle yemeğinde yediği soğanların kokusu vardı ve bu kokuyu alabildiğime göre nefes alıyor olmalıydım. Öyle olmalıydı, değil mi? Ama...

Bunun üzerinde düşünmeme fırsat kalmadan Rusty iyice eğildi ve içimde bir umut patlaması oldu. Bir şey görmüştü! Bir şey görmüş ve suni teneffüs yapmaya karar vermişti. Tanrı seni korusun, Rusty! Tanrı seni ve soğan kokulu nefesini korusun!

Ama yüzündeki aptalca gülümseme değişmemişti ve ağzını benimkine yaklaştıracağı yerde parmaklarıyla çenemi kavradı. Bir kenarı başparmağıyla, öbür tarafı diğer parmaklarıyla tutuyordu.

"*Yaşıyor!*" diye haykırdı Rusty. "*Yaşıyor* ve Michael Bolton Dört Numaralı Oda Hayranlar Kulübü için şarkı söyleyecek!"

Parmaklarının baskısı arttı -uyuşturucu etkisi altındaymışım gibi çok hafif bir sızı vardı- ve dişlerimi birbirine çarptırarak çenemi sertçe aşağı yukarı oynatmaya başladı. Bir yandan da Percy Sledge'in kafasını patlatacak detone bir sesle kulakları tırmalayarak şarkı söylüyordu. Çenem, elinin sert hareketleriyle açılıp kapanıyor; dilim, hareketli bir su yatağının üzerinde yatan ölü bir köpek gibi yükselip alçalıyordu.

"Kes şunu!" diye tersledi onu doktor kadın. Gerçek bir şok yaşadığı sesinden anlaşılıyordu. Bunu muhtemelen hissetmiş olan Rusty durmadı ve neşeyle yaptığını sürdürdü. Parmakları artık yanaklarıma batıyordu. Donmuş gözlerim kör kör yukarı bakıyordu.

Rusty şarkıya devam ediyordu.

Sonra kadını gördüm. Yeşil önlük giymişti ve boğazına bağladığı kepi ensesinden sarkıyordu. Kısa, kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Erkeksi ama aynı zamanda güzel bir kadındı. Kısa tırnaklı ellerinden biriyle Rusty'yi yakaladı ve geri çekti.

"Hey!" dedi Rusty bozuk bir sesle. "Bırak beni!"

"O halde sen de *onu* rahat bırak," dedi kadın. Sesinde belirgin bir öfke vardı. "Sululuklarından bıktım artık, Rusty. Bir daha olursa hakkında olumsuz bir rapor yazacağım."

"Hey, sakin olun," dedi *Baywatch* yakışıklısı-doktorun asistanı. Patronu ve Rusty'nin hemen orada birbirlerine girmesinden korkuyor gibiydi. "Haydi bu konuyu kapatalım."

"Neden bana böyle cadılık yapıyor?" dedi Rusty. Sesinin hâlâ gücenmiş çıkmasına gayret ediyor, hatta mızmızlanıyordu. Sonra sesinin tonu hafifçe değişti. "Neden bana böyle kötü davranıyorsun? Yoksa âdet döneminde misin?"

Doktorun sesi tiksinti doluydu. "Çıkarın şunu buradan."

Mike: "Haydi, Rusty. Gidip defteri imzalayalım."

Rusty: "Tamam. Ve biraz temiz hava alalım."

Ve ben tüm bunları bir radyo yayınıymış gibi dinliyordum.

Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı. Alınmış olan ve sıkıntıyla homurdanan Rusty doktorun neden ruh halini daha önceden belirtmediğini düşündü, böylece herkes *bilirdi.* Yumuşak tabanlı ayakkabıların çıkardığı seslerin yerini aniden lanet olası topumu bulmak için çalılara vurduğum sopamın çıkardığı hışırtılar aldı. Topun fazla derine gitmediğinden emindim, o halde neredeydi bu kahrolası? Tanrım, on dördüncü delikten *nefret* ediyordum. Zehirli sarmaşık olduğu söyleniyordu ama bu sık çalıların arasında daha tehlikeli bir şey...

Sonra bir şey beni ısırmıştı, değil mi? Evet, bundan neredeyse eminim. Sol baldırımdan, beyaz spor çorabımın hemen üst kısmından ısırılmıştım. Önce bir noktada yoğunlaşan, ardından yayılan keskin bir acı...

...ve ardından zifiri karanlık. Sedye üzerinde, bir ceset torbasının içinde Mike'ın *("Hangisi dediler?")* ve Rusty'nin *("Dörttü sanırım. Evet, dört.")* sesini duyana dek.

Bir çeşit yılan olduğunu düşünmek istiyordum ama belki bunun sebebi topumu ararken aklımda yılanların olmasıydı. Bir böcek de olabilirdi, tek hatırladığım bir acı dalgasıydı ve ne olduğu aslında o kadar da önemli değildi, değil mi? Önemli olan, hâlâ hayatta olduğum ve onların bunu bilmediğiydi. Şanslı olduğum söylenemezdi elbette... Dr. Jennings'i tanıyordum, on birinci delikte diğer üç arkadaşı ve onunla konuşmuştum. İyi bir adamdı ama fazla yaşlıydı. Bunak, öldüğümü söylemişti. Ardından, uyuşuk yeşil gözleri ve şımarık liseli sırıtışıyla Rusty ölü olduğumu ilan etmişti. Doktor hanım, Bayan Cisco Kid henüz bana *bakmamıştı* bile. Belki yakından baktığında...

"Bu serseriden *nefret* ediyorum," dedi doktor kapının kapanmasının ardından. Artık sadece üç kişiydik, ama elbette Bayan Cisco Kid sadece iki kişi olduklarını sanıyordu. "Bütün serseriler neden beni buluyor, Peter?"

"Bilmiyorum," dedi Bay *Melrose Place.* "Ama Rusty özel bir vaka, en önde gelen serserilere bile taş çıkartır. Beyni ölü olduğu halde yürüyebilen bir mucize."

Doktor güldü ve bir metal sesi duyuldu. Bu sesin ardından beni ölesiye korkutan başka sesler geldi. Birbirine çarpan çelik aletlerin sesi. Sol tarafımdan geliyordu ve görüş alanımın dışında olmasına rağmen ne yapmaya hazırlandıklarını anladım: otopsi. Beni kesmek için hazırlık yapıyorlardı. Howard Cottrell'in kalbini çıkarıp hangi sebeple pes etmiş olduğunu bulmaya çalışacaklardı.

Bacağım! diye haykırdım beynimin içinde. *Sol bacağıma bakın! Sorun orada, kalbimde değil!*

Belki de her şeye rağmen gözlerim parlak ışığa uyum sağlamıştı. Şimdi görüş alanımın üst köşesinde paslanmaz çelikten bir aleti görebiliyordum. Dev bir dişçi aletini andırıyordu ama ucunda delgi yoktu. Bu bir testereydi. Beynin derinliklerinden, sadece *Riziko!* oynarken gerekebilecek ilginç bilgilerin saklandığı yerden aletin ismini bile buldum. Bu bir Gigli testeresiydi. Kafatasının tepesini kesip açmak için kullanılıyordu. Elbette bunu, saçlarınız ve yüzünüzle birlikte tüm kafa derinizi bir çocuğun Cadılar Bayramı maskesi gibi çekip çıkardıktan sonra yapıyorlardı.

Sonra beyninizi dışarı çıkarıyorlardı.

Birbirine çarpan metal sesleri devam ediyordu. Sonra bir sessizlik oldu. Ardından öyle yüksek bir metalik ses duyuldu ki yapabilsem vücudumun yerinden sıçraması işten değildi.

"Perikardiyel kesiyi sen yapmak ister misin?" diye sordu doktor.

Pete temkinli bir ifadeyle sordu: "Yapmamı istiyor musun?"

Dr. Cisco iyilik olarak sorumluluk veren birinin nazik sesiyle, "Evet, sanırım istiyorum," dedi.

"Pekâlâ," dedi diğeri. "Yardımcı olacak mısın?"

"Güvenilir yardımcı pilotun olacağım," diyerek güldü doktor. Kahkahasını bir *şık-şık* sesiyle vurguladı. Havayı biçen makasın sesiydi.

Şimdi panik, kafamın içinde çatı katında hapsolmuş bir sığırcık sürüsü gibi çırpınıyordu. Vietnam çok uzun yıllar öncesinde kalmıştı ama orada yarım düzine kadar otopsi görmüştüm -doktorlar buna "çadır gösterisi otopsileri" diyorlardı- ve Cisco ile Pancho'nun ne yapmak üzere olduklarını biliyordum. Geniş tutma halkaları olan makasın uçları uzun ve keskindi, *çok* keskindi. Yine de kullanmak için büyük bir güç gerektiriyordu. Alt uç, karna bir tereyağı külçesiymiş gibi rahatça giriyordu. Ardından, kırt, solar pleksustaki sinir yumağından geçip üzerindeki kas ve tendon yığınından geçecekti. Sonra sternuma girecekti. Makasın uçları bu kez bir araya geldiğinde kemik ayrılacak, kaburgalar çürük bir iple birbirine bağlanmış fıçılar gibi dağılacak, bu sırada sert bir ses çıkacaktı. Sonra süpermarketlerdeki et bölümlerinde tavukları parçalamak için kullanılan aletlere fazlasıyla benzemekte olan makas -*KIRT, KIRT, KIRT*- kemikleri ayıracak, kasları parçalayacak, akciğerleri serbest bırakacak, ardından trakeye yönelerek Fatih Howard'ı hiç kimsenin yemeyeceği bir Şükran Günü yemeğine çevirecekti.

Tiz, rahatsız edici bir vızıltı duyuldu... bu, dişçi aletine kesinlikle benziyordu.

Pete: "Acaba..."

Anaç sesli Dr. Cisco: "Hayır. Bunlar." *Şak-şak.* Nasıl yapacağını gösteriyordu.

Bunu yapamazlar, diye düşündüm. *Beni kesemezler... HİSSEDEBİLİYORUM!*

"Neden?" diye sordu Pete.

"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi doktor. Sesindeki anaç ifade neredeyse kaybolmuştu. "Yalnız olduğunda, Petie ufaklık, istediğin gibi yapabilirsin. Ama Katie Arlen'in otopsi odasında işe, perikardiyel makas ile başlayacaksın."

Otopsi odası. İşte. Sonunda açıkça duymuştum. Bütün tüylerimin diken diken olması gerekiyordu ama elbette bu söz konusu değildi; cildim düzgündü.

"Unutma," dedi Dr. Arlen (sesi artık ders veren bir öğretmeni andırıyordu). "Süt sağma makinesini kullanmayı herkes becerebilir... en iyisi ellerle yapılan iştir." Sesinde belli belirsiz bir ima vardı. "Anlaşıldı mı?"

"Tamam," dedi Pete.

Yapacaklardı. Bir şekilde ses çıkarmadığım veya hareket etmediğim takdirde gerçekten beni keseceklerdi. Makasın ilk müdahalesiyle kan fışkırırsa bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacaklardı ama o zaman muhtemelen çok geç olacaktı; ilk *KIRT* sesinin duyulmasının ardından kaburgalarım kollarıma doğru açılacak, kalbim kanla parlayan yuvasında, ışıkların altında çılgınca çarparak...

Tüm dikkatimi göğsümde topladım. *İttim* veya denedim... ve bir şey oldu.

Bir ses!

Bir ses çıkardım!

Çoğu, kapalı duran ağzımın içinde kayboldu ama sesi duydum ve burnumda da hissettim... alçak bir mırıltıydı.

Konsantre olup sahip olduğum tüm gücü toplayarak tekrar denedim ve bu kez burun deliklerimden sigara dumanı gibi çıkan, biraz daha kuvvetli bir ses duydum: *Nnnnnnn...* Aklıma çok, çok uzun bir süre önce izlediğim Alfred Hitchcock televizyon programı geldi. Programda Joseph Cotten bir araba kazasında felç oluyor ve hâlâ hayatta olduğunu diğerlerine sonunda döktüğü tek bir gözyaşıyla anlatabiliyordu.

Ve hiçbir şey olmasa bile bu minicik, sivrisinek vızıltısına benzeyen ses yaşıyor olduğumu, çürümekte olan kendi bedenimde hapis kalmış bir ruh olmadığımı *bana* kanıtlıyordu.

Tüm konsantrasyonumu odakladım, havanın burun deliklerimden girip boğazıma, oradan akciğerlerime doğru yolculuk etmesini hissettim ve gençlik yıllarımda Lane İnşaat Şirketi'nde olduğundan, tüm hayatımda olduğundan daha fazla çaba göstererek tekrar ses çıkarmaya çalıştım. Bu kez *hayatım için* çırpınıyordum ve beni duymaları gerekiyordu, Tanrım, duymaları gerekiyordu.

Nnnnnnnn...

"Biraz müziğe ne dersin?" diye sordu doktor. "Marty Stuart var, Tony Bennett..."

Pete umutsuzluk dolu bir ses çıkardı. Zorlukla duydum ve önce doktorun ne söylediğini anlamadım... muhtemelen merhamet ifadesi içeriyordu.

"Pekâlâ," dedi kadın gülerek. "Rolling Stones da var."

"*Sahi mi?*"

"Elbette. Göründüğüm kadar eski kafalı değilimdir, Peter."

"Öyle demek istemedim..." Sesi telaşlıydı.

Beni dinleyin! Başımın içinde haykırdım. Donuk gözlerim parlak ışığa bakmaya devam ediyordu. *Gevezelik etmeyi bırakın ve beni dinleyin!*

Boğazımdan daha çok hava geçtiğini hissettim ve bana her ne olmuşsa, geçmekte olduğu fikrine kapıldım... ama bu, o an aklımdan geçenler arasında minik bir detaydı. Belki gerçekten geçiyordu ama çok kısa bir süre sonra benim için iyileşmek diye bir şey söz konusu olmayacaktı. Var olan tüm enerjimi, sesimi onlara duyurma çabasına odaklamıştım ve bu kez beni duyacaklardı, biliyordum.

"Stones dinleyeceğiz o halde," dedi doktor. "Yoksa ilk perikardiyel kesinin şerefine bir koşu gidip bir Michael Bolton CD'si almamı mı isterdin?"

"Hayır, lütfen!" dedi Pete umutsuzca ve ikisi birden güldüler.

Sesi tekrar çıkarabilmiştim ve bu kez daha yüksekti. Umduğum kadar değildi ama öncekilere nazaran daha güçlüydü. Yeterince yüksek olmalıydı. Beni duyacaklardı, duymaları *şarttı.*

Tam tüm gücümü toplayıp sesi hızla katılaşan bir sıvı gibi burnumdan çıkarmaya başlamıştım ki oda gürültülü bir gitar melodisiyle doldu ve Mick Jagger'ın sesi kulaklarımda çınladı.

"*Kıs şunu!*" diye bağırdı Dr. Cisco komik bir şekilde müziği bastırarak ve tüm bu gürültüler arasında umutsuzca burnumdan çıkardığım hafif mırıltı, bir dökümhanedeki fısıltı gibi eriyip yok oldu.

Doktor tekrar üzerime doğru eğildi. Plexi göz koruyucusu ve ağzı üzerine de ince bir maske taktığını gördüğümde içimi yeni bir dehşet dalgası sardı. Omzu üzerinden arkasına baktı.

"Onu senin için soyacağım," dedi Pete'e ve eldivenli elinde bir bisturi olduğu halde Rolling Stones'un gök gürültüsünü andıran gitar sesi eşliğinde üzerime doğru eğildi.

Ümitsizce ses çıkarmaya çalıştım ama bir yararı olmadı. Ben bile kendimi duyamıyordum.

Bisturi indi ve kesti.

Başımın içinde bir çığlık attım ama hiçbir acı duymuyordum. Polo tişörtüm iki parça halinde yanlara düştü. Pete'in hâlâ hayatta olduğunu bilmediği hastasının üzerinde ilk perikardiyelini yaptığında ikiye ayrılacak kaburgalarım gibi ayrıldı.

Kaldırıldım. Başım geriye sarktı ve bir an için, doktor gibi maske ve koruyucu gözlük takmış, çelik bir masanın üzerinde duran korkunç aletleri kontrol etmekte olan Pete'i baş aşağı gördüm. Aletlerin içinde ilk göze çarpan, devasa makaslardı. Keskin uçları saten gibi zalimce parlayan çelik makaslara baktım. Sonra tekrar yatırıldım ve bu kez tişörtüm üzerimde değildi. Yarı çıplaktım. Oda soğuktu.

Göğsüme bak! diye haykırdım doktora. *Solunumum ne kadar zayıf olursa olsun göğsümün yükselip indiğini görmen gerek! Tanrı aşkına, sen lanet olası bir uzmansın!*

Doktor, sesini müziği bastırması için yükselterek odanın diğer tarafına baktı. (Mick Jagger'ın söylediği bu aptal şarkıyı, cehennemin kuytu köşelerinde sonsuza dek duyacaktım.) "Ne diyorsun? Sence şort mu, slip mi?"

Neden bahsettiklerini anladığımda içimi korku ve öfke karışımı bir duygu sardı.

"Elbette şort!" diye bağırdı diğeri. "Adama bir baksana!"

Aşağılık herif! diye bağırmak istedim. *Kırkını geçen herkesin paçalı don giydiğini mi sanıyorsun? Muhtemelen kırkına geldiğinde başka türlü düşüne...*

Doktor Bermuda pantolonumun düğmesini açtı ve fermuvarımı indirdi. Başka şartlar altında olsak, böyle güzel (biraz sert, ama evet, yine de güzel) bir kadın tarafından soyuluyor olmak beni son derece mutlu ederdi. Ama bugün...

"Kaybettin, Petie," dedi. "Slip giyiyormuş. Bana bir papel borçlusun."

"Maaş günü veririm," dedi diğeri yaklaşarak. Yüzü, doktorunkinin yanında belirdi; koruyucu gözlükleriyle, uçan dairelerine kaçırdıkları bir yaratığı inceleyen iki uzaylı gibiydiler. Gözlerime bakmalarını, onları *gördüğümü* anlamalarını istiyordum ama bu iki aptal iç çamaşırımla daha çok ilgileniyordu.

"Oooo, hem de *kırmızıymış,*" dedi Pete. "Çok *havalı!*"

"Daha çok pembeyi andırıyor," dedi doktor. "Kaldırabilir misin, Pete? Adam bir ton ağırlığında. Kalp krizi geçirmesine şaşmamalı. Bu sana bir ders olsun."

Formdayım! diye haykırdım. *Hatta muhtemelen senden daha formdayım, kaltak!*

Kalçam aniden güçlü bir çift el tarafından kaldırıldı. Sırtım kütledi ve bu ses üzerine kalbim tekledi.

"Affedersin, ahbap," dedi Pete. Pantolonum ve iç çamaşırım olmayınca odadaki soğuğu iyice hissettim.

"Önce bir ayak," dedi kadın, ayağımı kaldırarak. "Sonra diğeri. Çorapları çıkara..."

Aniden durdu ve içimde bir umut ışığı belirdi.

"Hey, Pete."

"Evet?"

"Erkekler golf oynarken genellikle Bermuda pantolon ve mokasenler mi giyer?"

Arka tarafında (tabii sesin sadece kaynağı oradaydı, kendisi odanın her tarafını sarıyordu) Rolling Stones, "Emotional Rescue"ya geçmişti. Acaba Mick Jagger sıska kıçına üç dinamit çubuğu sokulsa nasıl dans ederdi?

"Bana soracak olursan bu adam belasını arıyormuş," diye devam etti kadın. "Golf oynarken o son derece çirkin, golf oynayanlara has ayakkabıların giyildiğini sanıyordum..."

"Evet, öyle ayakkabılar da var ama giyilmeleri bir mecburiyet değil," dedi Pete. Eldivenli ellerini yüzümün üst tarafına doğru uzattı, parmakla-

rını iç içe geçirdi ve hafifçe geriye büktü. Eklemleri kütürderken talk pudrası zerreleri, minik kar taneleri gibi havada uçuştu. "En azından henüz değil. Bovling ayakkabıları gibi değil yani. Ayağında bovling ayakkabıları olmadığı halde oynuyorken yakalanırsan eyalet hapishanesini boylayabilirsin."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Ateş ölçümünü ve dış muayeneyi sen halletmek ister misin?"

Hayır! diye haykırdım. *Hayır, o daha bir çocuk sayılır, ne YAPIYORSUN?*

Aynı düşünce kendi aklından da geçmiş gibi görünen Pete ona baktı. "Şey... bu tam olarak kurallara uygun sayılmaz, değil mi, Katie? Yani..."

O konuşurken doktor alaycı bir ifadeyle etrafına bakındı ve içimde bir ses, benim için çok kötü haberler olduğunu söyledi: ne kadar ciddiydi bilmiyordum ama Cisco -yani Dr. Katie Arlen- koyu mavi gözlü Petie'den hoşlanıyordu. Ulu Tanrım, beni felç olmuş halde golf sahasından almışlar ve *General Hospital* dizisinin bir bölümüne atmışlardı. Bu haftaki bölümün ismi de, "Dört Numaralı Otopsi Odası'nda Filizlenen Aşk" olmalıydı.

"Vay canına," diye gizemli bir ifadeyle fısıldadı doktor. "Ben burada ikimizden başka kimse göremiyorum."

"Kayıt..."

"Henüz başlamadı," dedi kadın. "Ve başladıktan sonra da her aşamada hemen yanı başında olacağım... tabii herhangi biri öğrenecek olursa. Çoğunlukla gözüm üzerinde olacak zaten. Tek yapmak istediğim grafikler ve slaytlardan kurtulmak. Ama için rahat etmeyecekse..."

Evet! diye bağırdım yüzüm kıpırdamaksızın. *İçin rahat etmesin! Hem de HİÇ etmesin! KESİNLİKLE etmesin!*

Ama en fazla yirmi dördündeydi ve alanını sadece tek bir anlama gelebilecek şekilde işgal etmiş bu sert, güzel kadına ne söyleyecekti? Hayır, anneciğim, korkuyorum, mu? Ayrıca bu işi yapmak da istiyordu. Gözlerinin içinde yanan istek ateşini koruyucu gözlükler ardından bile görebiliyordum.

"Hey, eğer bir aksilik olursa bana arka çıktığın sürece..."

"Elbette," dedi doktor. "Bazen riski göze almak gerekir, Peter. Ve gerçekten gerektiği takdirde kayıt kasetini geri sarabilirim."

Pete şaşkın görünüyordu. "Bunu yapabilir misin?"

Doktor gülümsedi. "Dört Numaralı Otopsi Odası'nda birçok sır gömülüdür, *bayım.*"

"Eminim öyledir," dedi diğeri gülümsemeye karşılık vererek ve ardından görüş alanımdan uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde, siyah bir kablonun ucundan sarkan bir mikrofon vardı. Mikrofon, çelikten bir gözyaşı damlasına benziyordu. Onu görmek, içinde bulunduğum korkunç durumun gerçeklik boyutunu daha önce hiç olmadığı kadar arttırdı. Beni gerçekten kesmeyeceklerdi elbette, değil mi? Pete deneyimli değildi ama bu işin eğitimini almıştı; mutlaka engebeli arazide topumu ararken beni ısıran şeyin bıraktığı izleri görecekti ve ondan sonra en azından şüpheleneceklerdi. Şüphelenmeleri gerekiyordu.

Yine de çelik uçları merhametsizce ışıldayan makasları -tavuk parçalama makasları- görmeye devam ediyor ve kalbimi göğüs boşluğumdan çıkarıp tartıya koymadan önce donuk bakışlarımın önünde kanları damlar bir şekilde havada tuttukları sırada hâlâ hayatta olup olmayacağımı merak ediyordum. Sanki hayatta olabilirmişim gibi geliyordu. Beynin, kalbin durmasının ardından üç dakikaya kadar çalışabileceğini söylerlerdi.

"Hazırız, doktor," dedi Pete. Sesi bu kez oldukça resmiydi. Kaset dönüyordu.

Otopsi işlemi başlamıştı.

"Haydi şu köfteyi çevirelim," dedi doktor neşeyle ve birkaç saniye sonra yüzüstü döndürüldüm. Sağ kolum havada savrulduktan sonra masanın kenarına doğru düştü ve kenardaki metal çıkıntı koluma battı. Canım çok yanmıştı, acı fazlasıyla şiddetliydi ama umursamıyordum. Metal çıkıntının kolumu kanatması, kanın ölü bedenlerden umulmayacak şekilde akması için dua ediyordum.

Dr. Arlen kolumu tutarak tekrar bedenimin yanına koydu.

Artık en çok hissettiğim yer, burnumdu. Masanın üzerine kapaklanmıştım, burnum eziliyordu ve ciğerlerim ilk kez bir tehlike mesajı gönderdi; bol oksijen alamadıkları için isyan ediyorlardı. Ağzım kapalı, burnum da kısmen tıkalıydı (solunumumu ne ölçüde engellediği hakkında bir fikrim yoktu çünkü nefes aldığımı bile tam anlamıyla hissedemiyordum). Boğulmaktan korkuyordum.

Sonra dikkatimi burnumdan tamamen uzaklaştıran bir şey oldu. Dev bir cisim -camdan yapılmış bir beysbol sopası gibiydi- kabaca rektumuma sokuldu. Bir kez daha çığlık atmaya çalıştım ama o zavallı vızıltıdan fazlasını başaramadım.

"Derece içeride," dedi Pete. "Zaman ayarını da açtım."

"İyi fikir," dedi doktor uzaklaşarak. Ona hareket alanı veriyordu. Bu bebeğin test sürüşünü yapması için bir fırsat sunuyordu. Benim test sürüşümü yapması için. Müzik hafifçe kısılmıştı.

"Ceset, kırk dört yaşında beyaz," dedi Pete mikrofona kayıt için. "İsmi Howard Randolph Cottrell. İkamet adresi Laurel Crest Lane, numara 1566, Derry."

Dr. Arlen'in biraz uzaktan gelen sesi duyuldu. "Mary Mead."

Kısa bir sessizliğin ardından Pete tekrar konuştu. Sesinde hafif bir öfke tınısı vardı. "Dr. Arlen beni uyararak ikamet adresinin Derry'den daha önce ayrılmış olan Mary Mead'de..."

"Bu kadar tarih dersi yeter, Pete."

Ulu Tanrım, kıçıma soktukları şey neydi? Büyükbaş hayvanlarda kullanılan bir tür derece mi? Biraz daha uzun olsaydı ucunu ağzımın içinde hissedecektim! Ve kayganlaştırmak için de zahmet etmemişlerdi... zaten neden edeceklerdi ki? Ne de olsa ölüydüm.

Ölü.

"Affedersiniz, doktor," dedi Pete. Biraz bocalamanın ardından doktorun yanındaki statüsünü hatırlamıştı. "Bu bilgi ambulans formundan alınma. Kaynağı da Maine eyaletine bağlı bir sürücü ehliyeti. Resmi bildiriyi yapan doktor, şey, Frank Jennings. Olay yerindeyken öldüğü bildirilmiş."

Bu kez kanamasını umduğum, burnumdu. *Lütfen,* diye yalvardım, *lütfen kana. Hatta kan FIŞKIRT!*

Hiçbir şey olmadı.

"Ölüm sebebi kalp krizi olabilir," dedi Peter. Bir el, hafifçe sırtımdan popoma doğru ilerledi. Dereceyi çıkarması için dua ettim ama çıkarmadı. "Omurga sağlam görünüyor, dikkat çeken bir bozukluk yok."

Ne olduğumu sanıyorlardı?

Parmak uçlarıyla elmacık kemiklerimi tutarak başımı kaldırdı. Keith Richard'ın gitarının sesi arasında beni duyamayacağını bile bile umutsuzca mırıldanmaya çalıştım, *Nnnnnnn,* belki bir şekilde bu çabamı, burnumdan geçen havanın yarattığı titreşimi *hissederdi.*

Hissetmedi. Başımı iki yana çevirdi.

"Belirgin bir boyun yaralanması yok," dedi. Başımı masaya öylece, sertçe bırakmasını umuyordum çünkü yüzüm masaya çarptığında burnum kanayacaktı -gerçekten ölü değilsem elbette- ama nazikçe, yavaşça bıraktı ve bir kez daha nefes alma zorluğu tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

"Sırtta ve kalçada gözle görülen yara yok," dedi. "Ama sağ baldırın üst kısmında muhtemelen şarapnel yarasının bıraktığı eski bir iz var. Çirkin bir yara izi."

Çirkindi ve şarapneldi. Benim için savaşın sonu olmuştu. Bir havan topu mermisi bulunduğum bölgeye düşmüş, iki adam ölmüştü... bense şanslıydım. Ön tarafta, çok daha hassas olan bölgede izin görünümü daha kötüydü ama neyse ki alet işliyordu... yani o güne dek işlemişti. Yara bir santim daha solda olsaydı ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Sonunda dereceyi çekip çıkardı -ulu Tanrım, ne büyük bir rahatlamaydı- ve havada tutup baktı. Duvardaki gölgesinden ne yaptığını anlayabiliyordum.

"34.5," dedi. "Vay canına, bu o kadar da düşük değil. Bu adam canlı bile olabilirdi, Katie... Dr. Arlen."

"Onu nerede bulduklarını unutma," dedi kadın odanın diğer ucundan. İki şarkı arasında sessizlik olduğu için öğretmen edasıyla söyledikle-

rini çok iyi duydum. "Golf sahasında. Bir yaz günü. 37 derece bile çıksa şaşırmazdım."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi aklı başına devşirilmiş Pete. "Bunlar kayıtta kulağa komik gelmeyecek mi? Tercümesi: *Kaydı dinleyenler bir salak olduğumu düşünür mü?*

"Bu eğitimin bir parçası ve kulağa da öyle gelecek."

"Pekâlâ, güzel. Harika."

Pete'in plastik eldivenle sarılı parmakları popomu iki yana açtı, ardından bıraktı ve bacaklarımın arkası boyunca incelemesine devam etti. Yapabilseydim, o an tüm vücudum gerilirdi.

Sol bacağım, diye mesaj göndermeye çalıştım. *Sol bacağım, Petie, evlat, sol baldırım, görüyor musun?*

Görmeliydi, *mutlaka* görmesi gerekiyordu zira ben hissedebiliyordum. Bir arı sokmasının veya şırınganın içindekini damar yerine kasa boşaltmış sakar bir hemşirenin yaptığı iğnenin ardından olduğu gibi bir zonklama vardı.

"Ceset, şort giyerek golf oynamanın kötü bir fikir olduğunu adeta kanıtlıyor," dedi ve kör doğmuş olmasını diledim. Kahretsin, belki gerçekten doğuştan kördü. Öyleymiş gibi davrandığı kesindi. "Her tür böcek ısırığı, çizikler..."

"Mike, adamı engebeli bölümde bulduklarını söyledi," diye seslendi Arlen. Malzemeleri hazırlarken büyük bir gürültü çıkarıyordu; duyan, bir kafeteryada bulaşık yıkıyor sanırdı. "Muhtemelen topunu ararken bir kalp krizi geçirdi."

"Hı-hı..."

"Devam et, Peter, iyi gidiyorsun."

Bence bu, tartışmaya son derece açıktı.

"Tamam."

Dokunuşlar, bastırmalar, dürtmeler devam etti. Çok nazik dokunuşlardı. Belki fazlasıyla yumuşaktılar.

"Sol baldırda mikrop kapmış görünen sivrisinek ısırıkları var," dedi ve dokunuşu hâlâ çok hafif olmasına rağmen verdiği acı öylesine şiddet-

liydi ki alçak bir vızıltıdan fazlasını becerebilecek olsam çığlığım odada yankılanırdı. Birdenbire hayatımın geri kalan süresinin çalan Rolling Stones kasetinin uzunluğuna bağlı olduğunu fark ettim... tüm şarkıların art arda geldiği bir CD değil de kaset olduğunu varsayıyordum. Kaset beni kesmelerinden önce biterse... onlar arkasını çevirmeden önce duyabilecekleri kadar yüksek bir mırıltı çıkarabilirsem...

"Genel otopsiden sonra böcek ısırıklarına bir göz atmak isteyebilirim," dedi doktor. "Ama kalbi konusunda haklıysak buna gerek kalmayacak elbette. Yoksa... şimdi bakmamı mı isterdin? Görünüşleri seni endişelendirdi mi?"

"Hayır, sivrisinek sokması oldukları çok açık," dedi Aptal Gimpel. "Batı yakasında oldukça iri olabiliyorlar. Sadece sol bacağında beş... yedi... sekiz... Tanrım, nerdeyse bir düzine ısırık var."

"Sinek kovucu sürmeyi unutmuş olmalı."

"Kovucu sürmeyi değil, pantolon giymeyi unutmuş," dedi Pete ve kıkırdadılar. Otopsi odası esprisi.

Bu kez Pete beni tek başına çevirdi. Muhtemelen spor salonunda geliştirdiği kasları kullanmasına bir fırsat çıktığı için memnun olmuştu. Bütün sivrisinek ve yılan ısırıkları tekrar aşağıda kalmıştı, artık görünmüyorlardı. Donuk gözlerim yine tavana, parlak ışıklara çevrilmişti. Pete geriledi ve görüş alanımdan çıktı. Bir uğultu oldu. Masa, çok iyi bildiğim bir sebeple hafifçe eğildi. Bu şekilde, beni kestiklerinde tüm sıvılar akıp zemindeki özel bölümde toplanacaktı. Otopsi sonucu soru işaretleri oluştuğu takdirde Augusta'daki eyalet laboratuvarında incelenmek üzere bol bol örnek birikecekti.

Tüm gücümü topladım ve o yüzüme bakarken gözlerimi kapatmaya çalıştım ama minicik bir kıpırtı bile olmadı. Tek istediğim, güzel bir pazar günü, on sekiz delik golf oynamaktı ama onun yerine, göğsünde kıllar olan Pamuk Prenses'e dönmüştüm. Ve o keskin makaslar karnıma girdiğinde neler hissedeceğimi düşünmeden duramıyordum.

Pete'in bir elinde bir dosya vardı. Dosyaya biraz baktı, bir kenara koydu ve mikrofona konuştu. Sesindeki resmiyet biraz azalmıştı. Az önce

hayatının en kötü yanlış teşhisini yapmıştı ama bunun farkında değildi ve iyice ısınarak işleme devam ediyordu.

"Otopsiye, 20 Ağustos 1994 Pazar günü, saat 17:49'da başlıyorum," dedi.

Dudaklarımı çekti, at almaya niyetli bir adam gibi dişlerimi inceledi ve sonra çenemi aşağı çekti. "Renk iyi," dedi. "Yanaklarda koyu lekeler yok." Çalmakta olan şarkı bitmek üzereydi ve kayıt cihazının durdurma düğmesine bastığını açıkça duydum. "Tanrım, bu adam gerçekten yaşıyor *olabilir!*"

Çılgın gibi mırıldanmaya uğraştım ve tam o sırada Dr. Arlen, kulağa lazımlık gibi gelen bir şeyi yere düşürdü. "Eminim bu dediğinin doğru olmasını çok *isterdi,*" dedi gülerek. Pete de ona katıldı ve bu kez ikisinin de kanser olmasını diledim. Şöyle ameliyat imkânı olmayan ve çok uzun süren türden bir kanser.

Çabuk hareketlerle boynumu ve göğsümü kontrol etti ("Morarma, şişme veya kalp krizinin dışarıdan görülen bir başka etkisine rastlanmıyor," dedi. Aman ne sürpriz!). Ardından elleri daha aşağı yöneldi ve karnıma bastırdı.

Geğirdim.

Gözleri irileşip çenesi sarkarak yüzüme baktı ve umutsuzca bir kez daha ses çıkarmaya çalıştım. "Start Me Up"ın gürültüsünde beni duyamayacağını biliyordum ama belki bu geğirmenin ardından sonunda, şimdiye kadar atlamış olduğu şeyi görebilir.

"Çok ayıp, Howie," dedi Katie Arlen ismindeki o kaltak arka taraftan ve ardından bir kahkaha attı. "Hazırlıklı olsan iyi olur, Pete, bu ölüm sonrası geğirmeler en kötüsüdür."

Pete, abartılı bir hareketle elini yüzünün önünde sallayarak havayı dağıttı ve tekrar işine döndü. Kasıklarıma neredeyse hiç dokunmadı ama sağ bacağımın arkasındaki yara izinin ön tarafa doğru devam ettiğini belirtti.

Ama asıl büyük olanı gözden kaçırdın, diye düşündüm, *galiba baktığın yerin biraz yukarısında kalıyor. Ama önemli değil, Baywatch dostum. Önemli olan, HÂLÂ HAYATTA OLDUĞUM gerçeğini gözden kaçırmış olman!*

Mikrofona konuşmaya devam ediyordu ve sesindeki gerginlik iyice azalmış, rahatlamıştı (hatta sesi biraz, *Quincy M.E.'*deki Jack Klugman'a benziyordu) ve arkamda duran partnerinin, tıp dünyasının Pollyanna'sı olan kadının bu bölüm için kaseti geri sarmasına gerek olmadığını düşündüğünü biliyordum. Pete, ilk otopsisini yapacağı adamın hâlâ hayatta olduğu gerçeğini anlayamaması hariç harika bir iş çıkarıyordu.

Sonunda, "Sanırım artık bir sonraki aşamaya geçmeye hazırım, doktor," dedi. Ama sesi biraz çekimserdi.

Doktor yaklaştı, bana kısa bir bakış fırlattı ve Pete'in omzunu sıktı. "Pekâlâ," dedi. "Gösteri başlasın!"

Dilimi dışarı çıkarmaya uğraşıyordum. Arsız küçük çocuklara has o basit hareket yeterli olacaktı... ve sanki dudaklarımın gerisinde bir yerde hafif bir karıncalanma hissediyordum, yüklü bir doz Novocain'in ardından kendine geliş sırasında hissedilene benzer bir uyuşukluktu. Ve sanki dudaklarımda bir kıpırtı olmuştu? Hayır, hayal gücümün oyunu olmalı.

Evet! Evet! Ama tek bir sefere mahsustu ve tekrar denediğimde hiçbir hareket olmadı.

Pete makası eline aldığında Rolling Stones da "Hang Fire"a geçmişti.

Bir aynayı burnumun önünde tutun! diye haykırdım onlara. *Buğulandığını göreceksiniz! En azından bunu yapın bari!*

Şık. Şık. Şıkkıdı şık.

Pete, makası çevirdi ve bir açıda, ışık keskin ucundan yansıdı. O an, bu çılgınlığın sonuna dek süreceğinden bir an için tamamen emin oldum. Yönetmen sahneyi dondurmayacaktı. Hakem, dokuzuncu rauntta maçı bitirmeyecekti. Sponsor firmaların reklamları için durmayacaktık. Ben orada çaresizce yatarken Petie, elindeki büyük makası karnıma sokacak ve Horchow Koleksiyonu'ndan gelmiş bir kargo paketi gibi içimi açacaktı.

Kararsızca Dr. Arlen'e baktı.

Hayır! diye feryat ettim. Sesim, beynimin karanlık kuytularında yankılandı ama dudaklarımın arasından yine çıkmadı. *Hayır, lütfen, hayır!*

Doktor başını salladı. "Haydi başla. Sorun çıkmayacak, halledeceksin."

"Şey... müziği kapatmak ister misin?"

Evet! Evet, kapatın!

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Evet! Hem de nasıl! Öyle rahatsız ediyor ki kafası hastasının hâlâ yaşıyor olduğuna basmıyor!

"Şey..."

"Tamam," diyen doktor görüş alanımdan kayboldu. Biraz sonra Mick ve Keith'in sesi kesilmişti. Tekrar o vızıltıyı çıkarmaya çalıştım ve dehşetle, artık o kadarını bile yapamadığımı fark ettim. Çok fazla korkuyordum. Dehşet, ses tellerimi kilitlemişti. Doktor, Pete'in yanına geldi ve açık bir mezarın içine bakıyorlarmışçasına gözlerini bana çevirdiler. Bense olduğum yere bir külçe gibi yığılmıştım.

"Teşekkürler," dedi Pete. Sonra derin bir nefes alarak makası kaldırdı. "Göğüs kesimine başlıyorum."

Makası yavaşça indirdi. Keskin uçlarını görebiliyordum... görebiliyordum... ve sonra görüş alanımın dışında kaldılar. Uzun bir dakikanın ardından çeliğin soğukluğunu karnımın üst kısmında hissettim.

Pete, şüpheli bir ifadeyle doktora baktı.

"Emin misin..."

"Uzmanlığını bu alanda almak istiyor musun, istemiyor musun, Peter?" diye sordu kadın biraz sertçe.

"İstediğimi biliyorsun, ama..."

"O halde kesmeye başla."

Pete dudaklarını kısarak başını salladı. Becerebilsem, gözlerimi kapatırdım ama elbette o kadarcığını bile yapamıyordum; tek yapabildiğim, birkaç saniye sonra yaşayacağım acıya kendimi mümkün olduğunca hazırlamaktı... vücudumu, çeliğe karşı çelikleştirmeye çalıştım.

"Kesiyorum," diyen Pete öne eğildi.

"Bekle!" diye bağırdı doktor.

Karnımın üst kısmındaki baskı biraz hafifledi. Pete ona şaşkın, üzgün ve son anda engellenmenin verdiği rahatlıkla dolu bir ifadeyle baktı.

Doktorun eldivenli elinin, penisimi kavradığını hissettim. Ölülerle Güvenli Seks dersi veriyor gibiydi. "Bunu atlamışsın, Pete," dedi şaşkın asistanına.

Pete öne eğilerek doktorun keşfine baktı, kasığımdaki yara izi, sağ bacağımın üst kısmındaki cansız, gözeneksiz yüzey.

Doktorun eli hâlâ penisimi tutuyor, yara izini iyice açığa çıkarmak için hafifçe yana doğru çekiyordu; bu hareketin onun için kanepenin yastığını kaldırıp altında bulduğu hazineyi -madeni paralar, kayıp bir cüzdan veya bir küpe teki- bir başkasına göstermekten farkı yoktu ama bir şeyler oluyordu.

Ulu Tanrım, *bir şeyler oluyordu.*

"Ve bak," diye devam etti doktor. Parmağının ucunu sağ testisimin yan tarafında hafifçe gezdirdi. "Şu incecik izlere bak. Testisleri neredeyse birer greyfurt kadar şişmiş olmalı."

"Birini veya ikisini birden kaybetmediği için çok şanslıymış."

"Bu konuda kendi... kendi şeylerin üzerine bahse girebilirsin," diyen kadın yine cilveli bir kahkaha attı. Eldivenli elinin tutuşu gevşedi, ardından tekrar tuttu ve görüş alanını genişletmek için kenara çekti. Hiç farkında olmadan, karşılığında yirmi beş, otuz papel ödenecek, elbette başka şartlar altında, bir şeyi yapıyordu. "Sanırım bu, savaşta alınmış bir yaranın izi. Bana büyüteci ver, Pete."

"Ama yapmam gereken..."

"Birkaç saniye sonra," dedi doktor. "Nasılsa bir yere gideceği yok." Tüm dikkatini bulduğu şey üzerinde toplamıştı. Eli hâlâ penisimi kavrıyor, bastırıyordu ve bana oluyormuş gibi gelen şey hâlâ oluyor gibiydi ama belki de yanılıyordum. Yanılıyor olmalıydım çünkü aksi halde Pete olan biteni görür, doktor da hissederdi.

Öne doğru iyice eğildi. Maskesinin, ensesinden sarkan yeşil bağcıklarını görebiliyordum. Aman Tanrım, şimdi de nefesini oramda hissediyordum.

"Dıştaki yanmaya dikkat et," dedi doktor. "En az on yıl önce gerçekleşmiş bir yara. Muhtemelen bir patlama sırasında olmuş. Askeri kayıtlarını kontrol e..."

Kapı aniden açıldı. Pete şaşkınca haykırdı. Dr. Arlen'in tepkisi, fark etmeden parmaklarını kasmak oldu ve kendimi aniden çok yaygın olan Yaramaz Hemşire fantezisinin cehenneme yakışacak bir versiyonunu yaşıyormuş gibi hissettim.

"*Sakın onu kesmeyin!*" diye bağırdı biri. Sesi öylesine yüksekti ve korkuyla öylesine titriyordu ki bağıranın Rusty olduğunu zor anladım. "*Sakın kesmeyin, golf çantasında bir yılan varmış! Mike'ı soktu!*"

Gözleri irileşmiş ve ağızları bir karış açılmış halde ona döndüler; doktorun eli hâlâ aynı pozisyondaydı ama bunun farkında değildi. Petie de kalbi sökülüp çıkarılmış gibi elini göğsüne bastırmış, şok içinde Rusty'ye bakıyordu.

"Ne... ne diyorsun..." diye kekeledi.

"Anında yere devirdi!" diye geveledi Rusty korkuyla. "Sanırım iyileşecek ama şu an konuşamıyor bile! Küçük, kahverengi bir yılan. Daha önce hiç rastlamamıştım. Mike'ı soktuktan sonra kapının altından kaçtı ama şu an önemli olan o değil! Sanırım daha önce getirdiğimiz adamı da bu yılan sokmuştu. Bence... lanet olsun, doktor, ne yapıyorsun? Adamı okşayarak hayata döndürmeye mi çalışıyorsun?"

Doktor, önce duyduklarına bir anlam veremeden aklı karışarak etrafına baktı... ve sonra uyarılmış halde olan bir penisi tuttuğunu fark etti. Bir çığlık attı -ve aynı anda makası Pete'in uyuşmuş, eldivenli elinden çekip- aldı ve ben yine Alfred Hitchcock'un televizyon programını hatırladım.

Zavallı Joseph Cotten, diye düşündüm.

Sadece *ağlaması* yetmişti. •

SON SÖZ

Dört Numaralı Otopsi Odası'nda yaşadıklarımın üzerinden bir yıl geçti ve felç, hem inatçı hem de korkutucu olmasına rağmen tamamen iyileştim. El ve ayak parmaklarımı tam anlamıyla oynatmaya başladığım-

da aradan bir ay geçmişti. Hâlâ piyano çalamıyorum ama zaten hiçbir zaman becerememiştim. Bu bir espriydi ve bu yüzden kimseden af dileyecek değilim. Otopsi odasındaki kötü maceramın ardından gelen üç ayda sinir krizi geçirip aklımı kaybetmeyişimi espri yeteneğime borçlu olduğuma inanıyorum. Otopside kullanılan makasın sivri ucunu karnınızda hissetmediyseniz anlatmaya çalıştığım şeyi anlamanıza imkân yok.

Ölümün eşiğinden dönüşümden iki veya üç hafta sonra, Dupont Caddesi'nde oturan bir kadın Derry Polisi'ni arayarak yan evden gelen "kötü koku"dan şikâyetçi oldu. Ev, Walter Kerr adında bekâr bir banka memuruna aitti. Polis, evde kimseyi bulamadı... daha doğrusu canlı birini bulamadı. Bodrumdaysa çeşitli türlerde altmışın üzerinde yılan buldular. Yaklaşık yarısı ölüydü -açlık ve susuzluk- ama geri kalanı canlıydı... ve son derece tehlikeliydi. Aralarından birkaçı oldukça nadir görülen türlerdendi ve inceleme yapan sürüngen bilimcilerin dediğine göre biri de, geçen yüzyılın ortalarında soyunun tükendiği sanılan bir türe aitti.

Ağustos ayının 22'sinde, ısırılmamın iki, gazetede FELÇLİ ADAM ÖLÜMCÜL OTOPSİDEN KIL PAYI KURTULDU haberinin çıkmasının bir gün sonrası (haberin bir yerinde sözlerimden alıntı yapılmış, "dehşetle taş kesildiğim" yazılmıştı) Walter Kerr'in işe gitmediği görülmüştü.

Kerr'in bodrumunda, biri hariç her yılan için belirli bir kafes vardı. Boş kafesin üzerinde ne bir isim, ne de bir işaret vardı ve golf çantamdan çıkan yılan (ambulans görevlileri "cesedimle" birlikte onu da almışlardı ve otoparkta vuruş alıştırması yapıyorlardı) hiç bulunamadı. Kanıma karışmış olan zehir, hastabakıcı Mike Hopper'ın kanında da aynı zehir bulunmuştu ama dozu bendekine göre daha azdı, kayıtlara geçti ama hiçbir zaman tanımlanamadı. Geçen yıl boyunca birçok yılan resmine baktım ve zehri insanda tam felce yol açan tek bir yılana rastladım. Bu yılan, Peru Kocadişi'ydi. 1920'lerde soyunun tükendiği sanılıyordu. Dupont Caddesi, Derry Municipal Country Kulübü'ne çok yakındı. Aralarında kuru çalılar ve boş arsalar vardı.

Son bir not. Katie Arlen ile 1994'ün Kasım'ından 1995'in Şubat'ına kadar dört ay birlikteydik. Cinsel uyumsuzluk yüzünden anlaşarak ayrılmaya karar verdik.

Lastik eldiven giymediği zamanlarda iktidarsızlık sorunu yaşıyordum.

Korku hikâyeleri yazan her yazarın, bir noktada sadece yarattığı yoğun dehşet uğruna bile olsa canlı canlı gömülme konusunu ele alması gerektiğini düşünürüm. Yedi yaşlarında küçük bir çocukken en sevdiğim televizyon programı, Alfred Hitchcock Sunar'*dı ve en korkunç bölümü de, bu konuda tüm arkadaşlarımla aynı fikirdeydik, Joseph Cotten'ın bir trafik kazasında yaralanan adam rolünde olduğu bölümdü. O kadar kötü yaralanmıştı ki doktorlar öldüğünü sanmıştı. Nabzını bile bulamamışlardı. Tam ona otopsi yapmak üzerelerken, bir başka deyişle hâlâ hayatta ve içten içe çığlıklar atıyorken onu kesmek üzere oldukları anda, tek bir damla gözyaşı dökerek doktorlara ölmediğini göstermişti. Bu çok dokunaklıydı ama dokunaklı sahneler pek benim tarzım değil. Bu konu üzerinde düşünmeye başladığımda aklıma daha modern diyebileceğimiz bir iletişim yöntemi geldi ve ortaya bu hikâye çıktı. Yılanla ilgili son bir not: Peru Kocadişi diye bir sürüngenin var olduğundan çok şüpheliyim ama Agatha Christie, Bayan Marple hikâyelerinden birinde bir Afrika Kocadişi'nden bahsediyor. Bu kelime o kadar hoşuma gitti ki (Afrika değil, Kocadiş) hikâyeye koymaya karar verdim.*

Siyah Giysili Adam

Artık çok yaşlı bir adamım ve size anlatacaklarım ben çok gençken, sadece dokuz yaşındayken başımdan geçti. 1914 yılıydı; ağabeyim Dan, önceki yaz batı tarlasında ölmüştü ve Amerika'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesine daha üç yıl vardı. O gün nehrin çatallandığı yerde olanları hiç kimseye anlatmadım ve anlatmayacağım... en azından, yüksek sesle değil. Ama her şeyi, yatağımın başucuna bırakacağım bu deftere yazmaya karar verdim. Uzun süre yazamam, bugünlerde ellerim çok titriyor ve gücüm yok denecek kadar az ama fazla uzun süreceğini sanmıyorum.

Daha sonra birileri yazdıklarımı bulabilir. Bu bana yüksek bir olasılık gibi görünüyor çünkü sahibinin öldükten sonra ardında bıraktığı, üzerinde GÜNLÜK yazan deftere bakmak insanın doğasında vardır. Yani evet, yazdıklarım muhtemelen okunacak. Asıl soru, okuduklarına inanıp inanmayacakları. İnanmayacakları neredeyse muhakkak ama bunun önemi yok. Benim ilgilendiğim inanç değil, özgürlük. Yazmanın bunu sağlayabileceğini öğrendim. Yirmi yıldır, Castle Rock *Call*'da "Uzun Zaman Önce, Çok Uzaklarda" isminde bir köşede yazıyorum ve bazen yazılanların, güneş altında bırakılıp üzerinde hiçbir şey kalmayana, bembeyaz olana dek solan eski fotoğraflar gibi sizi sonsuza dek terk ettiğine tanık oldum.

Bu tür bir özgürlük için dua ediyorum.

Doksanlarındaki bir adamın çocukluk korkularını çoktan ardında bırakmış olması gerekir ama zayıflık, sahildeki kumdan kaleye giderek yaklaşan dalgalar gibi bedenimi sararken o korkunç yüz, beynimde giderek daha belirgin hale geldi. Çocukluğumun takımyıldızlarında karanlık bir yıldız gibi parlıyor. Dün yapmış olabileceklerim, burada, huzurevindeki odamda görmüş olabileceğim insanlar, onların bana veya benim onlara söylemiş olabileceklerim... tüm bunlar yok oldu ama siyah giysili adamın yüzü giderek netleşti ve yakınlaştı. Söylediği her bir kelimeyi hatırlıyorum. Onu aklımdan uzaklaştırmak istiyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor ve bazı geceler yaşlı kalbim öyle şiddetli ve hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimden fırlayacağını sanıyorum. İşte artık eski dolmakalemimin kapağını çıkardım ve titreyen, yaşlı elimi, küçük torunlarımdan birinin, ismini şu an hatırlamıyorum ama S ile başladığından eminim, geçen Noel'de hediye ettiği ve şimdiye kadar hiç kapağını açmadığım günlüğe bu amaçsız anekdotu yazması için zorluyorum. Artık yazacağım. 1914 yazında bir öğle sonrası, Castle Nehri yatağında siyah giysili adamla karşılaşmamın hikâyesini anlatacağım.

Motton kasabası o günlerde çok farklı bir dünyaydı, size anlatamayacağım kadar farklıydı. Başımızın üzerinde uçakların süzülmediği, neredeyse hiçbir arabanın ve kamyonetin olmadığı, gökyüzünün elektrik telleriyle dilimlere bölünmediği bir dünyaydı.

Tüm kasabada tek bir kaldırımlı yol bile yoktu ve kasabanın başlıca binaları Corson's Mağazası, Thut's Hırdavat, Metodist Kilisesi, okul, belediye binası ve ondan yarım kilometre geride olan ve annemin oradan her bahsettiğinde küçümseyici bir ifadeyle "meyhane" dediği Harry's Lokantası'ydı.

Ama farklılığı oluşturan, daha çok insanların yaşayış biçimiydi-birbirlerinden ne kadar uzak yaşadıklarıydı. Benim gibi yaşlı adamlara saygısızlık etmemek için aksini söyleyecek olsalar da yirminci yüzyılın ikinci yarısında doğan insanların bunu anlayabileceklerinden şüpheliyim. Mesela o günlerde batı Maine'de hiç telefon yoktu. İlk telefonun kurulması

için aradan beş yıl daha geçmesi gerekecekti ve bizim eve telefon bağlandığında on dokuz yaşında, Orono'daki Maine Üniversitesi'nde öğrenciydim.

Ama bu, o yılları anlatmak için yeterli değil. En yakın doktor Casco'daydı ve kasaba diye adlandırılan yerlerde en fazla bir düzine ev vardı. O günlerde komşuluk diye bir şey yoktu (bu sözcüğün anlamını bilip bilmediğimizden bile emin değilim; komşuluk kelimesi kilise aktiviteleri ve dans toplantıları için kullanılırdı). Kasabanın dışında, birbirlerinden uzak çiftlikler vardı ve aralıktan mart ortasına dek aile dediğimiz ocakbaşı sıcaklığında, kendi içimizde kalırdık. Eve kapanır, bacadan gelen rüzgârın ıslığını dinler ve kimsenin hastalanmaması, bir yerinin kırılmaması veya üç kış önce Castle Rock'ta karısını ve üç çocuğunu doğrayan, daha sonra mahkemede bunu ona hayaletlerin yaptırdığını söyleyen çiftçi gibi kötü fikirlere kapılmaması için dua ederdik. Dünya Savaşı'ndan önceki o günlerde Motton'ın çoğu, geyikler, sivrisinekler, yılanlar ve sırlarla dolu ormanlık ve bataklık alanlardan oluşuyordu. O günlerde her yerde hayaletler vardı.

Bu anlatacağım olay, bir cumartesi günü gerçekleşti. Babam bana yapılacak işlerin uzun bir listesini vermişti. Hayatta olsaydı bu işlerden bir kısmını Dan yapacaktı. Sahip olduğum tek kardeşti ve arı sokması yüzünden ölmüştü. Aradan bir yıl geçmişti ama annem hâlâ ölüm sebebinin bu olduğuna inanmıyordu. Başka bir şey olduğunu, başka bir sebep olması gerektiğini, arı sokması yüzünden kimsenin ölmeyeceğini söylüyordu. Kilise Yardım Birliği'nin en yaşlı hanımı olan Mama Sweet ona aynı şeyin '73'te en sevdiği dayısının başına geldiğini söylediğinde -önceki kış, kilisenin düzenlediği yemekte konuşmuşlardı- annem kulaklarını elleriyle kapatmış, ayağa kalkıp oradan uzaklaşmıştı. O günden sonra da fikrini hiç kimse değiştirememişti. Babam bile. Kiliseyle işinin bittiğini ve Helen Robichaud'yu (Mama Sweet'in gerçek ismi buydu) bir daha görürse kendine engel olamayıp gözlerini oyacağını söylemişti.

O gün babam fırın için odun taşımamı, fasulyeler ve salatalıklar arasındaki yabani otları ayıklamamı, tavuklara yem vermemi, soğuk kilere koymak için iki testi su getirmemi ve bodrum duvarındaki eski boyayı mümkün olduğunca kazımamı istemişti. Tüm bunları yaptıktan sonra tek başıma gitmeye aldırmazsam balığa çıkabileceğimi söylemişti, onun gidip Bill Eversham ile inekler hakkında bir şey görüşmesi gerekiyordu. Ona elbette tek başıma gidebileceğimi söyledim ve o da bunu duyduğuna pek şaşırmamış gibi gülümsedi. Önceki hafta bana bambudan yapılmış bir olta vermişti -doğum günüm veya özel bir başka gün değildi, ara sıra bana bir şeyler vermekten hoşlanırdı- ve oltayı Castle Nehri'nde denemek için sabırsızlanıyordum. O güne dek avlandığım yerler içinde en çok alabalığa rastladığım yer orasıydı.

"Ama ormanın içlerine fazla girme," dedi babam. "Nehrin ikiye ayrıldığı yerin ötesine geçme."

"Tamam, efendim."

"Söz ver."

"Söz veriyorum, efendim."

"Şimdi gidip bir de annene söz ver."

Arka taraftaki verandada duruyorduk. Babam beni durdurduğu sırada elimdeki testilerle su taşıyordum. Beni lavabonun üzerindeki çift kanatlı pencereden süzülen kuvvetli sabah güneşinin aydınlığında, mermer tezgâhın başında duran anneme doğru döndürdü. Bir tutam saç, annemin alnında kıvrılmıştı, ucu kaşına değiyordu, her şeyi ne kadar iyi hatırlıyorum, görüyor musunuz? Parlak gün ışığı o bir tutam saçı altın tellere dönüştürmüş ve içimde anneme doğru koşup ona sıkıca sarılma isteği uyandırmıştı. O an, onu bir kadın olarak, babamın gördüğü gibi gördüm. Her tarafında minik, kırmızı güller olan bir elbise giymişti, hatırlıyorum, ekmek hamuru yoğuruyordu. Küçük, siyah köpeğimiz Candy Bill, yere bir şey düşer umuduyla başını kaldırmış, hemen ayaklarının dibinde duruyordu. Annem bana bakıyordu.

"Söz veriyorum," dedim.

Gülümsedi ama gülümsemesi, babam kucağında Dan ile batı tarlasından geldiği günden beri olduğu gibi endişeyle gölgelenmişti. Babam o gün, belden yukarısı çıplak ve ağlayarak eve gelmişti. Gömleğini çıkarıp Dan'in şişip moraran yüzüne örtmüştü. *Oğlum!* diye feryat ediyordu. *Oh, oğluma ne olmuş? Sevgili Tanrım, oğlum!* Tüm bunları dünmüş gibi hatırlıyorum. Babanıın Kurtarıcı'nın adını dua harici söylediğini ilk ve son duyuşumdu o.

"Neye söz veriyorsun, Gary?" diye sordu annem.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerde öteye geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim."

"Yerden öteye."

"Yerden öteye."

Artık ipek yumuşaklığına gelmiş olan hamuru yoğururken hiç konuşmadan, sabırlı bir ifadeyle bana baktı.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerden öteye geçmeyeceğime söz veriyorum, efendim."

"Teşekkür ederim, Gary," dedi annem. "Ve unutma, dilbilgisi, okul için olduğu kadar hayat için de önemlidir."

"Evet, efendim."

Kalan işlerimi yaparken Candy Bill beni takip etti ve öğle yemeğimi yerken mutfakta anneme baktığı gibi umut ve beklenti dolu gözlerle ayaklarımın arasında oturdu. Ama yeni oltamı ve kıymıklı eski balık sepetimi alıp avludan çıktığımda kapının yanında, tozlar içinde oturdu ve öylece gidişimi izledi. Çağırdım ama yanıma gelmedi. Geri dönmemi istiyormuşçasına bir iki kez havladı ama hepsi oydu.

"Kal öyleyse," dedim aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Ama biraz da olsa zoruma gitmişti. Candy Bill her zaman benimle balığa gelirdi.

Annem kapıya çıktı ve sol elini güneşi gölgelemek için gözlerinin üzerine götürerek bana baktı. O halini hâlâ gözümün önüne getirebiliyo-

rum. Daha sonra mutsuz olmuş veya aniden ölmüş birinin fotoğrafına bakar gibi. "Babanın sözünden çıkma, Gary!"

"Çıkmam, efendim."

El salladı. Ben de ona el salladım. Sonra arkamı dönüp uzaklaştım.

İlk beş yüz metrede güneşin kuvvetli ışıkları ensemi yaktı ama sonra ağaçların arasına girdim. Gölgeler altındaki yol serindi ve yaprakların arasından geçen rüzgârın fısıltısını duyuyor, köknar ağaçlarının kokusunu alıyordum. Oğlan çocuklarının o günlerde hep yaptığı gibi oltamı omzuma atmıştım ve balık sepetimi de bir satıcının çantası veya bir valiz gibi diğer elimde taşıyordum. Ağaçların içindeki, tekerleklerin iki oluk açtığı ve ortasında otların bürüdüğü yüksek bir bölüm olan yolda üç kilometre kadar ilerlemiştim ki Castle Nehri'nin telaşlı akışının sesini duydum. Parlak sırtlı ve bembeyaz karınlı alabalıkları düşündüm ve kalp atışlarım hızlandı.

Nehir, küçük bir tahta köprü altından akıyordu ve çalılarla kaplı kıyı kesimleri suya dik bir şekilde iniyordu. Mümkün olan yerlere tutunup topuklarımı toprağa iyice batırarak dikkatle aşağı indim. Bunaltan yaz sıcağından ferah bahar havasına inmiştim veya ben öyle hissetmiştim. Sudan hoş bir serinlik yükseliyordu ve yosun kokusu burun deliklerimi doldurmuştu. Suyun kıyısına ulaştığımda kısa bir süre için ayakta durdum ve kokuyu derin derin içime çekerek havada daireler çizen yusufçukları ve suyun üzerinde gezen böcekleri izledim. Sonra ötede bir alabalığın sudan sıçrayıp bir kelebeği yakaladığını gördüm, oldukça iriydi, otuz beş santim kadar vardı ve orada oluşumun amacının manzara seyretmek olmadığını hatırladım.

Akıntıyı takip ederek nehir yatağı boyunca yürüdüm ve köprü hâlâ görüş alanımdayken oltamı suya saldım. Bir şey, oltamın ucunu bir iki kez çekiştirdi ve solucanımın yarısını yedi ama dokuz yaşındaki bir çocuğun elleri için fazla kıvrak ve hareketliydi veya dikkatsizlik etmeyecek kadar aç değildi, onu elimden kaçırarak ilerlemeye devam ettim.

Güneybatıya, Castle Rock'a ve güneydoğuya, Kashwakamak Kasabası'na doğru ilerleyerek Castle Nehri'nin ikiye ayrıldığı yere varmadan önce iki üç yerde daha durdum ve birinde hayatımda yakaladığım en büyük kaynak alabalığını yakaladım. Kutumda taşıdığım cetvelle boyunu ölçtüm ve kuyruktan diğer uca kırk dokuz santim olduğunu gördüm. O günler için bile bu, bir alabalık için inanılmaz bir büyüklüktü.

Eğer onu o gün için yeterli bir ödül olarak görüp geri dönmüş olsaydım bunları yazıyor olmayacaktım (görünüşe bakılırsa sandığımdan uzun sürecek) ama dönmedim. Yakaladığım balığı hemen orada, babamın öğrettiği gibi temizledim, sepetin dibine kuru otlar döşedim, balığı üzerine koydum ve en üste nemli otlar yerleştirdim. Tüm bunları yaptıktan sonra ilerlemeye devam ettim. Ağım olmadan, oltayı kabaca çekerek balığı sudan çıkardığımda oltanın nasıl kırılmamış olduğuna şaşırmama rağmen dokuz yaşın aklıyla kırk dokuz santimlik bir alabalık yakalamış olmanın yeteri kadar etkileyici olduğunu düşünmemiş, yeterli görüp eve dönmemiştim.

On dakika sonra nehrin o günlerde ikiye ayrıldığı noktaya geldim (uzun zaman önce yok oldu, Castle Nehri'nin bir zamanlar aktığı yerde şimdi dubleks evlerden oluşmuş bir site ve bir de okul var ve orada hâlâ bir nehir varsa, karanlıkta akıyor olmalı). Nehrin suları, neredeyse evimizin yarısı kadar iri olan gri bir kayayla ayrılıyordu. Burada çok hoş, düz bir alan vardı. Çimlerle kaplı, yumuşak bir yerdi ve babamla Güney Kolu dediğimiz yere bakıyordu. Topuklarım üzerinde çömeldim, oltamı suya attım ve atar atmaz da bir gökkuşağı alabalık yakaladım. Boyu, daha önce yakaladığım kadar büyük değildi, sadece otuz santim kadardı, ama yine de iyi bir balıktı. Onu da temizleyip sepetimin içine yerleştirdikten sonra oltamı tekrar suya attım.

Bu kez hemen bir balık takılmamıştı, arkama yaslandım ve mavi gökyüzünün nehir boyundan görebildiğim kadarını seyretmeye koyuldum. Bulutlar, batıdan doğuya doğru süzülüyordu. Şekillerinin neye benzediğini bulmaya çalıştım. Tek boynuzlu bir at gördüm, ardından bir ho-

roz ve Candy Bill'i andıran bir köpek. Bir sonraki buluta bakarken içim geçmiş.

Ya da belki uyudum. Emin değilim. Tek bildiğim, bambu oltamın neredeyse ellerimden kurtulacak kadar şiddetli bir şekilde parmaklarım arasından çekildiği ve o şekilde kendime geldiğim. Yerimde doğruldum, oltamı sıkıca yakaladım ve aniden burnumun ucunda bir şey olduğunu fark ettim. Gözlerimi şaşılaştırınca burnumdakinin bir arı olduğunu gördüm. Kalbim sanki kaskatı kesilmişti ve bir an için altımı ıslatacağımı sandım.

Oltam bir kez daha çekildi ve bu kez öncekinden de şiddetliydi ama oltayı elimden kaçırmamış olmama ve nehrin sularında sürüklenip gitmesine engel olmama rağmen (sanırım misinaya işaret parmağımla bastırmayı bile akıl etmiştim) balığı sudan dışarı çekmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Bütün dikkatim burnumu bir mola yeri olarak kullanan şişman, sarı siyah arının üzerinde toplanmıştı ve öyle korkmuştum ki zorlukla nefes alıyordum.

Alt dudağımı yavaşça ileri uzattım ve yukarı doğru üfledim. Arının kanatları hafifçe oynaştı ama yerinden kıpırdamadı. Tekrar üfledim. Kanatları tekrar dalgalandı... ama bu kez sabırsızca kıpırdadı ve bir daha üflemeye cesaret edemedim. Sinirlenip beni sokacağından korkuyordum. Ne yaptığını iyice görebilmem için fazlasıyla yakındaydı ama iğnesini burnuma geçirip zehrini gözlerime ve beynime doğru püskürttüğünü kolaylıkla hayal edebiliyordum.

Aklıma korkunç bir fikir geldi: ağabeyimi öldüren arı buydu. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Öncelikle, arıların ömrünün bir yıldan fazla olduğunu sanmıyordum (belki kraliçe arılar hariç, ama bundan da o kadar emin değildim). Bu, o arı olamazdı çünkü arılar soktuklarında ölürlerdi, bunu dokuz yaşındayken bile biliyordum. İğnelerinin çengel gibi uçları vardı ve soktuktan sonra havalanmaya çalıştıklarında kendi bedenlerini parçalıyordu. Ama yine de o korkunç fikir beynimde asılı kalmıştı.

Bu özel bir arıydı, Şeytan-arıydı ve Albion ile Loretta'nın iki oğlundan kalanının canını almak için geri dönmüştü.

Ve bir şey daha vardı: daha önce de beni arı sokmuştu ve normalden biraz daha fazla şişmiş olabileceğine rağmen (bundan tam olarak emin değildim) hiçbir seferinde ölüm tehlikesi yaşamamıştım. O sadece ağabeyimin başına gelen bir felaketti. Yaradılışında içine yerleştirilmiş korkunç bir tuzaktı. Ben her nasılsa bu tuzaktan kurtulmuştum. Ama arının ne yaptığını görebilmek için gözlerimi canımı yakacak kadar şaşılaştırdığım sırada mantığım işlemiyordu. O an benim gözümde tek gerçek, arının varlığıydı. Ağabeyimi öldüren arıydı. Öylesine kötü bir şekilde öldürmüştü ki babam, oğlunun şişen yüzünü saklamak için gömleğini çıkarmış ve Dan'in başını sarmıştı. Kederinin en derin olduğu anda bile bunu yapmayı akıl etmişti çünkü karısının büyük oğlunun başına gelenleri görmesini istemiyordu. O arı dönmüştü ve şimdi de beni öldürecekti. Beni sokacak, ben de oltanın iğnesi ağzından çıkarılıp bir kenara bırakılmış bir balık gibi nehir yatağında çırpınarak ölecektim.

Paniğe kapılmama ramak kalmış bir halde orada otururken -yıldırım gibi ayağa fırlayıp nereye gittiğime bakmadan son hızla koşmaya başlamak üzereydim- arkamdan bir ses geldi. Bir tabanca sesi gibi keskin ve buyurgandı ama tabanca sesi olmadığını biliyordum. Biri el çırpmıştı. Tek bir kez. El çırpma sesinin hemen ardından burnumun üzerindeki arı kucağıma düştü. Pantolonumun kahverengi kumaşı üzerinde, bacakları havada, iğnesi zararsız bir çıkıntı olduğu halde kıpırtısızca yatıyordu. Bir çivi kadar cansızdı, bunu bir bakışta anladım. Tam o sırada olta yine sarsıldı, bu seferki en şiddetlisiydi ve neredeyse elimden kurtuluyordu.

İki elimle oltaya yapıştım ve orada olup görebilse babamın iki eliyle başını tutmasına neden olacak şekilde aptalca geriye çektim. Daha önce yakaladığımdan çok daha iri bir gökkuşağı alabalık, kuyruğundan güneş altında pırlanta gibi parlayan damlalar saçarak sudan dışarı fırladı, manzara, kırklı ellili yıllarda *True ve Man's Adventure* gibi dergilerin kapaklarına koydukları resimlere benziyordu. O anda büyük bir balık yakalamış olmak aklımdaki en son düşünceydi ve misinanın kopup balığın tekrar

suya gömüldüğünü neredeyse fark etmeyecektim bile. Kimin el çırptığını görmek için omzumun üzerinden geriye baktım. Ağaç sırasının başladığı yerde, yukarıda bir adam ayakta duruyordu. Yüzü çok uzun ve solgundu. Büyük bir titizlikle sola doğru ayrılmış siyah saçları geriye doğru taranarak dar kafasına iyice yapıştırılmıştı. Çok uzun boyluydu. Siyah bir üç parçalı takım giyiyordu ve ona bakar bakmaz insan olmadığını anlamıştım çünkü gözleri bir fırının içindeki alevler gibi turuncu-kırmızı parlıyordu. Gözbebeklerini kastetmiyorum, zira gözbebekleri yoktu. Gözünün akı da yoktu. Gözleri tamamen turuncuydu... kıpırdayan, dalgalanan bir turuncu. Tam olarak ne anlatmaya çalıştığımı anlayabiliyor musunuz? Adam içten içe yanıyordu ve gözleri, fırın kapaklarının üzerindeki küçük, camlı bölmeleri andırıyordu.

Mesanem boşaldı ve ölü arının üzerinde yattığı kahverengi pantolonumun rengi koyulaştı. Olan bitenin farkında değildim. Gözlerimi nehir yatağının üzerinde durarak bana bakan adamdan çekemiyordum. Yaklaşık elli kilometre boyunca kesintisizce uzanan sık ormanlık alandan giysisinde tek bir kırışık olmaksızın, siyah deri ayakkabıları pırıl pırıl parlar halde çıkıvermişti. Saatinin cebinden sarkan zincirinin yaz güneşi altında ışıltısını görebiliyordum. Adamın üzerinde tek bir çam iğnesi bile yoktu. Ve bana gülümsüyordu.

"Demek burada küçük bir balıkçı var!" diye bağırdı yumuşak bir sesle. "Şuna da bakın! Karşılaştığımıza memnun oldun mu, küçük balıkçı?"

"Merhaba, efendim," dedim. Sesim titremiyordu ama kendi sesim değil gibiydi. Yaşı daha büyük birinin sesiydi sanki. Dan'in sesi gibi. Hatta babamın sesi. Ve tek düşünebildiğim, ne olduğunu anlamamış gibi davranırsam gitmeme izin verebileceğiydi. Gözlerinin olması gerektiği yerde dans eden alevler olduğunu fark etmemiş gibi yaparsam belki beni bırakırdı.

"Galiba seni acı verecek bir sokmadan kurtardım," dedi ve sonra nefesimin korkuyla kesilmesine sebep olarak aşağı, yanıma doğru yöneldi. Bambu oltam hâlâ hissiz ellerimdeydi ve ölü arı da kucağımdaydı. Şehir kaldırımlarına uygun düz tabanlı ayakkabıları, nehir yatağının dik eğimi

üzerindeki çimlerde kaymalıydı ama kaymadı. Bastığı yerde ayak izi de bırakmadığını görmüştüm. Ayaklarının dokunduğu -veya dokunuyor gibi göründüğü- yerlerde tek bir kırık dal parçası, ezilmiş yaprak veya eğilmiş çim yoktu.

Giysisinin altındaki derisinin gözeneklerinden çıkan kokuyu o daha yanıma ulaşmadan fark ettim, yanmış kibrit kokusu. Kükürt kokusu. Siyah giysili adam Şeytan'dı. Motton ve Kashwakamak arasındaki ormanlık alandan çıkmıştı ve karşımda duruyordu. Gözümün ucuyla bir vitrin mankeni gibi solgun elini görebiliyordum. Parmakları iğrenç denebilecek kadar uzundu.

Dizleri her normal insanınki gibi bükülerek yanımda çömeldi ama bacaklarının arasından sarkıttığı ellerine baktığımda, uzun parmaklarının ucunda korkunç, sapsarı, sivri tırnaklar olduğunu gördüm.

"Soruma cevap vermedin, küçük balıkçı," dedi yumuşak bir sesle. Şimdi düşünüyorum da sesi, daha sonraki yıllardaki radyo spikerlerinin sesine benziyordu. "Karşılaştığımıza memnun oldun mu?"

"Lütfen canımı yakmayın," diye fısıldadım. Sesim öyle hafif çıkmıştı ki kendim bile zor duymuştum. Anlatabileceğimden, hatırlamak istediğimden de çok korkuyordum... ama hatırlıyorum. Hatırlıyorum. İhtimal olmasına rağmen rüya görüyor olduğumu hiç ummadım. Yaşım biraz daha büyük olsa bunun bir rüya olduğunu düşünebilirdim. Ama değildi, sadece dokuzumdaydım ve yanıma çömeldiği an yaşadığımın gerçek olduğunu anlamıştım. Babamın söyleyeceği gibi, testereyle keski arasındaki farkı bilirdim. Yaz ortasında o cumartesi günü ormanın içinden çıkıp gelen yaratık, Şeytan'dı ve boş göz çukurlarından, alevler içindeki beynini görebiliyordum.

"Oh, burnuma gelen koku da ne?" dedi beni duymamış gibi... oysa duyduğunu biliyordum. "Islak bir şeyin kokusu sanki?"

Bir çiçeği koklamaya niyetlenen biri gibi burnunu ileri uzatarak üzerime doğru eğildi. Ve o an korkunç bir şey fark ettim; gölgesi nehir yatağı üzerinde ilerlerken geçtiği yerlerdeki çimler sararıp ölüyordu. Başını pantolonuma doğru eğdi ve kokladı. Işıldayan gözleri, muhteşem bir ko-

ku almış ve tüm dikkatini toplayıp tadını çıkarmak istiyormuşçasına yarı kapalıydı.

"Oh, ne kötü!" diye bağırdı. "Kötü ama harika!" Sonra şarkı söylemeye başladı: "Gazoz! Şerbet! Su! Burnuma gelen, Gary'nin limonatasının kokusu!" Sonra kendini sırtüstü yere attı ve çılgınca gülmeye başladı. Aklını kaçırmış birinin kahkahasıydı.

Yerimden kalkıp koşmayı düşündüm ama bacaklarım ve beynim arasındaki bağlantı kopmuş gibiydi. Ağlamıyordum; bir bebek gibi altımı ıslatmıştım ama ağlamıyordum. Ağlayamayacak kadar çok korkuyordum. Birden öleceğimi anladım. Muhtemelen acı veren bir ölüm olacaktı ama en kötüsü bu değildi.

En kötüsü daha sonra başıma gelebilecek olandı. Öldükten *sonra.*

Aniden yerinden doğruldu. Üzerinden yayılan yanmış kibrit kokusu midemi bulandırıyordu. Uzun, dar yüzü ve ciddi gözleriyle bana baktı ama o gözlerde aynı zamanda gizli bir kahkaha da vardı. Bu gizli kahkaha onun ayrılmaz bir parçasıydı.

"Sana kötü bir haberim var, küçük balıkçı," dedi. "Üzücü bir haber."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı; siyah takım elbisesine, parlayan siyah ayakkabılarına, pençelere benzeyen uzun, beyaz parmaklarına.

"Annen öldü."

"Hayır!" diye haykırdım. Annemi yumuşak sabah güneşi altında, mutfaktaki tezgâhın başında, alnındaki perçemin ucu kaşına değerken, ekmek hamuru yoğururken gözlerimin önüne getirdim ve dehşet, her hücremi sardı... ama bu kez korkum kendim için değildi. Sonra oltamı alıp evden ayrılırken eliyle gözlerini gölgeleyip mutfak kapısında duruşunu ve o an bana tekrar görülmesi umulan ama asla görülemeyecek olan birinin fotoğrafı gibi görünmesini hatırladım. "Hayır, yalan söylüyorsun!" diye bağırdım.

Gülümsedi, sık sık haksızca suçlanan bir adamın sabırlı, üzgün gülümsemesiydi. "Maalesef yalan değil," dedi. "Ağabeyine olanın aynısı annenin de başına geldi, Gary. Bir arı."

"Hayır, bu doğru değil," dedim ve artık ağlamaya başladım. "Annem yaşlı, otuz beş yaşında ve bir arı sokması onu Danny gibi öldürebilseydi çoktan ölmüş olurdu, seni yalancı piç kurusu!"

Şeytan'a yalancı piç kurusu demiştim. Bunun bir şekilde farkındaydım ama aklım fikrim az önce duyduklarımdaydı. Annem ölmüştü, öyle mi? Rockies'in bulunduğu yerde yeni bir okyanusun oluştuğunu da söylemiş olabilirdi. Ama ona inanıyordum. Bazen hayal gücümüzün ürettiği en korkunç şeylere inandığımız gibi ona da bir şekilde inanıyordum.

"Üzüntünü anlayabiliyorum, küçük balıkçı, ama o düşüncenin temeli maalesef çok zayıf." Sesinde korkunç, çıldırtıcı, içinde zerre kadar vicdan azabı barındırmayan sahte bir avutma tonu vardı. "Bir insan hayatı boyunca bir bülbül görmeden ölebilir ama bu, bülbüllerin var olmadığı anlamına gelmez, değil mi? Annen..."

Alt tarafımızda bir balık sudan sıçradı. Siyahlı adam kaşlarını çattı ve bir parmağını balığa doğru uzattı. Alabalık havada şiddetle sarsıldı, bedeni öylesine kıvrılıp bükülüyordu ki bir an için kendi kuyruğunu ısıracakmış gibi oldu. Castle Nehri'ne tekrar düştüğünde ölmüştü. Cansız bedeni suyun üzerinde sürüklenmeye başladı. Bu arada korkunç yabancı alevli gözlerini tekrar üzerime çevirmişti. İnce dudakları, bir yamyama özgü tüyler ürpertici gülümsemeyle gerilmiş, iki sıra sivri diş ortaya çıkmıştı.

"Anneni hayatı boyunca hiç arı sokmadı," dedi. "Ama ne var ki bugün, yaklaşık bir saat önce, pişirdiği ekmeği fırından çıkarıp soğuması için tezgâhın üzerine koyarken mutfak penceresinden içeri bir arı süzüldü."

"Hayır, bunu duymak istemiyorum, istemiyorum!"

Ellerimi kaldırıp kulaklarımı kapattım. Islık çalarmış gibi dudaklarını büzdü ve bana doğru üfledi. Çok hafif bir üfleyişti ama nefesinin kokusu inanılmayacak kadar kötüydü; tıkanmış lağımlar, çürük yumurta, selden sonra etrafa saçılmış ölü tavuklardan bile berbattı.

Ellerim iki yana düştü.

"Güzel," dedi. "Bunu duyman gerek, Gary; bilmelisin, küçük balıkçım. Bu ölümcül zayıflık kardeşin Dan'e annenden geçti; sende de biraz

var ama sende, babandan aldığın ve zavallı Dan'in sahip olamadığı bir korunma da var." Dudaklarını tekrar büzdü ama bu kez o korkunç nefesini yüzüme doğru üflemedi, acımasızca, komik bir hareketle *cık cık* yaptı. "Yani, ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmem ama ortada şairane bir adalet söz konusu, değil mi? Ne de olsa Dan'i öldüren de annendi. Ha kafasına bir kurşun sıkmış ha bu."

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, bunlar doğru değil."

"Doğru olduklarına inanabilirsin," dedi. "Arı pencereden mutfağa girdi ve annenin ensesine kondu. Annen ne yaptığını düşünmeden üzerine bir şaplak indirdi -sen ondan daha zekice davrandın, değil mi, Gary- ve arı onu soktu. Annenin boğazı hemen o an şişmeye başladı. Arı zehrine alerjik olanların başına bu gelir, biliyorsundur. Boğazları şişer ve açık havada boğulurlar. Dan'in yüzü o yüzden şiş ve mosmordu. Baban, o yüzden yüzünü gömleğiyle örttü."

Konuşma yetimi kaybetmiş bir halde ona bakakaldım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ona inanmak istemiyordum, kilise okulunda Şeytan'ın yalanların babası olduğunu öğrenmiştim ama yine de ona inanıyordum. Annem şişmiş boğazını tutarak dizlerinin üzerine düşer, Candy Bill heyecanla havlayarak onun etrafında dans ederken avluda durarak mutfak penceresinden içeri bakıp tüm bu olanları seyrettiğine inanıyordum.

"Çıkardığı korkunç sesler öylesine harikaydı ki!" dedi siyah takım elbiseli adam düşünceli bir edayla. "Ve korkarım kendi yüzünü fena halde tırmaladı. Gözleri bir kurbağanın gözleri gibi yuvalarından fırladı. Ağladı." Biraz duraksadıktan sonra devam etti: "Ölürken ağladı, ne hoş, değil mi? Ve en güzeli, daha sonra oldu. Öldükten sonra... on beş dakika boyunca fırının tıkırtısı hariç sessiz olan mutfakta, boynuna saplanmış küçük iğneyle -çok küçük, minik- yatarken Candy Bill ne yaptı, biliyor musun? O küçük hergele annenin gözyaşlarını yaladı. Önce bir yanağını... sonra diğerini."

Bir süre için nehre baktı. Yüzünde üzgün ve düşünceli bir ifade vardı. Sonra tekrar bana döndü ve yüzünü kaplayan matem ifadesi bir rüyay-

nıışçasına yok oldu. Yüzü, açlıktan ölen birinin cesedi gibi sarkık ve beklenti doluydu. Gözleri parlıyordu. Soluk dudakları arasından görünen sivri dişlerden gözlerimi alamıyordum.

"Çok açım," dedi birdenbire. "Seni öldürüp karnını deşeceğim ve iç organlarını yiyeceğim, küçük balıkçı. Buna ne diyorsun?"

Hayır, demek istedim, *hayır lütfen,* ama boğazımdan ses çıkmadı. Söylediğini yapmaya niyetli olduğunu görebiliyordum. Çok kararlıydı.

"Çok *acıktım,*" dedi hem hırçın hem de alaycı bir tavırla. "Ve sen de zaten sevgili anneni kaybettikten sonra yaşamak istemezsin, bundan eminim. Çünkü baban aletini sokacak sıcak bir delik bulamazsa kafayı yiyecek türden bir adam ve inan bana, etrafta sadece sen olacağın için onun zevklerinin kurbanı olacaksın. Seni tüm bu nahoş durumlardan kurtaracağım. Ve cennete gideceksin, düşünsene. Öldürülmüş insanların ruhları *daima* cennete gider. Böylece bugün ikimiz de Tanrı'ya hizmet etmiş olacağız, Gary. Ne güzel, değil mi?"

Uzun, solgun ellerini tekrar bana uzattığında ne yaptığımı düşünmeden balık sepetimin kapağını açtım, elimi sepetin içine daldırdım ve daha önce yakalamış olduğum dev alabalığı, yakaladıktan sonra onunla yetinmem gereken balığı çıkardım. Siyah giysili adamın bana yapacağını söylediği gibi iç organlarını çıkardığım balığı kanlanmış parmaklarımla tutarak körlemesine ona doğru uzattım. Sırtında annemin alyansını hatırlatan altın rengi halkası olan balığın donuk gözü bana bakıyordu. Ve o an, annemi bir tabutun içinde yatarken gördüm. Güneş, alyansı üzerinde parlıyordu. O an, Şeytan'ın söylediklerinin doğru olduğunu anladım, annemi bir arı sokmuştu; ılık, ekmek kokulu mutfakta boğularak ölmüştü ve Candy Bill, şişmiş yanaklarından süzülen gözyaşlarını yalayarak silmişti.

"Büyük bir balık!" diye bağırdı siyahlı adam açgözlülükle. "Çok *büyükk bir balıkk!*"

Balığı elimden kaptı ve ağzını hiçbir insanın açamayacağı kadar açtıktan sonra içine tıkıştırdı. Uzun yıllar sonra, altmış beş yaşındayken (altmış beş olduğumu biliyorum çünkü o sene öğretmenlikten emekli olmuştum) New England Akvaryumu'na gittim ve sonunda bir köpekbalığı

gördüm. Siyah giysili adamın ağzı da açıldığında tıpkı bir köpekbalığının ağzına benziyordu. Tek fark, gırtlağının korkunç gözleri gibi kıpkırmızı olmasıydı ve sobada sonradan alev alan kuru bir odunun yarattığına benzer bir sıcak dalgasının yüzümü yaladığını hissetmemdi. Bu sıcak dalgası hayal gücümün bir ürünü değildi, bunu biliyordum çünkü yakaladığım dev balık boğazının gerisinde kaybolmadan önce pullarının alevler üzerinde uçan küçük kâğıt parçacıkları gibi kıvrıldığını görmüştüm.

Gezici gösterilerdeki kılıç yutan adamlar gibi balığı boğazından aşağı kaydırdı. Çiğnemedi. Gözleri, güç harcıyormuş gibi yuvalarından fırladı. Balık içeri girdi, girdi ve boğazı genişledi. Daha sonra o da gözyaşı dökmeye başladı... ama onun gözyaşları kandı, kıpkırmızı ve yoğun.

Sanırım vücudum üzerindeki kontrolümü tekrar kazanabilmemi sağlayan, bu kan gözyaşlarının görüntüsü oldu. Neden olduğunu bilmiyorum ama sebebin o olduğunu düşünüyorum. Yerimden zıpkın gibi fırladım, bir elimle tuttuğum oltayı bırakmamıştım. Daha hızlı ilerleyebilmek için serbest elimle çalıları ve alçak dalları iterek nehir yatağından yukarı doğru koştum.

Öfke dolu boğuk bir ses çıkardı, ağzı dolu olan herhangi birinin çıkaracağı seslerdi ve tam tepeye ulaştığımda ardıma baktım. Peşimden geliyordu. Ceketinin kuyruğu arkasında uçuşuyor, saatinin sallanan, ince altın zinciri güneşin altında ışıldıyordu. Boğazından aşağı indirdiği balığın kuyruğu hâlâ dışarıdaydı ve siyah giysili adamın içindeki fırında pişen geri kalan kısmının kokusunu alabiliyordum.

Pençeleriyle yakalamak için bacağıma doğru bir hamle yaptı. Nehir yatağının üst kısmı boyunca koşmaya başladım. Yüz metre kadar sonra şokla yitirdiğim sesime kavuştum ve çığlık atmaya başladım; elbette çığlıklarımın kaynağı korkuydu ama aynı zamanda güzel annemin ölümünün verdiği kederle feryat ediyordum.

Peşimden geliyordu. Kırılan dalların ve ezilen kuru yaprakların seslerini duyabiliyordum ama arkama bir daha bakmadım. Başımı eğdim, gözlerimi alçak dalların tehlikesine karşı kıstım ve olabildiğince hızlı koş-

tum. Her adımımda ellerini omuzlarımda hissetmeyi ve beni alevlerle dolu kucağına çekmesini bekliyordum.

Böyle bir şey olmadı. Bilinmeyen bir zaman diliminin ardından -beş on dakikadan fazla olduğunu sanmıyorum ama sonsuzluk kadar uzun gibi gelmişti- ağaçlar ve sık yapraklar arasından köprüyü gördüm. Hâlâ çığlık çığlığa idim ama nefesim kesilmişti ve sesim, neredeyse içindeki bütün su buharlaşmış bir çaydanlığınki gibi çıkıyordu. Nehir yatağının dikleştiği bölüme varmıştım. Hiç duraksamaksızın yukarı doğru atıldım.

Tepeye doğru yolun yarısını aşmıştım ki ayağım kaydı ve dizlerimin üzerine düştüm. Omzumdan geriye baktığımda beyaz yüzü öfke ve açgözlülükle çarpılmış olan siyah giysili adamın benden birkaç adım uzakta olduğunu gördüm. Yanakları kan gözyaşlarıyla kıpkırmızıydı ve ağzı hâlâ açıktı.

"*Küçük balıkçı!*" diye hırladı ve yukarı doğru bir hamle yaparak ayağımı yakaladı. Ayağımı sertçe çekerek elinden kurtardım, arkamı döndüm ve oltamı üzerine fırlattım. Bu cılız saldırıyı kolayca savuşturdu ama her nasılsa olta ayaklarına dolandı ve dizlerinin üstüne düşmesine sebep oldu. İzlemek için daha fazla oyalanmadım; döndüm ve tekrar tepeye doğru fırladım. Tam yukarıya varmıştım ki ayağım kaydı ve neredeyse tekrar aşağı yuvarlanacaktım ama köprünün altındaki destek ayaklarından birine tutunarak düşmekten kurtuldum.

"Kaçamazsın, küçük balıkçı," diye bağırdı arkamdan. Sesi çok öfkeliydi ama aynı zamanda gülüyor gibiydi. "Tek bir balığın karnımı doyuracağını sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Beni rahat bırak!" diye haykırdım. Sarsakça köprünün kenarından atlayıp kendimi üzerine attım. Ellerim kıymıklarla dolmuştu ve başımı öyle şiddetli çarpmıştım ki düştüğüm yerde bir an yıldızları gördüm. Yüzüstü döndüm ve sürünmeye başladım. Tekrar ayağa fırladım, bir kez tökezledim ve ardından dengemi sağlayıp tekrar koşmaya başladım. Sadece dokuz yaşındaki çocukların koşabileceği gibi, yani rüzgâr gibi koşuyordum. Sanki ayaklarım yere sadece üç dört adımda bir değiyordu ve belki de gerçekten öyle oluyordu. Köprüden çıkınca hemen sağa döndüm ve

yolda hızla ilerlemeye başladım. Şakaklarım zonklayana, gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi olana, sol tarafımda kaburgalarımın altından koltukaltıma doğru keskin bir sancı girene, boğazımın gerisinde kan ve metale benzer bir tat duyana kadar koştum. Daha fazla koşamayacak hale geldiğimde tökezleyerek durdum ve bir yarış atı gibi şiddetle soluyarak arkama baktım. Onu siyah giysisi içinde, saatinin altın zinciri yeleğinin cebinden sarkarken, saçının bir teli bile yerinden oynamamış halde hemen burnumun dibinde bulacağımdan emindim.

Ama yoktu. Castle Nehri'ne doğru uzanan, sık çam ağaçlarının gölgelediği karanlık yol bomboştu. Yine de varlığını hissediyordum. Ağaçların içinde bir yerden alevli gözleriyle, pişmiş balık ve yanık kibrit kokarak beni gözlüyordu.

Döndüm ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye başladım, hafifçe topallıyordum. İki bacağıma da kramplar giriyordu ve ertesi gün yatağımdan kalktığımda her yerim öylesine sızlıyordu ki zorlukla yürüyebiliyordum. Ama o an bunların hiçbirini düşünmüyordum. Arkamdaki yolun boş olduğunu görme ihtiyacıyla tekrar tekrar omzum üzerinden geriye bakıyordum. Her baktığımda yolun boş olduğunu görüyordum ama bu beni rahatlatacağına, huzursuzluğumu arttırıyordu. Köknarlar daha sık, daha karanlık görünüyordu ve arkalarında nelerin olabileceğini hayal etmeden duramıyordum, uzun, çapraşık koridorlar, bacakkıran ölü dallar, yaratıklarla dolu delikler. 1914 yılının o cumartesi gününe dek ormandaki en büyük tehlikenin ayılar olduğunu sanıyordum.

Ne kadar yanıldığımı o gün öğrendim.

Yolda bir buçuk kilometre kadar ilerlemiş, tam ormanlık alandan çıkıp Geegan Flat Yolu ile birleştiği yere varmıştım ki "The Old Oaken Bucket" melodisini ıslıkla çalan babamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanında kendi oltası vardı. Diğer elinde kurdelesini annemin Dan'in ölümünden önce işlediği balık sepetini taşıyordu. Kurdelenin üzerinde KURTARICI İSA yazıyordu. Yürüyordum ama onu görünce avazım çıktığı kadar bağırarak koşmaya başladım. *Baba! Baba! Baba!* Bitkin

bacaklarım üzerinde sarhoş bir denizci gibi yalpalıyordum. Başka şartlar altında, beni gördüğünde babamın yüzünde beliren ifadenin oldukça komik olduğunu düşünebilirdim ama o şartlar altında değil. Oltasını ve kutuyu yola bıraktı ve bana doğru koştu. Daha önce babamı hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim; birbirimize ulaştığımızda öyle şiddetli çarpıştık ki ikimizin de yere yıkılmaması şaşırtıcıydı. O esnada kemerinin tokasına vurduğum burnum hafifçe kanamaya başlamıştı. Ama o an bunu fark etmedim. Tek yaptığım var gücümle babamın beline sarılmaktı. Kollarımı sıkıca ona doladım ve kızarmış yüzümü karnına bastırdım. O arada eski mavi iş gömleğini kan, ter ve gözyaşlarıyla ıslatmıştım

"Gary, neyin var? Ne oldu? İyi misin?"

"Annem öldü!" diye hıçkırdım. "Ormanda bir adamla karşılaştım, o söyledi! Annem ölmüş! Bir arı sokmuş ve tıpkı Dan'e olduğu gibi boğulup ölmüş! Mutfakta yerde yatıyormuş ve Candy Bill... gözyaşlarını yalayarak... yüzünden..."

Nefes nefeseydim ve göğsüm öylesine sıkışıyordu ki konuşmakta güçlük çekiyordum. Gözlerim tekrar yaşlarla dolmuştu ve babamın şaşkın yüzü bulanıklaşmıştı. Ulumaya başladım -dizini sürten küçük bir çocuk gibi değil, ay ışığında kötü bir şey görmüş bir köpek gibi- ve babam, yüzümü tekrar karnına bastırdı. Ama kollarından sıyrılıp tekrar arkama baktım. Siyah giysili adamın gelmediğinden emin olmak istiyordum. Görünürde yoktu; ormanın derinliklerine doğru uzanan yol bomboştu. Her ne olursa olsun oraya bir daha asla gitmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim ve sanırım Tanrı'nın yarattıklarına bahşettiği en büyük lütuf, geleceği görememek. İki saat sonra o yolda tekrar yürüyeceğimi bilseydim aklımı kaçırabilirdim. Ama o an, yolun boş olduğunu görmek inanılmaz bir rahatlık duymamı sağlamıştı. Sonra aklıma annem geldi -güzel, ölü annem- ve yüzümü babamın karnına gömerek tekrar ağlamaya başladım.

"Gary, dinle beni," dedi babam birkaç dakika sonra. Ağlamaya devam ettim. Bir süre daha devam etmeme izin verdi sonra çenemin altından tutarak yüzümü kaldırdı ve gözlerime baktı. "Annen çok iyi," dedi.

Tek yapabildiğim, yanaklarımdan yaşlar süzülürken öylece ona bakmaktı. Ona inanmıyordum.

"Sana kimin aksini söylediğini veya hangi aşağılık serserinin küçük bir çocuğu böylesine korkutmaya kalktığını bilmiyorum ama Tanrı adına yemin ederim ki annenin bir şeyi yok."

"Ama... dedi ki..."

"Ne söylemiş olduğu umurumda değil. Evershsamlardan beklediğimden erken döndüm -inek satmaya niyeti yok, tek yaptığı laf kalabalığı- ve sana katılmak için vaktin pek de geç olmadığını düşündüm. Oltamı ve balıkçı kutumu aldım, annen de bize birkaç tane sandviç yaptı. Yeni pişirdiği ekmekle. Hâlâ sıcak. Yani yarım saat önce annen gayet iyiydi, Gary ve bundan hiç şüphen olmasın." Omzum üzerinden yola doğru baktı. "Kim bu adam? Ve nerede? Onu bulup gününü göstereceğim."

İki saniye içinde aklımdan binbir düşünce geçti -en azından bana öyle geldi- ama son düşüncem en baskın olanıydı: siyah giysili adamla karşılaşacak olursa babamın söylediğini yapabileceğini hiç sanmıyordum. Hayatta kalacağını da...

Uzun, beyaz, pençemsi ellerinin görüntüsü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu.

"Gary?"

"Pek hatırlayamıyorum," dedim.

"Nehrin ikiye ayrıldığı yerde miydin? Büyük kayanın orada?"

Hayatımız bile söz konusu olsa, doğrudan bir soru sorduğunda babama asla yalan söyleyemezdim. "Evet ama lütfen oraya gitme." Kolunu her iki elimle de sıkıca tuttum ve sertçe çektim. "Lütfen gitme. Korkunç bir adamdı." Aklıma aniden bir fikir geldi. "Galiba tabancası vardı."

Babam düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Belki orada bir adam yoktu," dedi sesini hafifçe yükselterek. Cümlesi bir soruya benziyordu ama değildi. "Belki balık avlarken uyuyakaldın ve kötü bir rüya gördün, oğlum. Geçen kış Danny ile ilgili gördüğün rüyalar gibi."

Önceki kış Dan ile ilgili birçok rüya görmüştüm. O rüyalarda dolabımızın kapağını veya bodrum kapısını açıyor ve karşımda mosmor olmuş,

şişmiş suratıyla Dan'i ayakta, gözlerini bana dikmiş halde buluyordum; bu rüyaların çoğundan çığlık çığlığa uyanmış ve dolayısıyla annemleri de uyandırmıştım. Nehir yatağında kısa bir süre için uyuyakalmıştım ama olanlar bir rüya değildi, siyah giysili adamın ellerini çırparak burnumun üzerine konan arıyı öldürmesinden önce uyandığımdan emindim. Olanlar, Dan'i gördüğüm rüyalardaki gibi değildi, bundan emindim, bununla birlikte siyah giysili adamla olan karşılaşmamız aklımda rüyaya benzer bir etki bırakmıştı ki, sanırım doğaüstü olaylar için bu her zaman geçerliydi. Ama babamın, bu adamın sadece aklımın bir ürünü olduğunu düşünmesi daha iyiydi. Onun iyiliği için öylesi daha iyiydi.

"Sanırım haklısın, belki rüyaydı," dedim.

"Haydi gidip oltanla balık kutunu bulalım."

O tarafa doğru yönelmişti bile ve onu durdurmak için kolunu çılgınca çekiştirmek zorunda kaldım.

Bana dönüp sorarcasına baktığında, "Daha sonra," dedim. "Lütfen, baba. Annemi görmek istiyorum. Onu kendi gözlerimle görmem gerek."

Bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Evet, sanırım haklısın. Önce eve gideceğiz, sonra da oltanla sepetini almaya gideriz."

Böylece birlikte çiftliğe döndük. Babam, arkadaşlarımdan biriymiş gibi oltasını omzuna atmıştı ve ben de balık sepetini taşıyordum. Yürürken bir yandan da annemin yaptığı sandviçleri yiyorduk.

"Bir şey yakalayabildin mi?" diye sordu çiftlik görüş alanımıza girdiğinde.

"Evet, efendim," dedim. "Bir gökkuşağı. Oldukça büyük." *Ve ondan çok daha büyük olan bir başkası,* diye düşündüm ama söylemedim. *Aslında bugüne kadar gördüklerimin en irisiydi ama onu sana gösteremeyeceğim, baba. Onu beni yememesi için siyah giysili adama verdim. Ve işe yaradı... ucu ucuna.*

"O kadar mı? Başka yok mu?"

"Onu yakaladıktan sonra uyuyakalmışım." Bu tam olarak sorunun cevabı sayılmazdı ama yalan da değildi.

"Oltanı kaybetmediğin için şanslısın. Kaybetmedin, değil mi, Gary?"

"Hayır, efendim," dedim isteksizce. Yalan söylemenin bir yararı olmayacaktı çünkü oltamı kaybetmiş olsam bile babamın sepeti almak için oraya döneceği kesindi.

Candy Bill evden dışarı fırladı ve çılgınca koşarak bizi karşılamaya geldi. Heyecanla havlıyor ve kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Daha fazla beklemeye tahammülüm yoktu; umut ve endişe, boğazımı sıkıştırıyordu. Babamın yanından ayrıldım ve eve koştum. Sepeti elimden bırakmamıştım ve içten içe annemi mutfağın zemininde ölü bulacağıma hâlâ inanıyordum. Yüzü, babamın Tanrı'nın ismini haykırarak ağlar halde batı tarlasından eve kucağında taşıdığı ağabeyim Dan gibi mosmor ve şiş olacaktı.

Ama tezgâhın yanında ayakta duruyordu. Onu bıraktığım gibi çok iyiydi ve yaşıyordu. Bezelyeleri ayıklarken bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Önce şaşkın, irileşmiş gözlerimi ve solgun yanaklarımı fark etti, sonra da korkulu bir ifadeyle bana baktı.

"Gary, neyin var? Ne oldu?"

Cevap vermedim. Dosdoğru ona koştum ve onu öpücüklere boğdum. Bu arada babam içeri girmişti. "Merak etme, Lo, bir şeyi yok. Nehir boyunda o kötü rüyalardan birini görmüş, hepsi bu."

"Sonuncusu olması için dua edelim," dedi annem ve bana daha sıkı sarıldı. Candy Bill tiz bir sesle havlayarak ayaklarımızın dibinde dans ediyordu.

"İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin, Gary," dedi babam ama gitmem gerektiğini düşündüğünü açıkça belli etmişti, ona göre geri dönüp bugünlerin moda olan deyimiyle korkularımla yüzleşmeliydim. Bu, uydurma, temelsiz korkular söz konusuyken akla uygundu ama aradan geçen iki saat içinde siyah giysili adamın gerçek olduğuna dair inancımda hiçbir değişiklik olmamıştı. Ama babamı bu konuda ikna edemezdim. Dokuz yaşında hiçbir çocuğun babasını ormandan çıkan siyah takım elbiseli bir Şeytan gördüğüne inandırabileceğini sanmıyorum.

"Geleceğim," dedim. Bacaklarımı hareket ettirebilmek için tüm irademi zorlayarak onunla birlikte evden çıkmıştım. Evin yan tarafında, odun yığınının yanında ayakta duruyorduk.

"Arkanda tuttuğun nedir?" diye sordu.

Yavaşça öne çıkardım. Babamla gidecektim ve saçını özenle yandan ayırıp kafatasına yapıştırmış olan korkunç adamın gitmiş olacağını umacaktım... ama gitmediyse hazırlıklı olmak istiyordum. En azından olabileceğim kadar hazırlıklı. Arkamda tuttuğum elimde İncil vardı. Gençlik Birliği yarışmasında en fazla ilahiyi ezberleyerek kazandığım küçük bir İncil daha vardı (sekiz tane ezberlemiştim ama yirmi üçüncü hariç hepsi bir hafta içinde aklımdan uçup gitmişti). Ama Şeytan'ın kendisiyle karşı karşıya kalma tehlikesi söz konusuyken küçük kitap, içinde kırmızı mürekkeple İsa'nın sözleri yazılı olmasına rağmen yeterli olacakmış gibi görünmüyordu.

Babam büyük, yıpranmış, eski aile İncil'ine baktı ve bir an için eve dönüp yerine bırakmamı isteyeceğini sandım ama istemedi. Yüzünde hem kederli hem anlayışlı bir ifade belirdi ve başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Annen onu yanına aldığını biliyor mu?"

"Hayır, efendim."

Başını tekrar salladı. "O halde biz dönene dek yokluğunu fark etmeyeceğini umalım. Ve sakın düşürme. Haydi artık gidelim."

Yarım saat sonra babamla ikimiz nehir yatağının üst kısmında duruyor, büyük kayanın suyu ikiye ayırdığı yere ve kırmızı-turuncu gözlü adamla karşılaştığım düzlüğe bakıyorduk. Bambu oltam elimdeydi, köprünün altında durduğu yerden almıştım ve balık sepetim düzlükte bıraktığım yerde duruyordu. Kapağı açıktı. Uzun bir süre orada hiç konuşmadan ayakta durduk.

Gazoz! Şerbet! Su! Burnuma gelen, Gary'nin limonatasının kokusu! Küçük, çirkin şarkısı böyleydi ve yüksek sesle okuduktan sonra kendini geriye atmış, bok, kıç gibi kelimeleri söyleyebilecek cesaretinin olduğunu henüz keşfetmiş küçük bir çocuk gibi kahkahalarla gülmüştü. Küçük düz-

lük, Maine'de temmuz ayının başlarında güneş ışıklarının ulaşabildiği her yerde olduğu gibi gür bir yeşillikle kaplıydı... yabancının yattığı yer hariç. Orada, sararmış çimler bir adam şekli oluşturuyordu.

Eski aile İncil'ini her iki elimle tutmuş, öne doğru uzatmıştım. Öylesine sıkı tutuyordum ki başparmaklarım bembeyaz kesilmişti. Mama Sweet'in kocası Norville'in ekin tarlasında yabayı tuttuğu gibi yapışmıştım İncil'e.

"Burada bekle," dedi babam sonunda ve yengeç gibi adımlarla, topuklarını yumuşak çimlere gömerek ve denge için kollarını iki yana açarak yan yan nehrin kenarındaki düzlüğe doğru ilerledi. Kalbim deli gibi çarpıyor, İncil'i hayatım ona bağlıymış gibi tutarak -belki de hayatım gerçekten ona bağlı olacaktı- nehir yatağının tepesinde duruyordum. İzleniyormuş hissine kapılıp kapılmadığımı bilmiyorum; herhangi bir şey hissetmek için fazlasıyla korkuyordum. Aklımda tek bir düşünce vardı; bir daha dönmemecesine oradan uzaklaşmak.

Babam eğilerek çimlerin sarardığı yeri kokladı ve yüzünü buruşturdu. Neyin kokusunu aldığını biliyordum: yanık kibrite benzer bir şey. Sonra balık sepetimi aldı ve aceleyle onu beklediğim yere geldi. Arkasından gelen bir şey olmadığından emin olmak için omzu üzerinden hızlı bir bakış attı. Hiçbir şey yoktu. Sepeti bana verdiğinde kapağı hâlâ açıktı ve deri bantlarının ucunda sallanıyordu. İçine baktığımda, iki tutam ottan başka bir şey olmadığını gördüm.

"Bir gökkuşağı alabalık yakaladığını söylemiştin," dedi babam. "Ama sanırım onu da rüyanda gördün."

Sesindeki bir şey bana battı. "Hayır, efendim," dedim. "Gerçekten bir tane yakaladım."

"Eh, karnını yarıp temizlediysen sepetten dışarı çıkmasına imkân yok. Ve yakaladığın balığı sepete temizlemeden koymazsın, değil mi, Gary? Sana öğrettiğim gibi yaptığından eminim."

"Evet, efendim, ama..."

"Yakaladığını rüyanda görmediysen ve sepete koymadan önce temizlediysen bir şey gelip onu bulmuş ve yemiş olmalı," dedi babam ve omzu

üzerinden bir kaçamak bakış daha attı. Gözleri, ağaçların arasından gelen bir ses duymuş gibi irileşmişti. Alnında beliren büyük mücevher taneciklerine benzer ter damlacıklarını görmek beni hiç şaşırtmadı. "Haydi," dedi. "Buradan bir an önce gidelim."

Buna hiçbir itirazım yoktu, nehir yatağından köprüye doğru sessizce, hızlı adımlarla ilerledik. Oltamı bulduğumuz yere vardığımızda babam tek dizi üzerine çökerek o alanı inceledi. Orada da otlardan bir bölümü üzerlerinden bir sıcak dalgası geçmiş gibi sararmıştı. Babam otları incelerken boş sepetime baktım.

"Geri dönüp diğer balığı da yemiş olmalı," dedim.

Babam bana baktı. "Diğer balık mı?"

"Evet, efendim. Size söylememiştim ama bir kaynak alabalığı tutmuştum. Çok büyüktü. O adam fazlasıyla acıkmıştı." Daha fazlasını söylemek istedim, kelimeler dudaklarımın arasından dökülmeye hazırdı ama söylemedim.

Birbirimize yardım ederek köprünün üzerine çıktık. Babam sepetimi aldı, içine baktı ve sonra köprünün kenarından nehre fırlattı. Babamın yanına gittim ve sepetin suya düşüp bir kayık gibi sürüklenmesini, içine sızan sularla giderek daha derine batmasını izledim.

"Kötü kokuyordu," dedi babam ama bunu söylerken bana bakmamıştı. Sesinde garip bir kendini savunma tınısı vardı. Bu şekilde konuştuğuna ilk ve son kez tanık olmuştum.

"Evet, efendim."

"Soracak olursa annene sepeti bulamadığımızı söyleyeceğiz. Sormazsa hiçbir şey söylemeyeceğiz."

"Hayır, efendim, söylemeyeceğiz."

Annem sormadı ve biz de ona hiçbir şey söylemedik.

O günden bu yana seksen bir yıl geçti ve o yılların çoğunda, o günü hiç düşünmedim... en azından uyanıkken düşünmedim. Yaşayan her kadın veya erkek gibi ben de rüyalarım hakkında kesin bir şey söyleyemem.

Ama artık yaşlı bir adamım ve anladığım kadarıyla uyanıkken rüyalar görüyorum. Bedenimi ve ruhumu saran yorgunluk, bir çocuğun terk edilmiş kumdan kalesine yaklaşan ve çok yakında yerle bir edecek olan dalgalar gibi yükseliyor ve tüm anılarım, bana bir şiirin bir parçasını hatırlatarak yüzeye hücum ediyor: "Onları kendi hallerine bırakıverin/Göreceksiniz ki kuyruklarını sallayarak/Tekrar eve dönecekler." Yediğim yemekleri, oynadığım oyunları, okulda öptüğüm kızları, birlikte takıldığım gençleri, ilk içkimi, tüttürdüğüm ilk sigarayı (Dicky Hammer'ın yıkıntı kulübesinin arkasında mısır püskülünü sarıp içmiş ve kusmuştum). Ama tüm anılar içinde bir tanesi, siyah giysili adamın anısı en güçlüsü. Hafızamda güçlü, tüyler ürpertici bir ışık saçarak en önde duruyor. O adam gerçekti. Şeytan'dı ve o gün onun için ya bir ayak işi ya da bir şanstım. Ondan kaçabilmemin bir şans olduğuna giderek daha çok inanıyorum, sadece şanstı, tüm ömrüm boyunca taptığım ve ilahiler söylediğim Tanrı'nın bir müdahalesi değildi.

Huzurevindeki odamda, yıkılmak üzere bir kumdan kale olan bedenimin içinde yatarken kendi kendime Şeytan'dan korkmama gerek olmadığını, güzel, iyi bir hayat yaşadığımı ve ondan korkmamam gerektiğini söylüyorum. Bazen kendime o yaz daha sonra annemi kiliseye geri dönmeye ikna edenin babam değil, ben olduğumu hatırlatıyorum. Ama karanlıkta bu düşüncelerin gücü huzur verip rahatlatmaya yetmiyor. Karanlıkta bir ses, dokuz yaşımdayken de Şeytan'dan korkmamı gerektirecek bir şey yapmadığımı ama onun yine de karşıma çıktığını söylüyor. Ve karanlıkta duyduğum ses bazen bir insana ait olamayacak kadar alçalıyor. *Büyük balık!* diye fısıldıyor içinde barındırdığı gizli bir açgözlülükle ve açlığı karşısında ahlaki dünyanın tüm doğruları birer yıkıntıya dönüşüyor. *Büyükkk balıkk!*

Uzun zaman önce Şeytan bir kez karşıma çıktı; ya bir kez daha çıkacak olursa? Artık koşmak için fazla yaşlıyım; yürütücüm olmadan banyoya bile gidemiyorum. Onu bir iki dakikalığına bile olsa oyalamak için rüşvet olarak verebileceğim büyük bir kaynak alabalığını da yok; yaşlıyım ve sepetim boş. Ya tekrar karşıma çıkarsa?

Ya hâlâ açsa?

"Genç Goodman Brown", Nathaniel Hawthorne'un en sevdiğim hikâyesidir. Bence bir Amerikalı tarafından yazılmış en iyi on hikâyeden biri. "Siyah Giysili Adam", benim bu hikâyeye hürmeten yazdığım bir hikâye. Ayrıntılara gelince, bir gün bir arkadaşımla konuşuyordum ve büyükbabasının yirminci yüzyılın başlarında ormanda Şeytan'ı gördüğünü -yaşlı adam buna gerçekten inanıyormuş- söyledi. Büyükbabasının dediğine göre Şeytan ağaçların arasından çıkmış ve normal bir insan gibi onunla sohbet etmeye başlamış. Büyükbaba, adamla çene çalarken ormandan çıkan adamın kükürt koktuğunu ve göz çukurlarında alevler olduğunu fark etmiş. Arkadaşımın büyükbabası bunu fark ettiğini anlarsa Şeytan'ın onu mutlaka öldüreceğini düşünmüş ve konuşma boyunca fark ettiğini belli etmemek için elinden geleni yapmış ve sonunda oradan uzaklaşmayı başarmış. Hikâyeme ilham veren, arkadaşımın anlattıkları oldu. Yazarken pek zevk almadım ama yine de devam ettim. Bazen hikâyeler anlatılmak için öyle yüksek sesle bağırırlar ki sırf onları susturmak için yazarsınız. Hikâyeyi yazıp bitirdiğimde Hawthorne'un o çok beğendiğim hikâyesinin yanına bile yaklaşamayacak, sıradan bir dille yazılmış yavan bir halk masalı olduğunu düşündüm. The New Yorker *hikâyeyi yayınlamak istediğinde çok şaşırdım. 1996 yılında O. Henry En İyi Kısa Hikâye Yarışması'nda birinciliği kazandığındaysa birinin bir hata yapmış olduğundan emindim (ama bu, ödülü kabul etmeme engel olmadı elbette). Okuyucuların görüşü de genel olarak olumluydu. Bu hikâye, yazarların eserlerini çoğunlukla çok yanlış değerlendirdiklerinin bir kanıtıdır.*

Tüm Sevdikleriniz Yok Olup Gidecek

Nebraska'da, Lincoln'ün biraz batısında, I-80 üzerinde bir Motel 6'ydı. Öğleden sonra yağmaya başlayan kar, ocak alacakaranlığında tabelanın civciv sarısı rengini yumuşak, pastel bir tona dönüştürmüştü. Rüzgâr, kış aylarında ülkenin orta bölümündeki düzlüklere has bir şekilde şiddetle esiyordu. Bunun şu an için rahatsızlık vermekten başka bir etkisi yoktu ama gece tipi bastırırsa -hava durumu tahmincileri bir türlü karar verememişe benziyordu- eyaletler arası yollar sabaha kadar kapanırdı. Alfie Zimmer için bunun bir önemi yoktu.

Kırmızı yelek giymiş bir adamdan anahtarını aldı ve arabasını uzun, beton binanın sonuna doğru sürdü. Yirmi yıldır orta batıda pazarlamacılık yapıyordu ve tecrübelerine göre geceyi iyi bir şekilde geçirmek ve istediği gibi dinlenebilmek için dört kuralın uygulanması gerekiyordu. Birincisi, daima önceden rezervasyon yaptırmaktı. İkincisi, mümkünse rezervasyonu tanınmış bir motel zincirinde yaptırmaktı, Holiday Inn, Ramada Inn, Comfort Inn, Motel 6 gibi. Üçüncüsü, daima uçta bir oda tutmaktı. Bu şekilde karşınıza çıkabilecek olanın en kötüsü tek bir gürültülü komşu olurdu. Sonuncusu, numarası bir ile başlayan bir oda tutmaktı. Alfie kırk dört yaşındaydı, kamyon şoförleriyle yatan fahişeleri becermek, kızarmış kırmızı et yemek ve bavulunu merdivenlerden yukarı taşımak için fazla

yaşlıydı. O günlerde ilk kattaki odalar genellikle sigara içmeyen kişilere ayrılıyordu. Alfie o odalardan birini tutuyor ve yasağa aldırmadan sigara içiyordu.

190 numaralı odanın önündeki park yerini biri işgal etmişti. Binanın önündeki tüm yerler doluydu. Alfie buna pek şaşırmamıştı. Garantili bir rezervasyon yaptırabilirdiniz ama biraz geç gittiğiniz takdirde (hele öyle bir günde, saat dörtten sonra) arabanızı uzakta park edip yürümek zorunda kalırdınız. Erken gelen kuşların arabaları, civciv sarısı kapıların yan yana sıralandığı, pencereleri şimdiden ince bir kar tabakasıyla kaplanmış gri binanın hemen önüne dizilmişti.

Alfie köşeyi döndü ve Chevrolet'sini, burnu bir çiftçinin grileşen havada göz alan bembeyaz tarlasına bakacak şekilde park etti. Görüş alanının en uzak ucunda çiftliğin ışıklarını görebiliyordu. Evin içindekiler muhtemelen sıcak oturma odalarında oturuyorlardı. Dışarıda ise rüzgâr arabayı sarsacak kadar şiddetli esiyordu. Kar, birkaç dakikalığına çiftliğin ışıklarının gözden kaybolmasına sebep oldu.

Alfie kırmızı yüzlü, sigara yüzünden gürültüyle nefes alan iriyarı bir adamdı. Üzerinde bir palto vardı çünkü insanlar, satıcıların palto giymelerinden hoşlanıyordu. Ceket değil. Tezgâhtarlar ceket giyen ve John Deere kepler giyen insanlara mal satıyor, ama onlardan almıyordu. Odanın anahtarı yan koltuğun üzerinde duruyordu. Yeşil, kare bir plastik parçasına tutturulmuştu. Manyetik bir kart değil, gerçek bir anahtardı. Radyoda Clint Black, "Nothin' but the Tail Lights"ı söylüyordu. Bir folk şarkısıydı. Rock-and-roll, o an Alfie'ye uygun görünmemişti. Kanalı AM'e çevirdiğinizde öfkeli yaşlı adamların hâlâ cehennem ateşinden bahsettiğini duyabileceğiniz böyle bir yere uymuyordu.

Kontağı kapattı, 190 numaralı odanın anahtarını cebine koydu ve o arada küçük bloknotunun hâlâ cebinde olup olmadığını kontrol etti. Eski dostu. "Rus Yahudileri kurtarın," dedi kendi kendine. "Değerli hediyeler kazanın."

Arabasından çıktı ve sert rüzgâr yüzüne çarparak hafifçe geriye savrulmasına neden oldu. Pantolonunun kumaşı, bacaklarına yapışarak dal-

galandı ve Alfie bir an için şaşırarak, çok sigara içenlere özgü hırıltılı bir kahkaha attı.

Numuneleri bagajdaydı ama o akşam onlara ihtiyacı olmayacaktı. Hayır, o akşam onlara kesinlikle ihtiyacı yoktu. Arka koltuktan valizini ve evrak çantasını aldı, kapıyı kapattı ve anahtarlığının üzerindeki siyah düğmeye bastı. Merkezi kilit sistemini devreye sokan düğmeydi. Kırmızı olansa soyulma tehlikesine karşı alarmı çalıştırıyordu. Alfie hiç soyulmamıştı. Özellikle ülkenin o bölümünde çok az sayıda yiyecek satıcısının soyulduğunu tahmin ediyordu. Nebraska, Iowa, Oklahoma, Kansas ve çoğu kimsenin inanmamasına karşın Dakota'da hazır yiyecek pazarı vardı. Alfie, pazarı iyice kontrolü altına aldığı son iki yılda satışlarını oldukça arttırmıştı, ama asla bir... meśela gübre pazarının payını yakalayamayacaktı. Yanaklarını donduran ve daha da kızartan kış rüzgârında bile gübre kokusunu alabiliyordu.

Rüzgârın şiddetinin azalmasını bekleyerek olduğu yerde biraz daha kaldı. Rüzgâr hafifleyince ışıkları tekrar görebildi. Çiftlik evi. O ışıkların kaynağında, çiftçinin karısının bir kâse Cottager Bezelye Çorbası ısıtıyor veya mikrodalga fırına Cottager Turtası atmış olma ihtimali var mıydı? Vardı. Hem de çok büyük bir ihtimal. Bu sırada kocası muhtemelen ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayaklarını alçak pufa uzatmış, televizyonda akşam haberlerini izliyor; oğlu bir koltuğa oturmuş, GameCube'unda bir oyun oynuyor; kızıysa saçlarını tepede bir kurdeleyle toplamış, köpükle dolu küvete uzanmış, Philip Pullman'dan *Altın Pusula*'yı veya Alfie'nin kızı Carlene'in en sevdiği kitaplar olan Harry Potter dizisinden birini okuyordu. Parlayan ışıkların ardında tüm bunlar oluyor, bir ailenin günlük hayatı, normal düzeni içinde ilerliyordu ama ışıklar ve otopark arasında alçak bulutlarla kaplı iç karartıcı göğün altında, mevsimin verdiği donuklukla iki kilometre boyunca uzanan düz bir tarla vardı. Alfie, kısa bir süre için araziye hiç uymayan kösele ayakkabılarıyla, bir elinde valizi, diğerinde evrak çantası olduğu halde donmuş tarlada yürüyerek ışıklarını gördüğü çiftlik evine vardığını hayal etti. Kapıyı çalacak ve açıldığında burnuna bezelye çorbasının güzel kokusu çarpacaktı. Diğer odadaki tele-

vizyondan KETV'nin hava durumu sunucusunun sesi duyulacaktı: "Rocky Dağları üzerinden gelen alçak basınç sistemi..."

Ve Alfie çiftçinin karısına ne diyecekti? Akşam yemeği için geldiğini mi? Ona Rus Yahudileri kurtarıp değerli ödüller kazanmasını önerecek miydi? Lafa, ona "Hanımefendi, son okuduğum kaynaklardan edindiğim bilgiye göre tüm sevdikleriniz yok olup gidecek," diyerek mi başlayacaktı? Sohbete başlamanın çok ilginç bir şekli olacağı muhakkaktı. Çiftçinin karısı, kocasının doğu tarlasından çıkagelip kapısını çalan bu gezgin yabancıya kesinlikle ilgi duyacaktı. Daha fazlasını duymak amacıyla onu içeri davet ettiğindeyse Alfie evrak çantasını açıp ona birkaç broşür gösterebilir, Cottager marka hazır yiyecekleri bir kez keşfettikten sonra Ma Mère'in daha seçkin zevklerine geçmek için sabırsızlanacağını söylerdi. Ve bu arada, havyar sever miydi? Seven çok kişi vardı. Nebraska'da bile.

Donuyordu. Orada ayakta öylece duruyor ve donuyordu.

Tarlaya ve ötesindeki ışıklara sırtını dönerek motele doğru yürüdü. Kayıp kıç üstü oturmamak için küçük, dikkatli adımlar atıyordu. Tanrı biliyordu ya, daha önce başına gelmişti. Yaklaşık elli kez motel otoparklarında kendini yerde buluvermişti.

Sonunda karın içinden çıkıp motele vardı. Üzerinde DOĞRU MİKTARDA BOZUKLUK KULLANINIZ yazılı bir kola makinesi vardı. Ayrıca bir buz makinesi ve yatak yayı gibi tellerin arkasında duran çikolata ve cips çeşitleriyle bir de Snax makinesi vardı. Snax makinesinin üzerinde DOĞRU MİKTARDA BOZUKLUK KULLANINIZ yazısı yoktu. Alfie, kendini öldürmeye niyetli olduğu odanın solundaki odadaki televizyondan yayılan sesleri duyabiliyordu ama tarlanın öte tarafındaki televizyonun sesinin kulağa daha iyi geleceğinden şüphesi yoktu. Rüzgârın uğultusu, akşam haberlerinin sesini bastırdı. Kar taneleri, ayakkabılarının etrafında dönüyordu. Alfie odasına girdi. Işık düğmesi sol taraftaydı. Işığı yakıp kapıyı kapattı.

Bu odayı tanıyordu; rüyalarının odasıydı. Kareydi. Duvarlar beyazdı. Birinin üzerinde başında hasır şapkası, elinde oltasıyla uyuyan küçük bir çocuğun resmi vardı. Yerde yeşil, sentetik maddeden yapılmış bir halı

vardı. İçerisi soğuktu ama pencerenin altındaki Climatron'un Yüksek Isı düğmesine bastıktan sonra kısa sürede ısınacaktı. Muhtemelen sıcak olacaktı. Bir duvarın önünde alçak bir masa, üzerinde de bir televizyon vardı. Televizyonun üzerindeki karton parçasında TEK TUŞLA FİLMLER! yazılıydı.

Üzerlerinde parlak sarı örtüler olan iki yatak vardı. Örtüler yastığın üzerinden geçirilerek tekrar geriye doğru açılmış, yastıkların bebek cesetleri gibi görünmesine yol açmıştı. Yatakların arasında, üzerinde Gideon İncili, televizyon programları dergisi ve bir telefon bulunan bir masa vardı. İkinci yatağın hemen arkasında banyoya açılan kapı görünüyordu. İçerideki ışığı yakınca havalandırma otomatik olarak çalışıyordu. Işık istiyorsanız, havalandırmanız da oluyordu. Başka yolu yoktu. Işığın kaynağı, içinde ölü sineklerin hayaletleri olan floresan lambalardı. Lavabonun yanındaki tezgâhta elektrikli ocak, bir Proctor-Silex elektrikli su ısıtıcısı ve hazır kahve poşetleri vardı. Temizlik malzemesinin keskin kokusuyla plastik duş perdesinin kokusu birbirine karışmıştı. Tüm bunlar Alfie için çok tanıdıktı. Yerdeki yeşil halıya kadar tüm ayrıntıları hayal etmişti ve aslında bu pek de zor olmamıştı. Isıtıcıyı da açmayı düşündü ama tıkırtı yapacaktı ve ayrıca, ne gerek vardı?

Paltosunun düğmelerini açtı ve valizini banyoya yakın olan yatağın ayakucuna, yere koydu. Evrak çantasını sarı örtünün üzerine bıraktı. Oturdu ve paltosunun etekleri bir elbise gibi açıldı. Evrak çantasını açtı; broşürler, kataloglar ve sipariş formlarını şöyle bir karıştırdı ve sonunda tabancayı buldu. Bu .38 kalibrelik bir Smith & Wesson'dı. Tabancayı yatağın başucundaki yastığın üzerine koydu.

Bir sigara yakıp telefona uzandı, sonra küçük defterini hatırladı. Elini paltosunun sağ cebine daldırıp defteri çıkardı. Omaha, Sioux City veya Kansas, Jubilee'deki bir kırtasiyeciden bir dolar kırk dokuz sente aldığı eski bir telli defterdi. Kapağı kırışmıştı ve üzerinde her ne resmi varsa çoktan silinip gitmişti. Sayfalardan bazıları kısmen metal halkalardan ayrılmıştı ama hepsi hâlâ tamdı. Alfie bu defteri neredeyse yedi yıldır, Simonex için Universal Ürün Kodu okuyucuları sattığı dönemden beri yanında taşıyordu.

Telefonun altındaki rafta bir küllük vardı. O civarda bazı motellerde birinci kattaki odalarda bile küllük olabiliyordu. Alfie küllüğe uzanıp aldı, sigarasını üzerindeki oyuğa koydu ve defterini açtı. Ara sıra okumak için duraksayarak yüzlerce farklı kalemle (bazıları kurşun kalemdi) yazılmış sayfalara göz gezdirdi. Bir sayfada şöyle yazıyordu: "Jim Morrison'un aletini çocuksu dudaklarımla emdim (LAWRENCE KS)." Tuvaletler, çoğu fazlaca tekrarlanan ve bıktırıcı olan homo duvar yazılarıyla dolu olurdu ama "çocuksu dudaklar" oldukça iyiydi. Bir diğeri şöyleydi: "En sevdiğim orospu, Albert Gore (MURDO S DAK)."

Defterin dörtte üçlük bölümü doluydu ve son sayfada sadece iki duvar yazısı vardı. "Trojan Sakızları çiğnemeyin, tadı lastik gibi (AVOCA IA). Ve: "Küçük kaçık boklu kıçık (PAPILLION NEB)." Alfie buna bayılıyordu. Seslerin kulağa gelişi çok hoşuna gidiyordu. Yazım hatası olabilirdi (Maura'nın böyle düşüneceğinden, son kelimenin "kıçım" olması gerektiğini söyleyeceğinden emindi) ama neden bu şekilde düşünsündü ki? İşin ne zevki kalıyordu? Hayır, Alfie (o an bile) son kelimenin bilerek öyle yazıldığına inanmayı tercih ediyordu. Sinsi ama eğlenceli bir kelime oyunuydu.

Paltosunun iç cebini karıştırdı. Parmakları kâğıt parçalarına, eski bir otoban biletine, bir kutu hapa -artık onları içmeyi kesmişti- dokunduktan sonra sonunda her zaman yanında taşıdığı tükenmez kalemi buldu. O gün bulduklarını kaydetmenin zamanı gelmişti. İkisi de iyiydi ve aynı tuvalettendi. Biri, kullandığı pisuarın üzerine, diğeriyse Hav-A-Bite makinesinin arkasındaki harita kutusunun üzerine yazılmıştı. (Alfie'nin daha iyi ürünleri olduğunu düşündüğü Snax, her nedense dört yıldan beri I-80 üzerindeki tuvaletlerde bulunmuyordu.) Bugünlerde Alfie'nin bazen iki hafta, beş bin kilometre boyunca yeni bir şey veya eskilerden birinin hoş bir versiyonunu bile bulamadan ilerlediği oluyordu. Şimdiyse bir gün içinde iki tane birden bulmuştu. *Son* gününde iki tane. Bir çeşit alamet gibi.

Kalemin gövdesi üzerinde, garip bir şekilde yamulmuş bacasından duman tüten bir kulübe olan logonun yan tarafında altın rengi harflerle COTTAGER ÜRÜNLERİ AĞZINIZA LAYIKTIR! yazıyordu.

Üzerinde hâlâ paltosu olduğu halde yatağın üzerinde oturan Alfie dikkatle defterin üzerine eğildi. Gölgesi, üzerine yazmaya niyetli olduğu sayfanın üzerine düşmüştü. Alfie, "Trojan Sakızları çiğnemeyin" ve "Küçük kaçık boklu kıçık" yazılarının altına son bulduklarını ekledi. "Rus Yahudileri kurtarın, değerli hediyeler kazanın (WALTON NEB)." ve "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek (WALTON NEB)." Kararsızca duraksadı. Duvar yazılarının altına çok ender olarak not düşerdi, tek başlarına durmaları daha çok hoşuna giderdi. Açıklamalar, egzotiği sıradana çeviriyordu (ya da o böyle olduğuna inanıyordu; eskiden daha özgürce notlar düşerdi) ama bazen bir dipnot, gizemi bozmaktan çok aydınlatıcı olabiliyordu.

İkinci yazıya baktı. "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek (WALTON NEB)." Ve sayfanın sonuna üç santim kala bir çizgi çekerek yazdı.

Sona bu kadar yaklaşmış birinin neden herhangi bir şeyi yapmaya devam ettiğini merak ederek kalemi tekrar cebine koydu. Aklına hiçbir cevap gelmiyordu. Ama elbette nefes alınmaya devam ediliyordu. Kaba bir cerrahi müdahale olmadan onu durduramazdınız.

Rüzgâr dışarıda hâlâ şiddetle esiyordu. Alfie perdesi (o da yeşildi ama tonu halınınkinden farklıydı) kapalı olan pencereye kısaca baktı. Perdeyi açarsa 80 numaralı karayolunun üzerinde art arda dizilmiş ışıkların oluşturduğu zinciri göreceğini biliyordu. Sonra bakışlarını tekrar defterine çevirdi. Düşündüğünü yapmaya niyetliydi. Bu sadece... şey...

"Nefes almak," dedi ve gülümsedi. Sigarasını küllükten aldı, bir nefes çekti, tekrar oyuğa koydu ve defterine döndü. Duvar yazıları, radyoda çalan bazı şarkıların belli bir yeri, zamanı, insanı, ne içildiğini, ne düşünüldüğünü hatırlattığı gibi ona binlerce farklı yeri, kamyonların uğrak yerlerini, otoyol tuvaletlerini, yol üstündeki salaş lokantaları hatırlatıyordu.

"Kalbim kırık, burada oturdum, sıçmaya çalıştım ama sadece osurdum." Bunu herkes bilirdi ama Alfie, Hooker, Oklahoma'daki Double D Steaks'de değişik bir versiyonunu bulmuştu: "Taco sosu sıçmak için oturdum, yüküm çok fazla, patlamaktır korkum." Ve SR 25'in I-80 ile kesiştiği Casey, Iowa'dan: "Annem beni fahişe yaptı." Altına bir başkası eklemişti: "Malzemeyi verirsem benim için de bir tane yapar mı?"

Duvar yazılarını toplamaya UPC satarken başlamıştı. Gördüğü yazıları sebebini hiç düşünmeden küçük defterine not ediyordu. Onların ilginç veya huzursuz edici veya her ikisi birden olduğunu düşünüyordu. Ama zamanla tek iletişimin ıssız asfaltta karşı karşıya gelindiğinde uzun farları kısaya çevirmek veya kuyruğunuzda karlı bir bulut bırakarak solladığınız ve o an kötü bir ruh hali içinde olan adamın yaptığı el hareketi olan eyaletler arası ıssız yollardaki bu küçük mesajlar onu zamanla büyülemeye başlamıştı. Sonunda orada bile bir şeylerin olduğunu görmüştü veya umut etmeye başlamıştı. Örneğin "Küçük kaçık boklu kıçık"taki kıvrak zekâ veya "1380 West Caddesi annemi öldürün ve MÜCEVHERLERİNİ ALIN"daki gizli öfke gibi.

Veya eskilerden biri olan şu yazı: "Oturdum yükü boşalttım, sıçmanın dayanılmaz hafifliğini yaşadım." Kafiye uyumu olmasına rağmen hece sayısı tutmuyordu ama vurgu, akılda kalmasını kolaylaştırıyordu. Oturdum, boşalttım, yaşadım. Birkaç kez okula geri dönüp, kurslara katılıp tüm dilbilgisi kurallarını iyice öğrenmeyi düşünmüştü. O şekilde ince bir ip üstünde yürür gibi sezgileriyle yorum yapacağına neden bahsettiğini anlayacaktı. Tek bildiği hece uyumuydu: "Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu." Bunu I-70 üzerinde bir erkekler tuvaletinde görmüştü. Altına biri eklemişti. "Asıl mesele, babanın kim olduğu, bok herif."

Hece uyumuna ne deniyordu? Vezin miydi? Bilmiyordu. Ne olduğunu bulabilirdi ama bu artık pek önemli değildi. Bulması zor değildi, ne de olsa büyük bir sır değil, insanlara öğretilen bir şeydi.

Alfie'nin tüm ülkede gördüğü bir başka versiyon daha vardı: "Oturdum kıçımı yaydım, çıkan Maine polisi oldu." Ülkenin neresinde olursa olsun daima Maine'di. Sebebiyse elli eyalet içinde tek heceli tek eyalet olmasıydı. Ve yine aynı şekilde başlıyordu. "Oturdum..."

Bir kitap yazmayı düşünmüştü. Küçük bir kitap. Aklına gelen ilk isim "Buraya Bakma, Ayakkabılarına İşiyorsun" idi ama bir kitaba bu isim verilemezdi. Verilse bile hiçbir dükkan sahibi vitrinine bu kitabı koymazdı. Ve ayrıca bu isim hafif kaçardı. Alfie yıllar geçtikçe bu mesajların içeriklerinin çok ciddi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonunda karar kıldı-

ğı isim Kansas'ta, Scott Kalesi'nin dışında, 54. karayolu üzerindeki tuvalette gördüğü yazının bir uyarlamasıydı. "Ted Bundy'yi öldürdüm: Amerikan Otoyollarının Gizli Geçiş Kodu." Yazan, Alfred Zimmer. Kulağa gizemli, uğursuz, neredeyse bilgece geliyordu. Ama yapmamıştı. Ve altına "Malzemeyi verirsem benim için de bir tane yapar mı?" eklenmiş. "Annem beni fahişe yaptı." yazısını tüm ülkede görmüş olmasına rağmen cevabın "bize ne bundan" mantığını, şaşırtıcı soğukluğunu hiçbir zaman (en azından yazıya dökerek) belirtmemişti. Ya "Mammon New Jersey'nin Kralıdır"a ne demeli? Başka bir eyaletin değil de New Jersey'nin kulağa komik gelmesi nasıl açıklanabilirdi? Başka bir isim denemek insana neredeyse küstahça geliyordu. Ne de olsa o, silik bir işi olan önemsiz bir adamdı. Bir satıcıydı. Son işi donmuş gıda satışıydı.

Ve şimdi, elbette... şimdi...

Alfie sigarasından derin bir nefes daha çekti, küllüğe bastırarak söndürdü ve evi aradı. Maura'nın telefonu açmasını beklemiyordu, nitekim o da açmadı. Cevap veren, telesekretere kaydettiği, mesajın sonunda cep telefonunun numarasını söyleyen kendi sesiydi. Tabii bunun pek yararı olduğu söylenemezdi. Cep telefonu bozulmuştu ve şu an Chevrolet'sinin arka koltuğunda yatıyordu. Elektronik cihazlarla şansı hiçbir zaman yaver gitmemişti.

Düdük sesinden sonra, "Merhaba, benim," dedi. "Lincoln'deyim. Kar yağıyor. Anneme götüreceğin güveci unutma. Bekliyordur mutlaka. Ve bir de Red Ball kuponlarını sormuştu. Bu konuda fazla takıntılı davrandığını biliyorum ama suyuna git, olur mu? Artık çok yaşlandı. Carlene'i benim için öp." Duraksadı, sonra beş yılın ardından ilk kez, "Seni seviyorum," diye ekledi.

Telefonu kapattı, bir sigara daha yakmayı düşündü, akciğer kanseri için endişelenmeye ne gerek vardı? Nasılsa ölecekti, ama sonra vazgeçti. Son sayfası açık olan defteri telefonun yanına koydu. Tabancayı aldı ve silindirini açtı. Tüm yuvaları doluydu. Bir bilek hareketiyle silindiri yerine oturttu ve kısa namluyu ağzına soktu. Metal ve yağ tadı hissetti. Oturdum, lanet olası namluyu son yemek niyetiyle ağzıma soktum, diye dü-

şündü ve namlu hâlâ ağzında olduğu halde sırıttı. Çok kötü bir cümleydi. Bunu duvarda görmüş olsa asla defterine yazmazdı.

Sonra aklına başka bir şey geldi ve tabancayı yanlamasına yastığın üzerine koyduktan sonra tekrar telefona uzanarak evin numarasını tuşladı. İşe yaramayacak cep telefonu numarasını söyleyen kendi sesini dinledikten sonra, "Yine benim," dedi. "Yarından sonra Rambo'yu veterinere götürmeyi unutma, olur mu? Geceleri bandaj yapmayı da ihmal etme. Kalçasını çok rahatlatıyor. Hoşça kal."

Almacı yerine koyduktan sonra tabancayı tekrar aldı. Namluyu ağzına sokacaktı ki gözü defterine ilişti. Kaşlarını çatarak tabancayı indirdi. Son dört yazıyı yazdığı sayfa açık duruyordu. Silah sesini duyup gelen kişinin ilk göreceği, banyoya yakın olan yatağın üzerinde kıvrılmış yatan ölü bedeni ve yataktan sarkan kanlı başı olacaktı. Kanı, yeşil halıya damlayacaktı. Göreceği ikinci şeyin ise, telefonun yanında açık duran defter olacağı muhakkaktı.

Alfie, hakkında hiçbir tuvalet duvarına yazılmamış bir Nebraska eyalet polisinin, yıpranmış defteri kaleminin ucuyla kendine doğru şöyle bir çevirdikten sonra açık duran sayfadaki yazıları okuduğunu hayal etti. İlk üç yazıyı okuyacak... "Trojan Sakızları," "Küçük kaçık," "Rus Yahudileri kurtarın" ...ve aklını kaybetmiş birinin saçmalıkları olduklarını düşünecekti. Sonra en alttaki dizeyi okuyacak..." "Tüm sevdikleriniz yok olup gidecek." Ve ölü adamın aklının sonlara doğru biraz, anlamlı sayılabilecek bir intihar notu yazacak kadar başına gelmiş olduğuna karar verecekti.

Alfie insanların deli olduğunu düşünmeleri fikrinden hiç hoşlanmamıştı (defteri biraz daha inceleyecek olurlarsa karşılarına "Medger Evers hâlâ hayatta ve Disneyland'de yaşıyor," gibi yazılar çıkacak ve delirmiş olduğuna iyice ikna olacaklardı). Alfie deli değildi ve yıllar yılı defterine yazmış oldukları da çılgın bir aklın ürünü değildi. Bundan kesinlikle emindi. Ve eğer yanılıyorsa, bu yazıların sahipleri deliyse çok daha iyi incelenmeleri gerekirdi. Örneğin buraya bakma, ayakkabılarına işiyorsun, cümlesi. Bu bir espri miydi? Yoksa öfke dolu bir homurtu mu?

Defteri klozete atmayı düşündü ama sonra başını iki yana salladı. Sonunda dizleri üzerine çökmüş, kolları dirseklerine kadar sıvanmış halde lanet olası şeyi geri çıkarmaya çalışacağını biliyordu. Havalandırma tıkırdıyor, floresan lamba cızırdıyor olacaktı. Ve su, yazıları biraz bulanıklaştıracaktı ama hepsini değil. Ayrıca defter o kadar uzun bir zamandır cebinde onunla dolaşmıştı ki sifonu çekip öylece kurtulmak içine hiç sinmeyecekti.

O halde sadece son sayfayı yok etse? Top haline getirilmiş tek bir sayfa mutlaka delikten giderdi. Ama başkaları, her zaman başkaları olurdu, hasta bir aklın ürünü olarak görecekleri diğer yazıları mutlaka bulacaktı. "İyi ki elinde bir AK-47 ile bir okulun bahçesine girip çocukları öldürmeyi düşünmemiş," diyeceklerdi. Ve bu, Maura'yı bir köpeğin kuyruğuna bağlanmış konserve kutusu gibi takip edecekti. "Kocasını duydun mu?" diye soracaklardı süpermarketlerde insanlar birbirlerine. "Bir motel odasında kendini öldürmüş. Ardında, içi çılgınca yazılarla dolu bir defter bırakmış. Şansına kadını öldürmemiş." Eh, bunların kaçınılmaz olduğu söylenebilirdi. Maura bir yetişkindi, başa çıkabilirdi. Ama Carlene... Carlene...

Alfie kolundaki saate baktı. Carlene şimdi küçükler ligindeki basketbol maçında olmalıydı. Takım arkadaşları birbirlerine süpermarketteki dedikoducu kadınların söylediklerini fısıldayacaklardı ama Carlene onları ve küçük kızlara has acımasızca kıkırdayışlarını duyacaktı. Gözleri korku ve keder yüklü olacaktı. Bu adil miydi? Hayır, elbette değildi ama Alfie'ye olanlar da adil değildi. Bazen otoyolda ilerlerken lastiklerden kopmuş parçalar görürdü. Kendini öyle hissediyordu: yıpranmış bir lastik parçası gibi. Haplar durumu daha da beter ediyordu. Beynini, ne büyük bir belanın içinde olduğunu fark etmesini sağlayacak kadar berraklaştırıyorlardı.

"Ama ben deli değilim," dedi. "Bu deli olduğum anlamına gelmez." Hayır. Aslında delilik, bu durumdan çok daha iyi olurdu.

Alfie defteri aldı, .38'liğin silindirini kapatır gibi bir hareketle kapattı ve bacağına hafifçe vurmaya başladı. Bu çok aptalca bir durumdu.

Aptalca veya değil, onu rahatsız ediyordu. Evdeyken ocağın açık kalıp kalmadığı düşüncesi onu tıpkı böyle rahatsız eder, içi içini yerdi. En sonunda kalkıp kontrol eder ve ocağın soğuk olduğunu görürdü. Bu durum ondan daha kötüydü. Çünkü defterini ve içine yazdıklarını seviyordu. Şu son yıllarda asıl işi fiyat kodu okuyucuları veya gösterişli mikrodalga fırın tabakları olan Swansons ve Freezer Queens ürünlerinden pek de kaliteli olmayan donmuş gıdalar satmak değil, duvar yazıları toplamak, duvar yazıları üzerine kafa yormak olmuştu. Örneğin "Helen Keller, kocasını aldattı" cümlesindeki aptalca coşkuyu anlamaya çalışmak. Bununla birlikte öldükten sonra bu defter onun için büyük bir utanç kaynağı olabilirdi. Giysi dolabının içinde farklı bir yöntemle mastürbasyon yaparken kazayla kendini asan ve iç çamaşırıyla ayaklarının dibinde bir bok yığını olduğu halde bulunan birinin durumu gibi olurdu. Defterindeki yazılardan bazıları gazetede, resminin yanında çıkabilirdi. Eskiden olsa bu fikirle dalga geçerdi ama Bible Belt gazetelerinin bile Amerika Başkanı'nın penisindeki beni haber yaptığı bugünlerde hiç de imkânsız görünmüyordu.

O halde yaksa mıydı? Hayır, lanet olası duman dedektörü çalışabilirdi.

Duvardaki resmin arkasına koysa nasıl olurdu? Elinde oltası, başında hasır şapka olan çocuğun resminin arkasına?

Alfie bu fikir üzerinde biraz düşündükten sonra başını salladı. Hiç fena fikir değildi. Defter orada fark edilmeden yıllarca kalabilirdi. Sonra, uzak gelecekte bir gün bulunduğu yerden düşecekti. Biri, belki odada kalan bir müşteri, büyük ihtimalle bir temizlikçi, merakla düştüğü yerden alacaktı. Sayfalara şöyle bir göz gezdirecekti. Nasıl bir tepki verecekti? Şok mu olacaktı? Hoşuna mı gidecekti? Kafası karışarak başını mı kaşıyacaktı? Alfie bu sonuncusunun olmasını umuyordu. Çünkü defterde yazılı olanlar kafa karıştırıcıydı. Hackberry, Teksas'tan biri "Elvis, Big Pussy'yi öldürdü," yazmıştı mesela. Rapid City, Güney Dakota'dan biri, "Dürüstlük, sükûnettir," diye fikir belirtmişti. Hemen altına bir başkası şöyle yazmıştı: "Hayır, aptal, sükûnet=(va)2 + b, v=dürüstlük, a=tatmin ve b=cinsel uyum."

Tamam, resmin arkasına koyacaktı o halde.

Paltosunun cebindeki hapları hatırladığında odanın yarısına varmıştı. Arabanın torpido gözünde de vardı, türü farklıydı ama aynısındandı. Reçeteyle verilen türden ilaçlardı ama doktorun kendinizi... neşeli hissettiğinizde verdiği türden değillerdi. Bu durumda polisler başka uyuşturucu olup olmadığını görmek için odayı köklü bir şekilde arayacaklardı ve duvardaki resmi kaldırdıklarında defter, yeşil halının üzerine düşecekti. Onu saklamak için girdiği onca zahmet göz önüne alındığında defterin içindekiler çok daha çılgınca görünecekti.

Ve son yazıya bir intihar notu gözüyle bakacaklardı çünkü son yazılan oydu. Defteri nerede bırakırsa bıraksın bu kaçınılmaz gibiydi. Batı Teksas'ta bir duvarda yazılmış olduğu gibi bu, bokun Amerika'nın kıçına yapıştığı gibi kesindi.

"Eğer bulurlarsa," dedi ve o an aradığı cevabı buldu.

Kar yağışı yoğunlaşmış, rüzgârın şiddeti daha da artmıştı ve tarlanın öte yanındaki ışıklar artık görünmez olmuştu. Alfie, otoparkın uç kısmında duran, üzeri karla kaplanmış arabasının yanında ayakta duruyor, paltosunun etekleri güçlü esintiyle çırpınıyordu. Çiftlikte herkes televizyon izliyor olmalıydı. Tüm aile bir aradaydı mutlaka. Elbette bu ancak uydu anteni hâlâ ambarın çatısında duruyorsa, rüzgârla uçmadıysa doğru olabilirdi. Kendi evindeyse karısı ve Carlene basket maçından dönmüş olmalıydı. Maura ve Carlene'in dünyası eyaletler arası yolculuklardan, donmuş yemek kolilerinden, sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen asfalt yoldan çok uzaktı. Alfie şikâyet etmiyor (veya etmediğini umuyordu), sadece belirtiyordu. Chalk Level, Missouri'de biri kenef duvarına, "Burada biri olsa da hiç kimse yok," yazmıştı ve bazen otoyollar üzerindeki tuvaletlerde çoğunlukla az miktarlarda kan olurdu ama bir keresinde çizik, çelik bir aynanın altında yarıya kadar kan dolu leş gibi bir leğen görmüştü. Acaba onu fark eden olmuş muydu? Kimse polise bildirmiş miydi?

Bazı tuvaletlerdeyse hoparlörlerden sürekli hava durumu yayını yapılırdı ve raporu okuyanın sesi Alfie'ye bir hayalete aitmiş, bir cesedin ses tellerini kullanılıyormuş gibi gelirdi. Candy, Kansas'ta, 283 numaralı ka-

rayolu üzerindeki Ness Kasabası'nda biri, "İşte buradayım, hemen dışarıda duruyor ve kapını çalıyorum," yazmıştı ve başka biri altına eklemişti: "Pudlishers Cleering House'dan değilsen def ol git, Kötü Çocuk."

Alfie, kaldırımın kenarında duruyordu. Keskin soğuk ve yağan kar yüzünden nefesi kesiliyor, sol elinde, neredeyse ikiye katladığı defteri tutuyordu. Aslında onu yok etmesine gerek yoktu. Onu orada, batı Lincoln'de Çiftçi John'ın doğu tarlasına atması yeterli olacaktı. Rüzgâr da ona yardım edecekti. Defteri altı yedi metre ileri fırlatabileceğini düşünüyordu, rüzgâr onu tarladaki saban izlerinden birine takılana dek sürükler, ardından üzeri karla kaplanırdı. Bütün kış orada gömülü kalırdı. O arada Alfie'nin cesedi çoktan eve postalanmış olurdu. Baharda Çiftçi John, Patty Loveless, George Jones veya belki Clint Black dinleyerek traktörüyle tarlaya gelecek ve defteri hiç fark etmeden toprağı sürecekti. Defter, alt üst edilen toprağın altında kaybolacak ve büyük senaryoda belirtilen rolü sona erecekti. Bir senaryo olduğu düşünülürse elbette. I-35'de, Cameron, Missouri'ye yakın bir telefon kulübesine biri, "Takma kafana, hepimiz aynı oyunun parçasıyız," yazmıştı.

Alfie, defteri fırlatmak için kolunu kaldırdı, sonra indirdi. Defterinden ayrılmak istemiyordu, işin gerçeği buydu. Herkesin bahsettiği son nokta buydu. Ama durum kötüydü. Kolunu tekrar kaldırdı ve indirdi. Gerginlik ve üzüntüyle, farkında olmadan ağlamaya başladı. Rüzgâr, yörüngesi üzerinde duran adamın çevresinde çılgınca dönüyordu. O güne kadar olduğu gibi yaşamaya devam edemezdi, bu kadarından emindi. Bir gün fazlasına bile katlanamazdı. Ve ağzına bir kurşun sıkmak, hayatını değiştirmeye çalışmaktan daha kolay olacaktı, bunu da biliyordu. Çok az insanın okumak isteyeceği (veya belki hiç kimsenin istemeyeceği) bir kitabı yazmaya uğraşmaktan çok daha kolay olacağı muhakkaktı. Kolunu tekrar kaldırdı, defteri, hızlı bir atış yapmaya niyetlenen bir atıcı gibi kulak hizasına kaldırdı ve öylece kaldı. Aklına bir fikir gelmişti. Altmışa kadar sayacaktı. Altmışa varana kadar herhangi bir anda çiftliğin ışıklarını tekrar görecek olursa kitabı yazmayı deneyecekti.

Öyle bir kitap yazabilmek için en başta uzaklığın arazinin genişliğine ve yeşil kilometre tabelalarına bakarak nasıl kestirileceğinden, Oklahoma veya Kuzey Dakota'daki duraklama yerlerinden birinin otoparkında arabadan çıkınca rüzgârın nasıl bıçak gibi şiddetli estiğinden bahsetmek gerektiğini düşündü. Esintinin kulağa nasıl kelimeler gibi geldiğinden bahsetmeliydi. Sessizliği tam anlamıyla tarif etmeli, tuvaletlerin, oraya daha önce gelmiş olan insanların sidiği ve havaya karışan gazlarıyla nasıl koktuğunu, o sessizlikte duvarların nasıl dile geldiğini açıklamalıydı. Duvarlara yazıp yollarına devam etmiş insanların seslerinin nasıl orada kaldığından bahsetmeliydi. Anlatmak kolay olmayacaktı, hatta acı verebilirdi ama rüzgâr hafifleyip çiftliğin ışıklarını görecek olursa deneyecekti.

Göremezse defteri tarlaya fırlatacak, 190 numaralı odaya geri dönecek (Snax makinesinin sol tarafına) ve daha önce planladığı gibi kendini vuracaktı.

Ya o, ya bu.

Alfie, içinden altmışa kadar saymaya başladı.

Araba kullanmayı severim ve her iki yanında bozkırlardan başka bir şeyin görülmediği ve yaklaşık altmış kilometrede bir beton bir duraklama yerinin olduğu uzun eyaletler arası yollara özellikle bayılırım. Bu duraklama yerlerinin tuvaletleri, bazıları fazlasıyla tuhaf olan duvar yazılarıyla kaplıdır. Bu yazıları öylesine toplamaya başladım, küçük bir deftere yazıyordum. Bir kısmını da internetten aldım (bu konuda hazırlanmış iki veya üç site var) ve sonunda ait oldukları hikâyeyi buldum. Buydu. İyi mi kötü mü bilmiyorum ama hikâyenin merkezindeki yalnız adam için çok üzüldüm, umarım her şey yolunda gider. Aslında hikâyenin ilk halinde her şey iyi gidiyordu ama The New Yorker*'dan Bill Buford daha muğlak bir sonu olmasını önerdi. Ve belki de haklıydı. Alfie Zimmer için hepimiz dua edelim.*

Jack Hamilton'ın Ölümü

Öncelikle bir konuyu belirtmek istiyorum: dostum Johnnie Dillinger'ı FBI ajanı Melvin Purvis dışında sevmeyen yoktu. Purvis, J. Edgar Hoover'ın sağ koluydu ve Johnnie'den ölümüne nefret ederdi. Ondan başka herkes... şey, Johnnie insanlara kendisini sevdirirdi, olan buydu. Ve herkesi güldürme yeteneği vardı. Tanrı'nın sonunda en doğrusunun olmasını sağladığını söylerdi. Böyle bir felsefesi olan birini sevmemek mümkün müydü?

İnsanlar öyle birinin ölmesine kolay kolay izin vermezdi. Federallerin 22 Temmuz 1934'te, Chicago'daki Biograph Tiyatrosu'nun yanında öldürdüğü kişinin Johnnie olduğuna inanmayan insanların sayısını bilseniz şaşardınız. Ne de olsa Johnnie'yi yakalamakla görevlendirilmiş olan Melvin Purvis, sadece acımasız değil, aynı zamanda lanet olası bir salaktı (camı açmayı unutarak pencereden dışarı işemeye çalışacak türden biri). Benim fikirlerim de farklı değildi. O züppe hergeleden nasıl da nefret ederdim! Hepimiz ederdik! Wisconsin, Little Bohemia'daki çatışmadan paçayı kurtarmış, Purvis ve diğerlerini atlatmıştık, hem de hepimiz! Yılın sorusu, kahrolası piçin nasıl hâlâ bir işe sahip olduğuydu. Johnnie bir keresinde, "J. Edgar'ın aletini muhtemelen bir fahişeden daha iyi emiyordur," demişti. Nasıl da gülmüştük! Evet, Purvis sonunda Johnnie'yi yakaladı. Biograph'ın dışında pusuya yattı ve sokakta koşarak kaçmaya çalışır-

ken onu arkadan vurdu. Johnnie pislik ve kedi boku içine yüzüstü kapaklandı. "Buna ne demeli?" dedi ve öldü.

Ama öldüğüne hâlâ inanmayanlar var. Johnnie'nin bir film yıldızı gibi yakışıklı olduğunu söylerler. Federallerin Biograph'ın dışında vurduğu adamın pişmiş bir sosis gibi şiş, şişman bir yüzü vardı. Johnnie'nin daha otuz bir yaşında olduğunu oysa aynasızların o gece vurduğu haydudun yaşının kesinlikle kırk civarında olduğunu söylüyorlar. Hem ayrıca (lafın burasında sesleri bir fısıltıya dönüşüyor) John Dillinger'ın aletinin inanılmaz bir büyüklükte olduğunu herkes bilir, diyorlar. Oysa Purvis'in pusuya düşürdüğü herifin malının büyüklüğü son derece sıradandı. On altı santimden fazla değildi. Ve bir de üst dudağındaki yara izi vardı. Morgda çekilen fotoğraflarda açık seçik görülüyordu (tüm dünyaya Her Suçun Bir Cezası Vardır demek ister gibi büyük bir ciddiyetle bakan avanağın Johnnie'min başını tutarak poz verdiği fotoğraftaki gibi). Yara izi, Johnnie'nin bıyığının kenarını ikiye bölüyordu. İnsanlar, John Dillinger'ın öyle bir yara izi olmadığını herkesin bildiğini, iz olmadığını görmek için çekilmiş herhangi bir resmine bakmanın yeterli olacağını söylüyor. Tanrı biliyor ya, fotoğraflarının sayısı hiç az değil.

Johnnie'nin ölmediğini, Meksika'da bir malikânede, büyük aletiyle *senyora* ve *senyoritaları* memnun ederek kalan adamlarıyla uzun yıllar yaşadığını iddia eden bir kitap bile var. Kitabın yazarına göre eski dostum 20 Kasım 1963'te, Kennedy'den iki gün önce, altmış yaşındayken, bir federal ajanın tabancasından çıkan kurşunla değil, bildiğimiz kalp krizi yüzünden ölmüş. John Dillinger, yatağında ölmüş.

Hoş bir hikâye, ama doğru değil.

O son fotoğraflarda Johnnie'nin yüzü şiş görünüyor çünkü son günlerde gerçekten çok kilo almıştı. Sinirleri bozuk olduğunda kendini yemeye veren tiplerden biriydi ve Jack Hamilton'ın Aurora, Illinois'da ölmesinin ardından, sıradakinin kendisi olacağına dair bir fikre kapılmıştı. Zavallı Jack'i götürdüğümüz o çakıllı çukurda böyle düşündüğünü söylemişti.

Aletine gelince, eh, Johnnie'yi Indiana'daki Pendleton Islahevi'nde karşılaşmamızdan beri tanıyorum. Onu giyinik de gördüm çıplak da, ama

abartıldığı kadar büyük olmadığını söyleyebilirim ve Homer Van Meter'ın Johnnie hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanabilirsiniz. (Bilmek isterseniz size kiminkinin büyük olduğunu söyleyebilirim: Dock Barker-Ma'nın oğlu! Ha!)

Bu da beni, Johnnie morgda yatarken çekilmiş fotoğraflarında görülen, bıyığını ikiye bölen yara izine getiriyor. O izin Johnnie'nin diğer hiçbir fotoğrafında görünmemesinin sebebi, ölümüne yakın bir zamanda meydana gelmiş olması. Aurora'da, eski dostumuz Jack (Red) Hamilton ölüm döşeğindeyken oldu. Size anlatmak istediğim hikâye bu: Johnnie Dillinger'ın üst dudağındaki yara izinin oluş hikâyesi.

Little Bohemia baskınında Purvis ve yanındaki aptallar sürüsü ön tarafı kurşun yağmuruna tutarken Johnnie, Red Hamilton ve ben arkadaki mutfak penceresinden sıvışıp göl kenarına yönelmiştik. Sahibi orayı sigortalatmış olsa iyi olurdu doğrusu! Bulduğumuz ilk araba, yaşlı komşu çiftin arabasıydı ama çalışmadı. İkinci denemede şansımız tuttu, yolun biraz ilerisinde, bir marangoza ait bir Ford Coupe idi. Johnnie, marangozu şoför koltuğuna oturttu ve adam bizi St. Paul'a doğru bayağı bir mesafe götürdü. Sonra arabadan inmesi istendi, bu isteğe seve seve boyun eğmişti ve direksiyona ben geçtim.

St. Paul'dan aşağı doğru on beş mil kadar ilerleyip Mississipi'yi geçtik ve yerel polis kuvvetlerinin her üyesi bizi, onların deyimiyle Dillinger Çetesi'ni, arıyor olmasına rağmen Jack Hamilton kaçarken şapkasını kaybetmese paçayı kurtarabilirdik. Domuz gibi terliyordu, gergin olduğunda hep fazla terlerdi, marangozun arabasının arka koltuğunda bir kumaş parçası buldu ve bir çeşit ipe dönüştürerek Injun stili kafasına doladı. Önlerinden geçtiğimiz sırada Spiral Köprüsü'nün Wisconsin ayağında park etmiş olan aynasızların ilgisini çeken de bu oldu. Daha iyi görebilmek için peşimize düştüler.

Hepimizin sonu oracıkta gelmiş olabilirdi ama Johnnie her zaman çok şanslı olagelmişti, Biograph'a kadar tabii. Polislerle aramıza bir inek kamyonu girdi ve geçmelerine engel oldu.

"Kökle gazı, Homer!" diye bağırdı Johnnie bana. Arka koltuktaydı ve keyfinin yerinde olduğu nadir anlardan biri olduğu sesinden belliydi. "Tozumuzu yutsunlar!"

Dediğini yapıp gazı kökledim ve kamyonu, ardında sıkışıp kalmış polis arabasıyla toz toprak içinde bırakarak arayı açtık. Hoşça kal, anne, bir işe girince sana yazarım. Ha!

Onları atlattığımız kesinleşince Jack, "Yavaşla, seni kahrolası sersem," dedi. "Aşırı hız yüzünden yakalanmayalım."

Yavaşlayıp hızımı saatte otuz mile düşürdüm ve yarım saat boyunca her şey yolunda gitti. Little Bohemia'yı ve Lester'ın (herkes onu Bebek Surat diye çağırırdı) tüfekler ve tabancalar patlamaya başlayıp kurşunlar kaldırımdan sekerken kaçmayı başarıp başaramadığını konuştuk. Sonra onları fark ettik. Köprüdeki aynasızlardı. Bizi yakalamışlar, son yüz metrede sinsice yaklaşnıışlardı ve artık lastiklere ateş edecek kadar yakındılar, muhtemelen o zaman bile arabadakinin Dillinger olup olmadığından emin değillerdi.

Şüpheleri pek uzun sürmedi. Johnnie tabancasının kabzasıyla Ford' un arka camını kırdı ve ateşe karşılık vermeye başladı. Gazı tekrar kökledim ve hızı tekrar elliye yükselttim ki o günlerde bu çok fazlaydı. Trafik fazla değildi, olanı da sağdan soldan, bazen yoldan da çıkarak geçtim. İki kez benim tarafımdaki tekerleklerin temasının yerden kesildiğini hissettim ama devrilmedik. O dönemler bir kovalamacada Ford'un üzerine araba yoktu. Johnnie bir keresinde Henry Ford'a şahsen yazmıştı. "Bir Ford'un içindeysem peşimdeki herkese toz yuttururum," demişti Bay Ford'a ve o gün de peşimizdekileri atlattık.

Ama bir bedel ödedik. Kurşun vızıltıları eşliğinde ön cam parçalandı ve konsola bir kovan düştü, bir .45lik olduğundan neredeyse emindim, büyük, siyah bir böceğe benziyordu.

Jack Hamilton yanımda oturuyordu. Tabancasını çıkarınış, camdan sarkıp ateşe karşılık vermek niyetiyle kurşunlarını kontrol ediyordu ki birkaç vızıltı daha oldu. "Of, piç kuruları! Vuruldum!" dedi Jack. Kurşun kırık arka camdan girmiş olmalıydı ve nasıl Johnnie'yi geçip Jack'i bulduğunu bilmiyordum.

"İyi misin?" diye bağırdım. Direksiyona bir maymun gibi yapışmıştım ve muhtemelen görünüş olarak da bir maymuna benziyordum. Kornadan elimi çekmeden bir Coulee Diary kamyonunun sağından geçtim bir yandan da orospu evladı çiftçiye bağırarak yoldan çekilmesini söylüyordum. "Jack, iyi misin?"

"İyiyim, bir şeyim yok!" dedi ve elinde tabancasıyla neredeyse beline kadar camdan sarktı. Ama arada bir süt kamyonu vardı. Dikiz aynasından küçük şapkasının siperi altından şaşkınca bakan şoförü görebiliyordum. Kapıdan sarkan Jack'e baktığımdaysa ceketinin arkasındaki deliği gördüm. Bir kurşun kalemle özenle çizilmişçesine yusyuvarlaktı. Hiç kan yoktu. Sadece bir delik vardı.

"Jack'i boş ver, kahrolası arabayı sürmene bak!" diye bağırdı Johnnie.

Tüm dikkatimi tekrar yola çevirdim. Süt kamyonunu ve arkasında sıkışıp kalmış aynasızları bir kilometre kadar geride bıraktık. Süt kamyonunu geçememişlerdi çünkü yolun bir yanında bariyer, diğer yanındaysa yavaş ilerleyen, tek tük araçlardan oluşan bir trafik vardı. Keskin bir virajdan büyük bir süratle döndük ve bir süre için hem süt kamyonu hem de polisler gözden kayboldu. Birden sağ tarafta yabani otlarla kaplanmış çakıllı bir yol belirdi.

"Şu tarafa!" dedi Jack nefes nefese kendini koltuğa bırakarak. Zaten direksiyonu yola kırmıştım.

Eski bir yoldu. Yaklaşık yetmiş metre ilerledim, alçak bir tepeyi aşıp diğer tarafa doğru indim ve karşımıza uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünen bir çiftlik evi çıktı. Kontağı kapattım, arabadan indik ve arkasında ayakta durduk.

"Gelecek olurlarsa onlara iyi bir karşılama töreni yaparız," dedi Jack. "Harry Pierpont gibi kuzu kuzu elektrikli sandalyeye gidecek değilim."

Ama gelen olmadı ve on dakika sonra tekrar arabaya binerek yavaş ve dikkatli bir şekilde anayola döndük. O sırada, hiç hoşuma gitmeyen bir şey gördüm. "Jack," dedim. "Ağzının kenarından kan sızıyor. Dikkat et, yoksa gömleğine bulaşacak."

Jack, sağ elinin başparmağıyla dudağını sildi, üzerindeki kana baktı ve sonra bana dönerek hâlâ rüyalarıma giren gülümsemesiyle baktı: ölesiye korkan birinin geniş gülümsemesiydi. "Sadece yanağımın içini ısırdım," dedi. "Bir şeyim yok."

"Emin misin?" diye sordu Johnnie. "Sesin bir garip çıkıyor."

"Hâlâ biraz nefes nefeseyim," dedi Jack. Parmağıyla dudağını tekrar sildi. Bu kez daha az kan vardı ve bu onu rahatlatmış gibiydi. "Haydi def olup gidelim buradan."

"Tekrar Spiral Köprüsü'ne dön, Homer," dedi Johnnie ve ben de söyleneni yaptım. John Dillinger hakkında anlatılan tüm hikâyelerin doğru olduğu söylenemez ama Johnnie her zaman eve dönüş yolunu bulurdu. Dönecek bir evi olmasa da bulurdu ve ona her zaman güvendim.

Hız limitine saygılı bir şekilde saatte otuz mille sakince ilerliyorduk ki Johnnie bir Texaco istasyonu gördü ve yoldan çıkıp sağa dönmemi istedi. Tali yollarda ilerliyorduk, Johnnie ara sıra sağa veya sola dönmemi söylüyordu. Bütün yollar birbirine benziyordu. Araba alçak bir homurtuyla mısır tarlalarının arasında ilerliyordu. Yollar çamurluydu ve tarlaların bazı bölümlerinde hâlâ kar öbekleri vardı. Bazen karşımıza köylü çocuklar çıkıyordu. Önlerinden geçerken bizi izliyorlardı. Jack giderek suskunlaşmıştı. Nasıl olduğunu sorduğumda, "İyiyim," dedi.

"Güvenli bir yere gidince sana bir baktırsak iyi olacak," dedi Johnnie. "Ceketini de onartsak iyi olur. Üzerindeki deliği gören, birinin seni vurduğunu sanabilir!" Güldü. Ben de güldüm. Jack bile güldü. Johnnie insanları her koşulda neşelendirebilirdi.

"Fazla derine girdiğini sanmıyorum," dedi Jack 43. karayoluna çıktığımızda. "Artık ağzımdan kan sızmıyor, bakın." Arkaya dönerek üzerinde sadece hafif bir pembelik olan parmağını gösterdi. Ama tekrar önüne döndüğünde ağzından ve burnundan kan boşaldı.

"Bence oldukça derine girmiş," dedi Johnnie. "Sana bakacağız, hâlâ konuşabildiğine göre durumun çok kötü olmamalı."

"Tabii," dedi Jack. "İyiyim ben." Sesi hiç olmadığı kadar cılızdı.

"Bir fahişenin becermesi kadar iyi," dedim.

"Kesin sesinizi, aptallar," dedi Jack ve hep birlikte güldük. Bana çok güldüler. Herkesin neşesi yerindeydi.

Anayola çıkalı beş dakika olmuştu ki Jack kendinden geçti. Cama doğru devrildi ve ağzının kenarından sızan kan, cama bulaştı. Karnını doyurmuş bir sivrisineğin, aldığı darbeyle cama yapışması gözlerimin önünde canlandı, camdan süzülen kan, kırmızı şaraba benziyordu. Kafasına sardığı kumaş parçası hâlâ yerinde duruyordu ama hafifçe yana eğilmişti. Johnnie, kumaş parçasını aldı ve Jack'in yüzündeki kanı onunla sildi. Jack anlamsız bir şeyler mırıldanarak Johnnie'yi itmek ister gibi ellerini kaldırdı ama elleri tekrar kucağına düştü.

"Aynasızlar telsizle ilerideki ekiplere haber vermişlerdir," dedi Johnnie. "St. Paul'e gidersek işimiz bitik demektir. Bence öyle. Sen ne düşünüyorsun, Homer?"

"Aynı şeyi," dedim. "Bu durumda ne seçeneğimiz kalıyor? Chicago?"

"Hı, hı," dedi. "Ama önce bu arabadan kurtulmalıyız. Plaka numarasını bildirmişlerdir. Bildirmemişlerse bile kötü şans getirir. Bu lanet olası araba uğursuz."

"Jack ne olacak?" diye sordum.

"Jack iyi olacak," dedi ve ben de haddimi bilerek konunun üzerine gitmedim.

Anayolda bir buçuk kilometre kadar daha ilerledikten sonra durduk. Solgun ve çok hasta görünen Jack kaportaya tutunurken Johnnie uğursuz Ford'un ön tekerleğine ateş etti.

Bir arabaya ihtiyacımız olduğunda bulmak, daima benim görevimdi. "Hiçbirimiz için durmayacak arabalar senin için duruyor," demişti Johnnie bir keresinde. "Acaba neden?"

Cevabını Harry Pierpont vermişti. O günlerde Dillinger Çetesi değil, hâlâ Pierpont Çetesi'ydik. "Çünkü bir Homer'a benziyor," demişti. "Bir Homer'a Homer Van Meter'dan daha çok benzeyenini bulamazsınız."

Bu sözler üzerine hepimiz kahkahayı basmıştık. Ama bu kez durum çok vahimdi. Ölüm kalım meselesi denebilirdi.

Ben lastikle uğraşıyormuş gibi yaparken üç dört araba geçip gitti. Sonraki, bir çiftlik kamyonuydu ama fazla sarsak ve yavaştı. Ayrıca arkasında adamlar vardı. Şoförü yavaşlayarak sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı, ahbap?"

"Yok, başımın çaresine bakarım," dedim. "Sen yoluna devam et."

Gülümseyerek kamyonu sürdü. Arkadaki adamlar uzaklaşırken el salladı.

Sonraki araç, bir başka Ford'du. Tek başına ilerliyordu. Durmaları için kollarımı sallayarak gözden kaçmayacak şekilde yolun üzerine çıktım. Yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Yolda kalmış zararsız Homer'ın gülümsemesiydi.

İşe yaradı. Ford durdu. İçinde üç kişi vardı. Bir adam, bir kadın ve şişman bir bebek. Bir aile.

"Galiba lastik patlamış, dostum," dedi adam. Üzerinde eski olmayan ama pek birinci kalite sayılmayacak bir takım ve palto vardı.

"Eh, alt tarafta patlaklar olmasını hiçbir zaman istemem ama en kötüsü bu olsun," dedim.

Johnnie ve Jack tabancalarını doğrultmuş halde ağaçların ardından fırladıklarında hâlâ bu sözlerime gülüyorduk.

"Kıpırdamayın, efendim," dedi Jack. "Kimsenin canı yanmayacak"

Adam Jack'e, Johnnie'ye ve ardından tekrar Jack'e baktı. Sonra bakışları tekrar Johnnie'ye yöneldi ve ağzı bir karış açıldı. Bunu daha önce binlerce kez görmüştüm ama hâlâ komik geliyordu.

"Sen Dillinger'sın!" diye yutkunarak ellerini havaya kaldırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," diyen Johnnie, adamın kaldırdığı ellerinden birini tuttu. "Ellerinizi indirin, olur mu?"

Tam indirmişti ki yoldan üç dört araba daha geçti, eski, çamurlu arabalarının koltuklarında baston yutmuş gibi ciddi bir edayla oturarak kasabadan şehre giden tiplerdi. Bizse patlayan lastiği değiştirmeye hazırlanan bir grup insandan farksız görünüyorduk.

Bu arada Jack, Ford'un kontağını kapatıp anahtarı almıştı. Gökyüzü o gün kar yağacakmış gibi beyazdı ama Jack'in yüzü daha da beyazdı.

"İsminiz nedir, bayan?" diye sordu Jack kadına. Kadın uzun, gri bir pardösü giymişti ve başında da şirin bir kep vardı.

"Deelie Francis," dedi. Gözleri erikler gibi iri ve koyuydu. "O da Roy. Kocam. Bizi öldürecek misiniz?"

Johnnie ona haşin gözlerle baktı. "Biz Dillinger Çetesi'yiz, Bayan Francis. Ve şimdiye kadar hiç kimseyi öldürmedik." Johnnie daima doğru sözcükleri kullanırdı. Harry Pierpont ona güler ve nefesini neden harcadığını sorardı ama bence Johnnie doğrusunu yapıyordu. Hasır şapka takan küçük piçten daha uzun süre hatırlanacak olmasının sebeplerinden biri de buydu.

"Doğru," dedi Jack. "Biz sadece banka soyarız ve soyduğumuz bankaların sayısı söylenenin yarısı kadar bile değil. Ya bu küçük beyefendinin ismi nedir?" Bebeğin çenesini tuttu. Çocuk gerçekten de şişmandı. W. C. Fields'a benziyordu.

"Oğlum, Buster," dedi Deelie Francis.

"İştahı oldukça iyiye benziyor," dedi Jack gülümseyerek. Dişleri kanlıydı. "Kaç yaşında? Üç falan mı?"

"İki buçuğu yeni doldurdu," dedi Bayan Francis gururla.

"Sahi mi?"

"Evet ama yaşına göre iri bir çocuk. Bayım, siz iyi misiniz? Yüzünüz çok solgun. Ve dudaklarınızda kan..."

Johnnie araya girdi. "Jack, bunu ağaçların arasına sürebilir misin?" Marangozun eski Ford'unu işaret ediyordu.

"Elbette," dedi Jack.

"Ama lastiği patlak. Yapabilecek..."

"Hiç şüphen olmasın. Ama... susuzluktan ölüyorum. Hanımefendi, Bayan Francis, yanınızda içecek bir şey var mı?"

Kadın arkasına dönüp uzandı, kucağındaki tosun gibi bebekle pek kolay bir hareket değildi ve elinde bir termosla geri döndü.

Birkaç araba daha yanımızdan geçip gitti. İçindekiler el salladı, biz de onlara el salladık. Bir Homer'ın olabileceği kadar Homer görünmeye çalışıyor, hâlâ gülümsüyordum. Jack için endişeliydim ve termosu açıp

içindekini içmek bir yana, daha ne kadar ayakta durabileceğini merak ediyordum. Kadın, termostakinin buzlu çay olduğunu söyledi ama Jack onu duymamış gibiydi. Termosu kadına geri uzattığında yanaklarında gözyaşları vardı. Teşekkür etti ve kadın iyi olup olmadığını bir kez daha sordu.

"Şimdi çok daha iyiyim," dedi Jack. Uğursuz Ford'un şoför koltuğuna oturdu ve ağaçların arasına doğru sürdü. Araba, Johnnie'nin vurarak patlattığı tekerlek yüzünden yalpalıyordu.

"Arka lastiklerden birini patlatsan ne olurdu sanki, seni aptal!" Jack'in sesi öfkeli ve nefesi kesilmiş gibi kısıktı. Sonra ağaçların ardında gözden kayboldu. Döndüğünde fazlasıyla bitkin görünüyordu. Adımları çok yavaştı. Başı öne eğikti. Buz üzerinde yürümeye çalışan yaşlı bir adama benziyordu.

"Tamam," dedi Johnnie. Bay Francis'in anahtarlığındaki tavşan ayağını keşfetmişti ve duruşunda bir şey bana, Bay Francis'in o Ford'u bir daha asla göremeyeceğini söylüyordu. "Hepimiz dost olduğumuza göre ufak bir gezintiye çıkabiliriz."

Arabayı Johnnie kullanıyordu. Jack önde onun yanında oturuyordu. Ben arkada, Francislerin arasına sıkışmıştım ve tosuncuktan bir gülücük koparmaya çalışıyordum.

"Bir sonraki kasabaya vardığımızda," dedi Johnnie arka koltuktaki Francislere. "Sizi gideceğiniz yere otobüsle ulaşmanıza yetecek kadar bilet parasıyla bırakacağız. Arabayı biz alıyoruz. Hiçbir zarar vermeye niyetimiz yok ve biri üzerine kurşun sıkmaya kalkmadıkça yepyeni geri alacağınızdan şüpheniz olmasın. Sizi arar, nereden alacağınızı söyleriz."

"Henüz bir telefonumuz yok," dedi Deelie. Tam anlamıyla mızmızlanıyordu. Aklını başında tutması için iki haftada bir suratına bir tokat yemesi gereken türde bir kadına benziyordu. "Adımızı listeye yazdırdık ama telefoncular çok ağır kanlı."

"O halde," dedi Johnnie kibarca ve en ufak bir şaşkınlık göstermeden. "Aynasızları ararız, onlar da size ulaşır. Ama dırdır edersen arabanızı bir daha çalışır halde göremeyebilirsin."

Bay Francis, söylenen her kelimeye inanıyormuş gibi başını sallıyordu. Muhtemelen inanıyordu. Ne de olsa karşısındaki Dillinger Çetesi'ydi.

Johnnie Texaco'ya çekti, arabaya benzin doldurdu ve herkese gazoz aldı. Jack, üzümlü gazozunu çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içti ama Bayan Francis, Bay Tosuncuk'un kendisininkini içmesine izin vermedi. Bir yudum bile içirmedi. Çocuk, ellerini uzatmış ağlıyordu.

"Öğle yemeğinden önce gazoz içemez," dedi kadın, Johnnie'ye. "Neyiniz var sizin?"

Jack gözlerini kapamış, başını kapının camına dayamıştı. Yine kendinden geçti sandım ama gözlerini açmadan konuştu. "Şu yumurcağı susturmazsanız ben susturacağım, bayan."

"Sanırım kimin arabasında olduğunuzu unuttunuz," dedi kadın kibirli bir ifadeyle.

"Çocuğa gazozunu ver, kaltak," dedi Johnnie. Hâlâ gülümsüyordu ama bu kez yüzünde diğer gülümsemesi vardı. Kadın ona baktı ve yüzü kireç gibi oldu. Ve Bay Tosuncuk öğle yemeği yese de yemese de gazozunu içti. Yirmi mil kadar sonra onları küçük bir kasabada bıraktık ve Chicago'ya doğru yolumuza devam ettik.

"Öyle bir kadınla evlenen adam, başına her ne gelirse hak ediyor demektir," dedi Johnnie. "Ve başına çok şey geleceğinden eminim."

"Kadın polisi arayacak," dedi Jack. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kesinlikle aramayacak," dedi Johnnie kendinden emin bir ifadeyle. "Telefon için para harcamayacaktır." Ve haklıydı. Chicago'ya varmadan önce sadece iki polis arabası gördük. İkisi de ters istikamette ilerliyordu ve arabanın içini görmek için yavaşlamamışlardı bile. Johnnie'nin şansıydı. Jack'e gelince, şansının giderek azaldığını anlamak için ona bir kez bakmak yeterdi. Şehre vardığımızda hayaller görüyor ve annesiyle konuşuyordu.

"Homer!" dedi Johnnie bana hep komik gelen ifadesiyle. Flört eden bir kız gibi gözlerini iri iri açmıştı.

"Ne var?" dedim yan gözle ona bakarak.

"Gidecek hiçbir yerimiz yok. Burası St. Paul'den daha kötü."

"Murphy's'e gidelim," dedi Jack gözlerini açmadan. "Soğuk bir bira istiyorum. Çok susadım."

"Murphy's," dedi Johnnie. "Aslında bu hiç fena bir fikir değil."

Murphy's şehrin güney yakasında bir İrlanda barıydı. Bir büfe, iki barmen, üç fedai, barda dost canlısı kızlar ve üst katta kızları götürebileceğiniz bir odası vardı. Arka tarafta, insanların buluşup görüşmeler yaptığı veya saklandığı birkaç oda daha vardı. St. Paul'de buna benzer dört yerin sahibini tanıyorduk ama Chicago'da sadece bir iki tane biliyorduk. Francislerin Ford'unu sokağın başına park ettim. Johnnie, hayaller gören -onu ölmek üzere olan diye düşünemiyorduk- dostumuzun başını omzuna dayanıış, arka koltukta oturuyordu.

"İçeri gir ve bardan Brian Mooney'yi alıp gel," dedi Johnnie.

"Ya orada değilse?"

"Değilse ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi Johnnie.

"Harry!" diye bağırdı Jack. Muhtemelen Harry Pierpont'a sesleniyordu. "Bana ayarladığın o lanet olası fahişeden belsoğukluğu kaptım!"

"Haydi git," dedi Johnnie bana. Jack'in saçlarını bir anne şefkatiyle okşuyordu.

Brian Mooney içerideydi. Johnnie'nin şansı kendini bir kez daha göstermişti, manzaranın koridordan ibaret olduğu ve tuvaletin koridorun uzak ucunda olduğu göz önüne alınırsa fazlasıyla tuzlu bir miktar olan iki yüz dolara bir oda tuttuk.

"Fellik fellik aranıyorsunuz," dedi Brian. "Mickey McClure olsa sizi içeri almazdı. Gazetelerde ve radyoda Little Bohemia'dan başka haber yok."

Jack bira alarak köşede bir sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Bira onu kendine getirmişti; neredeyse eski haline dönmüştü. "Lester kaçabilmiş mi?" diye sordu Mooney'ye. Konuştuğunda ona doğru baktım ve korkunç bir şey gördüm. Lucky'sinden nefes çektiğinde ceketinin arkasındaki delikten Kızılderililerin işaretleşmesi gibi duman çıkmıştı.

"Bebek Surat'ı mı soruyorsun?" dedi Mooney.

"Seni duyabilecek kadar yakınındaysa bu ismi kullanmanı pek tavsiye etmem," dedi Johnnie sırıtarak. Jack'in biraz kendine gelmesi onu mutlu etmiş gibi görünüyordu ama sırtındaki delikten çıkan dumanı fark etmemişti. Keşke ben de fark etmemiş olsaydım.

"Birkaç federal vurdu ve kaçmayı başardı," dedi Mooney. "En az bir iki tanesini öldürmüş olmalı. Her neyse, bu durumu çok daha kötüleştiriyor. Bu gece burada kalabilirsiniz ama yarın öğleden önce gitmiş olmanız gerek."

Dışarı çıktı. Johnnie, birkaç saniye bekledikten sonra küçük bir çocuk gibi kapıya dil çıkardı. Gülmeye başladım, Johnnie beni güldürmeyi her zaman başarırdı. Jack de gülmeye çalıştı ama vazgeçti. Canı çok yanıyordu.

"Ceketini çıkarıp yaranın ne kadar kötü olduğunu görme vakti geldi, dostum."

Beş dakikamızı aldı. Atletiyle kaldığı sırada üçümüz de terden sırılsıklam olmuştuk. Dört veya beş kez ellerimi Jack'in ağzına bastırıp sesini boğmaya çalıştım. Gömleğimin kol ağızları kıpkırmızı olmuştu.

Ceketinin üzerinde küçük, kırmızı bir daireden fazlası yoktu ama beyaz gömleğinin yarısı kanlıydı ve atleti kanla sırılsıklam olmuştu, kuru bir noktası yoktu. Sırtının sol tarafında, kürek kemiğinin hemen altında ortasında bir delik olan bir şişlik vardı. Küçük bir yanardağı andırıyordu.

"Yeter artık," diye feryat etti Jack. "Lütfen, bu kadarı yeter."

"Tamam," dedi Johnnie, Jack'in saçlarını okşayarak. "İşimiz bitti. Artık yatabilirsin. Uyu haydi. Dinlenmen gerek."

"Uyuyamam," dedi Jack. "Çok acıyor. Tanrım, ne kadar çok acıdığını bir bilseniz! Bir bira daha istiyorum. Susadım. Ama bu sefer içine o kadar tuz koymasınlar. Harry nerede, Charlie nerede?"

Harry Pierpont ve Charlie Makley'yi kastettiğini tahmin ettim, Charlie, Jack ve Harry'yi birer sümük kadar işe yaramazlarken alıp suç dünyasına sokan adamdı.

"İşte yine başlıyor," dedi Johnnie. "Bir doktora ihtiyacı var ve bulacak kişi de sensin, Homer."

"Tanrım, Johnnie, burası benim şehrim değil!"

"Önemli değil," dedi Johnnie. "Ben dışarı çıkarsam neler olacağını biliyorsun. Sana birkaç isim ve adres yazıp vereceğim."

Verdiği tek bir isim ve adres oldu, adrese gittiğimdeyse hiç kimseyi bulamadım. Doktor (kürtaj ve asitle parmak izlerini yok etme işleri yapan bir uyuşturucu müptelasıydı) iki ay önce aşırı dozdan eşek cennetini boylamıştı.

Murphy's'in arka tarafındaki berbat odada beş gün kaldık. Mickey McClure gelip bizi atmaya çalışmış ama Johnnie, kendine has çekiciliğini ve ikna kabiliyetini kullanarak onu vazgeçirmişti, böyle zamanlarda Johnnie'ye hayır demek neredeyse imkânsızdı. Ve ayrıca, oda için para ödüyorduk. Beşinci gün kira beş yüz dolar olmuştu ve birinin bizi göreceği korkusuyla odadan dışarı adım atmamız yasaktı. Bizi gören olmadı ve bildiğim kadarıyla nisan sonundaki o beş günde nerede kaldığımızı polis asla öğrenemedi. Mickey McClure ne kadar kazandı bilmiyorum ama bin dolardan fazla olduğu kesindi. Banka soyup bundan daha azını kazandığımız olmuştu.

Sonuçta yasadışı işler yapan yarım düzine kadar kişiden yardım istedim ama hiçbiri gelip Jack'e bakmayı kabul etmedi. İşin çok tehlikeli olduğunu, riski göze alamayacaklarını söylüyorlardı. Çok kötü bir dönemdi ve bugün bile o zamanları düşününce yüzüm buruşuyor. Johnnie ve ben, Peter Pilot onu Gerthsemane Bahçesi'nde art arda üç kez reddettiğinde İsa'nın neler hissettiğini anladık desem sanırım abartmış olmam.

Jack bir süre için gerçek ve hayal dünyası arasında gidip geldi. Sonra gerçek dünyadan iyice uzaklaştı. Annesinden, Harry Pierpont'tan, Michigan'da meşhur bir homo olan, hepimizin tanıdığı Boobie Clark'tan bahsedip duruyordu.

"Boobie beni öpmeye çalıştı," dedi Jack bir gece. Bunu üst üste o kadar çok tekrarladı ki aklımı kaçıracağımı sandım. Johnnie pek umursamıyordu. Yatağın kenarında öylece oturmuş, Jack'in saçlarını okşamaya devam ediyordu. Jack'in atletinin yaranın üzerine denk gelen kısmını kare

şeklinde kesmiş, o bölgeyi sürekli Mercurochrome ile boyuyordu ama Jack'in derisi gri-yeşil bir renk almıştı ve delikten bir koku yükseliyordu. Azıcık koklamak bile insanın gözlerini yaşartmaya yetiyordu.

"Bu kangren," dedi Mickey McClure kirayı almaya geldiğinde. "Adam gidici."

"Gidici falan değil," dedi Johnnie.

Mickey şişman ellerini şişman dizlerine koyarak eğildi. Bir aynasızın içkili bir şoförün nefesini koklaması gibi yarayı kokladı ve tekrar doğruldu. "Bir an önce bir doktor bulsanız iyi olur. Yaradan gelen koku kötüye işaret. Nefesindeki kokuysa..." Başını iki yana salladı ve odadan çıktı.

"S..tirsin," dedi Johnnie, Jack'e. Hâlâ saçlarını okşuyordu. "O ne bilir ki?"

Jack cevap vermedi. Uyuyordu. Birkaç saat sonra Johnnie ve ben de uykuya daldığımızda Jack yine zırvalarına başladı ve Michigan'daki cezaevi müdürü Henry Claudy hakkında bağırıp çağırdı. Ona Tanrım, Claudy derdik çünkü her lafına Tanrım diye başlardı. Jack, Claudy'ye bağırarak bizi serbest bırakmasını yoksa onu öldüreceğini söylüyordu. Bunun üzerine yan odadan biri duvarı yumrukladı ve lanet olası adamın sesini kesmemizi istedi.

Johnnie, Jack'in yanına oturdu ve yumuşak sesle konuşarak onu tekrar sakinleştirdi.

"Homer?" dedi Jack bir süre sonra.

"Evet, Jack," dedim.

"Şu sinekli numarayı yapmayacak mısın?"

Hatırlamasına şaşırmıştım. "Şey," dedim. "Seve seve yapardım ama burada hiç sinek yok. Bu civarda henüz sinek sezonu başlamadı."

Jack alçak, boğuk bir sesle şarkı söylemeye başladı. "Bazılarınızın üzerinde sinekler olabilir ama benim üzerimde hiç yok. Değil mi, Chummah?"

Chummah'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başımı onaylarcasına sallayıp omzunu sıktım. Sıcak ve yapışkandı. "Doğru, Jack."

Gözlerinin altında mor halkalar, dudaklarındaysa kuruyup kalmış tükürük vardı. Kilo vermeye başlamıştı. Kokusunu ben de alabiliyordum.

Dışkı kokusu o kadar da kötü değildi ama kangrenin kokusuna dayanmak güçtü. Oysa Johnnie kokunun varlığını bile hissetmiyor gibiydi.

"Benim için amuda kalkıp ellerin üzerinde yürü, John," dedi Jack. "Eskiden yaptığın gibi."

"Hemen," diyen Johnnie ona bir bardak su uzattı. "Önce bunu iç, boğazını ıslat. Sonra bakayım ellerim üzerinde karşı duvara gidebilecek miyim. Gömlek fabrikasında ellerim üzerinde nasıl koştuğumu hatırlıyor musun? Kapıya kadar koştuktan sonra beni deliğe tıkmışlardı."

"Hatırlıyorum," dedi Jack.

Johnnie o gece elleri üzerinde yürümedi. Zavallı Jack suyunu bile içemeden tekrar uykuya dalmıştı.

"Ölecek," dedim.

"Ölmeyecek," dedi Johnnie.

Ertesi sabah Johnnie'ye ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi sordum.

"McClure'dan bir isim daha aldım. Joe Moran. McClure, Bremer kaçırma olayının suç ortaklarından biri olduğunu söylüyor. Jack'i iyileştirebilirse bin dolara değer."

"Bende altı yüz var," dedim. Ve ondan gözüm kapalı vazgeçerdim ama Jack Hamilton için değil. Jack'in artık bir doktora değil, rahibe ihtiyacı vardı. Fedakârlığı Johnnie Dillinger için yapacaktım.

"Sağ ol, Homer," dedi. "Bir saat içinde dönerim. Bu arada sen bebeğe göz kulak ol." Ama yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Moran bize yardım etmeyecek olursa şehirden ayrılmamız gerekeceğini biliyordu. Bu da Jack'i St. Paul'a geri götürüp orada denemek zorunda kalacağız demekti. Çalıntı bir Ford'un içinde oraya dönersek başımıza neler geleceği belliydi. 1934 baharıydı ve üçümüz de -ben, Jack ve özellikle de Johnnie- J. Edgar Hoover'ın "halk düşmanları" listesinin başındaydık.

"İyi şanslar," dedim. "Bir saat sonra görüşürüz."

Johnnie odadan çıktı. Biraz oyalandım. Odadan fazlasıyla bıkmıştım. Tekrar Michigan'da olmak gibiydi, hatta daha da kötüydü. Çünkü kodes-

teyken olanlar, başa gelebileceklerin en kötüsüydü. Murphy's'in arka tarafındaki odada ise her şeyin daha da kötüye gitmesi ihtimali oldukça yüksekti.

Jack anlamsız bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar kendinden geçti.

Yatağın ayakucunda üzerinde bir minder olan bir sandalye vardı. Minderi aldım ve Jack'in yanına oturdum. Fazla uzun süreceğini sanmıyordum. Johnnie döndüğündeyse tek söylemem gereken zavallı Jack'in son nefesini vermiş olduğuydu. Minder, işi biter bitmez tekrar sandalyenin üzerindeki yerini alacaktı. Hem Jack'e hem Johnnie'ye iyilik etmiş olacaktım.

"Seni görüyorum, Chummah," dedi Jack apansız. Ödümü patlatmıştı.

"Jack!" dedim dirseklerimi minderin üzerine koyarak. "Nasılsın?"

Gözkapakları yavaşça indi. "Sinekli... numarayı yap," dedi ve tekrar uykuya daldı. Tam zamanında uyanmıştı, yoksa Johnnie döndüğünde yatakta ölü bir adamın yatmakta olduğunu görecekti.

Johnnie sonunda kapıyı neredeyse yıkarak geri döndü. Tabancamı çekmiştim. Bunu görünce güldü. "Şunu burnumun ucundan çek de toparlan, dostum!"

"Ne oldu?"

"Buradan ayrılıyoruz, olan bu." Beş yaş gençleşmiş görünüyordu. "Vakti gelmişti, sence de öyle değil mi?"

"Evet."

"Ben yokken Jack'in durumunda bir değişiklik oldu mu?"

"Hayır," dedim. Üzerine iğneyle CHICAGO'DA GÖRÜŞÜRÜZ yazısı işlenmiş minder sandalyenin üzerinde duruyordu.

"Kendine geldi mi?"

"Pek sayılmaz. Nereye gidiyoruz?"

"Aurora'ya," dedi Johnnie. "Şehrin dışında küçük bir kasaba. Volney Davis ve kız arkadaşının yanında kalacağız." Yatağın üzerine eğildi. Jack'in zaten seyrek olan kızıl saçları iyiden iyiye dökülmeye başlamıştı. Yastığın üzerine düşmüş telleri ve dökülen saçların olduğu yerlerdeki be-

yaz kafa derisi rahatlıkla görülüyordu. "Duydun mu, Jack?" diye bağırdı Johnnie. "Her şey yakında yoluna girecek, tehlikeyi atlatacağız. Anladın mı?"

"Johnnie Dillinger'ın yaptığı gibi ellerinin üzerinde yürü," dedi Jack gözlerini açmadan.

Johnnie'nin yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Bana göz kırptı. "Anlıyor," dedi. "Sadece uyanık değil. Anlarsın ya."

"Elbette," dedim.

Jack, Aurora'ya gidiş yolu boyunca kendinde değildi. Cama yasladığı kafası araba her sarsıldığında bir kukla gibi sarsılıyor, cama çarpıyordu. Göremediğimiz insanlarla uzun uzun sohbet ediyor, bazen anlamsız sözler mırıldanıyordu. Şehir merkezinden çıktığımızda Johnnie ile camlarımızı indirmek zorunda kaldık. Aksi halde yola devam etmek imkânsızdı. Jack, içten dışa çürüyor ama ölmüyordu. İnsan hayatının çok narin olduğunu duymuştum ama artık buna pek inanmıyordum. Söylenen doğru olsa ne iyi olurdu.

"Dr. Moran sulugözün tekiydi," dedi Johnnie. Şehri ardımızda bırakmış, ormanlık alanda ilerliyorduk. "Dostumla bir sulugözün ilgilenmesini istemedim. Ama elim boş da ayrılmayacaktım." Johnnie her zaman belinde bir .38'likle yolculuk ederdi. Tabancayı çıkarıp namlusunu böğrüme dayadı. Dr. Moran'a da aynısını yaptığına şüphe yoktu. "Ona, 'hiçbir şey alamazsam canını alacağım,' dedim. Pabucun pahalı olduğunu anlayınca buradan birini aradı. Volney Davis'i."

Bu isim bana tanıdık gelmiş gibi başımı salladım. Daha sonra Volney Davis'in Ma Barker'ın çetesinin bir başka üyesi olduğunu öğrendim. Oldukça iyi bir adamdı. Dock Barker da öyle. Ve Volney'nin kız arkadaşı, *Rabbits*(*) diye çağırdıkları kız. Ona Rabbits diyorlardı çünkü daha önce birkaç kez tünel kazıp hapisten kaçmıştı. İçlerinde en iyisi oydu. Bir numaraydı. Rabbits hiç değilse zavallı dostumuz Jack'e yardım etmeye çalış-

(*) Tavşan.

mıştı. Diğerleri, Dr. Sulugöz Moran da dahil olmak üzere, yardım etmeye yanaşmamıştı.

Barker Çetesi bir adam kaçırma fiyaskosunun ardından firardaydı; Dock'ın annesi Florida'ya gitmişti. Aurora'daki delikte fazla bir şey yoktu, elektriği olmayan, dört odalı, gözlerden uzak bir yerdi, ama Murphy's'den iyiydi. Ve dediğim gibi, Volney'nin sevgilisi hiç olmazsa yardım etmeye çalışmıştı.

Oradaki ikinci gecemizdi.

Yatağın etrafına gaz lambaları yerleştirmiş ve bir bıçağı kaynayan suda sterilize etmişti. "Aranızda kusacakmış gibi hisseden olursa," dedi. "İşimi bitirene kadar kendini tutsun."

"Merak etme, iyi olacağız," dedi Johnnie. "Değil mi, Homer?"

Başımı salladım ama Rabbits daha işe koyulmadan midem bulanmaya başlamıştı bile. Jack başını yana çevirmiş, yüzüstü yatıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Hiç susmuyor gibiydi. İçinde bulunduğu her oda sadece onun görebildiği insanlarla doluydu.

"Umarım," dedi kadın. "Çünkü bir kez başladım mı geri dönüşü yok." Başını kaldırıp eşikte duran Dock'a baktı. Volney Davis de oradaydı. "Haydi, kel kafa," dedi. "Büyük şefi al ve buradan uzaklaşın." Volney Davis kızılderili değildi ama Cherokee Bölgesi'nde doğduğu için ona bu şekilde takılıyorlardı. Yargıcın teki, bir çift ayakkabı çaldığı için ona üç yıl vermiş, Davis böylece suç dünyasına girmişti.

Volney ve Dock çıktılar. Onlar gidince Rabbits, Jack'in üzerine eğildi ve X şeklinde bir kesik açtı. Bakmaya zor dayanıyordum. Jack'in ayaklarını tutuyordum. Johnnie sakinleştirmeye çalışarak başucunda oturuyordu ama çabalarının sonuç verdiği söylenemezdi. Jack çığlık atmaya başladığında dişlerinin arasına bir havlu yerleştirdi ve başıyla Rabbits'e devam etmesini işaret etti. Bu arada Jack'in saçlarını okşamaya devam ediyor, ona endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Şu Rabbits. Kadınların dayanıksız olduğunu söylerlerdi ama Rabbits bu iddiayı çürütüyordu. Elleri titremedi bile. Kestiği bölgeden simsiyah, bir bölümü pıhtılaşmış kan boşaldı. Kesiği derinleştirdiğinde içindeki irin

dışarı aktı. Bir kısmı beyazdı ama sümüğe benzer yeşil öbekler de vardı. Çok kötüydü. Ama ciğere ulaştığında odayı kaplayan koku bin beterdi. Gaz saldırıları sırasında Fransa'da bundan kötüsü yaşanmış olamazdı.

Jack derin, ıslığımsı soluklar alıyordu. Havanın boğazından ve sırtındaki delikten geçişi duyulabiliyordu.

"Acele etsen iyi olur," dedi Johnnie. "Nefes borusunda bir delik var."

"Kurşun akciğerinde," dedi Rabbits. "Sen kıpırdamasına engel ol, yakışıklı."

Aslında Jack'in fazla debelendiği söylenemezdi. Çok güçsüzdü. Ciğerlerine girip çıkan havanın vızıltısı giderek hafifliyordu. Yatağın çevresindeki lambalar ortalığı cehenneme çevirmişti ve gazyağının kokusu kangren kadar şiddetliydi. Başlamadan önce bir pencereyi açmayı akıl etmiş olmamızı diledim ama artık çok geçti.

Rabbits'te küçük bir maşa vardı ama deliğe sokamıyordu. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve maşayı bir kenara bırakarak parmaklarını kanlı deliğe soktu, kurşunu bulup çıkardı ve yere attı. Johnnie kurşunu almak için eğilince ona, "Hatıranı daha sonra alırsın, yakışıklı," dedi. "Şimdi tüm dikkatini onu tutmaya ver."

Kanlı deliğin üzerine sargı bezleri koyuyordu.

Johnnie eğilip Jack'in yüzüne baktı. "Gerek kalmamış gibi görünüyor," dedi sırıtarak. "Sevgili dostumuz Red Hamilton mücadeleyi bırakmış."

Bir arabanın gelip dışarıda durduğunu duyduk. Aynasızlar olabilirdi ama o an bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Şu deliği iki yanından sıkıştır," dedi bana Jack'i işaret ederek. "Tecrübem yok ama yarım düzine kadar dikiş atabilirim sanırım."

O deliğe ellerimi sürmeyi hiç istemiyordum ama ona hayır diyemezdim. Deliği iki yanından sıkıştırdım ve biraz daha irin aktı. Midem kasıldı ve öğürmeye başladım, elimde değildi.

"Haydi ama," dedi gülümseyerek. "Tetiği çekecek kadar erkeksen delikle başa çıkabilecek kadar da erkek olmalısın." Ve sonra deliği dikti. İğneyi sertçe bastırıyordu. İlk iki dikişten sonra bakmaya tahammül edemedim.

"Teşekkürler," dedi Johnnie, Rabbits'e iş bitince. "Bunun için sana borçluyum, yanında olacağımı bil."

"Fazla umutlanma," dedi kadın. "Hayatta kalma şansını yirmide birden fazla arttırdığımı sanmam."

"Bundan sonra vazgeçmeyecektir," dedi Johnnie.

O sırada Dock ve Volney hızla içeri daldı. Peşlerinde çetenin bir başka üyesi vardı, Buster Daggs veya Draggs, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Her neyse, telefonu kullanmak için kasabaya gitmişti. Chicago'daki aynasızların Barker Çetesi'nin son büyük işi olan Bremer'ın kaçırılışıyla ilgisi olan veya ilgisi olma ihtimali görülen herkesi tutukladığını söyledi. İçeri aldıklarından biri, Chicago'nun siyaset arenasında kirli işlere bulaşan John J. (Patron) McLaughlin, diğeriyse Sulugöz olarak da bilinen Dr. Joseph Moran'dı.

"Son kuruşuma kadar bahse girerim ki Moran aynasızlara buradan bahsedecek," dedi Volney.

"Belki söylenenler doğru değildir," dedi Johnnie. Jack baygın yatıyordu. Seyrek kızıl saçları, ince teller gibi yastığın üzerine yayılmıştı. "Belki sadece bir dedikodudan ibarettir."

"İnansan iyi olur," dedi Buster. "Bilgiyi Timmy O'Shea'dan aldım."

"Timmy O'Shea kim peki? Papanın kıç temizleyicisi mi?"

"Moran'ın yeğeni," dedi Dock ve böylece tartışmaya son noktayı koymuş oldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum, yakışıklı," dedi Rabbits, Johnnie'ye. "Ve o fikri unutsan iyi edersin. Bu adamı arabaya koyup engebeli arka yollardan St. Paul'e götürmeye kalkarsan sabaha kalmadan ölür."

"Onu bırakabilirsiniz," dedi Volney. "Aynasızlar onu bulup ilgilenecektir."

Johnnie öylece oturuyor, yüzünden ter boşanıyordu. Yorgun görünüyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı. Johnnie gülümsemeyi her zaman başarırdı. "Evet, doğru, onunla ilgilenirler," dedi. "Ama hastaneye götürmezler, muhtemelen suratına bir yastık dayayıp üzerine otururlar." Bu laf üzerine anlayacağınız gibi hafifçe irkildim.

"Eh, kararını versen iyi olur," dedi Buster. "Çünkü şafak vakti burayı ablukaya almış olacaklar. Ben voltamı alıyorum."

"Hepiniz gidin," dedi Johnnie. "Sen de, Homer. Ben burada Jack ile kalacağım."

"Battı balık yan gider, ben de kalıyorum," dedi Dock.

"Neden olmasın?" dedi Volney Davis.

Buster Daggs veya Draggs onlara delirdiklerini düşünüyormuş gibi baktı ama ne, biliyor musunuz? Bir nebze bile şaşırmamıştım. Johnnie insanlar üzerinde böyle bir etki yaratırdı.

"Ben de kalıyorum," dedim.

"Eh, ben gideceğim," dedi Buster.

"İyi," dedi Dock. "Rabbits'i de götür."

"Yok ya," diye karşı çıktı Rabbits. "Canım yemek pişirmek istiyor."

"Yemek pişirmek mi istiyorsun?" diye sordu Dock ona. "Saat sabahın biri ve dirseklerine kadar kan içindesin."

"Saatin kaç olduğu umurumda değil. Kan da suyla akıp gider," dedi Rabbits. "Size şimdiye kadar gördüğünüz en güzel kahvaltıyı hazırlayacağım, yumurta, pastırma, bisküvi, kıyma kavurma, et suyu."

"Seni seviyorum, evlen benimle," dedi Johnnie ve hepimiz güldük.

"Aman be," dedi Buster. "Kahvaltı olacaksa biraz takılırım."

Sonuçta hepimiz Aurora'daki o çiftlik evinde kaldık. Ölmek üzere bir adam -Johnnie'nin hoşuna gitse de gitmese de bu böyleydi- için canımızı vermeyi göze alarak kalmıştık. Ön kapının arkasına bir kanepe ve birkaç sandalyeyle barikat kurduk, arka kapıya ise gaz ocağını yerleştirdik. Zaten çalışmıyordu. Tek çalışan, odun sobasıydı. Johnnie ve ben Ford'dan Thompson makineli tüfeklerimizi aldık, Dock da çatı katından birkaç tane indirdi. Ayrıca bir kasa el bombası, bir havan topu ve bir kasa top mermisi vardı. Ordunun bile o civarda bizim kadar çok cephanesi olmadığından emindim. Ha, ha!

"Orospu çocuğu Melvin Purvis aralarında olduğu sürece kaç kişi oldukları umurumda değil," dedi Dock. Rabbits kahvaltıyı masaya koyduğunda neredeyse o yörede çiftçilerin kahvaltı ettikleri saate yaklaşmıştık.

Nöbetleşe yedik. İki adam sürekli yolu gözlüyordu. Federaller gelmedi. Buna yanlış istihbarat diyebilirsiniz; ben daha çok John Dillinger'ın şansı diyorum.

Bu arada Jack'in durumu giderek kötüleşiyordu. Ertesi gün öğleden sonra olduğunda dile getirmese de Johnnie'nin de durumu kabullenmiş olduğu belliydi. Kadın için üzülüyordum. Rabbits siyah dikiş iplerinin arasından tekrar irin süzüldüğünü gördüğünde ağlamaya başladı. Uzun süre boyunca ağladı. Gören, Jack Hamilton'ı ömrü boyunca tanıdığını sanırdı.

"Boş ver," dedi Johnnie. "Başını dik tut, güzelim. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Ayrıca hâlâ iyileşebilir."

"Kurşunu parmaklarımla çıkardığım için oldu," dedi. "Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum."

"Hayır," dedim. "Sebep o değil. Kangren. O çok önceden beri oradaydı."

"Palavra," dedi Johnnie ve bana sertçe baktı. "Bir enfeksiyon olabilir ama kangren değil. Artık kangren yok."

İrinin içinden kokusunu alabiliyorduk. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Johnnie hâlâ bana bakıyordu. "Pendleton'dayken Harry'nin sana nasıl seslendiğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Harry Pierpont ve Johnnie her zaman çok iyi dost olmuşlardı ama Harry benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Johnnie olmasaydı beni çeteye kesinlikle almazdı. Pierpont Çetesi olarak başlamıştı. Harry benim bir aptal olduğumu düşünürdü. Bu, Johnnie'nin kabul etmek bir yana, üzerinde konuşmayı bile reddettiği bir başka konuydu. Johnnie herkesin arkadaş olmasını isterdi.

"Dışarı çıkıp iri birkaç tane yakalamanı istiyorum," dedi Johnnie bana. "Tıpkı Pendleton'da yaptığın gibi. Şöyle büyük birkaç vızvız." Bunu istediğinde Jack'in işinin bittiğine sonunda inandığını anladım.

Hepimizin henüz birer çocuk olduğu ve gardiyanların ağladığımı duymaması için başımı yastığın altına soktuğum, Pendleton Islahevi'ndeki gün-

lerde Harry Pierpont bana Sinek Çocuk derdi. Eh, Harry devam etti ve sonu Ohio State'de geldi, belki tek aptal ben değildim yani.

Rabbits mutfakta akşam yemeği için sebze doğruyordu. Ocağın üzerinde bir şey kaynıyordu. Ona ipinin olup olmadığını sorduğumda olduğunu çok iyi bildiğimi, arkadaşımın yarasına dikiş atarken yanı başında olduğumu söyledi. Evet, oradaydım, dedim ama o ip siyahtı ve ben beyaz istiyordum. İşaret parmaklarımla yirmi santimlik bir uzunluğu işaret ederek o boyda yarım düzine ip parçası istediğimi söyledim. Ne yapacağımı sordu. Merak ediyorsa lavabonun üzerindeki pencereden beni izleyebileceğini söyledim.

"O tarafta yüz numaradan başka bir şey yok," dedi. "Özel işlerinizi yaparken sizi seyretmeye hiç niyetim yok, Bay Van Meter."

Kilerin kapısına asılı olan çantasına uzandı, alıp içini karıştırdı ve bir makara beyaz ip çıkardı. Birbirine eşit altı parça kestikten sonra bana verdi. Ona kibarca teşekkür ettim ve yara bandı olup olmadığını sordum. Lavabonun altındaki çekmeceyi açıp bir tane çıkardı, parmaklarını sık sık kestiği için el altında tuttuğunu söyledi. Bandı alıp kapıya yöneldim.

Pendleton'a cüzdan çarpmak suçuyla atılmıştım. Tıpkı Charlie Makley gibi, dünya ne küçük, değil mi? Ha! Her neyse, iş kötü çocukları çalıştırmaya geldiğinde Indiana'daki Pendleton Islahevi'nde seçenek çoktu. Bir çamaşırhaneleri, bir marangoz atölyesi ve çoğunlukla Indiana ceza sisteminde çalışan gardiyanlar için gömlek ve pantolonların dikildiği bir dikimhane vardı. Bazıları buraya gömlek dükkânı derdi, bazılarıysa pislik dükkânı. Beni oraya yerleştirmişlerdi. Johnnie ve Harry Pierpont ile orada tanıştım. Johnnie ve Harry günlük işlerini bitirmeyi hep başarırlardı ama ben ya on gömlek veya beş pantolon eksik yapıyordum ve paspasın üzerinde ayakta durmak zorunda kalıyordum. Gardiyanlar aylaklık ettiğim için bitiremediğimi düşünüyorlardı. Harry de onlarla aynı fikirdeydi. İşin aslı yavaş ve sakardım, Johnnie bunu anlamış gibiydi. İşimi bitiremeyişimin sebebi buydu.

Günlük işini bitiremeyenler ertesi günü gardiyanların bölümünde, kenarları yaklaşık altmış santim olan kare şeklinde, sazdan yapılmış paspasın üzerinde geçirmek zorunda kalırdı. Çoraplar hariç üzerindeki her şeyi çıkararak gün boyu orada ayakta durmalıydı. Paspasın dışına adım atanlar, kıçlarına tokadı yerdi. Tekrar dışına çıkıldığındaysa bir gardiyan çocuğu tutarken diğeri gerekli cezayı verirdi. Üçüncü kere olursa bir haftalık hücre hapsi verilirdi. İstediğiniz kadar su içmenize izin verirlerdi ama bu bir hileydi çünkü gün boyunca sadece bir kez tuvalete gitme izni vardı. Bacağınızdan aşağı çiş süzülürken yakalanırsanız temiz bir dayak yiyordunuz ve deliğe bir ziyaret yapmanız gerekiyordu.

Çok sıkıcıydı. Pendleton'da da, Michigan City'deki büyükler hapishanesinde de öyleydi. Bazıları sıkıntıdan şarkı söylerdi. Bazılarıysa dışarı çıktıklarında becerecekleri kadınların listesini yapardı.

Bense iple sinek yakalamayı öğrendim.

Bir tuvalet, sinek yakalamak için çok uygun bir yerdi. Kapıdan çıktım ve tuvaletin yanına yürürken Rabbits'in verdiği iplerle halkalar yaptım. Bundan sonrası, mümkün olduğunca hareketsiz durmaya kalıyordu. Bunları paspasın üzerinde geçirdiğim saatlerde öğrenmiştim. Orada öğrenilenler kolay kolay unutulmazdı.

Fazla uzun sürmedi. Mayıs başındaydık ve sinekler piyasaya çıkmıştı. Yavaş hareket eden sineklerdi. Ve bir at sineğini iple yakalamanın imkânsız olduğunu düşünen varsa ona tek söyleyebileceğim bunun zorluğunun sivrisinek yakalamakla kıyaslanamayacağı olur.

Üçüncü denemede ilk sineği yakaladım. Oldukça çabuk sayılırdı, paspasın üzerindeyken ilk sineğimi yakalamak için bütün sabah beklediğimi bilirim. Yakaladıktan hemen sonra Rabbits'in seslendiğini duydum. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Bir çeşit sihir mi bu?"

Uzaktan bakınca gerçekten sihir gibi görünüyordu. Rabbits'e nasıl göründüğünü bir düşünün; yirmi metre ötede, tuvaletin yanında duran bir adam hiçliğe, o mesafeden hedefi görmek mümkün değil, ip fırlatıyor ve ip yere düşeceğine havada uçmaya başlıyor! Gerçekte ucu, oldukça iri

bir at sineğine bağlıydı. Johnnie olsa görürdü ama Rabbits'te Johnnie'nin gözleri yoktu.

İpin ucunu yara bandıyla tuvaletin kapısının koluna yapıştırdım. Sonra bir başka sineğin peşine düştüm. Ve sonra bir başkasının. Rabbits neler olduğunu görmek için dışarı çıktığında ona sessiz olursa kalabileceğini söyledim. Denedi ama sessiz kalmak konusunda pek iyi değildi ve sinekleri kaçırdığı için sonunda onu içeri göndermek zorunda kaldım.

Tuvaletin yanında bir buçuk saat uğraştım, kokuyu artık duymayacak kadar uzun süre. Sonra hava soğudu ve yakaladığım sineklerin hareketleri ağırlaştı. Beş tane yakalamıştım. Pendleton standartlarına göre bu oldukça büyük bir sürüydü ama bir tuvaletin yanında duran bir adam için pek fazla sayılmazdı. Her neyse, hava uçmalarına engel olacak kadar soğumadan içeri girmeliydim.

Yavaşça yürüyerek mutfağa girdiğimde Dock, Volney ve Rabbits gülerek beni alkışlıyordu. Jack'in yattığı oda evin diğer tarafındaydı, loş ve gölgeliydi. Siyah değil de beyaz ip istememin sebebi buydu. Elinde görünmez balonların iplerini tutan bir adama benziyordum. Sineklerin varlığının tek işareti, vızıltılarıydı.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Dock Barker. "Gerçekten, Homer. İnanılmaz bir şey. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Pendleton Islahevi'nde," dedim.

"Kim öğretti?"

"Hiç kimse. Bir gün öylece yapıverdim."

"Neden ipleri birbirlerine dolaştırmıyorlar?" diye sordu Volney. Gözleri birer kara üzüm gibi irileşmişti. İtiraf edeyim, hoşuma gitmişti.

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece kendi alanlarında uçuyorlar ve iplerini hiç dolaştırmıyorlar. Bu bir gizem."

"Homer!" diye bağırdı Johnnie diğer odadan. "Eğer yakaladıysan hemen gelsen iyi olur."

Bir sinek kovboyu gibi sineklerin iplerini tutarak mutfaktan çıkıyordum ki Rabbits koluma dokundu. "Dikkatli ol," dedi. "Dostun ölüyor ve

bu durum diğer dostunu çılgına çeviriyor. Daha sonra kendisini daha iyi hissedecektir ama şu an onun yanındayken kendine dikkat etsen iyi olur."

Bunun farkındaydım. Johnnie bir şeyi kafasına koyduğunda mutlaka istediğinc ulaşırdı. Ama bu kez olmayacaktı.

Jack hafifçe doğrulmuş, sırtına yastıklar konmuştu. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ama bilincinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Bazı insanlarda olduğu gibi onun da sonu yaklaşınca bilinci yerine gelmişti.

"Homer!" dedi olabildiği kadar canlı bir sesle. Sonra sinekleri gördü ve güldü. Islığımsı, boğuk bir gülüştü ve hemen ardından öksürmeye başladı. Hem öksürüyor, hem de gülüyordu. Ağzından kan fışkırdı ve birkaç damlası elimdeki iplerin üzerine sıçradı. "Tıpkı Michigan City'deki gibi!" dedi ve bacağına vurdu. Ağzından çıkan kan çenesinden aşağı süzülüyor, gömleğine damlıyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!" Tekrar öksürmeye başladı.

Johnnie'nin suratı korkunç görünüyordu. Jack kendini yırtarak ölmeden önce yatak odasından çıkmamı istediğini ama aynı zamanda onun mutlu ölmesi için elinden geleni yapacağını anlamıştım. Eğer Jack bir avuç hela sineğine bakarak mutlu ölecekse öyle olacaktı.

"Jack," dedim. "Sessiz olman gerek."

"Tamam, şimdi iyiyim," dedi. Nefesi kesik kesikti. Sırıtıyordu. "Onları buraya getir! Görebileceğim bir yere getir!" Daha fazla konuşamadan yeni bir öksürük krizine yakalandı. Dizlerini göğsüne doğru çekerek iki büklüm olmuş, çarşafın her tarafını kana bulamıştı.

Johnnie'ye baktım ve bakışımı görünce başını salladı. Aklında bir yerin ötesine geçmişti. Eliyle o tarafa gitmemi işaret etti. Yavaşça yürüdüm. Elimdeki ipler loş odada beyaz çizgiler gibi tavana yükseliyordu. Jack ise fazlasıyla neşeliydi ve iplere bakıyordu.

"Tanrım, şunlara bir bakın," dedi ipleri serbest bıraktığımda. Ayrı yönlere doğru uçmaya başlamışlardı.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Johnnie. "Şunu izle." Sonra mutfak kapısına doğru bir adım attı, geri döndü ve eğilerek selam verdi. Gülümsü-

yordu ama bu, hayatımda gördüğüm en kederli gülümsemeydi. Jack'i mutlu etmek için elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk. "Gömlek dükkânında ellerimin üzerinde nasıl yürüdüğümü hatırlıyor musun?"

"Evet!" dedi Jack hevesle.

"Bayanlar baylar!" dedi Johnnie. "İşte karşınızda zevk ve şaşkınlıkla izleyeceğiniz John Herbert Dillinger!" G'yi tıpkı babası gibi, meşhur olmadan önce yaptığı gibi üzerine basa basa söylemişti. Sonra ellerini bir kez çırptı ve yere doğru bir dalış yaptı. Buster Crabbe bundan iyisini yapamazdı. Pantolonunun paçaları dizlerine kadar indi. Çorapları ve ayakkabıları görünüyordu. Ceplerindeki metal paralar yere döküldü ve oraya buraya yuvarlandı. Johnnie bu şekilde karşı duvara doğru yürümeye başladı. Aynı zamanda ciğerlerinin tüm kuvvetiyle şarkı söylüyordu. "Tra-ra-ra-lay-lay!" Çalıntı Ford'un anahtarları da cebinden düştü. Jack bu sırada, sanki nezle olmuş gibi, boğuk, hırıltılı kahkahalar atıyordu. Volney, Rabbits ve Dock Barker da kapının eşiğinde durmuşlar, onunla birlikte gülüyorlardı. Rabbits alkışlayarak, "Bravo! Devam et!" diye bağırıyordu. Başımın üzerinde beyaz ipler hâlâ uçuşmaya devam ediyordu. Ben de diğerleriyle birlikte gülüyordum. Sonra ne olacağını gördüm ve durdum.

"Johnnie!" diye bağırdım. "Johnnie, tabancana dikkat et! Tabancana dikkat et!"

Beline soktuğu o lanet olası .38'likti. Kemerinden kurtulmak üzereydi.

"Ha?" dedi Johnnie ve tam o anda tabanca yere düşerek ateş aldı. Bir .38'lik dünyanın en gürültülü tabancası değildi ama odanın içinde kulaklarımızı bir an için sağır etti. Ve çıkan ışık da oldukça parlaktı. Dock şaşkınca bağırdı. Rabbits bir çığlık attı. Johnnie'den bir ses çıkmadı. Havada bir takla atarak yüzüstü yere düştü. Ayakları gürültüyle yere çarptı. Az kalsın Jack Hamilton'ın üzerinde ölmekte olduğu yatağa da çarpacaktı. Sonra orada öylece kaldı. Uçuşan beyaz ipleri bir kenara iterek ona doğru koştum.

Önce öldüğünü sandım çünkü sırtüstü çevirdiğimde ağzının ve yanaklarının kanla kaplı olduğunu gördüm. Sonra doğrulup oturdu. Yüzünü sildi, elindeki kana baktı ve bana döndü.

"Kahretsin, Homer, az önce kendimi mi vurdum?" diye sordu.

"Galiba öyle," dedim.

"Durum ne kadar kötü?"

Tam ona bilmediğimi söyleyecektim ki Rabbits beni bir kenara iterek önlüğüyle Johnnie'nin yüzündeki kanı sildi. Birkaç saniye boyunca dikkatle ona baktı ve, "Bir şeyin yok," dedi. "Sadece bir sıyrık." Yarayı oksijenli suyla temizlerken aslında iki sıyrık olduğunu gördük. Kurşun, üst dudağının sağ tarafında deriyi sıyırmış, birkaç santimlik boşluğu aşmış ve tam gözünün altını, elmacık kemiğinin üzerini sıyırıp geçmişti. Sonra tavana saplanmış ama ondan önce ip ucundaki sineklerimden birini haklamıştı. Bunun inanılması zor bir şey olduğunu biliyorum ama yemin ederim doğru. Sinek, küçük bir beyaz ip yumağının ortasında, yerde yatıyordu. Geride sadece birkaç bacağı kalmıştı.

"Johnnie?" dedi Dock. "Maalesef sana kötü bir haberim var, dostum." Haberin ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Jack hâlâ oturuyordu ama başı öne düşmüştü. Saçları neredeyse dizlerinin arasındaki çarşafa değiyordu. Johnnie'nin nasıl olduğuna baktığımız sırada Jack ölmüştü.

Dock bize cesedi yolun üç kilometre ilerisindeki çakıllı çukura götürmemizi söyledi. Aurora kasaba sınırına çok yakındı. Rabbits lavabonun altındaki dolaptan bir şişe tuz ruhu çıkardı ve bize verdi. "Bununla ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi Johnnie. Üst dudağında Rabbits'in yara bantlarından biri vardı. Daha sonra o bölgede hiç bıyığı çıkmadı. Sesi çok bitkindi ve Rabbits'in gözlerine bakmıyordu.

"Yapmasını sağla, Homer," dedi Rabbits başparmağıyla Jack'in kanlı çarşafa sarılı bir şekilde yattığı odayı işaret ederek. "Onu bulurlar ve siz

yeterince uzaklaşamadan kimliğini tespit ederlerse başınız şimdi olduğundan çok daha büyük bir derde girer. Belki bizim de."

"Herkes bizi kapıdan kovarken siz bize kucak açtınız," dedi Johnnie. "Ve bundan pişman olmayacaksınız."

Rabbits ona gülümsedi. Kadınlar Johnnie'ye daima âşık olurlardı. Rabbits'in bir istisna olduğunu düşünmüştüm çünkü çok resmi davranıyordu ama yanıldığımı o an anladım. Resmi davranmayı tercih etmişti çünkü pek güzel olmadığının, şansının az olduğunun farkındaydı. Ayrıca birçok silahlı adamla bir arada olan bir kadının sorun çıkarmamak için kendini geri çekmesi daha mantıklıydı.

"Döndüğünüzde gitmiş olacağız," dedi Volney. "Annem Florida'dan bahsedip duruyor, Lake Weir'de bir yere göz koymuş..."

"Kes sesini, Vol," dedi Dock ve onu sertçe dürttü.

"Her neyse, biz gidiyoruz," dedi Volney, Dock'ın dürttüğü yeri ovuşturarak. "Siz de gitseniz iyi edersiniz. Yükünüzü alın. Çok dikkatli olun. Durum siz ne olduğunu anlamadan değişebilir."

"Tamam," dedi Johnnie.

"En azından mutlu öldü," dedi Volney. "Ölürken gülüyordu."

Hiçbir şey söylemedim. Red Hamilton'ın -eski dostumun- öldüğü gerçeğini yeni yeni sindiriyordum. İçimde keskin bir keder vardı. Beni neşelendirmesini umarak Johnnie'nin düşen tabancadan fırlayan (ve bir sineği öldüren) kurşundan nasıl paçayı sıyırdığını düşünmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Hatta kendimi daha da kötü hissetmeye başladım.

Dock önce benim, sonra Johnnie'nin elini sıktı. Yüzü solgundu, morali bozuk görünüyordu. "Bu aşamaya nasıl geldik hiç bilmiyorum," dedi. "Küçük bir çocukken tek istediğim şey, lanet olası bir demiryolu mühendisi olmaktı."

"Bak sana bir şey söyleyeyim," dedi Johnnie. "Endişelenmemize gerek yok. Tanrı sonunda her şeyin yoluna girmesini sağlar."

Kan lekeleriyle kaplı çarşafa sarılmış Jack'i çalıntı Ford'un arka koltuğuna koyarak son yolculuğuna çıkardık. Arabayı Johnnie kullanıyordu. Engebeli yolda hızla ilerledik (çukurlar ve tümsekler söz konusuysa bir Terraplane'i her zaman bir Ford'a tercih ederim). Johnnie çukura vardığımızda kontağı kapattı ve dudağının üst kısmındaki yara bandına dokundu. "Bugün şansımın geri kalanını kullandım, Homer," dedi. "Artık beni yakalayacaklar."

"Öyle konuşma," dedim.

"Neden konuşmayayım? Gerçek bu." Başımızın üzerinde gökyüzü bembeyaz ve yağmur yüklüydü. Aurora ve Chicago arasında bol bol çamur göreceğimizi tahmin ediyordum (Johnnie Chicago'ya dönmemiz gerektiğine karar vermişti çünkü federaller büyük ihtimalle bizi St. Paul'de bekliyor olacaktı). Bir yerlerde kargalar ötüyordu. Bunun haricindeki tek ses, soğuyan motorun sesiydi. Sürekli aynaya ve arka koltukta yatan, çarşafa sarılı ölü bedene bakıyordum. Dizlerinin ve dirseklerinin çıkıntılarını seçebiliyor, öksürerek eğildiğinde çarşafın ağzından fışkıran kanla kıpkırmızı olduğu yeri görebiliyordum.

"Şuna bak, Homer," dedi Johnnie belindeki .38'liği göstererek. Sonra parmaklarının ucuyla Bay Francis'in anahtarlığını oynattı. Anahtarlığın halkasında, Ford'unkinin yanı sıra dört beş anahtar daha vardı. Ve bir de şans getiren tavşan ayağı. "Tabanca düşerken kabzası buna çarptı," dedi. Sonra yavaşça başını salladı. "Şans getiren uğuruma çarptı. Ve artık şansım beni terk etti. Haydi bana yardım et de Jack'i indirelim."

Jack'i çakıllı yamacın yanına taşıdık. Sonra Johnnie tuz ruhu şişesini aldı. Etiketinin üzerinde tehlike işareti olan büyük bir kuru kafa vardı.

Johnnie diz çökerek çarşafı çekti. "Yüzüklerini al," dedi. Uzanıp Jack'in yüzüklerini çıkardım. Johnnie alıp cebine koydu. Johnnie küçük olanın üzerindekinin gerçek elmas olduğuna yemin etse de sonuçta yüzükleri Calumet City'de kırk beş dolara sattık.

"Şimdi ellerini tut."

Tuttum ve Johnnie, her parmağın ucuna birer kapak tuz ruhu döktü. Bu parmak izlerine bir daha hiç kimse rastlamayacaktı. Sonra eğilerek Jack'i alnından öptü. "Bunu yapmayı hiç istemiyorum, Red, ama yerimde olsaydın senin de aynısını yapacağını biliyorum."

Sonra tuz ruhunu Jack'in yanaklarına, ağzına, kaşlarına döktü. Sıvı, hışırtılar ve cızırtılarla köpürdü ve beyaza döndü. Kapalı gözkapaklarını eritmeye başladığında arkamı döndüm. Ve elbette bunlar hiçbir işe yaramadı; bir çiftçi cesedi buldu. Köpekler, üzerini örttüğümüz taşları bir kenara itmeyi becermişler, ellerinden ve yüzünden geri kalanı yemeye başlamışlardı. Vücudunun geri kalanındaysa polislerin kimliğini tespit etmesi için yeterli yara izi vardı. Cesedin Jack Hamilton olduğu anlaşılmıştı.

Gerçekten de Johnnie'nin şansı son buldu. O günden sonra yaptığı her hamle -Purvis ve rozetli silah arkadaşlarının onu Biograph'da mıhlamasına kadar- yanlıştı. O gece ellerini kaldırıp teslim olabilir miydi? Buna hayır demek zorundayım. Purvis onu öyle ya da böyle ölü ele geçirmeye kararlıydı. Bu yüzden federaller Chicago polisine Johnnie'nin şehirde olduğunu hiç söylemedi.

Uçlarında sineklerin uçuştuğu ipleri odaya getirdiğimde Jack'in yüzünde beliren neşeyi asla unutmayacağım. İyi bir adamdı. Aslında hemen hemen hepsi iyi adamlardı, kötü işlere bulaşmış iyi adamlar. Ve Johnnie içlerinde en iyisiydi. Hiç kimsenin ondan daha harbi bir dostu olmamıştır. Onunla bir banka daha soyduk; South Bend, Indiana'daki Merchants National. O işte Lester Nelson bize katıldı. Şehirden çıkarken Indiana'daki her aynasız bize ateş ediyormuşçasına kurşun yağmuruna tutulduk ama kaçmayı başardık. Ama ne için? Hasılatın yüz binden fazla olmasını bekliyorduk. Meksika'ya gidip krallar gibi yaşamamıza yetecek kadar. Ama sonuçta elimize geçen, çoğu bozukluktan ibaret olan ve kimseye bir hayrı dokunmayan yirmi bin papel oldu.

Tanrı sonunda her şeyin yoluna girmesini sağlar, demişti, Johnnie Dock Barker'a onlardan ayrılmamızdan önce. Bir Hıristiyan olarak yetiş-

tirildim, hayat yolculuğumda bu rotadan biraz saptığımı kabul ediyorum, ve buna inanıyorum; Tanrı'nın gözünde iplerin ucunda uçan sineklerden farkımız yok ve önemli olan tek şey, etrafına ne kadar güneş ışığı yayabildiğin. Johnnie Dillinger'ı son gördüğümde Chicago'daydı ve söylediğim bir şeye gülüyordu. Bu benim için yeterince iyi.

———

Çocukken Çöküntü günlerinin hikâyeleri beni büyülerdi. Bu ilgi muhtemelen Arthur Penn'in çarpıcı Bonnie ve Clyde'*ı ile doruğa çıktı. 2000 baharında John Toland'ın o günlerin tarihini yazıya döktüğü Dillinger Günleri'ni tekrar okudum ve Dillinger'ın yandaşı Homer Van Meter'ın Pendleton Islahevi'nde kendi kendine iple sinek yakalamayı öğrenmesi hikâyesi beni özellikle çok etkiledi. Jack "Red" Hamilton'ın bu yavaş ölümü, belgelenmiş bir gerçek; o çiftlik evinde olanlar ise elbette tamamen hayal ürünü... veya daha çok hoşunuza giden bir kelime ise efsane diyebilirsiniz. Benim hoşuma gidiyor.*

Ölüm Odası

Bir ölüm odasıydı. Fletcher, kapı açılır açılmaz bunu anlamıştı. Yerde gri, kişiliksiz bir döşeme vardı. Duvarlar, rengi atmış beyaz taştandı. Bazı yerlerinde kan olması muhtemel koyu lekeler vardı, bu odada kan dökülmüş olmalıydı mutlaka. Tavandaki ampuller, tel kafesler içindeydi. Odanın ortasında, gerisinde üç kişinin oturduğu uzun bir ahşap masa vardı. Masanın önünde, Fletcher'ı bekleyen boş bir sandalye vardı. Sandalyenin yanında küçük, tekerlekli bir yemek servis arabası duruyordu. Üzerindeki nesne bir heykeltıraşın mola verdiğinde çalıştığı eseri örtmesi gibi bir kumaş parçası örtülmüştü.

Fletcher, yarı çekilerek yarı sürüklenerek kendisi için konmuş olan sandalyeye götürüldü. Gardiyanın kuvvetli ellerinde yalpaladı ve bunu engellemeye çalışmadı. Olduğundan daha bilinçsiz, şok içinde ve sarsılmış görünmesi iyiydi. İstihbarat Teşkilatı binasının bodrum katındaki bu odadan kurtulma şansının muhtemelen otuzda bir veya iki olduğunu biliyordu, ki bu oldukça iyimser bir orandı. Şansının ne kadar olduğunu bilmiyordu ama kendinde ve tetikte görünerek var olanı azaltmaya hiç niyeti yoktu. Şişmiş gözü ve burnunun, yarılmış alt dudağının ve koyu kırmızı bir peçe gibi ağzının etrafında kurumuş olan kanın görüntüsü bu konuda yardımcı olabilirdi. Fletcher bir şeyden emindi; bu odadan kurtulursa diğerleri -gardiyan ve masanın arkasında oturan üç kişilik mahkeme heyeti-

ölecekti. Fletcher bir gazeteciydi ve o güne dek eşekarısından büyük bir şey öldürmemişti ama bu odadan kaçması için adam öldürmesi gerekecekse bunu yapacaktı. İnzivadaki kız kardeşini ve onun yüzdüğünü, İspanyolca ismi olan bir nehirde düşündü. Öğle vakti suyun üzerindeki ışığı, nehirdeki bakılamayacak kadar parlak ışığı düşündü. Masanın önündeki sandalyeye vardılar. Gardiyan onu öylesine sert bir hareketle oturttu ki Fletcher neredeyse sandalyeyle birlikte devrilecekti.

"Dikkatli ol, bu şekilde olmaz, kaza istemiyoruz," dedi masanın ardındaki adamlardan biri. Escobar'dı. Gardiyanla İspanyolca konuşmuştu. Escobar'ın solunda diğer adam oturuyordu. Sağındaysa altmış yaşlarında bir kadın vardı. Kadın ve diğer adam zayıftı. Escobar ise şişman ve ucuz bir mum kadar yağlıydı. Filmlerdeki Meksikalı tiplere benziyordu. Her an kokuşmuş bir repliği söyleyecekmiş gibiydi. Evet, Escobar İstihbarat Teşkilatı'nın şefiydi. Bazen televizyonda hava durumunun İngilizce bölümünü sunardı. Bunu yaptığında mutlaka birçok hayran mektubu alırdı. Şık bir takım elbise içinde yağlı görünmüyordu, seçkin bir havası oluyordu. Fletcher tüm bunları biliyordu. Escobar ile ilgili üç dört haber yapmıştı. Renkli bir kişilikti. Dedikodulara bakılırsa aynı zamanda oldukça hevesli bir işkenceciydi. *Orta Amerikalı bir Himmler,* diye düşündü Fletcher ve insanın espri anlayışının, bahşedilmiş olan, temel, bu derece şiddetli bir dehşet içindeyken bile varlığını gösterebilmesine şaştı.

"Kelepçe?" diye sordu gardiyan yine İspanyolca ve bir çift plastik kelepçeyi kaldırıp gösterdi. Fletcher hâlâ kendine gelememiş ve olup bitenin farkında değilmiş gibi görünmek için çaba sarf ediyordu. Kelepçeyi takarlarsa işi biterdi. Ne otuzda bir ne üç yüzde bir şansı kalırdı.

Escobar kısaca sağındaki kadına döndü. Kadının teni çok koyuydu. Simsiyah saçlarındaki beyaz teller çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Karşıdan çok şiddetli bir rüzgâr yemiş gibi bütün saçları geriye yatmıştı. Saçının bu görüntüsü Fletcher'a *Frankenstein'ın Gelini*'ndeki Elsa Lanchester'ı hatırlattı. Bu benzerliğe paniğe yakın bir kararlılıkla sarıldı. Nehrin üzerindeki parlak ışığın düşüncesine veya arkadaşlarıyla birlikte gülen kız kardeşinin suya doğru yürüyüşü hayaline sıkı sıkıya sarılması gibi. Fikirle-

re değil görüntülere ihtiyacı vardı. Görüntüler şimdi lüks sayılırdı. Ve fikirler, böyle bir yerde işe yaramazdı. Böyle bir yerde sadece kötü fikirler kendini gösterirdi.

Kadın Escobar'a hafifçe başını salladı. Fletcher kadını binanın çevresinde görmüştü. Sürekli şu an üzerinde olana benzer şekilsiz elbiselere bürünürdü. Fletcher bu kadını Escobar'la birlikte çok sık görmüştü. Escobar'ın sekreteri, özel asistanı hatta belki biyografisinin yazarı olduğunu tahmin ediyordu, Escobar gibi adamların egolarının böyle fikirlere kapılacak kadar büyük olduğunu bilirdi. Şimdiyse yanılıp yanılmadığını düşünüyordu. Yoksa kadın mı Escobar'ın patronuydu?

Her neyse kadının başını sallaması Escobar'ı tatmin etmeye yetmiş görünüyordu. Fletcher'a tekrar döndüğünde yüzünde bir gülümseme vardı. Ve bu kez İngilizce konuştu. "Saçmalama, kaldır onları. Bay Fletcher sadece birkaç konuda bize yardımcı olmak için burada. Çok yakında kendi ülkesine dönecek." Escobar buna ne kadar üzüldüğünü göstermek için derin derin içini çekti. "...ama o zamana dek saygıdeğer bir konuğumuz olarak kalacak."

Lanet olası kelepçelere ihtiyacımız yok, diye düşündü Fletcher.

Frankenstein'ın Gelini'ne benzeyen esmer kadın Escobar'a doğru eğildi ve elinin ardından kısaca bir şey fısıldadı. Escobar gülümseyerek başını salladı.

"Elbette, Ramón, konuğumuz aptalca bir hareket yapmaya kalkar veya haddini aşarsa onu vurman gerekebilir." Kükrer gibi güldü, televizyondaki yapmacık gülüş ve Ramón'un da Fletcher gibi tam olarak anlayabilmesi için söylediklerini İspanyolca olarak tekrarladı. Ramón ciddi bir ifadeyle başını salladı, kelepçeyi beline taktı ve gerileyerek Fletcher'ın görüş alanından çıktı.

Escobar dikkatini tekrar Fletcher'a çevirdi. Papağan ve yaprak desenli gömleğinin cebinden kırmızı, beyaz bir paket çıkardı: üçüncü dünya ülkelerinde insanların çoğunlukla tercih ettiği sigara; Marlboro'ydu. "Sigara alır mısınız, Bay Fletcher?"

Fletcher, Escobar'ın masanın kenarına koyduğu pakete uzandı, sonra elini geri çekti. Sigarayı üç yıl önce bırakmıştı ve bu durumdan kurtu-

lursa tekrar başlayacağını sanıyordu, muhtemelen alkole de başlayacaktı, ama o an sigaraya ne ihtiyaç ne de istek duyuyordu. Sadece parmaklarının titrediğini görmelerini istemişti, hepsi buydu.

"Belki sonra. Şimdi bir sigara..."

Ne yapabilirdi? Escobar için bunun pek önemi yoktu; başını anlayışla sallayarak paketi olduğu yerde, masanın kenarında bıraktı. Fletcher'ın gözlerinin önünde aniden acı veren bir anı canlandı. Kırk üçüncü caddede bir gazete bayiinin önünde durup bir paket Marlboro alıyordu. Bir New York caddesinde mutluluk zehiri alan özgür bir adam. Kendi kendine oradan kurtulursa bunu tekrar yapacağını söyledi. Kanserden kurtulan veya gözleri tekrar görmeye başlayan insanların Roma'ya ya da Kudüs'e hacca gitmeleri gibi o gazete bayiine gidip sigara alacaktı.

"Size bunu yapan adamlar..." Escobar pek de temiz olmayan ellerinden biriyle Fletcher'ın yüzünü gösterdi. "...terbiye edildi. Ama çok sert bir şekilde değil ve ben de özür dilemiyorum. O adamlar da bizim gibi birer vatansever. Siz de öylesiniz, değil mi, Bay Fletcher?"

"Sanırım öyle." Çok korkmuş, oradan kurtulmak için her şeyi söylemeye ve yağ çekmeye hazır biri görünümü vermek onun işiydi. Escobar'ın işiyse sakinleştirici olmak, karşısındaki adamı yarık dudağının, şiş gözünün, dökülen dişlerinin hiçbir anlamı olmadığına ikna etmekti; her şey bir yanlış anlamadan ibaretti ve çok kısa zamanda hallolacak, Fletcher özgürce ülkesine gidebilecekti. Ölüm odasında oldukları halde hâlâ birbirlerini kandırmaya çalışmakla meşguldüler.

Escobar dikkatini tekrar gardiyan Ramón'a çevirdi ve İspanyolca hızlı hızlı konuştu. Fletcher'ın İspanyolcası her söyleneni anlayabilecek kadar iyi değildi ama bu bok çukuru başkentte beş yıl geçirip iyi sayılabilecek bir kelime haznesine sahip olmamak pek mümkün değildi; Escobar ve Frankenstein'ın Gelini'nin de şüphesiz bildiği gibi İspanyolca dünyanın en zor lisanı sayılmazdı.

Escobar, Fletcher'ın eşyalarının toparlanıp toparlanmadığını ve Magnificent Oteli'nin çıkışının yapılıp yapılmadığını sordu: *Sí.* Escobar, sorgulaması bittikten sonra Bay Fletcher'ı havaalanına götürmek üzere

İstihbarat Teşkilatı binasının önünde bir arabanın bekleyip beklemediğini sordu. *Sí,* araba Fifth of May Caddesi'ne dönen köşede bekliyordu.

Escobar dönüp Fletcher'a baktı. "Ona ne sorduğumu anladınız mı?" diye sordu. *Anladınız* kelimesini *annadınız* şeklinde söylemişti. Fletcher tekrar Escobar'ın sunduğu hava durumu bültenlerini hatırladı. *Alçak basınç mı? Ne alçak basıncı? Kahrolası alçak basınca ihtiyacımız yok.*

"Odanızdan çıkışınızın yapılıp yapılmadığını -gerçi bunca zamandan sonra sizin için daha çok bir apartman dairesi gibi olmuştur, değil mi?- ve konuşmamız bittiğinde sizi havaalanına götürmek için bir arabanın bekleyip beklemediğini sordum." Tek fark, kullandığı kelimenin konuşma olmamasıydı.

"Sahi mi?" dedi Fletcher şansına inanmakta zorlanıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Başarılı olduğunu umuyordu.

"Miami'ye giden ilk Delta uçağında olacaksınız," dedi Frankenstein'ın Gelini. Konuşmasında zerre kadar İspanyol aksanı yoktu. "Uçağın tekerlekleri Amerikan topraklarına değdiği an pasaportunuz size geri verilecek. Burada tutulmayacaksınız veya bir zarar görmeyeceksiniz, Bay Fletcher, bizimle işbirliği yaptığınız takdirde elbette, ama sınırdışı ediliyorsunuz, bu konuyu açıkça belirtelim. Kovuluyorsunuz."

Escobar'dan çok daha otoriter ve soğukkanlıydı. Escobar'ın asistanı olduğunu nasıl düşünebilmişti? *Bir de kendine gazeteci dersin,* diye düşündü. Sadece bir gazeteci. *Times*'ın Orta Amerika muhabiri olsaydı duvarlarındaki lekeler kan lekeleriyle şüpheli bir benzerlik gösteren İstihbarat Teşkilatı'nın bodrumundaki bu odada olmazdı. Yaklaşık on altı ay önce, Núnez ile tanıştığı sıralarda gazeteciliği bırakmıştı.

"Anladım," dedi Fletcher.

Escobar bir sigara almıştı. Altın kaplama bir Zippo ile sigarasını yaktı. Zippo'nun yan tarafında sahte bir yakut vardı. "Bizimle işbirliği yapıp sorularımıza cevap verecek misiniz, Bay Fletcher?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman başka seçeneğiniz var, Bay Fletcher," dedi Escobar. "Ama sanırım ülkemizin konukseverliğini yeterince istismar ettiniz. Böyle diyordunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Fletcher. *Söylenenlere inanma isteğine gem vurmalısın,* diye düşünüyordu. *İnanmak istemen doğal ve belki doğruyu söylemek istemen de öyle, özellikle en sevdiğin cafénin önünden kaçırılıp ısıtılmış bayat fasulye kokan adamlar tarafından amansızca dövülünce, ama onlara istediklerini vermenin bir yararı olmayacak. Bunu aklından çıkarmamalısın, böyle bir odada tutunman gereken tek düşünce bu. Sana söylenenlerin hiçbir anlamı yok. Önemli olan, şu yemek servis masasının üzerinde, örtünün altında duran şey. Önemli olan, şimdiye kadar hiç konuşmamış olan adam. Ve elbette bir de duvarlardaki lekeler.*

Escobar ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi.

"Son on dört aydır Pedro Núnez adındaki asi Komünist için çalışan Tomás Herrera ismindeki şahsa bilgi aktardığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Fletcher. "Etmiyorum." Bu zırvada kendi payının hakkını verebilmek için, *konuşma* ve *sorgulama* kelimelerinin arasındaki farkla özetlenebilecek bir zırva açıklama yapmaya çalışmalıydı. Sanki dünyanın herhangi bir yerinde böyle bir odada politik bir tartışma kazanılabilirmiş gibi. "Ama daha uzun bir süreydi. Sanırım neredeyse bir buçuk yıl."

"Bir sigara alın, Bay Fletcher." Escobar bir çekmece açarak içinden ince bir dosya çıkardı.

"Henüz değil. Teşekkürler."

"Pekâlâ." Bunu da oldukça aksanlı bir şekilde söylemişti. Televizyonda hava durumunu sunarken kontrol odasındaki çocuklar bazen haritanın üzerine bikini giymiş bir kadının fotoğrafını koyarlardı. Escobar bunu görünce güler, ellerini sallar ve göğsüne vururdu. İnsanlar bundan hoşlanırdı. Komik olduğunu düşünürlerdi. Tıpkı aksanında olduğu gibi.

Escobar dosyayı açtı. Sigarası ağzındaydı ve dumanı gözlerine doğru yükseliyordu. Oralarda köşe başlarında, hasır şapka takıp sandalet ve bol beyaz pantolonlar giyen yaşlı adamların sigara içişleri gibiydi. Şimdi Escobar sigarası ağzından masanın üzerine düşmesin diye dudaklarını sıkı sıkı kapatmış halde gülümsüyordu. İnce dosyadan parlak kâğıda basılmış

bir siyah beyaz fotoğraf çıkarıp Fletcher'a doğru itti. "İşte arkadaşınız Tomás. Pek hoş bir görüntü olduğu söylenemez, değil mi?"

Bir suratın yakından çekilmiş çok net bir fotoğrafıydı. Fletcher'ın aklına kendine Weegee diyen, kırklı ve ellili yılların meşhur sayılabilecek foto muhabiri geldi. Ölü bir adamın fotoğrafıydı. Gözleri açıktı. Flaş, gözlerinden yansımış, bir nebze canlılık kazandırmıştı. Saçları taranmıştı. Tarağın dişlerinin bıraktığı izler hâlâ görülüyordu. Gözlerinde flaşın yansıyan ışıkları olduğu halde ölü olduğu hemen anlaşılıyordu.

İz, sol şakağındaydı. Barut yanığı gibi görünen kuyrukluyıldız şeklinde bir izdi. Ne kurşun deliği ne de kan vardı ve kafatasının şekli bozulmamıştı. .22'lik gibi küçük kalibreli bir silah bile barut yanığı oluşturacak kadar yakından ateşlendiğinde kafatasının şeklini bozardı.

Escobar fotoğrafı aldı, tekrar dosyaya koydu, dosyayı kapattı ve *gördünüz mü? Bakın işte neler oluyor hayatta,* der gibi omuz silkti. Omzunu silktiğinde ağzındaki sigaranın külü masanın üzerine düştü. Şişman elinin yan tarafıyla külü yere doğru itti.

"Aslında sizi rahatsız etmek istemedik," dedi Escobar. "Neden isteyelim ki? Burası küçük bir ülke. Biz de bu küçük ülkenin küçük insanlarıyız. *The New York Times* ise büyük bir ülkenin büyük bir gazetesi. Gururumuz var ama aynı zamanda bir başka şeye de sahibiz..." Escobar parmağının ucuyla şakağına dokundu. "Anlıyorsunuz, değil mi?"

Fletcher başını salladı. Tomás'ın fotoğrafı gözlerinin önünden gitmiyordu. Fotoğraf dosyaya geri konmuş olduğu halde tarağın dişlerinin Tomás'ın siyah saçlarında bıraktığı izleri görebiliyordu. Tomás'ın karısının pişirdiği yemeklerden yemiş, Tomás'ın en küçük çocuğu olan beş yaşlarındaki kızıyla yerde oturup çizgi film izlemişti. Tom ve Jerry çizgi filmleri.

"Sizi rahatsız etmek istemiyoruz," diyordu Escobar sigarasının dumanı kulaklarına doğru yükselirken. "Ama uzun zamandır sizi izliyorduk. Bizi görmediniz, belki bunun sebebi sizin çok büyük, bizimse küçük olmamızdır, ama izliyorduk. Tomás'ın bildiklerini bildiğinizi biliyorduk ve böylece ona gittik. Sizi rahatsız etmemek için ne bildiğinizi ondan öğrenmek istedik ama bize anlatmadı. Sonunda burada gördüğünüz dostumuz Heinz'dan anlat-

ması için onu ikna etmesini istedik. Heinz, Bay Fletcher'a şu an oturduğu sandalyede oturan Tomás'ı nasıl ikna ettiğini göster."

"Elbette, hiç sorun değil," dedi Heinz. İngilizceyi burundan gelen bir New York aksanıyla konuşuyordu. Kulaklarının kenarlarındaki bir tutam saç hariç keldi. Küçük gözlükleri vardı. Escobar filmlerdeki Meksikalı tiplere, kadın *Frankenstein'ın Gelini*'ndeki Elsa Lanchester'a, Heinz ise Excedrin'in neden başağrısına bire bir olduğunu anlatan reklam filmindeki aktöre benziyordu. Sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yemek servis masasının yanına geldi, Fletcher'a hin ve gizemli bir bakış fırlattı ve örtüyü çekti.

Kumaşın altında bir makine vardı. Işıklı düğmeleri sönüktü. Fletcher önce bunun bir yalan makinesi olduğunu sandı, bu biraz olsun mantıklıydı, ama basit kontrol panelinin ön tarafında, makinenin yan tarafına kalın, siyah bir kabloyla bağlanmış olan plastik saplı bir alet vardı. Bir çeşit dolmakalemi andırıyordu. Ama ucu yoktu. Sivri olmayan çelik bir bölüme doğru inceliyordu.

Makinenin altında bir raf vardı. Üzerinde DELCO marka bir araba aküsü duruyordu. Kutup başları üzerinde plastik kapaklar vardı. Plastik kapaklardan çıkan teller makinenin arkasına doğru uzanıyordu. Hayır, bu bir yalan makinesi değildi. Ama belki bu insanlar onu bu amaç için kullanıyordu.

Heinz ne yaptığını açıklamaktan zevk alan bir adamın hoşnutluğuyla kelimelerin üzerine basa basa konuştu. "Gerçekten çok basit bir mekanizma," dedi. "Nörologların tek kutuplu nevroz hastalarına elektrik şokları vermek için kullandıkları aletin üzerinde küçük bir değişiklik yapılmış. Tabii bu makinenin uyguladığı elektrik şoku çok daha şiddetli. O şok yanında acının ikinci planda kaldığını gördüm. Çoğu insan acıyı hatırlamıyor bile. Konuşmaya heves duymalarını sağlayan ise uygulanan işleme duydukları isteksizlik oluyor. Buna neredeyse avatizm demek mümkün. Bir gün bu konuda bir yazı yazmayı umuyorum."

Heinz, uca doğru incelen aleti plastik sapından tutarak göz hizasına kaldırdı.

"Bunu kollara, bacaklara... gövdeye... elbette cinsel bölgelere dokundurmak mümkün... ama ayrıca, açık sözlülüğümü bağışlayın, güneş görmeyen bölgelere de sokulabilir. Dışkısına elektrik verilmiş bir adam bunu asla unutamaz, Bay Fletcher."

"Tomás'a bunu yaptınız mı?"

"Hayır," dedi Heinz ve elindeki aleti dikkatle şok-üreticinin üzerindeki yerine koydu. "Neyle karşı karşıya olduğunu anlaması için elinin üzerine yarım doz verdim. El Cóndor konusunu anlatmamakta direnince de..."

"Boş ver onu," dedi Frankenstein'ın Gelini.

"Affedersiniz. Bilmek istediklerimizi bize söylememekte direnince aleti şakağına dayadım ve ölçülü bir şok daha uyguladım. Sizi temin ederim çok dikkatli ölçtüm, yarım güç, daha fazlası değil. Bir kriz geçirdi ve öldü. Epilepsi olduğunu sanıyorum. Sara hastası mıydı, Bay Fletcher, bir bilginiz var mı?"

Fletcher başını iki yana salladı.

"Ben yine de epilepsi olduğuna inanıyorum. Otopsi sonucu kalbinde hiçbir sorun olmadığı anlaşıldı." Heinz uzun parmaklı ellerini önünde birleştirdi ve Escobar'a baktı.

Escobar ağzının kenarında duran sigarasını aldı, baktı, gri zemine bıraktı ve üzerine bastı. Sonra Fletcher'a baktı ve gülümsedi. "Elbette çok üzücü. Şimdi size bazı sorular soracağım, Bay Fletcher. Çoğu, bunu size dürüstçe söylüyorum, Tomás Herrera'nın yanıtlamayı reddettiği sorular. Sizin istediğimiz cevapları vereceğinizi umuyorum, Bay Fletcher. Sizden hoşlandım. Mağrur bir şekilde orada oturuyorsunuz. Ne ağlayıp yalvarıyor ne de altınızı ıslatıyorsunuz. Sizden hoşlandım. Sadece inandığınız şeyi yaptığınızı biliyorum. Bu vatanseverlik. O yüzden size bir şey söyleyeyim, dostum, sorularıma hızlı ve doğru cevaplar verirseniz sizin için daha iyi olur. Heinz'ın makinesini kullanmasını isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Size yardım edeceğimi söylemiştim," dedi Fletcher. Ölüm, tavandaki tel kafes içindeki sinsi ampullerden daha yakındı. Ne yazık ki acı daha da yakındı. Peki ya Núnez, El Cóndor ne kadar yakındı? Bu üçünün tahmin ettiğinden daha yakındı ama Fletcher'a yardım edebilecek kadar de-

ğil. Escobar ve Frankenstein'ın Gelini iki gün daha, hatta sadece yirmi dört saat daha beklemiş olsaydı... ama beklememişlerdi ve işte ölüm odasındaydı. Şimdi dayanma gücünü ve sınırlarını görecekti.

"Evet söylemiştiniz ve doğru söylemiş olsanız iyi olur," dedi kadın çok açık bir şekilde konuşarak. "Burada dalga geçmiyoruz, *gringo.*"

"Biliyorum," dedi Fletcher cılız, titrek bir sesle.

"Sanırım şimdi bir sigara alırsın," dedi Escobar. Fletcher başını iki yana sallayınca paketten bir tane çıkarıp kendisi yaktı ve bir süre meditasyon yapıyormuş gibi göründü. Sonunda başını kaldırdı. Bu sigara da önceki gibi ağzının ortasına monte edilmiş gibi duruyordu. "Núnez yakında gelecek mi?" diye sordu. "Şu filmdeki Zorro gibi?"

Fletcher başını olumlu anlamda salladı.

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum." Fletcher, uzun parmaklı ellerini önünde kavuşturmuş halde cehennem makinesinin yanında ayakta duran Heinz'ın varlığını aklından bir an için bile çıkaramıyordu. Hemen sağında, görüş alanının ucunda ayakta duran Ramón'u da öyle. Göremiyordu ama Ramón'un elinin, tabancasının kabzasında durduğunu tahmin edebiliyordu. Ve sıradaki soru geldi.

"Geldiğinde El Cándido tepelerindeki garnizonu mu, St. Thérese'deki garnizonu mu yoksa doğrudan şehir merkezini mi vuracak?"

"St. Thérese'deki garnizonu," dedi Fletcher.

Şehri vuracak, demişti Tomás, karısı ve kızı yere oturmuş kenarında mavi şerit olan beyaz bir kâseden patlamış mısır yiyerek televizyonda çizgi film izlerken. Fletcher mavi şeridi hatırlıyordu. Canlı bir şekilde gözünün önüne getirebiliyordu. Fletcher her şeyi hatırlıyordu. *Tam kalbinden vuracak. Orada burada oyalanmadan. Bir vampiri öldürmeye niyetli bir adam gibi dosdoğru kalbi hedef alacak.*

"Televizyon istasyonunu istemeyecek mi?" diye sordu Escobar. "Ya da devletin radyo istasyonunu?"

Önce Civil Tepesi'ndeki radyo istasyonu, demişti Tomás çizgi film devam ederken. Coyote'nin başvurduğu bütün Acme Roadrunner, yakala-

ma yöntemlerini daima atlatıp bip, bip diyerek ve ardında bir toz bulutu bırakarak hızla uzaklaşan Roadrunner gösteriliyordu.

"Hayır," dedi Fletcher. "El Cóndor'un, 'Bırakın gevezeliklerine devam etsinler,' dediği söylendi bana."

"Füzeleri var mı? Havadan yere füzeleri? Helikopter füzeleri?"

"Evet." Bu doğruydu.

"Çok mu?"

"Fazla değil." Bu doğru değildi. Núnez'de altmıştan fazla füze vardı. Ülkenin boktan hava kuvvetlerinde sadece on iki helikopter vardı, onlar da uzun süre uçamayan kötü Rus helikopterleriydi.

Frankenstein'ın Gelini, Escobar'ın omzuna hafifçe vurdu. Escobar ona doğru eğildi. Kadın bu kez elini ağzına siper yapmadan fısıldadı. Buna ihtiyaç duymamıştı çünkü dudakları neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Bu, Fletcher'ın hapishanelerle bağdaştırdığı bir yetenekti. Daha önce hiçbir hapishanede bulunmamıştı ama filmlerde görmüştü. Escobar fısıldayarak kadına karşılık verdiğinde şişman parmaklarından birini ağzına siper etti.

Fletcher, kadının Escobar'a yalan söylediğini belirttiğini bilerek bekledi ve onları izledi. Yakında Heinz yazmak istediği kitap için daha çok malzemeye sahip olacaktı, *İsteksiz Sorgulama Deneklerinin Dışkılarına Elektrik Verilmesinin Uygulama ve Sonuçları Üzerine Temel Gözlemler*. Fletcher, dehşetin içinde iki yeni insan yarattığını keşfetti, en azından iki taneydi. Olanların nasıl sonuçlanacağına dair kendi yararsız ama oldukça güçlü görüş açılarıyla ayrı alt-Fletcher'lar. Bir tanesi hüzünlü bir umutla doluydu, diğeriyse sadece üzgündü. Hüzünlü umudu olan Bay Belki Yaparlar idi; belki beni serbest bırakırlar, belki gerçekten Fifth of May Caddesi'ne dönen köşede beni bekleyen bir araba vardır, belki beni gerçekten sınırdışı ederler, belki yarın sabah korkmuş ama özgür olarak Miami havaalanına iniyor olurum.

Diğer alt-kişiliği ise üzgün olandı, Bay Olsa Bile. Fletcher ani bir hareket yaparak onları gafil avlayabilirdi, ağır bir dayak yemişti ve onlar da kendilerine fazla güveniyorlardı, yani evet, onları şaşırtabilirdi.

Ama şaşırtsam bile Ramón beni vurur.

Ya Ramón'un üzerine atılırsa? Silahını almayı başarırsa? Pek muhtemel değildi ama imkânsız da değildi; adam şişmandı, Escobar'dan en az on beş kilo daha ağırdı ve solukları hırıltılıydı.

Silahını alabilsem bile daha ateş edemeden Escobar ve Heinz üzerime çullanmış olur.

Belki kadın da. Dudaklarını kıpırdatmadan konuşabiliyordu; judo, karate veya tekvando da biliyor olabilirdi. Peki ya hepsini vurup odadan kaçmayı başarırsa?

Başarsam bile etrafta bir sürü güvenlik görevlisi olacaktır, silah seslerini duyar duymaz buraya damlarlar.

Elbette bu gibi odaların duvarları genellikle malum sebeplerden ses geçirmezdi ama merdivenlerden çıkıp caddeye ulaşabilse bile bu sadece bir başlangıç olurdu. Ve Bay Olsa Bile, bu uzun yolculuğun her aşamasında olanca gevezeliğiyle onu takip ederdi.

İşin doğrusu, ne Bay Belki Yaparlar, ne de Bay Olsa Bile ona yardım edebilirdi; sadece dikkatini dağıtıyorlardı, giderek dengesini yitiren aklının kendi kendine söylemeye çalıştığı yalanlardan başka bir şey değillerdi. Onun gibi adamlar böyle odalardan kendi kendilerine konuşarak çıkamazlardı. Bay Belki Yapabilirim isminde üçüncü bir alt-kişilik icat edip deneyebilirdi aslında. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Tek yapması gereken, bunu bildiğini bilmemelerini sağlamaktı.

Escobar ve Frankenstein'ın Gelini birbirlerinden uzaklaştılar. Escobar sigarasını tekrar ağzına koydu ve Fletcher'a hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Yalan söylüyorsun, *amigo.*"

"Hayır," dedi Fletcher. "Neden yalan söyleyeyim? Buradan çıkıp gitmek istemediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Neden yalan söylediğin hakkında hiçbir *fikrimiz* yok," dedi kadın bıçak gibi keskin bir ifadeyle. "Aslında en başta neden Núnez'e yardım etmeye karar verdiğini anlamış değiliz. Bazıları bunun Amerikan saflığı olduğunu iddia ediyor ve bunun da etkisi olduğuna şüphem yok ama tek sebep bu olamaz. Neyse, önemi yok. Sanırım bir gösterinin vakti geldi. Heinz?"

Heinz gülümseyerek makinesine döndü ve bir düğmeyi çevirdi. Eski model bir radyonun ısınırken çıkardığı sese benzer bir uğultu oldu ve üç yeşil ışık yandı.

"Hayır," dedi Fletcher ayağa kalkmaya çalışarak. Bir yandan da paniği iyi yansıttığını düşünüyordu. Eh neden olmasın? Zaten paniğe kapılmış değil miydi? Yani kapılmış sayılırdı. Heinz'ın o paslanmaz çelikten aletle vücudunun herhangi bir yerine dokunacağı düşüncesi elbette dehşet vericiydi. Ama içinde çok soğukkanlı ve hesapçı, en azından bir şok alması gerektiğini bilen bir bölüm de vardı. Bir plan gibi elle tutulur, belirli bir düşüncesi yoktu ama en azından bir doz yemeliydi, bunu biliyordu. Bay Belki Yapabilirim bu konuda oldukça ısrarlıydı.

Escobar, Ramón'a başıyla işaret verdi.

"Bunu yapamazsınız, ben bir Amerikan vatandaşıyım ve *The New York Times* için çalışıyorum, insanlar nerede olduğumu biliyor."

Sol omzuna ağır bir el bastırdı ve onu sandalyeye geri itti. Aynı anda bir tabanca namlusu sol kulağının içine sokuldu. Acı öyle ani ve keskindi ki Fletcher'ın gözlerinin önünde çılgınca dans eden parlak beyaz noktacıklar belirdi. Bir çığlık attı ve sesi boğuk gibi geldi. Çünkü bir kulağı tıkalıydı elbette, bir kulağı tıkalıydı.

"Elinizi uzatın, Bay Fletcher," dedi Escobar. Yine ağzında sigarasıyla gülümsüyordu.

"Sağ el," dedi Heinz. Aleti siyah plastik sapından bir kalem gibi tutmuştu ve makine uğulduyordu.

Fletcher sağ eliyle sandalyenin kolunu sıkıca kavradı. Rol yapıp yapmadığından artık emin değildi, rol yapma ve panik arasında çok ince bir çizgi vardı.

"Yap haydi," dedi kadın. Ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, öne doğru eğilmişti. Gözbebeklerindeki ışık noktacığı, siyah gözlerini birer çivi başına çevirmişti. "Yap şunu yoksa olacaklar için sorumluluk kabul etmem."

Fletcher sandalyenin kolunu tutan parmaklarını gevşetmeye başladı ama daha elini çekemeden Heinz öne atıldı ve elindeki aletin ucunu

Fletcher'ın sol elinin üst kısmına bastırdı. Muhtemelen en baştan beri hedefi sol eldi, zaten Heinz'ın durduğu yere daha yakındı.

İnce bir dal parçası kırılmış gibi hafif bir çıtırtı oldu ve Fletcher'ın eli öyle sıkı bir yumruk haline geldi ki tırnakları avuç içine battı. Dalgalanan bir tür hastalık bileğinden dirseğine, omzundan boynunun kenarına ve en sonunda da beynine ulaştı. Şoku sol tarafındaki dişlerinde bile hissedebilmişti. Dudaklarından bir inilti döküldü. Dilini ısırdı ve sandalyesinde iki yana yalpaladı. Tabancanın namlusu kulağından uzaklaştı ve Ramón onu yakaladı. Tutmasaydı Fletcher kendini gri zeminde bulacaktı.

İnce alet geri çekildi. Dokunduğu yer, yani sol elinin orta parmağının ikinci ve üçüncü eklemleri arasındaki bölgede bir nokta alev alev yanıyordu. Kolu hâlâ titremesine ve kasları seğirmesine rağmen asıl acı elindeydi. Bu şekilde şoklanmak korkunçtu. Öyle ki çelik aletin bir sonraki dokunuşuna engel olabilmek için kendi annesini öldürmesi gerekse bunu yapmayı düşünebileceğini hissediyordu. Heinz buna bir avatizm demişti. Bir gün bir kitap yazmayı umuyordu.

Heinz'in dudakları gerilerek dişlerini gözler önüne serdi ve suratında aptalca bir gülümseme belirdi. "Nasıl tarif edersiniz?" diye bağırdı. "Yaşadığımız deneyim hâlâ tazeyken hissettiklerinizi nasıl tarif edersiniz?"

"Ölmek gibi," dedi Fletcher kendininkine pek benzemeyen bir sesle.

Heinz kendinden geçmiş gibi görünüyordu. "Evet! Ve görüyorsunuz, altını da ıslatmış! Fazla değil, azıcık, ama ıslatmış... ve Bay Fletcher..."

"Kenara çekil," dedi Frankenstein'ın Gelini. "Budalalık etme. İşimize bakalım."

"Ve bu sadece *çeyrek güçtü,*" dedi Heinz büyülenmiş gibi ve tekrar geri çekilerek uzun parmaklı ellerini önünde kenetledi.

"Bay Fletcher, kötü bir çocuk oldunuz," dedi Escobar ayıplayan bir ifadeyle. Sigarasını ağzından çekip filtresine şöyle bir baktıktan sonra yere attı.

Sigara, diye düşündü Fletcher. *Evet, sigara.* Şok kolunu ciddi derecede sarsmıştı, kasları hâlâ titriyor ve yumruk yaptığı elinden kan sızıyordu,

ama beynini canlandırmış, tazelemiş gibiydi. Elbette şok tedavilerinin amacı da buydu.

"Hayır... yardımcı olmak istiyorum..."

Ama Escobar başını iki yana sallıyordu. "Núnez'in şehri hedeflediğini biliyoruz. Yol üzerinde radyo istasyonunu ele geçirmeyi deneyeceğini de biliyoruz ki muhtemelen başaracaktır."

"Bir süreliğine," dedi Frankenstein'ın Gelini. "Sadece bir süreliğine. Sadece gün, belki saat meselesi. Hiç önemli değil. Önemli olan size bir parça ip verirsek bunu idam ilmiğine çevirip çeviremeyeceğiniz... ve yapabildiğinizi gördük."

Fletcher sandalyesinde tekrar dikleşti. Ramón bir iki adım gerilemişti. Fletcher sol elinin üstüne baktı ve Tomás'ın cansız yüzündekine benzer bir yanık izi olduğunu gördü. Arkadaşını öldüren adam ise ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle sevgili makinesinin yanında duruyor belki de aklından yazacağı kitapla ilgili notlar geçiriyor, Şekil 1, Şekil 2 gibi isimlere sahip olacak şemaları hayal ediyordu ve Fletcher'a kalırsa o kitapta Şekil 994'ü görmek hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Bay Fletcher?"

Fletcher, Escobar'a baktı ve sol elinin parmaklarını açtı. Kol kasları hâlâ kasılıyordu ama şiddeti azalmıştı. Zamanı geldiğinde kolunu yine kullanabileceğini düşündü. Ve Ramón onu vursa ne olacaktı ki? Heinz'a makinesinin ölüleri diriltip diriltemeyeceğini görme şansı vermiş olurdu.

"Beni dinliyorsunuz, değil mi, Bay Fletcher?"

Fletcher başını salladı.

"Bu Núnez denen adamı neden korumak istiyorsunuz?" diye sordu Escobar. "Neden onu korumak uğruna acı çekiyorsunuz? Kokain işinin içinde. Eğer devrimde başarılı olursa kendini ömür boyu devlet başkanı ilan edecek ve ülkenize kokain satacak. Pazar günleri festivale gidecek ve haftanın diğer günlerinde kokainman fahişeleri becerecek. Sonunda kazanan kim olacak? Belki Komünistler. Belki United Fruit. Ama halk değil." Escobar alçak sesle sakince konuşuyordu. Bakışları yumuşaktı. "Bize yardım edin, Bay Fletcher. Kendi rızanızla. Bize yardım etmeniz için sizi

zorlamamıza gerek kalmasın. Bu işi bize bırakmayın." Gür kaşları altından Fletcher'a baktı. Bakışları bir yavru köpeğinki gibi yumuşaktı. "Miami'ye giden o uçağa binme şansınız hâlâ var. Yolda soğuk bir içkinin tadını çıkarırsınız, ne dersiniz?"

"Tamam," dedi Fletcher. "Size yardım edeceğim."

"Ah, güzel." Escobar gülümsedi ve kadına baktı.

"Füzeleri var mı?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Çok mu?"

"En az altmış tane."

"Rus mu?"

"Bazıları. Diğerleri üzerinde İsrail damgası olan kasalarda geldi ama füzelerin üzerlerindeki yazı Japoncaya benziyordu."

Kadın tatmin olmuşçasına başını salladı. Escobar'ın yüzü neşeyle ışıldıyordu.

"Neredeler?"

"Her yerde. Öylece gidip alamazsınız. Bir düzinesi hâlâ Ortiz'de olabilir." Fletcher öyle olmadığını biliyordu.

"Ya Núnez?" diye sordu kadın. "El Cóndor da Ortiz'de mi?"

Sorusunun cevabını biliyordu. "Ormanda. Bildiğim kadarıyla en son Belén Province'daydı." Bu yalandı. Fletcher onu son gördüğünde Núnez başkent yakınlarında, Cristóbal'daydı. Muhtemelen hâlâ oradaydı. Ama Escobar ve kadın bunu biliyor olsaydı bu sorgulamaya gerek kalmazdı. Ve Núnez'in Fletcher'a güvenip nerede olduğunu söyleyeceğine neden inanacaklardı ki? Böyle bir ülkede, Escobar, Heinz ve Frankenstein'ın Gelini düşmanlarından sadece üçüyken neden bir Amerikalı gazeteciye güvenip yerini söyleyecekti? *Çılgınlık!* Hem ayrıca Amerikalı gazeteci neden bu işin içindeydi? Ama o an için bunu merak etmeyi bırakmış gibiydiler.

"Şehirde kiminle görüşüyor?" diye sordu kadın. "Kimi becerdiğini değil, kiminle konuştuğunu soruyorum."

Eğer yapacaksa bu bölümde hareket etmeliydi. Gerçekler artık güvenli değildi ve yalan söylediğini anlayabilirlerdi.

"Bir adam var..." diye söze başladı ve duraksadı. "O sigarayı şimdi içebilir miyim?"

"Bay Fletcher! Elbette!" Escobar bir an için konuğunun üzerine titreyen ev sahibi rolüne bürünmüştü. Fletcher yapmacık davrandığını sanmıyordu. Escobar kırmızı, beyaz paketi aldı, her özgür adam veya kadının Fletcher'ın hatırladığı gibi New York caddelerinden biri üzerindeki gazete bayiinden alabileceği türden bir paketti ve sallayarak bir sigara çıkardı. Fletcher onu içip bitiremeden ölmüş olabileceğinin bilinciyle sigarayı aldı. Sol kolundaki kasların seğirmesinden ve ağzındaki buruk tattan başka bir şey hissetmiyordu.

Sigarayı dudaklarının arasına koydu. Escobar öne doğru uzandı ve altın kaplama çakmağının kapağını geriye itti. Çakmağı yaktı. Küçük bir alev yükseldi. Fletcher, Heinz'ın makinesinin arkasında tüpler olan eski radyolar gibi uğuldadığını duyabiliyordu. Hiç düşünmeden Frankenstein'ın Gelini adını taktığı kadının Road Runner'a bakan Coyote gibi ona baktığının farkındaydı. Kalbinin fazlasıyla yavaş atışlarını ve sigaranın filtresinin ağzında bıraktığı bildik tadı, bir oyun yazarının sıkça dediği gibi; "bir nefes haz" hissedebiliyordu. Önceki ay, öğle yemeğinden sonra bir konuşma yapması için tüm yabancı basın mensuplarının takıldığı Club International'a davet edilmişti ve o zaman kalbi daha hızlı atmıştı.

İşte buradaydı, ne olmuştu yani? Körler bile bu durumda yollarını bulabilirlerdi. Tıpkı kız kardeşinin nehir kenarında yaptığı gibi.

Fletcher aleve doğru eğildi. Marlboro'nun ucu alev aldı ve kıpkırmızı oldu. Fletcher derin bir nefes çekti ve ardından öksürmeye başlamak kolay oldu; sigarasız geçen üç yıldan sonra öksürmemek daha zor olurdu. Sandalyede arkasına yaslandı ve öksürüklerine bir de şiddetli tıkanma sesleri ekledi. Baştan aşağı titremeye, kollarını sallamaya başladı ve kafasını sola savurarak ayaklarını yere vurdu. En güzeli, çocukluğunda keşfettiği yeteneğine başvurdu ve gözlerini devirerek aklarını ortaya çıkardı. Tüm bunları yaparken sigarasını hiç bırakmamıştı.

Patty Duke'un *Mucize İşçi* filminin bir sahnesinde izlemişti ama Fletcher daha önce bir epilepsi krizine hiç tanık olmamıştı. Sara hastalarının genel olarak yaptıklarını yapıp yapmadığını bilmiyordu ama Tomás Herrera'nın yakın zamandaki beklenmedik ölümünün hareketlerindeki herhangi bir hatayı gözden kaçırmalarına yardımcı olacağını umuyordu.

"Kahretsin, *yine mi!*" diye haykırdı Heinz çığlığa yakın tiz bir sesle. Bir filmde olsa kulağa komik gelebilirdi.

"Tut onu, Ramón!" diye İspanyolca bağırdı Escobar. Hızla ayağa kalkmaya davranınca kalın bacakları masayı bir an için havaya kaldırdı. Kadın hiç kıpırdamıyordu. *Şüphelendi,* diye düşündü Fletcher. *Farkında mı bilmiyorum ama Escobar'dan çok daha zeki ve şüpheleniyor.*

Bu doğru muydu? Gözlerinin akları ortaya çıkmışken kadını hayal meyal görebiliyordu, doğru olup olmadığını yetecek kadar iyi göremiyordu... ama biliyordu. Ne fark ederdi? Gösteri başlamıştı ve hızla devam ediyordu.

"*Ramón!*" diye bağırdı Escobar. "Yere düşmesine izin verme seni aptal! Dilini yutmasına.. "

Ramón eğildi ve Fletcher'ın titreyen omuzlarını kavradı. Muhtemelen başını doğrultmaya, dilini hâlâ yutmamış olduğunu görmeye çalışıyordu (bir insan dilini kesilmedikçe yutamazdı, Ramón'un *Acil Servis*'i hiç izlemediği belliydi). Ne yapmaya çalıştığı önemli değildi. Yüzü yeterince yakınlaştığında Fletcher Marlboro'nun yanan ucunu Ramón'un gözüne soktu.

Ramón bir çığlık attı ve geriye savruldu. Sağ eli, hâlâ yanmakta olan sigaranın eğik bir şekilde göz çukurunda durduğu yüzüne doğru yükseldi ama sol eli Fletcher'ın omzundan ayrılmadı. Şimdi bir pençe gibi sımsıkı kavramıştı ve gerilediğinde Fletcher'ın sandalyesini devirdi. Fletcher yerde bir tur yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı.

Heinz haykırarak bir şeyler söylüyordu ama Fletcher kelimeleri anlamıyordu, ona göre bu ses, on yaşındaki bir kızın hayran olduğu şarkıcıyı, mesela Hansons grubunun bir üyesini, gördüğü an heyecanla attığı

çığlığa benziyordu. Escobar'dan hiç ses çıkmıyordu ve bu iyiye işaret değildi.

Fletcher tekrar masaya bakmakla vakit kaybetmedi. Escobar'ın onu yakalamak için bir hamle yaptığını bilmesi için bakmasına gerek yoktu. onun yerine iki elini de uzatarak Ramón'un tabancasının kabzasını yakaladı vc silahı kılıfından çekti. Fletcher, Ramón'un silahının alındığını fark ettiğini sanmıyordu. Yüzünü tırmalıyor ve aynı anda İspanyolca sözleri ardı ardına sıralıyordu. Sigarayı çekip çıkarmaya çalıştı ama sigara tuttuğu yerden kopunca yanan ucu hâlâ gözüne saplı halde kaldı.

Fletcher döndü. Escobar uzun masanın kenarına varmıştı ve şişman ellerini uzatarak hızla ona doğru geliyordu. Artık ara sıra hava durumunu sunan ve alçak basınçtan bahseden adama hiç benzemiyordu.

"O piç kurusu Amerikalıyı hemen yakalayın!" diye haykırdı kadın tükürürcesine.

Fletcher yerdeki sandalyeye bir tekme savurarak Escobar'ın yolunu tıkamaya çalıştı ve Escobar sandalyeye takılarak sendeledi. Yere düşerken Fletcher hâlâ iki eliyle tutmakta olduğu tabancayı doğrulttu ve Escobar'ın başının tepesine ateş etti. Escobar'ın saçları havalandı. Burnundan, ağzından ve kurşunun dışarı çıktığı çenesinin altından oluk oluk kan akmaya başladı. Escobar kanayan suratının üzerine düştü. Ayakları gri zemin üzerinde titreşti. Cansızlaşan vücudundan bok kokusu yükseldi.

Kadın artık sandalyesinde değildi ama Fletcher'a yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Koyu renk, şekilsiz elbisesi içinde bir geyik çevikliğiyle kapıya doğru koştu. Hâlâ haykıran Ramón kadınla Fletcher'ın arasındaydı. Ve boynundan yakalayıp boğazlamak niyetiyle kollarını Fletcher'a doğru uzatmıştı.

Fletcher ona iki el ateş etti. Biri göğsüne, diğeri yüzüne. Yüzüne isabet eden kurşun Ramón'un sağ yanağını ve burnunun büyük bir bölümünü yok etmişti ama kahverengi üniforması içindeki iri adam yine de gözünden sigara sarktığı halde kükreyerek üzerine doğru gelmeye devam etti. Birinde gümüş bir yüzük olan sosise benzer iri parmakları açılıp kapanıyordu.

Ramón, Escobar'a tıpkı Escobar'ın sandalyeye takıldığı gibi takıldı. Bir an için Fletcher'ın aklına küçükten büyüğe arka arkaya dizilmiş birbirini yutan balıkların tasvir edildiği o meşhur karikatür geldi. İsmi *Yemek Zinciri*'ydi.

İki kurşun yemiş ve yere yüzüstü kapaklanmış olan Ramón uzanıp Fletcher'ın ayak bileğini yakaladı. Fletcher bileğini kurtardı, sendeledi ve o arada dördüncü kurşunu tavana sıktı. Üzerine tozlar yağdı. Odayı keskin bir barut kokusu sarmıştı. Fletcher kapıya baktı. Kadın hâlâ kapıdaydı. Bir eliyle tokmağı çeviriyor, diğeriyle kilidi açmaya uğraşıyordu ama kapı tüm çabalarına rağmen açılmıyordu. Yapabilseydi çoktan açmış olurdu. Şimdiye kadar koridoru geçmiş, cinayeti haykırarak merdivenlerden çıkıyor olurdu mutlaka.

"Hey," dedi Fletcher. Kendini perşembe akşamı bovling oynamaya gitmiş ve 300 puan almış sıradan bir adam gibi hissediyordu. "Hey, sürtük, bana bak."

Kadın arkasına döndü ve düşmesine engel oluyormuşçasına ellerini kapıya bastırdı. Gözlerinde hâlâ çivi başlarını andıran küçük pırıltılar vardı. Ona zarar vermemesi gerektiğini anlatmaya başladı. Konuşmaya İspanyolca başladı, kararsızca duraksadı, sonra aynı şeyleri İngilizce söylemeye başladı. "Bana zarar vermemelisiniz, Bay Fletcher, buradan güvenli bir şekilde çıkmanızı garanti edebilecek tek insan benim ve yemin ederim bunu sağlayacağım, ama bana bir şey yapmamanız kaydıyla."

Arkalarında Heinz dehşet içinde bir çocuk gibi inliyordu. Fletcher artık kadına yaklaşmıştı -ellerini metal yüzeye bastırarak ölüm odasının kapısında duran kadına- ve parfümünün acı tatlı kokusunu alabiliyordu. Gözleri badem gibiydi. Saçları geriye doğru taranmıştı. Fletcher ona bir adım daha yaklaştı.

Gözlerinde ölüm fermanını gören kadın daha hızlı konuşmaya başladı. Avuç içleri, sırtı, bütün vücudu kapıya dayanmıştı. Sanki yeterince güçlü iterse eriyip kapının içinden geçerek diğer tarafa ulaşabileceğine inanıyordu. Belgeler var, diyordu kadın. Fletcher adına düzenlenmiş belgeler. Ona bu belgeleri verecekti. Ayrıca parası da vardı, çok büyük mik-

tarda parası vardı. Altını da vardı. İsviçre'de bir bankada hesabı vardı. Fletcher evindeki bilgisayardan hesaba ulaşabilirdi. Fletcher, haydutları vatanseverlerden ayırt etmenin tek bir yolu olduğunu düşündü: vatanseverler, karşıdakinin gözlerinde ölüm ilanlarını gördüklerinde vaaz verirlerdi. Diğer yandan haydutlar İsviçre'deki banka hesap numaralarını vererek size para teklif ederlerdi.

"Kapa çeneni," dedi Fletcher. Oda iyi yalıtılmamışsa bir düzine silahlı görevli gelmek üzere olmalıydı. Onlarla karşılaşmaya hiç niyeti yoktu ama kadın elinden kurtulamayacaktı.

Ellerini hâlâ kapıya bastıran kadın sustu. Gözlerindeki çivi başlarına benzer pırıltılar kaybolmamıştı. Kaç yaşındaydı? Fletcher merak etti. Altmış beş mi? Ya bu odada.ve buna benzer odalarda kaç kişinin ölümünü izlemişti? Kaç kişinin ölüm emrini vermişti?

"Beni dinle," dedi Fletcher. "Dinliyor musun?"

Şüphesiz kadının tek duymak istediği, yaklaşan yardımın ayak sesleriydi. *Rüyanda görürsün,* diye düşündü Fletcher.

"Hava durumu soytarısı El Cóndor'un kokain kullandığını, Komünist bir serseri, United Fruit'in fahişesi olduğunu ve kim bilir başka neler söyledi. Belki söylediklerinin bazıları doğrudur belki hepsi yalandır. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim, tek umursadığım, 1994 yazında Caya Nehri boyunca devriye gezen birliğin başında onun olmadığı. Núnez o sırada New York'taydı. New York Üniversitesi'ndeydi. La Caya'dan gelen rahibeleri bulan birliğin başındaki o değildi. Oracıkta, suyun başında rahibelerden üçünün kellesini sopalara geçirdiler. Ortadaki kız kardeşimdi."

Fletcher kadına iki el ateş etti ve Ramón'un tabancası boşaldı. Kadın kayarak yere yığıldı. Parlak gözleri Fletcher'ın üzerinden hiç ayrılmamıştı. *Ölmesi gereken sendin, diyordu gözleri. Böyle olmamalıydı, ölmesi gereken sendin.* Eli boğazına yükseldi, parmakları kasıldı ve hareketsiz kaldı. Anlatacak birçok macerası olan yaşlı bir balıkçıya benzeyen gözleri bir süre daha Fletcher'ın üzerinde kaldı. Sonra başı öne düştü.

Fletcher arkasına döndü ve Ramón'un tabancasını doğrultarak Heinz'a doğru yürümeye başladı. Yürürken sağ ayakkabısının ayağında ol-

madığını fark etti. Giderek genişlemekte olan bir kan gölünün ortasında yüzüstü yatan Ramón'a baktı. Ayakkabısının teki Ramón'un elindeydi. Yakaladığı tavuğu ölmek üzereyken bile bırakmamakta direnen bir gelinciğe benziyordu. Fletcher kısa bir süre için durarak ayakkabısını giydi.

Heinz kaçmaya niyetlenir gibi dönünce Fletcher tabancayı ona doğru tehditkâr bir tavırla salladı. Aslında tabanca boştu ama Heinz bunu bilmiyor gibiydi. Belki ölüm odasında kaçacak bir yer olmadığını hatırlamıştı. Olduğu yerde kaldı ve elinde tabancayla yaklaşan adama baktı. Heinz ağlıyordu. "Geriye," dedi Fletcher ve gözyaşları içindeki Heinz bir adım geriledi.

Fletcher, Heinz'ın makinesinin önünde durdu. Heinz'ın kullandığı kelime neydi? Avatizmdi, değil mi?

Servis arabasının üzerindeki makine Heinz'ın zekâsı için fazla basit görünüyordu, birinin üzerinde AÇIK ve KAPALI yazan üç düğmesi (KAPALI konumundaydı) ve göstergesi saat on bir yönünde duran bir reosta vardı. Gösterge çubukları sıfır üzerinde hareketsiz duruyordu.

Fletcher plastik saplı ince aleti alıp Heinz'a uzattı. Heinz yutkunarak inledi, başını iki yana salladı ve bir adım daha geriledi. Yüz hatları bir geriliyor, bir gevşiyordu. Alnı terle, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Attığı son adım, onu kafes içindeki ampullerden birinin tam altına getirdi ve gölgesi ayaklarının çevresine düştü.

"Ya alırsın ya da seni öldürürüm," dedi Fletcher. "Bir adım daha gerilersen de öldüreceğim." Bunun için vakti yoktu ve içinde, yaptığının doğru olmadığına dair bir his vardı ama kendine engel olamıyordu. Açık kalmış gözleri ve yüzündeki barut yanığı iziyle Tomás'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Heinz hıçkırarak küt burunlu, dolmakaleme benzeyen aleti aldı. Plastik sapından tutmaya dikkat ediyordu.

"Ağzına sok," dedi Fletcher. "Onu bir lolipop gibi emmeni istiyorum."

"*Hayır!*" diye haykırdı Heinz ağlamaklı bir sesle. Başını iki yana sallayınca etrafına ter ve gözyaşı damlacıkları saçıldı. Yüzü hâlâ bir kasılıyor

bir gevşiyordu: kramp ve gevşeme, kramp ve gevşeme. Burun deliklerinden birinin önünde yeşil bir sümük baloncuğu vardı; Heinz'ın hızlı nefesleriyle baloncuk büyüyüp küçülüyor ama patlamıyordu. Fletcher daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemişti. "*Hayır, bunu bana yaptıramazsın!*"

Ama yaptırabileceğini biliyordu. Frankenstein'ın Gelini buna inanmamış olabilirdi ve Escobar'ın da inanmak için zamanı olmamıştı ama Heinz bu gerçeği inkâr edemeyeceğini biliyordu. Şimdi Tomás Herrera ve Fletcher'ın yerinde olan oydu. Bir açıdan bu intikam için yeterliydi, bir açıdan da değildi. Farkında olmak bir düşünceydi. Ve düşünceler bu odada işe yaramazdı. Burada görmek, inanmaktı.

"Ağzına sok yoksa kafana kurşunu yiyeceksin," dedi Fletcher ve boş tabancayı Heinz'ın yüzüne doğru kaldırdı. Heinz dehşet dolu bir feryatla olduğu yerde büzüldü. Şimdi güven vererek alçalıp yumuşayan ses Fletcher'ındı. Tıpkı Escobar'ın sesi gibi içtendi. *Alçak basınç bölgesi,* diye düşündü. *Kahrolası sağanak yağmur geliyor.* "Biraz çabuk davranıp dediğimi yaparsan akım vermeyeceğim. Sadece nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum."

Heinz, Fletcher'a baktı. Yaşlarla dolu mavi gözleri kızarmıştı. Elbette Fletcher'a inanmıyordu, Fletcher'ın söylediklerinin bir anlamı yoktu yine de Heinz ona inanmak istiyordu çünkü söylenenler ne kadar saçma da olsa hayatı, karşısındaki adamın elindeydi. Tek gereken son bir itici hamleydi.

Fletcher gülümsedi. "*Araştırman* için yap."

Heinz ikna olmuştu, tam olarak değil ama Fletcher'ın Bay Belki Yapar olabileceğine inanabilecek kadar. Çelik çubuğu ağzının içine soktu. Yuvalarından fırlamış gözleri Fletcher'a bakıyordu. Ağzına soktuğu çubuğun -bir lolipoptan ziyade eski model bir termometreye benziyordu- üst kısmındaki yeşil sümük baloncuğu büyüyüp küçülüyor, büyüyüp küçülüyordu. Fletcher tabancayı Heinz'ın üzerinden ayırmadan makinenin düğmesini açtı ve reostayı hızla çevirdi. Düğmenin üzerindeki beyaz çizginin yönü on birden beşe döndü.

Heinz o kısa bölümde aleti ağzından atabilirdi belki ama şok, dudaklarıyla paslanmaz çelik çubuğu daha da sıkı kavramasına yol açtı. Bu kez

çıtırtı sesi kalın bir dal kırılmış gibi daha yüksekti. Heinz'ın dudakları çelik çubuğa sımsıkı yapıştı. Burun deliğindeki yeşil sümük baloncuğu patladı. Gözlerinden biri de patladı. Heinz'ın tüm bedeni sarsılıyordu. Elleri bileklerinden kıvrıldı. Parmakları gerilerek açıldı. Yanakları önce bembeyaz kesildi, sonra griye, ardından koyu mora döndü. Burnundan duman tütmeye başladı. Diğer gözü yuvasından fırlayarak yanağının üzerine sarktı. Boş göz çukurları Fletcher'a şaşkınca bakıyordu. Yanaklarından biri yarıldı veya eridi. Delikten yoğun bir duman ve keskin bir yanık et kokusu yayıldı ve Fletcher turuncu mavi küçük alevler gördü. Heinz'ın ağzı yanıyordu. Dili bir halı gibi alev almıştı.

Fletcher'ın parmakları hâlâ reostanın üzerindeydi. Sola doğru çevirdi ve makineyi kapattı. Göstergede 50 üzerine çıkarak çılgınca titreyen çubuklar dibe dayanıp harekctsiz kaldı. Heinz'ın vücudu, akım onu terk eder etmez gri zemine yığıldı. Ağzından hâlâ duman çıkıyordu. Çelik çubuk ağzından çıkıp yere düştü. Fletcher, çubuğun üzerine Heinz'ın dilinden küçük parçalar yapışmış olduğunu gördü. Midesi bulandı ve öğürdü. Keskin safra boğazına dek yükselmişti. Heinz'a yaptıkları üzerine kusacak vakti yoktu; belki daha sonra kusmayı düşünebilirdi. Yine de Heinz'ın yanmış ağzına ve yerinden fırlamış gözlerine bakarak bir an oyalandı. "Bunu nasıl tarif edersin?" diye sordu cesede. "Tecrüben hâlâ tazeyken bu konuda neler söyleyeceksin? Ne, yoksa söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Fletcher dönerek hâlâ hayatta olan, inleyen Ramón'un etrafından dolandı ve hızla odanın diğer ucuna seğirtti. Ramón kâbus gören biri gibiydi.

Fletcher kapının kilitli olduğunu hatırladı. Ramón kilitlemişti; anahtar, belinden sarkan halkaya takılı olmalıydı. Fletcher tekrar onun yanına dönerek diz çöktü ve kemerinden halkayı çekip çıkardı. Tam doğrulmuştu ki Ramón tekrar ayak bileğini kavradı. Tabanca hâlâ Fletcher'ın elindeydi. Kabzasını Ramón'un başına sertçe indirdi. Bileğini kavrayan el bir an için daha da sıkılaştı, ardından serbest bıraktı.

Fletcher kapıya doğru bir adım atmıştı ki aklına geldi: *Kurşunlar. Daha olmalı. Tabanca boş.* Bir sonraki düşüncesi kahrolası kurşunlara ihtiyacının olmadığıydı, Ramón'un tabancası ona yeterince hizmet sunmuştu. Bu odanın dışında ateş edecek olursa güvenlik görevlileri sinekler gibi üzerine üşüşürdü.

Yine de Fletcher, Ramón'un kemerini yokladı, küçük deri bölümün kapağını açtı ve tabancayı doldurdu. Sadece Tomás gibi ailelere ve çocuklara sahip birer görevli olan adamları vurup vuramayacağını bilmiyordu ama kendisi için en azından bir kurşun ayıracaktı. Çok büyük bir ihtimalle binadan dışarı çıkamayacaktı, çıkabilmesi, bovlingde 300 puan almak gibi olurdu, ama onu bu odaya bir daha asla sokamayacaklardı. Buna imkân vermeyecekti.

Frankenstein'ın Gelini'ni ayağıyla kapının önünden geri itti. Kadının donuk bakan cansız gözleri tavana dikilmişti. Fletcher kendisinin kurtulup diğerlerinin öldüğü gerçeğini yeni yeni sindiriyordu. Cesetleri soğumaya başlamıştı. Derilerindeki bakteri galaksileri yavaş yavaş ölüyordu. Bunlar, İstihbarat Teşkilatı'nın bodrum katındaki bu odada, biraz önce özgür kalmış, muhtemelen kısa sürecek bir özgürlük, bir adam için kötü düşüncelerdi. Yine de kendine engel olamıyordu.

Üçüncü anahtar kapıyı açtı. Fletcher başını koridora uzattı, alt yarısı yeşil, üst yarısı kirli beyaz olan beton duvarlar eski bir okul koridoruna aitmiş gibiydi. Yerde rengi solmuş kırmızı bir döşeme vardı. Koridorda kimse yoktu. Sol tarafta, on metre kadar ileride küçük, kahverengi bir köpek duvarın dibinde uyuyordu. Bacakları seğiriyordu. Kovaladığı veya kovalandığı bir rüya görüyor olabilirdi ama Fletcher kurşun sesleri veya Heinz'ın çığlıkları odanın dışında duyulmuş olsaydı köpeğin hâlâ uyuyor olacağını sanmıyordu. *Kurtulacak olursam,* diye düşündü. *Ses geçirmez duvarların diktatörlüğün bir zaferi olduğunu yazacağım. Bütün dünyaya anlatacağım. Elbette büyük ihtimalle kurtulamayacağım, sağdaki merdivenler belki benim için Kırk Üçüncü Cadde kadar uzak ama...*

Ama bir de Bay Belki Yapabilirim vardı.

Fletcher koridora çıktı ve ölüm odasının kapısını arkasından kapattı. Küçük kahverengi köpek başını kaldırdı, Fletcher'a baktı, bir fısıltı gibi hafifçe havladı ve başını tekrar yere koyarak uyumaya hazırlandı.

Fletcher dizleri üzerine çöktü, ellerini yere koydu (biriyle hâlâ Ramón'un tabancasını tutuyordu) eğildi ve döşemeyi öptü. Aynı anda kız kardeşini -nehir boyundaki ölümünden sekiz yıl önce koleje giderken nasıl göründüğünü- düşündü. O gün üzerinde ekose bir etek vardı ve rengi tam olarak solgun döşemenin tonunda olmasa da oldukça yakındı.

Fletcher ayağa kalktı. Koridorun merdivenlere, zemin kata, caddeye, şehre açılan ucuna baktı. 4 numaralı otoyol, devriyeler, yol barikatları, sınır, deniz. Çinliler, bin kilometrelik yolculuğun tek bir adımla başladığını söylerdi.

Bakalım nereye kadar gidebileceğim, diye düşündü Fletcher merdivenlerin ilk basamağına ulaştığında. *Belki kendimi şaşırtabilirim.* Ama hâlâ hayatta olması bile onun için büyük bir sürprizdi. Yüzünde küçük bir gülümseme, elinde Ramón'un tabancasıyla basamakları çıkmaya başladı.

Bir ay sonra bir adam Carlo Arcuzzi'nin Kırk Üçüncü Cadde üzerindeki gazete bayiine yaklaştı. Carlo bir an için adamın bir tabanca çıkararak suratına doğrultacağını ve onu soyacağını sanarak buz kesti. Saat daha sekizdi ve hava hâlâ aydınlıktı. Etrafta birçok insan vardı ama tüm bunlar bir kaçığı durdurabilir miydi? Bu adam kesinlikle normal görünmüyordu; beyaz gömleği ve gri pantolonu öyle inceydi ki uçuşuyor gibiydi. Gözleri çukura kaçmıştı. Bir esir kampından veya bir tımarhaneden (büyük bir hata sonucu) çıkmış bir adama benziyordu. Elini cebine soktuğunda Carlo Arcuzzi, *işte şimdi silahını çıkaracak,* diye düşündü.

Ama beyaz gömlekli, gri pantolonlu adam cebinden silah değil, yıpranmış, eski bir cüzdan çıkardı ve içinden on dolarlık bir banknot aldı. Sonra son derece aklı başında bir sesle bir paket Marlboro istedi. Carlo sigarayı çıkararak üzerine bir kutu kibrit koydu ve adama uzattı. Adam Marlboro paketini açarken Carlo paranın üzerini hazırladı.

"Hayır," dedi adam Carlo'nun uzattığı para üstünü görünce. Paketten bir sigara çıkararak ağzına götürdü.

"Hayır mı? Nasıl yani?"

"Üstü kalsın," dedi adam. Paketi Carlo'ya uzattı. "Sigara içiyor musunuz? İsterseniz bir tane alabilirsiniz."

Carlo beyaz gömlekli gri pantolonlu adama huzursuzca baktı. "Sigara içmem. Kötü bir alışkanlık."

"Hem de çok kötü," diye onayladı adam. Sonra sigarasını yaktı ve dumanı keyifle içine çekti. Sigarasını içip caddenin karşısındaki insanları seyrederek bir süre orada ayakta durdu. Caddenin karşısında kızlar vardı. Erkekler, yazlık giysiler içindeki kızlara bakardı, bu insanın doğasında vardı. On doların üzeri hâlâ tezgâhın üzerinde durmasına rağmen Carlo artık adamın kaçığın teki olduğunu düşünmüyordu.

Zayıf adam sigarayı filtresine dek içti. Sigara içmeye alışık değilmiş ve içtiği sigara başını döndürmüş gibi hafifçe sendeleyerek Carlo'ya döndü.

"Güzel bir akşam," dedi.

Carlo başını salladı. Öyleydi. Güzel bir akşamdı. "Hayat bir lütuf."

Adam yavaşça başını salladı. "Hepimiz için. Her zaman."

Üzerinde çöp kutusu olan kaldırıma yürüdü. İçinden tek bir sigara içtiği paketi çöpe attı. "Hepimiz için," dedi. "Her zaman." Sonra yürüdü gitti. Carlo adamın arkasından baktı ve belki de gerçekten *kaçığın biri,* diye düşündü. Belki de değildi. Çılgınlığın sınırlarını çizmek ve kesin tanımını yapmak zordu.

Bu, cehennemin Güney Amerika'da bir sorgu odasında kendini gösterdiği, Kafka'msı bir hikâye. Bu tür hikâyelerde sorgulanan adam sonunda birçok kişiyi hakladıktan sonra öldürülür (veya aklını kaçırır). Ben gerçek olması ihtimali az olsa da mutlu bir son yazmak istedim. Ve işte okudunuz.

Eluria'nın Küçük Hemşireleri

Hayatımda bir evrensel başyapıt varsa o da muhtemelen Gilead'lı Roland Deschain ve varlığın merkezi olan Kara Kule'yi arayışının hikâyesini anlattığım, henüz tamamlanmamış yedi kitaplık seridir. 1996 veya 1997'de Ralph Vicinanza (bazen menajerliğimi ve işimin dış ilişkiler sorumluluğunu yapar) bana, Robert Silverberg'ün hazırladığı büyük fantezi antolojisine Roland'ın gençlik yıllarıyla ilgili bir hikâye yazarak katkıda bulunmak isteyip istemediğimi sordu. Kesin bir söz vermemekle birlikte kabul ettim. Ama hiçbir şey üretemedim. Tam vazgeçecektim ki bir sabah Tılsım'ı *(The Talisman) ve Jack Sawyer'ın Ötedünya Kraliçesi'ni ilk kez gördüğü büyük çadırı düşünerek uyandım. Duştayken (hayal gücümün tartışmasız en iyi çalıştığı yerdir) gözlerimin önünde harap bir halde... ama içinde hâlâ fısıldaşan kadınların bulunduğu bir çadır canlandırmaya başladım. Hayaletler. Belki vampirler. Küçük Hemşireler. Hayat veren değil, can alan hemşireler. Bu görüntüden bir hikâye oluşturmak inanılmayacak kadar zor oldu. İstediğim gibi hareket edebilirdim, Silverberg kısa hikâyeler değil, kısa romanlar istiyordu, ama yine de çok zordu. Bugünlerde Roland ve dostları sadece uzun değil, bir şekilde epik de olmak istiyor. Bu hikâye hakkında söylemek istediğim şey, anlamanız için Kara Kule serisini okumuş*

olmanızın gerekmediği. Ve bu arada, Kara Kule tutkunlarına bir haberim var, dokuz yüz sayfa tutan Kara Kule 5 bitti. İsmi Calla'nın Kurtları.

[Yazarın Notu: Kara Kule kitapları, "ilerlemiş" bitkin bir dünyada, Gilead'lı Roland ismindeki son silahşörün siyah cüppeli bir sihirbazı takip etmesiyle başlar. Roland, Walter'ı çok uzun bir süredir izlemektedir. Serinin ilk kitabında, ona sonunda yetişir. Bununla birlikte bu hikâye, Roland'ın Walter'ı hâlâ takip etmekte olduğu dönemde geçiyor. S. K.]

I. TAM DÜNYA. BOŞ KASABA. ZİLLER. ÖLÜ GENÇ. TERS DÖNMÜŞ VAGON. YEŞİL YARATIKLAR.

Gilead'lı Roland, Tam Dünya'da, içine çektiği nefes göğsüne ulaşamadan vücudundan emiliyormuş gibi hissetmesine yol açan sıcak bir havada Desatoya Dağları'nda bir kasabaya vardı. O günlerde yalnız seyahat ediyordu ve çok yakında yoluna yaya devam etmek zorunda kalabilirdi. Önceki hafta boyunca bir at hekimi bulabilmeyi ummuştu ama artık bulsa bile bir işe yaramayacağını düşünüyordu. İki yaşındaki atı, son saatlerine yaklaşmış gibiydi.

Kasabanın, üzerinde hâlâ eski bir festivalden kalma süsler duran büyük girişi misafirperver bir şekilde onu içeri buyur ediyordu ama ardındaki sessizlikte bir terslik vardı. Silahşör ne at nallarının, ne dönen araba tekerleklerinin ne de pazar yerindeki satıcıların seslerini duyuyordu. Duyulan sesler cırcırböceklerinin (başka bir böcek türü de olabilirdi, sesleri cırcırböceklerinden biraz daha ahenkliydi) alçak uğultusu, ahşap bir yere vurulan garip darbelerin sesi ve küçük çanların varla yok arası çıngırtısıydı.

Ayrıca giriş kapısının demirleri arasına yerleştirilmiş çiçekler çok uzun zaman önce çürümüştü.

Atı Topsy dizlerinin arasında iki kez şiddetle hapşırdı ve yalpaladı. Roland biraz atına olan saygısından, biraz da kendini düşündüğünden -Topsy sonunda hayat mücadelesinden vazgeçecek olursa altında kalıp bacağını kırmak istemiyordu- attan indi.

Silahşör, tozlu botları ve solmuş kot pantolonuyla yakıcı güneşin altında, atının boynunu okşayarak durdu. Ara sıra Topsy'nin gözpınarlarına konan ufak sinekleri kovuyordu. Yumurtalarını ancak Topsy öldükten sonra bırakabilirlerdi, daha önce değil.

Roland, atını son saatlerinde elinden geldiğince onurlandırarak uzaktan gelen çan seslerini ve ahşap bir yere inen garip darbeleri dinledi. Bir süre sonra dalgınlığından sıyrılarak girişi incelemeye başladı.

Ortasındaki haç, alışılmışın biraz dışındaydı ama onun dışında kapı, benzerlerinin tipik bir örneğiydi. Batıya özgü, işe yaramayan ama geleneksel bir yapıydı, Roland'ın son on ayda geçtiği bütün küçük kasabalara girerken (gösterişli) ve çıkarken (daha az gösterişli) bu kapıları görmek mümkündü. Hiçbiri ziyaretçileri uzak tutmak için yapılmamıştı, bunun da öyle olduğu açıkça görülüyordu. Kapı, yolun her iki tarafındaki çakıllı araziye doğru altışar metre kadar uzanan ve aniden sona eren iki pembe, kerpiç duvar arasına dikilmişti. Kapatılıp kilitlenmesinin hiçbir anlamı olmazdı zira bu, içeri girmek isteyenlerin yolunu birkaç metre uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Roland, girişin ötesinde sıradan, tipik bir anayolun uzandığını görebiliyordu, üzerinde bir han, iki meyhane (birinin ismi Bustling Pig'di; diğerinin önündeki tabeladaki yazı ise okunamayacak kadar silinmişti), bir esnaf, bir nalbant, bir toplantı salonu vardı. Ayrıca tepesinde gösterişsiz bir çan kulesinin olduğu ahşap, küçük ama hoş bir bina görülüyordu. Çift kanatlı kapısı üzerinde altın yaldıza boyanmış bir haç vardı. Bu haç da, girişteki kapıda olan gibi bu binanın İsa dinine tapınma bölgesi olduğunu işaret ediyordu. Bu din, Orta-Dünya'da pek yaygın olmamakla birlikte çoğunluk tarafından bilinirdi; o günlerde bu, diğer birçok din için de ge-

çerliydi. Bunlar arasında Baal, Asmodeus ve yüzlerce başka din vardı. O günlerde diğer pek çok konuda olduğu gibi inanç da ilerlemişti. Roland'a göre İsa dini, aşk ve cinayetin birbirinin ayrılmaz bir parçası olduğunu ve sonunda Tanrı'nın daima kan içtiğini söyleyen diğer dinlerden pek farklı değildi.

Bu arada sesleri cırcırböcekleriyle neredeyse aynı olan böceklerin alçak uğultusu devam ediyordu. Çanların varla yok arası sesi da öyle. Ve o garip darbe sesi, kapının yumruklanması gibi. Veya bir tabut kapağının.

Burada çok yanlış olan bir şey var, diye düşündü silahşör. *Dikkatli ol, Roland, burada kızıl bir koku var.*

Topsy'yi ölü çiçeklerle süslü kapıdan içeri soktu ve ana caddenin üzerinde ilerlemeye başladılar. Mağazanın sıradan bir kasabada yaşlı adamların toplanıp o yıl elde edilen ürün, siyaset ve gençlerin aptallıkları üzerine çene çaldığı verandasında sadece bir dizi boş sallanan sandalye vardı. Birinin altında, dikkatsiz (ve uzun zaman önce orayı terk etmiş) bir ihtiyarın düşürmüş olabileceği, mısır koçanından yapılmış bir pipo duruyordu. Bustling Pig'in önündeki yular bağlama tahtası bomboştu. Meyhanenin pencereleri de karanlıktı. Yaylı kapının kanatlarından biri menteşesinden sökülmüş, içeri doğru eğik duruyordu; diğer kanat aralıktı. Soluk yeşil tahtaları üzerindeki bordo lekeler muhtemelen boya değildi.

Haranın önü, iyi kozmetiklerle güzel görünmeyi başaran çökmüş bir kadın gibiydi ama arkasındaki ahır, simsiyah bir iskelete dönmüştü. Yangın yağmurlu bir günde çıkmış olmalı, diye düşündü silahşör. Yoksa bütün kasabanın çıra gibi yanıp kül olması işten değildi.

Sağ tarafında, kasaba meydanına ulaşan caddenin yarısında kilise vardı. Her iki yanında üzeri çimlerle kaplı boşluklar uzanıyordu. Kilisenin bir tarafında kasabanın toplantı salonu, diğer tarafında rahip ve ailesinin yaşadığı ev vardı (eğer rahip İsa dininin bir eşe ve aileye izin verildiği koluna mensupsa elbette; çılgınlar tarafından yönetildiği muhakkak olan diğer kolu, en azından bekâr görünümü vermelerini talep ediyordu). Bu otlarla kaplı bölümlerde çiçekler vardı ve susuzluktan kavrulmuş gibi görünmelerine rağmen çoğu canlıydı. Demek ki kasabanın böyle boşal-

masının sebebi her neyse, çok uzun süre önce olmamıştı. Belki bir hafta önce. Ya da iki.

Topsy tekrar hapşırdı ve başını yorgunca eğdi.

Silahşör çıngırtı sesinin geldiği yeri gördü. Kilise kapılarının üzerindeki haçın üst kısmına bir ip bağlanmıştı. İpin ucunda belki iki düzine küçük, gümüş çan vardı. Rüzgârlı bir gün değildi ama küçük çanlar sürekli kıpırdıyordu... gerçek bir rüzgâr çıkacak olsa, diye düşündü Roland, ortalığı kaplayacak olan ses, dedikodu yapan diller gibi nahoş olacak.

"Merhaba!" diye seslendi Roland caddenin karşısına bakarak. Tabelasındaki yazıya bakılırsa karşıdaki bina bir oteldi: Good Beds Otel. "Kasabaya selamlar!"

Çan seslerinden, böcek uğultusundan ve o garip darbe seslerinden başka cevap yoktu. Ne bir cevap, ne bir hareket... ama burada insanlar vardı. İnsanlar veya *bir şey.* Gözetleniyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Roland, Topsy'yi kasaba meydanına yönelterek yürümeye başladı. Her adımında caddenin tozunu havalandırıyordu. Kırk adım sonra üzerinde KANUN yazan alçak binanın önünde durdu. Şerifin ofisi (eğer içeridekilerden bu kadar uzakta olabiliyorsa) kiliseye çarpıcı bir şekilde benziyordu, binanın ahşap duvarlarında koyu kahverengi lekeler vardı.

Arkasında kalan çanlar fısıldadı.

Roland atını caddenin ortasında bırakarak şerifin ofisine girdi. Çan seslerini, ensesini yakan güneşi ve yüzünden süzülen terleri tüm hücreleriyle hissedebiliyordu. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Roland kapıyı açtı ve sonra yüzünü buruşturarak geri çekildi. İçeriye hapsolmuş sıcaklık sessiz bir çığlık gibi dışarı süzülürken elini kaldırmıştı. Bütün binaların içi bu kadar sıcaksa, ahır, kasabadaki tek yanık bina olarak kalmayabilir, diye düşündü. Ve alevleri durduracak yağmur olmayınca (itfaiye ekiplerinin de ortalıkta görünmediği hesaba katılırsa) kasabanın yanıp yok olması zor değildi.

Derin nefesler almaktan kaçınarak içeriye girdi. Girer girmez sineklerin vızıltısını duydu.

İçeride geniş ve boş olan tek bir hücre vardı. Parmaklıklı kapısı açıktı. Tekinin dikişleri sökülmeye başlamış bir çift leş gibi deri ayakkabı, üzerinde The Bustling Pig'deki gibi bordo lekelerin olduğu bir yatağın altında duruyordu. Sinekler de buradaydı. Açgözlülükle yerdeki lekenin üzerine üşüşmüşlerdi.

Masanın üzerinde bir kayıt defteri vardı. Roland defteri kendine çekerek kırmızı kapağı üzerindeki kabartma yazıyı okudu.

AHLAKSIZLIK VE ISLAH KAYITLARI
TANRIMIZIN YILLARI
ELURIA

Artık kasabanın ismini biliyordu hiç olmazsa, Eluria. Hoş, aynı zamanda her nedense biraz meşum bir isimdi. Roland bu koşullar göz önüne alındığında her ismin aynı duyguyu uyandırabileceğini düşündü. Oradan çıkmak için arkasına dönmüştü ki tahta bir sürgüyle kapatılmış bir kapı gördü.

Kapıya yürüdü, bir süre önünde durdu sonra kalçasındaki büyük tabancalardan birini çekti. Başı öne eğik, düşünür halde bir süre daha durdu (eski dostu Cuthbert, Roland'ın beynindeki çarkların yavaş ama fazlasıyla iyi çalıştığını söylerdi) ve sürgüyü geri çekti. Kapıyı açtı ve hemen geri çekilerek tabancasını doğrulttu. Gözleri fırlamış, boğazı kesilmiş bir cesedin (belki Eluria şerifinin kendisi) öne doğru düşeceğini sanmıştı, AHLAKSIZLIK kurbanı ve ISLAH'a muhtaç biri...

Hiçbir şey yoktu.

Aslında muhtemelen uzun süre kalan mahkûmların giydiği yarım düzine tulum, iki yay, bir ok torbası, eski, tozlu bir motor, en son yüz yıl önce ateşlenmiş gibi görünen bir tüfek ve bir paspas vardı... ama silahşörün aklında bunlar hiçbir şey sınıfına giriyordu. Sadece bir eşya dolabıydı.

Tekrar masanın başına döndü, kayıt defterini açtı ve sayfalarına şöyle bir göz gezdirdi. Sayfalar bile defter fırına atılmış gibi sıcaktı. Bir açıdan öyle olduğunu düşündü. Ana caddenin düzeni farklı olsaydı deftere

kaydedilmiş birçok dinsel suç görmeyi bekleyebilirdi. Hiç olmadığını görmek onu şaşırtmamıştı, İsa dini kilisesi meyhanelerle aynı cadde üzerinde bu kadar yakın bulunabiliyorsa kilisedekiler oldukça hoşgörülü olmalıydı.

Roland defterde çoğunlukla sıradan, önemsiz suçlar olduğunu gördü. Birkaç tane de pek önemsiz sayılmayacak kayıt vardı, bir cinayet, bir at hırsızlığı, bir bayanın üzülmesi (muhtemelen tecavüz anlamına geliyordu). Katil, asılmak üzere Lexingworth adında bir yere sevk edilmişti. Roland bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Sonlara doğru, *Yeşil yaratıklar def edildi,* notu düşülmüştü. Roland'a hiçbir anlam ifade etmemişti. En son kayıt şuydu:

12/Td/99. Chas. Freeborn, sığır, hırsızı denenecek.

Td, Tam Dünya olmalıydı. Mürekkep, hücredeki yatağın üzerindeki kan kadar eskiydi ve silahşör, sığır hırsızı Chas. Freeborn'un yolunun sonuna vardığını düşündü.

Tekrar dışarı, sıcağa ve çan seslerine çıktı. Topsy, donuk gözlerle ona baktı ve sonra başını otlanacak bir şey varmışçasına tekrar tozlu ana caddeye eğdi. Bir daha otlanacağı meçhuldü.

Silahşör, atının yularını aldı, uçlarını rengi solmuş kot pantolonuna vurarak tozunu silkti ve kasaba meydanına doğru yürümeye devam etti. Yürüdükçe o garip vuruş sesi yükseliyordu (şerifin ofisinden çıkarken tabancasını kınına koymamıştı, o an da koymayı düşünmüyordu) ve Roland, Eluria pazarının birçok kez kurulmuş olduğu meydana yaklaştığında sonunda bir harekete rastladı.

Meydanın karşı tarafında, görünüşünden demir tahtadan yapılmışa benzeyen (bazıları "sekoya" da diyordu) uzun bir yalak vardı. Mutlu zamanlarda güney ucundaki, şimdi kupkuru bir şekilde sarkan paslı çelik borudan gelen suyla beslendiği anlaşılıyordu. Bu meydan vahasının bir tarafından, ortalarına yakın bir yerden soluk gri bir pantolon içinde, çokça çiğnenmiş bir kovboy çizmesinde son bulan bir bacak sarkıyordu.

Çiğneyen, rengi fitilli kadife pantolondan iki ton koyu olan iri bir köpekti. Roland normal şartlar altında köpeğin çizmeyi kolayca çıkarabile-

ceğini, ayak ve bacağın alt kısmının muhtemelen şişmiş olduğunu düşündü. Köpek artık çizmeyi sadece dişlemeyi bırakmıştı. Güçlü çenesiyle kavrayarak öne geriye savuruyordu. Çizmenin topuğu arada sırada yalağın yan kısmına çarpıyor garip bir ses çıkarıyordu. Anlaşılan silahşör, tabut kapağına vurulan yumruk sesine benzediğini düşünmekle pek yanılmamıştı.

Neden birkaç adım gerileyip yalağın içine zıplayarak cesedin yanına varmıyor? diye düşündü Roland. *Borudan su akmıyor, boğulmaktan korkuyor olamaz.*

Topsy tekrar yorgunca aksırdı. Köpek bu ses üzerine onlara doğru dönünce Roland işleri neden zor yöntemle yapmaya çalıştığını anladı. Ön bacaklarından biri kötü bir şekilde kırılmış ve kemiği eğri kaynamıştı. Zıplamak şöyle dursun, yürümesi bile başlı başına bir uğraş olmalıydı. Göğsünde bir tutam kirli beyaz tüy vardı. Beyaz tüylerin arasında kalan siyah tüyler kaba bir haç şekli oluşturmuştu. Belki de kilisedeki öğle sonrası sohbetine katılmayı uman bir İsa, köpekti.

Ama göğsünden yükselen hırıltıda ve dönen sulu gözlerinde dini bir şey yoktu. Üst dudağı tehditkâr bir hırıltıyla gerildi ve oldukça iyi görünümlü bir dizi dişi ortaya çıkardı.

"Uzaklaş," dedi Roland. "Hâlâ fırsatın varken."

Köpek, butları çiğnenmiş çizmeye dayanana dek geriledi. Yaklaşan adama korkuyla bakıyordu ama bulunduğu yerden ayrılmamaya kararlı olduğu da anlaşılıyordu. Roland'ın elindeki tabancanın onun için bir anlamı yoktu. Silahşör buna şaşırmamıştı, köpeğin ilk defa bir tabanca gördüğünü ve tek fırlatmalık bir tür sopa olduğunu sandığını tahmin ediyordu.

"Git buradan," dedi Roland ama köpek hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Onu vurmalıydı, kendine hayrı yoktu ve insan etinin tadını almış bir köpeğin başka kimseye de hayrı olamazdı, ama nedense istemedi. Kasabada hâlâ hayatta olmayı başaran tek canlıyı (şarkı söyleyen böcekler hariç) öldürmek kötü şansa davet gibi görünüyordu.

Köpeğin sağlam ayağının hemen yan tarafına bir el ateş etti. Sıcak günde yankılanan tabanca gürültüsü böceklerin sesini bir süre için kes-

mişti. Görünüşe bakılırsa köpek Roland'ın gözünü rahatsız eden... ve biraz da yüreğine dokunan bir aksaklıkla bile olsa koşabiliyordu. Meydanın diğer ucunda, ters dönmüş bir yük arabasının yanında durdu (yük bölümünün yan tarafında geniş kan lekeleri olduğu görülüyordu) ve arkasına kaçamak bir bakış attı. Sonra Roland'ın ensesindeki tüyleri daha da ayağa kaldırarak ümitsizce uludu. Yıkıntı arabanın kenarından geçerek iki ahır arasına uzanan yola doğru topalladı. Roland, Eluria'nın arka kapısının o tarafta olduğunu tahmin etti.

Ölmek üzere olan atının yuları hâlâ elinde olduğu halde meydanın ortasındaki yalağa yürüdü ve içine baktı.

Çizmenin sahibi bir adam değil, ergenlik çağını henüz geride bırakmış bir gençti, buna rağmen oldukça iri yapılıydı. Kızgın yaz güneşi altında yirmi beş santim derinliğindeki suda bilinmeyen bir süredir yattığı göz önüne alındığında bile oldukça iriydi.

Gencin bembeyaz kürelere dönmüş bir heykelinkilere benzeyen gözleri körlemesine silahşöre bakıyordu. Saçları suyun etkisiyle ağarmış görünüyordu ama vaktiyle sırma gibi oldukları belliydi. On dört on altı yaş civarında olmasına rağmen üzerinde kovboy giysileri vardı. Boynunda, sıcak suyun içinde bulanıkça parlayan altın bir madalyon vardı.

Roland içinden yükselen mecburiyet duygusuyla isteksizce de olsa elini suya uzattı. Madalyonu tuttu ve çekti. Zincir koptu ve Roland sular damlayan madalyonu havaya kaldırdı.

Bir İsa dini sembolü görmeyi bekliyordu, genellikle haç takıyorlardı, ama zincirin ucundan sarkan bir dikdörtgendi. Saf altın gibi görünüyordu. Üzerine bir yazı kazınmıştı.

James
Ailesinin ve TANRI'nın sevgisiyle.

Duyduğu tiksinti yüzünden elini kirli suya neredeyse sokmayacak olan Roland (genç bir adam olsa bunu asla yapamazdı) madalyonu aldığına memnun olmuştu. Bu gencin sevenlerinden hiçbirine rastlayamayabilirdi ama *ka* hakkında rastlama ihtimalinin olduğunu düşünecek kadar

bilgisi vardı. Her koşulda, yaptığı doğru bir hareketti. Genç için düzgün bir cenaze töreni yapmak da öyle olurdu, ama cesedini yalaktan parçalamadan çıkarmak mümkün görünmüyordu.

Roland içinde giderek şiddetlenen kasabadan çekip gitme isteğiyle genç için ne yapabileceği düşüncesi arasında gidip geliyordu ki Topsy sonunda düşüp öldü.

Kır at, derin bir iç geçiriş ve iniltiyle tozlu meydana devrilmişti. Roland arkasına döndüğünde cadde üzerinde yürüyen sekiz kişi gördü. Bir oyun çevirmeye hazırlanan beysbol oyuncuları gibi yan yana dizilmiş ona doğru ilerliyorlardı. Derileri parlak yeşildi. Muhtemelen karanlıkta birer hayalet gibi parlıyorlardı. Cinsiyetlerini ayırt etmek zordu, bir önemi de yokmuş gibi görünüyordu. Yaratıklar, bilinmeyen bir sihirle canlandırılmış cesetlerin yavaşlığıyla, sırtlarını kamburlaştırarak ilerliyorlardı.

Toz, ayak seslerini bir halı gibi boğmuştu. Topsy ona bir iyilik edip böyle vakitlice ölmeseydi Roland onları fark etmeden saldırı mesafesine girebilirlerdi, çünkü gelişlerini önceden görüp Roland'ın dikkatini bir şekilde çekebilecek olan köpek de uzaklaşmıştı. Görebildiği kadarıyla yaratıkların ateşli silahı yoktu. Ellerinde sopalar taşıyorlardı. Çoğunlukla sandalye ve masa ayaklarıydı ama biri, öylece alınmaktan çok yapılmış gibi görünüyordu, ucunda her yana doğru çakılmış paslı çiviler vardı. İri iğneli ince dallı bir kaktüse benziyordu. Roland bunun bir zamanlar meyhanelerden birinin, belki Bustling Pig'in sahibine ait olabileceğini düşündü.

Sıranın ortasındaki yaratığa nişan alarak tabancasını doğrulttu. Artık adımlarının hafif hışırtısını ve ıslak nefes alışlarını duyabiliyordu. Sanki tümü nezleydi ve göğüsleri tıkanmıştı.

Muhtemelen madenlerden çıkmışlar, diye düşündü Roland. *Bu yakınlarda radyum madenleri var. Bu, derilerinin rengini de açıklıyor. Güneşin onları öldürmemesi şaşırtıcı.*

O anda sıranın sonunda yürüyen yaratık -yüzü erimiş balmumu gibi görünen- yere yıkıldı. Roland onun erkek olduğundan emindi. Yaratık boğuk bir haykırışla dizlerinin üzerine çöktü ve yanında yürüyen şeyin eline uzandı, boynunda cızırdayan kırmızı lekeler olan kel kafalı bir yara-

tıktı. Yere yıkılan arkadaşına hiç aldırmadan koyu renk gözleriyle Roland'a bakmayı sürdürerek yürümeye devam etti.

"Olduğunuz yerde kalın!" dedi Roland. "Günbatımını görmek istiyorsanız benden sakının! Uzak durun!"

Daha çok ortadakine, parçalanmış gömleğinin üzerine çok eski, kırmızı pantolon askıları takmış ve leş gibi bir melon şapka giymiş yaratığa seslenmişti. Yaratığın tek gözü kördü ve sağlam gözüyle Roland'a korkunç bir açgözlülükle bakıyordu. Melon Şapka'nın yanındaki (yeleğinin altından sarkan, göğüslere benzer çıkıntılar Roland'a bunun bir kadın olduğunu düşündürmüştü) elindeki sandalye ayağını fırlattı. Yönü doğruydu ama sopa on metre kadar geriye düştü.

Roland tabancasının tetiğini bir kez daha çekti. Kurşun bu kez uyuz köpeğin ön patisinin değil, Melon Şapka'nın parçalanmış ayakkabısının önündeki toprağı yerden kaldırdı.

Yeşil yaratık köpeğin yaptığı gibi kaçmadı ama gözlerindeki açgözlü bakışla olduğu yerde durdu. Diğerleri de durmuştu. Eluria'nın kayıp halkının hayatı bu yaratıkların midesinde mi son bulmuştu? Bunlar gibi yaratıkların yamyamlık konusunda herhangi bir tereddütlerinin olacağını sanmamasına rağmen Roland buna inanamıyordu. (Ve aslında buna yamyamlık denemezdi; bu yaratıkların insan olduğu nasıl düşünülebilirdi? Bir zamanlar belki; ama artık insanlıktan çıkmışlardı.) Fazla yavaş, fazla aptaldılar. Şerif onları kovduktan sonra kasabaya gelmiş olsalardı ya yakılacak ya da taşlanarak öldürüleceklerdi.

Roland ne yaptığını düşünmeden; karşısındakilerin laftan anlamaması durumunda ikinci elini tabancasını çekmek için boşaltmak niyetiyle ölü gencin boynundan aldığı madalyonu kot pantolonun cebine soktu ve kopuk zincirini peşinden tıkıştırdı.

Yaratıklar tuhaf bir şekilde eğilen gölgeleri arkalarında uzanarak ona bakmaya devam ediyordu. Şimdi ne olacaktı? Geldikleri yere dönmelerini mi söyleyecekti? Yapıp yapmayacaklarını bilmiyordu ve aslında onları görebileceği bir yerde olmalarını tercih ederdi. Hiç olmazsa ölü genci gömüp gömmeme ikilemi ortadan kalkmıştı.

"Kıpırdamayın," dedi adi lisanda ve gerilemeye başladı. "İlk kıpırdayanı..."

Sözünü bitiremeden içlerinden biri -kurbağa gibi bir ağzı ve derisi sarkan boynunun kenarlarında solungaçlara benzer yarıklar olan geniş göğüslü yaratık- tiz ve zayıf bir sesle anlaşılmaz bir şeyler haykırarak öne atıldı. Bir çeşit kahkaha olabilirdi. Elinde piyano ayağına benzer bir şey sallıyordu.

Roland ateş etti. Bay Kurbağa'nın göğsü, kötü işçilik eseri bir çatı gibi içeri göçtü. Dengesini sağlamaya çalışarak dört beş adım geriledi. Serbest eliyle göğsünü tırmalıyordu. Uçları sivri, kirli, kırmızı kadife terlikler içindeki ayakları birbirine dolandı ve yaratık acayip ve her nasılsa yalnız bir gargara sesi çıkararak yere düştü. Elindeki piyano bacağını bıraktı, yerde yuvarlandı, kalkmaya çalıştı ve tozların üzerine sırtüstü düştü. Yakıcı güneş ışıkları gözlerini kamaştırdı. Roland izlerken yaratığın derisinden beyaz dumanlar çıkmaya başladı. Derinin yeşil rengi süratle kayboluyordu. Bu görüntüye bir de kızgın ocağın üzerine tükürüldüğünde meydana gelen benzer bir cızırtı eklenmişti.

Roland gözlerini diğerlerine çevirdi. "Pekâlâ, ilk kıpırdayan o oldu. Kim ikinci olmak ister?"

Görünüşe bakılırsa hiçbiri gönüllü değildi. Onu izleyerek orada öylece duruyorlardı. Yaklaşma girişiminde bulunan yoktu... ama gerileyen de yoktu. Orada ayakta dururlarken onları (haçlı-köpeği olduğu gibi) öldürmesi gerektiğini düşündü. Tetiği çekecek ve yaratıkları biçecekti. Bazıları kaçsa bile yetenekli elleri için onları vurmak bir çocuk oyuncağıydı; sadece birkaç saniye sürerdi. Ama yapamadı. Öyle soğukkanlılıkla olmazdı. O türden bir katil değildi... en azından henüz.

Çok yavaş hareketlerle gerilemeye başladı. Önce yalağın çevresinden dolaştı ve arkasına geçerek yaratıklarla arasına aldı. Melon Şapka bir adım ilerleyince Roland diğerlerine onu taklit etmeleri için bir fırsat vermedi. Sıktığı kurşun, Melon Şapka'nın ayağının iki santim ötesine saplandı ve tozları kaldırdı.

"Bu son uyarıydı," dedi az önceki gibi adi lisanda. Anlayıp anlamadıklarını bilmiyor, pek de umursamıyordu. Sesinin tonundan ne demek

istediğini anlamış olmalıydılar. "Bir sonraki kurşun birinizin kalbine saplanır. Siz kıpırdamadan burada kalacaksınız, ben de gideceğim. Size hayatta kalma şansı veriyorum. Beni takip etmeye kalkan ölür. Hava oyun oynamak için fazlasıyla sıcak ve..."

"Böö!" diye bağırdı arkasından gelen pürüzlü, hırıltılı ses. Sesteki neşeyi fark etmemek imkânsızdı. Roland neredeyse vardığı ters dönmüş arabanın gölgesinden bir başka gölgenin ayrıldığını gördü ve arabanın arkasında bir başka yaratığın saklandığını anladı. Ama harekete geçmek için zamanı yoktu.

Arkasına dönmeye niyetlenmişti ki bir sopa Roland'ın omzuna indi ve sağ kolunu bileğine kadar uyuşturdu. Tabancasını elinden düşürmemeyi başardı ve bir el ateş etti ama kurşun at arabasının ahşap tekerleklerinden birine isabet ederek bir çubuğunu parçaladı. Tekerlek yüksek sesli bir gıcırtıyla ekseni üzerinde döndü. Roland arkasındaki yaratıkların zafer ve neşe dolu çığlıklarla yaklaştığını duydu.

Devrilmiş arabanın arkasında saklanan şey iki başlı dev bir canavardı. Başlarından biri bir cesedin donuk, gevşek kafasıydı. Diğer başı da yeşildi ama çok daha canlı görünüyordu. Tekrar vurmak için sopayı kaldırdığında neşeyle sırıtıyordu.

Roland uyuşmamış olan sol elindeki tabancayı doğrulttu ve sırıtan canavarı ağzından vurdu. Yaratık, ağzından kan ve diş parçacıkları fışkırarak geriledi. Sopası gevşeyen parmaklarının arasından kayıp düştü. Ama Roland'ın sopalarıyla üzerine üşüşen diğerlerinden kaçmaya fırsatı olmadı.

İlk birkaç darbeyi savuşturmayı başardı ve bir an için devrilmiş arabanın diğer tarafına kaçabilecek gibi oldu. Araya biraz mesafe koyabilse tabancalarıyla daha etkili olabilirdi. Bunu yapabilmesi gerekirdi. Kara Kule'ye ulaşmak için çıktığı yolculuk batıda, Eluria adındaki küçük bir kasabanın güneş altında pişen tozlu caddesi üzerinde, yarım düzine yeşil, derili, uyuşuk yaratığın elinde son bulmayacaktı mutlaka, değil mi? *Ka* bu kadar acımasız olamazdı.

Ama Melon Şapka'nın yan taraftan indirdiği darbe ona isabet etti ve Roland, yanından geçmeye niyetlendiği devrik arabanın yavaşça dönen arka tekerleğine çarptı. Elleri ve dizleri üzerine düştü ve hemen dönüp kendini yağmur gibi inen darbelerden sakınmaya çalıştı. Bu arada yaratıkların sayısının yarım düzineden fazla olduğunu gördü. Caddeden meydana doğru en az otuz yeşil kadın ve adam yaklaşıyordu. Bunlar küçük bir grup değil, lanet olası bir *kabileydi.* Ve kızgın güneşin altındaydılar! Deneyimleri sonucu öğrendiği kadarıyla bu yaratıklar beyni olan şapkalı mantarlar gibi karanlığı severdi. Roland daha önce bu kasabadakiler gibisini görmemişti. Bunlar...

Kırmızı yelekli olan bir kadındı. Etrafını sarıp sopalarıyla üzerine çullanmalarından önce doğru düzgün son gördüğü, kadının yeleğinin altından sarkan çirkin göğüsleriydi. Çivili sopa, sağ baldırına indi ve pis, paslı dikenlerini etine gömdü. Silahşör büyük tabancalarından birini doğrultmayı bir kez daha denedi (artık görüşü bulanıklaşmıştı ama bu, onları vurmasına engel değildi; her zaman içlerinde en yeteneklisi o olmuştu, bir keresinde Jerry DeCurry, Roland'ın gözleri bağlı ateş edebileceğini çünkü parmaklarında gözleri olduğunu söylemişti) ama tabancası savrulan bir tekmeyle tozların içine düştü. Diğerinin sandal ağacından kabzasının pürüzsüz yüzeyini elinde hissedebiliyordu ama onu doğrultmasına da fırsat vermediler.

Yaratıkların kokusunu alabiliyordu, çürüyen etin yoğun, leş kokusuydu. Yoksa bu koku başını zayıf, yararsız bir çabayla darbelerden korumak için kaldırdığı ellerinden mi geliyordu? Ölü gencin derisinden kopan parçacıkların yüzdüğü o kirli suya soktuğu ellerinden?

Sopalar vücudunun her yerine acımasızca inmeye devam ediyordu. Sanki yaratıklar onu sadece öldüresiye dövmek değil, aynı zamanda etlerini pelteye çevirmek istiyordu. Ölümü olduğuna inandığı karanlığın içine yuvarlanırken böceklerin sesini, öldürmediği köpeğin havlamasını ve kilisenin kapısının üzerine asılmış küçük çanların seslerini duydu. Tüm bu sesler birleşince tuhaf, hoş bir melodiye dönüşmüştü. Sonra o da yok oldu. Karanlık her şeyi yuttu.

II. YÜKSELİŞ. ASILI KALMAK. BEYAZ GÜZELLİK. DİĞER İKİSİ. MADALYON.

Silahşörün dünyaya dönüşü, daha önce birkaç kez yaşadığı gibi bir darbenin ardından bilincinin yerine gelmesi gibi olmadı. Uykudan uyanmak gibi de değildi. Yükselmek gibiydi.

Öldüm, diye düşündü Roland bu süreç içinde bir anda... sonunda düşünebilme yetisini kısmen de olsa geri kazandığında. *Öldüm ve sonrasında beni ne bekliyorsa ona doğru yükseliyorum. Öyle olmalı. Duyduğum sesler de ölülerin ruhlarının şarkıları.*

Zifiri karanlık yerini yağmur bulutlarının koyu gri rengine, daha sonra sis grisine bıraktı. Renk daha da açılarak güneşin yüzünü göstermesinden hemen önceki buğulu sadeliğe döndü. Ve tüm bunların yanında bir de *yükseliyormuşluk* hissi vardı. Sanki sakin ama güçlü bir hava akımına kapılmıştı.

Yükselme hissi azalıp gözkapaklarının gerisindeki aydınlık artınca Roland yaşadığına inanmaya başladı. Onu ikna eden şarkı sesi olmuştu. Ölülerin ruhlarının veya İsa dininin rahiplerinin bazen tarif ettiği cennet meleklerinin değil, böceklerin şarkısıydı. Biraz cırcırböceklerine benzeyen ama kulağa daha tatlı gelen ses. Eluria'da duyduğu ses.

Bu düşünce üzerine gözlerini açtı.

Roland'ın hâlâ hayatta olduğuna inancı bembeyaz bir güzellik içinde havada asılı olduğunu görünce bir an için sarsıldı. İlk düşüncesi gökyüzünde, tül gibi bulutlar arasında uçuyor olduğuydu. Böceklerin şarkısını hâlâ duyuyordu. Çan seslerini de duyabiliyordu.

Başını çevirmeye çalıştı ve bir çeşit koşum takımı içinde sallandı. Gıcırdadığını duyabiliyordu. Böceklerin, Gilead'da, evinde cırcırböceklerinin günbatımındaki ötüşlerine benzeyen şarkısı bir an için kesildi ve ritmi bozuldu. Bu sırada Roland sırtında bir ağacın dalları gibi dalga dalga yayılan keskin bir acı hissetti. Acının kaynağı olan dalların ne olduğunu bilmiyordu ama ağacın gövdesinin omurgası olduğu barizdi. Bir bacağının alt kısmında çok daha şiddetli bir acı hissetti, aklı karışmıştı, hangi bacağı

olduğunu anlayamıyordu. *Çivili sopayla vurdukları yer,* diye düşündü. Başında da yakıcı bir sancı vardı. Kafatası kötü bir şekilde çatlamış bir yumurta gibiydi. Acıyla haykırdı. Boğazından yükselen ve karga sesine benzeyen gıcırtılı sesin kendisine ait olduğuna inanmakta zorlandı. Haçlı-köpeğin havlayışını da duyar gibi olmuştu ama bu mutlaka hayalinin bir oyunu olmalıydı.

Ölüyor muyum? Tam sona varırken mi uyandım?

Bir el kaşını okşadı. Silahşör eli hissediyor ama göremiyordu, parmaklar teninde dolaşıyor, sertleşmiş kaslarını ovarak düğümleri açıyordu. Sıcak bir günde içilen buzlu su gibi ferahlatıcıydı. Gözkapakları inmeye başladı ve o anda aklına korkunç bir fikir geldi: ya bu el yeşilse ve sahibinin göğüsleri lime lime olmuş yeleğinin altından sarkıyorsa?

Ya öyleyse? Ne yapabilirsin ki?

"Şşş, sakin ol, adam," dedi genç bir kadın sesi... bir kız da olabilirdi. Roland'ın aklına ilk gelen Mejis'teki kız, Susan oldu.

"Nerede... nerede..."

"Kıpırdama. Henüz çok erken."

Sırtındaki acı hafiflemişti ama bir ağacın dalları hissi hâlâ oradaydı; teni hafif rüzgârda sallanan yapraklar gibi dalgalanıyordu. Bu nasıl olabiliyordu?

Bu soruyu bir kenara bıraktı, bütün soruları bir kenara bıraktı ve tüm dikkatini kaşını okşayan serin ele yöneltti.

"Uyu, güzel adam, Tanrı'nın şefkati üzerine olsun. Yaralısın. Kıpırdama. İyileşeceksin."

Köpek havlamayı kesmişti (belki köpek yakınlarda bile değildi) ve Roland o alçak gıcırtıyı tekrar fark etti. Atların koşum takımlarını veya düşünmekten hoşlanmadığı bir şeyi...

(asma ipi)

...hatırlatıyordu. Şimdi baldırlarının altında, kalçasında ve belki... evet... omuzlarındaki basıncı hissetmeye başlamıştı.

Bir yatakta değilim. Sanırım bir yatağım üzerindeyim. Olabilir mi?

Bir çeşit askıda olduğunu tahmin ediyordu. Küçük bir çocukken bir adamın at hekiminin büyük salonun arkasındaki odasında bu şekilde asılmış olduğunu hatırlar gibiydi. Bütün vücudu yatakta yatabilmesini engelleyecek kadar kötü yanmış bir seyis yamağıydı. Adam ölmüştü ama hemen değil; acı dolu feryatları iki gece boyunca Gathering Fields'ın tatlı yaz havasını sarmıştı.

Ben de yandım mı yani? Bir askıda sallanan bir kül yığını mıyım?

Serin parmaklar kaşlarının arasına bastırarak oluşmaya yüz tutan derin çizgiyi yok etti. Ve elin sahibi düşüncelerin okumuş gibi hünerli parmaklarının uçlarıyla aklındakileri adeta çekip aldı.

"Tanrı'nın izniyle iyi olacaksın," dedi elin sahibi. "Ama zaman, Tanrı'ya aittir, sana değil."

Hayır, derdi Roland yapabilseydi. *Zaman, Kule'ye ait.*

Sonra yükseldiği gibi usulca okşayan rahatlatıcı elden, böceklerin şarkılarından ve çan seslerinden uzaklaşarak tekrar karanlığa gömüldü. Belki uyku, belki bir tür bilinç kaybıydı ama önceki kadar derin değildi.

Bir an kızın sesini tekrar duyduğunu sandı ama emin olamadı çünkü sesi bu kez öfke ya da korku veya her ikisiyle birden yükselmişti. "Hayır!" diye haykırdı. "Onu üzerinden çıkaramazsın, biliyorsun! Git ve artık bu konuyu kapat!"

Roland tekrar kendine geldiğinde hâlâ güçsüzdü ama aklı biraz daha başındaydı. Gözlerini açtığında gördüğü bir bulutun içi değildi ama aklında yine aynı düşünce, *-beyaz güzellik-* belirdi. Bazı açılardan Roland'ın hayatında gördüğü en güzel yerdi... bunun bir sebebi hâlâ hayatta olmasıydı ama en büyük sebep çok ferah ve huzur dolu bir yer olmasıydı.

Çok büyük bir odaydı; yüksek ve uzundu. Roland büyüklüğünü kestirebilmek için sonunda başını çevirebildiğinde -çok, çok dikkatli bir şekilde- bir uçtan diğerine uzunluğunun en az yüz metre olduğunu gördü. Dardı ama yüksekliği muhteşem bir ferahlık hissi veriyordu.

Ne alışkın olduğu gibi duvarlar ne de tavan vardı. Çok büyük bir çadırdaymış gibiydi. Üzerinde güneş ışıkları, dalgalanan ince, beyaz, ipek kumaşa çarparak yayılıyor, ilk uyandığında onları bulut sanmasına sebep

olan bir etki oluşturuyordu. Bu ipek kubbenin altındaki oda alacakaranlık gibi griydi. İpek duvarlar hafif esinti karşısındaki yelkenler gibi dalgalanıyordu. Her duvarın önünde, üzerine küçük çanlar dizilmiş yay şeklinde ipler sarkıyordu. Bu ipler kumaşa dayanıyordu ve her dalgalanmada çanlar, rüzgâr zilleri gibi ötüyordu.

Uzun odanın ortasında odayı ikiye bölen bir koridor vardı. Her iki yanda bembeyaz çarşaflar serilmiş tertemiz yataklar diziliydi. Koridorun karşı tarafında hepsi de boş olan yaklaşık kırk yatak vardı. Roland'ın tarafında da aynı sayıdaydılar ama bu taraftaki yatakların ikisi doluydu. Biri Roland'ın hemen sağındakiydi. Üzerinde yatan...

O çocuk. Yalağın içinde yatan.

Bu düşünceyle Roland'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve kötü, batıl bir hisle irkildi. Uyuyan çocuğa daha dikkatli baktı.

Olamaz. Hâlâ tam anlamıyla kendine gelemedin, bu o çocuk olamaz.

Dikkatli bakmak, ilk kanısını değiştirmemişti. Kesinlikle yalaktaki çocuğa benziyordu ve hasta görünüyordu (yoksa böyle bir yerde ne işi vardı?) ama yaşıyordu; Roland, göğsünün yavaşça yükselip alçaldığını, yatağın kenarından sarkan parmaklarının arada sırada seğirdiğini görebiliyordu.

Yalaktaki çocuğa kesin bir kanıya varacak kadar dikkatli bakmamıştın ve o yalağın içinde geçirdiği birkaç günden sonra çocuğun kendi annesi bile kesin bir şey söyleyemez.

Ama bir annesi olan Roland öyle olmadığını biliyordu. Çocuğun boynundaki altın madalyonu gördüğünü de biliyordu. Yeşil yaratıkların saldırısından hemen önce madalyonu bu çocuğun cesedinin boynundan çıkarıp cebine koymuştu. Şimdiyse biri, muhtemelen buranın James adındaki bu genci büyülü bir yöntemle hayata döndüren sahipleri, madalyonu Roland'ın cebinden alarak tekrar boynuna takmıştı.

Acaba bunu o nefis serin elleri olan kız mı yapmıştı? Roland'ın bir ölüden çalabilecek bir mezar hırsızı olduğunu düşünmüş müydü? Bu düşünce hoşuna gitmedi. Hatta bu düşünce onu yalakta ölü yatan genç kov-

boyun şişmiş cesedinin bir şekilde tekrar canlandırılmış olması fikrinden daha çok rahatsız etti.

Koridorun kendi tarafındaki yataklardan birinde bu tuhaf revirin üçüncü sakini yatıyordu. Roland Deschain ve uyuyan çocukla bu üçüncü hasta arasında yaklaşık bir düzine boş yatak vardı. Adamın yaşı, çocuğun yaşının dört, silahşörünse iki katı kadar görünüyordu. Grisi siyahından fazla olan uzun bir sakalı vardı. Dağınık bir halde göğsünün üzerine yayılmıştı. Yüzü güneşten kararmıştı, çizgileri çok derindi ve gözlerinin altında torbalar vardı. Roland adamın sol yanağından burnunun üzerine doğru uzanan kalın çizginin bir yara izi olduğunu düşündü. Sakallı adam ya uyuyordu ya da bilinçsizdi, Roland horladığını duyabiliyordu, yatağından yaklaşık bir metre yukarıda yatıyordu. Onu havada tutan bir dizi karmaşık beyaz şerit, içerinin loşluğunda cansızca parlıyordu. Şeritler sekizler çizerek birbirlerinin içinden geçiyor, adamın vücudunu sarıyordu. Egzotik bir örümceğin ağına sarılmış bir böceğe benziyordu. Üzerinde beyaz, tül gibi ince bir hasta elbisesi vardı. Şeritlerden biri kalçasının altından geçiyor ve kasıklarını gri, puslu havaya sunar gibi kaldırıyordu. Roland daha aşağıda adamın koyu gölgeler halindeki bacaklarını görebiliyordu. Çok yaşlı ağaçların ölü dalları gibi kıvrılmışlardı. Roland kaç ayrı yerden kırılmış olabileceklerini düşünmek bile istemiyordu. Ve adamın bacakları *kıpırdıyor* gibiydi. Sakallı adamın bilinci yerinde değilken bu nasıl olabiliyordu? Belki bir ışık oyunuydu veya gölgeler... belki adamın üzerindeki ince elbise hafif esintiyle dalgalanıyordu veya...

Roland giderek hızlanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalışarak yukarıda dalgalanan ipek kumaşa baktı. Az önce gördüklerinin sebebi rüzgâr, gölge oyunu veya başka bir şey değildi. Adamın bacakları her nasılsa hareket etmeden kıpırdıyordu... Roland, kendi sırtı için de aynı şeyin söz konusu olduğunu tahmin ediyordu. Böyle bir olaya neyin sebep olabileceğini bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu. En azından şimdilik.

"Hazır değilim," diye fısıldadı. Dudakları kupkuruydu. Tekrar uykuya dalma isteğiyle gözlerini kapadı. Sakallı adamın eğri büğrü bacaklarının kendi durumuna bir işaret olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama...

Ama hazırlıklı olsan iyi olur.

Ne zaman biraz gevşese, bir işi baştan savma yapmaya kalksa veya bir engelden kurtulmanın kolay yolunu seçse bu ses ortaya çıkıyordu. Eski öğretmeni Colt'un sesiydi. Çocukken sopasından korktukları adam. Ama sopasından daha çok çekindikleri bir şey vardı: Colt'un sivri dili. Zayıf olduklarında onlarla alay eder, şikâyet ettiklerinde veya mızmızlandıklarında onlara hor gören gözlerle bakardı.

Sen bir silahşör müsün, Roland? Öyleysen hazırlıklı olsan iyi olur.

Roland gözlerini tekrar açtı ve başını sol tarafına çevirdi. Çevirirken göğsünde bir şeyin yükseldiğini hissetti.

Çok yavaş hareketlerle bir askının tuttuğu sağ elini havaya kaldırdı. Sırtında bir acı dalgası ve mırıltılar hissetti. Acının kötüleşmeyeceğini (dikkatli olduğu sürece) düşündüğü ana dek kıpırdamadan durdu, sonra elini göğsüne kadar götürdü. İyi dokunmuş bir kumaşa dokundu. Pamuklu. Çenesini göğsüne doğru çektiğinde üzerinde sakallı adamın giydiği hasta elbiselerinden birinin olduğunu gördü.

Elini yakasının içine soktuğunda parmakları ince bir zincire dokundu. Biraz daha aşağı indirdiğinde dikdörtgen şeklinde bir metal parçası hissetti. Ne olduğunu tahmin edebiliyordu ama emin olmalıydı. Sırtındaki kasları zorlamamak için çok yavaş ve dikkatli davranarak metal parçasını yakasından dışarı çıkardı. Altın bir madalyon. Acıyı göze alarak madalyonu üzerini okuyabileceği yüksekliğe kaldırdı.

James
Ailesinin ve TANRI'nın sevgisiyle.

Roland madalyonu tekrar yakasından içeri soktu ve yanındaki yatakta uyuyan çocuğa baktı, çocuk havada değil, yatağın üzerindeydi. Çarşaf; vücudunun kaburga kemiklerine kadar olan kısmını örtüyordu ve madalyonu eski hasta elbisesinin beyaz kumaşı üzerinde yatıyordu. Roland'ın boynundakinin aynısı. Sadece...

Roland anladığını sanıyordu ve içi müthiş bir rahatlama hissiyle dolmuştu.

Tekrar sakallı adama baktı ve son derece garip bir şey gördü: yaşlı adamın yanağından burnuna uzanan kalın yara izi yok olmuştu. Koyu izin olduğu yer şimdi iyileşmekte olan bir yaranın pembe, kırmızı rengindeydi... muhtemelen bir kesikti.

Koyu izi ben uydurmuş olmalıyım.

Hayır, silahşör, dedi Colt'un geri dönen sesi. *Senin gibiler uydurabilecek şekilde yaratılmamıştır. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.*

Hareket etmek Roland'ı yormuştu... belki de asıl yoran düşünmekti. Böceklerin şarkısı ve çan sesleri birleşip karşı konması güç bir ninni haline geliyordu. Gözlerini tekrar kapadı ve bu kez uykuya daldı.

III. BEŞ HEMŞİRE. JENNA. ELURIA'NIN DOKTORLARI. MADALYON. SESSİZLİK SÖZÜ.

Roland tekrar uyandığında bir süre için hâlâ uyuduğunu sandı. Rüya görüyordu. Bir karabasan.

Bir zamanlar Susan Delgado adında bir kadın tanımış ve ona âşık olmuştu. O dönemde Rhea adında bir cadıyı da tanımıştı. Roland'ın Orta-Dünya'da karşılaştığı ilk gerçek cadıydı. Roland'ın da rolü olmasına rağmen Susan'ın ölümüne bu cadı sebep olmuştu. Gözlerini açtığında karşısında beş ayrı Rhea görünce düşündü: *Eski günleri hatırlamanın sonucu bu. Susan'ı çağırırken Cöos'lu Rhea'yı da çağırdım. Rhea'yı ve kız kardeşlerini.*

Karşısındaki beş kadın da duvarlar ve tavan gibi baştan aşağı beyazlar içindeydi. Yaşlı kocakarı suratları, rahibelerinkilere benzeyen beyaz örtülerle çevrelenmişti. Örtünün beyazlığıyla kıyaslandığında tenleri çorak topraklar gibi gri ve yol yoldu. Saçlarını (eğer saçları varsa) örten ipek bandın üzerine hareket ettiklerinde veya konuştuklarında çalan muska gibi bir dizi çan iliştirilmişti. Boyunlarına kadar uzanan kar beyazı giysilerinin göğsüne kan kırmızısı birer gül işlenmişti... Kara Kule'nin *sigulu* (sembolü). Bunu gören Roland, *rüya görmüyorum,* diye düşündü. *Bu kocakarılar gerçek.*

"Uyandı!" diye bağırdı biri iğrenç, cilveli bir sesle.

"Oooo!"

"Ooooh!"

"Aaa!"

Kuşlar gibi telaşla hareket etmeye başladılar. Ortadaki bir adım öne çıktı ve o sırada suratları revirin ipek duvarları gibi donuk bir şekilde titreşir gibi oldu. Yaşlı değillerdi aslında, belki orta yaştaydılar ama yaşlı değillerdi.

Evet, yaşlılar. Değiştiler.

Öne çıkanın boyu diğerlerinden uzundu. Uzun, biraz çıkıntılı kaşları vardı. Roland'a doğru eğildi ve alnında dizili olan çanlar çıngırdadı. Bu ses her nedense Roland'ın kendini hasta gibi ve az öncekinden daha güçsüz hissetmesine sebep oldu. Kadının ela gözleri ona dikkatle bakıyordu. Belki biraz da açgözlülükle. Bir an için Roland'ın yanağına dokundu. Dokunduğu yer hissizleşti ve yanağına bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Sonra aşağı doğru baktı ve yüzünde rahatsız edici bir ifade belirdi. Elini çekti.

"Uyandın, güzel adam. Kendine geldin. Çok iyi."

"Kimsiniz? Neredeyim?"

"Biz Eluria'nın Küçük Hemşireleri'yiz," dedi kadın. "Ben Hemşire Mary. Bunlar da Hemşire Louise, Hemşire Michela, Hemşire Coquina..."

"Ve Hemşire Tamra," dedi sonuncusu. "Yirmi birinde bir hatun." Kıkırdadı. Yüzü titredi ve bir an için asırlarca yaşamış gibi yaşlı göründü. Kanca burun, gri ten. Roland'ın aklına bir kez daha Rhea gelmişti.

Roland'ı havada tutan şeritlerin etrafını sararak yaklaştılar. Roland geri çekilmeye çalışınca sırtında ve yaralı bacağında korkunç bir acı hissetti. İnledi. Onu havada tutan kumaş parçaları gıcırdadı.

"Oooooo!"

"Canı yandı!"

"Çok acıttı!"

"Canı çok yandı!"

Acısı onları büyülemiş gibi daha da yaklaştılar. Silahşör şimdi kokularını da alabiliyordu. Kuru, toprağımsı bir kokuydu. Hemşire Michela uzandı...

"Gidin buradan! Onu rahat bırakın! Size ne demiştim?"

Bu ses üzerine diğerleri irkilerek geriledi. Hemşire Mary fazlasıyla rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ama göğsündeki madalyona son bir kez tersçe bakarak (Roland buna yemin edebilirdi) geri çekildi. Son uyanışında madalyonu yakasından içeri sokmuştu ama şimdi yine kumaşın üzerinde duruyordu.

Altıncı bir hemşire Mary ve Tamra'yı kabaca iterek aralarında belirdi. Bu hemşire kızarmış yanakları, pürüzsüz cildi, iri gözleriyle gerçekten de yirmi bir yaşında olabilirmiş gibi görünüyordu. Beyaz giysisi bir rüya gibi dalgalanıyor, göğsüne işlenmiş gül, bir lanet gibi parlıyordu.

"Gidin! Rahat bırakın onu!"

"Oooo, *hayatım!*" diye bağırdı Hemşire Louise hem gülen, hem öfkeli bir sesle. "İşte bebek Jenna da geldi. Yoksa bizim bebek ona âşık mı oldu?"

"Olmuş!" dedi Tamra gülerek. "Bebek kalbini kaptırmış!"

"Oh, hiç şüphe yok!" diye onayladı Hemşire Coquina da.

Mary yeni gelene döndü. Sımsıkı kapadığı dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Burada işin yok, arsız kız."

"Ben var diyorsam vardır," dedi Hemşire Jenna. Şimdi soğukkanlılığını geri kazanmış gibi görünüyordu. Örtüsünün altından kaçan asi bir tutam saç, bir virgül şeklinde alnına düşüyordu. "Şimdi gidin. Başka yerde dalga geçin."

"Bize emir verme," dedi Hemşire Mary. "Çünkü biz hiç dalga geçmeyiz. Bunu sen de biliyorsun, Hemşire Jenna."

Kızın yüz hatları hafifçe yumuşadı. Roland onun korktuğunu anladı ve onun için endişelendi. Kendisi için de. "Gidin," diye tekrarladı genç kadın. "Daha zamanı gelmedi. İlgilenmeniz gereken başka hasta yok mu?"

Hemşire Mary bir süre düşündü. Diğerleri onu izliyordu. Mary sonunda başını salladı ve Roland'a gülümsedi. Yüzü bir sıcak dalgasının ardından görünüyormuşçasına tekrar titreşir gibi oldu. Roland'ın ötesinde

gördükleri (veya gördüğünü sandıkları) korkunç ve tetikteydi. "Hoşça kal, güzel adam," dedi Roland'a. "Bizimle bir süre kalırsan seni iyileştireceğiz."

Başka bir seçeneğim var mı? diye düşündü Roland.

Diğerleri güldü. Kuşlarınkine benzer kıkırdama sesleri yükseldi. Hemşire Michela ona bir öpücük gönderdi.

"Gelin hanımlar!" diye bağırdı Hemşire Mary. "Jenna'yı çok sevdiğimiz annesi hatırına onunla biraz yalnız bırakalım!" Ve diğerleri peşinde olduğu halde koridorda ilerlemeye başladı. Uçuşan etekleriyle kanat çırpan beş büyük kuşa benziyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Roland serin elin sahibine bakarak... daha önce onu rahatlatmaya çalışanın Jenna olduğunu anlamıştı.

Genç kadın bunu doğrulamak istercesine Roland'ın elini tutup okşadı. "Sana zarar vermek istemiyorlar," dedi... ama Roland onun kendi sözlerine inanmadığını görebiliyordu. Roland da inanmamıştı. Başı dertteydi. Hem de büyük dertte.

"Burası nedir?"

"Bizim yerimiz," dedi kadın kısaca. "Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin evi. İstersen manastır da diyebilirsin."

"Burası bir manastır değil," dedi Roland kadının arkasındaki boş yataklara bakarak. "Bir revir, öyle değil mi?"

"Bir hastane," dedi genç kadın. Hâlâ Roland'ın parmaklarını okşuyordu. "Biz doktorlara hizmet ederiz... onlar da bize." Roland, kadının alnına düşen perçemle büyülenmişti sanki, cesaret edip elini kaldırabilse ona dokunurdu. Sadece vereceği hissi bilmek için. O perçemi çok güzel buluyordu, çünkü onca beyazlık içinde tek koyuluk oydu. Beyaz, artık onun gözünde çekiciliğini kaybetmişti. "Biz hastanelerin rahibeleriyiz... ya da dünya ilerlemeden önce öyleydik."

"İsa dininde misiniz?"

Genç kadın bir an için çok şaşırmış, hatta şok olmuş göründü, ardından neşeyle güldü. "Hayır!"

"Eğer siz hemşireyseniz doktorlar nerede?"

Genç kadın bir karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırarak ona baktı. Roland, kadının tereddüdünün çok hoş olduğunu düşündü ve Susan Delgado'nun ölümünden beri ilk kez karşı cinsten birine bir kadın gözüyle baktığını fark etti ki, aradan çok uzun bir zaman geçmişti. O günden beri bütün dünya değişmişti ve bu değişim iyiye doğru olmamıştı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, elbette," dedi Roland biraz şaşırarak. Biraz da huzursuzlanmıştı. Diğerlerinde olduğu gibi yüzünün titreşip değişmesini bekliyordu. Beklediği olmadı. O rahatsız edici kuru toprak kokusu da yoktu.

Bekle, diye uyardı kendini. *Burada hiçbir şeye kolayca inanma. Henüz değil.*

"Sanırım bilmelisin," dedi kadın sonunda bir iç çekişle. Alnındaki çanlar çıngırdadı, renkleri diğerlerinin alınlarındakinden koyuydu. Saçları gibi siyah değildi ama kamp ateşi üzerinde kalmışçasına isli gibiydi. Sesleri de çok daha tiz ve güçlüydü. "Çığlık atıp yanındaki yatakta yatan çocuğu uyandırmayacağına söz ver."

"Çocuk mu?"

"Çocuk. Söz veriyor musun?"

"Söz," dedi Roland. "Oldukça uzun bir süredir çığlık attığım yok, güzelim."

Bu söz üzerine genç kadının yanaklarının rengi daha da koyulaştı. Göğsündeki gülün renginden daha canlı, daha doğal bir tona bürünmüştü.

"Tam anlamıyla göremediğin bir şeye güzel deme."

"O halde örtünü geriye it."

Yüzünü çok iyi görebiliyordu ama asıl görmek istediği, saçlarıydı. Neredeyse bunun için bir açlık duyuyordu. Tüm bu beyazlık içinde hayal gibi bir siyah şelale. Elbette kuralları gereği kısacık kesilmiş de olabilirdi, ama Roland nedense öyle olduğunu sanmıyordu.

"Hayır, buna izin yok."

"Kim yasaklıyor?"

"Başhemşire."

"Mary mi?"

"Evet, o." Biraz uzaklaştıktan sonra durup omzunun üzerinden Roland'a baktı. Onun yaşında, bu kadar güzel bir başka kadın olsa bu bakış cilveli olabilirdi. Ama onun bakışları çok ciddiydi.

"Sözünü unutma."

"Tamam, çığlık atmak yok."

Etekleri uçuşarak sakallı adamın yanına gitti. İçerisinin loşluğunda geçtiği boş yatakların üzerine sadece belli belirsiz bir gölge düşüyordu. Adamın yanına geldiğinde (Roland adamın uyumadığını, baygın yattığını düşündü) tekrar Roland'a baktı. Silahşör başını salladı.

Hemşire Jenna, Roland'ın daha iyi görebilmesi için havada asılı duran adamın yatağının karşı tarafına geçti. Ellerini hafifçe adamın göğsünün sol tarafına koydu, üzerine eğildi... ve kesin bir olumsuzluk belirtircesine başını iki yana salladı. Alnındaki minik çanlar tiz bir ses çıkardı ve Roland sırtında yine o acıyla karışık dalgalanmayı hissetti. Sanki farkında olmadan veya bir rüyada ürpermiş gibiydi.

Daha sonra olanlar neredeyse gerçekten çığlık atmasına sebep olacaktı; engellemek için dudaklarını ısırması gerekti. Baygın adamın bacakları yine hareket etmeden kıpırdıyormuş gibi göründü... bunun sebebi, bacaklarının üzerindekilerin kıpırdıyor olmasıydı. Adamın tüylü bacakları, bilekleri ve ayakları hasta elbisesinin altından görünüyordu. Üzerleri dalga dalga ilerleyen siyah böceklerle kaplıydı. Düzenli yürüyüş sırasında marş söyleyen bir ordu gibi şarkı söylüyorlardı.

Roland adamın yanağından burnuna doğru uzanan siyah yara izini hatırladı, sonradan yok olan izi. Onlar da bu böceklerdi. Ve *onun* üzerinde de böcekler vardı. Bu yüzden ürpermediği halde ürperiyordu. Sırtındaydılar. Onun vücudunda *semiriyorlardı.*

Hayır, çığlık atmamak hiç de sandığı gibi kolay olmuyordu.

Böcekler, bir setin üzerinden bir yüzme havuzuna atlıyormuş gibi havada asılı duran adamın ayak parmaklarının ucundan dalga dalga yatağa atlıyorlardı. Parlak beyaz çarşaf üzerinde çabucak bir sıraya giriyorlar ve yaklaşık otuz santim eninde bir tabur oluşturarak yere iniyorlardı. Roland onları iyi göremiyordu, hem mesafe uzaktı, hem de içerisi yeterince

aydınlık değildi, ama böceklerin büyüklüğünün karıncaların iki katı, kendi memleketindeki çiçek tarhlarının üzerinde oburca uçan şişman balarılarından da biraz küçük olduğunu kestirebiliyordu.

Şarkılarını söyleyerek uzaklaşıyorlardı.

Sakallı adam şarkı söylemiyordu. Eğri büğrü bacaklarını kaplayan böceklerin sayısı azaldıkça ürpererek inliyordu. Genç kadın elini adamın alnına koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. Roland hâlâ az önce tanık olduklarının etkisinde olmasına rağmen bu sahne karşısında hafif bir kıskançlık duydu.

Gördüklerinde o kadar korkunç olan neydi? Gilead'da da çeşitli rahatsızlıkların tedavisi için sülüklerin kullanıldığı olurdu, çoğunlukla beyin, koltukaltları ve kasıklardaki şişmeler için. İş beyine geldiğinde ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar sülükler, bir sonraki aşama olan kafatasını delme için daha çok tercih ediliyorlardı.

Yine de bu böceklerde insanı tiksindiren bir şey *vardı,* belki bunun sebebi onları iyi göremiyor oluşuydu. Bir de orada çaresizce asılı dururken tüm sırtını kaplamış olduklarını hayalinde canlandırınca kendini daha kötü hissetti. Ama sırtındakiler şarkı söylemiyordu. Neden? Beslendikleri için miydi? Uyuyorlar mıydı? Her ikisi de olabilir miydi?

Sakallı adamın iniltisi azaldı. Böcekler sakince dalgalanan ipek duvarlardan birine doğru uzaklaştılar. Gölgeler arasında gözden kayboldular.

Jenna tekrar Roland'ın yanına yaklaştı. Gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "İyi dayandın. Neler hissettiğini yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum."

"Doktorlar," dedi Roland.

"Evet. Güçleri müthiş, ama..." Sesini alçalttı. "Sanırım bu adam için yapabilecekleri sınırlı. Bacakları biraz daha iyi, yüzündeki yaralar da iyileşti ama bazı yaraları doktorların ulaşamayacağı yerlerde." Yaraların yerini göstermek için elini karnına götürdü.

"Ya benim durumum?" diye sordu Roland.

"Yeşil yaratıkların elindeydin," dedi genç kadın. "Onları çok kızdırmış olmalısın yoksa vakit geçirmeden seni öldürürlerdi. Öldürmek yerine seni bağlayıp sürüklemişler. Tamra, Michela ve Louise şifalı ot toplamaya çıktıklarında yeşil yaratıkların seni sürüklediklerini görmüşler ve onları durdurmuşlar. Ama..."

"Yaratıklar size her zaman itaat eder mi, Hemşire Jenna?"

Genç kadın gülümsedi, belki Roland'ın ismini hatırlaması hoşuna gitmişti. "Her zaman değil ama çoğunlukla evet. Bu kez söyleneni yapmışlar, aksi halde ruhunu teslim etmiş olurdun."

"Sanırım öyle."

"Sırtının derisinin neredeyse tamamı yüzülmüştü, belinden ensene kadar olan her yer kıpkırmızıydı. İzlerini daima taşıyacaksın ama doktorlar tedavinde büyük ilerleme gösterdiler. Şarkıları da rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Öyle," dedi Roland ama o siyah böceklerin tüm sırtını kaplamış, etine tünemiş olduklarını düşününce kendini kötü hissediyordu. "Sana bir teşekkür borçluyum. Yapabileceğim herhangi bir şey..."

"O halde bana adını söyle."

"Ben Gilead'lı Roland. Silahşörüm. Tabancalarım vardı, Hemşire Jenna. Onları gördün mü?"

"Hiç ateşleyici görmedim," dedi genç kadın ama gözlerini kaçırmıştı. Yanakları tekrar kızardı. İyi ve ilgili bir hemşire olabilirdi ama doğrusu çok kötü bir yalancıydı. Roland buna memnun olmuştu. Usta yalancılardan etrafta çok vardı. Diğer yandan dürüstlük, nadir rastlanan bir erdemdi.

Yalanını şimdilik gözardı et, dedi kendi kendine. *Muhtemelen korktuğu için yalan söylüyor.*

"Jenna!" Ses, revirin karanlık ucundaki gölgeler arasından geldi -bu gölgeler o gün silahşöre her zamankinden uzun görünüyordu- ve Hemşire Jenna suçlulukla irkildi. "Yeter artık, buraya gel! Yirmi adamı eğlendirmeye yetecek kadar konuştun! Bırak da uyusun!"

"Tamam!" diye seslendi ve Roland'a döndü. "Sana doktorları gösterdiğimi bilmesinler."

"Söylemeyeceğime güvenebilirsin, Jenna."

Genç kadın yine dudağını ısırarak duraksadı, sonra aniden başındaki örtüyü geri itti. Örtü, çanların hafif sesi eşliğinde ensesine düştü. Tutsaklıktan kurtulan saçları gölgeler gibi yanaklarının üzerine döküldü.

"Güzel miyim? Güzel miyim? Bana doğruyu söyle Gilead'lı Roland, iltifat istemiyorum. Çünkü iltifatın ömrü, ancak bir mumun ömrü kadardır."

"Bir yaz gecesi kadar güzelsin."

Roland'ın yüzünde gördükleri genç kadını sözlerinden daha çok mutlu etmiş gibiydi, yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Örtüyü tekrar başına çekerek telaşlı hareketlerle saçlarını içine itti. "İyi biri miyim?"

"Hem de çok iyi," dedi Roland. Sonra elini temkinli bir şekilde uzatarak kaşını işaret etti. "Bir perçem dışarda kaldı... orada."

"Evet, onu bir türlü zapt edemiyorum." Yüzünü komik bir şekilde buruşturarak perçemi, örtünün altına itti. Roland onu gül yapraklarını andıran yanaklarından... ve dudaklarından öpmeyi bir an için çok istedi.

"Şimdi hepsi yerli yerinde," dedi.

"*Jenna!*" Ses bu sefer çok daha sabırsızdı. "Meditasyonlar!"

"Geliyorum!" diye seslenen genç kadın bol eteğini topladı ve gitmeye hazırlandı. Sonra tekrar Roland'a döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Bir şey daha var," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Etrafı kısaca kolaçan etti. "Taktığın altın madalyon, onu takıyorsun çünkü sana ait. Anlıyorsun... değil mi, James?"

"Evet," dedi Roland. Yanındaki yatağa döndü. "Bu da benim kardeşim."

"Eğer sorarlarsa, evet. Başka türlüsünü söylersen Jenna'nın başını büyük derde sokarsın."

Roland nasıl bir dert olduğunu sormadı, zaten genç kadın gitmişti. Tek eliyle eteğini tutarak boş yatakların arasından uçarcasına ilerliyordu. Gül yaprakları yanaklarını terk etmiş, şimdi kül rengine dönüşmüşlerdi. Roland diğerlerinin yüzündeki açgözlü ifadeyi, etrafında giderek daralan bir çember oluşturmalarını... ve yüzlerinin titreşmesini hatırladı.

Altı kadın. Beşi yaşlı, biri genç.

Şarkı söyleyen ve çan sesleri üzerine yerde sürünerek uzaklaşan doktorlar.

Yaklaşık yüz yataklı, ipek tavanlı, ipek duvarlı alışılmadık bir hastane koğuşu...

...ve dolu üç yatak.

Roland, Jenna'nın ölü çocuğun madalyonunu neden cebinden çıkarıp boynuna taktığını bilmiyordu ama içinde, bu yaptığını öğrendikleri takdirde Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin genç kadını öldüreceklerine dair bir his vardı.

Gözlerini kapattı ve doktor böceklerin yumuşak şarkısı onu bir kez daha uykuya uğurladı.

IV. BİR KÂSE ÇORBA. YAN YATAKTAKİ ÇOCUK. GECE-HEMŞİRELERİ.

Roland rüyasında çok iri bir böceğin (belki bir doktor böcek) başının etrafında uçtuğunu ve durmaksızın burnuna çarptığını gördü, acı vermekten çok rahatsız edici olan darbelerdi. Böceğe vurmaya çalışıyordu ama normal şartlar altında inanılmayacak kadar hızlı olan elleri, sürekli denemesine rağmen böceğe vurmakta başarısız kalıyordu. Her ıska geçişinde böcek kıkırdıyordu.

Yavaşım çünkü hastayım, diye düşündü.

Hayır, pusuya düşürüldüm. Yeşil yaratıklar tarafından yerde sürüklendim, Eluria'nın Küçük Hemşireleri tarafından kurtarıldım.

Roland'ın gözlerinin önünde aniden çok net bir görüntü canlandı; devrilmiş arabanın gölgesinin ardından iri bir yaratığın gölgesi beliriyordu. Sesini aynı canlılıkta duydu; neşe dolu bir, "Böö!" sesiydi.

Sıçrayarak uyandı ve yarattığı sarsıntıyla onu havada asılı tutan şeritler gıcırdadı. Yanında ayakta durmuş, elindeki tahta kaşıkla kıkırdayarak Roland'ın burnuna küçük darbeler vuran kadın bu ani hareket karşısında şaşırarak geriledi ve diğer elindeki kâse parmaklarının arasından kaydı.

Roland'ın elleri her zamanki hızlarıyla, şimşek gibi uzandı, böceği yakalamasına engel olan sinir bozucu yavaşlığı sadece rüyasının bir parçasıydı. İçindekilerin dökülmesine fırsat vermeden kâseyi yakaladı. Kadın -Hemşire Coquina- ona hayretle baktı.

Ani hareket sonucu sırtını ve bacağını bir acı dalgası sardı ama daha öncekiler kadar keskin değildi ve derisi üzerinde kıpırtılar hissetmiyordu. Belki "doktorlar" sadece uyuyordu ama içinden bir ses gittiklerini söylüyordu.

Coquina'nın onu rahatsız etmek için kullandığı kaşığı almak için elini uzattı (bu kadınlardan birinin yaralı ve uyuyan bir adama böyle davranabildiğini görmek doğrusu onu pek şaşırtmamıştı; yapan Jenna olsa şaşırırdı). Kadın kaşığı uzattı. Gözleri hâlâ iri iriydi.

"Ne kadar hızlısın!" dedi. "Bir sihir numarası gibiydi. Üstelik daha tam anlamıyla uyanmamıştın bile."

"Bunu unutmasan iyi olur," dedi Roland ve çorbayı tattı. İçinde küçük tavuk parçacıkları yüzüyordu. Başka zaman olsa tadının yavan olduğunu düşünürdü ama şimdi nefis geliyordu. Açgözlülükle yemeye başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. İçerisi artık iyice kararmıştı. İpek tavan ve duvarlar üzerine günbatımını işaret eden turuncu gölgeler düşmüştü. Bu ışıkta Coquina oldukça genç ve güzel görünüyordu... ama Roland bu güzelliğin büyülü bir makyajdan ibaret olduğundan emindi.

"Özel bir şey söylemeye çalışmıyorum." Roland yemesini yavaşlattığı için kaşığı bıraktı ve kâseyi dudaklarına doğru yükseltti. Çorbayı dört büyük yudumda bitirdi. "Bana nazik davrandınız..."

"Evet, öyleydik!" dedi kadın.

"...ve umarım bu nezaketinizin altında gizli bir amaç yoktur. Eğer varsa, hemşire, hızlı olduğumu aklınızdan çıkarmayın. Şahsen her zaman çok nazik davrandığımı söyleyemem."

Kadın hiç cevap vermedi, Roland'ın uzattığı kâseyi sessizce aldı. Parmaklarının birbirine dokunmasını istemiyormuş gibi dikkatli davranmıştı. Bakışları kumaşın altındaki madalyona kaydı. Roland daha fazla konuşmadı. Kadına silahsız, yarı çıplak, sırtı henüz vücudunun ağırlığını kaldı-

ramadığı için havada asılı durmak zorunda kalan biri olduğunu hatırlatarak az önceki sözlerinin etkisini azaltmak istemiyordu.

"Hemşire Jenna nerede?" diye sordu.

"Oooo," dedi Hemşire Coquina kaşlarını kaldırarak. "Ondan hoşlanıyoruz, değil mi? Kalbimiz onun için çarpıyor..." Elini göğsündeki güle götürdü ve kuş kanadı gibi hareket ettirdi.

"Pek sayılmaz, pek sayılmaz," dedi Roland. "Ama bana iyi davranmıştı. Bazıları gibi kaşıkla benimle dalga geçeceğinden şüpheliyim."

Hemşire Coquina'nın gülümsemesi soldu. Hem öfkeli, hem endişeli görünüyordu. "Daha sonra gelecek olursa Mary'ye bu konudan söz etme. Başımı derde sokabilirsin."

"Neden umursayayım?"

"Jenna'nın başını derde sokarak başımı derde sokan kişiden intikam alabilirim," dedi Hemşire Coquina. "Zaten halihazırda başhemşirenin kara listesinde. Mary, Jenna'nın senin hakkında ona söylediklerine aldırmıyor... Jenna'nın Kara Çanlar ile aramıza dönmesi de hiç hoşuna gitmiyor."

Bu son sözleri söyler söylemez çok fazla şey anlattığını anlayan Hemşire Coquina eliyle ağzını kapattı.

Kadının söyledikleri Roland'ın merakını uyandırmıştı ama bunu belli etmek istemedi. "Hemşire Mary'ye Jenna hakkında bir şey söylemezsen ben de çenemi kapalı tutarım."

Coquina rahatlamış görünüyordu. "Anlaştık." Sır verircesine öne eğildi. "Düşünceli Ev'de. Başhemşire kötü davrandığımızı düşündüğü zamanlarda bizi meditasyon yapmamız için tepedeki bu mağaraya gönderir. Mary çıkmasına izin verene dek orada kalıp yanlış davranışları üzerinde düşünmesi gerekiyor." Duraksadı. Sonra aniden, "Yanındaki yatakta yatan kim?" diye sordu. "Biliyor musun?"

Roland başını çevirdiğinde gencin uyanmış, onları dinlediğini gördü. Gözlerinin rengi Jenna'nınkiler gibi simsiyahtı.

"Bilmek mi?" dedi Roland, alaycı olduğunu umduğu bir sesle. "Kendi kardeşimi tanımayacak değilim ya!"

"Öyle mi? Ama kardeş olmanız için sen çok yaşlısın, oysa çok genç." Karanlığın içinden bir başka hemşire daha çıktı: kendine yirmi birlik diyen Hemşire Tamra'ydı. Roland'ın yatağının yanına geldiğinde yüzü çok yaşlı, çok çirkindi. Sonra suratı titreşti ve birdenbire otuz yaşında hoş bir kadın gibi görünmeye başladı. Gözleri hariç. Gözlerinin akları sararmış, gözpınarları yapışkan, bakışları dikkatliydi.

"O en küçüğümüz, bense en büyüğüm," dedi Roland. "Aramızda yirmi yaş ve yedi kardeş var."

"Ne hoş! Eğer kardeşinse ismini de biliyorsun demektir, değil mi? Hem de çok iyi biliyorsundur."

Silahşör bocalayacaktı ki genç adam, "John Norman gibi basit bir ismi unuttuğunu sanıyorlar," dedi. "Buna ne demeli, Jimmy?"

Coquina ve Tamra, Roland'ın yanındaki yatakta yatan gence açık bir öfkeyle baktılar. Ama mat olmuşlardı. En azından bir süre için.

"Onu pisliğinizle beslemişsiniz," dedi madalyonunun üzerinde *John, ailesinin ve Tanrı'nın sevgisiyle,* yazdığına hiç şüphe olmayan çocuk. "Bizi biraz rahat bırakın da gevezelik edelim."

"Eh!" diye surat astı Hemşire Coquina. "Doğrusu minnet göstermekte hastalarımızın üzerine yok!"

"Bana verilenler için minnettarım," dedi Norman gözlerini kaçırmadan bakarak. "Ama yeşil yaratıkların aldıkları için minnet gösteremem."

Tamra burnundan seslice soluyarak Roland'ın yüzüne doğru hafif bir esinti oluşturacak çabuklukla eteğini savurdu ve uzaklaştı. Coquina biraz daha kaldı.

"İyi davranırsan belki benden daha çok hoşlandığın biri mağaradan bir hafta sonra değil, yarın sabah çıkabilir."

Sonra cevap beklemeden Hemşire Tamra'yı takip etti.

Roland ve John Norman ikisi de gidene dek bekledi. Sonra Norman Roland'a döndü ve alçak sesle, "Kardeşim," dedi. "Öldü mü?"

Roland başını salladı. "Ailesinden birine rastlamak umuduyla madalyonunu almıştım. Onu almak senin hakkın. Kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." John Norman'ın alt dudağı titredi, sonra yüzünde metin bir ifade belirdi. "Bu yaşlı kocakarılar kesin bir şey söylemediler, ama yeşil adamların onu öldürdüğünü tahmin ediyordum. Çok kişiyi öldürdüler, bir o kadarını da yaraladılar."

"Belki hemşireler gerçekten tam olarak bilmiyordu."

"Biliyorlardı. Bundan şüphen olmasın. Fazla bir şey söylemiyorlar ama bildikleri çok fazla. Aralarında tek farklı olan Jenna. Yaşlı kadının 'arkadaşın' derken kastettiği oydu, değil mi?"

Roland başını salladı. "Ve Kara Çanlar hakkında bir şey söyledi. O konu hakkında daha fazla şey öğrenmek isterdim."

"Jenna çok özel biri. Bir prensese benziyor -yeri, damarındaki kanla belirlenmiş ve reddedilemez olan bir prenses- diğer hemşirelerden farklı. Burada yatıp uyuyor numarası yapıyorum, böylesi bence daha güvenli ve konuşmalarını dinliyorum. Jenna aralarına son zamanlarda katılmış ve o Kara Çanlar'ın özel bir anlamı varmış... ama dizginler hâlâ Mary'nin elinde. Sanırım Kara Çanlar sadece sembolik bir anlam taşıyor, baronlarda babadan oğla geçen yüzükler gibi. Jimmy'nin madalyonunu boynuna o mu taktı?"

"Evet."

"Ne olursa olsun madalyonu sakın çıkarma." Yüzünde gergin, sert bir ifade vardı. "Altın oluşundan mı yoksa üzerinde Tanrı yazdığı için mi bilmiyorum ama yaklaşmak istemiyorlar. Sanırım hâlâ burada oluşumu madalyona borçluyum." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bunlar insan değil."

"Şey, belki biraz kaçıklar ve büyüyle ilgili olabilir ama..."

"Hayır!" Büyük bir gayret sarf ederek tek dirseği üzerinde yükseldi. Dürüstçe Roland'a baktı. "Onların cadı olduğunu sanıyorsun ama değiller. *Onlar insan değil!*"

"O halde ne?"

"Bilmiyorum."

"Sen buraya nasıl geldin, John?"

John Norman, kısık bir sesle bildiği kadarıyla başına gelenleri anlattı. O, kardeşi ve başka dört genç adam iyi atlara sahip, çabuk, gözü pek

adamlardı ve Eluria'nın üç yüz yirmi kilometre kadar batısında bir kasaba olan Tejuas'a mal götürmekte olan -tohumlar, gıda maddeleri, aletler, posta ve sipariş verilmiş dört gelin- yedi arabalık bir kervanı korumak için tutulmuşlardı. İkiye bölünmüşlerdi ve bir grup kervanın önünü korurken diğer grup arkayı gözetiyordu. İki kardeş aynı grupta olmuyorlardı, çünkü bir aradayken dövüşmeleri... şey...

"Kardeş gibi oluyordu," dedi Roland.

John Norman acıyla kısaca gülümsedi. "Evet."

Yeşil yaratıklar, kervanı Eluria'da pusuya düşürdüğünde John'un dahil olduğu üçlü grup arkada, yük arabalarının yaklaşık üç kilometre gerisinde ilerliyordu.

"Oraya vardığında kaç araba gördün?" diye sordu Roland'a.

"Sadece bir tane. Ters dönmüştü."

"Kaç ceset vardı?"

"Sadece kardeşininki."

John Norman başını salladı. "Sanırım madalyon yüzünden onu geride bıraktılar."

"Yaratıklar mı?"

"Hemşireler. Yaratıklar ne altını, ne Tanrı'yı umursar. Ama bu sürtükler..." Koyu karanlığa baktı. Roland bedenini yine bir uyuşukluğun sardığını hissediyordu, ama çorbanın ilaçlı olduğunu daha sonra anlayacaktı.

"Diğer arabalar? Devrilmiş olmayanlara ne oldu?" diye sordu Roland.

"Yaratıklar mallarla birlikte onları da almıştır," dedi Norman. "Yaratıklar altını ve Tanrı'yı umursamaz; Hemşireler de malları. Onların beslendikleri yiyecek farklı, bu konuyu düşünmek bile istemiyorum. İğrenç... tıpkı o böcekler gibi."

Diğer ikisiyle Eluria'ya vardıklarında çarpışma sona ermişti. Adamlar yere serilmişti. Bazıları ölmüştü ama çoğu hayattaydı. Götürülmekte olan gelinlerden ikisi yaşıyordu. Yürüyebilenler, yeşil yaratıklar tarafın-

dan bir araya toplanıyordu, John Norman melon şapkalı olanı ve yırtık pırtık kırmızı yelekli kadını da hatırlıyordu.

Norman ve diğer ikisi yaratıklarla dövüşmeye çalışmıştı. Son gördüğü, bir yandaşının midesinden okla vurulduğuydu, birisi arkadan başına bir darbe indirmiş ve sonra her yer karanlığa gömülmüştü.

Roland, vuranın saldırmadan önce, "Böö!" diye bağırıp bağırmadığını merak etti ama sormadı.

"Kendime geldiğimde buradaydım," dedi Norman. "Bazılarının -çoğunun- üzerinde o lanetli böceklerin olduğunu gördüm."

"Başkaları da mı vardı?" Roland boş yataklara baktı. Karanlıkta beyaz adacıklar gibi görünüyorlardı. "Kaç kişiydiler?"

"En az yirmi. İyileştiler... böcekler onları iyileştirdi... sonra birer birer ortadan kayboldular. Uyuyordum ve uyandığımda biri eksilmiş oluyordu. Böyle böyle hepsi yok oldu. Sadece şu adam ve ben kaldık."

Ciddi bir ifadeyle Roland'a baktı.

"Ve şimdi bir de sen varsın."

"Norman," Roland'ın başı dönüyordu. "Ben..."

"Sanırım neyin olduğunu biliyorum," dedi Norman. Sesi çok uzaklardan... dünyanın diğer ucundan geliyor gibiydi. "Çorba yüzünden. Ama bir adamın yemek yemesi gerekir. Kadının da. Yani normal bir kadınsa. Bunlarda bir tuhaflık var. Hemşire Jenna bile normal değil. İyi olması, normal olduğu anlamına gelmez." Sesi giderek uzaklaşıyordu. "Ve o da sonunda diğerleri gibi olacak. Bu sözümü unutma."

"Kıpırdayamıyorum." Bunu söylemek bile büyük bir çaba gerektirmişti.

"Hayır." Norman aniden güldü. Şok edici bir sesti. Roland'ın beynini saran siyah boşlukta yankılandı. "Çorbaya koydukları sadece uyku ilacı değil; aynı zamanda hareketi engelleyen bir ilaç. Benim bir şeyim yok, birader... sence neden hâlâ buradayım?"

Norman'ın sesi şimdi aydan geliyor gibi uzaktı. "İkimizin de bir daha güneşin toprak üzerindeki yansımasını göreceğimizi sanmıyorum," dedi genç adam.

Yanılıyorsun, demek istedi Roland ama başaramadı. Ayın karanlık yüzüne doğru yelken açtı ve oradaki boşlukta bütün sözcükleri kaybetti.

Ama bilincini hiç kaybetmedi. Belki de Hemşire Coquina'nın verdiği "ilacın" dozu yanlış hesaplanmıştı ya da belki ilacı daha önce hiçbir silahşör üzerinde denememişlerdi ve şu an tuhaf revirlerinde bir silahşörün yattığından bihaberdiler.

Elbette Hemşire Jenna hariç, o biliyordu.

Gece yarısında fısıltılar, kıkırdamalar ve çanların hafif sesi Roland'ı içinde bulunduğu karanlıktan geri getirdi. Uyumuyordu, baygın da değildi. Sadece garip, karanlık bir boşluktaydı. Etrafını şarkı söyleyen "doktor" böcekler sarmıştı. Şarkılarının ritmi öyle düzenliydi ki onları zorlukla fark etmişti.

Roland gözlerini açtı. Karanlıkta yüzen hafif, solgun bir ışık gördü. Kıkırdamalar ve fısıltılar yaklaştı. Roland başını çevirmek istedi ama ilk anda yapamadı. Dinlendi ve tüm dikkatini küçük, mavi bir top üzerinde toplayarak tekrar denedi. Bu kez başını çevirebildi. Sadece birazcık, ama o kadarı da yeterliydi.

Gelen, beş Küçük Hemşire'ydi, Mary, Louise, Tamra, Coquina, Michela. Ellerinde gümüş şamdanlar içinde taşıdıkları ince mumlarla karanlık revirin koridorunda ilerliyorlar, yaramazlık yapmaya hazırlanan bir grup çocuk gibi gülüyorlardı. Alınlarına dizilmiş minik çanlar belli belirsiz ötüyordu. Sakallı adamın yatağının etrafında toplandılar. Oluşturdukları çemberin ortasından yükselen mum ışığı, birkaç metre sonra koyu karanlığa boyun eğerek ipek tavana ulaşamadan yok oluyordu.

Hemşire Mary kısa bir konuşma yaptı. Roland sesini tanımış ama kelimeleri anlayamamıştı, ne adi, ne yüksek lisandı, tamamen başka bir dildi. Bir cümle sıkça söylendi -can de lach, mi hem en tow- ama ne anlama geldiği hakkında Roland'ın hiçbir fikri yoktu.

Artık sadece çan seslerinin duyulabildiğini fark etti, böceklerin şarkısı kesilmişti.

"*Ras me! On! On!*" diye haykırdı Hemşire Mary sert, güçlü bir sesle. Mumlar söndü. Sakallı adamın yatağına doğru eğilen kadınların mum ışı-

ğında hafifçe parlayan örtüleri görünmez oldu ve bir kez daha zifiri karanlık çöktü.

Roland soğuk soğuk terleyerek bundan sonra olacakları bekledi. Ellerini ve ayaklarını oynatmayı denedi, yapamadı. Başını on beş derece kadar çevirebiliyordu, bunun haricinde tüm vücudu bir örümceğin özenle ağıyla sardığı bir böcek gibi felç olmuştu.

Karanlıkta öten çanlar... ve emme sesleri. Roland duyar duymaz bu sesi beklediğini anladı. İçinde bir parçası Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin gerçekte ne olduğunu en baştan beri biliyordu.

Roland ellerini kaldırabilseydi bu sesleri duymamak için kulaklarını tıkardı. Ama tek yapabildiği, olduğu yerde yatıp onları dinlemek ve duracakları anı beklemekti.

Uzun bir süre boyunca -sonsuzluk gibi gelmişti- durmadılar. Kadınlar, bir yalaktan yarı sıvı yemlerini yiyen domuzlar gibi ağızlarını şapırdatarak emmeyi sürdürdüler. Bir keresinde fısıltılı kıkırdamalara yol açan bir geğirme sesi bile oldu. Kıkırdamalar Hemşire Mary'nin sertçe söylediği tek bir sözcükle kesilmişti. "*Hais!*" Bir keresinde de uzun, ıstırap dolu bir feryat duyuldu. Roland bu sesin sakallı adamdan geldiğinden emindi. Yaşlı adamın bu dünyada çıkardığı son sesti.

Zamanla, beslenme sesleri hafifledi. Hafiflediğinde böceklerin şarkısı tekrar başladı, önce kararsızca, sonra giderek artan bir güvenle şarkılarını sürdürdüler. Fısıltılar ve kıkırdamalar tekrar başladı. Mumlar tekrar yakıldı. Roland şimdi başı diğer yöne dönük olarak yatıyordu. Yaptıklarını gördüğünü bilmelerini istemiyordu ama tek sebep bu değildi; daha fazlasını görmeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Yeterince görmüş ve duymuştu.

Ama kıkırdamalar ve fısıltılar bu kez ona doğru yaklaşıyordu. Roland göğsünün üzerindeki madalyona konsantre olarak gözlerini kapadı. *Altın oluşundan mı yoksa üzerinde Tanrı yazdığı için mi bilmiyorum ama yaklaşmak istemiyorlar,* demişti John Norman. Küçük Hemşireler kendi dillerinde fısıldayarak dedikodu yapıyorlar, ona giderek daha çok yakla-

şırlarken bu düşünce onu biraz olsun rahatlatmıştı ama madalyon karanlıkta pek zayıf bir koruma gibi görünüyordu.

Roland haçlı-köpeğin çok uzaklarda havladığını duydu.

Hemşireler etrafını sardığında kokularını alabildiğini fark etti. Çok çirkin, nahoş, bozuk ete benzer bir kokuydu. Böylelerinin başka nasıl kokması beklenirdi ki?

"Çok güzel bir adam," dedi Hemşire Mary. Rüyadaymış gibi alçak bir sesle konuşmuştu.

"Ama çok çirkin bir *sigul* takıyor," dedi Hemşire Tamra.

"Onu boynundan çıkaracağız!" dedi Hemşire Louise.

"Ve öpücüklerimizi alacağız!" dedi Hemşire Coquina.

"Herkese öpücük!" diye bağırdı Hemşire Michela. Sesindeki coşku ve heves öylesine yoğundu ki diğerlerini güldürdü.

Roland her yerinin felç olmadığını fark etti. Vücudunun bir bölgesi kadınların sesleriyle uyanmış, dik duruyordu. Bir el, üzerindeki hasta elbisesinin altına uzandı, sertleşmiş organına dokundu, kavradı, okşadı. Ilık ıslaklık vücudundan neredeyse hemen boşalırken Roland dehşet içinde sessizce, uyuyor numarası yaparak yattı. El, başparmağı yumuşayan organ üzerinde dolaşarak olduğu yerde bir süre daha kaldı. Sonra bıraktı ve biraz yukarı yöneldi. Karnının alt kısmındaki ıslaklığı buldu.

Rüzgâr kadar hafif kıkırdamalar.

Çan sesleri.

Roland gözlerini fark edilmeyecek kadar açarak ince mumların aydınlığında kendisine gülen yaşlı suratlara baktı, parlayan gözler, sapsarı yanaklar, alt dudakların üzerine doğru uzanan sivri dişler. Hemşire Michela ve Louise'in keçi sakalı varmış gibi görünüyordu ama bunun sebebi uzavan tüyler değil, yaşlı adamın kanıydı.

Mary avucunu bir hemşireden diğerine uzattı; her biri avucundaki sıvıyı yaladı.

Roland gözlerini yumdu ve gitmelerini bekledi. Sonunda gittiler.

Bir daha asla uyumayacağım, diye düşündü ve beş dakika sonra uykuya daldı.

V. HEMŞİRE MARY. BİR MESAJ. RALPH'TEN BİR ZİYARET. NORMAN'IN KADERİ. TEKRAR HEMŞİRE MARY.

Roland uyandığında gün ortasıydı, ipek tavan parlak bir beyazdı ve hafif esintiyle usulca dalgalanıyordu. Doktor böceklerin şarkısı durmamacasına devam ediyordu. Yan yatakta Norman derin bir uykudaydı. Başı bir yana öylesine çevrilmişti ki yanağı omzuna değiyordu.

Artık sadece Roland ve Norman kalmıştı. Sakallı adamın yattığı yatak boştu. Bembeyaz çarşafı düzgünce serilmiş, yastık başucuna konmuştu. Vücudunu saran karmaşık şeritler ortada yoktu.

Roland mumları, birleşen ve ipek tavana doğru yükselen, sakallı adamın etrafını saran hemşireleri aydınlatan ışıklarını hatırladı. Kıkırdamalarını. Lanetli çanlarının seslerini.

Bu düşünceler bir davetmiş gibi Hemşire Mary ve Hemşire Louise koridorun ucunda belirdi. Louise elinde bir tepsi taşıyor ve huzursuz görünüyordu. Mary'nin kaşları çatılmıştı. İyi bir ruh halinde olmadığı belliydi.

O kadar iyi beslendikten sonra böyle asık suratlısınız, ha? diye düşündü Roland.

Silahşörün yatağının yanına gelen hemşire ona baktı. "Doğrusu sana teşekkür etmek için çok az sebebim var," dedi doğrudan konuya girerek.

"Teşekkürünüzü istemiş miydim?" diye sordu Roland eski bir kitabın sayfaları gibi kuru bir sesle.

Kadın bu soruya aldırmadı. "Sadece küstah ve vesveseli olan birini tam bir asiye çevirdin. Annesi de ondan farklı değildi ve bu yüzden Jenna'yı ait olduğu yere getirdikten kısa bir süre sonra öldü. Elini kaldır, nankör adam."

"Yapamam. Kıpırdayamıyorum."

"Yok canım? Beni kandırmaya çalışman acınası bir çabadan fazlası değil. Ne yapıp ne yapamayacağını çok iyi biliyorum. Şimdi elini kaldır."

Roland harcadığından fazla enerji sarf ediyormuş gibi görünmeye gayret ederek sağ elini kaldırdı. Bu sabah onu tutan şeritlerden kurtulabilecek kadar kuvvetli olacağını sanmıştı... ama sonra ne olacaktı? "İlaç"

olmasaydı bile yürüyebilmesi daha saatler boyunca mümkün görünmüyordu... ve Hemşire Mary'nin arkasında duran Hemşire Louise'in elindeki tepside bir kâse çorba daha vardı. Kâseye bakınca Roland'ın midesi guruldadı.

Başhemşire bunu duydu ve hafifçe gülümsedi. "Yatıyor olsa bile yeterince uzun zaman geçtikten sonra güçlü bir adamın iştahı açılabiliyor. Sence de öyle değil mi, John'un ağabeyi Jason?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi ismim James, hemşire."

"Sahi mi?" Öfkeyle güldü. "Hah! Peki ya küçük sevgilini sertçe ve uzun süre -sırtından ter damlacıkları gibi kan boşalana dek diyelim- kırbaçlarsam sence bana farklı bir isim söyler mi? Yoksa küçük sohbetiniz sırasında ona adını söyleyecek kadar güvenmedin mi?"

"Ona dokunursan seni öldürürüm."

Mary tekrar güldü. Yüzü titreşti, ağzı ölmek üzere olan bir denizanasına benzedi. "Biz sana söz edene dek bize ölümden bahsetme."

"Hemşire, madem Jenna ile anlaşamıyorsunuz, neden onu yemininden affedip kendi yoluna gitmesine izin vermiyorsunuz?"

"Bizim gibiler asla yeminlerinden dönemez. Annesi denedi ve kızı hasta, kendisi ölmek üzereyken geri geldi. Annesi Son-Dünya'ya doğru savrulan bir tutam toza döndüğünde Jenna'ya biz baktık. Bize ettiği teşekküre bak! Ayrıca birliğimizin, *kat-tet*'imizin *sigulu* olan Kara Çanlar'ı o takıyor. Şimdi ye, miden aç olduğunu söylüyor!"

Hemşire Louise kâseyi uzattı ama huzursuz bakışları kumaşın altından belli olan madalyonun üzerindeydi. *Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?* diye düşündü Roland. Sonra çenesinde ambarcının kanıyla, vücut sıvısını yalamak için hevesle Hemşire Mary'nin avucuna doğru eğilmesini hatırladı.

Başını çevirdi. "İstemiyorum."

"Ama karnın aç!" diye itiraz etti, Louise. "Yemezsen gücünü nasıl geri kazanacaksın, James?"

"Jenna'yı gönderin. Onun getirdiklerini yerim."

Hemşire Mary'nin yüzü karanlık bir öfkeyle çarpıldı. "Onu bir daha görmeyeceksin. Düşünceli Ev'den meditasyon süresini ikiye katlamak ve revire gelmemek koşuluyla salıverildi. Şimdi ye, James ya da her kimsen. Çorbadakini mideye indir yoksa seni parçalara böler ve o parçaları çorba yapmakta kullanırız. Bizim için fark etmez, değil mi, Louise?"

"Hem de hiç," dedi, Louise. Hâlâ kâseyi tutuyordu. Üzerinden duman tütüyordu ve nefis kokuyordu.

"Ama senin için fark edebilir," dedi Hemşire Mary neşesizce sırıtarak. Dişleri normalden iriydi. "Burada kan akmasını pek istemiyoruz. Doktorlar sevmiyor. Kan onları tahrik ediyor."

Kanın tek tahrik ettiği böcekler değildi ve Roland bunu çok iyi biliyordu. Çorba konusunda başka seçeneğinin olmadığını da biliyordu. Kâseyi Louise'den aldı ve yavaşça içmeye koyuldu. Hemşire Mary'nin yüzündeki tatmin dolu ifadeyi silebilmek için çok şey verebilirdi.

"Güzel," dedi kadın kâseyi alıp iyice boşalmış olduğundan emin olduktan sonra. Roland'ın eli daha şimdiden ağırlaşmış, tekrar askının içine düşmüştü. Dünya, daha önce olduğu gibi uzaklaşmaya başladı.

Hemşire Mary eğildi. Giysisinin üst kısmı, Roland'ın sol omzuna değiyordu. Roland kadının ekşi, keskin kokusunu alabiliyordu. Dermanı olsa öğürürdü.

"Gücün biraz yerine gelince boynundaki o çirkin şeyi çıkar, yatağın altındaki pisuara koy. Zaten en baştan beri ait olduğu yer orası. Bu uzaklıktan bile başımı ağrıtıp boğazımı sıkıştırıyor."

Roland olağanüstü bir çaba harcayarak konuştu. "İstemiyorsan sen çıkar. Seni nasıl durdurabilirim, sürtük?"

Mary'nin yüzü bir kez daha fırtına bulutları gibi karardı. Roland bir an için kadının madalyona bu kadar yakın bir yere vurmaya cesaret edeceğini sandı. Ama anlaşıldığı kadarıyla sadece belden aşağısına dokunabiliyordu.

"Bu konuyu biraz daha düşünmeni öneririm," dedi kadın. "İstersem Jenna'yı kırbaçlatabilirim. Kara Çanlar'ı o taşıyor ama başhemşire benim. Bunu iyi düşün."

Dönerek uzaklaştı. Roland'a kısaca baktıktan sonra -bakışlarında korku ve şehvetin garip bir karışımı vardı- Hemşire Louise de onu izledi.

Buradan kurtulmam gerek, diye düşündü, Roland. *Kurtulmalıyım.*

Ama uyku sayılmayacak o karanlık boşluğa tekrar çekildi. Ya da belki bir süreliğine uyudu. Ve rüya gördü. Narin parmaklar ellerini okşadı. Ilık dudaklar kulağını öptü ve fısıldadı: "Yastığının altına bak, Roland... ama buraya geldiğimi kimseye söyleme."

Bir süre sonra Roland gözlerini tekrar açtı. İçinde Hemşire Jenna'nın güzel, genç yüzünü ve örtüsünün altından çıkan virgül şeklindeki o asi perçemini göreceğine dair küçük bir beklenti vardı. Ama karşısında hiç kimse yoktu. Tavanı ve duvarları oluşturan ipek duvarlar bembeyaz parlıyordu. İçeride saati tahmin etmek oldukça zor olsa da Roland öğle vakti civarı olduğunu düşündü. Hemşirelerin verdiği ikinci çorbayı içmesinin üzerinden üç saat kadar geçmiş olmalıydı.

Yanındaki yatakta Norman hâlâ hafifçe horlayarak uyuyordu.

Roland elini kaldırıp yastığının altına uzanmayı denedi. Elini hareket ettiremiyordu. Tek yapabildiği parmak uçlarını oynatmaktı. Tüm sabrını toplayıp dikkatini odaklayarak bekledi. Sabretmek hiç kolay olmuyordu. Sürekli Norman'ın söylediklerini düşünüyordu, pusudan yirmi kişinin kurtulduğunu söylemişti... en azından başlangıçta öyleydi. *Birer birer ortadan kayboldular. Sadece şu adam ve ben kaldık. Ve şimdi bir de sen varsın.*

Kız burada değildi. Beyninde uzun yıllar önce ölmüş olan eski dostu Alain'in yumuşak, üzgün sesi belirdi. *Diğerleri tetikteyken buraya gelmeye cesaret edemez. Sadece bir rüyaydı.*

Ama Roland bir rüyadan fazlası olabileceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra -beyaz ipeğin parlaklığındaki azalma, aradan geçen sürenin bir saat kadar olduğunu işaret ediyordu- Roland elini kaldırmayı tekrar denedi. Bu kez yastığının altına uzanmayı başarmıştı. Silahşörün boynunu destekleyen geniş askıya konmuş olan yastık yumuşak ve kabarıktı. Önce hiçbir şey bulamadı ama parmakları biraz daha ilerleyince bir tutam sert, ince çubuğa dokundu.

Biraz daha güç toplamaya çalışarak duraksadı (her hareket, tutkalda yüzmeye çalışmaya benziyordu) sonra biraz daha uzandı. Kurumuş bir çiçek buketi hissi veriyordu. Bir kurdeleyle bağlanmış gibiydi.

Roland revirin boş ve Norman'ın hâlâ uykuda olduğundan emin olmak için etrafına baktı, sonra yastığının altındakini çıkardı. Uçlarında kahverengimsi tomurcuklar olan soluk yeşil, altı tane kuru saptı. Roland'a çocukluğunda Cuthbert ile Büyük Ev'in mutfağına yaptıkları ziyaretleri hatırlatan garip, mayamsı bir kokuları vardı. Geniş, beyaz, ipek bir kurdeleyle bağlanmışlardı ve yanmış ekmek gibi kokuyorlardı. Kurdelenin altında bir parça katlanmış kumaş vardı. Bu lanetli yerde her şeyde olduğu gibi bu kumaş parçası da ipekti.

Roland nefes nefese kalmıştı. Kaşlarında biriken teri hissedebiliyordu. Ama hâlâ yalnızdı, güzel. Kumaşı alıp açtı. Bulanıklaşmış kömür rengi harflerle şu mesaj yazılmıştı:

TOMURCUKLARI KEMİR. SAAT BAŞI BİR TANE. FAZLASI KRAMP YA DA ÖLÜM. YARIN GECE. DAHA ÖNCE OLMAZ. DİKKATLİ OL!

Hiçbir açıklama yoktu ama Roland'a göre buna gerek de yoktu. Bir seçeneği olmadığı gibi. Orada kalırsa ölecekti. Tek yapmaları gereken madalyonu boynundan çıkarmaktı ve Hemşire Mary'nin bir yolunu bulacak kadar zeki olduğuna şüphe yoktu.

Kuru tomurcuklardan birini kemirdi. Tadı çocukken mutfakta vermeleri için yalvardıkları kızarmış ekmeklere hiç benzemiyordu; boğazını yakmış, midesini kaynatmıştı. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki kalp atışlarının hızı ikiye katlandı. Kasları canlandı ama iyi bir uykunun ardından olduğu gibi hoş bir canlılık değildi bu; önce titrediler, sonra düğüm düğüm olmuş gibi sertleştiler. Bu his çabucak geçti. Norman bir saat kadar sonra uyandığında nabzı normale dönmüştü, ama Jenna'nın bir seferde birden fazlasını yememesi yönünde yaptığı uyarıyı anlayabiliyordu, bu çok güçlü bir maddeydi.

Kuru buketi tekrar yastığının altına koydu ve çarşafın üzerine düşen parçacıkları dikkatle temizledi. Sonra başparmağıyla ipek kumaş parçası üzerindeki yazıyı dağıttı. İşini bitirdiğinde kumaşın üzerinde sadece anlamsız lekeler vardı. Kumaşı da yastığının altına soktu.

Norman uyandığında silahşörle ikisi gencin evi Delain'den -Ejderin Yuvası ve Yalancının Cenneti olarak da biliniyordu- konuştular. Tüm masalların kaynağının Delain olduğu söylenirdi. Norman yapabilirse Roland'ın her iki kardeşin madalyonunu da evlerine, anne babasına götürmesini ve Jesse'nin oğulları John ve James'in başına gelenleri anlatmasını istedi.

"Bunu kendin yapacaksın," dedi Roland.

"Hayır." Norman elini kaldırmak istedi, belki burnunu kaşıyacaktı ama o kadarını bile yapamadı. Eli yaklaşık yirmi santim yükseldi, sonra tekrar çarşafın üzerine düştü. "Sanmıyorum. Bu şekilde tanışmamız ne kötü, senden hoşlanmıştım."

"Ben de senden, John Norman. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Hele etrafta böyle sevimli hanımlar varken."

Çok geçmeden yine uykuya daldı. Roland onunla bir daha konuşamadı... sadece duydu. Evet. John Norman son çığlığını atarken Roland yatağının üstünde asılı yatıyor, uyuyor numarası yapıyordu.

İkinci tomurcuğun kaslarındaki ve kalp atışları üzerindeki etkisi henüz geçmişti ki Hemşire Michela elinde Roland'ın akşam çorbasıyla göründü. Michela, Roland'ın kızarmış yüzüne hafif bir endişeyle baktı ve dokunamayacağı için Roland'ın ateşi olmadığı yolunda söylediklerine inanmak zorunda kaldı. Madalyon onu uzak tutuyordu.

Çorbanın yanında bir sandviç vardı. Ekmeği sert, içindeki et kayış gibiydi ama Roland oburca yedi. Michela ellerini önünde birleştirmiş, onu memnun bir gülümsemeyle izliyor, ara sıra başını onaylarcasına sallıyordu. Çorbası bitince kâseyi parmaklarının değmemesi için büyük bir dikkat göstererek aldı.

"İyileşiyorsun," dedi. "Yakında buradan gideceksin ve bize de sadece hatıran kalacak, Jim."

"Öyle mi?" diye sordu Roland usulca.

Kadın sadece dilini üst dudağına değdirerek kıkırdadı ve uzaklaştı. Roland uyuşukluğun bedenini sardığını hissederek başını yastığa bıraktı. Kadının düşünceli gözleri... dudağına dokunan dili. Roland daha önce pişirmekte oldukları yemeğin ne zaman hazır olacağını düşünen kadınlarda bu bakışı görmüştü.

Vücudu uyku talep ediyordu ama Roland bir saat kadar uyanık kalmayı başardı. Sonra yastığının altından bir kuru tomurcuk daha çıkardı. "Kıpırdatmayan, ilaç" yüzünden oldukça fazla bir çaba sarf etmek zorunda kalmıştı ve bu tomurcuğu buketten ayırıp daha yakına koymuş olmasaydı başarabileceğini sanmıyordu. Yarın gece, diyordu Jenna notunda. Muhtemelen kaçmayı kastediyordu ama bu fikir Roland'a inanılmaz görünüyordu. Vücudunun şu an içinde bulunduğu durum düşünülecek olursa orada daha yıllarca yatabilirmiş gibi geliyordu.

Tomurcuğu kemirdi. Enerji, vücuduna bir sel gibi aktı; kasları hareketlendi, kalp atışları hızlandı ama bu hayat doluluk hissi neredeyse geldiği gibi kayboldu. Hemşirelerin ilacı baskın çıkmıştı. Tek yapabileceği umut etmek... ve uyumaktı.

Uyandığında zifiri karanlıktı ve askılar içindeki kollarıyla bacaklarını neredeyse doğal denebilecek bir kolaylıkla hareket ettirebiliyordu. Yastığının altından bir tomurcuk daha çıkardı ve temkinle çiğnedi. Jenna yarım düzine sap bırakmıştı ve ikisinin ucundakiler bitmek üzereydi.

Silahşör sapı yastığın altına geri koydu ve ıslak bir köpeğin silkinmesi gibi titremeye başladı. *Fazla kaçırdım,* diye düşündü. *Şansım varsa kriz geçirmem...*

Kalbi şiddetle çarpıyordu. Sonra bu yetmezmiş gibi koridorda yaklaşan mum ışığını gördü. Eteklerinin hışırtısı ve terliklerinin hafif sesi duyuluyordu.

Tanrılar, neden şimdi? Titrediğimi görecekler...

Roland tüm *dikkatini* toplayarak gözlerini kapadı ve bacaklarının sarsılmasını engellemeye çalıştı. Şu lanetli askılar yerine yatakta olsaydı! Askılar sıtma tutmuş gibi sallanıyordu.

Küçük Hemşireler yaklaştı. Kapalı gözkapaklarının ardındaki mum ışıkları kırmızı bir parlaklık halindeydi. Hemşireler bu gece ne kıkırdıyorlar, ne de kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Neredeyse yanı başına varmışlardı ki, Roland yalnız olmadıklarını fark etti. Ortalarında burnu tıkalıymış gibi gürültülü nefesler alan bir yaratık vardı.

Silahşör, kollarındaki ve bacaklarındaki şiddetli kasılmaları kontrol altında tutarak kapalı gözlerle yatıyordu, ama derisinin altında hâlâ kasları düğümleniyormuşçasına seğirmeler oluyordu. Ona dikkatle bakan biri, bir terslik olduğunu hemen anlardı. Kalbi kırbaçlanan bir at gibi dörtnalaydı, mutlaka görebilir...

Ama baktıkları o değildi, en azından şimdilik.

"Çıkar şunu," dedi Mary. Adi lisanın Roland'ın güçlükle anlayabildiği daha da adileşmiş halinde konuşuyordu. "Sonra da diğerininkini. Haydi, Ralph."

"Visskiniz var?" diye sordu salyası akan yaratık. Lehçesi Mary'den daha ağırdı. "Tütün var?"

"Evet, evet hem de çok var ama ancak şu lanet şeyleri çıkardıktan sonra alabilirsin!" Sesi sabırsız, bir o kadar da korku doluydu.

Roland başını çok dikkatli bir şekilde sola çevirdi ve gözlerini fark edilmeyecek kadar açtı.

Eluria'nın altı Küçük Hemşiresi'nden beşi, ellerinde ince mumlarla, uyuyan John Norman'ın yatağının öte yanında sıralanmışlardı. Mum ışığı John Norman'ı ve en güçlü adama bile kâbuslar gördürecek suratlarını aydınlatıyordu. Gecenin zifiri karanlığında aldatıcı maskelerini bir kenara atmışlardı. Bol giysiler içindeki asırlık cesetlerden farkları yoktu.

Hemşire Mary'nin elinde Roland'ın tabancalarından biri vardı. Bunu görünce Roland'ın içinde kadına karşı yeni bir nefret dalgası belirdi ve bu cüretinin cezasını vereceğine dair kendine söz verdi.

Garipti ama yatağın ayakucunda duran yaratık, kocakarılarla karşılaştırıldığında neredeyse normal görünüyordu. Yeşil yaratıklardan biriydi. Roland, Ralph'i hemen tanıdı. O Melon Şapka'yı unutması uzun zaman alacaktı.

Ralph, Norman'ın yatağının diğer tarafına geçti ve bir anlığına Roland ve hemşireler arasına girdi. Sonra Norman'ın başucunda durdu. Roland hepsini rahatlıkla görebiliyordu.

Norman'ın madalyonu hasta elbisesinin üzerindeydi, belki çocuk uyurken kendisini daha iyi koruyabilir umuduyla göz önünde olmasını tercih etmişti. Ralph erimiş ve şekli bozulmuş eliyle madalyonu tuttu. Yeşil adam madalyonu kaldırırken kadınlar yüzlerinde hevesli ve açgözlü bir ifadeyle onu izliyordu. Sonra Ralph madalyonu geri bıraktı. Hemşirelerin yüzü hayal kırıklığıyla asılmıştı.

"Onu istemiyorum," dedi Ralph gıcırtı gibi sesiyle. "Visski isstiyorum! Tütün isstiyorum!"

"İstediğini alacaksın," dedi Hemşire Mary. "Hem sana, hem aşağılık kabilene yetecek kadar. Ama önce o korkunç şeyi çıkaracaksın! İkisinden de! Anladın mı? Ve sakın bizimle oyun oynamaya kalkma!"

"Yokssa ne olur?" diye sordu Ralph. Güldü. Boğulmakla gargara yapmak arası bir sesti. Boğazı ve ciğerleri kötü bir hastalıkla mahvolmuş, ölüm döşeğindeki bir adamın kahkahasını andırıyordu ama Roland'a göre hemşirelerin kıkırdamalarından çok daha iyiydi. "Ne yaparssınız, Hemşire Mary? Kanımı mı içerssiniz? Kanımı içersseniz ölür kalırssınız, cessediniz de karanlıkta parlar!"

Mary, silahşörün tabancasını doğrulttu. "Ya o korkunç şeyi çıkarırsın ya da olduğun yerde ölürsün."

"Muhtemelen isstediğinizi yaptıktan ssonra da öleceğim."

Hemşire Mary hiçbir şey söylemedi. Diğerleri kara gözleriyle yaratığa bakmayı sürdürdüler.

Ralph düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. Roland, Melon Şapka'nın düşünebildiğinden şüpheliydi. Ama Hemşire Mary ve diğerleri inanmasa da bu kadar hayatta kaldığına göre Ralph biraz da olsa becerikli olmalıydı. Ama elbette buraya gelirken Roland'ın tabancalarını hesaba katmamıştı.

"Ssmasher o tabancaları ssize vermekle hata etmiş," dedi sonunda yaratık. "Bana ssöylemeden ssize vermiş. Ona visski mi verdiniz? Tütün mü?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Hemşire Mary. "O altın parçasını hemen çocuğun boynundan çıkaracaksın yoksa yan tarafta yatan adamın kurşunlarından biri beyninin kalanını havaya uçurur."

"Pekâlâ," dedi Ralph. "İstediğiniz gibi olssun."

Tekrar uzandı ve erimiş parmaklarıyla madalyonu kavradı. Bunu yavaş hareketlerle yapmıştı ama arkadan gelen çok çabuk oldu. Madalyonu hızla çekip zinciri kopardı ve karanlığa doğru fırlattı. Diğer elini uzatıp uzun, tırtıklı tırnaklarını çocuğun boğazına daldırdı ve yırtarak açtı.

Talihsiz çocuğun boğazından, boğuk haykırışı eşliğinde karanlıkta kırmızıdan çok siyah görünen bir kan deryası fışkırdı. Kadınlar çığlık attılar, ama korkuyla değil. Heyecan fırtınasına kapılmış kadınlarınki gibiydi çığlıkları. Yeşil adam unutulmuştu. Roland unutulmuştu. John Norman'ın boğazından fışkıran kan dışında her şey unutulmuştu.

Mumları ellerinden düşürdüler. Mary telaş ve dikkatsizlikle Roland'ın tabancasını bıraktı. Ralph koşarak gölgeler içinde kaybolurken (viski ve tütünü başka zaman alabileceğini düşünmüş olmalıydı; bu gece tüm dikkati hayatını kurtarmak üzerinde odaklanmıştı) silahşörün son gördüğü kurumadan önce mümkün olduğunca çok kan içebilmek için atılan hemşirelerdi.

Kocakarılar yan yataktaki çocuğun kanıyla oburca beslenirken Roland kasları seğirerek, kalbi hızla çarparak sessizce yattı. Sonsuza dek sürecekmiş gibiydi ama sonunda işlerini bitirdiler. Mumlarını tekrar yaktılar ve kendi aralarında mırıltıyla konuşarak uzaklaştılar.

Çorbadaki ilacın etkisi çiğnediği bitkiye bir kez daha baskın geldi ve Roland minnetle uykuya daldı... ama uykusu bu kez sakin değildi.

Rüyasında kasaba meydanındaki yalakta yatan şişmiş cesede bakıyor, AHLAKSIZLIK VE ISLAH KAYITLARI'na düşülmüş notu düşünüyordu. *Yeşil yaratıklar def edildi,* yazılmıştı ve belki de gerçekten def edilmişler ama sonra daha beter bir kabile gelmişti. Kendilerine Eluria'nın Küçük Hemşireleri adını veren bir kabile. Ve ondan önceki yıllarda da isimleri muhtemelen Tejuas'ın veya Kambero'nun veya bir başka

uzak batı kasabasının Küçük Hemşireleri'ydi. Çanları ve böcekleriyle geliyorlardı. Peki nereden? Kim bilir? Önemi var mıydı?

Yalağın kirli suyu üzerindeki gölgesinin yanına bir başka gölge düştü. Roland dönüp bakmaya çalıştı. Yapamadı; olduğu yerde donmuştu. Sonra yeşil bir el omzunu kavradı ve onu çevirdi. Ralph'ti. Melon Şapkası geriye kaykılmıştı; John Norman'ın kanla kıpkırmızı olmuş madalyonu şimdi onun boynunda asılıydı.

"Böö!" diye haykırdı Ralph. Eksik dişleriyle sırıttı. Sandal ağacından kabzası olan büyük tabancayı doğrulttu. Tetiği çekti...

...ve Roland baştan ayağa titreyerek uyandı. Terle kaplı derisi buz kesmişti. Solundaki yatağa baktı. Boştu. Çarşafı düzgünce serilmiş, kar beyazı yastık yatağın başucuna özenle yerleştirilmişti. John Norman'dan hiçbir iz yoktu. Yatak sanki yıllardır boştu.

Roland artık yalnızdı. Tanrılar yardımcısı olsun, artık Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nin, o tatlı ve sabırlı ev sahiplerinin tek hastasıydı. Bu korkunç yerde kalan tek insan, damarlarında sıcak kan akan tek yaratık bir o kalmıştı.

Hâlâ havada asılı yatıyordu. Göğsündeki madalyonu sıkıca kavrayarak boş yatakların üzerinden koridorun sonuna baktı. Biraz bekledikten sonra yastığının altındaki tomurcuklardan birini daha çiğnemeye başladı.

Mary on beş dakika sonra elinde tepsiyle geldiğinde gerçekte olmadığı kadar güçsüz görünerek tepsideki kâseyi aldı. Bu kez kâsede lapa vardı... ama ana maddesinin değişmediğine şüphe yoktu.

"Bu sabah ne kadar iyi görünüyorsun," dedi başhemşire. Yüzü normal görünüyordu, maskenin altında yaşlı bir vampir olduğuna dair ipuçları veren titreşimler yoktu. İyi beslenmişti ve bu da görüntüsüne yansımıştı. Bu düşünceyle Roland'ın midesi altüst oldu. "Yakında eski formuna kavuşacağından hiç şüphem yok."

"Palavra," dedi Roland zayıf bir homurtuyla. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Ayakta duracak halim yok. Yiyeceklerin içine bir şey karıştırdığınızdan kuşkulanmaya başladım."

Mary bu sözleri üzerine neşeyle güldü. "Ah, siz erkekler yok musunuz! Her zaman güçsüzlüklerinizin sorumlusunun içten pazarlıklı kadınlar olduğunu düşünürsünüz! Aslında bizden ne çok çekinirsiniz, ama bunu kendinize bile itiraf edemezsiniz!"

"Kardeşim nerede? Gece rüyamda burada bir kargaşa olduğunu gördüm. Ve şimdi de kardeşim ortada yok."

Mary'nin gülümsemesi hafifçe soldu. Gözlerinde tuhaf bir ışıltı belirdi. "Ateşi çok yükseldi ve bulaşıcı bir hastalığı olma ihtimalini düşünerek onu Düşünceli Ev'e götürdük."

Onu mezara götürdünüz, diye düşündü Roland. *Belki orası da bir tür Düşünceli Ev.*

"O çocukla kardeş olmadığınızı biliyorum," dedi Mary lapayı yiyişini izlerken. Roland vücudundaki enerjinin onu terk ettiğini hissetmeye başlamıştı bile. "*Sigulun* varlığı bir şey kanıtlamaz. Kardeş değilsiniz. Neden yalan söylüyorsun? Bu günah değil mi?"

"Böyle bir fikre nereden kapıldın, hemşire?" diye sordu Roland tabancalardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ederek.

"Başhemşire pek çok şeyi bilir. Neden itiraf etmiyorsun, Jimmy? İtiraf etmenin ruha iyi geldiği söylenir."

"Bana Jenna'yı gönderirseniz belki size daha fazlasını anlatırım."

Mary'nin yüzündeki hafif gülümseme, tebeşirle yazılmış bir yazının yağmur altında yok olması gibi silindi. "Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

"İyi biri," dedi Roland. "Başkalarına pek benzemiyor."

Mary sırıttı ve iri dişleri gözler önüne serildi. "Onu bir daha görmeyeceksin. Kafasını karıştırdın ve bunun devam etmesine izin veremem."

Gitmek üzere arkasını döndü. Roland zayıf görünmeye ve fazla abartmamaya çalışarak (rol yapmakta hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı) kâseyi uzattı. "Bunu almayacak mısın?"

"Başına geçirip takke olarak kullanabilirsin. Ya da istersen kıçına sok. seninle işim bittiğinde anlatmak için yalvaracaksın, seni susturana dek konuşacak, daha fazlasını anlatmak isteyeceksin!"

Bu sözlerin ardından eteğini hafifçe kaldırarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Roland onun gibi yaratıkların gündüzleri ortaya çıkamayacağını duymuştu. Eski hikâyelerin bu kısmının yanlış olduğu kesindi. Ama bir başka kısmı doğru gibi görünüyordu; şekilsiz bir karartı hemen yanı başında onu izliyordu ama kadının gölgesi yoktu.

VI. JENNA. HEMŞİRE COQUINA. TAMRA, MICHELA, LOUISE. HAÇLI-KÖPEK. SONRASINDA OLANLAR.

Roland'ın hayatının en uzun günlerinden biri oldu. Ara ara kestirdi ama hiç derin uyumadı; tomurcuklar görevini yapıyordu ve Jenna'nın yardımıyla oradan kurtulabileceğine inanmaya başlamıştı. Bir de tabancaları sorunu vardı. Belki Jenna onları almasına yardım edebilirdi.

Geçmek bilmeyen saatlerde eski günleri düşündü, Gilead'ı ve dostlarını, Geniş Dünya Fuarı'nda neredeyse kazanacağı yarışmayı. Sonunda kazı alan bir başkası olmuştu ama Roland da bir şans yakalamıştı. Annesini ve babasını düşündü; yaşamı boyunca nazik ve iyi olmaya çalışan Abel Vannay'yi ve Roland çölde onu eyerinden düşürene dek kötülüğün tarafında olan Eldred Jonas'ı düşündü.

Ve her zaman olduğu gibi Susan'ı düşündü.

Beni seviyorsan göster, demişti Susan... ve Roland da dediğini yapmıştı.

Yapmıştı.

Zaman bu şekilde geçti. Zorlu geçen saat başlarında yastığının altından bir tomurcuk çıkarıp çiğnedi. Bitkinin içindeki madde vücuduna girerken artık eskisi gibi titremiyor, kalp atışları delice hızlanmıyordu. Tomurcuklar artık hemşirelerin verdiği ilaçla yaptığı mücadeleden galip çıkıyordu.

Güneşin ipek tavan üzerine dağılan parlaklığı yavaşça solmaya başladı ve yatakların hizasında daima varmış gibi görünen loşluk, tavana doğru yükselerek reviri kararttı. Uzun odanın batı duvarı, günbatımının kırmızımsı turuncu renklerine büründü.

Bu kez akşam yemeğini getiren Hemşire Tamra'ydı, çorba ve yanında yine lapa. Roland'ın elinin yanına bir de çöl zambağı koydu. Koyarken gülümsüyordu. Yanakları kızarmıştı. O gün hepsinin yüzü patlayana dek kan emmiş sülükler gibi kırmızıydı.

"Hayranından, Jimmy," dedi Tamra. "Sana çok iyi davranıyor! Zambak, 'verdiğim sözü unutma' anlamına gelir. Sana ne sözü vermişti, Johnny'nin ağabeyi Jimmy?"

"Beni görmeye geleceğini ve konuşacağımızı."

Tamra öyle bir kahkaha attı ki alnındaki çanlar çıngırdadı. Coşkulu bir neşeyle el çırptı. "Ne kadar hoş! Evet, hem de çok!" Gülümseyerek Roland'a doğru eğildi. "Bu sözün asla tutulamayacak olması ne yazık. Onu bir daha asla göremeyeceksin, güzel adam." Kâseyi aldı. "Başhemşirenin kararı." Gülümsemeye devam ederek ayağa kalktı. "Neden o çirkin altın *sigulu* çıkarmıyorsun?"

"Çıkarmam."

"Kardeşin çıkardı, bak!" Eliyle işaret etti ve Roland gözucuyla Ralph'in fırlattığı yerde, koridorda duran altın madalyona baktı.

Hemşire Tamra, yüzüne yapışmış gibi görünen gülümsemesiyle ona döndü.

"Onu hasta edenin o çirkin şey olduğuna karar verdi ve çıkarıp attı. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Roland tekrarladı. "Hiç sanmıyorum."

"Sen bilirsin," dedi kadın umursamazca kâseyi alıp uzaklaştı.

Roland giderek bastıran uykuya revirin batı duvarındaki kızıl alevler küllere dönüşüp alacakaranlık çökünceye kadar direndi. Sonra tomurcuklardan birini daha çiğnedi ve vücuduna güç aşılandığını hissetti. Kalp çarptıran, kaslarını titreten sahte bir enerji değil, gerçek güçtü. Düştüğü yerde günün son ışıklarıyla parlayan altın madalyona baktı ve içinden John Norman'a söz verdi: *ka* seyahatlerinden birinde karşılaşmalarına izin verirse diğer madalyonla beraber onu da Norman'ın akrabalarına verecekti.

O gün ilk defa kendisini huzurlu hissederek uyudu. Uyandığında zifiri karanlık çökmüştü. Doktor böcekler daha önce olmadığı kadar tiz bir

sesle şarkı söylüyorlardı. Yastığının altından bir tomurcuk çıkarıp çiğnemeye başlamıştı ki soğuk bir ses, "Başhemşire haklıymış," dedi. "Gizli haltlar çeviriyormuşsun."

Roland'ın kalbi duracakmış gibi oldu. Etrafına bakındı ve Hemşire Coquina'nın ayağa kalktığını gördü. Roland uyurken sessizce içeri girmiş ve sağındaki yatağın altına saklanarak onu gözlemişti.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Coquina. "Yoksa..."

"Benden aldı."

Coquina hızla döndü. Jenna koridorda onlara doğru ilerliyordu. Gül işlemeli elbisesini çıkarmıştı. Çanların dizili olduğu örtüyü hâlâ takıyordu, ama örtünün uçları basit, kareli bir tişörtün omuzlarına doğru iniyordu. Tişörtün altına kot pantolon ve düz tabanlı çöl çizmeleri giymişti. Elinde bir şey vardı. Roland'ın emin olabilmesi için fazla karanlıktı ama sanki...

"*Sen*," diye fısıldadı Hemşire Coquina sonsuz bir nefretle. "Başhemşireye söylediğimde..."

"Kimseye bir şey söylemeyeceksin," dedi Roland.

Onu saran şeritlerden kurtulmak için bir plan yapmış olsaydı şüphesiz başarısız bir sonuç alırdı ama her zamanki kural işledi ve silahşör en az düşündüğü zamanda en iyi performansı gösterdi. Birkaç saniye içinde kolları ve sol bacağı serbest kaldı. Ama sağ bileği askıda kalmıştı. Sağ bacağı havada, omuzları yatağın üzerindeydi.

Coquina bir kedi gibi tıslayarak ona döndü. Dudakları gerildi ve sipsivri dişleri ortaya çıktı. Parmaklarını açarak Roland'ın üzerine atıldı. Tırnakları uzun ve sivri görünüyordu.

Roland madalyonu kaptı ve ona doğru kaldırdı. Coquina tıslayarak geriledi ve hızla Jenna'ya döndü. "Sana gününü göstereceğim, seni aptal!" diye haykırdı.

Roland bacağını kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. Lanet olası askı her nasılsa bir darağacı ilmeği gibi bileğine dolanmıştı.

Jenna ellerini kaldırınca daha önceki düşüncesinde yanılmamış olduğunu gördü: tabancalarını getirmişti. Gilead'dan ayrılırken taktığı kemerin üzerindeki meşin tabancalıkta duruyorlardı.

"Vur onu, Jenna! Vur onu!"

Ama Jenna, Roland'ın örtüsünü geri itmesi için ısrar ettiği gün yaptığı gibi başını iki yana salladı. Çanlar, silahşörün beynine iğneler batıyormuş gibi hissetmesine yol açacak kadar tiz bir ses çıkardı.

Kara Çanlar. Ka-tet'lerinin sigulu. Ne...

Doktor böceklerin şarkısı çanların sesine benzeyen bir keskinlikle yükseldi. Artık şarkıları kulağa hoş gelmiyordu. Hemşire Coquina'nın Jenna'nın boğazına yönelmiş elleri havada duraksadı; Jenna ne gerilemiş, ne gözünü kırpmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Coquina. "*Yapamazsın!*"

"*Yaptım bile,*" dedi Jenna ve Roland böcekleri gördü. Sakallı adamın bacağından inenler küçük bir taburdu. Gölgelerin içinden çıkansa bir orduydu; eğer böcek değil de birer insan olsaydılar sayıları Orta-Dünya'nın uzun ve kanlı tarihi boyunca silah taşımış tüm askerlerinden fazla olurdu.

Bununla birlikte Roland'ın uzun süre unutamayacağı, rüyalarında onu takip edecek olan görüntü bu ordunun koridorda ilerleyişi değil, yatakları kaplayışıydı. Koridorun iki yanına sıralanmış yatakları ilerlemekte olan bir gölge gibi kaplıyorlardı.

Coquina korkuyla haykırdı ve kendi alnındaki çanları çalmak için başını iki yana salladı. Çıkan ses, Kara Çanlar'ın sesiyle karşılaştırıldığında çok cılız ve etkisiz kalmıştı.

Böcekler yeri ve yatakları siyah bir örtü gibi kaplayarak ilerlemeye devam ediyordu.

Jenna, çığlık atan Coquina'nın yanından hızla geçerek Roland'ın tabancalarını yatağa, silahşörün yanına bıraktı ve bileğini saran askıya sertçe asılıp kopardı. Roland serbest kalan bacağını geri çekti.

"Gel," dedi Jenna. "Onları harekete geçirdim ama durdurmak çok zor olabilir."

Hemşire Coquina'nın çığlıkları acı dolu feryatlara dönmüştü. Böcekler onu bulmuştu.

"Bakma," dedi Jenna, Roland'ın ayağa kalkmasına yardım ederek. Roland daha önce ayakta olduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Gel.

Acele etmeliyiz, diğerlerini uyandıracak. Çizmelerini ve giysilerini dışarıya, yol kenarına koydum, taşıyabildiğim kadarını taşıdım. Nasılsın? Kendini yeterince güçlü hissediyor musun?"

"Sayende." Daha ne kadar güçlü kalabileceğini bilmiyordu... ve o an bunun bir önemi de yoktu. Jenna'nın tomurcuklardan ikisini aldığını gördü -askılardan kurtulmaya çalışırken hepsi etrafa saçılmıştı- ve koridorda hızla ilerlemeye başladılar. Böceklerden ve çığlıkları artık hafiflemeye başlamış olan Hemşire Coquina'dan uzaklaştılar.

Roland hızını hiç kesmeden kemerini taktı. Üç sıra yatağı geçmişlerdi ki çadırın girişine vardılar. Tavan ve duvarlar yıpranmış, ay ışığını geçirecek kadar ince bir kumaştandı. Ve yataklar gerçekten yatak değil, iki sıra eski püskü şilteydi.

Hemşire Coquina'nın olduğu yerde debelenen, simsiyah bir tümsek vardı. Onu görünce Roland'ın aklında nahoş bir düşünce belirdi.

"John Norman'ın madalyonunu unuttum!" Bir pişmanlık -neredeyse keder- hissi benliğini sardı.

Jenna elini cebine sokarak madalyonu çıkardı. Ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Yerden almıştım."

Roland madalyonu görmenin mi, yoksa madalyonu onun elinde görmenin mi kendisini daha mutlu ettiğini bilmiyordu. Bu, onun diğerleri gibi olmadığı anlamına geliyordu.

Sonra sevincini tam anlamıyla sindiremeden Jenna, "Al onu Roland," dedi. "Daha fazla tutamam." Ve Roland madalyonu aldığında genç kadının parmaklarındaki yanıkları gördü.

Elini tuttu ve her yanığın üzerine bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Jenna. Ağlıyordu. "Teşekkür ederim, hayatım. Öpülmek öyle güzel ki... tüm acıya değer. Şimdi..."

Roland bakışlarının yukarıda bir yere yöneldiğini görerek o tarafa döndü. Kayalık bir patikadan hareketli ışıklar iniyordu. Arkalarında, yaşadıkları bina vardı, bin yıllıkmış gibi görünen yıkıntı halinde bir *çiftlik*

eviydi. Üç mum vardı; yaklaştıklarında Roland sadece üç hemşire olduğunu gördü. Mary aralarında yoktu.

Tabancalarını çekti.

"Oooo, bir silahşörmüş!" Louise.

"*Korkunç* bir adam!" dedi Michela.

"Hem ateşleyicilerine, hem de sevgilisine kavuşmuş!" dedi Tamra.

"Fahişesine!" diye Louise ilave etti.

Öfkeyle güldüler. Korkmuyorlardı... en azından onun silahlarından korkmadıkları belliydi.

"Onları yerlerine koy," dedi Jenna ve baktığında Roland'ın zaten öyle yapmış olduğunu gördü.

Bu arada diğerleri yaklaşmıştı.

"Ooo, bakın, ağlıyor!" dedi Tamra.

"Elbisesini çıkarmış!" dedi Michela. "Belki de yeminini bozduğu için ağlıyordur."

"Neden ağlıyorsun, güzelim?" diye sordu Louise.

"Çünkü yanan parmaklarımı öptü," dedi Jenna. "Daha önce hiç öpülmemiştim. Gözyaşlarımı tutamadım."

"Ooooo!"

"*Ha-rika!*"

"Bir sonraki hamlesi şeyini ona sokmak olacak. Bu daha da *harika!*"

Jenna bu alaycı sözleri hiçbir kızgınlık belirtisi göstermeden dinledi. Sustuklarında, "Onunla gidiyorum," dedi. "Yoldan çekilin."

Sahte kahkahaları şokla bıçak gibi kesildi ve ona bakakaldılar.

"Hayır!" diye fısıldadı Louise. "Delirdin mi sen? Ne olacağını biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum. Tıpkı senin bilmediğin gibi," dedi Jenna. "Ayrıca, umurumda değil." Hafifçe döndü ve elini paçavraya dönmüş hastane çadırının girişine doğru kaldırdı. Ay ışığında rengi cansız bir griye dönüşmüştü. Tepesine bir kızıl haç çizilmişti. Roland hemşirelerin dışarıdan küçük ve basit, içeriden büyük ve çarpıcı görünen bu çadırla kaç kasabaya gittiğini merak etti. Kaç yılda kaç kasaba...

Doktor böcekler, çadırın ağzından siyah, parlak bir dil gibi dışarı çıkıyordu. Şarkı söylemeyi kesmişlerdi. Sessizlikleri korkunçtu.

"Yoldan çekilin yoksa onları üzerinize salarım," dedi Jenna.

"Yapamazsın!" diye haykırdı Hemşire Michela dehşet yüklü bir sesle.

"Yaparım. Hemşire Coquina'ya yaptım bile. Artık o da doktorların ilaçlarının bir parçası."

Solukları cansız ağaç dalları arasından geçen soğuk rüzgâr gibiydi. Jenna'nın bu kadar ileri gidebileceğini asla düşünmemiş oldukları belliydi.

"O halde lanetlendin," dedi Hemşire Tamra.

"Lanetlenmekten bahsedenlere bakın! Yoldan çekilin."

Çekildiler. Roland önlerinden geçerken gerilediler... Jenna geçerken ise oldukları yerde iyice büzüldüler.

"Lanetlenmek mi?" diye sordu Roland harap haldeki *çiftlik evinin* yanından dolaşıp arkasındaki patikaya vardıklarında. Ay, bir kaya yığını üzerinde parlıyordu. Roland ay ışığının aydınlığında uçurumun altında siyah bir bölge olduğunu gördü. Hemşirelerin Düşünceli Ev dedikleri mağara orası olmalıydı. "Ne demek istediler?"

"Boş ver. Şimdi odaklanmamız gereken tek sorun, Mary. Şimdiye kadar ortaya çıkmamış olması hiç hoşuma gitmiyor."

Daha hızlı yürümeye çalıştı ama Roland onu kolundan tutarak durdurdu ve çevirdi. Böceklerin şarkısını hâlâ duyabiliyordu ama sesleri artık çok hafiflemişti; Hemşirelerin bölgesinden uzaklaşıyorlardı. Kafasının içindeki pusula hâlâ çalışıyorsa Eluria'yı da artlarında bırakıyor olmalıydılar; kasaba diğer yönde kalmıştı. Kasabanın kabuğu, diye düzeltti düşüncesini.

"Ne demek istediler, söyle."

"Hiçbir şey de olmayabilir. Sorma, Roland... sormanın ne faydası var? Olanlar oldu, köprüler yakıldı. Artık geri dönemem. Yapabilseydim de dönmezdim." Dudağını ısırarak başını kaldırdı, eğdi. Tekrar kaldırdığında yanaklarında gözyaşları vardı. "Onlarla birlikte beslendim. Bazı zamanlar kendime engel olamadım. Tıpkı senin, içinde ne olduğunu bile bile o çorbayı içmen gibi."

Roland, John Norman'ın söylediklerini hatırladı. *Bir adamın yemek yemesi gerekir... kadının da.* Başını salladı.

"O şekilde devam edemezdim. Sonunda lanetleneceksem bu onların değil, benim seçimim olsun. Annem beni onlara getirdiğinde iyiliğimi düşünüyordu ama yanılıyordu." Roland'a çekingen, korkulu gözlerle baktı ama bakışlarını kaçırmadı. "Yolunda seninle birlikte ilerleyeceğim, Gilead'lı Roland. Elimden geldiğince veya beni istediğin sürece."

"Yolumda benimle birlikte ilerleyebilirsin," dedi Roland. "Ve ben de..."

Yanımda olman benim için bir lütuf, diye devam edecekti ama patikanın ilerisinde, Küçük Hemşireler'in konakladığı vadinin tam çıkış noktasındaki gölgelerden soğuk bir ses duyuldu.

"Böyle dokunaklı bir sahneyi bölmek zorunda kalmak ne kötü. Ama buna mecburum."

Hemşire Mary gölgeler arasından çıktı. Göğsünde gül işlemesi olan bembeyaz giysisi çadırın dışında gerçekte olduğu haliyle görünüyordu; bir cesedin kefeni. Paçavraya dönmüş leş gibi kumaş parçalarının altından buruş buruş bir surat ve kapkara iki göz görünüyordu. Gözleri çürük hurmalara benziyordu. Dört sivri diş, yaratığın tüyler ürpertici gülümsemesiyle ortaya çıkmıştı.

Hemşire Mary'nin alnındaki çanlar öttü... ama onlar Kara Çanlar değil, diye düşündü Roland. Aralarında fark vardı.

"Önümüzden çekil," dedi Jenna. "Yoksa *can tamı* üzerine salarım."

"Hayır," dedi Hemşire Mary yaklaşarak. "Yapamazsın. Diğerlerinden ayrılıp bu kadar uzağa gelmezler. Başını o lanet çanlar yerlerinden çıkana dek sallayabilirsin. Gelmeyeceklerdir."

Jenna başını sertçe iki yana salladı. Çanlar tiz bir sesle öttü ama daha önce olduğu gibi Roland'ın beynine iğneler batıyormuş hissi verecek kadar keskin değildi. Ve doktor böcekler -Jenna'nın deyimiyle *can tam*- gelmedi.

Mary'nin gülümsemesi genişledi (Roland, böceklerin gelmeyeceğinden onun da son ana kadar emin olmadığını düşündü). Ceset, kadın top-

rağın üzerinde kayıyormuş gibi onlara biraz daha yaklaştı. Kara gözleri Roland'a döndü. "Elindekini bırak."

Roland tabancalarından birini elinde tuttuğunu fark etti. Onu ne zaman eline aldığını hatırlamıyordu.

"Kutsanmadığı veya bir mezhebin kutsal sıvısına -kan, su, meni- batırılmadığı sürece o elindeki benim gibiler üzerinde işe yaramaz, silahşör. Çünkü ben maddeden çok gölgeden yaratıldım."

Yine de Roland'ın ona ateş etmesini bekliyordu; silahşör bunu kadının gözlerinden anlamıştı. *Tek sahip olduğun, o ateşleyiciler,* diyordu gözleri. *Onlar olmadan halin çadırda asılı yatıyor olmaktan* farksız.

Roland ateş etmedi. Tabancasını kılıfına koydu ve kadının üzerine atıldı. Hemşire Mary şaşkın bir çığlık attı ama çığlığı fazla uzun sürmedi; Roland'ın parmakları kadının boğazını sardı ve sesi neredeyse başladığı an kesti.

Kadının derisinin verdiği his mide bulandırıcıydı, sadece canlı değil, *değişkendi.* Ondan uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi. Roland ellerinin arasından sıvı gibi *aktığını* hissetti. Duyduğu his, kelimelere dökülemeyecek kadar korkunçtu. Ama onu boğarak öldürmeye kararlıydı. Parmaklarının baskısını arttırdı.

Sonra mavi bir ışık şimşek gibi parladı (Roland daha sonra bu ışığın havada değil, kafasının içinde olduğunu düşündü; sanki beyninde kısa ama çok şiddetli bir fırtına kopmuştu.) ve elleri kadının boynundan geri savruldu. Bir an için kadının boynunda ellerinin şeklinde çukurlar gördü. Hemen ardından vücudu geriye savruldu, sırtı arkasındaki kaya yığınına çarptı ve başına gözlerinin önünde yıldızlar görmesine sebep olan sert bir darbe aldı. Muhtemelen bir kaya çıkıntısına çarpmıştı.

"Hayır, güzel adam," dedi kocakarı yüzünü buruşturarak. Donuk, korkunç gözlerinde sessiz kahkahalar vardı. "Benim gibilerini boğamazsın ve bu küstahlığının bedeli ağır olacak. Bedenini yüz ayrı parçaya böleceğim! Ama önce yeminine sadık kalmayı bilmeyen şu kıza haddini bildireceğim. O kahrolası çanları da alacağım elbette."

"Becerebilirsen gel de al!" diye bağırdı Jenna titrekçe ve başını iki yana salladı. Kara Çanlar alay edercesine, tahrik ederek öttü.

Mary'nin gülümsemesi silindi. "Oh, yapabilirim," diye fısıldadı. Ağzı derin bir uçurum gibi açıldı. Dişleri, kırmızı bir yastıktan fırlayan sivri kemik iğnelere benziyordu. "Yapabilirim ve..."

Üstlerinden bir hırıltı duyuldu. Hırıltı yükseldi ve bir dizi havlamaya dönüştü. Mary soluna döndü ve Roland havlayan köpek üzerinde durduğu kayadan ayrılmadan hemen önce başhemşirenin yüzünde beliren şaşkınlığı açıkça gördü.

Yıldızların önünde kapkara bir şekil olan ve gerilmiş bacaklarıyla garip bir tür yarasa gibi görünen şey kadının yarı yükselmiş kolları arasından göğsüne atlayarak onu yere yıkıp dişlerini boğazına geçirmeden önce Roland ne olduğunu anlamıştı.

Hemşire Mary yere düşerken keskin bir çığlık attı. Çığlığı, Roland'ın beyninde Kara Çanlar ile aynı etkiyi uyandırmıştı. Sendeleyerek, soluk soluğa ayağa kalktı. Gölgeler içindeki yaratık ön ayaklarını kadının başının iki yanına, arka ayaklarını da kefenin gül motifi işlenmiş göğsüne yerleştirerek Mary'nin boğazını yırtmaya devam etti.

Roland, Hemşire Mary'ye büyülenmişçesine bakakalmış olan Jenna'yı kolundan yakaladı.

"Haydi!" diye bağırdı. "Senden de bir lokma almaya niyetlenmeden uzaklaşalım!"

Roland ve kolundan çektiği Jenna yanından geçerken köpek onlara aldırmadı bile. Mary'nin başını vücudundan neredeyse ayırmıştı.

Kadının eti her nasılsa değişiyor gibiydi -muhtemelen çürüyordu- ama olan her neyse Roland görmek istemiyordu. Jenna'nın görmesini de istemiyordu.

Yarı koşarak, yarı yürüyerek tırmandılar. Tepeye ulaştıklarında ay ışığı altında başları öne eğik, el ele, soluk soluğa bir süre dinlendiler.

Aşağıda kalan köpeğin sesi neredeyse duyulmaz olmuştu. Jenna sordu. "Neydi o? Biliyorsun, bildiğini yüzünden anladım. Ve nasıl oldu da

ona saldırabildi? Hepimiz hayvanlar üzerinde güce sahibiz ama en güçlümüz oydu."

"O hayvanın üzerinde gücünüz olamaz." Roland yanındaki yatakta yatan talihsiz çocuğu hatırladı. Norman madalyonların hemşireleri nasıl olup da uzak tuttuğunu anlayamamıştı... altın ya da Tanrı demişti. Roland artık cevabı biliyordu. "Bir köpek. Basit bir kasaba köpeği. Yeşil yaratıklar beni pusuya düşürüp hemşirelere götürmeden önce onu kasaba meydanında görmüştüm. Sanırım koşup kaçabilen bütün hayvanlar kaçtı ama o kaçmadı. Eluria'nın Küçük Hemşireleri'nden korkması için bir sebep yoktu ve bunu bir şekilde biliyordu. Göğsünde İsa dininin sembolü var. Beyaz tüylerin üzerinde siyah tüyler. Sanırım tamamen rastlantısal. Her neyse, Mary'nin işini bitirdi. Bu civarda olduğunu biliyordum. Birkaç kez havladığını duymuştum."

"Neden?" diye fısıldadı Jenna. "Neden geldi? Neden kaldı? Ve neden Mary'ye o şekilde saldırdı."

Gilead'lı Roland bu tür cevabı olmayan, gizemli sorulara her zaman verdiği cevabı söyledi: "*Ka.* Haydi. Uyuyacak bir yer bulmadan önce buradan mümkün olduğunca uzaklaşalım."

Mümkün olan mesafe en fazla on iki kilometre oldu... muhtemelen o kadar bile değil, diye düşündü Roland adaçayı kokuları arasında bir kaya çıkıntısının altına oturduklarında. Belki sekiz kilometre. Yavaş gitmelerinin sebebi kendisiydi, daha doğrusu çorbadaki ilaçtan vücudunda kalanlar. Yardımsız daha fazla ilerleyemeyeceğini anladığında Jenna'dan bir tomurcuk istedi. Genç kadın bitkideki maddenin yorucu hareketlerle birleştiğinde kalbini durdurabileceğini söyleyerek isteğini reddetti.

"Ayrıca," dedi buldukları kuytu yerin duvarına sırtını yaslayarak. "Takip etmezler. Geri kalanlar -Michela, Louise, Tamra- gitmek üzere toparlanıyordur. Zamanı geldiğinde ayrılmayı bilirler; bu yüzden bunca zamandır varlıklarını sürdürebiliyorlar. Sürdürebiliyoruz. Bazı yönlerden çok güçlüyüz ama zayıflıklarımız daha fazla. Hemşire Mary bunu unuttu. Sanırım sonunun gelmesine haçlı-köpek kadar kendi kibri de sebep oldu."

Roland'ın çizmeleriyle giysilerini almakla kalmamış, iki küçük kesesini de getirmeyi başarmıştı. Şiltesini ve büyük çantasını getiremediğini söyleyip (taşıyamayacağı kadar ağırdılar) bunun için özür dilemeye kalkmıştı ki, Roland parmağını dudağına bastırarak onu susturdu. Elinde olanların varlığını bile bir mucize olarak görüyordu. Ve ayrıca (bunu ona söylememişti ama genç kadın muhtemelen biliyordu) onun için sadece tabancaları önemliydi. Babasına, büyükbabasına, rüyalar ve ejderlerin hâlâ dünya üzerinde olduğu Arthur Eld'in günlerinden beri ailesine ait olan tabancaları.

"İyi olacak mısın?" diye sordu yerleştiklerinde. Ay batmıştı ama şafağa daha en az üç saat vardı. Adaçayının tatlı kokusuyla sarılmışlardı. Mor bir koku, diye düşünmüştü Roland... ve daha sonra da hep aynı şekilde düşündü. Birazdan üzerinde uykuya dalacağı sihirli bir yatak gibiydi. Daha önce kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti.

"Bilmiyorum, Roland." Ama silahşör, Jenna'nın bu cevabı verirken bile bildiğini sanıyordu. Annesi onu bir kez geri götürmüştü; artık onu geri götürecek bir annesi yoktu. Ve diğerleriyle birlikte beslenmiş, onların bir parçası olmuştu. *Ka* bir çark, aynı zamanda hiç kimsenin kaçamayacağı bir ağdı.

Ama tüm bunları düşünmek için fazlasıyla yorgundu... hem düşünmenin ne yararı olacaktı? Söylediği gibi, köprüler yakılmıştı. Vadiye dönecek olsalar da çok büyük bir ihtimalle hemşirelerin Düşünceli Ev dedikleri mağaradan başka bir şey bulamayacaklardı. Kalan hemşireler kâbuslara yuva olan çadırlarını toplayıp gitmiş olacaklar, geride sadece serin gece esintisinin taşıdığı böcek ve çan sesleri kalacaktı.

Jenna'ya baktı, elini kaldırdı (kilolarca ağır gibiydi) ve alnına düşen virgül şeklindeki perçeme dokundu.

Jenna utanarak güldü. "Onu bir türlü zapt edemiyorum. Sahibi gibi asi."

Perçemi çekmek için elini kaldırdı ama yapamadan Roland parmaklarını yakaladı. "Çok güzel," dedi. "Gece kadar siyah ve sonsuzluk kadar güzel."

Olduğu yerde doğruldu (bunun için çaba sarf etmesi gerekmişti), bitkinlik, yumuşak eller gibi bedenini aşağı çekiyordu. Perçeme bir öpücük kondurdu. Jenna gözlerini kapadı ve içini çekti. Roland onun titrediğini hissedebiliyordu. Kaşının üzerinde teni serin, saçı ipeğimsiydi.

"Örtünü daha önce yaptığın gibi geri it," dedi.

Jenna hiç konuşmadan söylediğini yaptı. Bir an için Roland'ın tek yaptığı ona bakmak oldu. Genç kadın gözlerini kaçırmadan ona karşılık verdi. Roland uzanarak ipek saçları okşadı, yumuşak dolgunluğunu hissetti (yağmur gibi, diye düşündü, ağırlığı olan yağmur gibi) ve omuzlarından tutarak iki yanağından öptü. Bir anlığına geri çekildi.

"Beni bir erkeğin bir kadını öptüğü gibi öper misin, Roland? Dudaklarımdan?"

"Evet."

Ve ipek duvarlı revirde hayal etmiş olduğu gibi onu öptü. Genç kadın daha önce hiç öpüşmemiş birinin tatlı beceriksizliğiyle ona karşılık verdi. Belki sadece rüyalarında öpüşmüştü. Roland onunla sevişmeyi düşündü -çok uzun zaman olmuştu ve Jenna çok güzeldi- ama onu öperken uyuyakaldı.

Rüyasında haçlı-köpeği gördü. Açık bir arazinin başında durmuş havlıyordu. Köpeği rahatsız edenin ne olduğunu görmek için ilerledi ve gördü. Düzlüğün diğer ucunda Kara Kule yükseliyordu. Batmakta olan güneşin kızıl-turuncu ışıkları kulenin ardından donukça parlıyordu. Korkutucu pencereleri spiral şeklinde yükseliyordu. Köpek Kule'yi görünce durdu ve ulumaya başladı.

Çanlar -son derece tiz ve kıyamet gibi korkunç- çalmaya başladı. Kara Çanlar olduğunu biliyordu ama seslerinin tonu gümüşler gibi parlaktı. Çanların sesi üzerine Kara Kule'nin karanlık pencereleri ölümcül bir kızıl ışıkla parladı, zehirli güllerin kırmızısı. Dayanılmaz bir acıyla yükselen çığlık geceyi sardı.

Rüya bir anda yok oldu ama bir iniltiye dönüşmeye yüz tutan çığlık sürüyordu. Bu kısım gerçekti, Son-Dünya'nın ucunda yükselmekte olan Kule kadar gerçekti. Roland gözlerini şafağın ilk ışıklarına ve çöl adaça-

yının yumuşak, mor kokusuna açtı. Daha uyanık olduğunu kavrayamadan tabancalarını çekmiş, ayağa fırlamıştı.

Jenna gitmişti. Kesesinin yanında boş çizmeleri duruyordu. Biraz ötede kot pantolonu bir yılanın eski derisi gibi bırakılmıştı. Onun üstünde bir tişört vardı. Roland hayretle tişörtün eteklerinin hâlâ kotunun beline sokulu halde durduğunu gördü. Onların ötesinde, tozlu toprağın üzerinde boş örtü yayılmıştı. Roland bir an için yanılarak duyduğu sesin örtüdeki çanlardan geldiğini sandı.

Ama ses çanlardan değil, böceklerden geliyordu. Şarkı söylüyorlardı. Sesleri cırcırböceklerine benziyordu ama daha hoştu.

"Jenna?"

Cevap yoktu... böceklerin tepkisi hariç. Şarkı söylemeyi aniden kesmişlerdi.

"Jenna?"

Hiçbir şey. Sadece rüzgâr ve adaçayı kokusu.

Ne yaptığını düşünmeden (rol yapmak gibi düşünerek davranmakta da iyi sayılmazdı) eğilip örtüyü yerden aldı ve salladı. Kara Çanlar öttü.

Bir süre için hiçbir şey olmadı. Sonra binlerce küçük siyah yaratık ortaya çıktı ve çatlamış toprağın üzerinde toplandı. Roland ambarcının yatağından aşağı inen taburu hatırlayarak bir adım geriledi. Sonra olduğu yerde kaldı. Böceklerin de yerlerinde durduklarını görmüştü.

Anladığını sanıyordu. Buna biraz da Hemşire Mary'nin derisinin altında hissettikleri yardımcı oldu... *değişkendi,* bir değil, birçok şey gibi. Anlamasına yardım eden bir başka şey ise Jenna'nın söylediği cümleydi: *onlarla birlikte beslendim.* Ve onun gibilerin asla ölmediği... ama *değişebileceği.*

Böcekler beyaz, çorak toprak üzerinde titreştiler.

Roland çanları tekrar salladı.

Böcekler dalgalandı ve bir şekil oluşturmaya başladılar. Nasıl devam edeceklerini bilememiş gibi duraksadılar, tekrar bir araya geldiler ve yine

denediler. Kuru toprağın üzerinde oluşturmaya çalıştıkları şekil, Ulu Harfler'den biriydi: C.

Ama bu tam anlamıyla bir harf sayılmazdı. Bir kıvrımdı. Virgül şeklinde.

Böcekler şarkı söylemeye başladılar. Roland'a ismini sesleniyorlar gibi gelmişti.

Çanlı örtü, uyuşan parmaklarının arasından kayıp düştü. Düştüğü an böcekler, oluşturdukları şekli bozarak dörtbir yana koşmaya başladılar. Roland onları geri çağırmayı düşündü -çanları çalmak onları geri getirebilirdi- ama ne için? Sonra ne olacaktı?

Sorma, Roland. Olanlar oldu, köprüler yakıldı.

Bütünlük bozulunca yok olması gereken düşünme yetisini kaybetmiş olan bin küçük parçayı iradesiyle bir araya getirip son bir kez Roland'a gelmişti... bir şekilde düşünebilmişti, o şekli çizebilecek iradeyi göstermişti. Kim bilir ne büyük bir güç gerektirmişti?

Böcekler dağılıp uzaklaşmaya devam etti. Bazıları kayaların arasında, birazı toprağın çatlaklarında gözden kayboldu. Belki kuytuda sıcağın azalmasını bekleyeceklerdi.

Gitmişlerdi. *O* Gitmişti.

Roland yere oturdu ve yüzünü elleri arasına aldı. Bir an için ağlayacak gibi oldu ama bu his zamanla azaldı; başını tekrar kaldırdığında gözleri siyahlı adam Walter'ın izini sürerek varacağı çöl kadar kuruydu.

Sonunda lanetleneceksem bu onların değil, benim seçimim olsun, demişti.

Roland lanetlenmek üzerine pek bir şey bilmiyordu... ama içinde, alacağı derslerin daha yeni başlamış olduğuna dair bir his vardı.

Jenna'nın getirdikleri arasında tütün kesesi de vardı. Bir sigara sardı ve olduğu yere çömelerek içti. Yerdeki giysilerine bakarken dürüst, kapkara gözlerini, madalyonun zincirinin parmaklarında bıraktığı yanık izlerini hatırladı. Madalyonu yine de almış, o acıya katlanmıştı, çünkü Ro-

land'ın isteyeceğini biliyordu. Şimdi madalyonların ikisi de silahşörün boynundaydı.

Güneş iyice yükseldiğinde silahşör batıya doğru yoluna devam etti. Sonunda elbet bir at veya katır bulacaktı ama o an için yürümekten memnundu. Çan seslerine benzer şarkı sesleri o gün boyunca kulaklarını terk etmedi. Birçok kez küçük, siyah bir şeklin toprağın üzerinde en güzel ve en kötü anıların yaptığı gibi onu takip ettiğini göreceğinden emin bir halde durup etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi. Eluria'nın batısındaki alçak tepelerde yalnızdı.

Yapayalnız.

Her Şey Olacağına Varır

Bir gün durup dururken yaşadığı küçük taşra evinin dışındaki kanalizasyon ızgarasına bozuk para atan genç bir adamın net görüntüsü gözümün önünde canlandı. Elimde başka hiçbir şey yoktu ama bu görüntü öylesine netti -ve rahatsız edecek denli tuhaf- ki kendimi bunun hakkında bir hikâye yazmak zorunda hissettim. Kelimeler, hikâyelerin dönüşüp birer eser oluştuğuna dair fikrimi destekleyici bir şekilde sorunsuz ve hiçbir kararsızlık olmaksızın aktı; bana göre yazdıklarımız bizim yarattıklarımız (ve kendimize bunun için pay çıkaracağımız) eserler değil, kazıp çıkardığımız, zaten olan varlıklar.

I

Şimdi iyi bir işe sahibim ve keyifsiz olmak için hiçbir sebebim yok. Artık Super Savr'daki salaklarla takılmak, Kart Korral'da çalışmak ve Skipper gibi piç kuruları tarafından rahatsız edilmek de yok. Skipper tahtalı köyü boyladı, bugünlerde toprağın altındaki küçük odacığında yatıyor ama, Dünya Gezegeni üzerinde geçirdiğim on dokuz yılda öğrendiğim bir

şey varsa o da asla temkini elden bırakmamak gerektiği, Skipper gibileri her yerde olabilir.

Aynı şekilde, yağmurlu gecelerde kapanmayan camı, bir tele bağlanmış İtalyan bayrağıyla hurda Ford'umda kıçım donarak pizza dağıtma devri de sona erdi. Sanki Harkerville'de biri selam verecekmiş gibi. Pizza Roma. Aklı televizyondaki futbol maçında olduğu için yüzünüze bile bakmayan insanların verdiği çeyreklik bahşişler. Bence Pizza Roma için çalışmak gelebileceğim en düşük seviyeydi. O zamandan beri özel bir jette bile uçtum, durum nasıl kötü olabilir ki?

"Diplomanı almadan okulu bırakırsan böyle olur işte," derdi valide, Delivery Dan işini yaptığım sıralarda. Ve bir de, "*Hayatın boyunca* bu tür işlerde sürüneceksin," derdi. Sevgili annem. Ona özel mektuplardan birini yazmayı düşünene dek böyle devam etti. Dediğim gibi o günler, hayatımın en dip noktasına ulaşmıştım. Bay Sharpton o gece arabasında bana ne dedi biliyor musunuz? "Bu bir iş değil, Dink. Bu, müthiş bir macera." Ve haklıydı. Başka bir konuda yanılmış olabilirdi ama o konuda kesinlikle yanılmamıştı.

Sanırım bu meşhur işten aldığım maaşı merak ediyorsunuz. Eh, itiraf etmem gerekirse parasının çok fazla olduğu söylenemez. Bunu belirteyim. Ama bir işin kalitesini sadece parasıyla veya verdiği mevkiiyle ölçemezsiniz. Bay Sharpton bana böyle söylemişti. Bay Sharpton, bir işin gerçek kalitesini yan menfaatler belirler, demişti. Asıl gücün orada olduğunu söylemişti.

Bay Sharpton. Onu gördüğümde büyük Mercedes-Benz'inin direksiyonu başında oturuyordu. Onu sadece bir kez gördüm ama bazen bir keresi yeterlidir.

Bundan istediğiniz anlamı çıkarabilirsiniz. Ne olursa olsun.

II

Benim bir evim var, tamam mı? Bana ait bir ev. Bu, yan menfaatlerin ilki. Bazen valideyi arıyorum, bacağının ne kadar kötü olduğunu soru-

yorum, havadan sudan konuşuyorum ama Harkerville ile aramızda sadece yüz on kilometre kadar olmasına ve meraktan çatladığını bilmeme rağmen onu buraya hiç davet etmedim. İstemezsem gidip onu görmeye de mecbur değilim. Ve genelde istemiyorum. Annemi tanısaydınız siz de istemezdiniz. Gidersem olacakları biliyorum. Oturma odasında oturacağız ve durmadan akrabalardan söz edip şiş bacağından şikâyet edecek. Ayrıca evden ayrılana dek içerisinin berbat bir şekilde kedi pisliği koktuğunu anlamamıştım. Asla bir evcil hayvanım olmayacak. Evcil hayvanlar benim tarzım değil.

Çoğunlukla evde kalıyorum. Sadece bir yatak odası var ama yine de mükemmel bir ev. Pug'ın dediği gibi *yıkılıyor*. Super Savr'daki çalışanlar arasında bir tek ondan hoşlanırdım. Pug bir şeyin çok iyi olduğunu düşündüğünde bunu ifade etmek için herkes gibi harika veya muhteşem demez, yıkılıyor derdi. Komik, değil mi? Sevgili Pugmeister. Acaba şimdi nasıl, neler yapıyor. Herhalde iyidir. Onu arayıp soramam. Annemi arayabiliyorum ve ters giden bir şey olursa veya biri fazla meraklı davranıp beni rahatsız ederse arayabileceğim bir acil durum numarası var, ama arkadaşlarımı arayamıyorum (sanki Pug hariç Dinky Earnshaw'u umursayan olur da). Bay Sharpton'ın kuralları.

Ama şimdi bunu boş verin. Columbia City'deki evime geri dönelim. Liseden terk, kendi evi olan kaç on dokuz yaşında genç tanıyorsunuz? Üstelik bir de yepyeni arabası olan? Evet, öyle ahım şahım bir model değil, sadece bir Honda ama sıfır kilometrede, önemli olan da bu. Üzerinde bir CD-kâsetçalar var ve direksiyona geçtiğimde lanet olası şey acaba çalışacak mı, diye düşünmüyorum. Ford ile hep sorunlar yaşardım ve Skipper benimle alay ederdi. Arabama Salakmobil adını takmıştı. Dünyada neden bu kadar çok Skipper var? Bunu gerçekten çok merak ediyorum.

Bu arada hiç para almıyor da değilim. İhtiyaçlarımı karşılamak için yetiyor da artıyor bile. Şunu bir dinleyin. Öğle yemeğimi yerken her gün *As the World Turns*'ü seyrediyorum ve perşembe günleri, dizinin ortalarında mektup aralığının kapağının sesini duyuyorum. O an hiçbir şey yap-

mıyorum, yapmamam gerekiyor. Bay Sharpton'ın dediği gibi, "Kurallar bunlar, Dink."

Yerimden kalkmadan diziyi sonuna dek seyrediyorum. Pembe dizilerde heyecanlı olaylar hep haftasonu yaklaştığında olur -cuma günleri cinayetler, pazartesi günleri sıkıcı sevişmeler- ama yine de her gün sonuna kadar seyrederim. Perşembe günleri dizi bitene dek oturma odasından çıkmamaya özellikle dikkat ederim, bir bardak süt almak için bile çıkmam. *World* bittiğinde televizyonu bir süreliğine kapatırım -diziden sonra Oprah Winfrey başlıyor, o kadının programından nefret ediyorum, o sürekli oturup konuşma saçmalığı tam kocakarılara göre- ve hole çıkıyorum.

Yerde, mektup aralığının tam altında her zaman mühürlü, düz beyaz bir zarf oluyor. Üzerinde hiçbir yazı olmuyor. İçindeyse ya on dört adet beşlik ya da yedi adet onluk banknot oluyor. Bu benim haftalığım. Parayı şöyle harcıyorum. Haftada iki kere, girişin sadece 4.50 dolar olduğu öğleden sonra saatlerinde sinemaya gidiyorum. Bu 9 dolar eder. Cumartesi günleri Honda'mın deposunu dolduruyorum, bu da genellikle 7 dolar kadar tutuyor. Arabayla fazla dolaşmıyorum. Pug'ın dediği gibi o taraklarda pek bezim yok. Böylece 16 dolar ediyor. Dört kez falan Mickey D's'de yiyorum. Ya kahvaltı yapıyorum (Yumurtalı McMuffin, kahve, iki parça kek) ya da akşam yemeği yiyorum. (Peynirli büyük hamburger; McSpecial denen saçmalığı boş verin, o sandviçleri hangi yarım akıllı düşünmüş ki?) Haftanın bir günü kumaş pantolon ve gömlek giyerek diğer yarının nasıl yaşadığını görmeye gidiyorum, Adam's Ribs veya Chuck Wagon gibi bir yerde kaliteli bir akşam yemeği yiyorum. Tüm bunlar yaklaşık 25 dolar tutuyor. Şu an toplam 41 dolar. Bazen News Plus'a gidip bir iki açık saçık dergi alıyorum. Öyle çok müstehcen olanlardan değil, bilirsiniz, *Variations* veya *Penthouse* gibi bilinen şeyler. Bu dergileri DINKY'NIN TAHTASI'na yazmayı denedim ama sonuç alamadım. Çıkıp kendim satın alabiliyorum, temizlik günlerinde ortadan kaybolmuyorlar ama çoğu şeyde olduğu gibi aniden ortaya çıkmıyorlar. Galiba Bay Sharpton'ın temizlikçileri o tür şeyler almak istemiyorlar. Ayrıca internetteki seks site-

lerine de giremiyorum. Denedim ama bir şekilde girişim engellenmiş. Genellikle bu tip engelleri aşmak kolaydır, bir arka kapı daima bulunur ama bu farklı.

Konuyu fazla uzatmak istemem ama 900'lü hatları da arayamıyorum. Telefon otomatik aramaya açık ve istersem dünyanın her yerini arayabilirim. Uluslararası görüşmeler yapabiliyorum ama 900'lü hatları arayamıyorum. Denediğimde sürekli meşgul çalıyor. Belki böylesi daha iyi. Deneyimlerime göre seks düşünmek, zehirli sarmaşığın değdiği yeri kaşımaya benzer. Devam ettikçe daha da yayarsınız. Ayrıca seks o kadar da önemli değil, en azından benim için. Hoş ama *yıkılmıyor.* Yaptığım düşünülürse böyle erdemlilik taslamam tuhaf aslında. Hatta komik... ama bu konuda espri anlayışımı kaybettim sanırım. Birkaç konuda daha olduğu gibi.

Her neyse, bütçeye dönelim.

Bir *Variations* dört papel ediyor ve toplam harcama 45 dolar oluyor. Paranın kalanıyla bir CD veya çikolata (gerçi yemesem daha iyi olur, ergenlik çağımı geride bırakmış olmama rağmen sivilceler çıkıyor) alabilirim, ki aslında bunun için para harcamak zorunda değilim. Bazen eve pizza veya Çin yemeği sipariş etmek istiyorum ama bu TransCorp'un kurallarına aykırı. Hem bunu yaparsam kendimi karşı sınıfın bir üyesiymişim gibi garip hissederim. Ne de olsa ben de vaktiyle pizza dağıtımı yapmıştım. Ne berbat bir iş olduğunu bilirim. Sipariş *verebilseydim,* pizzacı çocuk *bu* evden bahşiş olarak bir çeyreklikle ayrılmazdı. Ona bir beşlik verir, gözlerinin parlamasını izlerdim.

Ama çok fazla nakde neden ihtiyaç duymadığımı anlamaya başladınız, değil mi? Perşembe günü geldiğinde genellikle en az sekiz papel artmış oluyor, hatta bazen yirmiye yaklaşıyor. Madeni paraları evimin önündeki kanalizasyon ızgarasından aşağı atıyorum. Komşularım bunu görecek olurlarsa çıldırdığımı düşüneceğini biliyorum (liseden bir aptal olduğum için ayrılmadım) bu yüzden içinde gazeteler (bazen aralarında bir *Variations* veya *Penthouse* oluyor, o şeyleri etrafta fazla tutmuyorum, kim tutar ki) olan mavi çöp kovasını yanıma alıyorum ve çöpü kaldırıma ko-

yarken elimdeki bozuklukları aralıktan bırakıveriyorum. Tıngır mıngır aşağı yuvarlanıp bir şapırtı sesiyle dibe varıyorlar. Bir sihirbaz numarası gibi. Bir an varlar, bir an sonraysa yoklar. Bir sel falan olup her şeyi yıkayıp götürmezse bir gün o boru tıkanacak ve açması için gönderdikleri adam büyük ikramiyeyi kazanmış kadar sevinecek. O sıralarda ben gitmiş olacağım. Tüm hayatımı Columbia City'de geçirmeyeceğim, bundan emin olabilirsiniz. Yakında buradan ayrılacağım. Nereye olursa olsun.

Kâğıt para daha kolay oluyor. Mutfaktaki çöp öğütücüsüne atıveriyorum. Bir başka sihirbazlık numarası. Düğmeye bas, paralar marula dönsün. Muhtemelen çöp öğütücüsüne para atmanın çok tuhaf olduğunu düşünüyorsunuz. Başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir süre yaptıktan sonra hemen her şeye alışılıyor, ayrıca her perşembe günü içinde yetmiş papelle yeni bir zarf geliyor. Kural çok basit: biriktirmek yok. Haftayı meteliksiz bitir. Ayrıca burada söz konusu olan milyonlar değil, sadece yedi sekiz papel. Pek bir şey sayılmaz yani.

III

DINKY'NİN TAHTASI. Bu da yan menfaatlerden biri. Hafta boyunca her ne istersem tahtaya yazıyorum ve istediğim her şey geliyor (daha önce söylediğim gibi, seks dergileri hariç). Belki sonra bundan sıkılacağım ama şu an yıl boyu bana özel bir Noel Baba'ya sahipmişim gibi hissediyorum. Tahtaya, herkesin buzdolaplarının üzerine astıkları notlara yazdığı gibi çoğunlukla markette satılan malzemeleri yazıyorum ama tek yazdığım onlar değil.

Örneğin "Bruce Willis'in Yeni Filmi" veya "Weezer'ın Yeni CD'si" yazabilirim. Konu açılmışken Weezer CD'si hakkında komik bir şey anlatayım. Bir cuma günü sinemadan çıktıktan sonra (Cuma öğle sonraları görmek istediğim bir film olmasa bile hep sinemaya giderim çünkü o gün temizlikçiler geliyor) sırf vakit geçirmek için Toones Xpress'e gittim. Yağmur yağdığı için parka gitme seçeneği ortadan kalkmıştı. Raflara göz gezdirirken bir çocuğun tezgâhtara yeni Weezer CD'sini sorduğunu duy-

dum. Tezgâhtar çocuğa CD'nin on gün kadar sonra geleceğini söyledi oysa bende önceki cumadan beri vardı.

Dediğim gibi, yan menfaatler.

Diyelim ki TAHTA'ya "spor gömlek" yazdım. Cuma akşamı eve döndüğümde sevdiğim toprak rengi tonlarında bir gömlek buluyorum. "Yeni kot" veya "pantolon" yazarsam evde buluyorum. Hepsi de The Gap'ten. Satın almak istesem ben de oraya giderdim. Belli bir marka tıraş losyonu veya parfüm istediğimde DINKY'NİN TAHTASI'na yazıyorum ve eve döndüğümde banyo rafında istediğimi buluyorum. Kızlarla çıkmıyorum ama parfüm hastasıyımdır.

Buna güleceğinizden eminim. Bir keresinde TAHTA'ya "Rembrandt tablosu" yazdım. Sonra günü sinemada ve parkta geçirdim. Öpüşen çiftleri ve frizbi yakalayan köpekleri izleyerek yürürken temizlikçilerin bana ait lanet olası bir Rembrandt tablosu bırakmalarının ne harika olacağını düşündüm. Bir düşünün, Columbia City'de, Sunset Knoll Mahallesi'nde bir evin duvarında gerçek bir sanat eseri! Bu, *yıkılıyor* sözünün tanımı olmaz mı?

Ve oldu. Eve döndüğümde Rembrandt'ım oturma odasının duvarında, kadife palyaçoların olduğu kanepenin üstünde asılıydı. Duvara doğru yürürken nabzım dakikada iki yüze çıkmıştı. Yanına vardığımda bir kopya olduğunu gördüm... bilirsiniz, bir röprodüksiyon. Hayal kırıklığına uğramıştım ama fazla değil. Yani sonuçta o bir Rembrandt'tı. Sadece orijinal bir Rembrandt değildi.

Başka bir gün TAHTA'ya "Nicole Kidman'ın İmzalı Fotoğrafı" yazdım. Bence yaşayan en güzel aktris o, beni çok etkiliyor. Eve döndüğümde, buzdolabının kapağı üzerinde bir fotoğrafı vardı. Şu meyve şeklindeki mıknatıslarla tutturulmuştu. Üzerinde *Moulin Rouge*'da giydiği kostüm vardı. Ve bu kez gerçekti. Çünkü üzerinde, "Dinky Earnshaw'a sevgi ve öpücükler, Nicole," yazıyordu.

Oh, bebeğim. Oh, tatlım.

Sana bir şey söyleyeyim, dostum, çok çabalar ve gerçekten istersem günün birinde duvarımda gerçek bir Rembrandt olabilir. Bundan eminim. Böyle bir işte sınır yok. Bir açıdan korkutucu olan tarafı da bu.

IV

Marketten alınacaklar listesi yapmama hiç gerek olmuyor. Temizlikçiler, neleri sevdiğimi biliyorlar -Stouffer'ın donmuş yiyecekleri, özellikle de annemin burun kıvırdığı, kremalı dana eti dedikleri o torbada- kaynat ürünü, donmuş çilekler, tam yağlı süt, sadece tavada kızartılan hamburger köfteleri (çiğ etle uğraşmaktan nefret ederim), plastik kaplarda gelen Dole pudingleri (cildim için iyi değil ama onlara bayılıyorum) ve bunlar gibi sıradan yiyecekler. Özel bir şey isteyecek olursam DINKY'NİN TAHTASI'na yazıyorum.

Bir keresinde ev yapımı elmalı turta istedim. Kesinlikle süpermarketlerde satılan türden olmayacaktı. Hava kararırken eve döndüğümde turtam, o haftanın diğer malzemeleriyle birlikte buzdolabındaydı. Paket içinde değildi, mavi bir tabağın üzerinde duruyordu. Ev yapımı olduğunu oradan anladım. Nereden geldiğini bilmediğim için önce yemekte biraz tereddüt ettim, sonra aptalca davrandığımı fark ettim. *Marketlerdeki* yiyeceklerin nereden geldiğini kim biliyordu ki? Tamam, paket içinde olabilirler ama paketlenmeden *önce* kirli ellerle tutmadıklarını, sümüklerini saçarak üzerine hapşırmadıklarını veya kıçlarını silmediklerini kim garanti edebilir? Midenizi bulandırmak istemem ama haksız mıyım? Dünya yabancılarla dolu ve çoğu da kötü niyetli. İnanın bana, bu konuda tecrübeliyim.

Her neyse, turtayı tattım ve çok lezzetli olduğunu gördüm. Yarısını cuma gecesi, diğer yarısını cumartesi sabahı yedim. Cumartesi akşamının büyük bir kısmını tuvalette oturup yediğim elmaları çıkararak harcadım ama umursamadım. Buna değerdi. İnsanların "annemin yaptığı gibi," dedikleri türden bir turtaydı. Bu benim annem için söz konusu olamaz, elbette. Benim valide sosis bile kızartamaz.

V

TAHTA'ya asla iç çamaşırı yazmak zorunda kalmıyorum. Yaklaşık beş haftada bir çekmecedeki tüm çamaşırlar yok oluyor ve yerlerine dört

paket yepyeni Hanes şort seti geliyor. Tuvalet kâğıdı, çamaşır deterjanı, bulaşık deterjanı, sabun... bunların hiçbirini yazmak zorunda kalmıyorum.

Ne dersiniz, yıkılıyor, değil mi?

VI

Ne temizlikçileri ne de perşembe günleri *As the World Turns* sırasında içinde yetmiş dolar olan zarfı bırakan adamı (belki de kadın) gördüm. Onları görmek için bir istek de duymuyorum zaten. Öncelikle, buna ihtiyaç duymuyorum. Ve evet, kabul ediyorum, onlardan korkuyorum. Tıpkı onunla buluştuğum gece büyük, gri Mercedes'inin direksiyonunda oturan Bay Sharpton'dan korktuğum gibi. İsterseniz beni mahkemeye verin.

Cuma günleri öğle yemeğini evde yemem. *As the World Turns*'ü seyreder, sonra arabama atlayıp gezmeye çıkarım. Mickey D's'de bir hamburger yer, sonra sinemaya giderim. Çıktığımda hava güzel olursa parka uğrarım. Parkı seviyorum. Düşünmek için iyi bir yer ve doğrusu bugünlerde düşünecek çok fazla şeyim var.

Hava kötü olursa alışveriş merkezine gidiyorum. Günler kısalmaya başladığı için tekrar bovling oynamayı düşünüyorum. En azından cuma öğleden sonraları yapılacak bir şey çıkar. Eskiden Pug'la bovling oynamaya giderdik.

Pug'ı özlediğimi söyleyebilirim. Onu arayabilmeyi isterdim. Biraz çene çalardık, ona olanlardan söz ederdim. Örneğin o Neff denen adamdan.

Her neyse, kural kuraldır.

Ben evde yokken temizlikçiler evi duvardan duvara, yerden tavana temizliyorlar, bulaşıkları yıkıyorlar (bu işte ben de fena sayılmamama rağmen), yerleri, kirli çamaşırları yıkıyorlar, çarşafları değiştiriyorlar, temiz havlular koyuyorlar, buzdolabını malzemeyle dolduruyorlar ve TAHTA'da yazılı olan bir şey varsa getiriyorlar. Dünyanın en iyi hizmet veren otelinde kalmak gibi bir şey. Elbette yıkılıyor.

Pek dokunmadıkları bir yer varsa o da çalışma odası. Orayı genellikle karanlık tutuyorum. Perdeler daima kapalı duruyor. Temizlikçiler orada diğer odalarda yaptıkları gibi perdeleri açmıyorlar. Cuma akşamları diğer odalarda yoğun bir şekilde hissedilmesine rağmen çalışma odası hiçbir zaman Lemon Pledge kokmuyor. Bazen koku öyle rahatsız edici oluyor ki aksırıp duruyorum. Alerjik bir durum değil. Daha ziyade burnumun protesto gösterisi.

Birileri odadaki halıyı süpürüyor ve çöpü boşaltıyor ama ne kadar dağınık olurlarsa olsunlar masanın üzerindeki kâğıtlara asla dokunulmuyor. Bir keresinde diz hizasındaki çekmecenin üzerine ince bir parça bant yapıştırdım. O akşam eve döndüğümde sapasağlam duruyordu. O çekmecede bir şey sakladığım falan yok. Anlarsınız ya, sadece bilmek istedim.

Ayrıca bilgisayar ve modemi çalışır halde bırakırsam döndüğümde yine çalışır halde buluyorum. Monitörde bir ekran koruyucu oluyor. Kapalı halde bırakırsam akşam döndüğümde yine kapalı halde buluyorum. Dinky'nin çalışma odasında etrafı kurcalamıyorlar.

Belki temizlikçiler de benden korkuyor.

VII

Tam annem ve Pizza Roma için pizza dağıtma işinin beni çıldırtacağını düşünmeye başlamıştım ki o telefon görüşmesi hayatımı değiştirdi. Kulağa çok abartılı geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Telefon, izinli olduğum gece geldi. Valide kız arkadaşlarıyla Bingo oynamak için Reservation'a gitmişti. Muhtemelen sigara içiyorlar ve B-12 rakamı her çıktığında sunucunun, "Pekâlâ hanımlar, vitamininizi almayı unutmayın," deyişine kahkahayı basıyorlardı. Bense TNT kanalında bir Clint Eastwood filmi seyrediyor, Dünya Gezegeni'nin farklı bir noktasında olmayı diliyordum. Saskatchewan'a bile razıydım.

Telefon çaldı ve Pug olduğunu düşünerek açtım. Sesimin düzgün çıkmasına gayret ederek, "Yıkılıyor Kilisesi'nin Harkerville Şubesi'ni aradınız, ben Rahip Dink."

"Merhaba, Bay Earnshaw," dedi bir ses. Daha önce hiç duymadığım bir sesti ve az önce söylediğim saçmalıklar aklını hiç karıştırmamış gibiydi. Ama ben her ikimiz için yeterince korkmuştum. Telefonu o şekilde açtığınızda -en baştan itibaren havalı davranmaya çalıştığınızda- diğer taraftaki kişinin hiçbir zaman beklediğiniz kişi olmadığına dikkat etmiş miydiniz? Bir keresinde bir kızın telefonu erkek arkadaşının aradığını zannederek, "Selam, ben Helen ve beni becermeni istiyorum," diye açtığını ve arayanın babası olduğunu duymuştum. Bu da muhtemelen New York kanalizasyonundaki timsahlar (veya *Penthouse*'daki mektuplar) gibi bir hurafe ama söylemeye çalıştığım şeyi anladınız sanıyorum.

"Oh, affedersiniz," dedim. Karşıdakinin Rahip Dink'in aynı zamanda Bay Earnshaw, yani Richard Eller Earnshaw olduğunu nereden bildiğini merak edemeyecek kadar telaşlanmıştım. "Başka biri olduğunuzu sanmıştım."

"Zaten başka biriyim," dedi ses ve o an olmasa da sonra buna güldüm. Evet, Bay Sharpton başka biriydi. Hem de ne biri.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. "Annemi aradıysanız mesaj bırakmak zorundasınız çünkü..."

"...Bingo oynamaya gitti, biliyorum. Ama görüşmek istediğim kişi sizsiniz. Size bir iş teklifinde bulunmak istiyorum."

Bir süre şaşkınlıktan konuşamadım. Sonra anladım... bir tür telefon şakasıydı. "Benim bir işim var," dedim. "Teşekkürler."

"Pizza servisi yapmak mı?" Sesinde hafif bir alay vardı. "Buna bir iş denebilirse tabii."

"Siz kimsiniz, bayım?" diye sordum.

"İsmim Sharpton. Şimdi asıl konuya gelelim, Bay Earnshaw. Dink? Sana Dink diyebilir miyim?"

"Tabii," dedim. "Ben de sana Sharpie diyebilir miyim?"

"İstediğini söyle, yeter ki dinle."

"Dinliyorum." Gerçekten de dinliyordum. Neden olmasın? Televizyondaki film *Coogan'ın Blöfü*'ydü. Clint'in en iyi filmlerinden biri olduğu söylenemezdi. Seyretmesem de olurdu.

"Sana şimdiye kadar aldığın ve bundan sonra alabileceğin en iyi iş teklifini yapmak istiyorum. Bu sadece bir iş değil, Dink. Aynı zamanda bir macera."

"Vay canına, bunu daha önce nerede duymuştum acaba?" Kucağımdaki patlamış mısır kâsesine elimi daldırıp ağzıma bir avuç mısır attım. Bu görüşme eğlenceli olmaya başlamıştı.

"Başkaları sadece vaat eder, bense gerçekleştiririm. Ama bunu yüz yüze tartışmalıyız. Benimle buluşur musun?"

"Homo musun?" diye sordum.

"Hayır." Sorum onu biraz eğlendirmiş gibiydi. Doğru söylediğine inandım. Aslında telefonu o şekilde açışımdan beri bu işin içindeydim. "Cinsel tercihim o yönde değil."

"Öyleyse neden benimle uğraşıyorsun? Gecenin dokuz buçuğunda arayıp bana kahrolası bir iş teklif edecek *kimseyi* tanımıyorum."

"Bana bir iyilik yap. Telefonu bırak ve dış kapının önüne git."

Bu iş gittikçe daha saçma bir hal alıyordu. Ama kaybedecek neyim vardı? Söylediğini yaptım ve yerde bir zarf olduğunu gördüm. Ben Clint Eastwood'un Don Stroud'u Central Park'ta kovalamasını izlerken biri mektup aralığından bırakmış olmalıydı. Birçok zarfın ilkiydi ama elbette o zaman bunu bilmiyordum. Zarfı yırtıp açtım ve içinden yetmiş dolar ve bir de not çıktı.

Bu, muhteşem bir kariyerin başlangıcı olabilir!

Oturma odasına geri döndüm. Gözümü paradan ayıramıyordum. Şaşkınlığımı anlayabiliyor musunuz? Neredeyse patlamış mısır kâsesinin üzerine oturacaktım. Son anda görüp kâseyi kenara ittim ve kendimi kanepeye bıraktım. Almacı aldım. Sharpton'ın gitmiş olabileceğini düşünüyordum ama alo dediğimde cevap verdi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum. "Yetmiş papel ne için? Para bende kalıyor ama bu, sana bir borcum olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü ben hiçbir şey istemedim."

"Paranın hepsi senin," dedi Sharpton. "İstediğini yapabilirsin. Ama sana bir şey söyleyeyim, Dink... bir iş, sadece para demek değildir. Asıl önemli olan o işin yan menfaatleridir. Asıl güç oradadır."

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Kesinlikle öyle. Tek istediğim benimle buluşman ve biraz dinlemen. Kabul edersen sana hayatını değiştirecek bir teklifim olacak. *Yeni* bir hayata açılan bir kapı gözüyle bakabilirsin. Teklifimi yaptıktan sonra ne istersen sorabilirsin. Ama dürüst olacağım; istediğin tüm *cevapları* alamayabilirsin."

"Ya çekip gitmeye karar verirsem?"

"Elini sıkar, sırtını sıvazlar, sana bol şans dilerim."

"Ne zaman buluşmak istemiştiniz?" Bir parçam -çoğunluğum- hâlâ bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu, ama yine de bir fikir oluşmaya başlamıştı. Öncelikle ortada para vardı; Pizza Roma için çalışmakla iki haftada kazanacağım para, ki o da ancak işler iyi olursa. Ama beni asıl ikna eden Sharpton'ın konuşma tarzıydı. Eğitim görmüş gibiydi... ve eğitim derken Van Drusen'daki Koyunun Rektumu Eyalet Koleji'ni kastetmiyorum. Ve onunla buluşmamın ne zararı olurdu? Skipper'ın kazasından beri Dünya Gezegeni'nde bana acı verme amaçlı ve tehlikeli bir yaklaşımda bulunan kimse olmamıştı. Şey, belki valideyi bu kategoriye sokabiliriz ama onun tek silahı diliydi... ve böyle ayrıntılı bir şakayı düşünemezdi. Ayrıca yetmiş dolardan böyle kolayca ayrılabileceğini düşünemiyordum. Hele Bingo oynanıyorken.

"Bu gece," dedi. "Hatta hemen şimdi."

"Pekâlâ, neden olmasın? Buraya gelin. Mektup aralığından para dolu bir zarf bıraktığınıza göre sanırım adresi vermeme gerek yok."

"Evinde olmaz. Super Savr'ın otoparkında buluşalım."

Midem, kabloları kopmuş bir asansör gibi düştü sanki ve konuşma tüm çekiciliğini bir anda yitirdi. Belki bu bir tür tuzaktı, hatta içinde polisler bile yer alıyor olabilirdi. Kendi kendime İsa dışında Skipper'ı hiç kimsenin bilemeyeceğini düşündüm. Ama mektup vardı; Skipper mektubu bir yerde bırakmış olabilirdi. İçindekileri hiç kimse anlayamazdı (sadece kız kardeşi Debbie'nin ismi anlaşılabilirdi, ama dünyada milyonlarca Debbie vardı). Bayan Bukowski'nin bahçesinin önündeki kaldırıma yazdığım şeyleri olduğu gibi bu mektuptakileri de hiç kimsenin anlaması

mümkün değildi... yani lanet olası telefon çalmadan önce böyle düşünüyordum. Nasıl emin olabilirdim? Suçluluk hissiyle ilgili söyleneni bilirsiniz. Skipper konusunda kendimi tam olarak *suçlu* hissetmiyordum ama yine de...

"Supr Savr bir iş görüşmesi yapmak için biraz tuhaf bir yer değil mi? Özellikle de saat sekizde kapandığı düşünülürse."

"İşte bu yüzden ideal bir yer, Dink. Halka açık bir yerde rahatsız edilmeden konuşabileceğiz. Kart Korral'ın hemen yanına park edeceğim. Arabayı görürsün, büyük, gri bir Mercedes."

"Zaten orada başka araba olacağını sanmıyorum," dedim ama telefonu kapamıştı.

Almacı yerine koydum ve neredeyse farkında olmadan parayı cebime soktum. Tüm vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Telefondaki ses benimle Kart Korral'ın, Skipper'ın beni sürekli taciz ettiği yerin yanında buluşmak istiyordu. Skipper bir keresinde orada parmaklarımı alışveriş arabalarının arasında sıkıştırarak ezmiş, ben çığlıklar atarken gülmüştü. Tırnaklarımdan ikisi kapkara olup düşmüştü. Mektubu denemeyi o zaman kafama koymuştum. Ve sonuçları inanılmaz olmuştu. Skipper Brannigan'ın bir hayaleti varsa mutlaka Kart Korral'da dolaşıyor, kendine işkence edecek yeni kurbanlar arıyor olmalıydı. Telefondaki ses orayı tesadüfen seçmiş olamazdı. Kendi kendime saçmaladığımı, böyle tesadüflerin sık sık olduğunu söyledim, ama nedense kendi söylediğime inanamıyordum. Bay Sharpton, Skipper'ı biliyordu. Bir şekilde biliyordu.

Onunla buluşmaya korkuyordum ama fazla seçeneğim yok gibi görünüyordu. Hiç olmazsa ne kadarını bildiğini öğrenmeliydim. Ve kimlere söyleyebileceğini.

Kanepeden kalktım ve ceketimi giydim (baharın ilk günleriydi ve geceleri serin oluyordu, galiba batı Pennsylvania'da geceler her zaman soğuk oluyor). Kapıya yöneldim, sonra geri dönüp anneme bir not bıraktım. "Birkaç adamla görüşmeye gidiyorum," yazdım. "Gece yarısı gibi dönerim." Aslında gece yarısından *önce* dönmeye niyetliydim ama not bı-

rakmak iyi bir fikir gibi görünmüştü. Neden öyle göründüğünü o an düşünmemiştim ama şimdi biliyorum. Eve dönmeyecek olursam annemin polisi arayacağından emin olmak istiyordum.

VIII

İki tür korku vardır, yani benim teorim öyle. Biri televizyon korkusu, biri gerçek korku. Bence hayatımızın çoğunda televizyon korkusu yaşıyoruz. Doktorun muayenehanesinde kan testi sonuçlarımızı beklerken veya karanlıkta kütüphaneden eve dönerken gölgelerin arasından birinin çıkarak bize saldıracağından korktuğumuz gibi. Aslında bunlardan gerçekten korkmuyoruz, çünkü derinlerde bir yerde kan testlerinin sonucunun temiz çıkacağını ve gölgeler arasında kimsenin olmadığını biliyoruz. Neden? Çünkü öyle şeyler sadece televizyonda olur.

Neredeyse bir dönüm genişliğindeki boş otoparkta tek başına duran büyük, gri Mercedes'i gördüğümde Skipper Brannigan'la koli deposunda olduğum günden sonra ilk kez gerçek korkuyu hissettim.

Bay Sharpton'ın arabası otoparkın sarı ışığı altına park edilmişti. Modeli en az 450, muhtemelen bir 500'dü. Bugünlerde yüz yirmi bin papel tutan türden bir arabaydı. Park lambaları yanık halde Kart Korral'ın (neredeyse boştu, dışarıda sadece üç tekerlekli, bozuk bir alışveriş arabası kalmıştı) yanında duruyordu. Motoru uykulu bir kedi gibi mırıldanıyor, beyaz egzoz dumanı, gecenin karanlığına yükseliyordu.

Arabayı ona doğru sürdüm. Kalbim yavaş ama şiddetli bir şekilde çarpıyordu ve ağzımda metalimsi bir tat vardı. Tek istediğim Ford'un (o günlerde içine yoğun bir pizza kokusu sinmişti) gazını kökleyerek oradan def olup gitmekti ama adamın Skipper'ı bildiği fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Kendi kendime bilinecek bir şey olmadığını, Charles "Skipper" Brannigan'ın bir kazaya kurban gittiğini veya intihar ettiğini, polislerin hangisi olduğundan emin olamadığını (onu tanıyor olsalardı intihar ihtimalini hemen bir kenara atarlardı, Skipper gibileri yirmi üç yaşında hayata kendi isteğiyle veda etmezdi) söylüyordum ama bu, içimden yükselen,

başımın dertte olduğunu haykıran mızmız sesi susturamıyordu. Mektup birinin eline geçmiş, o da ne olduğunu anlamış olmalıydı.

Haykıran sesin mantığı yoktu ama olması da gerekmiyordu. Öylesine yüksek bir sesti ki mantığı boğuyordu. Mercedes'in yanına park ettim ve camımı indirdim. Aynı anda Mercedes'in sürücü tarafındaki cam da indi. Bay Sharpton'la birbirimize Hi, Hat'te buluşan iki eski dost gibi baktık.

Şimdi onun hakkında pek fazla şey hatırlamıyorum. O zamandan beri onu düşünmekle geçirdiğim saatler göz önüne alındığında bu biraz garip ama hatırlamıyorum. Zayıftı ve bir takım elbise giymişti. Öyle şeylerden pek anlamam ama takımının kaliteli olduğunu söyleyebilirim. Takım elbise giydiğini görmek beni biraz rahatlatmıştı. Sanırım bilinçsizce takım elbisenin iş, kot pantolon ve tişörtün ayvayı yemek anlamına geleceğini düşünmüştüm.

"Merhaba, Dink," dedi. "Ben Bay Sharpton. İçeri gel ve otur."

"Neden olduğumuz yerde kalmıyoruz?" diye sordum. "Camdan cama konuşabiliriz. İnsanlar bunu hep yapıyor."

Hiçbir şey söylemeden bana baktı. Birkaç saniye sonra Ford'un kontağını kapatıp indim. Sebebini tam olarak bilmiyorum ama indim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Gerçek korkuydu. Gerçeğin gerçeğinin gerçeği. Belki bu yüzden bana istediğini yaptırabilmişti.

Kart Korral'a bakıp Skipper'ı düşünerek bir süre Bay Sharpton'ın arabasıyla benimki arasında dikildim. Uzun boyluydu. Dalgalı sarı saçlarını hep geriye doğru tarardı. Sivilceleri vardı. Dudaklarıysa ruj sürmüş kızlar gibi kıpkırmızıydı. "Hey Dinky, haydi mallarını görelim," derdi. Veya, "Hey Dinky, benimkini emmek ister misin?" Bilirsiniz, bunun gibi iğneleyici sözler. Alışveriş arabalarını bir araya topladığımız zamanlarda bazen beni bir arabayla kovalardı. Tekerleklerini topuklarımda hissederdim. Lanet olası bir yarış arabası taklidi yaparak, "Innnnn! Innnnnnn! Innnnnnn!" diye bağırıyordu. Birkaç kere beni yere düşürmüştü. Yemek vaktinde beni kucağımda tepsiyle görürse yemeğimin yere dökülmesi için bana sert bir şekilde çarpardı. Eminim neden söz ettiğimi anlıyorsunuzdur. Benimle uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Çalışırken saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplardım. Süpermarket kuralları; saçın uzunsa bağlayacaksın. Skipper bazen arkamdan sessizce yaklaşır, saçımı topladığım lastik bandı çekerdi. Lastik bazen kopar, ucu enseme çarpardı. Bu yüzden işe gitmeden önce cebime birkaç yedek bant atardım. Bunu neden yaptığımı, neye katlandığımı düşünmemeye çalışırdım. Çünkü düşünecek olursam muhtemelen kendimden nefret etmeye başlayacaktım.

Bir keresinde bunu yaptığında topuklarımın üzerinde dönerek ona bakmıştım. Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki alaycı gülümsemesi gitmiş, yerini bir başka gülümseme almıştı. Bu kez dişleri görünüyordu. Depodaydık. Kuzey duvarı, arkasında et dolabı olduğu için daima soğuk olurdu. Ellerini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Diğer çocuklar, kucaklarında yemekleriyle bize bakıyordu. Hiçbirinin bana yardım etmeyeceğini biliyordum. Pug bile etmeyecekti. Zaten boyu bir altmış iki, kilosu da ancak elli beşti. Skipper onu çiğ çiğ yerdi ve Pug bunun bilincindeydi.

"Haydi, bok surat," demişti Skipper yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle. İki parmağının arasında tuttuğu kopuk bant, küçük bir kızıl kertenkelenin dili gibi sarkıyordu. "Gel bakalım, benimle dövüşmek istiyorsun ha? Seni kıracak değilim. Haydi, gel."

Asıl yapmak istediğim neden uğraşılacak biri olarak beni seçtiğini, neden birini seçmek zorunda olduğunu sormaktı. Ama bunlara verecek bir cevabı olamazdı. Skipper gibileri asla hesap vermez. Tek yapmak istedikleri, dişlerinizi dökmektir. Böylece hiçbir şey söylemeden yerime oturdum ve sandviçimi elime aldım. Onunla dövüşmeye kalkarsam muhtemelen hastanelik olurdum. Sandviçi yemeye başladım ama artık açlık hissetmiyordum. Skipper birkaç saniye bana baktıktan sonra yumruk yaptığı parmaklarını gevşetti. Kopuk bant, bir marul kasasının yanına, yere düştü. "Seni işe yaramaz pislik," dedi Skipper. "Seni lanet olası hippi pisliği." Sonra dönüp uzaklaştı. Aradan bir iki gün geçmişti ki parmaklarımı iki alışveriş arabasının arasında sıkıştırarak ezdi. Ondan birkaç gün sonra ise Metodist Kilisesi'nde, çalan org eşliğinde saten üzerinde, tabutunda yatı-

yordu. Ama kendi sonunu kendi getirmişti. En azından o zaman böyle düşünmüştüm.

"Anılarda küçük bir gezinti mi?" diye sordu Bay Sharpton ve bu soru beni o ana döndürdü. Arabasıyla benimki arasında, Skipper'ın bir daha kimsenin parmaklarını ezemeyeceği Kart Korral'ın yanındaydım.

"Neden bahsettiğinizi anlamadım."

"Önemli değil zaten. İçeri gel, Dink. Biraz konuşalım."

Mercedes'in kapısını açıp içeri girdim. Tanrım, o koku. Deri ama tam olarak deri değil. Monopol oyununda Hapisten-Bedava-Çıkış kartı vardır ya? Bay Sharpton kadar zengin olup öyle kokan bir araba alabilmek için Hapisten-Bedava-Çıkış kartına sahip olmanız gerekiyor.

Derin bir nefes alıp, bir süre tuttum, bıraktım ve, "Bu araba yıkılıyor," dedim.

Bay Sharpton güldü. Sinek kaydı tıraşlı yanakları ön konsolun ışıklarında parladı. Ne kastettiğimi sormadı; biliyordu. "Her şey öyle, Dink," dedi. "Ya da olabilir. Doğru insan için tabii."

"Öyle mi?"

"*Kesinlikle.*" Sesinde zerre kadar şüphe yoktu.

"Kravatınızı beğendim," dedim. Sadece konuşmuş olmak için söylemiştim ama yalan değildi. Kravat için yıkılıyor diyemezdim ama yine de fena değildi. Üzerinde kurukafalar veya dinozorlar veya golf sopaları olan kravatları biliyorsunuzdur. Bay Sharpton'ın kravatının üzerinde bir elin tuttuğu kılıç resimleri vardı.

Güldü ve okşar gibi elini kravatının üzerinde gezdirdi. "Şanslı kravatım," dedi. "Onu taktığımda kendimi Kral Arthur gibi hissediyorum." Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu ve şaka yapmadığını anladım. "Kral Arthur en cesur ve yetenekli adamları topluyordu. Dünyayı yeniden düzenlemek için Yuvarlak Masa'da yanında oturacak şövalyeleri."

Bu sözler tüylerimi ürpertti. Belli etmemeye çalıştım. "Benden ne istiyorsun, Art? Kutsal Kâse'yi ya da her ne deniyorsa onu bulman için sana yardım etmemi mi?"

"Bir kravatla kral olunmaz," dedi. "Merak ettiysen bunun farkındayım."

Kendimi biraz huzursuz hissederek yerimde kıpırdandım. "Hey sana laf sokmaya çalışmıyor..."

"Sorun değil, Dink. Gerçekten. Sorunun cevabı şu: ben hem bir kafatası avcısı, hem bir yetenek avcısı, hem de yürüyen ve konuşan kaderim. Sigara?"

"Sigara içmem."

"Güzel, daha uzun yaşayacaksın. Sigara insanı öldürür. Yoksa insanlar neden sigaralara tabut çivisi desin?"

"Beni canevimden vurdun," dedim.

"Umuyorum," dedi Bay Sharpton sigarasını yakarak. "Tüm kalbimle umuyorum. Sen en üst raflarda bulunan mallardansın, Dink. Buna inanır mısın bilmem, ama doğru."

"Bahsettiğiniz teklif nedir?"

"Bana Skipper Brannigan'dan bahset."

En kötü kâbusum gerçekleşmişti. Biliyor olamazdı, hiç kimse biliyor olamazdı ama bu adam her nasılsa biliyordu. Başım zonkluyor, vücudum uyuşuyordu. Dilim tutkallanmış gibi damağıma yapışmış bir halde öylece oturuyordum.

"Haydi, anlat bana." Sesi gecenin geç saatinde kısa dalga yayın yapan bir radyo gibi çok uzaklardan geliyordu.

Dilimi damağımdan ayırmayı başardım. Kolay olmadı ama yaptım. "Ben bir şey yapmadım." Kendi sesim de radyodaki gibi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Skipper bir kaza yaptı, hepsi bu. Arabayla eve dönerken yoldan çıktı. Arabası yuvarlandı ve Lockerby Deresi'ne düştü. Akciğerlerinde su bulmuşlar, galiba boğuldu. Yani teknik olarak öyle. Ama gazetede yazdığına göre boğulmasaymış da ölecekmiş çünkü takla atarken kafası parçalanmış. Bazıları kaza olmadığını, Skipper'ın intihar ettiğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Skipper... hayattan kendi canına kıymayacak kadar çok zevk alıyordu."

"Evet. Ve sen de o zevkin bir parçasıydın, değil mi?"

Bir şey söylemedim ama dudaklarım titriyordu ve gözlerimde yaşlar vardı.

Bay Sharpton uzanıp omzumu tuttu. Boş bir otoparkta, büyük Alman arabasının içinde onun gibi yaşlı bir adamdan beklenecek hareketti, ama bana o niyetle dokunmadığını biliyordum, benden öyle bir beklentisi yoktu. Tek yaptığı beni rahatlatmaya çalışmaktı. O şekilde dokunulmak iyi gelmişti. O ana kadar ne kadar üzgün olduğumu anlamamıştım. Bazen bilmezsiniz, çünkü derinlerde kalır. Başımı eğdim. Yüksek sesle ağlamıyordum ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu. Bay Sharpton'ın kravatındaki kılıçların sayısı önce ikiye, sonra üçe katlandı.

"Polis olduğumdan endişeleniyorsan buna hiç gerek olmadığını söylemeliyim. Ve sana para verdim. Ama öyle olmasaydı bile genç Bay Brannigan'ın başına gelenlere hiç kimse inanmaz. Ulusal televizyonda itiraf etsen bile inanmazlar. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. Sonra sesimi yükselttim. "Çok fazla şeye katlandım. Ama öyle bir an geldi ki artık tahammül edemedim. Buna o sebep oldu. Beni o zorladı."

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Bay Sharpton.

"Ona bir mektup yazdım," dedim. "Özel bir mektup."

"Evet, çok özel olduğu kesin. Sadece onun üzerinde işe yaraması için mektuba ne ekledin?"

Ne kastettiğini anlamıştım ama bundan fazlası vardı. Mektuplar kişiye özel hale getirildiğinde güçleri de artıyordu. Sadece tehlikeli değil, aynı zamanda ölümcül oluyorlardı.

"Kız kardeşinin ismini," dedim. Sanırım her şeyden vazgeçtiğim an oydu. "Kız kardeşi, Debbie."

IX

Buna her zaman sahiptim... bu şeye. İçten içe varlığının farkındaydım ama ismini, ne anlama geldiğini, nasıl kullanabileceğimi bilmiyordum. Bu konuda çenemi kapalı tutmam gerektiğini de hissediyordum

çünkü başkalarında yoktu. Bilselerdi sanırım beni bir sirke koyarlardı. Ya da hapishaneye.

Bir gün camları kirli bir pencerenin önünde durmuş, bahçeye baktığımı hatırlıyorum (çok silik bir anı, sanırım üç ya da dört yaşındaydın). Kırmızı bayraklı bir posta kutusu ve odun kesme tezgâhı gördüğümü hatırlıyorum, demek ki taşrada, Mabel Teyze'nin evinde kaldığımız günlerdi. Babam bizi terk ettikten sonra orada yaşamaya başlamıştık. Valide hanım Harkerville Fancy Fırını'nda bir iş bulunca şehre geri dönmüştük. O zamanlar beş yaşlarındaydım. Okula başladığımda şehirde olduğumuzdan eminim. Haftanın beş günü Bayan Bukowski'nin lanet köpeğinin önünden geçmek zorunda kalıyordum. O köpeği asla unutmayacağım. Beyaz kulaklı bir bokserdi. Anılarda küçük bir gezinti daha.

Her neyse, pencereden baktığım sırada birkaç sinek camın üst kısmında vızıldıyordu, nasıl olduğunu bilirsiniz. Ses hiç hoşuma gitmiyordu ama sinekler, ulaşamayacağım kadar yüksekteydi. Kıvrılmış bir dergiyle bile onları kovamıyordum. Parmağımın ucuyla alttaki kirli camın üzerine iki üçgen çizdim. Sonra bu üçgenleri bir arada tutan özel bir daire çizdim. Daireyi oluşturan çizginin iki ucunu birleştirmiştim ki sinekler -dört beş tane vardı- ölü bir halde pencerenin eşiğine düştüler. Fasulye şeklindeki şekerler kadar iriydiler. Tadı meyanköküne benzeyen siyah fasulye şekerleri. Birini elime alıp baktım ama pek ilginç görünmüyordu. Yere atıp pencereden bakmaya devam ettim.

Bunun gibi şeyler bazen oluyordu ama hiçbiri kasıtlı veya bilinçli değildi. Kendi irademle, bilerek yaptığım ilk sefer -yani Skipper'dan önce- sahip olduğum gücü Bayan Bukowski'nin köpeği üzerinde kullanışımdı. Bayan Bukowski, Dugway Caddesi'nde kirada otururken komşumuzdu. Caddenin köşesinde otururdu. Köpeği acımasız ve tehlikeliydi. Batı yakasındaki her çocuk o beyaz kulaklı boktan korkardı. Bayan Bukowski onu evinin yan bahçesinde bağlı tutardı ve köpek de her geçene havlardı. Bazı köpeklerin yaptığı gibi zararsız hav havlar değildi; *adeta yakınıma gelecek olursan hayalarını koparırım,* diyordu. Bir keresinde yanlışlıkla serbest kalmış ve gazeteci çocuğu ısırmıştı. Başkasının köpeği olsa böyle bir olay-

dan sonra uyutulurdu ama Bayan Bukowski'nin oğlu polis şefiydi ve bir şekilde olayı örtbas etmişti.

O köpekten de Skipper'dan olduğu gibi nefret ediyordum. Sanırım bir açıdan o Skipper'dı. Hanım evladı olarak çağrılmayı ve blokun etrafından dolaşmayı göze almadığım sürece okula giderken Bayan Bukowski'nin bahçesinin önünden geçmek zorundaydım. Önünden geçerken lanet olası it ipini sonuna kadar çekiştiriyor, ağzından köpükler saçarak havlıyordu. Bazen koşup ipini öyle gerdiriyordu ki ayakları yerden kesiliyordu. Bazıları bu görüntünün komik olduğunu düşünebilirdi ama benim için kesinlikle değildi. Bir gün ipin (zincir değil, basit bir ip) kopacağından ve köpeğin alçak çitin üzerinden atlayarak boğazımı parçalayacağından korkardım.

Sonra bir gün aklımda bir fikirle uyandım. Oradaydı. Öylece gelivermişti. Güneşli bir cumartesi gününün erken saatleriydi ve istemezsem Bayan Bukowski'nin evinin önünden geçmem gerekmiyordu ama o gün istiyordum. Yataktan kalkıp mümkün olduğunca çabuk giyindim. Hızlı hareket ediyordum, çünkü kafamdaki fikrin kaybolmasını istemiyordum. Unutacağımı biliyordum, -uyandığınızda net olarak hatırladığınız rüyaların zamanla silikleşmesi gibi- ama o an hepsi açık seçik gözümün önündeydi: etraflarında üçgenler, üzerlerinde kıvrımlı çizgiler olan kelimeler, onları birleştiren özel daireler... iki üç tanesi gücü arttırmak için iç içe geçiyordu.

Oturma odasından neredeyse uçarak geçtim (valide hanım hâlâ uyuyordu, horultusunu duyabiliyordum ve pembe üniforması banyodaki duş çubuğunda asılıydı) ve mutfağa girdim. Annem telefonun yanına notlar düşmek ve numaralar yazmak için bir karatahta -DINKY'NİN TAHTASI değil de VALİDENİN TAHTASI gibi bir şey- koymuştu. İpin ucundan sallanan pembe tebeşiri kaptım, cebime koydum ve kapıya yöneldim. Çok güzel bir sabah olduğunu hatırlıyorum. Serin ama soğuk değildi. Gökyüzü, biri onu Happy Wheels Araba Yıkama'dan geçirmiş gibi masmaviydi. Etrafta hiç kimse yoktu. Pek çok insan yatağında uyuyor, cumartesi sabahının keyfini çıkarıyordu.

Bayan Bukowski'nin köpeği uyumuyordu. Yoo, o lanet it uyumazdı. Her zaman tetikteydi. Yaklaştığımı gördüğünde ipini gerdirerek öne atıldı. Belki küçük, köpek beyniyle bir cumartesi günü orada olmamam gerektiğini fark edip her zamankinden daha hırslı atılmıştı. İpin sonuna ulaştığında yine ayakları yerden kesildi ve geriye savruldu. Ama bir saniye sonra tekrar öne atılıp boğuluyorum, ama umurumda, değil havlayışını sürdürdü. Sanırım Bayan Bukowski bu sese alışıktı, hatta hoşlanıyor bile olabilirdi. Ama komşuların nasıl katlandığını hiç anlayamadım.

O gün köpeğe pek dikkat etmedim. Korkmak için fazlasıyla heyecanlıydım. Tebeşiri cebimden çıkarıp bir dizimin üzerine çöktüm. Bir an her şey beynimden uçup gitmiş gibi hissettim ve neredeyse ağlayacaktım. Olamaz, olamaz, Dinky bırakma, mücadele et, diye düşündüm. Herhangi bir şey yaz. Sadece BAYAN BUKOWSKI'NİN KÖPEĞİNİ BECEREYİM bile olsa bir şey yaz.

Ama yazmadım. Onun yerine bir şekil çizdim. Garip bir şekildi ama doğru şekildi çünkü düğümü çözmüştü. Bir anda her şey beynime üşüştü. Muhteşem, aynı zamanda korkutucuydu çünkü çok fazla şey vardı. Sonraki beş dakika boyunca bir domuz gibi terleyerek çılgınlar gibi yazdım. Daha önce hiç duymadığım kelimeler yazıyor, hiç görmediğim, kimsenin görmediği çeşit çeşit şekiller çiziyordum. Sağ kolum dirseğime dek pembe tebeşir tozuna bulanana, annemin işaret ve başparmağım arasında tuttuğum tebeşiri minicik kalana kadar yazdım, çizdim. Bayan Bukowski'nin köpeği sinekler gibi ölmedi, tüm bu süre boyunca havlamayı sürdürdü. Belki birkaç kez gerilip tekrar üzerime atlamayı denemiştir ama fark etmedim. Kendimi tamamen kaptırmıştım. Bu hissi size tarif edebilmem mümkün değil ama bahse girerim Mozart ve Eric Clapton gibi büyük müzisyenler de bestelerini yaparken böyle hissediyorlardır. Biri gelmiş olsaydı muhtemelen onu görmezdim. Bayan Bukowski'nin köpeği ipini koparıp çitten atlayarak kıçımı ısırsa onu bile fark etmezdim.

Tam anlamıyla yıkılıyordu. Anlatılması imkânsız.

Hiç kimse gelmedi ama arabayla geçenler oldu. Belki içindekiler bir çocuğun cumartesi sabahı yan bahçedeki köpek çılgınca havlarken kaldı-

rıma ne çizdiğini merak etmişti. Sonunda eserimi biraz daha güçlendirmem gerektiğini anladım ve bunu yapmanın yolu, sadece köpek için olmasını sağlamaktı. İsmini bilmiyordum bu yüzden tebeşirin son kırıntılarıyla BOKSER yazdım, etrafına bir çember çizdim ve altından, diğer şekillere doğru bir ok çıkardım. Çok zorlu bir sınavdan çıkmış veya uzun süre televizyon izlemiş gibi başım zonkluyordu ve kendimi sersem gibi hissediyordum. Hasta olacakmış gibiydim ama aynı zamanda çok iyiydim.

Köpeğe baktım -her zamanki gibi kanlı canlıydı, sürekli havlıyor, ipini çekiştiriyordu- ama bu beni rahatsız etmedi. Kendimi huzurlu hissederek eve döndüm. Bayan Bukowski'nin köpeğinin sonunun yakın olduğunu biliyordum. İyi bir ressamın harika bir resim yaptığını veya iyi bir yazarın güzel bir hikâye yazdığını bilmesi gibiydi. Sanırım işinizi doğru yapınca bunu yüreğinizde hissediyorsunuz.

Üç gün sonra köpek öldü. Haberi, acımasız köpekler söz konusuyken olabilecek en iyi kaynaktan almıştım: bizim semtin postacısından. İsmi Bay Shermerhorn'du. Bay Shermerhorn, Bayan Bukowski'nin köpeğinin bilinmeyen bir sebeple bağlı olduğu ağacın çevresinde koşmaya başladığını söyledi. İpinin sonuna vardığında (ha ha ipinin sonu) geri dönememiş. Bayan Bukowski alışverişe gittiği için orada yokmuş, bu yüzden engelleyememiş. Eve döndüğünde köpeğinin bağlı olduğu ağacın dibinde boğulmuş halde yattığını görmüş.

Kaldırımdaki yazı bir hafta kadar orada kaldı, sonra şiddetli bir yağmur yağdı ve yazı sadece belli belirsiz bir pembelik haline geldi. Ama yağmur yağana dek oldukça belirgin kaldı. Ve belirginken hiç kimse üzerine basıp geçmedi. Bunu kendim gördüm. İnsanlar -okula giden çocuklar, alışverişe giden kadınlar, postacı Bay Shermerhorn- yazının etrafından dolaşıyorlardı. Bunu yaptıklarının farkında bile değil gibiydiler. Ve kimse yazıdan söz etmedi. Hiç kimse "Kaldırımdaki bu garip şey de ne böyle?" veya "Daha önce böyle bir şekil görmüş müydün?" gibi sorular sormadı. Sanki yazıyı görmüyorlardı. Ama içlerinde bir yerde, yazının orada olduğunun farkındaydılar. Yoksa niçin etrafından dolaşacaklardı?

X

Bay Sharpton'a tüm bunları anlatmadım ama Skipper hakkında bilmek istediklerini söyledim. Ona güvenebileceğime karar vermiştim. Belki ona güvenebileceğimi bana söyleyen o içimizdeki gizemli parçaydı ama böyle olduğunu sanmıyordum. Ona güvenmemi sağlayan, bir babanın yapacağı gibi elini koluma koymasıydı. Bir babam yok ama tahmin edebiliyorum.

Ayrıca daha önce söyledikleri doğruydu, bir polis olup beni tutuklasaydı bile hangi yargıç ve jüri Skipper Brannigan'ın arabasını yazdığım mektup yüzünden yoldan çıkardığına inanırdı? Özellikle de geometriden sınıfta kalmış -iki kere- basit bir pizzacı çocuğun uydurduğu şekillerle dolu olan bir mektup.

Sözlerimi bitirdiğimde uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Bay Sharpton konuştu. "Hak etmişti. Biliyorsun, değil mi?"

Ve her nedense bu son damla oldu. Baraj yıkıldı ve bir bebek gibi ağlamaya başladım. On beş dakikadan fazla ağlamış olmalıyım. Bay Sharpton kolunu omzuma doladı ve beni göğsüne çekti. Gömleğini ıslatmıştım. Yakından biri geçecek olsa kesinlikle bir çift homo olduğumuzu düşünürdü ama geçen olmadı. Kart Korral'ın yanındaki sokak lambasının altında sadece ikimiz vardık. Oradayken Pug alışveriş arabalarıyla ilgili komik bir şarkı söyler, gözlerimizden yaşlar gelene dek gülerdik.

Sonunda muslukları kapatmayı başardım. Bay Sharpton bana bir mendil uzattı ve gözlerimi sildim. "Nereden bildiniz?" diye sordum. Sesim bir sis düdüğü gibi boğuk ve tuhaf çıkmıştı.

"Seni fark ettikten sonra tek yapmamız gereken basit bir araştırma oldu."

"Evet ama beni nasıl buldunuz?"

"Senin gibileri arayan küçük bir grubumuz -yaklaşık bir düzine elemandan oluşuyor- var," dedi. "Senin gibileri *görebiliyorlar,* Dink. Bazı uyduların nükleer yığınları ve nükleer santralleri görebildikleri gibi. Sizin gibilerin rengi sarı oluyor. Seni bulan bana karanlıktaki kibrit ışığı gibi ol-

duğunu söylemişti." Başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi. "Hayatımda bir kez olsun öyle bir şeyi görebilmek isterdim. Ya da senin yaptığını yapabilmeyi. Elbette Picasso gibi resim yapabileceğim veya Faulkner gibi yazabileceğim bir günüm -sadece bir gün yeterdi- olsun da isterdim."

Gözümü kırpmadan ona baktım. "Bu doğru mu? Yani bizi görebilen insanlar..."

"Evet. Onlar bizim av köpeklerimiz. Ülkeyi -ve diğer bütün ülkeleri- tarıyorlar ve sarı bir ışık arıyorlar. Seni gören bu genç kadın o sırada eve dönmek için 90. Karayolu'nda Pittsburgh'a doğru ilerliyormuş. Ya da seni hisseden. Ya da her ne yapıyorlarsa o. Bulucular da ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorlar. Senin Skipper'a tam olarak ne yaptığını bilmemen gibi. Biliyor musun?"

"Ne..."

Bir elini kaldırdı. "Sana her sorunun cevabını alamayabileceğini söylemiştim -bu, bildiklerine değil hissettiklerine dayanarak karar vermen gereken bir şey- ama sana birkaç şey söyleyebilirim. Başlangıç olarak, Dink, ben Trans Corporation adında bir birlik için çalışıyorum. Görevimiz, dünyayı Skipper Brannigan gibilerinden, onun yaptıklarının çok daha ciddi sonuçlar doğurabilecek türlerini yapanlardan kurtarmak. Merkezimiz Chicago'da, teklifimi kabul edersen bir haftanı geçireceğin eğitim merkezimizse Peoria'da."

O zaman bir şey söylemedim ama teklifini kabul edeceğimi içten içe biliyordum. Teklifi her ne ise, evet diyecektim.

"Sen bir cevhersin, genç dostum. Bunu kafana sok."

"Nasıl yani?"

"Bu bir özellik. Organizasyonumuzda sahip olduğunuz şeyi... yapabildiklerinizi... bir yetenek, hüner hatta bir tür ışık olarak adlandırıyor ama yanılıyorlar. Yetenek ve hüner, özellikten gelir. Özellik genel, yetenek ve hünerse belli kalıplara dahildir."

"Bunu basitleştirmen gerek. Unutma, ben lise mezunu bile değilim."

"Biliyorum," dedi. "Ayrıca liseyi bir aptal olduğun için bırakmadığını da biliyorum; okuldan ayrıldın çünkü oraya uymuyordun. Bu yönden ta-

nıdığım diğer cevherlerle aynısın." Gerçekte pek eğlenmiyor olan insanların keskin kahkahasıyla güldü. "Yirmi biri de öyleydi. Şimdi beni dinle ve aptal ayağına yatma. Yaratıcılık, bir el gibidir. Ama bir elde pek çok parmak vardır, değil mi?"

"Evet, en az beş tane."

"O parmakların yetenekler olduğunu farz et. Yaratıcı bir insan yazabilir, resim yapabilir, heykel yontabilir veya bir matematik formülü düşünebilir; dans edebilir, bir enstrüman çalabilir veya şarkı söyleyebilir. Bunlar yetenektir ama onlara hayat veren, yaratıcılıktır. Ve tüm ellerin temelde aynı olduğu gibi -şekil, fonksiyonu izler- parmakların birleştiği yere vardığında tüm yaratıcı insanlar da aynıdır.

"Trans da bir tür eldir. Parmaklarına bazen öngörü, yani geleceği görme denir. Bazense songörü, yani geçmişi görebilme yeteneğidir, aramızda bir adam John F. Kennedy'yi kimin öldürdüğünü biliyor ve katil Lee Harvey Oswald değil; aslında bir kadın. Ayrıca telepati, pirokinesis, telempati ve kim bilir daha neler var. Biz bilmiyoruz, bu apayrı bir dünya ve ilk kıtasını bile tam olarak keşfedebilmiş değiliz. Ama trans, yaratıcılıktan çok önemli bir noktada farklılık gösteriyor; çok daha nadir. Psikologların söylediğine göre sekiz yüz insandan biri "yetenekli". Bize göre bir cevher, sekiz *milyon* insanda bir çıkıyor."

Bu nefesimi kesmişti, sekiz milyonda bir olduğunu öğrenen *herkesin* nefesi kesilir, değil mi?

"Bu bir *milyar* sıradan insan arasında yüz yirmi cevher eder," dedi. "Dünyada üç binden fazla olmadıklarını düşünüyoruz. Onları birer birer buluyoruz. Yavaş ilerliyoruz. Hissetme yeteneğinin seviyesi biraz düşük ama elimizde sadece bir düzine kadar bulucu var ve her biri uzun bir eğitimden geçiyor. Bu çok zor bir görev... ama karşılığı inanılmaz. Cevherleri bulup işe alıyoruz. Seni de işe almak istiyoruz, Dink. Yeteneğine odaklanmana, keskinleştirmene ve insanlığın iyiliği için kullanmana yardım etmek istiyoruz. Eski arkadaşlarının hiçbirini göremeyeceksin -deneyimlerimize göre güvenliği tehlike atma konusunda en büyük tehdidi eski arkadaşlar oluşturuyor- ve işin içinde çok para yok, en azından başlangıçta

ama çok tatminkâr bir iş olduğunu söyleyebilirim. Ve teklifim, çok yükseklere uzanabilecek bir merdivenin sadece en alt basamağı."

"Yan menfaatler de cabası," dedim sesimi yükseltip sorarcasına.

Bay Sharpton sırıttı ve omzuma vurdu. "Doğru," dedi. "Şu meşhur yan menfaatler."

Heyecanlanmaya başlamıştım bile. Şüphelerim yok olmamıştı ama azalıyorlardı. "Bana şu işten söz edin," dedim. Kalbim hızla çarpıyordu ama bu kez sebebi korku değildi. Artık değildi. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yapın."

Ve onun da yaptığı bu oldu.

XI

Üç hafta sonra hayatımda ilk kez uçağa bindim ve bekâreti bozmak için ne yöntemdi ama! Bir Lear 35'in tek yolcusuydum. Counting Crows'un dörtlü hoparlörlerden yayılan şarkısını dinlerken kolamı içiyor, altimetrenin yedi bin metreye tırmanmasını izliyordum. Pilot bu yüksekliğin çoğu jetin uçtuğu genel yükseklikten bir mil kadar fazla olduğunu söylemişti. Bir kızın boynu kadar pürüzsüz bir uçuştu.

Peoria'da bir hafta geçirdim ve evi özledim. *Hem de nasıl.* Buna çok şaşırmıştım. Bazı geceler gözyaşları içinde uykuya daldığım bile oldu. Bunu söylemeye utanıyorum ama şimdiye kadar hep dürüst oldum, bu aşamada yalan söylemeyi veya herhangi bir şeyi saklamayı düşünmüyorum.

En az özlediğim annemdi. Birbirimize yakın olacağımız düşünülebilirdi, ne de olsa babam bizi terk edince deyim yerindeyse dünyada tek başımıza kalmıştık ama annem hiçbir zaman sevgi dolu, şefkatli bir anne olmadı. Beni dövmedi veya koltukaltlarımda sigara söndürmedi ama ne olmuş yani? Buna sevinecek halim yok. Hiç çocuğum olmadı, belki söz hakkım yok ama bence iyi bir anne veya baba olmanın ölçütü çocuklarınıza *yapmadıklarınız* değildir. Valide hanım her zaman arkadaşlarıyla benden daha fazla ilgilendi. Güzellik salonuna gidişleri, Reservation'da geçirdikleri cuma geceleri her zaman benden daha önemli oldu. Hayattaki

en büyük amacı, yirmi rakamlık Bingo'yu kazanmak ve eve gıcır gıcır bir Monte-Carlo ile dönmekti. Önem verdikleri sıralamasında çok gerilerdeydim.

Bay Sharpton annemi aradı ve yerleştirme projesi kapsamında Trans Corporation'ın gelişmiş bilgisayar eğitimini görmek üzere seçildiğimi söyledi. Diploması olmayan ama gelecek vaat eden gençler için özel bir fırsattı. Hikâyeye inanmak zor değildi. Matematikte berbattım ve İngilizce gibi konuşma gerektiren derslerde donar kalırdım ama okuldaki bilgisayarlarda oldukça iyiydim. Aslında, böbürlenmek istemem ama iyiden de öteydim. Bilgisayar oyunlarıyla hiçbir zaman ilgilenmedim -bence o oyunlar sadece sulu beyinler için- ama tuşlarda çok iyiydim. Pug bazen yanıma gelip beni izlerdi.

"Sana inanamıyorum," demişti bir keresinde. "Dostum, o şeyden neredeyse dumanlar çıkmaya başlayacak."

Omuz silkerek, "Apple'ı(*) herkes soyabilir," demiştim. "Ama önemli olan çekirdeklerine inmektir ve bu her babayiğidin harcı değildir."

Annem, Bay Sharpton'a inandı (Trans Corporation'un beni özel bir jetle Illinois'a götüreceğini bilseydi birkaç soru sorabilirdi ama sormadı) ve ben de onu pek özlemedim. Ama Pug'ı ve Supr Savr günlerinden bir diğer arkadaşımız olan John Cassiday'yi özledim. John bir punk grubunda bas gitar çalıyordu. Kaşında altın bir halka vardı ve hemen hemen bütün Subpop plaklara sahipti. Kurt Cobain tahtalı köyü boyladığında ağlamıştı. Ne saklamaya çalışmış, ne de suçu alerjiye atmıştı. Sadece "Üzgünüm çünkü Kurt öldü," demişti. John için yıkılıyor demek az kalır.

Ve Harkerville'i özledim. Garip ama gerçek. Peoria'daki eğitim merkezinde olmak yeniden doğmak gibiydi ve sanırım doğum her zaman acı veriyor.

Benim gibi olan başka insanlarla tanışabileceğimi sanmıştım -bu bir kitap veya film olsaydı (ya da belki *Gizli Dosyalar*'ın bir bölümü) küçük, dik memeleri ve odanın diğer ucundan kapıları kapatma yeteneği olan tatlı bir piliçle tanışırdım- ama öyle olmadı. Orada olduğum sırada Peo-

---

(*) Elma anlamına gelen bilgisayar markası.

ria'da başka cevherler olduğundan eminim ama Dr. Wentrworth ve merkezi yöneten diğer sorumlular karşılaşmamamız için ellerinden geleni yaptılar. Bir keresinde bunu sordum ve beni başlarından savdılar. Gömleklerinde TRANSCORP yazısı bulunan veya elinde TRANSCORP logolu dosyalar taşıyan herkesin dostum veya uzun zaman önce kaybettiğim babamın yerini doldurmaya çalışan insanlar olmayabileceğini anlamaya o zaman başladım.

Ve insan öldürmek üzerine bir eğitim alıyordum. Peoria'daki insanlar bunu açık açık söylemiyorlardı ama gizlemeye veya mazeret göstermeye de çalışmıyorlardı. Tek hatırlamam gereken hedeflerin, Bay Sharpton'ın söylediği gibi kötü adamlar olduğuydu. Diktatörler, casuslar seri katiller ve insanlar savaşlarda her zaman ölürdü. Ayrıca bu iş kişisel değildi. Ne tabanca, ne bıçak, ne boğazlama. Asla üzerime kan bulaşmayacaktı.

Söylediğim gibi, Bay Sharpton'ı bir daha hiç görmedim -en azından şimdiye kadar- ama Peoria'da kaldığım hafta her gün onunla konuştum ve bu, acımı ve hissettiğim yabancılığı önemli ölçüde azalttı. Onunla konuşmak, ateşler içinde yanarken birinin ıslak bir havluyla alnınızı silmesine benziyordu. Mercedes'inin içinde konuştuğumuz gece bana numarasını vermiş ve onu istediğim zaman arayabileceğimi söylemişti. Kendimi kötü hissedecek olursam sabahın üçünde bile arayabilirdim. Bir keresinde bunu yaptım. Neredeyse ikinci çalışında kapatıyordum, çünkü insanlar böyle şeyleri genelde laf olsun diye söylerler. Gerçekten aramanızı beklemezler. Ama telefonu kapatmadım. Evet, evi özlüyordum ama sorunum bundan ibaret değildi. Peoria beklediğim gibi bir yer çıkmamıştı ve bunu Bay Sharpton'a söylemek istiyordum. Tepkisini merak ediyordum.

Üçüncü çalışta telefonu açtı ve sesi uykulu gelmesine rağmen (pek şaşırtıcı değil, değil mi?) öfkeli değildi. Ona eğitimde yapılan bazı şeylerin çok garip olduğunu söyledim. Örneğin o parlak ışıklarla yaptıkları test. Epilepsi için bir test olduğunu söylemişlerdi ama...

"Tam ortasında uyuyakaldım," dedim. "Ve uyandığımda başım öyle ağrıyordu ki düşünmekte bile zorlanıyordum. Nasıl bir histi biliyor musunuz? Beynim didik didik edilmiş bir çekmece gibiydi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Dink?" diye sordu Bay Sharpton.

"Sanırım beni hipnotize ettiler."

Kısa bir sessizlik oldu. "Belki. *Muhtemelen* ettiler."

"Ama neden? Neden etsinler? Söyledikleri her şeyi yapıyorum zaten. Neden bir de hipnotize ediyorlar?"

"Genel olarak ne tür işlemler yapıp nasıl bir yol izlediklerini bilmiyorum ama seni programladıklarından şüpheleniyorum. Bilinçli bölümü gereksizce yormanı... ve belki o aşamada yeteneğine zarar gelmesini engellemek için aklının derinlerdeki katmanlarına temel bilgiler depoluyorlar sanırım. Bir bilgisayarın sabit diskini programlamaktan farksız. Ve onun kadar da zararsız bir işlem."

"Ama tam olarak emin değilsiniz?"

"Hayır, dediğim gibi eğitim ve testler benim alanım değil. Ama birkaç kişiyi arayacağım ve Dr. Wentworth seninle konuşacak. Özür bile dileyebilir. Ve ağır geldiyse programın hafifletileceğinden emin olabilirsin, Dink. Cevherlerimiz gereksizce üzülmeyecek kadar nadir ve değerli. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Biraz düşündüm ve hayır dedim. Ona teşekkür edip telefonu kapattım. Dilimin ucundaydı, ilaç verildiğinden şüphelendiğimi de söyleyecektim... ev hasretini hafifletmek için moral düzeltici ilaçlar ama sonra bu konuyla onu rahatsız etmek istemedim. Ne de olsa saat sabahın üçüydü ve bana herhangi bir ilaç veriyorlarsa da muhtemelen kendi iyiliğim içindi.

XII

Dr. Wentworth ertesi gün beni görmeye geldi -Big Kahuna oydu- ve gerçekten de özür diledi. Son derece nazikti ama yüzündeki ifade sanki, bilmiyorum, Bay Sharpton telefonu kapatmamın hemen ardından onu aramış ve iyi bir fırça atmış gibiydi.

Dr. Wentworth beni arka bahçede yürüyüşe çıkardı -baharın son günlerinde yemyeşil ve neredeyse mükemmeldi- ve bana "biraz yüklendiği" için özür diledi. Epilepsi testinin gerçekten bir epilepsi testi olduğunu (ve aynı zamanda bilgisayarlı tomografimi çekmişlerdi) ama çoğunluk üzerinde hipnotik etkisi olduğundan bunu, belirli "temel talimatlar" vermek için bir fırsat olarak da kullandıklarını söyledi. Bana verdikleri de Columbia City'de kullanacağım bilgisayar programları hakkında kullanım bilgisiymiş. Wentworth bana başka sorum olup olmadığını sordu. Yalan söyledim ve hayır dedim.

Muhtemelen bunun garip olduğunu düşünüyorsunuz ama değil. Yani, mezuniyete üç ay kalana dek süren uzun ve berbat bir öğrenim hayatım oldu. Sevdiğim ve nefret ettiğim öğretmenlerim oldu ama hiçbirine tam anlamıyla güvenmedim. Öğretmen herkesi alfabetik sırayla oturtmuyorsa hep en arkada otururdum ve derse hiç katılmazdım. İsmim söylendiğinde genelde "Ha?" derdim ve hiç kimse soru sormamı sağlayamazdı. Özel dünyama en çok yaklaşabilen Bay Sharpton olmuştu ve kel kafasıyla çerçevesiz gözlükleri altından keskin bakışlar gönderen küçük gözleriyle Dr. Wentworth kesinlikle Bay Sharpton değildi. Omzunda ağlamayı bırakın, o herife içimi dökmem için bile önce domuzların kışı geçirmek için uçarak güneye göçmesi gerekirdi.

Ve zaten başka ne soracağımı bilmiyordum. Peoria'da geçirdiğim zaman genel olarak iyiydi ve gelecek beni heyecanlandırıyordu, yeni bir iş, yeni bir şehir, yeni bir ev beni bekliyordu. Peoria'da insanlar bana çok iyi davrandı. Yemek bile muhteşemdi -köfte, kızarmış tavuk, çikolatalı süt- sevdiğim her şey vardı. Tamam, tetkikler için yaptıkları testler, IBM kalemiyle yapmamı istedikleri pek hoşuma gitmemişti ve bazen kendimi patates püreme ilaç koyulmuş gibi uyuşuk, bazense aşırı hareketli hissediyordum. Ayrıca en azından iki kez daha hipnotize edildiğimden neredeyse eminim. Ama ne olmuş yani? Yarış arabası sesleri çıkarıp gülerek sizi bir süpermarket arabasıyla ezmeye çalışan bir manyak tarafından kovalandıktan sonra tüm bunlar hiçbir şeydi.

XIII

Bay Sharpton'la size söylemem gerektiğini düşündüğüm bir telefon görüşmem daha oldu. Beni bir adamın elinde yeni evimin anahtarıyla beklediği Columbia City'ye götüren ikinci uçak yolculuğumdan bir gün önceydi. Yola çıkmadan önce temizlikçiler ve temel para kuralı -haftaya meteliksiz başla, meteliksiz bitir- hakkında bilgim olmuştu ve yerel bir sorunum olduğunda kimi arayacağımı biliyordum. (Büyük bir sorunum olursa "kontrolüm" olan Bay Sharpton'ı aramam gerekiyordu.) Bana haritalar, restoranların listesi, sinemaya ve alışveriş merkezine gidiş tarifleri verildi. Ama kafamı kurcalayan bir soru vardı.

"Bay Sharpton, ne *yapacağımı* bilmiyorum," dedim. Caff'ın hemen dışında konuşuyordum. Odamda bir telefon vardı ama yatmak şöyle dursun, oturamayacak kadar heyecanlıydım. Yemeğime bir şey koydularsa o gün işe yaramadığı muhakkaktı.

"Bu konuda sana yardım edemem, Dink," dedi. Sesi her zamanki gibi son derece sakindi. "Sana bol şans."

"Nasıl yani? Bana yardım etmen gerek. Tanrı aşkına, *beni işe alan* sensin!"

"Sana bir örnek vereyim. Varsayalım ki ben iyi imkânlara sahip bir okulun müdürüyüm. *İyi imkânlar* derken neyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, çok paralı. Aptal olmadığımı söylemiştim."

"Evet, affedersin. Her neyse, diyelim ki ben, Müdür Sharpton okulun zengin kasasından istifade ederek kadroda bulunması için muhteşem bir yazarı veya müzik öğretmeni olması için harika bir piyanisti işe aldım. Bu bana o yazara ne yazacağını veya piyaniste nasıl bir beste yapacağını söyleme yetkisi verir mi?"

"Muhtemelen hayır."

"*Kesinlikle* hayır. Ama diyelim ki yaptım. Yazara, "Betsy Ross'un bir eşcinsel partisinde George Washington'la oynaştığı bir komedi yaz," desem sence yapabilir mi?"

Gülmeye başladım. Kendimi tutamamıştım. Bay Sharpton her nasılsa benimle iletişim kurmayı çok iyi beceriyordu.

"Belki," dedim. "Özellikle iyi bir ikramiye verirseniz."

"Tamam ama ne kadar uğraşsa da sonuçta muhtemelen ortaya çok kötü bir roman çıkar. Çünkü yaratıcı insanlar her zaman aynı etkinlikte olamaz. Ve en iyi işlerini çıkardıkları zamanı önceden bilmek veya belirlemek mümkün değildir. Dehaları beklenmedik anlarda ortaya çıkar."

"Tüm bunların benimle ne ilgisi var? Bakın, Bay Sharpton, Columbia City'de ne yapacağımı düşündüğümde karşıma koca bir hiç çıkıyor. İnsanlara yardım etmek, dediniz. Dünyayı daha iyi bir yer yapmaktan bahsettiniz. Skipper gibilerinden kurtulmak dediniz. Tüm bunlar kulağa çok hoş geliyor ama *nasıl yapacağımı bilmiyorum!*"

"Bileceksin," dedi. "Zamanı geldiğinde göreceksin."

"Wentworth ve adamlarının yeteneğimi geliştireceğini, keskinleştireceğini söylemiştiniz. Yaptıkları çoğunlukla kendimi tekrar okuldaymış gibi hissetmeme sebep olan aptalca testlerdi. *Her şey* bilinçaltımda mı? Sabit diske mi kaydedildi?"

"Güven bana, Dink," dedi. "Bana ve kendine güven."

Öyle yaptım. Yapmıştım. Ama son zamanlarda durum pek iyi değil. Hem de hiç değil.

O kahrolası Neff, her şey ondan sonra kötüleşti. Keşke resmini hiç görmemiş olsaydım. Ve görmem *gerekiyorsa* da keşke gülümsemeyen bir resmi olsaydı.

XIV

Columbia City'deki ilk haftamda hiçbir şey yapmadım. Kesinlikle hiçbir şey. Sinemaya bile gitmedim. Temizlikçiler geldiğinde parka gidip bir banka oturdum ve bütün dünya beni izliyormuş gibi hissettim. Perşembe günü elimdeki paradan kurtulma zamanı geldiğinde elli dolardan fazla para çöp öğütücüsünü boyladı. Ve hatırlatayım, bunu yapmak o zamanlar benim için çok yeni bir deneyimdi. Ne kadar *garip* bir his olduğu-

nu ne tarif edebilirim ne de anlayabilirsiniz. Orada durup öğütücünün sesini dinlerken sürekli valide hanımı düşündüm. Yaptığımı görseydi muhtemelen bir kasap bıçağıyla beni durdurmaya çalışırdı. Ne de olsa öğütücüde yok olan, bir düzine yirmi, numaralık Bingo oynama parasıydı.

O hafta çok kötü uyudum. Ara sıra küçük çalışma odasına gidiyordum, aslında gitmek istemiyordum ama ayaklarım beni oraya götürüyordu. Sanırım katillerin daima cinayet mahalline dönmeleri gibi bir şeydi. Her neyse, eşikte durup karanlık bilgisayar ekranına, Global Village modeme bakıp suçluluk duygusu, utanç ve korkuyla ter döküyordum. Üzerinde tek bir parça kâğıt bile olmayan pırıl pırıl masaya bakmak bile tüm vücudumdan ter boşanmasına sebep oluyordu. Duvarların alayla fısıldadığını duyabiliyordum. "Yok yok, burada olan biten hiçbir şey yok," veya "Kim *bu* salak? Elektrikçi mi?"

Kâbuslar görüyordum. Birinde kapıyı açıyorum ve karşımda Bay Sharpton'ı görüyorum. Elinde bir çift kelepçe var. "Ellerini uzat, Dink," diyor. "Bir cevher olduğunu sanmıştık ama yanıldığımız açıkça ortada. Bazen böyle olur."

"Ama *ben* bir cevherim," diyorum. "Öyleyim, sadece kendimi göstermek için biraz zamana ihtiyacım var. Daha önce evden hiç ayrılmamıştım, unuttunuz mu?"

"Beş yıl oldu," diyor.

Donup kalıyorum. İnanamıyorum. Ama içimden bir ses söylediklerinin doğru olduğunu biliyor. Sadece günler geçmiş gibi geliyor ama aslında ben daha çalışma odasındaki bilgisayara elimi bile sürmeden *beş kahrolası yıl geçmiş*. Temizlikçiler olmasa masanın üzerinde yirmi santimlik bir toz tabakası birikecek.

"Ellerini uzat, Dink. Bu işi ikimiz için de olduğundan zor bir hale getirme."

"Uzatmayacağım," diyorum. "Beni zorlayamazsın."

Bunun üzerine geriye doğru bakıyor ve Skipper Brannigan'ın merdivenleri tırmandığını görüyorum. Üzerinde kırmızı, naylon gömleği var ama üzerindeki yazı Super Savr değil, TRANSCORP. Solgun görünüyor

ama onun dışında iyi. Yani ölü değil. "Bana bir şey yaptığını sandın ama yapamadın," diyor Skipper. "Hiç kimseye hiçbir şey yapamadın. Uzun saçlı bir çöplükten fazlası değilsin."

"Bu kelepçeleri ona takacağım," diyor Bay Sharpton, Skipper'a. "Bana sorun çıkaracak olursa onu bir alışveriş arabasıyla ez."

"Harika," diyor Skipper ve ben yatakta çığlıklar atarak uyanıyorum."

XV

Eve taşındıktan yaklaşık on gün sonra farklı bir rüya gördüm. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama güzel bir rüya olmalı çünkü uyandığımda gülümsüyordum. Yüzümdeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Mutlu, geniş. Bayan Bukowski'nin köpeğiyle ilgili o fikirle uyanmak gibiydi. Hatta tıpkı öyleydi bile diyebilirim.

Üzerime bir kot pantolon geçirip çalışma odasına gittim. Bilgisayarı açtım ve ARAÇLAR'a girdim. Orada DINKY'NİN DEFTERİ isminde bir program vardı. Açtığımda bütün sembollerimin orada olduğunu gördüm, çemberler, üçgenler, kareler, paralelkenarlar ve yüzlerce başkası. *Binlerce* başkası. Hatta belki *milyonlarca.* Bay Sharpton'ın dediği gibi yeni bir dünyaydı ve ben ilk kıtanın kıyısındaydım.

Tek bildiğim, ihtiyaç duyabileceğim her şeyin orada olduğuydu. Küçük bir kâğıt parçası yerine harika bir Macintosh bilgisayarım vardı; pembe bir tebeşir parçasıyla çizmek yerine sembol isimlerini yazıyor, anında karşımda görüyordum. Maksimuma bağlanmıştım. Yani, Tanrım, başımın ortasından bir ateş nehri geçiyor gibiydi. Yazdım, sembolleri çağırdım ve fareyi kullanarak olmaları gereken yerlere koydum. İşimi bitirdiğimde karşımda bir mektup duruyordu. Özel mektuplardan biri.

Ama bu mektup kimin içindi?

Nereye gidecekti?

Sonra önemli olmadığını fark ettim. Kişiselleştirecek birkaç ufak dokunuşla mektubun gönderilebileceği pek çok kişi bulunabilirdi ama bu mektup bir kadından çok bir erkek için hazırlanmıştı. Bunu nasıl bildiğim

hakkında hiçbir fikrim yoktu, biliyordum işte. Cincinnati ile başlamaya karar verdim çünkü aklıma ilk gelen şehir orası olmuştu. Zürih, İsviçre veya Waterville, Maine de olabilirdi rahatlıkla.

DINKYPOSTA adında bir başka programı açmayı denedim. Bilgisayar, oraya girmeden önce modemimi açmam için beni uyardı. Modem çalışmaya başlayınca bilgisayar benden 312'li bir alan kodu yazmamı istedi. 312, Chicago'ydu ve anladığım kadarıyla telefon şirketindeki kayıtlara göre bilgisayarıma gelen tüm aramalar TransCorp'un merkezinden yapılıyordu. Nasıl veya nereden olduğu umurumda değildi, bu onların meselesiydi. Ben kendi işimi bulmuş, onu yapıyordum.

Modem Chicago ile bağlantıyı kurunca ekranda bir yazı belirdi.

DINKYPOSTA HAZIR

YEREL'in üzerine tıkladım. Üç saattir bilgisayar başındaydım, sadece kısa bir tuvalet molası vermiştim ve serada kalmış bir maymun gibi terleyip leş gibi koktuğumu hissedebiliyordum. Umurumda değildi. Koku hoşuma gidiyordu. Kendimi müthiş hissediyordum. Kendimi kaybetmiş gibiydim.

CINCINNATI **yazdım ve** UYGULA **butonuna bastım.**

CINCINNATI KAYDI YOK

dedi bilgisayar. Tamam, sorun değil. Columbus'u dene, ne de olsa eve daha yakın. Ve evet, dostlar! Bu kez tutturmuştum.

COLUMBUS'TA İKİ KAYIT VAR

İki.telefon numarası vardı. Ne çıkacağını merak ederek, aynı zamanda biraz korkarak üstteki numarayı tıkladım. Ama karşıma çıkan ne bir dosya, ne hedef tanımı ne de, Tanrı korusun, bir fotoğraftı. Tek bir kelime vardı:

MUFFIN.

Nasıl yani?

Ama sonra anladım. Muffin, Bay Columbus'un hayvanının ismiydi. Büyük ihtimalle bir kedi. Ekrana tekrar özel mektubumu getirdim, iki sembol ekledim ve bir başkasını sildim. Sonra üstc MUFFIN'i ckledim ve altına aşağıyı işaret eden bir ok yerleştirdim. İşte. Mükemmel olmuştu.

Muffin'in sahibinin kim olduğunu, TransCorp'un dikkatini çekecek ne yaptığını veya ona tam olarak ne olacağını merak ediyor muydum? Hayır. Bunda Peoria'da beynimin şartlanmış olmasının bir payı olabileceğini de hiç düşünmedim. Ben işimi yapıyordum ve gözümde hepsi buydu. İşimi yapıyordum ve arpa ambarındaki tavuk gibi mutluydum.

Ekrandaki numarayı aradım. Bilgisayarın hoparlörleri açıktı ama alo diyen bir ses duyulmadı. Tek ses, karşıdaki bilgisayarın aramayı karşılama sinyalleriydi. Bu da işime gelmişti. İnsan unsurunu aradan çıkarınca hayat daha kolay oluyor. *Twelve O'clock High* filminde olduğu gibi. Güvenilir B, 52'nizle Berlin üzerinde uçuyor, bombardıman vizörünüzden bakıyor, düğmeye basmak için doğru anın gelmesini bekliyorsunuz. Fabrikaların bacalarını veya çatılarını görebiliyorsunuz ama insanları göremiyorsunuz. B, 52'lerinden bombaları bırakan adamlar paramparça olan çocuklarını gören annelerin canhıraş çığlıklarını duymak zorunda kalmıyor. Ve ben de alo diyen bir ses duymak zorunda kalmadım. Bundan iyisi Şam'da kayısı.

Yine de bir süre sonra hoparlörleri kapattım. Dikkatimi dağıtıyordu. Ekranda,

MODEM BULUNDU

yazısı belirdi. Ve sonra

E-POSTA ADRESİ ARANSIN MI? E/H

E'ye bastım ve bekledim. Bu kez bekleyiş daha uzun sürdü. Sanırım bilgisayar tekrar Chicago'ya dönmüş, Bay Columbus'un e-posta adresini

kırmak için gerekeni yapıyordu. Ekranda yeni bir yazı belirdiğinde aradan geçen süre otuz saniyeden azdı.

E-POSTA ADRESİ BULUNDU
DINKYPOSTA GÖNDERİLSİN Mİ? E/H

Hiç duraksamadan E'ye bastım. Ekranda yeni bir yazı belirdi.

DINKYPOSTA GÖNDERİLİYOR

ve ardından

DINKYPOSTA GÖNDERİLDİ.

Hepsi buydu. Havai fişekler falan yoktu.
Ama Muffin'e ne olduğunu merak ediyorum.
Yani daha sonra.

XVI

O gece Bay Sharpton'ı aradım ve, "İşbaşındayım," dedim.

"Çok iyi, Dink. Harika bir haber. Kendini daha iyi hissediyor musun?" Her zamanki gibi sakindi. Bay Sharpton, Tahiti'deki hava gibiydi.

"Evet," dedim. İşin aslı kendimi muhteşem hissediyordum. Hayatımın en güzel günüydü. Şüpheler ve endişeler olsun olmasın hâlâ aynı şekilde düşünüyorum. Hayatımın en harika günüydü. Başımın içinden bir ateş nehri geçiyor gibiydi. *Kahrolası bir ateş nehri.* "Ya siz, Bay Sharpton? *Rahatladınız mı?*"

"Senin adına mutluyum ama rahatladığımı söyleyemem çünkü..."

"...zaten hiç endişelenmemiştiniz."

"Bildin."

"Bir başka deyişle her şey yıkılıyor."

Güldü. Bu söz onu her zaman güldürüyordu. "Haklısın, Dink. Her şey yıkılıyor."

"Bay Sharpton?"

"Evet?"

"E-posta tam olarak güvenli değildir, biliyorsunuz. Yeterince kararlılık gösteren herkes bir e-postayı kırabilir."

"Gönderdiğin mektupta, mektubu alanın okuduktan sonra silmesi gerektiğine dair bir komut var, değil mi?"

"Evet ama adamın mektubu sileceğini garanti edemem. Ya da kadının."

"Silmese bile kazara mektubu görecek birine hiçbir şey olmaz, yanılıyor muyum? Çünkü mektup... kişiye özel."

"Şey, görene baş ağrısı verebilir ama bundan fazlası olmaz."

"Ve zaten mektubun içindekilerin bir anlamı yok."

"Şifre olduğunu sanabilirler."

Bunun üzerine güldü. "Öyleyse bırakalım şifreyi çözmeye çalışsınlar, ne dersin, Dinky? Bir denesinler bakalım!"

İçimi çektim. "Evet, görelim."

"Haydi daha önemli bir noktayı konuşalım, Dink... nasıl *hissettin?*"

"*Muh-te-şem.*"

"Güzel. Mucizeyi asla sorgulama, Dink. Mucizeyi asla sorgulama."

Ve telefonu kapattı.

XVII

Bazen gerçek mektuplar göndermek zorunda kalıyordum, DINKY'NİN DEFTERİ'nde hazırladığım mektubu yazıcıdan çıkarıyor, bir zarfa koyuyor, pulları yapıştırıyor ve bir yere, birine postalıyordum. Las Cruces, New Mexico Üniversitesi'ndeki Profesör Ann Tevitch'e, *The New York Post,* New York, Bay Andrew Neff. Billy Unger, General Delivery, Stovington, Vermont. Sadece isimlerini biliyordum ama yine de telefon numaralarından kötüydü. Telefon numaralarından daha kişiseldi. Bir kurbanın suratını bombardıman vizörünüzde bir anlığına görmek gibiydi. Demek istediğim, ne korkunç olur, değil mi? Gökyüzünde, dört bin metre yükseklikteси-

niz, orada hiçbir surat göremeyeceğinizi biliyorsunuz ama bazen birinin yüzü, bir iki saniyeliğine karşınızda beliriyor.

Bir üniversitede profesörlük yapan birinin (ya da adresi kahrolası bir New York gazetesi olan bir adamın) modemi nasıl olmazdı, merak etmiştim ama hiçbir zaman çok merak etmedim. Buna gerek yoktu. Modern bir dünyada yaşıyoruz ama mektupların bilgisayardan gönderilmesi diye bir *zorunluluk* yok. Eski yöntemler hâlâ kullanılıyor. Ve gerçekten ihtiyaç duyduğum her şey, veritabanında bulunuyordu. Örneğin Unger'ın 1957 model bir Thunderbird'ünün olduğu. Veya Ann Tevitch'in sevdiği birinin -belki kocası, belki oğlu, belki babası- isminin Simon olduğu.

Ve Unger ile Tevitch gibiler birer istisnaydı. Özel mektuplarımı gönderdiklerimin çoğu Columbus'taki ilk sefer gibiydi, yirmi birinci yüzyıl için tam teçhizatlı. DINKYPOSTA GÖNDERİLİYOR, DINKYPOSTA GÖNDERİLDİ, çok iyi, hoşça kal, ahbap.

Bu şekilde uzun süre, hatta belki sonsuza kadar devam edebilirdim; veritabanını kontrol ediyor (izlenecek bir program yoktu, birincil şehirlerin ve hedeflerin listesi yoktu; tamamen kafama buyruk hareket ediyordum... elbette her şeyi bilinçaltıma, sabit diske kaydetmedilerse), sinemaya gidiyor, küçük evimin valide hanımsız sessizliğinin tadını çıkarıyor ve merdivenin bir üst basamağındaki yerimi hayal ediyordum ama bir gün azgın bir halde uyandım. Avustralya civarını tarayarak bir saat kadar çalıştım ama verim alamadım, daha doğrusu azgınlığım beynimin önüne geçti. Bilgisayarı kapatıp News Plus'a gittim. Tahrik edici iç çamaşırları giymiş güzel kadınların resimlerinin bulunduğu dergilerden olup olmadığına bakacaktım.

Oraya vardığımda, *Columbus Dispatch* okuyan bir adam dışarı çıkıyordu. Ben hiç gazete okumazdım. Neden okuyacaktım ki? Her gün aynı bok; halkın omuzlarını çökerten diktatörler, bir futbol topunun peşinde koşan formalı adamlar, bebekleri ve kıçları öpen politikacılar. Bir başka deyişle dünyanın diğer Skipper Brannigan'ları hakkında haberler. Ve bu haberi içeri girip gazetelerin dizildiği raflara bakarken görmeyecektim

çünkü ön sayfanın alt köşesindeydi. Ama bu lanet olası herif elindeki gazeteyi çarşaf gibi açmış, başını içine gömmüş bir halde karşıma çıkmıştı.

Sağ alt köşede pipo içen, gülümseyen beyaz saçlı bir adamın fotoğrafı vardı. İyi huylu bir herife benziyordu, kenarları kırışmış gözleri, çalı gibi beyaz kaşlarıyla muhtemelen İrlandalıydı. Resmin üzerindeki başlıkta -fazla büyük değildi ama okunuyordu- NEFF İNTİHARI HÂLÂ AKILLARI KARIŞTIRIYOR, MESLEKTAŞLARI YASTA yazıyordu.

Bir iki saniye için o gün New Plus'a gitmemin o kadar da gerekmediğini, iç çamaşırı içindeki kadınlardan pek de hoşlanmadığımı eve gidip biraz kestirmemin iyi olacağını düşündüm. İçeri girersem muhtemelen kendimi tutamayıp bir *Dispatch* alacaktım ve İrlandalıya benzeyen o adamla ilgili zaten istediğimden de çok şey öğrenmiştim... yani neredeyse hiçbir şey. Neff o kadar da tuhaf bir isim değildi, sadece dört harften oluşuyordu, Shittendookus veya Horecake gibi değildi, bir kıyıdan diğerine binlerce Neff yaşıyor olmalıydı. Bu Neff, benim bildiğim, Frank Sinatra hayranı Neff olamazdı.

En iyisi eve gidip ertesi gün tekrar gelmek olacaktı. Ertesi gün pipolu adamın resmini orada görmeyecektim. Ertesi gün ön sayfanın sağ alt köşesinde bir başkasının resmi olacaktı. İnsanlar her zaman ölür, değil mi? Süperstar falan olmayan ve sadece sağ alt köşede yer bulan insanlar. Ve bazen ölümleri kafa karıştırabilir, Harkerville'deki insanların kafalarının Skipper'ın ölümünden sonra karıştığı gibi, kanında alkol yoktu, görüş açıktı, yol kuruydu, karakteri intihara meyilli değildi.

Dünya bu tür gizemlerle doludur ve bazen en iyisi, onları çözmeye çalışmayıp olduğu gibi bırakmaktır. Bazen çözümler için, bilirsiniz, yıkılıyor denemez.

Ama iradem hiçbir zaman kuvvetli olmadı. Sivilcelerimi azdırdığını bildiğim halde çikolatadan uzak duramadığım gibi o gün de bir *Columbus Dispatch* satın almadan duramadım. İçeri girip bir tane aldım.

Eve doğru yürümeye başlamıştım ki aklıma komik bir fikir geldi. Andrew Neff'in fotoğrafının olduğu gazetenin benim çöpümde olmasını

istemiyordum. Çöpçüler, belediyeye ait kamyonlarla geliyorlardı, elbette TransCorp ile bir ilgileri yoktu -olamazdı- ama...

Pug ile küçük birer çocukken bir yaz izlediğimiz bir program vardı. İsmi, *Altın Yıllar*'dı. Muhtemelen hatırlamazsınız. Her neyse, o programda bir adam sürekli şöyle derdi: "Mükemmel paranoya, mükemmel farkında oluştur." Parolası gibiydi ve ben de buna inanırım.

Her neyse, eve değil, parka gittim. Bir banka oturup haberi okudum ve işim bitince gazeteyi bir çöp kutusuna attım. Bunu yapmak bile pek hoşuma gitmemişti, ama Bay Sharpton peşime adamlar takıp beni izlettiriyorsa zaten işim bitmişti.

1970'ten beri *Post*'ta köşe yazarlığı yapan altmış iki yaşındaki Andrew Neff'in intihar ettiğine şüphe yoktu. İşini bitirmeye yetebilecek bir avuç hap yuttuktan sonra küvete girmiş, başına plastik bir torba geçirmiş ve bileklerini kesmişti. Canını kıymaya kararlı olduğu anlaşılıyordu.

Ama geride bir not bırakmamıştı ve yapılan otopside herhangi bir hastalık izine rastlanmamıştı. Meslektaşları Alzheimer veya erken bunama iddialarını kesinlikle kabul etmiyordu. "Tanıdığım en keskin zekâlı adamdı. Öldüğü günün de diğerlerinden farkı yoktu," demişti Pete Hamill adında bir adam. "*Zorlu Riziko!*'da rahatlıkla yarışabilir ve bahse girerim kazanırdı. Andy'nin neden böyle bir şey yapmış olabileceğini bilmiyorum." Hamill daha sonra Neff'in "sevimli tuhaflıklarından" birinin bilgisayar devrimine katılmayı kesin bir tavırla reddetmesi olduğunu söylemişti. Ne modemi, ne dizüstü yazım programı ne de Franklin Electronic Publishers'dan yazım denetleyicisi vardı. Hamill'in söylediklerine göre Neff'in evinde bir CD-çalar bile yoktu; Neff ona bir keresinde yarı şaka yarı ciddi, CD'lerin şeytanın işi olduğunu söylemişti.

Bu Hamill denen adam ve daha birkaç kişi Neff'in her zaman neşeli bir insan olduğunu söylemişlerdi. Son köşe yazısını gazeteye teslim etmiş, evine gitmiş, bir kadeh şarap içmiş ve sonra kendisini öldürmüştü. *Post*'un dedikodu köşesi yazarlarından biri olan Liz Smith, son gününde ayrılmadan önce onunla bir dilim turtayı paylaştıklarını ve Neff'in "dikkatinin biraz dağınık ama onun haricinde iyi" olduğunu söylemişti.

Elbette dikkati dağınıktı. Kafanız bir yığın garip şekil ve tuhaf kelimeyle dolu olsaydı sizin dikkatiniz de dağınık olurdu.

Haber, Neff'in yaşama bakışı tutucu olarak tanınan *Post*'ta çalışan kuraldışı yazarlardan biri olduğunu belirterek devam ediyordu. Sanırım üç yıldır işsiz olup hâlâ işsizlik parası alanları idam etmek açık açık tavsiye edilmese de o yönde ufak göndermelerin yapıldığı bir gazeteydi. Galiba Neff, evdeki özgürlükçü asiydi. Köşesinin adı, "Bu Kadarı Yeter"di ve yazılarında New York'un bekâr genç annelere karşı tutumunun değişmesinden, kürtajın her zaman cinayet anlamına gelmeyebileceğinden bahsediyor, çevre kasabalardaki düşük gelirli yerleşimlerin kendini besleyen birer nefret makinesi olduğunu iddia ediyordu. Ölümüne yakın günlerde, ordunun büyüklüğünü sorguluyor, ülke olarak karşımızda savaşacak teröristlerden başka kimse kalmamışken silahlara neden milyonlarca dolar harcadığımızı tartışıyordu. O parayı istihdam oluşturmada kullanmamız gerektiğini söylüyordu. Ve bunun gibi şeyler söyleyen herkesi çarmıha gerebilecek *Post* okuyucuları, yazan Neff olunca seve seve hemfikir oluyordu. Çünkü Neff komikti. Çekiciydi. Onda şeytan tüyü vardı.

Hepsi bu kadardı. Eve doğru yürümeye başladım. Ama yolun yarısında döndüm ve kendimi şehir merkezine doğru yürür buldum. Bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüm, bulvarlardan ve otoparklardan geçtim. Tüm bu süre boyunca Andrew Neff'in küvete girip başına plastik bir torba geçirişini düşündüm. Büyük bir tane, bir galon boyu, tüm artıklarınızı taze tutar.

Komikti. Çekiciydi. Ve onu öldürmüştüm. Neff mektubumu açmış, kâğıdın üzerindekiler bir şekilde kafasının içine girmişti. Gazetede okuduklarıma bakılırsa özel kelimeler ve semboller, üç gün içinde işini bitirmiş, bir avuç hap içip küvette bileklerini kesmesine neden olmuştu.

Hak etmişti.

Bay Sharpton, Skipper için böyle demişti ve belki haklıydı... o seferlik. Ama Neff hak etmiş miydi? Hakkında bilmediğim kötü şeyler mi vardı? Mesela küçük kız çocuklarını taciz mi ediyordu? Uyuşturucu satıcısı

mıydı? Yoksa Skipper'ın alışveriş arabasıyla bana yaptığı gibi kendini savunamayacak kadar zayıf insanlara eziyet mi ediyordu?

İnsanlığın iyiliği için yeteneğini kullanabilmende sana yardım etmek istiyoruz, demişti Bay Sharpton ve elbette bununla, bir adamı Savunma Bakanlığı'nın bombalara çok fazla para harcadığını düşündüğü için öldürmeyi kastetmemişti, değil mi? Bunun gibi paranoyakça yaklaşımlar sadece Steven Seagal veya Jean-Claude Van Damme'ın oynadığı filmlerde olurdu.

Sonra kafamda çok kötü, korkunç bir düşünce belirdi.

Belki TransCorp'un onu öldürme sebebi yazdığı şeyler değildi.

Onu öldürmelerinin sebebi belki insanların -yanlış insanların- yazdığı şeyler üzerinde *düşünmeye* başlamasıydı.

"Bu çılgınlık," dedim yüksek sesle ve Columbia City, Oh So Pretty' nin vitrinine bakmakta olan bir kadın muhtemelen deli olduğumu düşünerek dönüp bana yan gözle baktı.

Sonunda, saat iki gibi kendimi halk kütüphanesinde buldum. Bacaklarım ağrıyor beynim zonkluyordu. Yaşlı adamın küvetteki görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Sarkmış göğüsleri, kırlaşmış göğüs kılları, gülümsemesi yok olmuş, neşeli ifadesinin yerini donuk bakışlar almış halde küvette yatıyordu ve bunun sebebi bendim. Hayalimde sürekli aynı görüntüler vardı. Başına plastik torbayı geçiriyor, sıkıca bağlıyordu. Bir yandan bir Sinatra şarkısı mırıldanıyordu (belki "My Way"). Sonra yağmurlu bir günde pencereden bakar gibi torbanın içinden bakıyor, bileklerini keseceği yerleri görmeye çalışıyordu. Tüm bunları görmek istemiyordum ama engel de olamıyordum. Bombardıman vizörüm bir teleskopa dönüşmüştü.

Kütüphanede bir bilgisayar odası vardı ve uygun bir ücretle internete de girilebiliyordu. Bir kütüphane kartı çıkartmam gerekmişti ama önemli değildi. Bir kütüphane kartına sahip olmak iyidir, fazla kimlik kartı göz çıkarmaz.

Ann Tevitch'i ve ölüm raporunu bulup karşıma getirmem sadece üç papellik zamanımı almıştı. Kalbimde bir ağırlık hissederek hikâyenin yine

ön sayfanın sağ alt köşesinde, Resmi Ölüm Köşesi'nde olduğunu gördüm ve ölüm haberinin devamının olduğu sayfaya geçtim. Profesör Tevitch otuz yedi yaşında, sarışın, güzel bir bayandı. Fotoğrafta gözlüklerini, insanlara gözlük taktığını... aynı zamanda güzel gözleri olduğunu göstermek istiyormuşçasına elinde tutuyordu. Bu kendimi üzgün hissetmeme ve suçluluk duymama sebep oldu.

Ölümü Skipper'ınkine şaşırtıcı ölçüde benziyordu, hava henüz kararmışken UNM'deki ofisinden çıkmış, evine gidiyordu. Belki o akşam yemek pişirme sırası onda olduğu için biraz acele ediyordu ama koşullar araba kullanmaya son derece elverişliydi ve görüş çok netti. Arabası -plakası DNA FAN'di ve ben bunu önceden biliyordum- yoldan çıkıp takla atmıştı. Biri farları fark edip onu bulduğu sırada hâlâ yaşıyordu ama kurtulma şansı yoktu; yaraları çok ağırdı.

Kanında alkole rastlanmamıştı ve evliliği iyi durumdaydı (hiç olmazsa çocukları yoktu, küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun) yani intihar olasılığı ortadan kalkıyordu. Geleceğe hevesle bakıyor, araştırma için yapılan yeni bağışı kutlamak için bir bilgisayar almaktan bile bahsediyordu. 1988'den beri bir bilgisayar almayı reddediyordu, çünkü bir gün bilgisayarı kilitlendiğinde çok değerli bilgileri kaybetmiş, o günden sonra da bilgisayarlara güvenmemişti. Çok mecbur kaldığında bölümünün malzemelerini kullanıyordu, o kadar.

Şüpheli ölümleri araştıran sorgu yargıcı, ölüm sebebinin kaza olduğunu belirtmişti.

Bir biyolog olan Profesör Ann Tevitch, West Coast AIDS araştırmasını yürüten önde gelen bilim adamlarındandı. California'da olan bir başka bilim adamı, Profesör Tevitch'in ölümünün, olası bir tedavinin bulunmasını beş yıl erteleyebileceğini söylemişti. "Araştırmada çok önemli bir rolü vardı," demişti. "Evet, çok zekiydi ama önemi bundan fazlaydı, bir keresinde birinin onun için 'doğuştan araştırmacı' dediğini duymuştum ve bu onu çok iyi tarif ediyor. Ann insanları bir arada tutabilen, sezgisi güçlü biriydi. Ölümü, onu tanıyıp seven onlarca insan için büyük bir kayıp ama araştırma için çok daha büyük bir kayıp."

Billy Unger'ı bulmak da kolay oldu. Fotoğrafı Resmi Ölüm Köşesi'nde değil, Stovington *Weekly Courant*'ın bir sayfasının tepesindeydi ama muhtemelen bunun sebebi Stovington'da pek fazla ünlünün olmayışıydı. Unger, Kore'de Gümüş Yıldız ve Bronz yıldız almış olan General William "Ezer Geçer" Unger'dı. Kennedy yönetimi sırasında Savunma Müsteşarlığı yapmıştı (İktisap Reformu) ve zamanının savaş konusunda önde gelen isimlerinden biriydi. Rusları öldür, kanlarını iç, Macy'nin Şükran Günü Töreni için Amerika'yı koru türünden şeyler.

Sonra, Lyndon Johnson'ın Vietnam'daki savaşı kızıştırdığı dönemlerde Billy Unger'ın fikirleriyle hisleri değişti ve gazetelere mektuplar yazmaya başladı. Fikir yazarlığı kariyerine, savaşı idare ediş yöntemimizin yanlış olduğunu söyleyerek başladı. Sonra Vietnam'da oluşumuzun bir hata olduğu fikrini savundu. 1975 civarı ise *bütün* savaşların yanlış olduğunu söylemeye başladı. Çoğu Vermontlu için bunun bir sakıncası yoktu.

1978'den itibaren eyalet meclisinde yedi dönem hizmet verdi. 1996'da bir grup Yenilikçi Demokrat, Birleşik Devletler Senato'su için adaylığını koymasını önerdiğinde "biraz düşünüp seçeneklerini değerlendirmek" istediğini söyledi. Ulusal politika için en geç 2000, 2002 gibi hazır olacağını ima ediyordu. Yaşlanıyordu ama sanırım Vermontlular yaşlı adamlardan hoşlanıyordu. 1996'da Unger hiçbir mevki için adaylığını açıklamadı (büyük olasılıkla karısı kanserden öldüğü için) ve 2002'yi göremeden kendisi de tahtalı köyü boyladı.

Stovington'da küçük ama sadık bir grup, Ezer Geçer'in ölümünün kaza olduğuna, Gümüş Yıldız kazanmış birinin karısını kanserden kaybetmiş bile olsa evinin çatısından atlamayacağına inanıyordu ama insanların geri kalanı adamın gecenin ikisinde, pijamalarıyla çatıyı tamir etmeye çıkmış olamayacağını düşünüyordu.

İntihar ettiğine kanaat getirilmişti.

Evet, tabii. Kıçımı öp ve cennete git.

XVIII

Kütüphaneden çıktım ve eve gitmeye karar verdim. Ama eve gitmeyip parka döndüm ve tekrar o banka oturdum. Güneş batmaya yüz tutup parkta oynayan çocuklar ve frizbi yakalayan köpekler kalmayıncaya dek orada oturdum. Üç aydır Columbia City'de olmama rağmen daha önce dışarıda hiç o saate kadar kalmamıştım. Galiba bu çok üzücü. Sonunda bir hayatımın olduğunu sanmıştım. Annemden uzak, kendime ait bir hayat ama sahte bir hayat yaşıyormuşum.

Eğer beni gözetleyen bazı insanlar varsa neden o gün her zamanki saatte eve dönmediğimi merak etmiş olmalılardı. Banktan kalkıp eve gittim, hazır yemeklerden birini fırında ısıttım ve yerken televizyon izledim. En iyi sinema kanallarının da olduğu kablolu yayınım vardı ama o güne dek bir tane bile fatura görmemiştim. Nasıl, bu anlaşma yıkılıyor, değil mi? Cinemax'ı açtım. Rutger Hauer kör bir karateciyi oynuyordu. Sahte Rembrandt'ımın asılı olduğu duvarın önündeki kanepeye oturdum ve filmi izledim. Gerçekte filmi görmüyor, yemeğimi yerken boş boş ekrana bakıyordum.

Aklıma düşünceler üşüşmüştü. Özgürlükçü fikirleri ve tutucu okuyucu kitlesi olan bir köşe yazarını düşündüm. Diğer AIDS araştırmacıları arasında çok önemli bir bağlantı olan bir profesörü düşündüm. Fikrini değiştiren yaşlı bir generali düşündüm. Bu üçünün isimlerini biliyor oluşumun tek sebebi, e-posta adreslerinin olmayışıydı.

Düşünecek başka şeyler de vardı. Mesela yetenekli bir genci nasıl hipnotize edip veya ilaçlarla uyuşturup yanlış soruları sormasını ve yanlış işler yapmasını engellemek için diğer yetenekli gençlerden uzak tuttukları. Ya da gerçekleri görebilse bile bu yetenekli gencin çekip gitmemesini garanti ettikleri. Bunu, onun için nakitsiz bir yaşam hazırlayarak yaptıkları... elindeki tüm parayı çöp öğütücüsünde veya sıçan deliğinde yok ettiği bir yaşam. Ne tür bir yetenekli genç bu tuzağa düşerdi? Neredeyse hiç arkadaşı ve kendine güveni olmayan, saf biri. Yetenekli ruhunu, buna değ-

diğine inanarak haftada yetmiş dolara ve bedava süpermarket malzemelerine satan biri.

Bu konuyu daha fazla düşünmek istemedim. Bunları düşünmek zorunda kalmamak için dikkatimi, kör olduğu halde karate numaraları yapan Rutger Hauer'e vermeye (Pug benimle olsa yaptığı numaralara katılırcasına gülerdi, emin olun) çalıştım.

Mesela *iki yüz* rakamı. Bu rakamı düşünmek istemiyordum. 200. 10 x 20, 40 x 5. Roma rakamıyla CC. Ekrana DINKYPOSTA GÖNDERİLDİ yazısının gelmesini sağlayan butona en az iki yüz kere basmıştım.

Bir katil olduğumu -sonunda derin bir uykudan uyanmış gibi ilk kez- fark ettim. *Kitle* katili.

Evet. Ben buydum.

İnsanlığın iyiliği? İnsanlığın kötülüğü? İnsanlığın hiçbir şeyi? Buna kim karar veriyordu? Bay Sharpton mı? Onun patronları mı? *Onların* patronları mı? Fark eder miydi?

Fark etmiyordu. İlaçla uyuşturulduğum, hipnotize edildiğim veya beynimin bir şekilde kontrol edildiği için daha fazla sızlanamayacağıma (kendi kendime bile olsa) karar verdim. İşin gerçeği, yaptıklarımı o özel mektupları yazarken kendimi çok iyi hissettiğim için yaptığımdı. Beynimin ortasından bir ateş nehri geçiyormuş gibi hissetmeyi sevdiğim için yapıyordum.

Yapabildiğim için yapıyordum.

"Bu doğru değil," dedim... ama sesim pek kuvvetli çıkmamıştı. Sadece cılız bir fısıltıydı. Muhtemelen eve dinleme cihazı yerleştirmemişlerdi, hatta bundan neredeyse emindim ama yine de temkini elden bırakmamalıydım.

Sonra bunu yazmaya başladım... ne bu? Belki bir rapor denebilir. Bu raporu o gece geç saatte yazmaya başladım... Rutger Hauer filmi biter bitmez. Ama bilgisayara değil, bildiğiniz deftere yazıyorum. Basit İngilizce ile. Özel semboller ve kelimeler kullanmadan. Bodrumdaki ping pong masasının altında gevşek bir yer karosu var. Raporumu onun altında saklıyorum.

Şimdi ilk sayfaya dönüp nasıl başladığıma baktım. *Şimdi iyi bir işe sahibim* ve *keyifsiz olmak için hiçbir sebebim yok*, yazmışım. Ne salakça.

O gece rüyamda Super Savr'ın otoparkında olduğumu gördüm. Pug oradaydı. Üzerinde kırmızı iş gömleği ve başında Mickey Mouse'un *Fantasia*'da taktığına benzer bir şapka vardı, Mickey Mouse o filmde Büyücü'nün çırağıydı. Otoparkın ortasında art arda dizilmiş alışveriş arabaları vardı. Pug elini kaldırıyor, sonra indiriyordu. Bunu her yapışında dizili arabalardan biri diğerlerinden ayrılıyor, giderek hızlanarak ilerleyip süpermarketin tuğla duvarına çarpıyordu. Duvar dibinde bir metal ve tekerlek yığını oluşturmuşlardı. Pug hayatında ilk kez gülümsemiyordu. Ona ne yaptığını sormak istedim ama elbette biliyordum.

"Bana iyi davrandı," dedim rüyamda Pug'a. Bay Sharpton'ı kastediyordum elbette. "Hem de çok iyi. Yıkılıyordu."

Pug bana döndü ve onun aslında Pug olmadığını gördüm. Skipper'dı ve başının kaşlarına kadar olan üst kısmı parçalanmıştı. Kırık kafatasının üstte görünen sivri parçaları, kemikten yapılmış bir taç gibi görünüyordu.

"Bir bombardıman vizöründen bakmıyorsun," dedi Skipper ve sırıttı. "Bombardıman sensin. Nasıl, bu hoşuna gitti mi, Dinkster?"

Çığlığımı engellemek için ellerimle ağzımı kapayarak, ter içinde karanlık odamda uyandım. Pek hoşuma gitmediğini söyleyebilirdim.

XIX

Size söyleyeyim, bunu yazmak üzücü bir eğitim oldu. Hey, Dink, gerçek dünyaya hoş geldin, demek gibiydi. Bana olanları düşündüğümde genelde aklıma gelen, öğütücüde yok olan banknotların görüntüsü oluyor ama bunun tek sebebi, parayı yok etmeyi düşünmenin insanları yok etmeyi düşünmekten daha kolay olması. Bazen kendimden nefret ediyorum, bazen ölümsüz ruhum (eğer bir ruha sahipsem) için korkuyorum ve bazen de sadece utanıyorum. Güven bana, demişti Bay Sharpton ve ben de ona güvenmiştim. Bir insan daha aptal olabilir mi? Kendi kendime bazen düşündüğüm B-52'lerin mürettebatı gibi daha bir çocuk olduğumu

söylüyorum. Çocuklar aptallık edebilir, bu doğaldır. Ama insan hayatı söz konusuyken nasıl böyle bir mazeretle kendimi haklı çıkarabilirim ki?

Ve evet, hâlâ devam ediyorum.

Evet.

Önce yapamayacağımı sandım. Tıpkı *Mary Poppins*'deki çocukların mutlu düşünceleri yok olunca uçamadıkları gibi... ama yaptım. Bilgisayarın başına oturduğum an o ateş nehri kafamın içinde akmaya başladı ve kendimi kaybettim. Görüyorsunuz ya (en azından ben öyle *sanıyorum*) Dünya Gezegeni'ne geliş sebebim buydu. Beni tamamlayan, bir bütün haline getiren şeyi yaptığım için beni suçlayabilir misiniz?

Cevap: evet. Kesinlikle.

Ama duramıyorum. Bazen kendime devam ettiğimi, çünkü durursam -bir günlüğüne bile- olan biteni anladığımı fark edeceklerini ve temizlikçilerin beni temizlemek için geleceğini söylüyorum. Ama devam etmemin sebebi bu değil. Devam ediyorum çünkü bir bağımlıyım. Karanlık bir sokakta esrar içen bir adam veya kolunu iğneyle delik deşik eden bir kadın gibi bağımlıyım. Bunu yapıyorum çünkü o ateş nehri hissini seviyorum, DINKY'NİN DEFTERİ'nde çalışırken her şey yıkılıyor. Bir şeker tuzağına yakalanmak gibi. Ve bütün suç, News Plus'tan elinde kahrolası *Dispatch*'i ile çıkan o salakta. O olmasaydı binaların belli belirsiz şekilleri dışında hiçbir şey görmeyecektim. İnsanları değil, sadece hedefleri görecektim.

Bombardıman sensin, demişti Skipper rüyamda. *Bombardıman sensin, Dinkster.*

Bu doğru. Doğru olduğunu biliyorum. Korkunç bir şey ama doğru. Ben de bir aracım. *Gerçek* bombacının baktığı dürbünüm. Bastığı düğmeyim.

Ne bombacısı mı diye soruyorsunuz?

Oh haydi ama, biraz düşünün.

Onu aramayı düşündüm, çılgınca, değil mi? Belki de değil. "Beni istediğin zaman ara, Dink. Sabahın üçü bile olsa." Bay Sharpton'ın söyledi-

ği buydu ve eminim kastettiği de buydu, hiç olmazsa bu konuda yalan söylememişti.

Onu arayıp, "En acısı ne, biliyor musunuz, Bay Sharpton?" diyecektim. "Skipper gibilerinden kurtularak dünyayı daha iyi bir hale getirmek hakkında söyledikleriniz. Aslında, *siz* de bir Skipper'sınız."

Kesinlikle. Ve ben de gülerek, havlayarak, yarış arabası sesleri çıkararak insanları kovaladığı alışveriş arabasıyım. Hem de çok ucuza çalışıyorum. Şimdiye kadar iki yüzden fazla insan öldürdüm. Peki bunun TransCorp'a maliyeti ne oldu? Üçüncü sınıf bir Ohio şehrinde küçük bir ev, haftada yetmiş papel, bir Honda otomobil. Artı kablolu televizyon. Bunu unutmamalı.

Telefona bakarak bir süre durdum ve sonra almacı yerine bıraktım. Bunların hiçbirini söyleyemezdim. Kafama bir torba geçirip bileklerimi kesmekle aynı şey olurdu.

O halde ne yapacağım?

Tanrım, ne yapacağım?

XX

Bu defteri bodrumdaki gevşek döşemenin altından çıkarıp yazmayalı iki hafta olmuş. İki perşembe geçmiş, mektup aralığından düşen zarfın sesini iki kere duymuşum ve gidip parayı almışım. Bu sürede dört kez sinemaya gittim. Dördüne de öğleden sonra gittim. İki kere banknotları çöp öğütücüsüne, bozuklukları mavi çöp kutusunun kalkanlığında kanalizasyon ızgarasından aşağı attım. Bir gün bir *Variations* veya *Forum* almak niyetiyle News Plus'a gittim ama *Dispatch*'in ön sayfasındaki manşet yine tüm cinsel isteğimi yok etti. PAPA, BARIŞ ZİYARETİNDE KALP KRİZİ GEÇİRİP ÖLDÜ.

Bunu ben mi yaptım? Hayır, haberde Asya'da öldüğü yazıyordu ve ben son birkaç haftadır sürekli kuzeybatı Amerika'da iş yapıyordum. Ama yapan ben de olabilirdim. Geçen hafta Pakistan civarıyla ilgilenmiş olsaydım büyük ihtimalle ben olurdum.

Bir kâbusta geçen iki hafta.

Sonra bu sabah postadan bir şey çıktı. Bir mektup değildi, şimdiye kadar sadece üç dört mektup aldım (hepsi Pug'dandı, artık yazmayı kesti ve onu çok özlüyorum), bir Kmart reklamıydı. Tam çöpe atacaktım ki, açıldı ve içinden bir sayfa düştü. Büyük harflerle basılmış bir nottu. ÇIKMAK İSTİYOR MUSUN? diyordu. CEVABIN EVETSE "DON'T STAND SO CLOSE TO ME" POLİSİN EN İYİ ŞARKISIDIR DİYE BİR MESAJ AT.

Kalbim eve dönüp kanepenin arkasındaki duvarda asılı olan Rembrandt'ı gördüğüm gün olduğu gibi hızla, şiddetle atıyordu.

Biri mesajın altına mektuplarımda kullandığım bir şekil çizmişti. Zararsızca, tek başına duruyordu ama ona bakmak bile ağzımın kupkuru olmasına sebep oluyordu. Gerçek bir mesajdı, şekil bunu kanıtlıyordu ama kimden gelmişti? Ve gönderen beni nereden biliyordu?

Başım önde, yoğun düşünceler içinde yavaş yavaş yürüyerek çalışma odasına gittim. Bir reklam zarfına konmuş bir mesaj. Bu başka biri olduğu anlamına gelirdi. Yakınlarda biri. Şehirde biri.

Bilgisayarı ve modemi açtım. Internette daha ucuza ve nispeten göze batmadan dolaşabileceğim Columbia Halk Kütüphanesi'ne bağlandım. Gönderdiğim her şey Chicago'da TransCorp'tan geçecekti ama bunun pek önemi olmayacaktı. Hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerdi. Biraz dikkatli olmam yetecekti.

Ve elbette bir de karşımda birinin olması.

Vardı. Bilgisayarım kütüphanenin bilgisayarına bağlandı ve ekranımda bir mönü belirdi. Kısacık bir an için bir başka görüntü daha belirdi.

Bir başka şekil.

Sağ alt köşede. Bir göz kırpış gibi.

En iyi polis şarkısıyla ilgili mesajı gönderdim ve Resmi Ölüm Köşesi'ne kendime ait küçük bir ekleme yaptım: bir diğer şekil.

Daha fazlasını yazabilirdim -bir şeyler olmaya başladı ve çok yakında her şeyin ivme kazanacağına inanıyorum- ama güvenli olacağını sanmıyorum. Buraya kadar sadece kendimden bahsettim. Devam edersem başka-

larından bahsetmek zorunda kalacağım. Ama size söylemek istediğim iki şey daha var.

Birincisi, yaptıklarım için üzgünüm, Skipper'a yaptığım için bile. Elimden gelse hepsini geri alırdım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bunun çok basit bir mazeret olduğunu biliyorum ama söyleyebileceğim başka bir şey yok.

İkincisiyse bir özel mektup daha yazmaya niyetli olduğum... bu hepsinden özel olacak.

Bay Sharpton'ın e-posta adresini biliyorum. Ve elimde çok daha iyi bir şey var: büyük, pahalı Mercedes'inde otururken şans getiren kravatını okşayışının anısı. İpek kılıçlar üzerinde elini nasıl da sevgiyle gezdiriyordu. Gördüğünüz gibi, hakkında yeterince bilgim var. Mektubu kişiselleştirmek için ne ekleyeceğimi gayet iyi biliyorum. Gözlerimi kapatınca gözkapaklarımın arkasındaki karanlıkta uçan kelimeyi görebiliyorum, kapkara bir alev gibi süzülüyor. Beyne giren bir ok gibi ölümcül ve önemli olan tek kelime bu:

EXCALIBUR.

L.T.'nin Evcil Hayvan Teorisi

Sanırım bu koleksiyonda en sevdiğim hikâye "L.T.". Hatırladığım kadarıyla hikâyenin ilham kaynağı, Abby'nin bir evcil hayvanın verilebilecek en kötü hediyelerden biri olduğunu yazdığı "Sevgili Abby" köşesiydi. Öncelikle hayvanın ve sahibinin iyi anlaşacağı, hediye verilen kişinin hayvanı günde iki kere besleyip pisliğini (hem içeride, hem dışarıda) temizlemek için can attığı varsayılıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam Abby evcil hayvan hediye edilmesini "küstahça bir hareket" olarak yorumluyordu. Bence bu yorum biraz abartılı. Karım bana kırkıncı doğum günümde bir köpek hediye etmişti ve Marlowe -şimdi on dört yaşında olan tek gözlü bir Corgi- o günden beri ailenin saygıdeğer bir üyesi oldu. O yılların beşinde, Pearl isminde biraz çılgın bir Siyam kedimiz de vardı. Bir evlilikte evcil hayvanların sahibine değil hediye edene etkilerini konu alan bir hikâye yazmak Marlowe ve Pearl'ün ilk karşılaşmalarını -birbirlerine temkinli bir saygıyla yaklaşmışlardı- izlerken aklıma geldi. Üzerinde çalışırken harika vakit geçirdim ve ne zaman yüksek sesle bir hikâye okumam istense gerekli olan elli dakikaya sahip olduğumu varsayarak bunu seçtim. İnsanları güldürüyor ve bu da hoşuma gidiyor. Daha da hoşuma gidense sona yaklaştıkça ortaya çıkan, neşeden üzüntü ve korkuya doğru beklenmedik, ani değişim.

Bu sırada dinleyicinin tüm savunması inmiş oluyor ve hikâyenin duygusal bedeli daha yükseliyor. Benim için en önemlisi o duygusal bedel. Bir hikâyeyi okuduğunuzda gülmeniz veya ağlamanızı... veya her ikisini birden yapmanızı istiyorum. Bir başka deyişle yüreğinizi istiyorum. Bir şey öğrenmek istiyorsanız okula gidin.

Arkadaşım L.T. karısının nasıl kaybolduğundan veya Baltalı Adam'ın bir başka kurbanı olmuş ve ölmüş olma ihtimalinden neredeyse hiç bahsetmez ama onu terk edişinin hikâyesini anlatmaya bayılırdı. Gözlerini doğru anlamı vererek, "Beni kandırdı, çocuklar, hem de nasıl!" dercesine devirirdi. Bazen hikâyeyi fabrikanın arkasındaki yükleme iskelelerinin birinin üzerinde oturup öğle yemeklerini yiyen bir grup adama, kendi yemeğini yerken -yemeğini de kendisi hazırlamıştır çünkü evde ona yemek hazırlayacak Lubelle yoktur- anlatırdı. L.T.'nin Evcil Hayvan Teorisi ile biten bu hikâyeyi dinleyenler genellikle gülerdi. Lanet olsun, ben bile gülerdim. Nasıl sonuçlandığını biliyor olsanız da komik bir hikâyedir. Gerçi hiçbirimizin hikâyeyi tam olarak bildiği söylenemezdi.

"İşten her zamanki gibi dörtte çıktım," diye başlardı L.T. "Sonra çoğu zaman yaptığım gibi birkaç bira içmek için Deb's Den'e gittim. Tilt oynadım ve eve döndüm. Eve dönüşümle her zamanki gibi devam eden günüm farklılaştı. Biri sabah uyandığında, başının yastıkta olduğu süre boyunca hayatının ne kadar değişmiş olabileceği hakkında en ufak fikri bile yoktur. 'Ne gününü, ne de saatini bilirsiniz,' der İncil'de. Burada sözü edilen galiba ölüm ama inanın bana, her şeye uyuyor, çocuklar. Bu dünyadaki her şeye. Başınıza ne geleceğini hiçbir zaman bilemezsiniz.

"Evin önüne geldiğimde garaj kapısının açık olduğunu ve evlenirken getirdiği küçük Subaru'nun içeride olmadığını gördüm ama bunu o kadar da önemsemedim. Her zaman bir yerlere gider -bir kullanılmış eşya satışına falan- ve lanet olası garaj kapısını açık bırakırdı. Ona, 'Lulu, bunu yapmaya devam edersen sonunda biri fırsattan yararlanmaya kalkacak. İçeri girip bir tırmık, bir torba turbalık yosun ve hatta çim biçme makine-

sini bile çalabilir. Lanet olsun, teşvik edilirse kolejden yeni mezun olmuş bir iyi aile çocuğu bile hırsızlık yapabilir ve böyleleri, teşvik edilecek en son kişilerdir,' derdim. Her neyse, o da bana, 'Elimden geleni yapacağım, L.T.,' derdi. 'En azından deneyeceğim, tatlım.' Ve gerçekten de yaptı. Sadece arada bir eski bir günahkâr gibi doğru yoldan sapardı.

"Arabayı, o döndüğünde garaja rahatça girebilsin diye kenara park ettim ama garaj kapısını da kapatmayı ihmal etmedim. Sonra mutfak kapısından eve girdim. Posta kutusunu kontrol ettim ama boştu. Postayla gelenler içeride, tezgâhın üzerindeydi, demek ki Lulu on birden sonra çıkmıştı çünkü o saatten önce gelmezdi. Postacı yani.

"Lucy hemen kapının eşiğinde duruyor, Siyam kedilerine özgü bir şekilde miyavlıyordu, bu miyavlaması hoşuma gider, bence çok tatlı ama Lulu daima nefret etti, belki de bebek ağlamasına benzediği için. Lulu bebeklerden hiç hoşlanmazdı. 'Neden bir baş belası isteyeyim?' derdi.

"Lucy'nin kapıda olması da olağandışı bir şey değildi. O kedi bana bayılırdı. Hâlâ da sever. Şimdi iki yaşında. Onu, evli olduğumuz son yılın başlarında almıştık. Tam o dönemler. Lulu gideli bir yıl olduğuna inanamıyorum. Evleneli daha üç yıl olmuştu. Ama Lulubelle çok etkileyici bir kadındı. Onda bir yıldız özellikleri vardı. Bana her zaman kimi hatırlatırdı, biliyor musunuz? Lucille Ball'u. Şimdi düşünüyorum da, sanırım kediye Lucy ismini vermemin sebebi de bu ama o zaman böyle düşünüp düşünmediğimi hatırlamıyorum. Bilinçaltı bir yakıştırma olabilir. Odaya girerdi -kedi değil, Lulu- ve sanki içerisi bir anda aydınlanırdı. Onun gibi biri sizi bırakıp gittiğinde bunu hazmetmeniz zor oluyor ve sürekli geri dönmesini bekliyorsunuz.

"Bu arada bir de kedi var. İsmi başlangıçta Lucy'ydi ama Lulu kedinin davranışlarından öylesine nefret ediyordu ki ona Kaltak Lucy ismini taktı ve bu isim hayvana bir şekilde yapışıp kaldı. Ama Lucy'nin tek istediği sevilmekti. Bunu hayatımda sahip olduğum bütün hayvanlardan -ki sayısı hiç de az sayılmaz- daha fazla istiyordu.

"Her neyse, eve girdim, kediyi kucağıma aldım ve biraz sevdim. Sonra omzuma tırmandı ve mırlayıp Siyamca konuşarak orada oturdu. Tez-

gâhın üzerinde duran postayı kontrol ettim, faturaları sepete koydum ve Lucy'ye yemek vermek için buzdolabına yöneldim. Her zaman dolapta bir kutu kedi maması bulundururum. Üzeri, alüminyum folyoyla örtülü olur. Böylelikle konserve açacağının sesini duyduğunda Lucy'nin heyecanlanıp tırnaklarını omzuma geçirmesini engellemiş oluyorum. Bilirsiniz, kediler zekidir. Köpeklerden çok daha zekidirler. Başka yönlerden de çok farklıdırlar. Bence dünya üzerindeki insanlar arasındaki en büyük ayrım kadın veya erkek olmaları değil, kedi sever veya köpek sever olmaları. Siz tıkınanlar arasında hiç bunu düşünen oldu mu?

"Lulu buzdolabında üzeri örtülü bile olsa açık bir kutu kedi maması olduğu için sürekli söylenir, dolaptaki her şeyin tonbalığı gibi koktuğunu söylerdi ama bu konuda geri adım atmadım. Birçok konuda onun istediği gibi olmasına göz yumdum ama kedi maması konusunda kesinlikle taviz vermedim. Zaten asıl konu kedi maması değildi. Asıl konu kediydi. Lucy'yi hiç sevmezdi. Lucy onun kedisiydi ama onu sevmiyordu.

"Her neyse, buzdolabına yöneldim ve üzerinde bir not olduğunu gördüm, sebze şeklindeki mıknatıslardan biriyle kapağın üzerine tutturulmuştu. Lulubelle'dendi. Hatırladığım kadarıyla şöyleydi:

'Sevgili L.T. seni terk ediyorum, hayatım. Eve erken gelmediğin takdirde sen bu notu okurken ben çok uzaklaşmış olacağım. Eve erken geleceğini sanmıyorum, evli olduğumuz süre eve bir kez bile erken gelmedin ama bu notu eve gelir gelmez göreceğini biliyorum çünkü eve geldiğinde ilk yaptığın beni görmeye gelip, "Selam tatlı kız, ben geldim," diyerek beni öpmek değil, buzdolabını açıp iğrenç Calo kutusunu almak ve Kaltak Lucy'yi beslemek oluyor. Yani en azından üst kata çıkıp Elvis Son Yemek resmimin kaybolduğunu, gardırobun bana ait tarafının boş olduğunu görüp kadın giysileri seven (sadece altındakilerle ilgilenen bazılarının aksine) bir hırsız girmiş diye düşünmeyeceksin.

"'Bazen beni sinir ediyorsun, hayatım, ama hâlâ tatlı, nazik ve iyi biri olduğunu düşünüyorum, yollarımız bizi nereye götürürse götürsün daima benim küçük pekmezli muhallebim ve şekerli çöreğim olarak kalacaksın. Gidiyorum çünkü ben bir Spam paketleyicisinin karısı olarak yaratılma-

mışım. Bunu kendini beğenmişlik olarak algılama. Her geceyi uykusuz geçirdiğim (ve horlamanı dinlediğim, yani, seni incitmek istemem ama hiç senin yanında horlayan oldu mu?) geçen hafta bu kararı vermeye çalışırken Psikolojik Yardım Hattı'nı bile aradım ve şu mesajı aldım: "Kırık bir kaşık, bir çatal haline gelebilir." Önce ne anlama geldiğini çözemedim ama vazgeçmedim. Bazı insanlar gibi (veya bazılarının kendilerini sandıkları gibi) zeki olmayabilirim ama çaba gösteririm. Annem en iyi değirmen yavaş dönen, ama çok iyi öğütendir derdi ve ben de bu sözü sen geceleri horlarken ve şüphesiz rüyanda bir kutu Spam'e kaç domuz burnu sığdırabileceğini görürken Çin lokantasındaki karabiberlik gibi öğüttüm. Ve kırık bir kaşığın bir çatal olabileceği sözünün ne kadar güzel olduğunu anladım. Bir çatalın dişleri vardır. Ve o dişler birbirinden ayrı durmak zorundadır, tıpkı seninle benim ayrı durmamız gerektiği gibi ama hâlâ sapları aynıdır. Senin ve benim olduğu gibi. İkimiz de insanız, L.T., sevmeyi biliyoruz ve birbirimize saygımız var. Frank ve Kaltak Lucy hakkında onca kavga ettik ama yine de iyi geçinmeyi başardık. Ama artık senden ayrılarak kendi kaderimin peşinden gitme ve hayat denen dev rostoya senden farklı bir yerden saplanma vaktim geldi. Ayrıca annemi özledim.'"

(Tüm bunların L.T.'nin dolabın üzerinde bulduğu notta yazılı olup olmadığından emin değildim; pek olası görünmüyordu ama bu esnada dinleyen adamlar gülmekten yerlerde yuvarlanıyorlardı. Ve anlattıklarının tam Lulubelle'e yakışacak şeyler olduğunu söyleyebilirdim.)

"'Lütfen beni takip etmemeye çalış, L.T. annemde olacağım, oranın telefonunu bildiğini biliyorum ve ben seni aramadan beni aramazsan çok memnun olurum. Zamanla arayacağım ama bugünlerde düşünecek çok fazla şeyim var ve oldukça iyi idare etmeme rağmen kafamda hâlâ halletmem gereken konular var. Sanırım sonunda boşanmak isteyeceğim, bunu söylememek sana haksızlık olur. Sonuçları ne olursa olsun her zaman açıkça söylemek taraftarı oldum. Boş yere umutlanmanı istemiyorum. Lütfen davranışlarımın kaynağının nefret ve kırgınlık değil, sevgi olduğunu anla. Ve lütfen bana söyleneni ve benim de sana şimdi söyleyeceğimi

unutma: kırık bir kaşık aslında gizli kalmış bir çatal olabilir. Tüm sevgimle, Lulubelle Simms.'"

L.T. burada duraksar, karısının notu kızlık adıyla imzaladığı gerçeğini herkesin sindirmesini bekler, bu arada gözlerini L.T. DeWitt'e has bir şekilde devirirdi. Sonra adamlara karısının en alta küçük bir not düşmüş olduğunu söylerdi.

"'Frank'i yanımda götürüyor, Kaltak Lucy'yi sana bırakıyorum. Senin de böyle olmasını tercih edeceğini düşündüm. Sevgiler, Lulu.'"

DeWitt ailesinin bir çatal olduğu düşünülürse Frank ve Kaltak Lucy de o çatalın birer dişiydi. Bir çatal değilse de (kendi adıma, evliliğin daha çok iki tarafı da keskin, tehlikeli bir bıçağa benzediğini düşünürüm) Frank ve Kaltak Lucy'nin L.T. ve Lulubelle'in evliliğinde ters giden her şeyin bir özeti olduğu söylenebilirdi. Çünkü, bir düşünün, Lulubelle, Frank'i L.T.'ye hediye olarak almış olmasına (ilk evlilik yıldönümlerinde) ve L.T. de ona ismi kısa bir süre sonra Kaltak Lucy olacak Lucy'yi hediye etmesine (ikinci evlilik yıldönümlerinde) rağmen Lulu evliliklerini bitirdiğinde birbirlerinin hayvanlarıyla kalmışlardı.

"Bana o köpeği aldı çünkü *Frasier*'deki köpeği seviyordum," derdi L.T. "Bir terrier çeşidi ama hangisi olduğunu şimdi hatırlamıyorum. Jack bir şey. Jack Sprat miydi? Jack Robinson mıydı? Jack Bok muydu? Hani bazen aradığınız kelime dilinizin ucunda olur ya?"

Biri ona *Frasier*'deki köpeğin cinsinin bir Jack Russell terrier olduğunu söyler, L.T. başını sallardı.

"İşte o!" diye onaylardı. "Elbette! Kesinlikle o! Frank'in cinsi oydu işte, bir Jack Russell terrier. Ama soğuk, acımasız gerçeği bilmek ister misiniz? Bir saat sonra bu isim yine aklımdan uçup gitmiş olacak, yine beynimde olacak ama bir kayanın arkasına saklanmış gibi onu bulamayacağım. Bir saat sonra kendi kendime 'Adam Frank'in ne olduğunu söylemişti?' diyeceğim. 'Bir Jack Handle mi? Jack Rabbit mi? Buna yakın bir şeydi, biliyorum öyleydi...' Ve böylece devam edecek. Neden mi? Çünkü o küçük boktan fazlasıyla nefret ediyordum. O havlayan sıçandan. O kürkle kaplı bok makinesinden. Daha ilk bakışta ondan nefret ettim. İşte

söyledim ve söylediğime memnunum. Ve ne, biliyor musunuz? Frank de benim için aynı şekilde hissetti. İlk görüşte nefretti.

"Bazılarının köpeklerini onlara terliklerini getirmeleri için eğittiklerini bilirsiniz. Frank de bana terliklerimi getirirdi ama içlerine *kustuktan* sonra. Evet. İlk yapışında sağ ayağımı kusmuğa soktum. Ayağınızı içinde büyük topaklar olan ılık bir yemeğin içine sokmak gibiydi. Onu görmedim ama teorime göre geldiğimi görene dek yatak odasının kapısında bekledi -kahrolası hayvan sinsice bekledi- sonra içeri girdi ve terliğimin sağ tekinin içine kustuktan sonra eğlenceyi izlemek için yatağın altına girdi. Bu sonuca kusmuğun hâlâ ılık olması üzerine vardım. Lanet olası köpek. İnsanın en iyi dostuymuş, hıh, kıçımın kenarı. Bu olaydan sonra onu hayvan barınağına götürmek istedim, tasmasını, her şeyini toparladım ama Lulu çıngar çıkarttı. Onu duysaydınız mutfağa girip beni köpeğe bulaşık deterjanı enjekte eder halde buldu sanırdınız.

"'Frank'i hayvan barınağına götüreceksen beni de götürüp orada bırak,' diyerek ağlamaya başladı. 'Onun hakkındaki tek düşüncen bu. Benim hakkımda da farklı düşünmüyorsun. Tatlım, senin için kurtulunması gereken fazlalıklardan başka bir şey değiliz. Acı ama gerçek.' Ve bunun gibi bir sürü ıvır zıvır.

"'Terliğime kusmuş,' dedim.

"'Köpek terliğine kusmuş, derhal öldürüle!' dedi. 'Ah, ay çöreğim, ağzından çıkanı bir de sen duyabilseydin!'

"'Hey,' dedim. 'Kusmuk dolu bir terliğe çıplak ayağını *sen* sok bakalım kendini nasıl *hissedeceksin?'* Bilirsiniz, çok sinirlenmiştim.

"Ama sinirlenmek Lulu'ya karşı hiç işe yaramazdı. Çoğunlukla elinizde papaz varsa onda as olurdu. Elinizde as varsa onda koz olurdu. Bir de, kadın her zaman *üste çıkardı.* Bir şey olup ben sinirlenmişsem o burnundan solurdu. Ben burnumdan soluyorsam o çıldırırdı. Ben çıldırırsam o kırmızı alarma geçer ve lanet olası füzelerini yollardı. Yıkar geçerdi. Çoğunlukla değmezdi. Ama ne zaman kavga etsek bunu unutmuş olurdum.

"'Aman Tanrım,' dedi. 'Minik çöreğim minik ayağını minik bir tükürüğün içine sokmuş.' Orada araya girmeye, ona haksız olduğunu söyle-

meye çalıştım, tükürük, salya gibidir, içinde böyle lanet olası *topaklar* yoktur demek istedim ama buna izin vermedi. Ağzını açmış, gözünü yummuştu.

"'Sana bir şey söyleyeyim, tatlım,' dedi. 'Terliğinde azıcık salya varsa ne olmuş? Siz erkekler beni öldürüyorsunuz. Arada sırada bir kadın olmayı denesenize. Gece yarısı tuvalete gittiğinizi ve adam lanet olası klozet kapağını açık bıraktığı için kıçınızın soğuk suya girdiğini düşünün. Gece yarısı yaşanan küçük bir dalış deneyimi. Sifon da muhtemelen çekilmemiştir, erkekler Çiş Perisi'nin saat sabah iki gibi gelip sifonları çektiğini düşünürler ve kendinizi bok içinde oturur bulursunuz ama o da ne? *Ayaklarınız* da sidik içindedir, yere sıçramış limonatanın üzerine basmışsınızdır, çünkü şeyleriyle hedefi her zaman tutturmakla övünmelerine rağmen erkeklerin çoğu ıskalar; daha asıl işlerine başlamadan lanet olası klozetin etrafını sularlar. Hayatım boyunca bununla yaşadım, tatlım -bir baba, dört erkek kardeş, bir eski koca, artı bu saatte artık seni ilgilendirmeyen birkaç oda arkadaşı- ve sen, bir kerecik terliğine salya akıttı diye Frank'i idama göndermeye çalışıyorsun.'

"'*Kürklü* terliğime,' dedim ona ama omzumun üzerinden yaptığım zayıf bir hamleydi. Lulu ile yaşadığım sürede mağlup olduğum zamanı hep bildim. Kaybettiğim her zaman son derece açık olurdu. Ona köpeğin terliğime, işe giderken çamaşır sepetine atmayı unutup yerde bıraktığım iç çamaşırının üzerine işediği gibi kasten kustuğunu düşündüğümü söylemedim. O sutyenlerini külotlarını cehennemden Harvard'a kadar her yere saçılmış halde bırakabilirdi -ve zaten yapıyordu- ama ben köşede bir çift çorap bırakacak olsam eve döndüğümde o lanet olası Jack Bok terrierin üzerine işemiş olduğunu görüyordum. Ama Lulu'ya bunu söylemek mi? Bana hemen psikiyatristten bir randevu ayarlardı. *Söylediğimin doğru olduğunu bile bile yapardı.* Çünkü aksi halde söylediklerimi ciddiye almak zorunda kalırdı ve bunu istemiyordu. Frank'i seviyordu. Frank de onu. Romeo ve Juliet gibiydiler. Veya Rocky ile Adrian.

"Televizyon izlediğimiz sırada Frank onun koltuğunun yanına gelir, ayaklarının dibinde yere yatar ve burnunu Lulu'nun ayakkabısının üzeri-

ne koyardı. Bütün gece orada öylece yatar, sevgi dolu, içli bakışlarla ona bakar, arada gaz çıkaracak olursa üzerime gelsin diye kıçını bana dönerdi. Frank onu seviyordu, o da Frank'i. Neden mi? Tanrı bilir. Sanırım aşktan tek anlayanlar şairler ve onların yazdıklarını da zaten kimse anlamıyor. Gerçi uyanıp kahve kokusu aldıkları ender zamanlar hariç içlerinden çoğunun da kendi yazdıklarını anladıklarını sanmıyorum.

"Ama Lulubelle bana o köpeği kendisi sahiplenmek amacıyla vermedi, bu noktayı belirteyim. Bazı insanların böyle şeyler yaptığını biliyorum -adamın biri karısına Miami'de tatil hediye eder çünkü kendisi oraya gitmek istiyordur veya bir kadın kocasına bir koşu bandı hediye eder çünkü kiloları için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordur- ama söz konusu olan bu değildi. Başlangıçta birbirimize çılgınlar gibi âşıktık; ona aşık olduğumu biliyorum, benimle olması için her şeyimi verirdim. Hayır, o köpeği bana aldı çünkü *Frasier*'deki köpek beni çok güldürürdü. Beni mutlu etmek istemişti, hepsi buydu. Ne Frank'le birbirlerine kanlarının kaynayacağını ne de köpeğin benden terliğime kusacak ve benim tarafımdaki perdelerin eteklerini çiğneyip lime lime edecek kadar nefret edeceğini biliyordu."

L.T. gülümsemeden etrafında sırıtan adamlara bakardı ama gözlerini bilmişçe, uzun zaman acı çekmişçesine devirirdi ve adamlar beklentiyle tekrar gülerdi. Baltalı Adam'ı bilmeme rağmen ben de gülenler arasında olurdum.

"Daha önce hiç kimse benden nefret etmemişti," derdi. "Ne bir insan, ne de bir hayvan ve bu beni *çok sarstı.* Hem de çok sarstı. Frank ile arkadaş olmaya çalıştım -önce kendim için, sonra onu bana veren Lulu olduğu için- ama işe yaramadı. Tek bildiğim, onun da benimle arkadaş olmak isteyebileceği... ama bir köpeği kim tam olarak anlayabilir? İstenmişse de sonuçta o da başarılı olamadı. Bir yerde -sanırım Sevgili Abby'deydi- birine verilecek en kötü hediyelerden birinin bir evcil hayvan olduğunu okumuştum ve kesinlikle aynı fikirdeyim. Yani, hayvanla birbirinizden hoşlansanız bile böyle bir hediyenin ne anlama geldiğini bir düşünün. 'Sevgilim, sana bu harika hediyeyi veriyorum, bir uçtan yiyip,

diğer uçtan çıkaran bir makine, ömrü on beş yıl civarı, mutlu, kahrolası Noel'ler.' Ama bu tür şeyleri çoğunlukla *sonradan* düşünürsünüz veya hiç düşünmezsiniz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

"Sanırım Frank ve ben elimizden geleni yaptık. Birbirimizden nefret etsek de sonuçta ikimiz de Lulubelle'i seviyorduk. Sanırım bu yüzden *Murphy Brown*'u, bir filmi veya başka bir şeyi izlemek için Lulu'nun yanına oturduğumda hırlamasına rağmen beni ısırmıyordu. Yine de sinirlerimi bozuyordu. Bana hırlamaya *cesaret* edebiliyordu.

"'Şunu bir dinle,' dedim bir keresinde. 'Bana hırlıyor.'

"Lulu köpeğin tüylerini benim saçlarımı hiç okşamadığı bir sevgiyle okşadı ve bunu köpeklerin mırlaması olarak düşünmem gerektiğini söyledi. Frank bizimle evde olup güzel bir akşam geçirmekten çok mutluymuş. Size bir şey söyleyeyim, Lulu etrafta yokken Frank'i okşamayı hiç denemedim. Bazen ona mamasını verirdim ama onu ne okşamaya çalıştım ne de tekmeledim (aslında birkaç kere çok içimden gelmişti, söylemeden geçemeyeceğim). Sanırım onu okşamaya kalksam elimi ısırırdı ve sonra birbirimize girerdik. Neredeyse aynı kız için kavga eden iki genç gibi. *Penthouse* 'Forum'unda buna *üçlü aşk* diyorlar. İkimiz de Lulu'yu seviyorduk ve o da ikimizi birden seviyordu ama zamanla ibrenin Frank'e doğru kaydığını, Lulu'nun onu benden daha çok sevmeye başladığını fark ettim. Belki bunun sebebi Frank'in ona asla cevap vermemesi ve onun terliklerinin içine kusmamasıydı. Ayrıca işini dışarıda gördüğü için -tabii unutup yerde çoraplarımı bırakmamışsam- Frank'le asla lanet olası klozet kapağı sorununu yaşamıyordu."

L.T. bu noktada muhtemelen termosundaki buzlu kahveyi bitirir, parmaklarını kütletirdi. Bu, birinci perdenin bitip ikinci perdenin başlamak üzere olduğunun işaretiydi.

"Sonra bir gün, bir cumartesi, Lulu ile alışveriş merkezine gittik. Etrafa bakınıp dolaşıyorduk. Bilirsiniz. J.C. Penney'nin yanındaki Pet Notions'un vitrininin önünde bir kalabalık toplanmıştı. 'Oh, haydi biz de bakalım,' dedi Lucy ve o tarafa yöneldik.

"Çıplak dalları olan yapma bir ağaç ve etrafında yapay çimler vardı. Ve bir de birbirlerini kovalayan, ağaca tırmanan, birbirlerinin kulağına pençe atan yarım düzine kadar Siyam kedisi yavrusu.

"'Oh, şunlara bak, ne kadar da *tatlılar!*' dedi Lulu. 'Ah, ne kadar *şekerler!* Bak, tatlım, bak!'

"'Bakıyorum,' dedim ve Lulu'ya yıldönümümüzde vereceğim hediyeyi bulduğumu düşündüm. Ve içim çok rahatlamıştı. Ona çok özel, muhteşem bir hediye vermek istiyordum çünkü son bir yılın güllük gülistanlık geçtiği söylenemezdi. Frank'i düşündüm ama fazla endişelenmedim; kediler ve köpekler çizgi filmlerde sürekli kavga ediyor görünse de tecrübelerime göre gerçekte çoğunlukla iyi geçinirlerdi. Hatta genellikle insanlardan bile iyi geçiniyorlardı. Özellikle de dışarıda soğuk bir hava varken.

"Uzun lafın kısası, kedi yavrularından birini satın alıp yıldönümümüzde ona hediye ettim. Boynuna kadife bir tasma bağlamış, tasmaya bir kart iliştirmiştim. Üzerinde, 'MERHABA, ben LUCY!' yazıyordu. 'L.T.'den sevgilerle geldim! İkinci yıldönümünüz kutlu olsun!'

"Muhtemelen şimdi size ne söyleyeceğimi biliyorsunuz, değil mi? Elbette biliyorsunuz. Frank'in hikâyesi bu kez tersine dönmüştü. İlk günlerde Frank'le bir domuz kadar mutluydum ve Lulubelle de Lucy'ye bayılmıştı. Onu başının üzerinde tutmuş, bebekler gibi konuşarak seviyordu. 'Şu küçük tatlı şeye biy bakın, şu güzelliğe biy bakın, şen ne şiyin biy şeyşin,' ve böyle devam etti... ta ki Lucy patisini uzatıp Lulubelle'in burnuna bir pençe atana kadar. Üstelik tırnaklarını da çıkarmıştı. Sonra kaçtı ve mutfak masasının altına saklandı. Lulu buna, hayatında gördüğü en komik şeymişçesine güldü. Kedisinin ne kadar tatlı olduğunu düşünürse düşünsün biraz bozulduğunu hissetmiştim.

"Tam o sırada Frank içeri girdi. Üst katta, bizim odada -yatağın Lulu'ya ait tarafının ayakucunda- uyuyordu. Kedi yavrusu burnunu tırmalayınca Lulu hafif bir çığlık atmış, Frank de neler olup bittiğini görmek için gelmişti.

"Masanın altında saklanmakta olan Lucy'yi hemen fark etti ve burnunu uzatıp koklayarak ona doğru yürüdü.

"'Durdur onu, tatlım, durdur onu, L.T., kavga edecekler,' dedi Lulubelle. 'Frank onu öldürür.'

"'Onları bir dakikalığına kendi hallerine bırakalım,' dedim. 'Bakalım ne olacak.'

"Lucy kedilere özgü bir hareketle sırtını kamburlaştırdı ama kaçmayıp Frank'in yanına gelmesini bekledi. Lulu az önce söylediklerime rağmen aralarına girmek için bir adım ilerledi (söz dinlemek Lulu'nun güçlü özelliklerinden biri sayılmazdı) ama onu bileğinden yakalayıp geri çektim. Yapabilirseniz kendi aralarında anlaşmalarını beklemek en iyisi. Yapılacak en iyi şey her zaman budur. Çözüme çok daha çabuk ulaşırsınız.

"Her neyse, Frank masanın yanına vardı, burnunu altına uzattı ve derinden gelen hırıltısı duyuldu. 'Bırak beni, L.T., onu almalıyım,' dedi Lulubelle. 'Frank ona hırlıyor.'

"'Yok canım,' dedim. 'Sadece mırlıyor. Bana o kadar çok mırladı ki artık bu sesi tanıyorum.'

"Lulu bana bir çaydanlık suyu kaynatabilecek bakışlarla baktı ama hiçbir şey söylemedi. Üç yıllık evliliğimizde son sözü benim söyleyebildiğim tek konu Frank ve Lucy'ydi. Garip ama gerçek. Diğer bütün konularda Lulu beni sustururdu. Ama konu evcil hayvanlara geldiğinde son sözü söylemekte diğer konularda olduğu gibi başarılı değildi. Bu da onu deli ediyordu.

"Frank başını masanın altına biraz daha sokunca Lucy burnuna -Lulubelle'e yaptığı gibi- bir pençe attı ama bu kez tırnaklarını çıkarmamıştı. Bir an için Frank'in ona saldıracağını sandım ama yapmadı. Hafifçe havlar gibi yaptı ve arkasına döndü. Korkmamıştı, daha çok, ha, tamam, demek olan biten buymuş, diye düşünür gibiydi. Oturma odasına gitti ve televizyonun önüne yattı.

"Ve aralarındaki tek çatışma bu oldu. Lulu ve benim son bir yılda yapmış olduğumuz gibi evde kendi bölgelerini belirlemişler, birbirlerinin bölgesine mümkün olduğunca girmiyorlardı. İşler kötü gittiğinde yatak odası Frank ve Lulu'ya, mutfak Lucy -Noel geldiğinde Lulu onu Kaltak Lucy diye çağırmaya başlamıştı- ve bana ait olurdu. Oturma odası tarafsız

bölgeydi. O son yılda dördümüz, Frank'in burnu Lulu'nun ayakkabısının üzerinde, Kaltak Lucy benim kucağımda, biz insanlar kanepede, Lulubelle bir kitap okur, bense televizyonda *Çark-ı Felek*'i veya Lulubelle'in *Zengin ve Üstsüzlerin Yaşam Biçimi* dediği *Zengin ve Ünlülerin Yaşam Biçimi* programını izler halde o odada pek çok akşam geçirdik.

"Kedi ilk günden itibaren Lulu'ya hiç yüz vermemişti. Frank ise hiç olmazsa arada bir benimle iyi geçinmeyi denemişti. Sonunda duyguları baskın çıkar, spor ayakkabılarımın tekini kemirir veya iç çamaşırıma işerdi ama arada sırada bile olsa çaba gösterdiğini hissederdim. Elimi yaladığı, bana sırıttığı olurdu. Ama bu genellikle canının istediği bir şey yediğim sırada oluyordu.

"Bununla birlikte kediler daha farklı. Bir kedi, çıkarı bile olsa yalakalık etmez. Bir kedi ikiyüzlülük edemez. Rahiplerin çoğu kediler gibi olsaydı bu ülke yine dindar olurdu. Bir kedi sizden hoşlanırsa bunu anlarsınız. Hoşlanmazsa da anlarsınız. Kaltak Lucy, Lulu'dan zerre kadar hoşlanmamış ve ilk günden itibaren bunu belli etmişti. Yemeğini ben veriyorsam, Lucy mamasını konserveden tabağına koyarken mırlayarak bacaklarıma sürtünürdü. Ama yemeğini Lulu veriyorsa mutfağın diğer ucunda, buzdolabının önünde oturur, onu izlerdi ve Lulu mutfaktan çıkmadan tabağının başına gitmezdi. Bu, Lulu'yu deli ederdi. 'Bu kedi kendini Saba Melikesi sanıyor,' derdi. O günlerde bebek gibi konuşmayı bir kenara bırakmıştı. Lucy'yi kucağına almaya da kalkmıyordu. Onu tutmayı denediğinde elleri ve bilekleri çizik içinde kalıyordu.

"Ben nasıl Frank'ten hoşlanıyormuş gibi yaptıysam Lulu da Lucy'den hoşlanıyor gibi yapmıştı ama o rol yapmayı benden çok daha önce bırakmıştı. Sanırım kedi de kadın da ikiyüzlülük edemiyordu. Lulu'nun evi Lucy yüzünden terk etmediğini biliyorum -lanet olsun, biliyorum- ama son kararını vermesinde etkili olduğundan eminim. Evcil hayvanların uzun süre yaşayabileceğini bilirsiniz. Sonuçta, ona ikinci yıldönümümüz için aldığım hediye, bardağı taşıran son damla oldu. Sevgili Abby'ye bunu söylemeli!

"Lulu'ya göre en kötüsü, kedinin konuşmasıydı. Buna tahammül edemiyordu. Bir gece bana, "L.T., eğer o kedi ulumayı kesmezse kafasına bir ansiklopedi fırlatacağım,' dedi.

"'Bu ulumak değil ki,' dedim. 'Gevezelik etmek.'

"'O halde gevezelik etmeyi kesse iyi olur,' dedi Lulu.

"Ve o anda Lucy kucağıma zıpladı ve sesini kesti. Sadece hafifçe mırlıyordu. Yani gerçek anlamda mırlıyordu. Hoşlandığı gibi kulaklarının arasını kaşıdım ve başımı kaldıracak oldum. Lulu gözlerini tekrar kitabına çevirdi ama gözlerinde gördüğüm, katıksız bir nefretti. Bana karşı değil. Kaltak Lucy'ye karşı. Kafasına bir ansiklopedi fırlatmaktan ziyade onu iki fasikül arasında ezip öldürmek istiyor gibi görünüyordu.

"Bazen Lulu mutfağa girdiğinde kedinin masanın üzerinde olduğunu görür ve kovalardı. Ona Frank'i yataktan öyle kovaladığımı görüp görmediğini sordum, Frank yatağa çıkar, elbette hep Lulu'nun tarafında durur ve çarşafın üzerinde tüylerini bırakırdı. Bunu sorduğumda Lulu sırıtır gibi oldu. En azından dişleri göründü. 'Denemiş olsaydın muhtemelen şimdi birkaç parmağın eksik olurdu,' dedi.

"Bazen Lucy gerçekten Kaltak Lucy oluyordu. Kedilerin ruh hali değişkendir ve bazen manik olurlar; kedisi olan herkes bunu bilir. Gözleri irileşir ve parlar, kuyrukları kabarır, evin içinde hızla koşarlar; bazen onların görüp insanların göremediği bir şeyle kavga ediyor gibi arka ayaklarının üzerinde zıplarlar ve havaya pençe atarlar. Lucy yaklaşık bir yaşındayken böyle bir ruh haline girdi, eve gelip Lulubelle'in notunu bulduğum günden üç hafta kadar önce olmalı.

"Her neyse, Lucy mutfaktan koşarak geldi, ahşap zeminde kayarak köşeyi döndü, Frank'in üzerinden atladı ve tırnaklarını geçirerek oturma odasının perdesine tırmandı. Perdede kenarlarından ipler sarkan büyükçe delikler açılmıştı. Sonra iri mavi gözlerinde vahşi bir bakışla perde demirinin üzerine oturup odaya bakmaya, kuyruğunu sertçe öne arkaya sallamaya başladı.

"Frank sadece hafifçe başını kaldırmıştı. Onu ilgilendiren bir şey olmadığını görünce burnunu tekrar Lulubelle'in ayakkabısının üzerine koy-

du ama kedi, kitabına dalmış olan Lulu'nun ödünü patlatmıştı. Başını kaldırıp kediye baktığında gözlerinde yine aynı nefreti gördüm.

"'Pekâlâ,' dedi. 'Bu kadarı yeter. Bu mavi gözlü küçük fahişe için iyi bir ev bulacağız ve safkan bir Siyam'a yuva bulmayı beceremezsek onu hayvan barınağına bırakacağız. Canıma yetti artık.'

"'Nereden çıktı bu şimdi?' diye sordum ona.

"'Kör müsün?' diye sordu. 'Perdelerime ne yaptığına baksana! Delik deşik!'

"'Sen delikleri olan perdeler görmek istiyorsun,' dedim. 'Neden bir de üst kata çıkıp benim tarafımdaki perdelere bakmıyorsun? Etekleri lime lime oldu. Çünkü Frank eteklerini çiğniyor!'

"'O farklı,' dedi yüzüme dik dik bakarak. 'O farklı ve sen de bunu biliyorsun.'

"Bu yalanı kesinlikle sineye çekmeyecektim. 'Farklı olduğunu söylüyorsun çünkü bana verdiğin köpeği seviyor, sana verdiğim kediden hoşlanmıyorsun,' dedim. 'Ama sana bir şey söyleyeyim, Bayan DeWitt: o kediyi oturma odasının perdelerine pençe attığı için hayvan barınağına götürecek olursan ertesi gün Frank'i yatak odası perdelerini çiğnediği için orada bulursun. Anlaşıldı mı?'

"Bana baktı ve ağlamaya başladı. Bana kitabını fırlattı ve piç kurusu dedi. *Acımasız* bir piç. Onu yakalayıp en azından sakinleştirmeyi denememe -geri adım atmadan bunun nasıl olabileceğini bilmiyordum, geri adım atmaya hiç niyetim yoktu- yetecek kadar kalmasını sağlamaya çalıştım ama kolunu kurtarıp koşarak odadan çıktı. Frank de peşinden koştu. Üst kata çıktılar ve yatak odasının kapısı çarpılarak kapandı.

"Onu sakinleşmesi için yarım saat kadar kendi haline bıraktım; sonra üst kata çıktım. Yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı ve açmaya çalıştığımda, kapının önünde yatan Frank'in engel oluşturduğunu gördüm. İterek onu uzaklaştırabilirdim ama çok yavaş ve gürültülü bir yöntem olurdu. Hırlıyordu. *Hırlıyordu,* dostlarım, lanet olası bir mırlama değildi. İçeri girecek olursam muhtemelen beni hadım etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. O gece kanepede uyudum. İlk kez.

"Yaklaşık bir ay sonra da Lulubelle gitti."

L.T. hikâyesinin zamanlamasını doğru yapmışsa (çoğu zaman yapardı; tekrarlar onu ustalaştırmıştı) Ames, Iowa'daki W. S. Hepperton İşlenmiş Et Fabrikası'nın işbaşı düdüğü sözü biter bitmez çalar, onu yeni adamlardan gelecek sorulardan kurtarırdı (eskiler biliyordu... ve sormak da istemezlerdi). L.T. ve Lulubelle tekrar bir araya gelmiş miydi? Gelmedilerse şimdi onun nerede olduğunu biliyor muydu? Ve en çok merak edilen konu: Lulu ve Frank hâlâ birlikte miydi? Utanç verici sorulardan kurtulabilmek için işbaşı düdüğünden iyisi yoktur.

"Evet," derdi L.T. termosunu alıp, ayağa kalktıktan sonra hafifçe gerinirken. "Tüm bunların ışığında L.T. DeWitt'in Evcil Hayvan Teorisi'ni ortaya çıkardım."

Bu ismi ilk duyduğumda benim de yapmış olduğum gibi ona beklentiyle bakarlar ve sonrasında tıpkı bende olduğu gibi hayal kırıklığına uğrarlardı; böyle iyi bir hikâye, daha vurucu bir sonu hak ediyor ama L.T. kendininkini hiçbir zaman değiştirmedi.

"Kediniz ve köpeğiniz karınız ve sizden daha iyi geçiniyorsa," derdi. "Bir gün eve dönüp buzdolabının kapağında Sevgili John, diye başlayan bir not bulmak sizi şaşırtmasın."

Söylediğim gibi, bu hikâyeyi pek çok kez anlattı ve bize davetli olduğu bir akşam yemeğinde, karımla baldızıma da anlattı. Karım, sayılarda denge olsun diye yaklaşık iki yıl önce boşanmış olan Holly'yi davet etmişti. Tek sebebin bu olduğundan emindim, çünkü Roslyn, L.T. DeWitt'ten hiçbir zaman hoşlanmadı. Oysa çoğu insan L.T.'den ilk bakışta hoşlanırdı. Ama Roslyn hiçbir zaman çoğunluk gibi olmadı. Buzdolabının üzerindeki not ve evdeki hayvanları anlattığı hikâyeyi de sevmezdi, doğru yerlerde gülmesine rağmen sevmediğini biliyordum. Holly ise... kahretsin, bilmiyorum. O kızın aklından neler geçtiğini hiçbir zaman anlayamadım. Çoğunlukla elleri kucağında, sessizce oturup Mona Lisa gibi gülümserdi. Ama o akşam suç bendeydi, kabul ediyorum. L.T. hikâyeyi anlatmak istemedi ama masada öyle bir sessizlik vardı ki neredeyse anlatması için onu

zorladım. Duyulan tek ses çatal bıçakların şıkırtısıydı ve karımın L.T.'ye duyduğu hoşnutsuzluğun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Ve L.T. o Jack Russell terrierin kendisinden hoşlanmadığını hissedebildiyse karımın hoşlanmadığını haydi haydi hissederdi. Benim düşüncem buydu.

Sonuçta L.T. hikâyeyi anlattı. Sanırım daha çok beni kırmamak için anlattı. "Tanrım, nasıl da yüzüstü bırakıldım?" dercesine gözlerini devirdi ve karım birkaç yerde güldü -gülüşleri bana Monopol oyunundaki paralar kadar sahte geldi- ve Holly önüne bakarak Mona Lisa gibi gülümsemeyi sürdürdü. Bunun dışında yemek iyi geçti ve akşamın sonu geldiğinde L.T., Roslyn'e teşekkür etti ve Roslyn de ona her zaman gelmesini, onu görmenin çok hoş olduğunu söyledi. Elbette bu bir yalandı ama dünya üzerinde birkaç yalan söylenmeden yenen bir akşam yemeği olduğunu sanmıyorum. Sonuçta her şey iyi gitti. En azından L.T.'yi evine götürmek üzere yola çıkana kadar. L.T. arabada birkaç hafta sonra Lulubelle onu terk edip gideli bir sene olacağından bahsetmeye başladı. Dördüncü evlilik yıldönümleri olacaktı. Dördüncü yıl, eski kafalıysanız çiçeklerin, yeni tarzın destekçisiyseniz elektrikli ev aletlerinin hediye edildiği yıldı. Sonra Lulubelle'in annesinin -evine Lulubelle'in hiç gitmediği- mezarlığa Lulubelle için bir mezar taşı koyduracağını söyledi. "Bayan Simms, onu ölmüş kabul etmemiz gerektiğini söyledi," dedi L.T. ve ağlamaya başladı. Öyle şaşırmıştım ki neredeyse lanet olası yoldan çıkıyordum.

Öylesine ağlıyordu ki şaşkınlığım geçince kalp krizi geçireceğinden veya bir damarının patlayacağından korkmaya başladım. Öne geriye sallanıyor, ellerini arabanın ön konsoluna vuruyor, böğürerek ağlıyordu. Sanki bir hortum, içinde serbest kalmıştı. Sonunda arabayı yolun kenarına çektim ve omzuna sempatiyle hafifçe vurdum. Derisinin sıcaklığını gömleğinin üzerinden hissedebiliyordum. Yanıyordu.

"Haydi, L.T.," dedim. "Yeter bu kadar."

"Onu çok özlüyorum," dedi. Sesi öylesine boğuktu ki söylediklerini zorlukla anlayabildim. "Lanet olsun, çok özlüyorum. Eve döndüğümde kediden başka hiç kimse olmuyor. Ağlıyor, ağlıyor ve sonunda ben de ağ-

lamaya başlıyorum. O yediği kahrolası pisliği tabağına boşaltıncaya kadar ikimiz de ağlıyoruz."

Kızarmış, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana çevirdi. Yüzüne dosdoğru bakabilmek için çok büyük bir çaba harcamam gerekmişti ama yaptım; kendimi yapmak zorunda hissettim. O akşam Frank, Lucy ve buzdolabının üzerindeki not hikâyesini anlattıran kimdi? Mike Wallace veya Dan Rather olmadığı kesindi. Böylece ona baktım. İçindeki hortumun bana bulaşabileceği korkusuyla ona sarılmaya cesaret edemiyordum ama omzuna dostça vurmaya devam ettim.

"Sanırım bir yerlerde, hayatta," dedi. Sesi hâlâ boğuk ve titrekti ama zavallıca bir kendini savunma tınısı da hissediliyordu. Bana inandığı değil, inanmak istediği şeyi söylüyordu. Bundan eminim.

"Eh," dedim. "Buna inanabilirsin, elbette. Bunu yasaklayan bir kanun yok, değil mi? Hem *cesedi* de bulunmadı."

"Nevada'da, kumarhane işleten küçük bir otelde şarkı söylediğini düşünmek hoşuma gidiyor," dedi. "Vegas veya Reno'da değil, büyük şehirlerde tutunabileceğini sanmıyorum ama Winnemucca veya Ely gibi şehirlerde yapabilir. Belki de öyle bir yerde, bir camda ŞARKICI ARANIYOR ilanını gördü ve annesinin evine gitmekten vazgeçti. Lanet olsun, o ikisi zaten hiç anlaşamazmış, Lulu söylemişti. Ve şarkı söyleyebiliyordu. Onu şarkı söylerken hiç dinledin mi bilmiyorum ama becerirdi. Muhteşem söylediğini sanmıyorum ama iyiydi. Onu ilk gördüğümde Marriott Oteli'nin salonunda şarkı söylüyordu. Columbus, Ohio'da. Ya da belki..."

Kararsızca duraksadı. Sonra sesini alçaltarak devam etti.

"Nevada'da fahişeliğin yasal olduğunu biliyorsundur. Bütün şehirlerde değil ama genellikle yasal. Belki bir yerde çalışmaya başlamıştır. Birçok kadının içinde fahişelik vardır. Lulu'da vardı. Beni aldatıp onunla bununla yatmadı elbette ama her nasılsa bunu biliyorum. O... evet, o tür bir yerde olması mümkün."

Gözleri uzaklara dalmış bir halde durdu. Belki Lulubelle'i Nevada'daki genelevlerden birinde, yan odadan Steve Earle ve Dukes'ın şarkısı "Six Days on the Road"ın veya *Hollywood Squares*'in gösterildiği tele-

vizyon sesi gelirken, üzerinde çorap hariç hiçbir şey yokken meçhul bir kovboyun sert aletini okşar halde hayal ediyordu. Ölmemiş, fahişelik yapan Lulubelle. Yol kenarında terk edilmiş Subaru hiçbir anlama gelmiyordu. Bir hayvanın dikkatli bakışlarının hiçbir anlama gelmediği gibi.

"İstersem buna inanabilirim," dedi bileklerinin iç kısmıyla şiş gözlerini silerken.

"Elbette," dedim. "Tabii, L.T." Bir yandan da fabrikadaki adamların öğle tatilinde sırıtarak hikâyesini dinledikleri adamı böyle kızarmış gözler, solgun yanaklarla titrer halde görseler ne düşüneceklerini merak ediyordum.

"Kahretsin," dedi. "İnanıyorum." Duraksadı ve ardından ekledi. "Gerçekten inanıyorum."

Eve döndüğümde Roslyn örtüyü göğsünün üzerine çekerek yatakta oturmuş, kitap okuyordu. L.T.'yi eve götürdüğüm sırada Holly de kendi evine dönmüştü. Roslyn'in keyfi yoktu ve kısa sürede sebebini anladım. Mona Lisa gülümsemesi ardındaki kadın, arkadaşımdan etkilenmişti. Hatta belki çarpılmıştı. Ve karım bu durumu kesinlikle onaylamıyordu.

"Ehliyetini nasıl kaybetti?" diye sordu. Ve cevap vermeme kalmadan, "Alkollü araba kullandığı içindi, değil mi?" dedi.

"Evet, alkollü araç kullanmaktan." Yatağın bana ait tarafına oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım. "Ama o altı ay önceydi ve sorunsuz geçtiği takdirde iki ay sonra ehliyetini geri verecekler. Ve bence alacak. Biliyorsun, alkoliklerin tedavisi için yapılan toplantılara katılıyor."

Pek etkilenmemiş görünen karım homurdandı. Gömleğimi çıkardım, koltukaltlarını kokladım ve gardıroba astım. Sadece yemek için, bir iki saatliğine giymiştim.

"Karısının ortadan kayboluşunun ardından polisin neden ondan şüphelenmediğini anlayamıyorum," dedi karım.

"L.T.'ye sorular sormuşlar ama sadece mümkün olduğunca çok bilgi edinmek için. Onun bir şey yapmış olma ihtimali hiç yok, Ros. Ondan hiç şüphelenmediler."

"Bundan çok emin görünüyorsun."

"Öyleyim zaten. Bazı şeyler biliyorum. Lulubelle, evi terk ettiği gün Doğu Colorado'da bir otelden annesini aramış ve ertesi gün Salt Lake City'den onu yine aramış. Gayet iyiymiş. O günler iş günleriydi ve L.T. fabrikadaydı. Lulubelle'in arabasının Caliente yakınlarında bulunduğu gün de fabrikadaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden bir başka yere gidemeyeceği düşünülürse karısını onun öldürmediği ortada. Ayrıca zaten yapmazdı. Onu seviyordu."

Tekrar homurdandı. Bazen nefret dolu bir şüphe barındıran bu sesi çıkarır. Otuz yıllık evlilikten sonra bile bu sesi ne zaman duysam dönüp ona bağırmak ya aklındakini söylemesini veya susmasını haykırmak isterim. Bu kez ona L.T.'nin nasıl içinde her şeyi altüst eden bir fırtına varmışçasına ağladığını anlatmak istedim ama yapmadım. Kadınlar, erkeklerin gözyaşlarına güvenmezler. Aksini söyleyebilirler ama içten içe bir güvensizliği hep taşırlar.

"Belki polisi bizzat aramalısın," dedim. "Uzmanlığından faydalanmaları için onlara bir teklifte bulunursun. *Murder, She Wrote*'daki Angela Lansbury gibi olayları çözümlemelerine yardım edersin."

Bacaklarımı yatağın üzerine aldım. Roslyn ışığı söndürdü. Karanlıkta yattık. Tekrar konuştuğunda sesi biraz yumuşamıştı.

"Ondan hoşlanmıyorum. Hepsi bu. Hiçbir zaman da hoşlanmadım."

"Evet," dedim. "Sanırım bu açıkça görülüyor."

"Ve Holly'ye bakışlarını da beğenmedim."

Sonradan anladığıma göre asıl beğenmediği, Holly'nin L.T.'ye bakışıydı. Yani aslında tabağına bakarken.

"Onu yemeğe tekrar çağırmamanı tercih ederdim," dedi.

Sesimi çıkarmadım. Geç olmuştu. Yorgundum. Zor bir gün, ondan da zor bir akşam olmuştu ve yorgundum. Yapmak istediğim son şey, ben yorgun, o endişeliyken karımla tartışmaktı. Sonunda birinin kanepede uyumak zorunda kalacağı tartışmalardan biriydi. Ve bunu engellemenin tek yolu sessiz kalmaktı. Evlilikte, sözler yağmur gibidir. Ve evlilik ülkesi,

göz açıp kapayana dek taşkın nehirler haline gelebilecek kuru vadiler ve yataklarla doludur. Terapistler, konuşmayı önerirler ama onlar da ya boşanmış ya da eşcinseldir. Bir evliliğin en iyi dostu, sessizliktir.

Sessizlik.

Bir süre sonra en iyi dostum, güne noktayı koyduğunda her zaman yaptığı gibi kendi tarafına doğru döndü. Ben, Nevada çölünde, Caliente'den pek uzak sayılmayacak bir yerde burunüstü bir hendeğe dalmış, muhtemelen bir zamanlar beyaz olan tozlu, küçük arabayı düşünerek bir süre daha uyanık yattım. Sürücü tarafındaki kapı açıktı. Yerinden kopmuş dikiz aynası paspasın üzerinde duruyordu. Ön koltuk kanla ıslanmıştı. Üzerinde kokuyu alıp bir lokma yiyebilmek umuduyla keşfe çıkmış hayvanların ayak izleri vardı.

O bölgede beş kadını doğramış bir adam -bir erkek olduğunu varsayıyorlardı zira neredeyse her zaman erkek olurdu- vardı. Üç yıl içinde beş kadını öldürmüştü. Çoğunlukla L.T.'nin Lulubelle ile birlikte yaşadığı dönemde. Kadınların dördü, bir yerden bir başka yere gidiyordu. Bu adam onları bir şekilde durdurmuş, arabalarından çekip çıkarmış, ırzlarına geçmiş, bir baltayla vücutlarını parçalamış, parçaları şahinlerin, kargaların ve sansarların yiyebilmesi için açıkta bırakmıştı. Beşinci kurbanı, yaşlı bir çiftçinin karısıydı. Polis, katile Baltalı Adam ismini takmıştı. Bunu yazdığım sıralarda Baltalı Adam hâlâ yakalanmamıştı. Cinayetlerine bir yenisini de eklemedi. Cynthia Lulubelle Simms DeWitt altıncı kurbanıysa aynı zamanda en azından şimdilik, son kurbanı. Ama onun Baltalı Adam'ın altıncı kurbanı olup olmadığı hâlâ kesinlik kazanmış değil. Bu durum, başka insanlarda olduğu gibi L.T.'de de soru işaretleri yaratıyor ve umutlanmasına yol açıyor.

Sürücü koltuğundaki kan, insan kanı değilmiş. Nevada Eyalet Adli Tıp Ekibi'nin bunu ortaya çıkarması beş saat bile sürmedi. Lulubelle'in Subaru'sunu bulan çiftlik işçisi, bir kuş sürüsünün yaklaşık bir kilometre ötede havada daireler çizdiğini görmüş ve oraya vardığında parçalanmış bir kadın değil, parçalanmış bir köpek görmüş. Köpekten geriye kemikle-

ri ve dişlerinden başka pek fazla bir şey kalmamış; yırtıcı leş yiyiciler iyi bir gün geçirmişler ve geride fazla bir şey bırakmamışlar. Zaten bir Jack Russell terrierinin fazla iri olduğu söylenemez. Frank'in Baltalı Adam'ın kurbanı olduğu çok açıktı ama Lulubelle'in kaderi, pek umut olmasa da hâlâ belirsizdi.

Belki, diye düşündüm, gerçekten hayattadır. Belki Ely'de "Tie a Yel low Ribbon" şarkısını veya Hawthorne'daki The Rose of Santa Fe'de "Take a Message to Michael"ı söylüyordu. Belki arkasında üç kişilik bir orkestra vardı. Genç görünmeye çalışarak kırmızı yelekler giymiş ve si yah, ip kravatlar takmış yaşlı adamlardan oluşan bir orkestra. Ya da belki Austin veya Wendover'da, Hollanda lalelerinin resmi olan bir takvimin altında, göğüsleri bacaklarına dayanacak kadar eğilip kovboylara oral seks yapıyor, sarkık kıçlar elinin altından sırayla geçerken o günkü mesai si bittikten sonra televizyonda ne izleyeceğini düşünüyordu. Belki araba sını yol kenarına çekmiş, öylece yürüyüp gitmişti. İnsanlar bunu yapar. Bunu biliyorum ve muhtemelen siz de biliyorsunuz. Bazen insanlar lanet olsun der ve her şeyi bırakıp gider. Belki birinin Frank'i bulup ona iyi bir yuva vereceğini düşünerek onu ardında bırakıp gitti ama gelen Baltalı Adam oldu ve...

Ama olamaz. Lulubelle ile tanışmıştım. Sıcaktan kavrulacak veya aç lıktan ölebilecek bir hayvanı öylece geride bırakabileceğini hiç sanmıyor dum. Özellikle de çok sevdiği Frank'i. Hayır, L.T. bu konuyu abartmıyor du. Lulubelle ve Frank'i birlikte görmüştüm. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini biliyordum.

Hâlâ bir yerlerde hayatta olabilirdi. En azından teknik olarak L.T. bu konuda haklıydı. Kapısı açık, dikiz aynası kırık, yakında kargaların di diklediği ölü bir köpeğin yattığı bir arabayla şarkı söyleyen veya dikiş di ken veya çiftçileri beceren, güvende ama yeri bilinmeyen Lulubelle Simms arasında bir bağlantı kuramayışını tüm bunların gerçek olmadığı anlamına gelmezdi elbette. L.T.'ye de söylediğim gibi, ortada bir ceset

yoktu. Sadece araba ve köpeğinin biraz uzaktaki kalıntıları vardı. Lulubelle herhangi bir yerde olabilirdi. Bu olasılık inkâr edilemezdi.

Uyuyamadım ve susadığımı hissettim. Yataktan çıkıp banyoya girdim, lavabonun yanındaki bardağın içinden diş fırçalarını çıkardım. Bardağı suyla doldurdum. Sonra kapalı klozet kapağı üzerine oturup suyu içtim. Bir yandan da Siyam kedilerinin çıkardıkları sesleri, o tuhaf bağırışlarını, onları sevenlere bu sesin ne kadar hoş geleceğini, sevmeyenler için ne kadar itici olabileceğini düşünüyordum.

Kuzeye Doğru Giden Yol Virüsü

Bu hikâyede tarif edilen resim bende var, ne garip, değil mi? Karım görmüş ve beğeneceğimi (en azından tepki vereceğimi) düşünmüş ve bana bir... doğum günü hediyesi olarak mı vermişti? Noel hediyesi miydi? Hatırlayamıyorum. Ama üç çocuğumun da ondan hoşlanmadığını hatırlıyorum. Resmi çalışma odamın duvarına asmıştım, odadan geçtiklerinde sürücünün gözlerinin kendilerini takip ettiğini söylediler. (oğlum Owen, küçük bir çocukken benzer sebeplerle Jim Morrison'ın bir resminden ürkmüştü) Değişen resimler hakkında hikâyeler yazmayı severim, sonunda bana ait olan bu resimle ilgili bir tane yazdım. Daha önce de bir resimden ilham alıp bir hikâye yazmıştım. İsmi, "Maple Caddesi'ndeki Ev". *Chris Van Allsburg'un siyah beyaz bir çiziminden esinlenmiştim. O hikâye* Rüyalar ve Karabasanlar'*ın içinde. Değişen resimlerle ilgili bir roman da yazdım. İsmi,* Çılgınlığın Ötesi *ve muhtemelen en çok okunan romanlarımdan biri (filme çekilmedi). O hikâyede, yol virüsünün ismi Norman.*

Richard Kinnell, Rosewood'da bir bahçede yapılan kullanılmış eşya satışında rastladığı resmi ilk görüşünde korkmamıştı.

Büyülenmiş, çok özel olabilecek bir şey bulduğu için kendini şanslı hissetmişti ama korkmak? Hayır. Genç bir adamken bazı yasadışı ilaçlar söz konusu olduğundaki gibi hissettiğini daha sonra ("çok geç olmadan" derdi çok başarılı olmuş romanlarından birini yazıyor olsaydı) fark edecekti.

"Popülerliğin Tehdidi" isimli bir PEN/New England konferansına katılmak için Boston'a gitmişti. Kinnell, böyle konular bulma konusunda PEN'e güveniyordu; aslında biraz da rahatlatıcı oluyorlardı. Uçağa binmek yerine Derry'den Boston'a olan dört yüz yirmi kilometrelik yolu arabayla gitmeyi tercih etmişti çünkü son kitabında bir çıkmaza girmiş, düğümün üzerinde çalışmak için yolculuğun sakin ve sessiz bir ortam olacağını düşünmüştü.

Konferanstaki panelde daha iyi sorular beklediği insanlar ona fikirlerini nereden bulduğu ve hiç kendi kendini korkutup korkutmadığı gibi sorular sormuştu. Tobin Köprüsü'nden şehirden ayrılmış, 1 numaralı karayolu üzerinden yoluna devam etmişti. Bir sorun üzerinde çalışırken otobanları kesinlikle tercih etmezdi; otobanlar onu uyuşturuyor, uyanıkken rüyasız uykular görüyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Dinlendiriciydi ama yaratıcı değildi. Öte yandan kıyı şeridinde dur kalk yaparak ilerlemesine sebep olan karayolu, istiridyenin içindeki çakıl gibiydi, beynini çalıştırıyor... hatta bazen bir inci üretebiliyordu.

Ama eserlerini eleştirenlerin bu kelimeyi kullanacaklarını sanmıyordu. *Esquire*'ın önceki sene çıkardığı sayılardan birinde Bradley Simons, *Kâbus Şehri* üzerine yazdığı incelemeye şöyle başlamıştı: "Jeffrey Dahmer'ın yemek pişirdiği gibi yazan Richard Kinnell, yakın zamanda şiddetli bir kusma krizi geçirmiş ve ortaya çıkan kusmuk yığınına da *Kâbus Şehri* ismini vermiş."

1 numaralı karayolu Revere, Malden ve Everett'ten geçip Newburyport kıyısına ulaşıyordu. Newburyport'un ötesinde ve Massachusetts'in hemen güneyindeki New Hampshire sınırı üzerinde küçük, düzenli bir kasaba olan Rosewood vardı. Kasaba merkezini bir iki kilometre geçmişti ki iki katlı bir evin bahçesine yığılmış ucuz görünümlü eşyaları gördü.

Avokado rengi bir elektrikli fırına dayanmış tabelada KULLANILMIŞ EŞYA SATIŞI yazıyordu. Yolun her iki tarafına park etmiş olan araçlar, yolu, eşya satışının çekimine kapılmayıp sadece geçip gitmek niyetinde olan sürücülere küfrettirecek şekilde daraltmışlardı. Kinnell bu tür satışları severdi, özellikle de oralarda bazen rastladığı eski kitaplarla dolu kutuları. Yolun daraldığı bölümden geçti ve Audi'sini Maine ve New Hampshire'ı işaret eden araba sırasının en önüne park ederek satış yapılan bahçeye doğru geri yürüdü.

Mavi-gri renkli iki katlı evin karışık ön bahçesinde yaklaşık bir düzine insan eşyalara göz atarak dolaşıyordu. Beton yolun soluna büyük bir televizyon konmuştu. Ayaklarının altında, çimleri korumak adına hiçbir katkıları olmayan dört kâğıt küllük yerleştirilmişti. Tepesine, üzerinde BİR TEKLİF YAPIN, SİZ BİLE ŞAŞIRABİLİRSİNİZ yazan bir karton yerleştirilmişti. Televizyonun fişi, açık ön kapıdan içeri giren bir uzatma kablosuna takılıydı. Şişman bir kadın, üzerinde CINZANO yazısı basılmış rengârenk bir şemsiyenin altında, bir bahçe sandalyesinin üzerinde oturuyordu. Önünde küçük bir masa, masanın üzerinde bir puro kutusu, bir deste kâğıt ve elle yazılmış bir başka tabela vardı. Bunda, TÜM SATIŞLAR NAKİTLE, SATILAN MAL GERİ ALINMAZ yazıyordu. Televizyon açıktı, ekranda iki genç ve hoş insanın güvensiz seks yapmak üzere olduğu bir pembe dizi vardı. Şişman kadın Kinnell'a baktı ve tekrar televizyona döndü. Bir süre izledi ve ardından tekrar ona baktı. Bu kez dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Ah, diye düşündü Kinnell oralarda bir yerlerde olması gereken eski kitap dolu kutuyu aradı.

Hiç kitap göremedi ama bir ütü masasına yaslanmış ve birkaç plastik çamaşır sepetiyle devrilmesi önlenmiş resmi gördü ve nefesi kesildi. Görür görmez ona sahip olmak istedi.

Doğal görünmeye çalışarak resme doğru yürüdü ve önünde tek dizi üzerine çöktü. Resim suluboyayla yapılmıştı ve teknik olarak çok iyiydi. Kinnell bunu umursamadı; ilgisini çeken, teknik değildi (bu gerçeği onun eserlerinde gören eleştirmenler de sıkça vurgulardı). Onu ilgilendiren

içerikti ve ne kadar sarsıcıysa onun gözünde o kadar iyiydi. Bu resim, o açıdan çok başarılıydı. Ufak tefek ıvır zıvırla dolu olan iki çamaşır sepetinin arasına çömeldi ve parmaklarını çerçevenin camı üzerinde gezdirdi. Ona benzer başka resimler olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ama başka yoktu, sadece kullanılmış eşya satışlarında görülen klasik resimler; dua eden eller, kumar oynayan köpekler vardı.

Gözlerini tekrar çerçeve içindeki suluboya resme çevirirken aklında şimdiden resmi bagaja rahatça koyabilmek için bavulunu arka koltuğa yerleştiriyordu.

Üstü açık bir arabanın -belki bir Grand AM veya bir GTX- direksiyonunda oturan genç bir adam resmedilmişti. Günbatımında Tobin Köprüsü üzerinde ilerliyordu. Araba siyahtı. Genç adamın sol kolu kapının üzerinden sarkıyor, sağ bileği rahat bir edayla direksiyonun üzerinde duruyordu. Arkasında gökyüzü sarı ve grinin çeşitli tonlarını almıştı. Belirsiz, pembe damarlar, sarı ve griye karışıyordu. Genç adamın alnına dökülen düz sarı saçları vardı. Sırıtıyordu ve dudaklarının arasından sipsivri dişleri görünüyordu.

Belki de uçları eğelenip sivriltilmiştir, diye düşündü Kinnell. *Belki bir yamyamdır.*

Bu hoşuna gitmişti. Bir yamyamın günbatımında, bir Grand AM içinde Tobin Köprüsü üzerinde ilerlemesi fikrine bayılmıştı. PEN panelindeki konukların çoğunun ne düşüneceğini biliyordu *-Oh, evet, Rich Kinnell için harika bir resim; muhtemelen bir başka şiddetli kusma krizi için onu bir esin kaynağı olarak kullanacak-* ama bu insanların çoğu cahildi ve cehaletlerini, bazılarının konuklara havlayan ve gazeteci çocukların bileklerini ısıran kötü ruhlu küçük köpeklerine yaptıkları gibi açıklanamaz bir şekilde koruyorlar, el üstünde tutuyorlardı. Bu resmi çekici bulmasının nedeni korku hikâyeleri yazması değildi; korku hikâyeleri yazıyordu çünkü bu resim gibi şeyler ona çekici geliyordu. Hayranları ona pek çok şey gönderirdi -çoğunlukla resimler- ve o da hemen hepsini, kötü veya çirkin oldukları için değil, bıkkınlık verici ve tahmin edilebilir oldukları için atardı. Omaha'dan bir hayranı ona buzdolabının kapağının ardından ba-

şını uzatmış korkuyla çığlık atan bir maymunun seramik heykelini göndermişti ve onun akıbeti diğerleri gibi olmamış, saklanmıştı. Fazla yetenekli ellerden çıkmadığı belliydi ama ilgi çeken, beklenmedik bir sahneyi canlandırıyordu. Bu resim de benzer özelliklere sahipti ama daha iyiydi. *Çok* daha iyi.

Hemen o an satın alıp ona sahip olma isteğiyle resme uzanmıştı ki arkasında biri konuştu. "Siz Richard Kinnell değil misiniz?"

Doğrulup arkasına döndü. Şişman kadın tam arkasında duruyor, görüş alanının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Yanına gelmeden önce rujunu tazelemişti ve yüzünde şimdi kanlı gibi görünen bir sırıtış vardı.

"Evet, benim," dedi kadına gülümseyerek.

Kadının gözleri resme çevrildi. "Doğruca buna yöneleceğinizi tahmin etmeliydim," dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Tam size göre."

"Öyle, değil mi?" dedi ve fotoğraf makinelerine poz verirken yaptığı gibi gülümsedi. "Fiyatı nedir?"

"Kırk beş dolar," dedi kadın. "Size yalan söylemeyeceğim aslında yetmişten başlamıştım ama kimsenin hoşuna gitmediği için fiyatı bu kadar düştü. Yarın tekrar gelecek olursanız muhtemelen otuz dolara alabilirsiniz." Yüzündeki sırıtışı korkunç boyutlara ulaştı. Kinnell, kadının gerilmiş dudaklarının kenarlarında tükürük damlacıkları olduğunu gördü.

"Bu riski göze almak istemem," dedi. "Size bir çek yazayım."

Kadının sırıtışı daha da yayıldı; şimdi acayip bir John Waters taklidi gibi görünüyordu. "Aslında çek kabul etmemem gerekiyor ama *pekâlâ*." Sonunda erkek arkadaşıyla sevişmeyi kabul eden liseli bir kız gibi söylemişti. "Kaleminiz elinizdeyken kızım için bir imzanızı alabilir miyim? İsmi Robin."

"Ne hoş bir isim," dedi Kinnell otomatik olarak. Resmi aldı ve masaya doğru yürüyen şişman kadını takip etti. Masanın yanındaki televizyonun ekranındaki şehvetli gençlerin yerini kısa bir süre için mısır gevreği tıkınan yaşlı bir kadın almıştı.

"Robin bütün kitaplarınızı okudu," dedi şişman kadın. "O çılgınca fikirler aklınıza nereden geliyor, kuzum?"

"Bilmiyorum," dedi Kinnell gülümsemesi iyice genişleyerek. "Öylece aklıma geliveriyorlar. İnanılmaz, değil mi?"

Satışla ilgilenen kadının ismi Judy Diment'ti ve yandaki evde oturuyordu. Kinnel resmi yapanın kim olduğunu bilip bilmediğini sorduğunda kadın, "Elbette biliyorum," dedi. Resmi Bobby Hastings yapmıştı ve Hastingslerin eşyalarını satmasının sebebi de Bobby'ydi. "Yakmadığı tek resim bu," dedi. "Zavallı Iris! Bir tek onun için üzülüyorum. George'un pek umursadığını sanmıyorum. Iris'in evi neden satmak istediğini anlamadığını da *biliyorum.*" Geniş, terli yüzündeki yumuk gözlerini devirdi -şu, buna- inanabiliyor musunuz bakışıydı. Kinnell'ın yazdığı çeki aldı ve imzalaması için bir kâğıt uzattı. "Robin'e yazın, lütfen." Yayvan sırıtış, öldüğünü umduğunuz ama karşınıza çıkan eski bir tanıdık gibi tekrar yüzünde belirdi.

Kinnell her zamanki bir -hayran-olduğunuz-için- teşekkürler mesajını yazıp imzasını attı. Yirmi beş yıldır imza veriyordu ve artık ne yazdığına, nasıl yazdığına dikkat etmiyordu. "Bana resimden ve Hastingslerden bahsedin."

Judy Diment, çok sevdiği bir hikâyeyi anlatmak üzereymiş gibi şişman ellerini kavuşturdu.

"Bu baharda intihar ettiğinde Bobby Hastings daha yirmi üçündeydi. Buna inanabiliyor musunuz? İşkence gibi bir dehaya sahip bir gençti. Hâlâ ailesiyle yaşıyordu." Gözlerini tekrar devirdi. "Yetmiş seksen civarı resmi olmalı. Bir de eskiz defterleri vardı. Hepsi bodrumda duruyordu." Çenesiyle evi işaret etti ve sonra günbatımında Tobin Köprüsü üzerinde yol alan şeytani görünümlü genç adamın resmine baktı. "Iris -yani Bobby'nin annesi- çoğunun gerçekten çok kötü olduğunu söylerdi, bundan çok daha beter birçok resmi varmış. Tüylerinizi diken diken edecek türden." Hastinglerin takım olmayan gümüşlerine ve *Tatlım, Çocukları Küçülttüm* desenli, iyi durumda bir McDonald's plastik bardak koleksiyonuna bakan kadına bir göz atarak sesini iyice alçalttı. "Çoğu seksle ilgiliydi."

"Ah, olamaz," dedi Kinnell.

"En kötülerini uyuşturucu aldıktan sonra yapıyormuş," diye devam etti Judy Diment. "Ölümünden sonra -resimlerini yaptığı bodrumda kendisini astı- içinde kokain sattıkları o küçük şişelerden yüzlerce buldular. Uyuşturucu çok korkunç bir şey, değil mi, Bay Kinnell?"

"Kesinlikle öyle."

"Her neyse, sanırım bir gün sonunda her şeyin bittiğine karar verdi. Bütün eskizlerini ve resimlerini -galiba bir tek bu hariç- arka bahçeye götürüp yakmış. Sonra bodrumda kendini asmış. Tişörtüne bir not iğnelemiş. Üzerinde, 'Bana olanlara dayanamıyorum,' yazıyormuş. Ne korkunç, değil mi, Bay Kinnell? Hiç bu kadar korkunç bir şey duymamıştınız, değil mi?"

"Evet," dedi Kinnell samimi denebilecek bir ses tonuyla. "Duymamıştım."

"Dediğim gibi, George hiç umursamadan bu evde yaşamaya devam ederdi." Judy Diment. Robin için imzalanmış kâğıdı aldı, Kinnell'in çekiyle yan yana tuttu ve imzaların benzerliği karşısında büyülenmiş gibi başını iki yana salladı. "Ama erkekler farklı."

"Öyle mi?"

"Oh, evet, daha duyarsızlar. Ölmeden önceki günlerinde Bobby Hastings bir deri bir kemik kalmıştı, sürekli pisti, kokuyordu ve her gün aynı tişörtü giyiyordu. Üzerinde Led Zeppelin resmi vardı. Gözleri kızarıktı, yanaklarında sakal denmeye bin şahit isteyecek kıl tutamları vardı ve yüzünde, ergenlik çağına geri dönmüş gibi sivilceler çıkmıştı. Ama Iris onu seviyordu, çünkü bir annenin sevgisi tüm bunları görünmez kılar."

Gümüşlere ve bardaklara bakan kadın bir Star Wars tabak altlığı takımıyla geldi. Bayan Diment karşılık olarak beş dolar aldıktan sonra satışı dikkatle listeye kaydetti ve tekrar Kinnell'a döndü.

"Arizona'ya gittiler," dedi. "Iris'in ailesiyle kalacaklar. George Flagstaff'ta iş arıyordu -teknik ressamlık yapıyor- ama buldu mu bilmiyorum. Bulduysa onları Rosewood'da tekrar göreceğimizi sanmıyorum. Iris satmak istediği eşyaların bir listesini verdi ve zahmetimin karşılığı olarak satıştan elde edilecek hasılatın yüzde yirmisini alabileceğimi söyledi. Bir

çek yazıp gerisini göndereceğim. Pek fazla olacağını sanmıyorum." İçini çekti.

"Resim harika," dedi Kinnell.

"Evet, geri kalanının yanmış olması çok kötü çünkü sattıkları diğer eşyaların pek cazip olduğu söylenemez. O nedir?"

Kinnell resmin arkasını çevirmişti. Arkaya etiketimsi bir kâğıt yapıştırılmıştı.

"Sanırım bir isim."

"Ne yazıyor?"

Kadının okuyabilmesi için resmi tutup ona doğru kaldırdı. Bu şekilde resim tam göz hizasına gelmişti. Hevesle yakından incelemeye başladı. Konunun basit tuhaflığı onu bir kez daha etkilemişti: arabanın direksiyonunda oturan bir maço, kötülük dolu, bilmiş, sipsivri dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemesi olan genç bir adam.

Uyuyor, diye düşündü. *Bir isim bir resme ancak bu kadar uyabilirdi.*

"*Kuzeye Doğru Giden Yol Virüsü,*" diye yüksek sesle okudu kadın. "Çocuklarım eşyaları bahçeye çıkarırken bunu fark etmemiştim. Sizce resmin ismi bu mu?"

"Öyle olmalı." Kinnell gözlerini sarışın gencin sırıtışından alamıyordu. *Bir şey biliyorum,* diyordu sırıtışı. *Senin asla öğrenemeyeceğin bir şey biliyorum.*

"Eh, bunu yapabilen gencin yüksek dozda uyuşturucu aldığına şaşmamalı," dedi kadın. Sesinde samimi bir üzüntü vardı. "Kendini öldürüp anneciğini yasa boğması insanı pek şaşırtmıyor."

"Ben de kuzeye doğru yoluma devam etmeliyim," dedi Kinnell resmi koltuğunun altına alarak. "Çok teşek.."

"Bay Kinnell?"

"Evet?"

"Ehliyetinizi görebilir miyim?" Bu istekte bir gariplik veya eğlendirici yön olduğunu düşünür bir hali yoktu. "Ehliyet numaranızı çekin arkasına yazmam gerekiyor."

Kinnell cüzdanını çıkarmak için resmi bıraktı. "Elbette."

Star Wars tabak altlıklarını alan kadın arabasına giderken televizyondaki pembe diziyi izlemek için yarı yolda duraksamıştı. Şimdi de Kinnell'ın bacağına dayadığı resme bakıyordu.

"Öğk," dedi. "Kim böyle çirkin bir şeyi almak ister? Işıkları her söndürüşümde bu resim gözlerimin önünde olurdu."

"Nesi varmış?" diye sordu Kinnell.

Kinnell'ın Trudy Teyze'si Maine-New Hampshire sınırının yaklaşık on kilometre kuzeyindeki Wells'te yaşıyordu. Kinnell, üzerinde komik bir yazı olan (bir buçuk metre yüksekliğindeki harflerle MAINE'İ YEŞİL TUTUN PARA GETİRİN) parlak yeşil Wells su kulesini geçtikten beş dakika sonra teyzesinin küçük, temiz evine vardı. Burada ayakları kâğıt küllükler üzerinde çimlere gömülen televizyonlar değil, Trudy Teyze'nin sevimli çiçekleri vardı. Kinnell sıkışmıştı ve teyzesinin evi bu kadar yakınken ihtiyacını yol kenarındaki umumi tuvaletlerde gidermek istememişti. Ayrıca ailede olup biteni öğrenmek için en iyi yöntem Trudy Teyze ile konuşmaktı. Dedikodu onun uzmanlık alanıydı. Ve elbette bir de ona yeni resmini göstermek istiyordu.

Teyzesi onu karşılamak için dışarı çıktı, ona sevgiyle sarıldı ve yüzüne küçük öpücükler kondurdu. Onu çocukluğundan beri böyle öperdi ve Kinnell her seferinde baştan ayağa titrerdi.

"Sana bir şey göstereceğim," dedi kadına. "Aklını başından alacak."

"Görelim bakalım," dedi teyzesi dirseklerini elleriyle kavrayarak.

Kinnell bagajı açtı ve yeni resmini çıkardı. Teyzesi resimden gerçekten de etkilenmişti ama umduğu yönde değil. Yüzü bir anda kâğıt gibi bembeyaz oldu, Kinnell daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Korkunç bir şey," dedi kadın gergin, kontrollü bir sesle. "Nefret ettim. Sana neyin çekici geldiğini görebiliyorum, Richie, ama bu resim bir anda buz kesmeme sebep oldu. Şimdi uslu bir çocuk ol ve onu bagaja geri koy. Ve Saco Nerhri'ne vardığında arabayı yolun kenarına çekip bu çirkin şeyi suya at. Bu tavsiyeme ne dersin?"

Kinnell ona bakakaldı. Trudy Teyze titremelerini önlemek için dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Dirseklerini kavrayan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti. O an altmış bir değil, doksan bir yaşında gibi görünüyordu.

"Teyze?" dedi Kinnell duraksayarak. Neler olup bittiğini tam olarak anlayamamıştı. "Teyze, sorun ne?"

"*O,*" dedi kadın sağ eliyle resmi göstererek. "Senin gibi hayal gücü kuvvetli birinin daha iyi hissedememesine şaşırdım."

Elbette *bir şey* hissetmişti, aksi halde zaten resmi satın almazdı. Ama Trudy Teyze farklı bir şey hissediyordu... veya daha *fazlasını* hissediyordu. Tekrar bakmak için resmi kendisine doğru çevirdi (daha önce teyzesine doğru tutuyordu). Resmi görünce göğsüne ve midesine iki yumruk yemiş gibi oldu.

Resim *değişmişti*, bu ilk yumruktu. Fazla değil, ama belirgin bir şekilde değişmişti. Sarışın gencin gülümsemesi genişlemiş, sivri dişleri daha da ortaya çıkmıştı. Gözleri biraz daha kısılmış, yüzüne daha kötü ve bilmiş bir ifade vermişti.

Gülümsemenin genişlik derecesi... sivri dişlerin sayısı... gözlerdeki kısıklık... bunların hepsi kişiden kişiye farklılık gösterebilirdi. Daha önceki bakışında yanılmış olabilirdi ve satın almadan önce resmi derinlemesine *incelememişti.* Ayrıca geveze Bayan Diment de dikkatini biraz dağıtmıştı.

Ama ikinci bir yumruk daha vardı ve bu barizdi. Sarışın genç Audi'nin bagajının karanlığında kapının üzerine attığı sol kolunu biraz çevirmiş ve kolundaki dövme ortaya çıkmıştı. Ucu kanlı bir hançere sarılmış bir sarmaşıktı. Altında bir yazı vardı. Kinnell ONURSUZLUKTANSA kısmını okuyabiliyordu ve gerisini tahmin etmek için büyük bir yazar olmaya gerek yoktu. ONURSUZLUKTANSA ÖLÜM ne de olsa bu tür bir gencin kolunda görülmesi beklenebilecek bir dövmeydi. *Diğer kolunda da maça ası görürsem şaşırmam,* diye düşündü, Kinnell.

"Resimden nefret ettin, değil mi, Trudy Teyze?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın ve Kinnell daha şaşırtıcı bir şeyi fark etti. Teyzesi resme bakmak zorunda kalmamak için caddeye doğru dönmüştü (cadde sıcak öğle sonrası güneşi altında bomboştu). "Hatta o resimden *tiksiniyorum.* Haydi onu arabaya koy ve içeri gir. Bahse girerim tuvalete girmen gerekiyordur."

Suluboya resim bagaja konar konmaz Trudy Teyze eski *ruh haline* döndü. Kinnell'ın annesinden (Pasadena), kız kardeşi (Baton Rouge) ve eski karısı Sally (Nashua) hakkında konuştular. Sally büyük bir karavanı hayvan barınağı haline getirmişti ve her ay iki gazete çıkarıyordu. *Hayatta Kalanlar,* astrolojik bilgiler ve ruh dünyasının gerçek olduğu varsayılan hikâyelerini içeriyordu; *Ziyaretçiler,* uzaylılarla karşılaştığını iddia eden insanlarla yapılmış röportajları yayınlıyordu. Kinnell artık korku ve fantezi üzerine yapılan hayran toplantılarına gitmiyordu. Hayatına bir Sally girmesi yeterdi.

Trudy Teyze onu arabasına kadar geçirdiğinde saat öğleden sonra dört buçuktu. Kinnell nezaketen yapılmış yemek davetini geri çevirmişti. "Şimdi çıkarsam Derry'ye kadar olan yolun çoğunu gün ışığında alabilirim."

"Tamam," dedi kadın. "Ve resmin hakkında biraz sert yorum yaptığım için üzgünüm. *Elbette* ondan hoşlanmışsındır, sen daima... tuhaflıklarından hoşlandın. Sadece bana biraz ters geldi. O korkunç surat." Ürperdi. "Sanki ona baktığımda o da bana bakıyordu."

Kinnell sırıttı ve teyzesinin burnunun ucunu öptü. "Senin hayal gücün de hiç fena sayılmaz, tatlım."

"Elbette, bu aileden geliyor. Gitmeden önce banyoyu tekrar kullanmak istemediğinden emin misin?"

Kinnell başını iki yana salladı. "Zaten uğramamın sebebi o değildi, gerçekten."

"Sahi mi? Neydi peki?"

Kinnell tekrar sırıttı. "Uğradım çünkü kimin yaramazlık yapıp kimin uslu durduğunu en iyi sen bilirsin. Ve bildiklerini paylaşmaktan çekinmezsin."

"Haydi, git bakalım," dedi kadın omzunu iterek. Ama duyduklarından hoşnut kaldığı açıkça görülüyordu. "Senin yerinde olsam bir an önce evde olmayı tercih ederdim. Bagajda bile olsa karanlıkta o adamla baş başa kalmak istemem. Dişlerini görmüş müydün? *Iyy!*"

Hızı manzaraya tercih ederek otobana girdi ve Gray mola alanına varıp resme bir kez daha bakmaya karar verene dek ilerledi. Teyzesinin huzursuzluğunun bir kısmı bir virüs gibi ona da bulaşmıştı ama asıl sorunun bu olduğunu düşünmüyordu. Asıl sorun, resmin değiştiğine dair sanısıydı.

Mola alanında her zamanki ucuz lokantalardan biri -Roy Rogers hamburgerleri, TCBY dondurmaları- ve kenarda ufak bir piknik ve köpek gezdirme alanı vardı. Kinnell, Missouri plakalı bir minibüsün yanına park etti, derin bir nefes aldı ve verdi. Boston'a arabayla gitmekteki amacı, yeni kitabındaki çıkmazları çözebilmekti ama bunu bir türlü yapamamıştı. Giderken panelde gelebilecek zor sorulara uygun cevaplar düşünmüş ama zor sorularla karşılaşmamıştı, fikirlerini nereden bulduğunu bilmediğini ve evet, bazen kendini korkuttuğu olduğunu öğrendikten sonra tek bilmek istedikleri bir menajeri nasıl bulabilecekleri olmuştu.

Ve şimdi eve geri dönerken tek düşünebildiği lanet olası resimdi.

Değişmiş miydi? Değiştiyse, Kinnell sarışın gencin kolundaki dövmenin yazısının tamamını okuyabilirse Sally'nin gazetelerinden birine bir yazı yazabilirdi. Hatta dört bölümlük bir dizi bile yazabilirdi. Ama değişmemişse... ne olacaktı? Halüsinasyon muydu? Sinir krizi mi geçiriyordu? Bu saçmalıktı. Düzenli bir hayatı olduğu söylenebilirdi ve kendisini iyi hissediyordu. En azından resmi görünce duyduğu mutlu ilgi değişene, daha karanlık bir hisse dönüşene kadar öyleydi.

"Lanet olsun, ilk seferinde yanlış görmüşümdür," dedi yüksek sesle ve arabadan indi. Belki öyleydi. Belki. Algısının onu ilk yanıltışı olmayacaktı. Bu da yaptığı işin bir parçasıydı. Bazen hayal gücü biraz.. şey...

"Alıp başını gidiyor," dedi ve bagajı açtı. Resmi bagajdan çıkardı ve baktı. Nefes almayı unuttuğu on saniyede resimden korkmaya başladı.

Çalılıkta ani bir hışırtı duyulduğunda hissedilene benzer bir korkuydu. Tahrik edecek olursanız sizi sokacağını bildiğiniz bir böceğe bakarken hissettiğiniz türden bir korku.

Sarışın genç şimdi ona çılgınca sırıtıyordu -evet, *ona* sırıtıyordu, Kinnell bundan emindi- ve sivri dişleri, dişetlerine kadar gözler önüne serilmişti. Işıldayan gözlerinde gizli kahkahalar vardı. Ve Tobin Köprü'sü yoktu. Boston şehrinin ufuktaki görüntüsü de kaybolmuştu. Günbatımı da öyle. Resimde hava neredeyse kararmıştı. Çılgın sürücü ve arabasını tek bir sokak lambası aydınlatıyordu. Işık, yolun ve arabanın metal aksamının üzerinden yansıyordu. Araba (Kinnell artık bir Grand AM olduğundan emindi) 1 numaralı karayolunun üzerindeki bir kasabanın kıyısında gibiydi ve Kinnell, bunun hangi kasaba olduğunu biliyordu, daha birkaç saat önce içinden geçmişti.

"Rosewood," diye mırıldandı. "Burası Rosewood. Bundan eminim."

Yol virüsü gerçekten de kuzeye doğru, onun yaptığı gibi 1 numaralı karayolunda ilerliyordu. Sarışın gencin sol kolu hâlâ kapının üzerinden sarkıyordu ama resme ilk baktığı zamandaki pozisyonuna dönmüştü, dövme artık görünmüyordu. Ama Kinnell dövmenin orada olduğunu biliyordu, değil mi? Elbette biliyordu.

Sarışın genç, akli dengesi bozuk suçluların kapatıldığı bir tımarhaneden kaçmış bir Metallica hayranı gibi görünüyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Kinnell ama ses sanki kendisinden değil, başka bir yerden gelmiş gibiydi. Bedenindeki güç, dibi delik bir kovadan akan su gibi onu terk etti, bacaklarının dermanı kesildi ve otoparkla köpek gezdirme alanının arasındaki kaldırıma çöktü. Tüm yazdıklarında eksik olanın bu olduğu birden kafasına dank etti; insanlar akla mantığa uymayan bir şeyle yüz yüze geldiklerinde bu şekilde tepki veriyorlardı. Kendini kan kaybından ölüyormuş gibi hissediyordu.

"Bu resmi yapan gencin kendisini öldürmesine şaşmamalı," dedi çatlak sesle. Hâlâ resme, vahşi gülümsemeye, hem kurnaz, hem de aptal görünen kısık gözlere bakıyordu.

Tişörtüne bir not iğnelemiş, demişti Bayan Diment. *Üzerinde, 'Bana olanlara dayanamıyorum,'* yazıyormuş. *Ne korkunç, değil mi, Bay Kinnell?*

Evet, çok korkunçtu.

Hem de çok.

Resmi üst kısmından tutarak ayağa kalktı ve köpek gezdirme alanının sonuna doğru yürüdü. Köpeklerin bıraktığı kara mayınlarına basmamak için gözlerini önünden ayırmıyordu. Resme bakmıyordu. Bacakları titriyor ama yine de vücudunu taşımayı başarıyordu. Karşıda, mola alanının gerisindeki ağaçlara yakın bir yerde beyaz şort, kırmızı atlet giymiş güzel bir kadın vardı. Köpeğini gezdiriyordu. Gülümseyerek Kinnell'a dönmüştü ki yüzünde gördüğü bir şey, gülümsemesinin donmasına sebep oldu. Sola dönüp hızla yürümeye başladı. Köpeği hızlı yürümek istemedi ama kadın onu tasmasından çekerek sürükledi.

Mola alanının gerisindeki bodur çamların ardından arazi eğimli bir hal alıyor, çürümüş bitki ve hayvan kokan bir bataklığa dönüşüyordu. Ağaçların altı çöplüğe dönmüştü. Çam iğnelerinden oluşan halının üzerinde hamburger kâğıtları, kâğıt bardaklar, TCBY peçeteleri, bira kutuları, boş şişeler ve izmaritler vardı. Kinnell, üzerinde kızlara özgü kıvrımlı harflerle SALI yazan bir çift kaçık çorap ve hemen yanında ölü bir sümüklüböcek gibi duran kullanılmış bir prezervatif gördü.

Durup resme bir kez daha baktı. Kendisini başka değişimler görmeye -hatta bir filmin sahneleri gibi hareketli olabilirdi- hazırlamıştı ama hiçbir değişiklik yoktu. Olmasına gerek yok, diye düşündü Kinnell; sarışın gencin suratı yeterliydi. O çılgınlık simgesi sırıtış. O sivri dişler. Surat, *hey, moruk, tahmin et bakalım?* diyordu. *Ben medeniyetin anasını belledim. Yeni neslin temsilcisi benim. Yeni milenyum burada, bu aletin direksiyonunun başında oturuyor.*

Trudy Teyze'nin resme ilk tepkisi, Kinnell'a onu Saco Nehri'ne fırlatmayı tavsiye etmek olmuştu. Trudy Teyze haklıydı. Saco yaklaşık otuz kilometre geride kalmıştı ama...

"Burası da olur," dedi. "Elbette olur."

Resmi, kazandığı kupayla fotoğrafçılara poz veren bir sporcu gibi başının üzerine kaldırdı ve eğimli araziden aşağı fırlattı. Resim iki takla attı ve bir ağaca çarptı. Akşam güneşinin tembel ışıkları çerçevesinden yansıdı. Camı kırıldı. Resim öne doğru düştü ve çam iğneleriyle kaplı zeminde bataklığa doğru kaydı. Çerçevenin bir ucu sık sazlar arasından görünüyordu. Geride kırık cam parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Kinnell diğer çöplerle uyum sağladıklarını düşündü.

Arkasını dönüp arabasına doğru yürürken beynindeki hayali malayı çıkarmıştı bile. Bu olayı zihnindeki oyuklardan birine tıkıp üzerini sıvayacaktı. *Çoğu* insanın bu gibi durumlarda aynı şeyi yaptıklarını düşündü. Yalancılar ve sahtekârlar *Hayatta Kalanlar* gibi yayınlar için hikâyeler uydurur ve bunların gerçek olduğunu iddia ederdi; diğer yandan gerçekten doğaüstü bir fenomenle karşı karşıya gelmiş olan insanlar çenelerini kapalı tutup hayali malalarıyla olanların üzerini sıvardı. Hayatınızda bu tür çatlaklar meydana geldiğinde bir an önce çaresine bakmanız gerekir aksi halde çatlak büyük bir yarığa dönüşür ve siz de dahil olmak üzere her şeyi yutar.

Kinnell başını kaldırdı ve güzel kadının emniyetli olduğunu düşündüğü bir mesafede durmuş, onu izlediğini gördü. Baktığını görünce kadın dönüp restorana doğru yürümeye başladı. Köpeği yine çekiştiriyordu ve kalçasını mümkün olduğunca sallamamaya çalışıyordu.

Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi, güzelim? diye düşündü, Kinnell. Bagaj kapağını açık bıraktığını gördü. Yutmaya hazır bir ağız gibiydi. Kapağı sertçe kapadı. *Ama ben deli değilim. Kesinlikle değilim. Bir hata yaptım, hepsi bu. Geçip gitmem gerekirken o bahçenin önünde durdum. Bunu herkes yapabilirdi. Ve o resim...*

"*Ne* resmi?" diye sordu Richard Kinnell gülümsemeye çalışarak. "Ben resim falan görmüyorum."

Audi'sinin direksiyonunun başına oturdu ve motoru çalıştırdı. Benzin göstergesine baktı ve ibrenin yarının altına düşmüş olduğunu gördü. Yolda benzin alması gerekecekti. Biraz ilerledikten sonra almaya karar verdi. Şu an tek isteği bataklığa attığı resimden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı.

Derry şehri sınırlarından çıktıktan sonra Kansas Caddesi, Kansas Yolu olur. Açık kırsal bölgedeyse Kansas Sokağı olurdu. Bundan kısa bir mesafe sonra Kansas Sokağı iki direk arasından geçer, asfalt çakıla dönüşürdü. On beş kilometre doğuda Derry'nin en yoğun caddesi olan yol, burada alçak bir tepeyi tırmanan basit bir yola döner, ay ışığıyla aydınlanan yaz gecelerinde bir Alfred Noyes şiirinden çıkmış gibi parlardı. Tepenin üzerinde yansıtmalı camları olan pencereleriyle şık görünümlü modern bir ev, bir garaj ve yıldızlara çevrilmiş bir uydu anteni vardı. Derry *News*'tan şakayı seven bir gazeteci bir keresinde oraya Gore'un[*] İnşa Ettiği Ev demişti... Birleşik Devletler'in başkan yardımcısı Gore değildi elbette. Richard Kinnell'sa buraya sadece ev diyordu. Yorgun bir tatmin hissiyle evinin önüne park etti. O sabah dokuzda Boston Harbor Oteli'nde uyandığından beri bir hafta geçmiş gibiydi.

Artık ikinci el satışlara gitmek yok, diye düşündü başını kaldırıp aya bakarken. *Bir daha asla.*

"Amin," dedi ve eve doğru yürümeye başladı. Arabayı garaja çekse iyi olurdu ama boş verdi. O an tek istediği bir içki, hafif bir yemek -mikrodalga fırında hazırlanabilecek bir şey- ve ardından uykuydu. Tercihen rüyasız bir uyku. Bugünü ardında bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Anahtarı kilide sokup çevirdi ve hırsız alarmının çalmasını önlemek için 3817'yi tuşladı. Işığı yakıp kapıdan girdi, arkasından kapadı, daha iki gün önce çerçevelenmiş kitap kapakları koleksiyonunun durduğu duvarda asılı olan şeyi gördü ve bir çığlık attı. Çığlığı beyninde atmıştı. Ağzından tek çıkan, ciğerlerinin boşalma sesi olmuştu. Anahtarları uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp hafif bir şıngırtıyla ayaklarının dibine, halıya düştü.

Kuzeye Doğru Giden Yol Virüsü artık Gray mola alanının arasındaki bataklıkta değildi.

Evinin girişindeki duvarda asılıydı.

(*) Pıhtılaşmış kan.

Yine değişmişti. Araba şimdi bahçesinde kullanılmış eşyalar satılan bir evin önünde park edilmişti. Eşyalar hâlâ dağınık bir şekilde bahçeyi dolduruyordu -cam eşyalar, mobilyalar, seramik ıvır zıvırlar (pipo içen köpekler, çıplak kıçlı bebekler, göz kırpan balıklar) her yere saçılmıştı ama şimdi hepsi Kinnell'ın eve girmeden önce baktığı ayın solgun ışığıyla aydınlanıyordu. Televizyon da hâlâ bahçedeydi ve açıktı. Solgun ışığı çimlerin ve önündeki devrilmiş sandalyenin üzerine yansıyordu. Judy Diment sırtüstü yatıyordu ama bedeninin tamamı orada değildi. Kinnell birkaç saniye sonra geri kalanın nerede olduğunu gördü. Ütü masasının üzerinde yatıyor, ölü gözleri solgun ay ışığında elli sentlikler gibi parlıyordu.

Grand AM'in arka lambaları kırmızı-pembe suluboya rengindeydi. Bu, Kinnell'ın arabanın arkasını ilk görüşüydü. Arkasında YOL VİRÜSÜ yazıyordu.

Çok uygun, diye düşündü Kinnell uyuşukça. *O değil, arabası. Ama bunun gibi bir genç için çok da farkı yok.*

"Bunlar olmuyor," diye fısıldadı ama oluyordu. Belki böyle şeylere bu kadar açık olmayan birinin başına gelmezdi ama oluyordu. Gözünü dikmiş resme bakarken Judy Diment'in masasının üzerindeki kartonu hatırladı. Üzerinde SATIŞLAR NAKİTLE yazıyordu (sadece onun çekini kabul etmiş, güvenlik için ehliyet numarasını eklemeyi ihmal etmemişti). Üzerinde bir başka yazı daha vardı.

SATILAN MAL GERİ ALINMAZ.

Kinnell resmin yanından geçti ve oturma odasına girdi. Kendi bedeni içinde bir yabancı gibiydi ve beyninin bir bölümünün el yordamıyla daha önce kullandığı malayı aradığını hissedebiliyordu. Yanlış bir yere koymuş olmalıydı.

Televizyonu açtı ve üzerindeki Toshiba uydu cihazının düğmesine bastı. V-14'ü açtı. Tüm bu süre boyunca girişte asılı olan resmin varlığını her hücresinde hissetmişti. Resim nasıl olmuşsa buraya ondan önce gelmişti.

"Kestirme bir yol biliyor olmalı," dedi ve güldü.

Resmin son halinde sarışın genç pek görünmüyordu ama direksiyondaki bulanık şekil o olmalıydı. Yol Virüsü Rosewood'daki işini bitirmişti. Kuzeye yönelmenin vakti gelmişti. Bir sonraki durak...

Sonunu getirmeden bu düşüncenin üzerini ağır, çelik bir kapıyla örttü. "Hem tüm bunları ben uyduruyor olabilirim," dedi boş oturma odasına. Boğuk, titrek sesi onu rahatlatacağına daha da korkuttu. "Bu belki de..." Ama sonunu getiremedi. Aklına tek gelen, ellili yılların Sinatra'sının tarzında söylenen eski bir şarkıydı: *Bu belki de BÜYÜK bir şeyin başlangıcıdır...*

Televizyonun hoparlörlerinden yayılan ses Sinatra'ya değil, Paul Simon'a aitti. Mavi ekranda beyaz harflerle NEW ENGLAND HABER HATTI'NA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Altında talimatlar vardı ama Kinnell'ın onları okumasına gerek yoktu, Haber Hattı'nı sürekli takip ederdi. Bağlandı, MasterCard numarasını girdi ve 508'i tuşladı.

"Orta ve kuzey Massachusetts için Haber Hattı siparişi verdiniz," dedi robotun sesi. "Çok teşekkür..."

Kinnell almacı yerine bıraktı ve ayakta durarak gözlerini New England Haber Hattı logosuna dikti. Parmaklarını huzursuzca şıklatıyordu. "Haydi," dedi. "Haydi ama."

Ekranda bir hareket oldu ve ardından mavi fon yeşile döndü. Kelimeler akmaya başladı. Taunton'da bir evde çıkan yangın haberiydi. Bunu, ardından bir köpek yarışındaki skandal haberi izledi. Sonra o akşamki hava durumu tahminleri verildi, açık ve ılık. Kinnell rahatlamaya, giriş duvarında gördüğünü düşündüğü şeyi gerçekten görüp görmediğini sorgulamaya başlamıştı ki televizyondan keskin bir bip sesi duyuldu ve ekranda bir yazı belirdi: SON DAKİKA.

Kinnell olduğu yerden izlemeye devam etti.

NENPHAUG. 19/8:40 P ROSEWOOD'DA BİR KADIN, ORADA OLMAYAN ARKADAŞINA BİR İYİLİK YAPTIĞI SIRADA VAHŞİCE ÖLDÜRÜLDÜ. 38 YAŞINDAKİ JUDITH DIMENT, EŞYALARININ SATIŞIYLA İLGİLENDİĞİ KOMŞUSUNUN EVİNİN BAHÇESİNDE BİR CİNAYETE KURBAN GİTTİ. ÇIĞLIK SESİ DUYULMADI VE BAYAN DIMENT'İN CESEDİ AN-

CAK SAAT SEKİZDE, YOLUN KARŞISINDA OTURAN BİRİNİN TELEVİZYON SESİNDEN ŞİKÂYET ETMEK İÇİN GELMESİYLE BULUNDU. KOMŞU MATTHEW GRAVES, BAYAN DIMENT'İN KAFASININ KESİLMİŞ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. "BAŞI ÜTÜ MASASININ ÜZERİNDEYDİ," DEDİ. "HAYATIMDA GÖRDÜĞÜM EN KORKUNÇ MANZARAYDI." GRAVES HİÇBİR MÜCADELE SESİ DUYMADIĞINI, TEK DUYDUĞUNUN TELEVİZYON SESİ VE CESEDİ BULMASINDAN HEMEN ÖNCE 1 NUMARALI KARAYOLU ÜZERİNDE UZAKLAŞAN BİR ARABANIN GÜRÜLTÜSÜ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. BU ARACIN KATİLE AİT OLABİLECEĞİNE DAİR İDDİALAR...

Bu iddialar gerçeğin ta kendisiydi.

Nefesi sıklaşan Kinnell tekrar resmin yanına döndü. Hâlâ bıraktığı yerde duruyordu ama yine değişmişti. Şimdi iki yuvarlak, parlak ışık -farlar- ve arkalarında araba vardı.

Tekrar yola koyulmuş, diye düşündü Kinnell. Trudy Teyze'yi aklından çıkaramıyordu, kimin yaramazlık yaptığını kimin uslu olduğunu çok iyi bilen sevgili Trudy Teyze. Rosewood'dan en fazla altmış beş kilometre uzakta olan Wells'te yaşayan Trudy Teyze.

"Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen onu sahil yolundan gönder," dedi Kinnell resme uzanarak. Hayal gücü ona bir oyun mu oynuyordu yoksa farlar, araba gözlerinin önünde hareket ediyormuşçasına -bir saatin akrebi gibi yavaşça- uzaklaşmış mıydı? "Sahil yolundan gitmesini sağla lütfen."

Resmi duvardan çekip aldı ve koşarak oturma odasına geri döndü. Şöminenin önü kapalıydı, elbette; son yakışından bu yana en az iki ay geçmişti. Kinnell şöminenin önünü açtı ve resmi içine attı. Daha önce mola yerinde kırılan camı, şöminedeki kütüklere çarparak tekrar kırıldı. Bu da işe yaramadığı takdirde ne yapacağını düşünerek mutfağa seğirtti.

İşe yaramak zorunda, diye düşündü. *İşe yarayacak çünkü işe yaramak zorunda.*

Mutfak dolaplarını açıp aramaya başladı. Mısır gevreğini, bir kutu tuzu döktü ve sirke şişesini devirdi. Şişe tezgâhın üzerine düşüp kırılınca yayılan keskin koku burnunu ve gözlerini yaktı.

Orada yoktu. Aradığı orada değildi.

Kilere koştu, kapının arkasına -sadece plastik bir kova vardı- ve kurutucunun üzerindeki rafa baktı. İşte oradaydı, sıkıştırılmış kömür tozlarının yanında.

Gaz.

Aceleyle kapıp mutfaktan çıktı. Yanından geçerken telefona gözü takılmıştı. Durup Trudy Teyze'yi aramak istiyordu. Teyzesi ona inanırdı, en sevdiği yeğeni arayıp evden çıkmasını, hemen çıkmasını söylerse dediğini yapardı... ama ya sarışın genç onu takip ederse? Onu kovalarsa?

Yapardı. Kinnell yapacağından *emindi.*

Hızla oturma odasına koştu ve şöminenin başında durdu.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Tanrım, olamaz."

Kırık camların arkasındaki resim artık farları göstermiyordu. Grand AM keskin bir yol ayrımındaydı. Ay ışığı, arabanın koyu gövdesi üzerinde sıvı saten gibi parlıyordu. Geri planda bir su kulesi vardı. Üzerindeki yazı ay ışığında kolayca okunuyordu. MAINE'İ YEŞİL TUTUN PARA GETİRİN.

Kinnell'ın elleri öylesine titriyordu ki ilk sıkışında sıvıyı resme isabet ettiremedi. Sıvı, Yol Virüsü'nün bagajını bulanıklaştırarak camın kırılmamış bölümü üzerinden akıp gitti. Derin bir nefes alıp dikkatini topladı, nişan aldı ve tekrar denedi. Bu kez sıvı kütüklerden birinin açtığı delikten içeri süzüldü ve boyayı dağıttı.

Kinnell, şöminenin rafındaki kavanozda duran kibriti aldı, kutudan bir kibrit çıkarıp yaktı ve kırık camların arasına soktu. Resim hemen alev aldı. Grand AM ve su kulesi alevler arasında eğilip bükülerek karardı. Camlar simsiyah oldu ve etrafa alevli kıymıklar saçarak patladı. Kinnell, halıyı ateşe vermelerine fırsat bırakmadan spor ayakkabılarıyla üzerlerine bastı.

Telefonu açıp Trudy Teyze'nin numarasını tuşladı. Ağladığının farkında değildi. Üçüncü çalıştan sonra teyzesinin telesekreteri devreye girdi. "Merhaba," dedi Trudy Teyze'nin sesi. "Böyle şeyler söylemek hırsızlara davet çıkarmak oluyor, biliyorum ama Harrison Ford'un yeni filmini izlemek için Kennebunk'a gidiyorum. Evimi soymayı planlıyorsanız lütfen porselen domuzlarıma dokunmayın. Mesaj bırakacaksanız lütfen sinyal sesini bekleyin."

Kinnell bekledi. Sonra sesinin sakin çıkması için elinden geleni yaparak, "Benim, Trudy Teyze, Richie," dedi. "Eve döndüğünde beni ara, olur mu? Saat kaç olursa olsun fark etmez."

Telefonu kapattı, televizyona baktı ve tekrar Haber Hattı'nın numarasını çevirdi. Bu kez Maine bölge kodunu girdi. Diğer uçtaki bilgisayarlar isteğini işleme koyarken tekrar şömineye döndü ve demir çubukla yanınış, kıvrılmış resmi dürttü. Koku korkunçtu -ona kıyasla dökülen sirkenin kokusu çiçek kokusu gibi kalıyordu- ama Kinnel'ın umurunda değildi. Resim yok olmuş, küle dönmüştü ve bu her şeye değerdi.

Ya tekrar gelirse?

"Gelmeyecek," dedi demiri yerine koyup televizyona dönerken. "Eminim. Gelmeyecek."

Ama haber altyazılarının başa döndüğü her seferde kalkıp kontrol etti. Resim kül olmuştu ve haberlerde eyaletin Wells-Seco-Kennebunk bölümünde öldürülen yaşlı bir kadından bahsedilmiyordu. Kinnell izlemeye devam etti. İçten içe BİR GRAND AM YÜKSEK HIZLA KENNEBUNK'TA BİR SİNEMA SALONUNA DALDI, ON KİŞİ ÖLDÜ gibi bir haber görmekten korkuyordu ama bu tür bir haber çıkmadı.

On bire çeyrek kala telefon çaldı. Kinnell almacı kaptı. "Alo?"

"Ben Trudy, hayatım. İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"*Sesin* iyi gelmiyor," dedi Trudy Teyze. "Titriyor ve biraz da... garip. Sorun ne? Ne oldu?" Sonra söyledikleri Kinnell'ı ürpertti ama pek şaşırtmadı. "O çok beğendiğin resimle ilgili, değil mi? O kahrolası resim!"

Tahmin etmiş olması her nasılsa Kinnell'ı biraz sakinleştirmişti... ve bir de elbette iyi olduğunu duymanın verdiği rahatlama vardı.

"Şey, belki," dedi. "Dönüşte içim rahat etmedi. Eve gelince resmi şöminede yaktım."

Judy Diment'i öğrenecek, bunu biliyorsun, diye uyardı içinden bir ses. *Yirmi bin dolarlık uydu sistemi yok ama gazete okuyor. Bu haber de ön sayfada olacaktır. İkiyle ikiyi toplayacak. Hiç de aptal değildir.*

Evet, buna şüphe yoktu ama açıklamalar sabahı bekleyebilirdi. Sabah biraz daha sakin olurdu... sabah Yol Virüsü'nü düşündüğünde kendini aklını kaybedecekmiş gibi hissetmezdi... sabah her şeyin bitmiş olduğuna inanabilirdi.

"Güzel!" dedi teyzesi. "Külleri savursan daha iyi olur!" Duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesi alçalmıştı. "Benim için endişelenmiştin, değil mi? Resmi bana gösterdiğin için."

"Evet, biraz."

"Şimdi daha iyisin, değil mi?"

Kinnell arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Evet, daha iyiydi. "Hı-hı. Film nasıldı?"

"İyiydi. Harrison Ford üniforma içinde muhteşem görünüyor. Çenesindeki o küçük yumrudan da kurtulmayı... "

"İyi geceler, Trudy Teyze. Yarın konuşuruz."

"Konuşur muyuz?"

"Evet," dedi. "Sanırım."

Telefonu kapatıp tekrar şöminenin başına gitti ve demir çubukla külleri karıştırdı. Çamurluğun resmedildiği minik bir parçayı ve yolun da küçük bir kısmını görebiliyordu ama hepsi oydu. Meğer başından beri ihtiyaç duyduğum şey ateşmiş, diye düşündü. Kötülüğün sıradışı temsilcilerini öldürmek için de genellikle ateş kullanılmaz mıydı zaten? Elbette kullanılırdı. Özellikle hayaletli bir tren istasyonunu konu alan romanı *Kalkış*'ta bu yöntemi kendisi de birkaç kez kullanmıştı.

"Tabii ya," dedi. "Yan, bebeğim, yan."

Kendi kendine söz verdiği içkiyi içmeyi düşündü sonra kırılan sirke şişesini hatırladı (muhtemelen dökülen mısır gevrekleri şimdi sirkeyle ıslanmıştı, ne manzara ama). İçkiyi boş verip yukarı çıkmaya karar verdi. Bir kitapta -örneğin Richard Kinnell'ın romanlarından birinde- başına böyle bir şey gelmiş biri için uyku söz konusu olamazdı.

Ama gerçek hayatta uyku çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Saçları şampuanlı, sular göğsünden akar bir halde duvara yaslanmışken duşta uyuyakaldı. Yine eşyaların satıldığı bahçedeydi ve ayaklarının altına kâğıt küllükler konmuş olan televizyonda Judy Diment gösteriliyordu. Başı tekrar omuzlarının üzerindeki yerini almıştı ama Kinnell, otopsiden sonra atılmış, boğazını korkunç bir kolye gibi saran ilkel dikişleri görebiliyordu. "New England Haber Hattı bültenini sunuyorum," dedi kadın. Kinnell, kadının boğazındaki dikişlerin o konuştukça hareket ettiğini görebiliyordu. Her zaman çok canlı, ayrıntılı rüyalar görürdü. "Bobby Hastings, *bütün* resimlerini aldı ve yaktı... sizinki de dahil, Bay Kinnell. Sizin olduğunu bildiğinizden eminim. Satılan mal geri alınmaz, yazıyı görmüştünüz. Çekinizi almakla iyi etmişim."

Bütün resimlerini yakmış, evet, elbette yakmış, diye düşündü Kinnell duştaki rüyasında. *Ona olanlara dayanamıyordu, notta böyle demişti ve eğlencenin o noktasına ulaşınca özel bir parçayı ateşe atmaktan vazgeçmek anlaşılabilir. Kuzeye Doğru Giden Yol Virüsü'ne özel bir şey ekledin, değil mi, Bobby? Ve muhtemelen tamamen kazara yaptın. Yetenekliydin, bunu ilk bakışta anladım ama o resimde olanların yetenekle bir ilgisi yok.*

"Bazı şeyler hayatta kalmak konusunda iyidir," dedi televizyondaki Judy Diment. "Onlardan kurtulmak için ne kadar çaba gösterirseniz gösterin geri gelirler. Virüsler gibi geri gelirler."

Kinnell uzanıp kanalı değiştirdi ama anlaşılan bütün kanallarda *The Judy Diment* Show gösteriliyordu.

"Evrenin bodrumuna bir delik açtığı söylenebilir," diyordu şimdi kadın. "Bobby Hastings'in yani. Ve delikten çıkan da bu oldu. Hoş, değil mi?"

O sırada Kinnell'ın ayağı kaydı. Yerden kesilecek kadar değil ama uyanmasına yetmişti.

Gözlerini açtı ve içlerine şampuan kaçıp yanınca yüzünü buruşturdu (uyurken başındaki beyaz köpük yığınları yüzüne doğru inmişti) ve yüzünü durulamak için ellerini duşun altında tuttu. Yüzüne bir kez su çarptı, ikinciye hazırlanıyordu ki bir şey duydu. Düzensiz bir gürültü.

Aptallık etme, dedi kendi kendine. *Duyduğun duşun sesi. Gerisi sadece hayal ürünü. Aptal, fazla mesai yapan hayal gücünün ürünü.*

Ama değildi.

Kinnell uzanıp suyu kapadı.

Gürültü devam ediyordu. Alçak ve güçlüydü. Dışarıdan geliyordu.

Duştan çıkıp sular damlatarak ikinci kattaki yatak odasına yürüdü. Saçlarında hâlâ biraz köpük vardı. Uyurken beyazlamış gibiydi, sanki Judy Diment'in olduğu rüya saçlarını ağartmıştı.

Neden Rosewood'da durdum ki, diye sordu kendine ama bir cevap veremedi. Kimsenin verebileceğini sanmıyordu.

Ön tarafa bakan pencereye yöneldiğinde gürültü arttı. Araba yolu, yaz gecesinde, ay ışığı altında bir Alfred Noyes şiirinden fırlamış gibi parlıyordu.

Perdeyi yana çekip aşağı baktığında birden aklına 1976'da Dünya Fantezi Konvansiyonu'nda tanıştığı eski karısı Sally geldi. Şimdi *Hayatta Kalanlar* ve *Ziyaretçiler* isminde iki gazete çıkarmakta olan eski karısı Sally. Pencereden bakarken bu iki isim Kinnell'ın beynini sardı.

Kesinlikle hayatta kalmış bir ziyaretçisi vardı.

Grand AM evin önünde boşta çalışıyor, çift egzozundan çıkan beyaz duman gecenin karanlığında yükseliyordu. Arabanın arkasındaki yazı açık seçik okunabiliyordu. Sürücü tarafındaki kapı açıktı ve verandanın basamaklarına düşen ışığa bakılırsa Kinnell'ın evinin ön kapısı da açıktı.

Kilitlemeyi unuttum, diye düşündü Kinnell artık hissedemediği eliyle alnındaki köpüğü silerken. *Hırsız alarmını tekrar açmayı da unuttum... gerçi bu adam karşısında bir işe yarayacağını da sanmam.*

Tekrar Trudy Teyze'ye dönmesine sebep olabilirdi ve bu açıdan iyiydi ama o an bu düşüncenin içini rahatlattığı söylenemezdi.

Hayatta kalanlar.

Güçlü motorun homurtusu. Muhtemelen en azından 442 inç küplük, dört boğazlı karbüratörlü, yakıt enjeksiyonlu bir motordu.

Hissizleşen bacakları üzerinde yavaşça döndü. Başı şampuanlı, çıplaktı. Yatağının üzerinde asılı olan resmi gördü. Göreceğini biliyordu. Resimde Grand AM sürücü kapısı açık bir halde evinin önünde duruyor, egzozundan çıkan duman gecenin karanlığında yükseliyordu. Bu açıdan evinin açık ön kapısı ve içeri giren uzun boylu adamın silueti de görülüyordu.

Hayatta kalanlar.

Hayatta kalanlar ve *ziyaretçiler*.

Merdivenleri çıkan ayak seslerini duyabiliyordu. Tok seslerdi ve görmediği halde sarışın gencin motosiklet botları giydiğini biliyordu. Kollarındaki dövmede ONURSUZLUKTANSA ÖLÜM yazan insanlar motosiklet botları giyerler ve filtresiz Camel içerlerdi. Bunlar ulusal yasalar gibiydi.

Ve bıçak. Uzun, keskin bir bıçak, daha çok, bir insanın kafasını tek harekette kesip koparabilecek bir pala taşıyor olmalıydı.

Ve yüzünde sivri dişlerini gözler önüne seren o sırıtış vardı mutlaka.

Kinnell bunları *biliyordu.* Ne de olsa hayal gücü geniş biriydi.

Birinin ona bir resim çizmesine gerek yoktu.

"Hayır," diye fısıldadı aniden çıplaklığını fark ederek. Bütün bedeni buz kesti. "Hayır, lütfen, git buradan." Ama elbette ayak sesleri yaklaşmaya devam etti. Böyle birine gitmesini söyleyemezdiniz. İşe yaramazdı. Hikâyenin sonu öyle olmayacaktı.

Kinnell, sarışın gencin merdivenlerin tepesine ulaştığını duyabiliyordu. Grand AM dışarıda, yumuşak ay ışığı altında homurdanmaya devam ediyordu.

Ayak sesleri odaya yaklaşıyordu. Botların yıpranmış topukları sert ahşap zemini dövüyordu.

Korkunç bir felç, Kinnell'ı pençesine aldı. Büyük bir çabayla hareket etti ve o yaratık içeri girmeden önce kilitleyebilmek için yatak odasının kapısına atıldı ama yerdeki sabunlu su gölcüğüne basıp kaydı ve bu kez ayakları yerden kesildi, meşe döşeme üzerine sırtüstü düştü. Kapı bir tıkırtıyla açılıp motosiklet botları odanın içinde ona doğru yaklaşırken başı şampuanlı, çıplak bir halde yerde yatıyordu ve tek görebildiği, sürücü kapısı açık bir halde evinin önünde duran Yol Virüsü'nün yatağının üzerine asılmış olan resmiydi.

Yolcu koltuğunun kanla kaplı olduğunu gördü. *Galiba dışarı çıkacağım,* diye düşündü ve gözlerini kapadı.

Gotham Café'de Öğle Yemeği

Bir gün New York'ta yürürken çok hoş görünen bir restoranın yanından geçtim. İçeride, şef garson bir çifte masalarını gösteriyordu. Çift tartışıyordu. Şef garsonla göz göze geldik ve bana evrenin en kötü ruhlu olması muhtemel bir yüz ifadesiyle göz kırptı. Kaldığım otele geri dönüp bu hikâyeyi yazdım. Üç gün boyunca tüm benliğimle bu hikâyeye kapıldım. Benim için hikâyenin odağı çılgın şef garson değil, boşanan çift arasındaki tüyler ürpertici ilişki. Bir anlamda onlar şef garsondan daha deli. Hem de çok daha fazla.

Bir gün çalıştığım yer olan finans şirketinden eve döndüm ve yemek masasının üzerinde karımdan bir mektup -daha doğrusu bir not- buldum. Beni terk ettiğini, boşanma davası açacağını, avukatının benimle temas kuracağını söylüyordu. Notu tekrar tekrar okudum ve bir türlü inanamayarak masanın mutfağa yakın ucunda bir sandalyeye oturdum. Bir süre sonra kalktım, yatak odasına gittim ve gardıroba baktım. Bir eşofman altı ve birinin bir zamanlar ona verdiği, üzerinde ZENGİN SARIŞIN yazan tişört haricinde tüm giysileri gitmişti.

Tekrar yemek masasının başına döndüm (oturma odasının bir köşesinde duruyordu; oturduğumuz daire sadece dört odalıydı) ve notta yazılı

olan altı cümleyi tekrar okudum. Hepsi aynıydı ama yatak odasındaki yarısı boş gardırobu gördükten sonra inanmaya başlamıştım. Çok soğuk bir nottu. Ne "Sevgiler," ne "İyi şanslar," ne de başka bir iyi dilek mesajı vardı. Sadece "Kendine iyi bak," yazmıştı. Onun altında da ismi vardı, Diane.

Mutfağa girip kendime bir bardak portakal suyu koydum ama almaya çalışırken bardağı yere düşürdüm. Portakal suyu alttaki dolapların kapaklarına sıçradı ve bardak kırıldı. Kırıkları yerden almaya kalkarsam elimi keseceğimi biliyordum -ellerim titriyordu- ama yine de almaya çalıştım ve elimi kestim. İki derin olmayan kesik. Bunun bir şaka olduğunu düşünüyordum ama olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Diane pek şakacı biri sayılmazdı. Beni asıl sarsan, böyle bir şeyi hiç beklemediğimdi. Hiçbir fikrim yoktu. Bu aptal veya duyarsız olduğum anlamına gelir miydi bilmiyordum. Günler geçtikçe iki yıllık evliliğimizin son altı-sekiz ayını düşündüm ve her ikisi de olduğuma karar verdim.

O akşam Diane'in Pound Ridge'de oturan ailesini aradım ve orada olup olmadığını sordum. "Burada, ama seninle konuşmak istemiyor," dedi annesi. "Bir daha arama." Telefon yüzüme kapandı.

İki gün sonra Diane'in avukatı aradı. Kendisini William Humboldt olarak tanıttı ve Steven Davis ile konuştuğundan emin olduğu andan itibaren bana Steve demeye başladı. Sanırım buna inanmak biraz güç, ama böyle oldu. Avukatlar çok tuhaf.

Humboldt, ertesi hafta başlarında "ön hazırlık belgelerinin" elime ulaşacağını söyledi ve "yerel tüzel kişilerin fesholması için mukaddeme kabilinden bir hesap incelemesi" hazırlamamı önerdi. Ayrıca "ani müteveIli hareketler" yapmamamı tavsiye etti ve bu "zor maddi dönemde" satın alınan tüm varlıkların, ne kadar küçük olursa olsun faturasını bulundurmamı tembihledi. Ve son olarak, bir avukat tutmamı önerdi.

"Bir dakika beni dinler misiniz?" diye sordum. Çalışma masamın başında oturmuş, alnımı sol avucuma dayamıştım. Gözlerimi, bilgisayarın parlak ekranına bakmamak için kapamıştım. O kadar çok ağlamıştım ki gözlerime kum doldurulmuş gibi hissediyordum.

"Elbette," dedi. "Seni dinlemekten memnun olurum, Steve."

"İki şey söylemek istiyorum. Birincisi, 'yerel tüzel kişilerin fesholması için mukaddeme kabilinden bir hesap incelemesini' değil, 'evliliği sona erdirme hazırlığını' kastediyorsunuz... ve eğer Diane ona ait olanlar konusunda dalavere yapacağımı sanıyorsa çok yanılıyor."

"Evet," dedi Humboldt benimle aynı fikirde olduğunu değil, söylemeye çalıştığım şeyi anladığını belirterek.

"İkincisi, siz benim değil, *onun* avukatısınız. Bana ilk adımla seslenmenizi hem hükmedici, hem de duyarsızca bir davranış olarak görüyorum. Telefonda bunu tekrarlayacak olursanız suratınıza kaparım. Yüz yüze olduğumuzda yaparsanız muhtemelen burnunuza yumruğu yersiniz."

"Steve... Bay Davis... ben hiç..."

Telefonu kapadım. Yemek masasının üzerinde, evin anahtarlarının altında duran notu bulduğumdan beri yaptığım, bana zevk veren tek hareketti.

O gün öğleden sonra hukuk bölümünden bir arkadaşla konuştum ve bana boşanma davalarıyla ilgilenen bir dostunu önerdi. Boşanma avukatının ismi John Ring'di ve ertesi gün için ondan randevu aldım. İşten eve mümkün olduğunca geç döndüm, evin içinde bir süre volta attım, sinemaya gitmeye karar verdim, izlemeye değer bir film bulamadım, televizyon izlemeyi denedim ama yine izlenecek bir şey bulamadım ve biraz daha yürüdüm. Bir süre sonra kendimi on dördüncü kattaki dairemizin yatak odasının açık penceresinin önünde, evdeki tüm sigara paketlerimi aşağı fırlatıyorken buldum. On yıldan fazla bir zamandır, bir başka deyişle dünya üzerinde Diane Coslaw adlı birinin olduğundan bihaber olduğum günden beri çalışma masamın üst çekmecesinin gerisinde duran Viceroys paketini bile attım.

Yirmi yıldır günde bir iki paket sigara içiyor olmama rağmen daha önce böyle ani bir şekilde bırakmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum. Kararımı tekrar düşünüp tereddüte düşmedim. Karının beni terk etme-

sinin iki gün sonrasının sigarayı bırakmak için pek akıllıca bir zaman olmadığı gerçeğinin üzerinde de durmadım. Bir dolu kartonu, bir yarım kartonu ve etrafta duran birkaç açık paketi pencereden dışarı karanlığa fırlattım. Sonra pencereyi kapattım (mamulden çok sigarayı tüketeni pencereden atmanın daha etkin olacağını sonradan düşündüm ama öyle bir durum değildi), yatağa uzandım ve gözlerimi kapadım. Uykuya dalarken ertesi günün hayatımın en kötü günlerinden biri olacağını düşündüm. Daha sonra ise öğleye doğru sigaraya tekrar başlamış olacağımı. İlkinde haklıydım, ikincisinde yanıldım.

Sonraki on gün -vücudumun nikotinden temizlenme sürecini yaşadığı, fiziksel açıdan yıpratıcı günler- hem zor, hem de nahoştu ama sandığım kadar kötü olmadı. Ve düzinelerce -hatta yüzlerce- kez bir sigara yakacak oldum ama hiç yakmadım. Bir sigara içmediğim takdirde çıldıracağımı düşündüğüm, yolda yürürken sigara içenlere *Ver onu bana, o benim, seni orospu çocuğu!* diye haykırmak istediğim anlar oldu ama yapmadım.

En kötü zamanlar, gece geç saatlerdi. Sigarayı bırakırsam daha rahat uyuyabileceğimi düşünmüştüm (bundan pek emin değilim zira Diane beni bıraktıktan sonraki bütün düşüncelerim bulanık) ama öyle olmadı. Ellerim yastığımın altında kenetlenmiş, gözlerim tavana dikili, şehir merkezine doğru uzaklaşan siren ve kamyon seslerini dinleyerek sabahın üçüne kadar uyanık yattığım oluyordu. O gecelerde oturduğum apartmanın tam karşısındaki yirmi dört saat açık Kore marketini hayal ederdim. İçerideki, Kübler-Ross'un ölüm deneyimlerindeki gibi parlak, beyaz ışığın marketin önündeki kaldırımı aydınlatmasını, bir saat sonra kâğıttan beyaz kepleri olan iki genç Koreli adamın torbalara meyve doldurmaya başlayacağını düşünürdüm. Kasadaki yaşlı adamı (o da Koreli, onun da beyaz kâğıt kepi var) ve arkasındaki muhteşem sigara raflarını gözlerimin önüne getirirdim. Raflardaki, Charlton Heston'ın *On Emir*'de, Sina Dağı'ndan indirdiği taş tabletler kadar büyük sigara paketlerini düşünürdüm. Kalkıp giyinmeyi, o markete gitmeyi, bir paket sigara almayı (ya da belki dokuz on paket), güneş doğudan yükselip ortalık aydınlanana dek pencerenin kenarına oturup arka ar-

kaya içmeyi düşünürdüm. Bunu hiç yapmadım ama çoğu gece, koyunlar yerine sigara markalarını sayarak uyudum: Winston... Winston 100s... Virginia Slims... Doral... Merit... Merit 100s... Camel... Filtreli Camel... Camel Lights.

Sonra -evliliğimizin son üç dört ayını daha iyi görebildiğim günlerde sigarayı o gün bırakmamın o kadar da düşüncesizce bir hareket olmadığını anlamaya başladım. Çok zeki bir adam değilim, cesur olduğum da söylenemez ama sigarayı bırakma kararım için ikisini birden söyleyebilirim. Bu mümkün; bazen kendimizi aşabiliyoruz. Diane'in beni terk etmesinin ardından dağılmayışımın sebebi belki de kendimi böyle zorlu bir sınavdan geçirmiş olmamdı.

Elbette sigarayı bırakış zamanımın o gün Gotham Café'de olanlarda bir rolü olduğunu düşündüm ve bunda doğruluk payı olduğundan eminim. Ama kim böyle şeyleri önceden görebilir? Hareketlerimizin sonuçlarını hiç birimiz tahmin edemeyiz, bunu çok azımız dener; çoğumuzun amacı bir zevk anını uzatmak veya bir acıyı durdurmaktır. En asil niyetlerle bile davransak mutlaka zincirin son halkasından birinin kanı damlar.

Batı Seksen Üçüncü Cadde'yi sigaralarımla bombardımana tutuşumun üzerinden iki hafta geçmişti ki Humboldt beni tekrar aradı ve bu kez konuşmanın başından sonuna dek bana Bay Davis, diye hitap etti. Bay Ring aracılığıyla ona ulaştırdığım belge kopyaları için bana teşekkür etti ve "*he*pimizin" bir öğle yemeğinde buluşma vaktinin geldiğini söyledi. *Hepimiz,* Diane'in de olacağı anlamına geliyordu. Beni terk ettiği günün sabahından beri onu görmemiştim. Aslında o zaman da onu tam anlamıyla gördüğüm söylenemezdi zira yüzünü yastığa gömmüş uyuyordu. Onunla konuşmamıştım bile. Kalp atışlarım hızlandı, telefonu tutan elimin bileğinde nabzımın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Üzerinde tartışmamız gereken bazı ayrıntılar, davayla ilgili düzenlemeler var ve bu işlemlere başlamanın zamanı geldi," dedi Humboldt. Bir çocuğa küçük bir iyilik yapan iğrenç bir yetişkin gibi gülüşü kulağımda çınladı. "Tarafları karşı karşıya getirmeden önce aradan biraz süre geç-

mesini beklemek en doğru hareket oluyor, taraflar sakin kafayla düşünebiliyor ama bana kalırsa bu dönemde yüz yüze bir görüşme..."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedim. "Diyorsunuz ki..."

"Öğle yemeği," dedi. "Yarından sonraki gün uygun mu? Programınızda o günü boşaltabilir misiniz?" *Elbette boşaltabilirsin,* diyordu sesi. *Sırf karını bir kez daha görebilmek için... eline bir kez olsun dokunabilmek için. Ha, Steve?*

"Perşembe öğle yemeği için verilmiş bir sözüm yok, o yüzden sorun değil. Avukatımı da getirmeli miyim?"

Kulağımda yine o terli gülüş çınladı. "Sanırım Bay Ring de toplantımıza dahil olmak isteyecektir, evet."

"Aklınızda belli bir yer var mı?" Bir anlığına yemeği kimin ödeyeceğini merak ettim ve sonra kendi saflığıma gülümsedim. Bir sigara almak için elimi cebime soktum ve başparmağımın tırnağının altına bir kürdanın ucu battı. Yüzümü buruşturdum, kürdanı cebimden çıkardım, kan olup olmadığını görmek için ucuna baktım. Yoktu; kürdanı ağzıma götürdüm.

Humboldt bir şey söylemişti ama ne söylediğini anlamamıştım. Kürdanı görmek bana yine sigara içmediğimi hatırlatmıştı.

"Pardon?"

"Elli üçüncü sokaktaki Gotham Café'yi biliyor musunuz diye sormuştum," dedi Humboldt. Sesinde sabırsız bir ton vardı. "Madison ve Park arasında."

"Hayır ama bulabileceğimden eminim."

"Saat on iki iyi mi?"

"Çok iyi," dedim ve ondan, Diane'e küçük siyah puantiyeli, yandan fermuvarlı yeşil elbisesini giymesini söylemesini istemeyi düşündüm. "Avukatıma haber veririm." Bu sözcükler bana debdebeli, nefret dolu, söylemeden durulamayan bir cümle gibi göründü.

"Tamam, bir aksilik olduğu takdirde bana haber verin."

Mesleği gereği mırın kırın ederek tereddütlü sesler çıkaran (aşırı değil ama hatırı sayılır derecede) John Ring'i aradım. O sıralarda bir görüşme talebi beklediğini söyledi.

Telefonu kapadım, bilgisayarın karşısındaki yerimi aldım ve daha önce bir sigara içmeden Diane'le nasıl buluşabileceğimi düşündüm.

Buluşacağımız günün sabahı John Ring aradı ve gelemeyeceğini, yemeği iptal etmem gerektiğini söyledi. "Annem," dedi bezgin bir sesle. "Lanet olası merdivenden düşüp kalçasını kırmış. Babylon'da. Şimdi çıkıp Penn İstasyonu'na gidiyorum. Trenle gitmem gerek." Sesi, Gobi Çölü'nü deveyle geçmek zorundaymış gibi geliyordu.

Parmaklarımın arasında tuttuğum kürdanı çevirerek bir süre düşündüm. Uçları kemirilmiş iki başka kürdan bilgisayarımın yanında duruyordu. Bu konuda dikkatli olmak zorundaydım; midemin minik, keskin kıymıklarla dolduğunu hayal etmek pek güç değildi. Kötü bir alışkanlığın yerini bir başkasının almasının neredeyse kaçınılmaz olduğunu fark ettim.

"Steven? Orada mısın?"

"Evet," dedim. "Annen için üzgünüm ama yemeği iptal etmeyeceğim."

İçini çekti. Konuştuğunda sesinde bezginlik olduğu kadar sempati de vardı. "Onu görmek istediğini biliyor ve seni anlıyorum. Bu yüzden çok dikkatli olmalı, hiçbir hata yapmamalısın. Sen Donald Trump değilsin, o da Ivana değil ama bu da bir oyun değil, adresine gelmiş bir boşanma kararı var. Çok iyi işler yapmışsın, Steven. Özellikle de son beş yılda çok kazanmışsın."

"Biliyorum, ama..."

"Ve o beş yılın üçünde," diye sözümü kesti Ring mahkeme salonu sesini kullanarak. "Diane Davis senin karın, birlikte yaşadığın eşin ve hayat arkadaşın değildi. Sadece Pound Ridge'den Diane Coslaw'du."

"Evet ama onu görmek istiyorum." Ve ne düşündüğümü bilse Ring'in deli olacağından emindim: Diane'in siyah puantiyeli yeşil elbiseyi giyip giymediğini görmek istiyordum, çünkü bu elbiseyi çok sevdiğimi o da biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Tekrar iç geçirdi. "Bu tartışmaya girersem treni kaçıracağım. Saat bire kadar başka tren yok."

"Git ve treni yakala."

"Gideceğim ama önce aklını başına getirebilmek için son bir çaba sarf edeceğim. Bu tür buluşmalar at üstünde mızrak dövüşü yapmaya benzer. Avukatlar şövalyelerdir, müvekkiller ise bir elinde mızrağı taşıyan, diğerinde atın dizginlerini tutan köylü yardımcılar." Sesinin tonuna bakılırsa bu benzetmeyi sıkça kullanıyor ve çok da beğeniyordu. "Ben orada olamayacağıma göre atıma binip mızraksız, zırhsız hatta süspansiyonsuz bir halde diğer şövalyenin karşısına çıkmaktan bahsediyorsun. Bu savaşa mağlup başlayacaksın."

"Onu görmek istiyorum," dedim. "Nasıl olduğunu görmeliyim. Hem belki Humboldt sen orada olmadığın için konuşmak istemez."

"Ah, bu çok hoş olurdu," dedi Ring neşesizce gülerek. "Seni bu işten vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ, o halde talimatlarıma uymanı istiyorum. Uymadığını ve her şeyi berbat ettiğini görürsem davayı onlara bırakmaya karar verebilirim zira mücadele etmeye değmeyebilir. Beni duyuyorsun, *değil mi?*"

"Evet, seni duyuyorum."

"Güzel. Sakın Diane'e bağırma, Steven. Bu en önemli nokta. Duydun, *değil mi?*"

"Evet." Ona bağırmayacaktım. Beni terk edişinin üzerinden henüz iki gün geçmişken sigarayı bırakabildiysem -ve kararımdan dönmediysem- ona bağırmadan da durabilirdim.

"Humboldt'a da bağırma, Steven. İkinci önemli nokta bu."

"Tamam."

"Sadece tamam deyip geçiştirme. Ondan hoşlanmadığını biliyorum, o da senden hoşlanıyormuş gibi görünmüyor."

"Daha benimle tanışmadı bile. Hakkımda olumlu veya olumsuz bir fikri nasıl olabilir?"

"Saf olma," dedi. "Bir fikri olması için *para* alıyor. Tamam derken söylediğini kastetmen gerek."

"Kastederek tamam."

"Daha iyi." Ama *o* bunu kastederek söylememiş gibiydi; saatini kontrol eden biri gibi söylemişti.

"Maddi konulara girmeyin," dedi. "'Şöyle bir şey önersem ne derdiniz' gibi bir soruya cevap olarak dahi parasal anlaşma konularına girme. Sinirlenip önemli maddeleri konuşmayacaksan yemeği neden iptal etmediğini sorarsa ona bana söylediğin şeyi, karını görmek istediğini söylersin."

"Tamam."

"Ondan sonra seni bırakıp giderlerse buna dayanabilir misin?"

"Evet." Dayanıp dayanamayacağımı bilmiyordum ama yapabileceğimi sanıyordum ve Ring'in trene yetişmek istediğini biliyordum.

"Bir avukat *-avukatın-* olarak bunun çok akılsızca bir hareket olduğunu söylemeliyim ve mahkemede geri teperse sırf seni koridora çekip 'sana söylemiştim' diyebilmek için bir ara verilmesi talebinde bulunacağım. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Annene selam söyle."

"Belki bu akşam," dedi Ring. Sesi gözlerini deviriyormuş gibi geliyordu. "O zamana dek konuşamam sanırım. Gitmem gerek, Steven."

"Tamam."

"Umarım seni eker."

"Umduğunu biliyorum."

Telefonu kapattı ve annesini görmeye, Babylon'a gitti. Birkaç gün sonra tekrar görüştüğümüzde, aramızda tartışmayı kaldıramayacak bir şey vardı. Ama birbirimizi birazcık bile olsa daha iyi tanıyor olsaydık sanırım bu konuyu konuşurduk. Bunu gözlerinde gördüm ve muhtemelen o da benim gözlerimde gördü. Gördüğümüz şuydu: annesi merdivenlerden düşüp kalçasını kırmamış olsaydı o da William Humboldt gibi ölmüş olabilirdi.

Ofisimden on biri çeyrek geçe çıktım. Yürüyerek Gotham Café'ye vardığımda saat on ikiye çeyrek vardı. Özellikle erken gitmiştim, restoranın Humboldt'un söylediği yerde olduğundan emin olmak istiyordum.

Ben böyleyimdir, sanırım hayatım boyunca da aşağı yukarı böyle oldum. Evliliğimizin ilk günlerinde Diane bana "takıntılı" derdi ama galiba sonunda farklı düşünmeye başladı. Başkalarının yeterliliklerine kolay kolay güvenmem, hepsi bu. Bunun çok rahatsız edici bir kişilik özelliği olduğunu ve Diane'i çıldırttığını biliyorum ama bu özelliğe benim de pek bayılmadığımı hiçbir zaman anlamadı. Bazı şeyleri değiştirmek zordur. Ve bazı şeyler vardır ki ne kadar çabalarsanız çabalayın asla değiştiremezsiniz.

Restoran, tam Humboldt'un söylediği yerdeydi. Üzerinde GOTHAM CAFÉ yazan yeşil bir tentesi vardı. Camlarının üzerine beyaz çizgilerle bir şehir silueti çizilmişti. New York tarzı görünüyordu. Ayrıca oldukça sıradandı. Şehir merkezindeki yaklaşık sekiz yüz pahalı restorandan biriydi işte.

Buluşma yeri tespit edilip, ben de o an için huzura erdikten sonra (ama sadece bu konuda, Diane'i göreceğim için hâlâ fazlasıyla gergindim ve bir sigara için yanıp tutuşuyordum) Madison'a yürüdüm ve bir valiz mağazasında on beş dakika oyalandım. Vitrine bakmak yetmezdi; Diane ve Humboldt şehir merkezinden gelecek olurlarsa beni görebilirlerdi. Diane beni arkadan görse bile tanırdı. Omuzlarımın duruşunu, paltomu taşıyışımı biliyordu ve beni görmesini istemiyordum. Erken geldiğimi bilmelerini istemiyordum. Muhtaç olduğum fikrini uyandırabilirdi. Bu yüzden mağazadan içeri girdim.

İhtiyacım olmadığı halde bir şemsiye aldım ve mağazadan tam on ikide çıktım. Beş dakika sonra Gotham Café'de olmayı planlamıştım. Babamın bir sözü vardı: Orada olmak senin için önemliyse beş dakika erken git. Eğer gitmen onlar için önemliyse, beş dakika geç git. Artık kimin için neyin daha önemli olduğunu bilemeyecek bir noktaya gelmiştim ama babamın söylediği, en güvenlisi gibi görünmüştü. Sadece Diane ile buluşuyor olsam sanırım tam vaktinde orada olurdum.

Hayır, bu doğru değil. Sadece Diane ile buluşuyor olsam on ikiye çeyrek kala içeri girer, onun gelmesini beklerdim.

Bir süre tentenin altında durup içeri baktım. İçerisi aydınlıktı ve bu benim gözümde olumlu bir puandı. Ne yiyip içtiğimi göremediğim loş

restoranlardan nefret ederim. Beyaz duvarlarda canlı renklerde Empresyonist tablolar asılıydı. Ne oldukları anlaşılmıyordu ama önemli değildi; ana renkleri ve geniş, coşkulu fırça darbeleriyle görsel kafein etkisi yapıyorlardı. Gözlerim Diane'i aradı ve uzun salonun ortalarında bir masada, duvar kenarında ona benzer bir kadının oturduğunu gördüm. O olduğundan emin olamamıştım, çünkü arkası dönüktü ve zor şartlar altında arkadan bakıp tanıma konusunda pek yetenekli sayılmazdım. Birlikte oturduğu, saçları dökülen kilolu adamın Humboldt olduğunu sanıyordum. Derin bir nefes aldım, restoranın kapısını açtım ve içeri girdim.

Sigarayı bırakmanın iki aşaması vardır ve tekrar dönüş vakalarının çoğunlukla ikincisi süresince olduğundan eminim. Fiziksel aşama on gün, iki hafta civarı sürer ve sonra belirtilerin çoğu -terleme, baş ağrısı, kasılma, göz ağrısı, uykusuzluk, hassaslık- kaybolur. Bunun ardından çok daha uzun süren ruhsal aşama başlar. Bu aşamanın belirtileri oldukça çeşitli olabilir: hafif, bazen şiddetliye varan depresyon, melankoli, duygusal anlamda sıfıra inme, unutkanlık hatta bir tür geçici okuma bozukluğu. Tüm bunları biliyorum çünkü okudum. Gotham Café'de olanlardan sonra çok önemli olduğunu düşündüm. Sanırım bu konuya duyduğum ilginin Hobi Ülkesi ile Tutku Diyarı arasında bir yerde olduğunu söylemek mümkün.

İkinci aşamanın en sık görülen belirtisi, hafif bir gerçekdışılık hissi. Nikotin sinir sisteminde sinyallerin iletimini hızlandırıyor ve konsantrasyonu geliştiriyor -bir başka deyişle beynin bilgi otobanını genişletiyor. Fazla bir katkı değil ve düzgün düşünmek için şart değil (çoğu sigara tiryakisi aksine inansa da) ama birdenbire ortadan kalktığında bütün dünyanın bir nevi hayal âlemi olduğu gibi bir his duyuyorsunuz- ki bu his bende fazlasıyla yoğundu. İnsanların, arabaların ve kaldırımların yanımdan bir sinema perdesindeymiş gibi geçtiğini düşündüğüm çok oldu. Dev çarkları çeviren ve büyük davulları çalan görünmez eller tarafından kontrol edilen bir sahne gibiydi. Bazen de kendimi taş kesilmiş gibi hissediyordum çünkü büyük bir çaresizlik ve ruhsal bitkinlik duyuyordum. Her şey öyle veya böyle gelişebilirdi ve benim buna müdahale edecek gücüm

yoktu, geriden izleyip kaderime razı olmak zorundaydım, çünkü tüm benliğimi sigara içmemeye adamıştım.

Bunların olanlarla ne kadar ilgisi var bilmiyorum ama biraz da olsa var, diye düşünüyorum çünkü o şef garsonu görür görmez adamda bir terslik olduğunu hissetmiş, benimle konuştuğu anda emin olmuştum.

Uzun boyluydu, kırk, kırk beş yaşlarındaydı. Zayıftı (smokini içinde öyle görünüyordu; sıradan giysiler içinde muhtemelen sıska görünürdü) ve bıyıklıydı. Bir elinde deri kaplı bir mönü vardı. Bir başka deyişle New York'taki yüzlerce şık restoranda şef garsonlar nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Yamuk duran papyonu ve ceketini düğmelediği yerin hemen üst kısmında, gömleğindeki leke hariç. Bir çeşit koyu sos veya bir jöle topağı lekesi gibi görünüyordu. Başının arkasında birkaç tel isyan edercesine havaya dikilmiş, bana eski *Little Rascals*'daki Alfalfa'yı hatırlatmıştı. Bunun üzerine neredeyse kahkahayı basacaktım -çok gergin olduğumu tahmin edersiniz- ama dudağımı ısırarak kendimi engelledim.

"Buyurun, efendim?" dedi masaya yaklaştığımda. Aksanı farklıydı. Zaten New York'taki bütün şef garsonlar aksanlı konuşur ama hangi aksan olduğunu çıkarabilmek mümkün değildir. Seksenlerin ortalarında çıktığım bir kız -espri anlayışı olan bir kızdı (maalesef bir de uyuşturucu bağımlılığı vardı)- bir keresinde bana bütün şef garsonların aynı adada doğup büyüdüklerini, aynı dili konuştuklarını, bu yüzden aksanlarını kimsenin tanımadığını söylemişti.

"Hangi dil?" diye sormuştum ona.

"Züppece," demiş ve gülmekten kırılmıştım.

Dışarıdan baktığımda gördüğüm kadına doğru döndüğümde bunu hatırladım -artık Diane olduğundan neredeyse emindim- ve kendimi tutmak için tekrar dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Sonuç olarak Humboldt ismi ağzımdan gizlenmeye çalışılmış bir hapşırık gibi çıktı.

Şef garsonun solgun kaşları çatıldı. Gözlerini benimkilere dikti. Masaya yaklaşırken kahverengi olduklarını düşünmüştüm ama yakından görünce siyah olduklarını anladım.

"Anlamadım, efendim?" dedi ama bakışları *Def ol, Jack* der gibiydi. Kaşları gibi solgun olan uzun parmakları -bir konser piyanistinin parmaklarına benziyorlardı- mönünün deri kabına sabırsızca vuruyordu. Mönünün içinden çıkan ve bir kitap ayracını andıran püskül ileri geri sallanıyordu.

"Humboldt," dedim. "Üç kişilik bir masa olacaktı." Gözlerimi yamuk duran papyonundan ayıramıyordum. Sola doğru öylesine eğilmişti ki bir ucu neredeyse çenesinin altına değiyordu. Ve kar beyazı gömleğindeki leke yakından bakınca sostan ziyade yarı kurumuş kanı andırıyordu.

Rezervasyon defterine bakıyor, başının gerisindeki asi saç telleri öne arkaya hafifçe sallanıyordu. Saçlarının geri kalanı son derece muntazam bir şekilde taranmıştı. Tarağın dişlerinin geçtiği yerlerdeki boşluklardan kafa derisini görebiliyordum. Smokininin omuzlarında kepekler vardı. Böyle paspal görünen bir garsonun kovulmasına hiç şaşmayacağımı düşündüm.

"Ah, evet, *mösyö.*" *(Ah, evet, mössö.)* İsmi bulmuştu. "Masanız..." Başını defterden kaldırıyordu ki aniden durdu. Sonra daha da keskin bakan gözlerle -eğer bu mümkünse- bana ve aşağı baktı. "O köpeği içeri sokamazsınız," dedi sertçe. "O *köpeği* içeri sokamayacağınızı daha önce kaç kere söyledim!"

Bağırmıyordu ama sesi öyle yükselmişti ki kürsüye benzer masasının civarındaki masalardaki konuklar yemek yemeyi kesip merakla etraflarına bakındılar.

Ben de etrafıma bakındım. Öyle kesin bir ifadesi vardı ki etrafta *birinin* köpeğini göreceğimden emindim. Ama ne başka biri, ne de bir köpek vardı. Ondan sonra, neden bilmiyorum, şemsiyemden bahsettiğini anladım. Belki şef garsonların büyüdüğü adada konuşulan dilde şemsiyeler için argo deyim, *köpekti.* Özellikle de yağmursuz bir günde bir müşteri tarafından taşınıyorsa.

Tekrar şef garsona döndüğümde elinde benim mönümle masasından uzaklaşmaya başladığını gördüm. Onu takip etmediğimi hissetmiş olmalıydı çünkü durup kaşlarını hafifçe kaldırarak omzu üzerinden bana baktı. Göz-

lerinde kibar bir sorudan başka bir şey yoktu *-geliyoğ musunuz mössö-* ve onu takip ettim. Adamda bir terslik olduğunu biliyordum, yine de peşinden gittim. Daha önce hiç gitmediğim ve muhtemelen bir daha da hiç gitmeyeceğim bir restoranın şef garsonunda ne gibi bir terslik olduğunu düşünmeye zamanım yoktu; Humboldt ve Diane ile görüşmeliydim, bunu sigara içmeden yapmalıydım ve Gotham Café'nin şef garsonunun sorunu her ne ise, çözümünü kendi bulmak zorundaydı. Köpek dahil.

Diane döndü ve gözlerinde önce donuk bir nezaketten başka bir şey göremedim. Sonra onun hemen altında öfke gördüm, veya gördüğümü sandım. Birlikte olduğumuz son üç dört ayda pek çok kez tartışmıştık ama daha önce gözlerinde o an hissettiğime benzer gizli bir öfke gördüğümü hatırlamıyordum. Makyaj, yeni elbise (mavi, puantiye yok, yandan fermuvarı yok) ve yeni saç modelinin arkasına gizlenmeye çalışılmış bir öfkeydi. Yanındaki iriyarı adam bir şeyler söylüyordu, Diane uzanıp adamın koluna dokundu. Adam bana dönüp ayağa kalkmaya davranırken Diane'in yüzünde başka bir şey daha gördüm. Bana öfkeli olduğu kadar benden korkuyordu da. Ve tek bir söz etmemiş olmasına rağmen kan beynime çıkmıştı. Yüzünde ve gözlerinde olumsuz bir ifade vardı; alnına BİR SÜRE İÇİN KAPALIYIZ tabelası assa yeriydi. Bundan daha iyisini hak ediyordum.

"Mösyö," dedi şef garson Diane'in solundaki sandalyeyi çekerek. Onu zorlukla duydum. Az önceki tuhaf davranışı ve yamuk papyonu aklımdan uçup gitmişti. Sigarayı bırakışımdan beri ilk kez sigara içme düşüncesini de unutmuştum. Tek düşünebildiğim, yüzündeki dikkatli ifade ve ona bu kadar kızgınken onu hâlâ nasıl bakarken acı duyacak kadar çok isteyebildiğimdi. Yoksunluk belki sevgiyi her zaman arttırmıyordu ama gözleri tazelediği muhakkaktı.

Tahmin ettiklerimi görüp görmediğimi düşünme vaktim de oldu. Öfke? Evet, bu mümkündü, hatta muhtemeldi. Bana öfkeli olmasaydı zaten en başta terk edip gitmezdi ama korku? Tanrı aşkına, Diane benden ni-

çin korkuyor olabilirdi? Ona parmağımı bile sürmemiştim. Evet, kavgalarımız sırasında sesimi yükseltmiştim ama aynı şey onun için de geçerliydi.

"Afiyet olsun, mösyö," dedi şef garson bir başka evrenden, hizmet eden insanlar genelde bu evrende kalır, sadece bir isteğimiz veya şikâyetimiz olduğunda ortaya çıkarlardı.

"Bay Davis, ben Bill Humboldt," dedi Diane'in yanındaki adam. Çatlak ve kızarık görünen iri elini uzattı. Uzatılan eli sıktım. Bedeninin geri kalanı da eli gibi iriydi ve geniş yüzünde sürekli içki içenlerin yüzünde ilk kadehten sonra beliren kızarıklık vardı. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Sarkık yanaklarının on yıl sonra gerdanıyla birleşeceğini tahmin etmek güç değildi.

"Memnun oldum," dedim lekeli gömlekli şef garsonu düşünmediğim gibi ağzımdan çıkanları da zerre kadar düşünmeyerek. Tek istediğim tanışma faslını geride bırakmak ve kırmızı-krem rengi giysili, solgun pembe rujlu, bakımlı, ince, güzel sarışına dönmekti. Pek uzun sayılmayacak bir süre önce yatağımızda bana sımsıkı sarılıp kulağıma, "Haydi, daha hızlı," diye fısıldayan güzel kadına.

"Bay Ring nerede?" diye sordu Humboldt etrafına bakınarak. Hareketi biraz abartılıydı.

"Bay Ring şu anda Long Island'a gidiyor. Annesi düşüp kalçasını kırmış."

"Oh, harika," dedi Humboldt. Önündeki yarısı içilmiş martini kadehini aldı ve kürdana batırılmış zeytin dudaklarına dayanana dek başına dikti. Zeytini geri tükürdü, boş kadehi masaya bıraktı ve bana baktı. "Ve size ne söylemiş olduğunu bildiğime bahse girerim."

Bu söylediğini duydum ama umursamadım. O an için Humboldt'un varlığının anlamı, dinlemek istediğim radyo programındaki hafif parazitten öte değildi. Diane'e baktım. Öncekinden daha güzel ve alımlı görünüyordu, inanılmazdı. Sanki benim bilmediğim bir şeyler öğrenmiş gibiydi (evet, daha iki hafta olmasına ve Pound Ridge'de Ernie ve Dee Dee Coslaw ile yaşıyor olmasına rağmen).

"Nasılsın, Steve?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Sonra ekledim. "Aslında o kadar iyi değilim. Seni özledim."

Aldığım tek karşılık, temkinli bir sessizlik oldu. İri mavi-yeşil gözler artık bana bakmıyordu. Ve elbette *ben de seni özledim* gibi bir karşılık yoktu.

"Ve sigarayı bıraktım. Bu da durumumu pek kolaylaştırdı sayılmaz."

"Sonunda bıraktın demek? Ne iyi."

Nazik ve baştan savan ses tonu yeni bir öfke dalgasının benliğimi sarmasına yol açtı ve bu seferki çok daha çirkindi. Sanki söylediğim doğru olmayabilirdi ama bu onun için önemli değildi. İki yıl boyunca sigara içtiğim için söylemediğini bırakmamıştı -kanser olmama sebep olacaklardı, onun kanser olmasına sebep olacaklardı, ben bırakana kadar hamile kalmayı kesinlikle düşünmüyordu, bu konuda söyleyeceklerim varsa hiç söylemesem daha iyiydi- ve birdenbire sigara içişimin hiçbir önemi kalmamıştı çünkü artık ben umurunda değildim.

"Konuşmamız gereken önemli konular var," dedi Humboldt. "Tabii sizin için bir sakıncası yoksa."

Sandalyesinin yanında, yerde, o büyük evrak çantalarından vardı. Çantayı hafif bir homurtuyla aldı ve annesi kalçasını kırmış olmasa avukatımın oturuyor olacağı sandalyenin üzerine koydu. Çantanın tokalarını açmaya başladı ama o andan sonra onun ne yaptığıyla ilgilenmeyi bıraktım. Aslında sakıncası vardı. Bu bir öncelik meselesiydi. Ring gelemediği için ani bir mutluluk duydum. Durum açık seçik ortadaydı.

Diane'e baktım ve, "Tekrar denemek istiyorum," dedim. "Tekrar bir araya gelemez miyiz? Bu mümkün mü?"

Yüzünde beliren su katılmamış dehşet ifadesi, o ana dek varlıklarından habersiz olduğum umutlarımı yerle bir etti. Bana cevap vermek yerine Humboldt'a baktı.

"Bunları konuşmak zorunda olmadığımızı söylemiştin!" Sesi suçlayıcı bir tondaydı ve titriyordu. "Konunun açılmasına bile izin vermeyecektin!"

Humboldt biraz telaşlanmış görünüyordu. Omuzlarını silkti ve başını kaldırıp tekrar Diane'e bakmadan önce boş martini kadehine kısa bir ba-

kış fırlattı. Sanırım duble ısmarlamadığına pişman olmuştu. "Bay Davis'in görüşmeye avukatı olmadan geleceğini bilmiyordum. Beni arayıp söylemeliydiniz, Bay Davis. Aramadığınıza göre şimdi belirteyim; Diane bu görüşmeye katılmayı kabul ederken aklında kesinlikle tekrar birleşmeye dair bir düşünce yoktu. Boşanma kararı kesin."

Onay almak için kısaca Diane'e baktı ve beklediğini aldı. Diane söylediklerini doğrularcasına başını sallıyordu. Yanakları masaya oturduğum zamana kıyasla çok daha kızarıktı ama bu kızarıklık utançla bağdaştırılabilecek türden değildi. "Kesin olduğuna *bahse* girebilirsiniz," dedi ve yüzünde yine öfke gördüm.

"Diane, neden?" Sesimdeki sızlanma tonundan nefret ediyordum, bir koyunun melemesine benziyordu, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "*Neden?*"

"Of Tanrım," dedi. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır..."

Yanakları daha da kızarmıştı, kızarıklık neredeyse şakaklarına dek yükseliyordu. "Doğru, muhtemelen bilmiyorsun. Tam senden *beklenecek şey.*" Masadan su bardağını aldı. Elleri öylesine titriyordu ki neredeyse yarısına yakını masa örtüsünün üzerine döküldü. O anda yıldırım gibi beni terk ettiği güne döndüm. Portakal suyu bardağını ellerim titrediği için düşürüşümü, elimi keseceğimi bile bile kırıkları toplamaya kalkışımı hatırladım.

"Kesin, bunun amacımız için hiçbir yararı yok," dedi Humboldt. Bir kavgayı başlamadan önlemeye çalışan bir okul gözetmenine benziyordu ama gözleri garsonumuzu veya herhangi bir garsonu yakalayabilmek için salonun gerisini tarıyordu. Yeni bir içki siparişi vermek üzerinde öyle yoğunlaşmıştı ki bizimle pek ilgilendiği söylenemezdi.

"Sadece bilmek istiyorum..." diye söze başladım.

"*Bilmek* istediklerinizin burada bulunuşumuzun sebebiyle bir ilgisi yok," dedi Humboldt ve bir an için elinde diplomasıyla hukuk fakültesinden çıktığı gün nasıl bir avukat olduğunu hayal ettim. Acar, kararlı, çakı gibiydi büyük ihtimalle.

"Ya, evet, *sonunda,*" dedi Diane. Tiz sesi kırılgandı. "Sonunda konu senin *isteklerin* veya senin *ihtiyaçların* değil."

"Ne demek istediğini anlamadım ama dinlemeye hazırım," dedim. "Bir evlilik danışmanıyla görüşebilirdik, buna karşı değilim..."

Ellerini avuç içleri dışa gelecek şekilde omuz hizasına kaldırdı. "Aman Tanrım, Bay Maço çağı yakalıyor," dedi ve elleri tekrar kucağına düştü. "Atının üzerinde günbatımına doğru sürüp gittiğin onca günden sonra. Öyle olmadığını söyle, Joe."

"Kes şunu," dedi Humboldt ona. Müvekkilinden, yakında müvekkilinin eski kocası olacak adama döndü (evet, bu olacaktı; *sigara içmemenin* verdiği gerçekdışılık hissi bu akıbetin gelişini gizleyemiyordu). "Bir kelime daha ettiğinizi duyarsam bu görüşmeye son vereceğim." Hafif bir gülümsemeyle bize baktı. "Ve daha günün spesiyalitesini bile öğrenmedik."

Bu -onlara katılmamdan sonra yemekten ilk bahsedilişiydi- kötü şeylerin başlamasından hemen önceydi. Yakın masalardan birinden gelen somon kokusunu aldığımı hatırlıyorum. Sigarayı bırakmamın üzerinden geçen iki haftada koku alma duyum inanılmayacak kadar keskinleşmişti ama bunu bir lütuf olarak görmüyorum, özellikle de somon söz konusuyken. Bir zamanlar severdim ama şimdi tadı bir yana, kokusuna bile tahammül edemiyorum. Bana göre acı, korku, kan ve ölüm kokuyor.

"O başlattı," dedi Diane somurtarak.

Sen başlattın, diye düşündüm, *terk edip giden sendin,* ama bunları yüksek sesle söylemedim. Humboldt ne demek istediğini açıkça ortaya koymuştu; çocukça *ben -yapmadım sen- yaptın* inatlaşmasına girersek Diane'i elinden tuttuğu gibi yanımdan uzaklaştıracaktı. Bir içki ihtimali bile onu restoranda tutmaya yetmeyecekti.

"Tamam," dedim uysalca... ve inanın bana, bunun için çok büyük bir çaba göstermek zorunda kaldım. "Ben başlattım. Sonraki adım nedir?" Biliyordum elbette. Kâğıtlar, kâğıtlar, kâğıtlar. Ve belki de bu acınası durumdan çıkarabileceğim tek tatmin hissi, onlara avukatım olmadan değil imzalamak, o kâğıtları okumaya bile niyetli olmadığımı söyleyeceğim andı. Diane'e kaçamak bir bakış attım ama önündeki boş tabağa bakıyordu

ve saçları yüzünü gizliyordu. Uzanıp yeni mavi elbisesi içindeki omuzlarını kavramak ve onu bir bez bebek gibi sarsmak için dayanılmaz bir istek duydum. *Bu işte yalnız olduğunu mu sanıyorsun?* diye bağıracaktım ona. *Bu işte yalnız olduğunu mu sanıyorsun? Eh, Marlboro Adam'ın sana söyleyecekleri var, güzelim, sen inatçı, bencil bir sürtük...*

"Bay Davis?" diye sordu Humboldt kibarca.

Başımı ona çevirdim.

"Demek buradasınız," dedi. "Sizi yine kaybettiğimizi düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz," dedim.

"Güzel. Harika."

Elinde birkaç deste kâğıt vardı. Kâğıtlar birbirlerine renkli ataçlarla tutturulmuşlardı, kırmızı, mavi, sarı, mor. Gotham Café'nin duvarlarındaki Empresyonist tablolarla uyum sağlamışlardı. O an bu buluşmaya fazlasıyla hazırlıksız geldiğimi fark ettim ve bunun tek sebebi avukatımın o sırada Babylon'a giden bir trende oluşu değildi. Diane yeni bir elbise almıştı; Humboldt büyük evrak çantasını ve renkli ataçlarla tutturulmuş kâğıtlarını getirmişti; benimse tek sahip olduğum, yağmursuz bir günde yanımda getirdiğim şemsiyeydi. Başımı eğip sandalyemin yanına dayamış olduğum şemsiyeye baktım (kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti) ve fiyat etiketinin hâlâ sapından sallandığını gördüm. Anında kendimi Minnie Pearl gibi hissettim.

İçerisi, restoranlarda sigara içilmesinin yasaklanmasından sonra çoğu yerde olduğu gibi harika kokuyordu -çiçek, şarap, taze kahve ve çikolata kokusu- ama benim hissettiğim en belirgin koku somondu. Çok güzel koktuğunu ve somon yemeyi planladığımı hatırlıyorum. Ayrıca öyle bir görüşmede yiyebilirsem her yerde yiyebileceğimi düşünmüştüm.

"Burada hem sizin, hem Bayan Davis'in birlikte büyük çabalarla oluşturduğunuz birikiminize haksızca el sürmesini engelleyen ve aynı zamanda maddi olarak bağımsız kalmanızı temin eden maddeleri olan birkaç form var," dedi Humboldt. "Ayrıca imzalamanız gereken belgeler ve durumunuz mahkemede açıklık kazanana dek birikiminizi üçüncü bir şahsın kontrolündeki bir hesaba aktarmanızı sağlayacak formlar var."

Ona hiçbir şey imzalamayacağımı ve bu, görüşmenin sona ereceği anlamına gelecekse umurumda olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama tek bir söz bile edemedim. Şef garson bana fırsat vermedi. Aynı anda hem konuşuyor, hem çığlık atıyordu. Daha doğrusu midesinde bir buhar kazanı, boğazındaysa bir çaydanlık düdüğü varmış ve sürekli ötüyormuş gibi bir ses çıkarıyordu.

"O köpek... İiiii!... Sana o köpeği kaç kere söyledim... İiiii!... Hiç uyuyamadım... İiiii!... Yüzünü doğra dedi o orospu... İiiii!... Benimle nasıl alay edersin?... İiiii!... Şimdi de o köpeği buraya getirmişsin... İiiii!..."

Elbette yemek salonuna ani bir sessizlik çöktü. Müşteriler, uzun, ince, smokinli adam hızlı adımlarla yaklaşırken sohbetlerini kesip başlarını tabaklarından kaldırdılar ve merakla tiz sesin kaynağına baktılar. Şef garsonun papyonu şimdi olması gereken pozisyona göre doksan derece dönmüş, yani saat altıyı gösteren akrep ve yelkovanın şeklini almıştı. Yürürken ellerini arkasına saklamış, hafifçe öne eğilmişti. Ona bakarken aklıma Washington Irving'in talihsiz öğretmeni Ichabod Crane'in altıncı sınıftaki edebiyat kitabımdaki resmi gelmişti.

Baktığı ve giderek yaklaştığı kişi bendim. Neredeyse hipnotize olmuş gibi hissederek ona bakıyordum -gireceğiniz sınava hiç çalışmadığınızı veya Beyaz Saray'da sizin onurunuza düzenlenen yemeğe çıplak katılmak zorunda kaldığınızı gördüğünüz rüyalara benziyordu- ve Humboldt hareket etmeseydi bu halde oturmaya devam edecektim.

Sandalyesini geri ittiğini duydum ve ona baktım. Peçetesi bir elinden gevşekçe sarkar halde ayağa kalkıyordu. Hem şaşırmış, hem çok öfkeli görünüyordu. Birden iki şeyi fark ettim: Humboldt'un sarhoş, hem de adam akıllı sarhoş olduğunu ve olanları, hem ona hem saygınlığına sürülmüş bir leke olarak gördüğünü. Ne de olsa restoranı o seçmişti ama o da ne, şef garson birden keçileri kaçırmıştı.

"İiiii!... Sana göstereceğim! Dünyanın kaç bucak olduğunu göreceksin..."

"Ulu Tanrım, altını ıslatmış," diye mırıldandı yakın masalardan birinde oturan bir kadın. Sesi alçaktı ama şef garson yeni bir çığlık silsilesine

hazırlanırken söylediği için açık seçik duyulmuştu ve baktığımda, kadının doğru söylediğini gördüm. Sıska adamın pantolonunun önü ıslaktı.

"Bana bak, salak herif," dedi Humboldt ona bakarak ve şef garson sol elini arkasından çıkardı. Elinde, hayatımda gördüğüm en büyük kasap bıçağı vardı. Uzunluğu altmış santim kadar olmalıydı. Ucu, eski korsan filmlerinde olduğu gibi hafifçe genişti.

"*Dikkat!*" diye haykırdım Humboldt'a. Duvar dibindeki masalardan birinde oturan çerçevesiz gözlüklü zayıf adam bir çığlık attı ve ağzının içindeki yarı çiğnenmiş kahverengi yemek parçacıkları masa örtüsünün üzerine düştü.

Humboldt ne benim haykırışımı, ne de duvar dibindeki adamın çığlığını duymuşa benziyordu. Kaşlarını çatınış, büyük bir öfkeyle şef garsona bakıyordu. "Eğer müşterilerinize hizmet etme tarzınız buysa bir daha buraya..." diye söze başladı Humboldt.

"*İiiii! İİİİİİİİ!*" diye çığlık attı şef garson ve kasap bıçağını havada savurdu. Bıçak havayı yararken ıslığa benzer bir ses çıktı. Sonra William Humboldt'un sağ yanağına gömüldü. Öfkeli küçük kan damlacıkları bir patlama halinde kesikten fışkırdı. Masanın üzerinde yelpaze şeklinde bir leke oluşturdular. Parlak kırmızı bir damlanın su bardağımın içine düşüp kuyruk gibi pembe bir iz bırakarak dibe çöküşünü net olarak hatırlıyorum (asla unutamam). Kanlı bir kurbağa yavrusu gibiydi.

Humboldt'un yanağı yarıldı, dişleri ortaya çıktı. Elini kaldırıp yanağına doğru götürürken füme rengi takım elbisesinin omzunda pembe beyaz bir şey olduğunu gördüm. Kulak memesi olduğunu her şey olup bittikten sonra akıl edebildim.

"*Kulağını aç ve beni dinle!*" diye öfkeyle haykırdı şef garson Diane'in kan içindeki avukatına. Eli yanağında, olduğu yerde dikiliyordu. Parmaklarının arasından ve üzerinden akan kanlar haricinde tuhaf bir şekilde meşhur numaralarından birini yapan Jack Benny'yi andırıyordu. "*Bunu sokaktaki iğrenç dostlarına anlatmayı unutma... seni zavallı... İiiii!... KÖPEK-SEVER!*"

Şimdi başkaları da çığlık atmaya başlamıştı. Çoğunu tetikleyen, kanın görüntüsü olmuştu. Humboldt iriyarı bir adamdı ve etrafına kesilmiş bir domuz gibi kan saçıyordu. Kanın çatlak bir borudan akan su gibi yere damladığını duyabiliyordum. Gömleğinin önü şimdi kıpkırmızı olmuştu. Kırmızı renkli kravatıysa artık siyahtı.

"Steve?" dedi Diane. "*Steven?*"

Biraz solunda, arkasındaki masada bir çift öğle yemeği yiyordu. Adam -otuz yaşlarında, yakışıklı bir adamdı ve George Hamilton'ın gençliğine benziyordu- ayağa fırladı ve restoranın çıkışına doğru koştu. "*Troy, beni bırakma!*" diye haykırdı masada birlikte oturduğu kadın ama Troy arkasına bile bakmadı. Ödünç aldığı kitabı kütüphaneye iade etmeyi veya arabayı cilalamaya söz verdiğini unuttuğunu o an hatırlamış bir adama benziyordu.

Salonu saran şokun getirdiği donukluk -oldukça fazla şey görmüş olmama rağmen böyle bir donukluğun gerçekte var olup olmadığını bilmiyorum- bu olayla aniden sona erdi. Çığlıklar arttı ve insanlar ayağa fırladılar. Birkaç masa devrildi. Bardaklar ve tabaklar yere düşüp tuzla buz oldu. Yanındaki kadını belinden tutarak hızla şef garsonun arkasından geçen bir adam gördüm. Kadının eli, bir pençe gibi adamın omzuna geçmişti. Bir an için göz göze geldik ve kadının gözlerinin bir Yunan heykeli gibi bomboş baktığını gördüm. Korkudan yüzünde renk kalmamış, kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

Tüm bunlar on, belki yirmi saniye içinde olmuştu. Olanları bir fotoğraf dizisi veya film şeridi gibi hatırlıyorum ama zaman kavramı yok. Şef garson Alfalfa'nın sol elinde tuttuğu kasap bıçağını gördüğüm an zaman benim için durmuştu. Bu saniyeler boyunca smokin giymiş şef garson, eski kız arkadaşımın Züppece dediği şef garson dilinde karmaşık şeyler söylemeyi sürdürmüştü. Söylediklerinin bazıları gerçekten yabancı bir dildeydi, bazıları İngilizceydi ama hiçbir anlamları yoktu ve bazıları çarpıcı... neredeyse büyüleyiciydi. Dutch Schultz'un ölüm döşeğindeki uzun, karmaşık söylevini okumuş muydunuz? Onun gibiydi işte. Çoğunu hatırlamıyorum ama hatırladıklarımı asla unutmayacağımı biliyorum.

Humboldt geriye doğru sendeledi. Hâlâ yarılmış yanağını tutuyordu. Dizlerinin arkası sandalyesine çarptı ve sandalyenin üzerine külçe gibi yığıldı. *Az önce mirastan mahrum edildiğini öğrenen birine benziyor,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Gözleri şokla irileşmişti. Diane ve bana dönmeye çalıştı. Gözlerinden yaşlar aktığını görebilecek fırsatım oldu, ardından şef garson kasap bıçağının sapını her iki eliyle birden kavradı ve bıçağı Humboldt'un kafasının ortasına gömdü. Bastonla bir havlu yığınına vuruluyormuş gibi bir ses çıktı.

"*Ağğkk!*" diye bağırdı Humboldt. Sonra yaşlı gözleri yuvalarında döndü, akları ortaya çıktı ve iri bedeni masanın üzerine kapaklandı. Savurduğu koluyla bardağını ve tabağını yere düşürdü. Bu sırada şef garson -artık sadece birkaç tel değil, arkadaki bütün saçları asi bir şekilde dikilmişti- uzun bıçağı avukatın başından çekip çıkardı. Humboldt'un başındaki yaradan yukarı doğru kan fışkırdı ve bir kısmı Diane'in elbisesine sıçradı. Diane bir kez daha ellerini omuzlarına doğru kaldırdı ama bu kez ifadesi bıkkınlık değil, dehşet yüklüydü. Bir çığlık attı ve kanlı ellerini yüzüne, gözlerine kapattı. Şef garson onunla ilgilenmedi. Dikkati bana yönelmişti.

"Köpeğin," dedi sohbet ediyormuş gibi konuşarak. Etrafında katıksız bir dehşetle çığlık atıp kapıya doğru koşuşan insanlara ya aldırmıyor ya da onları fark etmiyordu. Gözleri fazla iri, fazla koyuydu. Yine kahverengi gibi görünüyorlardı ama gözbebeklerinin çevresinde siyah halkalar vardı. "Köpeğin fazla gürültücü. Coney Island'daki bütün radyolar bir araya gelse onun kadar gürültü çıkaramaz, seni piç kurusu."

Şemsiye elimdeydi ve ne kadar çabalarsam çabalayayım anımsayamadığım bir şey varsa o da şemsiyeyi elime ne zaman almış olduğum. Muhtemelen Humboldt ağzının yirmi santim kadar genişlediğini sonunda anlayıp irileşen gözlerle bana baktığı sırada olmuştu ama emin değilim. George Hamilton'a benzeyen adamın kapıya doğru koşuşunu ve kadının ardından seslenmesi sırasında öğrendiğim isminin Troy olduğunu hatırlıyorum ama mağazadan aldığım şemsiyeyi elime ne zaman aldığımı hatırlamıyorum. Ama elimdeydi ve fiyat etiketi bileğim hizasından sallanıyor-

du. Şef garson selam verir gibi eğilip bıçağı beni hedefleyerek savurduğunda -sanırım boğazımı kesmek istiyordu- şemsiyeyi kaldırıp öğretmenlerin yaramazlık yapan öğrencilerine bir zamanlar yaptığı gibi bileğinin üzerine vurdum.

"Of!" diye homurdandı şef garson hırsla boğazıma doğru savurduğu bıçak pembemsi, ıslak masa örtüsüne saplanınca. Ama dengesini kaybetmedi ve bıçağı geri çekti. Tekrar bıçağı tutan eline vurmayı denersem ıskalayacağımı biliyordum, bu yüzden yapmadım. Şemsiyeyi yüzüne doğru savurdum ve başının yan tarafına harika -bir şemsiyeyle ne kadar iyi olabilirse o kadar- bir darbe indirdim. Tam o sırada şemsiye çizgi filmlerden bir sahneymiş gibi açıldı.

Ama ben bu durumu pek eğlendirici bulmamıştım zira kaçık şef garsonu görmeme engel oluyordu. Geriye doğru sendelerken serbest elini vurduğum yere götürdüğünü görmüş, ondan sonra tamamen gözden kaybetmiştim ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Aslında ödümü patlatıyordu. Gerçi bu son gelişmeden önce de dehşet içindeydim.

Diane'in bileğini tuttum ve çekerek ayağa kaldırdım. Tek kelime etmeksizin ayağa kalktı, bana doğru bir adım attı sonra yüksek topukları üzerinde sendeledi ve kucağıma düştü. Göğsüme dayanan göğüslerini ve kana bulanmış elbisesinin ıslaklığını hissedebiliyordum.

"*İiiii! Seni aşağılık piç!*" diye bağırdı şef garson. Bazı geceler yattığım yerde hâlâ sesini duyuyorum. "*Seni köpek-sever!*"

Masanın çevresinden dolanıp bize yaklaşmaya başladı (arkasındaki alan artık tamamen boşalmıştı ve kovboy filmlerinde büyük bir kavganın ardından boşalan kasaba barını andırıyordu). Şemsiyem hâlâ açık bir halde masanın üzerinde duruyordu. Baş kısmı ilerideydi. Şef garson bir kalça darbesiyle şemsiyeyi masadan düşürdü. Şemsiye önüne düşmüştü, o önündeki bu küçük engeli tekmeleyerek bir kenara iterken Diane'i tekrar ayağa kaldırdım ve salonun diğer köşesine doğru çektim. Ön kapıya doğru gitmek iyi bir fikir değildi; zaten çok uzaktı ve oraya varsak bile önü hâlâ çığlık atan, birbirini ezen insanlarla tıkalıydı. Beni -veya bizi- istiyorsa yakalaması ve bir hindi gibi doğraması hiç zor olmayacaktı.

"Böcekler! Böceksiniz siz!... İiiiii!... Köpeğine ne oldu, gördün, değil mi? Havlamasını böyle keserler işte!"

"Durdur onu!" diye haykırdı Diane. *"Ulu Tanrım, ikimizi de öldürecek, durdur onu!"*

"Sizi yok edeceğim, iğrenç yaratıklar!" Daha da yaklaşmıştı. Şemsiyenin onu uzun süre engelleyemediği açıktı. *"Sizi ve fahişelerinizi yok edeceğim!"*

Üç kapı görüyordum. İkisi karşılıklı duruyordu ve yanlarında bir paralı telefon vardı. Kadın ve erkek tuvaleti. Olmazdı. Kapılarında kilitleri olan tek kişilik bölmeleri bile olsa işe yaramazdı. Arkamızdaki gibi bir kaçık için bir tuvalet kapısını açmak hiç zor olmazdı ve biz de kaçacak hiçbir yerimiz olmadığından, avucunun içine düşerdik.

Diane'i üçüncü kapıya doğru çekiştirdim ve kapıyı açarak onu içeri ittim. İçeride temiz yeşil fayanslar, güçlü ışıklar, parlak gereçler ve yemek kokularından oluşan bir dünya vardı. Somon kokusu ağırlıktaydı. Humboldt spesiyaliteleri öğrenmeye fırsat bulamamıştı ama ben artık biliyordum.

Bir garson, tek eliyle dolu bir tepsiyi tutmuş, irileşmiş gözlerle, ağzı açık bir halde şaşkınca bize bakıyordu. Isaac Singer'ın hikâyesindeki Aptal Gimpel'a benziyordu. "Ne..." dedi onu kenara ittiğim sırada. Tepsi havada uçtu, içindeki tabak ve bardaklar duvara çarpıp kırıldı.

"Hey!" diye bağırdı bir adam. Başında bir bulutu andıran aşçı şapkasıyla iriyarı bir adamdı. Boynunda kırmızı bir bandana vardı ve bir elinde, üzerinden kahverengi bir tür sos damlayan bir kepçe tutuyordu. "Hey! Buraya öylece giremezsiniz!"

"Dışarı çıkmamız gerek," dedim. "Çıldırmış. O..."

O sırada aklıma bir fikir geldi. Açıklama yapmaya uğraşmadan açıklamak için elimi Diane'in elbisesinin kanla ıslanmış sol göğsü üzerine koydum. Bu ona böyle mahrem bir şekilde ilk dokunuşumdu ve kendimi iyi mi yoksa kötü mü hissettiğimi bilmiyorum. Sonra Humboldt'un kanına bulaşan elimi aşçıya doğru uzatıp gösterdim.

"Aman Tanrım," dedi. "Buradan. Arka taraftan."

O anda içeri girdiğimiz kapı aniden açıldı ve şef garson paldır küldür içeri daldı. Gözlerinde çılgınca bir bakış vardı ve bütün saçları yuvarlanıp top haline gelmiş bir kirpinin dikenleri gibi dimdik olmuştu. Etrafına bakındı. Garsonu gördü. Ona aldırmadı. Sonra beni gördü ve atıldı.

Diane'i çekerek hızla geriledim ve Diane, şaşkın bir halde bakan göbekli aşçıyla çarpıştı. Adamın beyaz önlüğünün üzerinde bir kan lekesi bırakmıştı. Aşçının bizimle gelmek yerine şef garsona doğru döndüğünü gördüm ve onu uyarmak, yapmaya niyetlendiği şeyin çok kötü bir fikir olduğunu, hayatına mal olabilecek bir hata yaptığını söylemek istedim ama bunun için yeterli zaman yoktu.

"Ay!" diye haykırdı aşçı. "Ay, Guy, ne oluyor?" Şef garsonun ismini Fransızların söylediği şekilde, 'Gi' olarak söylemişti ve ondan sonra artık pek bir şey söyleyecek hali kalmadı. Bana bıçağın Humboldt'un kafasına saplanırken çıkardığı sesi hatırlatan bir ses duydum ve aşçı bir çığlık attı. Gargara sesiyle karışık bir çığlıktı. Sonra hâlâ rüyalarıma giren, şapırtıyı andıran bir ses oldu. Ne olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.

Diane'i iki yanında bize sıcaklık fışkırtan kızgın ocakların olduğu dar koridora doğru çektim. Sonunda iki çelik sürgünün tuttuğu bir kapı vardı. Üstteki sürgüye uzanmıştım ki cehennemden çıkıp gelen şef garson Guy'ın sesini duydum. Bir şeyler geveleyerek peşimizden geliyordu.

Dikkatimi sürgüden ayırmak istemiyor, o bize yetişemeden kapıyı açıp çıkabileceğimizi umuyordum ama içimde bir parça -hayatta kalmaya kararlı olan bir parça- umduğumun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Diane'i kapıya doğru ittim, muhtemelen Buz Çağı'ndan beri var olan bir koruma güdüsüyle önüne geçtim ve kaçık şef garsonla yüzleştim.

Sol elinde tuttuğu bıçağı başının üzerine kaldırmış, dar koridorda bize doğru koşuyordu. Açık ağzından kirli, çarpık dişleri görünüyordu. Aptal Gimpel'dan herhangi bir yardım alma umudum da yok olmuştu. Restorana açılan kapının yanında, duvara yapışmış durumdaydı. Ağzına soktuğu parmakları yüzünden öncekinden de sersem görünüyordu.

"*Unutmamalıydın beni sen!*" diye haykırdı Guy, kelimeleri *Yıldız Savaşları* filmindeki Yoda gibi kullanarak. "*Seni iğrenç köpek!... O yüksek sesli müziğin öylesine uyumsuz!... İiiii!... Nasıl...*"

Soldaki ocağın üzerinde büyük bir tencere vardı. Atılıp tencereyi ona doğru fırlattım. Bunu yaparken elimi ne kadar kötü yakmış olduğumu ancak bir saat sonra fark edebildim; avucumun her yeri su toplamıştı, ortadaki üç parmağımın durumu da bir o kadar kötüydü. Ateşin üzerindeki tencere havada baş aşağı döndü ve Guy'ın belden aşağısı mısır, pirinç ve yaklaşık üç litre kaynar sudan oluşan bir karışımla kaplandı.

Bir çığlık atıp sarsak hareketlerle geriledi ve bıçağı tutmayan elini ocağın üzerine koydu. Mantarların sote olmak üzere koyulduğu ama neredeyse kömüre dönüştükleri bir tavanın altındaki mavi-sarı ateşin tam içine sokmuştu. Kulaklarımı acıtacak tizlikte bir çığlık attı ve inanmakta zorlanıyormuşçasına elini göz hizasına kaldırıp baktı.

Sağıma baktım ve kapının yanında temizlik malzemeleri olduğunu gördüm, bir rafta Glass-X Clorox ve Janitor In A Drum dizilmişti, bir süpürge, tepesine şapka gibi geçirilmiş bir faraş ve bir de çelik kova içinde bir paspas vardı. Kovanın yan tarafında paspasın suyunu sıkmak için ayrı bir bölme olduğunu gördüm.

Guy kızarıp şişmeyen sol eliyle kasap bıçağını tutarak üzerime geldiği sırada paspasın sapını kavradım, ucunu kovadan çıkarmayıp altında küçük tekerlekleri olan kovayı önüme çektim ve paspası kaçık şef garsona doğru ittim. Guy vücudunun üst kısmını geri çekti ama olduğu yerden kıpırdamadı. Dudakları seğiriyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Hırlamayı geçici bir süre için unutmuş bir köpeğe benziyordu. Bıçağı havaya kaldırdı ve yavaşça havada mistik bir sekiz çizdi. Mutfağın tavanındaki parlak ışıklar, bıçağın keskin yüzünden... kanla kaplı olmayan yerlerden yansıdı. Yanık elinde ve kaynar suyla haşlanmalarına rağmen bacaklarında en ufak bir acı duymuyor gibiydi. Pantolonunun önüne pirinç taneleri yapışmıştı.

"Aşağılık piç," dedi Guy bıçağıyla havayı yumuşak hareketlerle yararak. Savaşa hazırlanan bir Haçlı askeri gibiydi. Pirinçle kaplı bir smokin içinde bir Haçlı askeri hayal edilebilirse elbette. "Seni de havlayan adi köpeğini öldürdüğüm gibi öldüreceğim."

"Benim bir köpeğim yok," dedim. "*Olamaz da* zaten. Kira kontratında belirtilmiş."

Sanırım tüm o karabasan boyunca onunla konuştuğum tek an buydu ve yüksek sesle söyleyip söylemediğimden hâlâ emin değilim. Sadece aklımdan geçen bir düşünce de olabilir. Onun arkasında aşçının ayağa kalkmaya çalıştığını görebiliyordum. Bir eliyle mutfaktaki büyük buzdolaplarından birinin koluna tutunuyor, diğerini mor bir sırıtışı andıran derin bir yarıkla açılmış kanla kaplı önlüğüne bastırıyordu. Bağırsaklarını içeride tutmak için elinden geleni yapıyordu ama mücadeleyi kaybettiği görülebiliyordu. Mor ve parlak bir bağırsak halkası dışarı çıkmıştı bile. Aşçının önünde korkunç bir köstekli saat zinciri gibi sallanıyordu.

Guy bıçağını bana doğru savurur gibi yaptı. Buna, kovayı ona doğru iterek karşılık verdim ve biraz geriledi. Kovayı tekrar önüme çektim ve gerektiğinde tekrar itmeye hazır bir halde paspasın tahta sapını iki elimle sıkıca kavradım. Elim zonkluyordu ve terin kızgın yağ gibi yüzümden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Aşçı, ayağa kalkmayı başarmıştı. Ciddi bir ameliyattan yeni çıkmış bir hasta gibi yavaşça Aptal Gimpel'a doğru yürümeye başladı. İyileşmesini diledim.

"Sürgüleri çek," dedim Diane'e.

"Ne?"

"*Kapının* sürgüleri. Aç onları."

"Kıpırdayamıyorum," dedi. Öyle şiddetli ağlıyordu ki ne söylediği zar zor anlaşılıyordu. "Beni *eziyorsun.*"

Ona hareket alanı sağlamak için biraz öne çıktım. Guy'ın yüzünde bütün dişlerini ortaya seren bir gülümseme belirdi. Bıçağını bana doğru savurduğu sırada gıcırdayan tekerlekleri üzerindeki kovayı tekrar ona doğru ittim.

"Pislik yuvası böcek," dedi. Mets'in gelecek sezon şansının ne olacağına dair fikir yürütüyor gibi konuşuyordu. "Haydi bakalım, şimdi de radyonun sesini o kadar aç da görelim, it herif. O kadar kolay olmayacak, değil mi, ha?"

Bıçakla bana doğru hamle yaptı. Kovayı ittim. Bu kez önceki seferlerde olduğu gibi gerilemedi ve kendisini öldürücü hamleye hazırladığını anladım. İşimi çok kısa bir süre sonra bitirmeye kararlıydı. Nefes almaya çalışan Diane'nin sırtıma dayanan göğüslerini hissedebiliyordum. Ona yer açmıştım ama dönüp sürgüleri çekmeye uğraşmamıştı. Orada öylece duruyordu.

"Kapıyı aç," dedim dudaklarımı kıpırdatmadan konuşmaya çalışarak. "Lanet olası sürgüleri çek, Diane."

"Yapamıyorum," diye hıçkırdı. "Ellerimde güç yok. Durdur onu, Steven. Onunla konuşacağına ona *engel ol.*"

Beni deli ediyordu. Gerçekten beni çıldırtıyordu. "Dönüp o sürgüleri açacaksın, Diane, yoksa önünden çekilir ve..."

Guy, "*İİİİİİİİİİ!*" diye bağırdı ve bıçağı savurarak öne atıldı.

Paspas kovasını bütün gücümle ona doğru ittim ve bacaklarını yerden kestim. Ulur gibi bir ses çıkararak bıçağı son bir çabayla savurdu. Biraz daha yaklaşmış olsaydı bu hamleyle burnumun ucunu kesebilirdi. Sonra dengesini kaybederek bacakları açık bir halde yere kapaklandı. Yüzü, kovanın yanındaki sıkma bölmesinin hemen üzerinde kalmıştı. Mükemmel! Paspasın ucuyla ensesine bastırdım. Uçları, siyah ceketinin omuzlarının kenarından bir cadı peruğu gibi sarkıyordu. Suratı sıkma bölmesinin içine sıkıştı. Eğilip serbest elimle sıkıcının kolunu tutup diğer tarafa çektim ve başını sıkıştırdım. Guy acıyla haykırdı ama sesi paspasın altında boğulmuştu.

"SÜRGÜLERİ ÇEK!" diye bağırdım Diane'e. "ÇEK ŞU SÜRGÜLERİ SENİ İŞE YARAMAZ SÜRTÜK! ÇEK..."

O anda sert ve sivri bir şey kalçamın sol tarafına gömüldü. Haykırarak öne doğru sendeledim, çok acımasına rağmen bağırışımın sebebi acıdan çok şaşkınlıktı. Tek dizim üzerine çöktüm ve sıkma bölmesinin kolunu bırakmak zorunda kaldım. Guy başını paspasın ve sıkma bölmesinin baskısından kurtardı. Nefes alıp verişleri öyle şiddetliydi ki sanki havlıyordu. Buna rağmen hareketleri yavaşlamamıştı; başını kovadan kurtarır

kurtarmaz bıçağını bana doğru savurdu. Bıçağın yanağımın hemen önünden geçerken havayı yarışını hissederek tam zamanında çekildim.

Ne olduğunu, Diane'in ne yaptığını ancak doğrulduğumda anlayabildim. Omzumun üzerinden ona kısa bir bakış fırlattım. Sırtı kapıya dayalı olduğu halde meydan okurcasına bana baktı. Aklıma çılgınca bir fikir geldi: ölmemi *istiyordu.* Hatta belki de her şeyi o planlamıştı. Aklını kaçırmış bir şef garson bulmuş ve...

Gözleri irileşti. "*Dikkat et!*"

Tam vaktinde dönmüştüm. Çılgın Guy üzerime atılmıştı. Yüzünün iki yanı, sıkma bölmesinin deliklerinin bıraktığı beyaz izler dışında kıpkırmızıydı. Boğazını hedefleyerek paspası ona doğru ittim ama ancak göğsüne isabet ettirebildim. Bu, onu durdurdu ve bir adım gerilemesine sebep oldu. Ondan sonra olanlar sadece şanstı. Devrilen kovadan dökülen suya basıp kayarak yere düştü ve başını zemine sertçe çarptı. Ne yaptığımı düşünmeyerek ve sürekli çığlık attığımın farkında olmadan mantarların olduğu tavayı alıp yukarı dönük yüzüne bütün gücümle indirdim. Boğuk bir gürültü ve ardından yanaklarının ve alnının derisinin haşlandığını anlatan korkunç (ama çok şükür kısa) bir cızırtı duyuldu.

Dönüp Diane'i kenara ittim ve kapının sürgülerini açtım. Kapıyı açınca güneş ışığı yüzüme bir çekiç gibi çarptı. Ve havanın kokusu. Havanın kokusu daha önce hiç o kadar güzel gelmemişti. Çocukken tatilin ilk gününde olduğundan bile güzeldi.

Diane'i kolundan tuttum ve çöp kutularıyla dolu dar sokağa doğru çektim. Bu dar, taş aralığın ucunda cennet gibi bir görüntü vardı: trafiğin bitip tükenmezcesine iki yöne doğru aktığı Elli Üçüncü Sokak. Omzumun üzerinden geriye, aralık mutfak kapısından içeri baktım. Guy hâlâ yerde yatıyordu. Kömürleşmiş mantarlar korkunç bir taç gibi başını çevrelemişti. Tava bir kenara kaymış, kızarmış ve yanmış suratı ortaya çıkmıştı. Tek gözü açıktı ama görmeden tavandaki lambalara bakıyordu. Mutfakta ondan başka hiç kimse yoktu. Yerde bir kan gölü, buzdolabının üzerinde de kanlı parmak izleri vardı ama hem aşçı, hem de Aptal Gimpel gitmişti.

Kapıyı sertçe kapattım ve sokağın başını işaret ettim. "Haydi."

Kıpırdamadı. Öylece bana bakıyordu.

Sol omzunu hafifçe ittim. "Haydi, git!"

Bir trafik polisi gibi tek elini kaldırdı, başını iki yana salladı ve parmağını bana doğru salladı. "Sakın bana dokunma."

"Ne yaparsın? Avukatını üzerime mi salarsın? Maalesef adam öldü, sevgilim."

"Benimle bu tarzda konuşma. *Sakın* yapma. Ve bana dokunayım deme, Steven, seni uyarıyorum."

Mutfak kapısı aniden açıldı. Hiç düşünmeden, sadece harekete geçerek kapıyı tekrar ittim. Tam kapanırken boğuk bir haykırış -acıyla mı öfkeyle mi olduğunu anlamamıştım ve umurumda değildi- duydum. Ayaklarımı yere dayayarak tüm gücümle kapıya yaslandım. "Burada durup tartışmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Sesine bakılırsa hâlâ hayatta." Kapıyı tekrar zorladı. Geri itip bir kez daha kapattım. Yeni bir hamle bekledim ama gelmedi.

Diane bana uzunca bir süre kararsızca baktı. Sonra başını öne eğerek caddeye doğru yürümeye başladı. Saçları omuzlarını örtüyordu. Caddeye kadar olan yolun dörtte üçünü alana dek onu bitkince izledim ve sırtımı kapıya yaslayarak bekledim. Hiç kimse çıkmaya çalışmadı ama bu kendimi rahat hissetmem için yeterli değildi. Çöp varillerinden birini kapının önüne çektim ve Diane'in ardından koşmaya başladım.

Sokağın çıkışına vardığımda orada değildi. Sağa, Madison'a doğru baktım ama onu göremedim. Sola baktığımda başı hâlâ öne eğik, saçları perde gibi omuzlarını örter halde yavaşça karşıdan karşıya geçmekte olduğunu gördüm. Kimse ona dikkat etmiyordu; Gotham Café'nin önündeki insanlar, New England Akvaryumu'ndaki köpekbalığı havuzuna bakan insanlar gibi ağızları açık bir halde ön taraftaki camdan içeri bakıyordu. Siren sesleri yaklaşıyordu. Seslerinden sayılarının çok olduğu anlaşılıyordu.

Caddenin karşısına geçtim, omzunu tutmak için uzandım ama vazgeçtim. Onun yerine ismini seslendim.

Gözleri korku ve şokla donuklaşmış bir halde dönüp bana baktı. Elbisesinin önünde tüyler ürpertici mor bir önlük varmış gibi görünüyordu. Kan ve adrenalin kokuyordu.

"Beni rahat bırak," dedi. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Steven."

"İçerideyken kıçımı tekmeledin," dedim. "Kıçımı tekmeledin ve neredeyse ölümüme sebep olacaktın. Her ikimizi de öldürebilirdin. Bu yaptığına inanamıyorum, Diane."

"Kıçını tekmelemeyi son on dört aydır istiyorum," dedi. "Rüyalarımızı gerçekleştirme fırsatı karşımıza çıktığında zamanını beğenmeme gibi bir lüksümüz olmuyor, değil mi..."

Yüzüne bir tokat indirdim. Hiç düşünmedim, sadece yaptım ve yetişkin hayatım boyunca yaptığım pek az şeyden bu kadar büyük bir haz aldım. Bundan utanıyorum ama bu hikâyede yalan söyleyemeyecek kadar ilerledim.

Başı geriye savruldu. Gözeri şok ve acıyla irileşti. Donuk, travmatik ifadesi yok olmuştu.

"Seni piç!" diye bağırdı yanağını tutarak. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni *piç kurusu!*"

"Hayatını kurtardım," dedim. "Bunun farkında değil misin? Kafan basmıyor mu? *Kahrolası hayatını kurtardım.*"

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Seni kontrol hastası, peşin hükümlü, dar görüşlü, kendini beğenmiş, bencil orospu çocuğu. Senden nefret ediyorum."

"Söylediğimi duymadın mı? Bu dar görüşlü, bencil orospu çocuğu olmasaydı şimdi ölmüş olacaktın."

"Sen olmasaydın en başta orada olmayacaktım zaten," dedi ilk üç polis arabası sirenlerinin çığlıkları eşliğinde Elli Üçüncü Sokak'tan gelip Gotham Café'nin önünde durduğu sırada. Polisler arabalardan sirkteki

palyaçolar gibi telaşla döküldüler. "Bana bir daha dokunacak olursan gözlerini oyarım, Steve," dedi. "Benden uzak dur."

Ellerimi koltukaltlarıma sıkıştırmak zorunda kaldım. Boğazına sarılıp onu öldürmek istiyorlardı ve onlara ancak bu şekilde engel olabildim.

Yedi sekiz adım yürüdükten sonra dönüp bana baktı. Gülümsüyordu. Korkunç bir gülümsemeydi. İblis garson Guy'ın yüzünde gördüğüm bütün ifadelerden daha korkunçtu. "Başka erkeklerle yattım," dedi. Tüyler ürpertici gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Yalan söylüyordu. Yalan söylediği yüzünden anlaşılıyordu ama bu acımı azaltmadı. Söylediklerinin doğru olmasını *dilediği* de yüzünden anlaşılıyordu. "Üçü son bir yıl içinde oldu. Sen o işte pek iyi değildin, bu yüzden iyi becerenleri buldum."

Dönüp tekrar yürümeye başladı. Yirmi yedi değil, altmış beş yaşında bir kadın gibiydi. Olduğum yerde durup uzaklaşmasını izledim. Köşeye varmasından hemen önce tekrar bağırdım. Adeta bir kılçık gibi boğazıma saplanmıştı, ağzımdan başka bir şey çıkmıyordu. "*Hayatını* kurtardım! Lanet olası *hayatını* kurtardım."

Köşede duraksayıp bana döndü. O korkunç gülümseme hâlâ yüzündeydi. "Hayır," dedi. "Kurtarmadın."

Sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu. O zamandan beri onu görmedim ama sanırım göreceğim. Dedikleri gibi, mahkemede görüşeceğiz.

Bir sonraki blokta bir market buldum ve bir paket Marlboro aldım. Madison ve Elli Üçüncü Sokak'ın birleştiği köşeye geri döndüğümde Gotham Café'nin önünün, meraklı kalabalığı suç mahallinden uzak tutmaya çalışan polislerle dolu olduğunu gördüm. Ellerinde kalkanlar vardı. Buna rağmen restoranı görebiliyordum. Hem de gayet iyi görüyordum. Kaldırıma oturup bir sigara yaktım ve gelişmeleri izlemeye koyuldum. Yarım düzine kurtarma aracı geldi. Sanırım ambulansların sirenlerinin çığlıklarını tahmin etmeniz pek güç olmaz. İlkine aşçı bindirildi, kendinde değildi ama hayatta olduğu anlaşılıyordu. Caddedeki hayranları onu kısa bir süre görebildiler. Onun ardından dışarı bir sedye üzerinde ceset torbası çıkarıldı, Humboldt. Arkasından sedyeye sıkı sıkıya bağlanmış

Guy göründü. Ambulansa bindirilirken çılgın gözlerle etrafına bakıyordu. Bir an için göz göze geldiğimizi sandım ama muhtemelen hayal gücümün küçük bir oyunuydu.

Guy'ın içinde olduğu ambulans polis kordonunun arasından geçip uzaklaşırken içtiğim sigarayı rögara attım. O günü kendimi tekrar nikotinle öldürmeye başlamak için yaşamamıştım.

Uzaklaşan ambulansa bakarken içinde yatan adamı yaşadığı yerde -Queens veya Brooklyn hatta belki Rye veya Mamaroneck- hayal etmeye çalıştım. Onun evindeki yemek odasının nasıl olabileceğini, duvarlarda ne tür resimler asılı olabileceğini düşünmeyi denedim. Bunu becerememedim ama onu yatak odasındayken hayal etmekte pek zorlanmadım. Odasını bir kadınla paylaşıp paylaşmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayalimde onun hiç kıpırdamadan uyanık bir halde tavana baktığını görebiliyordum. Ay, dışarıdaki koyu karanlıkta bir cesedin yarı kapalı gözü gibi asılı duruyor, Guy yatağında kıpırdamadan yatarak hiç susmaksızın, monoton bir şekilde havlayan köpeğin sesini dinliyordu. Ses beynine uzun, gümüş bir çivi gibi gömülüyordu. Yatağının yan tarafındaki gardırobunda plastik kuru temizleme torbaları içinde smokinlerinin asılı olduğunu hayal etmek hiç zor değildi. İdam edilmiş mahkûmlar gibi asılı duruyorlardı. Bir karısı olup olmadığını merak ettim. Acaba vardı da o gün işe gelmeden önce onu öldürmüş müydü? Gömleğinin önündeki leke aklıma gelince bunun mümkün olabileceğini düşündüm. Ayrıca komşunun hiç susmayan köpeğini de merak ettim. Ve o komşunun ailesini.

Ama çoğunlukla Guy'ı düşündüm. Uykusuz geçen gecelerim boyunca onun da yatağında uyumadan yattığını, benim sirenleri ve şehir merkezine yönelen kamyon seslerini dinlediğim gibi havlayan köpeği dinlediğini düşündüm. Öylece yatıp ay ışığının tavanda oluşturduğu gölgeleri seyrettiğini hayal ettim. O çığlığın *-İiiiii!-* kapalı bir odanın içini saran zehirli gaz gibi beynini sardığını düşündüm.

"İiiii," dedim.. sırf kulağa nasıl geldiğini duymak için. Marlboro paketini önümdeki rögara attım ve kaldırımdan kalkmadan ritmik bir şekilde üzerine basarak paketi ezdim. "İiiii. İiiii. İiiii."

Kordonu oluşturan polislerden biri bana baktı. "Hey dostum, bir de seninle uğraşmayalım," diye seslendi. "Burada önemli bir durumla uğraşıyoruz."

Elbette öyle, diye düşündüm. Hepimiz uğraşmıyor muyuz?

Ama ona hiçbir şey söylemedim. Paketi ezmeyi -zaten çoktan ölmüştü- ve bağırmayı kestim. Ama çığlığı hâlâ başımın içinde duyabiliyordum. Neden olmasın? Her şey kadar bunun da bir anlamı var.

İiiii.

İiiii.

İiiii.

Sadece Fransızca Tarif Edebileceğiniz O His

Floyd, oradaki ne öyle? Oh, kahretsin.

Bunları söyleyen adamın sesi tanıdık gibiydi ama sözleri bir konuşmanın kopuk, anlamsız, televizyon kanallarını gezerken bir önceki kanalda duyduğunuza benzer bir parçasıydı. Hayatında Floyd isminde biri yoktu. Ama başlangıç bu olmuştu. Bu kopuk sözler, kırmızı önlüklü küçük kızı görmeden önceydi.

Ama hissi kuvvetlendiren küçük kız oldu. "Oh, o duyguyu hissediyorum," dedi Carol.

Kırmızı önlüklü küçük kız Carson's adında bir marketin -BİRA, ŞARAP, SEBZE&MEYVE, TAZE YEM, PİYANGO- önünde parlak renkli önlüğünün etekleri dizlerinin arkasına sıkışmış halde çömelmiş duruyor, bebeğiyle oynuyordu. Oyuncak bebeğin sarı saçları kirliydi. Yumuşak, doldurulmuş türden bir bez bebekti.

"Hangi duygu?" diye sordu Bill.

"Bilirsin. Sadece Fransızca söylenebilen his. Bir türlü aklıma gelmedi."

"Déjà vu," dedi Bill.

"Evet, o," dedi Carol ve dönüp bir kez daha küçük kıza baktı. *Bebeği bir bacağından tutacak,* diye düşündü. *Bir bacağından yakalayıp baş aşağı tutacak ve bebeğin kirli saçları yere doğru sarkacak.*

Ama küçük kız bebeği marketin önündeki kıymıklı gri basamaklarda bırakarak bir arabanın arkasında kafes içinde duran köpeğe bakmaya gitti. Sonra Bill ve Carol Shelton virajı döndüler ve market gözden kayboldu.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu Carol.

Bill dudaklarını büküp tek kaşını kaldırdı, sol kaşı kalkmış, sağ yanağında bir gamze belirmişti. Her zaman böyle olurdu. Bakışı, *Hoşuma gittiğini sanıyorsun ama aslında hiç gitmedi,* diyordu. *Evliliğimiz boyunca bu hissi bana belki doksan milyon kez tattırdın. Ama sen bunu bilmiyorsun çünkü içimdeki gerçek beni görmeyi hiçbir zaman beceremedin.*

Oysa onun sandığından çok daha iyi görebiliyordu; evliliklerindeki sırlardan biri de buydu. Muhtemelen Bill'in de kendi sırları vardı. Ve elbette bir de birlikte tuttukları sırlar vardı.

"Bilmiyorum," dedi kocası. "Daha önce oraya hiç gitmedim."

"Ama doğru yol üzerinde olduğumuzdan eminsin, değil mi?"

"Caddeden Sanibel Adası'na döndükten sonra tek bir yol var," dedi. "Doğruca Captiva'ya gidiyor ve orada son buluyor. Ama ondan önce Palm House'a varacağız. Seni temin ederim."

Kaşının yükselmesiyle oluşan yay, düzelmeye başladı. Gamzesi yok oldu. Carol'un Normal Hal dediği ifadeye dönüştü. Normal Hal'den de pek hoşlandığı söylenemezdi, ama aptalca bir şey söylediğini düşündüğü zamanlarda, "Affedersin?" diye soruşu veya düşünceli ve dalgın görünmek istediği anlarda alt dudağını sarkıtışı gibi ona batmıyordu.

"Bill?"

"Mmm?"

"Floyd adında birini tanıyor musun?"

"Bir Floyd Denning tanıyordum. Okuldaki son yılımızda birlikte alt katta bir kafeterya işletiyorduk. Sana ondan bahsetmiştim, değil mi? Bir cuma günü kasadaki parayı çalıp hafta sonu kız arkadaşıyla New York'ta yemişti. Ona ceza vermişler, kızı da okuldan uzaklaştırmışlardı. Nereden aklına geldi?"

"Bilmiyorum," dedi. Ona liseye birlikte gittiği Floyd ile kafasının içinde duyduğu sesin konuştuğu Floyd'un ayrı kişiler olduğunu söylemekten daha kolay gelmişti. En azından o farklı kişiler olduklarını düşünüyordu.

İkinci balayı, buna öyle diyor, diye düşündü 867 numaralı otoyolunun kenarında sıralanmış palmiyelere, tepenin üzerinde öfkeli bir rahip gibi azametle yürüyen beyaz kuşa ve üzerinde SEMINOLE VAHŞİ YAŞAM PARKI, ARABA BAŞINA 10 dolar yazan bir tabelaya bakarken. *Florida, gün ışığı eyaleti. Florida, misafirperver eyalet. Ve elbette Florida, ikinci balayı eyaleti. Bill Shelton ve daha önce Lynn, Massachusetts'te Carol O'Neill olarak yaşayan Carol Shelton'ın yirmi beş yıl önce ilk balayları için geldikleri Florida. Tek fark, o zaman diğer tarafta, Atlantik tarafında oluşumuzdu. Çekmecelerde hamamböceklerinin dolaştığı küçük bir kabinde kalmıştık. Bana dokunmadan duramıyordu. Ama önemli değildi, o günlerde ben de dokunulmak istiyordum.* Rüzgâr Gibi Geçti'*deki Atlanta gibi yanmak istiyordum ve o da beni yaktı, yeniden yükseltti ve tekrar yaktı. Artık gümüşteyiz. Yirmi beşinci yıl gümüş oluyor. Ve bazen içimde o his beliriyor.*

Bir dönemece yaklaşıyorlardı. *Yolun sağ tarafında üç haç var. Biri büyük, ikisi küçük. Küçük olanlar büyüğün her iki yanına yerleştirilmiş. Ortadaki haç, beyaz huş ağacından yapılmış ve üzerinde bir resim var. On yedi yaşında sarhoşken bu dönemeçte kaza yapıp ölmüş bir gencin küçük bir fotoğrafı... arkadaşları onun anısına bu noktayı belirlemişler...*

Bill dönemeci geçti. Simsiyah, şişman ve parlak birkaç karga, şose yol üzerine sıçramış kanın ortasında duran bir şeyin üzerinden havalandı. Öyle çok yemişler ve ağırlaşmışlardı ki Carol yaklaşan arabadan vaktinde kaçıp kaçamayacaklarını merak etti. Görünürde haç yoktu. Ne yolun sağında ne de solunda. Sadece yolun ortasında duran ve daha önce Mason-Dixon Line'ın ötesine geçmemiş lüks bir otomobilin altında kalan bir leş vardı. Belki bir dağ sıçanıydı.

Floyd, oradaki ne öyle?

"Sorun nedir?"

"Hıı?" Şaşkınca kocasına baktı. Kendini biraz garip hissediyordu.

"Dimdik oturuyorsun. Sırtına kramp mı girdi?"

"Hafif bir kramp." Hafifçe yaslandı. "Yine o duyguyu yaşadım. Déjà vu."

"Hâlâ devam ediyor mu?"

"Hayır," dedi ama yalan söylüyordu. His biraz hafiflemişti ama hepsi oydu. Bu hissi daha önce de yaşamıştı ama hiç böyle *sürekli* olmamıştı. Öylece belirip yok olurdu ama bu kez farklıydı. Floyd ile ilgili o konuşmayı kafasının içinde duyduğu ve kırmızı önlüklü küçük kızı gördüğü andan beri vardı.

Ama gerçekten bu ikisinden önce bir şey hissetmemiş miydi? Lear 35'in merdiveninden Fort Myers güneşinin yakıcı sıcağına adım attıkları an başlamamış mıydı? Hatta daha öncesinde? Boston'dan geliş yolculukları sırasında?

Bir kavşağa yaklaşıyorlardı. Yukarıda yanıp sönen sarı bir trafik lambası vardı. *Sağ tarafta kullanılmış arabalar satan bir yer var,* diye düşündü. *Ve bir de Sanibel Halk Tiyatrosu ilanı.*

Sonra, *Hayır,* diye düşündü. *Bu da orada olmayan haçlar gibi olacak. Güçlü bir his ama yanıltıcı bir his.*

Kavşağa gelmişlerdi. Sağda gerçekten kullanılmış araba satan bir yer vardı, Palmdale Motors. Carol bunu görünce huzursuzluktan daha keskin bir hisle ani bir darbe almışçasına şiddetli bir şekilde irkildi. Aptallık etmeyi kes, dedi kendi kendine. Florida'da her yerde ikinci el arabalar satılıyor olmalıydı ve her kavşaktan önce bir tahminde bulunulduğu takdirde olasılık kanunlarına göre tahmin, er ya da geç gerçekleşecekti. Medyumlar bu hileyi yüzlerce yıldır kullanıyordu.

Ayrıca görünürde tiyatro ilanı yok.

Ama bir başka ilan vardı. Üzerinde, ellerini büyükannesinin onuncu doğum gününde verdiği madalyondaki gibi havaya kaldırmış olan, tüm çocukluğunu hatırlatan hayalet, Meryem Ana vardı. Büyükannesi madalyonu avucuna bastırmış, zincirini parmaklarına dolamış ve, "Bunu boynundan hiç çıkarma çünkü zor günler yaklaşıyor," demişti. Carol da ona itaat etmiş ve madalyonu hep takmıştı. Önce Our Lady of Angels ilk ve

ortaokulunda, ardından Aziz Vincent de Paul Lisesi'nde. Madalyonu, göğüsler sıradan bir mucize gibi irileşene dek takmış, sonra bir yerde, muhtemelen Hampton Plajı'na yaptıkları okul gezisi sırasında kaybetmişti. Eve dönüşte otobüste ilk öpüşme deneyimini yaşamıştı. Çocuğun adı Butch Soucy'ydi ve Carol, öpüşürlerken onun yediği pamuk helvanın tadını alabilmişti.

Uzun zaman önce kaybolmuş olan o madalyonun üzerindeki Meryem Ana ile ilandaki tıpatıp aynı görünüyordu. Tek düşündüğünüz fıstık ezmesi olsa bile ilahi olmayan konulara daldığınız için kendinizi suçlu hissetmenize sebep olan o görüntü. Meryem Ana resmi altında bir yazı vardı. MERHAMELİ ANAMIZ HAYIR KURUMU FLORİDA'DAKİ EVSİZLERE YARDIM EDİYOR, SİZ DE YARDIM EDER MİSİNİZ?

Hey, Meryem, şu mesele...

Bu kez sesler birden fazlaydı. Kızların sesleriydi. Şarkı söyleyen hayaletlerin sesi. Bunlar sıradan mucizeler, onlar da sıradan hayaletlerdi. Yaşlandıkça bu gibi şeyler anlaşılıyordu.

"Neyin var senin?" Kalkan kaşı ve yanağında beliren gamzeyi olduğu gibi bu sesi de çok iyi tanıyordu. Bill'in kafam bozuluyor numarası yapıyorum sesiydi. Gerçekten sinirlenmiş olduğunu gösterirdi.

"Hiç." Ona o an olabilecek en parlak gülümsemesiyle baktı.

"Pek kendinde değil gibisin. Belki uçakta uyuman kötü oldu."

"Sanırım öyle," dedi. Neşesini bozmak istemiyordu. Kaç kadın yirmi beşinci yıldönümü hediyesi olarak Captiva Adası'nda ikinci balayına çıkardı? Bir Learjet içinde yolculuk eden kaç kadın vardı? Paranın geçmediği (ay sonunda kredi kartınız iflas etmezse elbette) o güzelim tatil beldesinde on gün geçirmeye kimse hayır diyemezdi. Hele istediğiniz an masaj yapmak üzere kumsaldaki altı odalı evinize gelmeye hazır bekleyen İsveçli bir yakışıklı varsa.

Başlangıçta her şey çok farklıydı. İlk kez bir lise dansında tanıştığı ve üç yıl sonra üniversitede tekrar karşılaştığı (bir başka sıradan mucize)

Bill, evlendikleri sırada kapıcılık yapıyordu çünkü bilgisayar endüstrisinde iş bulabilmesi mümkün olmamıştı. 1973 yılıydı ve hiç kimse bilgisayarların geleceğinin parlak olduğunu düşünmüyordu. Revere'de, izbe bir yerde yaşıyorlardı. Sahilde değildi ama yakındı. Geceleri üst katlarında yaşayan ve hiç durmaksızın altmışların plaklarını dinleyen iki solgun yüzlü yaratıktan uyuşturucu almaya gelenler gece boyunca merdivenleri işgal ederdi. Carol bağırış çağırışın başlamasını bekleyerek uyanık yatmaya alışmıştı. O anlarda, *buradan asla kurtulamayacağız,* diye düşünürdü. *Bu çöplükte yaşlanıp burada öleceğiz.*

Mesaiden yorgun argın dönmüş olan Bill için onca gürültü arasında uyumak sorun olmazdı. Yatağa yan uzanır, bazen bir elini Carol'un kalçasına koyardı. Koymadığı zamanlarda, özellikle üst kattaki satıcılar müşterilerle kavga etmeye başladığında Carol onun elini alıp kalçası üzerine çekerdi. Tek sahip olduğu Bill'di. Onunla evlendiğinde ailesi Carol'u evlatlıktan reddetmişti. Bill Katolik'ti ama yanlış türden bir Katolik'ti. Büyükannesi beş para etmezin teki olduğunu herkesin görebileceği bir adamla gitmeyi niçin istediğini, söylediği aptalca sözlere nasıl kandığını ve neden babasını üzdüğünü sormuştu? Ona ne diyebilirdi ki?

Revere'deki o izbe evden sekiz bin metre yükseklikte uçan özel bir jete, bu kiralık lüks arabaya -gangster filmlerindeki tiplerin her zaman Crown Vic dediği bir Crown Victoria'ydı- pahalı bir yerde geçirilecek on günlük bir tatile gelene dek çok yol kat etmişlerdi.

Floyd?... Oh, kahretsin.

"Carol? Şimdi neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi. Yolun ilerisinde verandası palmiyelerin gölgesinde kalmış -üst dalları mavi göğe doğru yükselen bu ağaçları görünce aklına kanat altlarındaki makineli tüfekler çılgınca ateşlenen Japon savaş uçakları gelmişti, televizyon önünde harcanmış bir gençliğin göstergesi- bir bungalovdan biraz büyükçe, küçük, pembe bir ev vardı. Önünden geçtikleri sırada içinden zenci bir kadın çıkacaktı. Pembe bir havluyla ellerini kuruluyor olacaktı ve geçerlerken onları ifadesiz bir yüzle izleyecekti. Bir Crown Vic içinde Captiva'ya giden zengin insanlar olduklarını düşüne-

cek, Carol Shelton'ın bir zamanlar kirası doksan dolar olan bir apartman dairesinde uykusuz geceler boyunca tavana bakarak, üst kattaki uyuşturucu satıcılarının eski plaklarıyla kavgalarını dinleyerek, içinde canlı bir şey hissederek (ona bir partide perdenin arkasına düşen, kimsenin fark etmediği ama sinsice yanmaya devam eden küçük sigarayı hatırlatan o canlı varlığı) yattığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

"Tatlım?"

"Hiçbir şeyim yok dedim." Evin önünden geçtiler. Kadın yoktu. Sadece sallanan sandalyesinde oturup geçip gitmelerini izleyen yaşlı bir adam -zenci değil, beyaz- vardı. Burnunun üzerinde çerçevesiz gözlükler, kucağındaysa evin boyasıyla aynı tonda pembe bir havlu vardı. "Şimdi iyiyim. Sadece bir an önce oraya varıp üzerime ince bir şeyler giymek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu.

Bill'in eli uzanıp kalçasına -ilk günlerinde çok sık dokunduğu bölgeye- dokundu ve sonra biraz daha ilerledi. Carol onu durdurmayı düşündü ama yapmadı. Ne de olsa ikinci balaylarına çıkmışlardı. Ayrıca durdurursa, yüzündeki o ifade yok olacaktı.

"Belki," dedi kocası. "Bir mola verebiliriz. Yani elbiseler çıkıp yenileri giyilmeden önce."

"Bence bu harika bir fikir," dedi ve elini onunkinin üzerine koyarak kendine doğru iyice bastırdı. İleride, yeterince yakınlaştıklarında üzerinde PALM HOUSE, 5 KİLOMETRE İLERİDE yazdığını görecekleri bir tabela vardı.

Tabelada PALM HOUSE, 3 KİLOMETRE İLERİDE yazıyordu. Arkasında bir başka tabela vardı. Yine Meryem Ana. Ellerini açarak havaya kaldırmıştı ve başının etrafında bir haleye pek de benzemeyen ampuller vardı. Bu seferkinin üzerinde, MERHAMETLİ ANAMIZ HAYIR KURUMU FLORIDA'DAKİ HASTALARA YARDIM EDİYO... SİZ DE YARDIM EDER MİSİNİZ? yazıyordu.

Bill, "Bir sonrakinde 'Burma Shave'(*) olacak."

(*) 1920'lerden 1950'lere kadar Amerika otoyollarında çokça görülen, tıraş kremi markası için hazırlanmış kafiyeli yol kenarı reklam tabelaları.

Ne dediğini anlamamıştı ama bir espri yapmış olduğu kesindi. Gülümsedi. Bir sonrakinde "Merhametli Anamız Hayır Kurumu Florida'daki Açlara Yardım Ediyor" yazıyor olacaktı ama bunu ona söyleyemezdi. Sevgili Bill. Bazen yaptığı aptalca yüz ifadelerine ve belirsiz imalarına rağmen onu seviyordu. *Büyük ihtimalle seni terk edecek ve sana bir şey söyleyeyim, seni bırakması senin için çok hayırlı olacak,* demişti babası. Kendi öngörüsünün babasınınkinden iyi olduğunu sadece bu konuda kanıtlayan sevgili Bill. Hâlâ büyükannesinin "işe yaramaz" dediği adamla evliydi. Elbette bunun için bir bedel ödemişti ama ne derler bilirsiniz, Tanrı her aldığınızın karşılığını vermenizi ister.

Başı kaşındı. Bir sonraki Merhametli Anamız tabelasını bekleyerek hiç düşünmeden kaşıdı.

Söylemesi bile kötüydü ama durumları, bebeği kaybetmelerinin ardından düzelmeye başlamıştı. Bebeği, Bill'in 128. karayolu üzerindeki Beach Computers'da işe başlamasından hemen önce kaybetmişlerdi. Endüstride ilk değişim rüzgârları o zaman esmeye başlamıştı.

Bebeği kaybetmişti, düşük yapmıştı -belki Bill hariç buna herkes inanmıştı. Carol'un ailesi elbette inanmıştı- annesi, babası, büyükannesi. "Düşük," demişlerdi soran herkese, Katolikler hep öyle derdi. *Hey Meryem, nedir hikâyen,* diye şarkı söylerlerdi okulda ip atlarken. Üniformalarının etekleri sıyrıklarla dolu dizlerinin üzerine çıkıp inerken kendilerini cesur ve günahkâr hissederlerdi. Bu, Our Lady of Angels'daydı. Rahibe Annunciata derste pencereden baktıklarını yakalarsa parmak eklemlerine cetvelle vururdu. Rahibe Dormatilla bir milyon yılın sonsuzluk saatinin ilk saniyesi bile olmadığını söylerdi (ve çoğu insan sonsuza dek cehennemde kalırdı, bu zor bir şey değildi). Deriniz alev almış, kemikleriniz erir halde cehennemde sonsuza dek yaşardınız. Şimdi Florida'da, kocasının elini hâlâ kasıklarında hissederek onun yanında bir Crown Vic'in içinde oturuyordu. Elbisesi kırışacaktı ama yüzündeki ifade kaybolacaksa bu kimin umurundaydı ve bu his neden geçmiyordu?

Yan tarafında RAGLAN yazan ve önünde Amerikan bayrağı olan bir posta kutusu göreceklerdi. Bir süre sonra gördüler ama isim Reagan,

resim de bir Grateful Dead çıkartmasıydı. Beyninde, hızlı adımlarla yürüyen küçük, siyah bir köpeğin görüntüsü belirdi. Başını öne eğmiş, geçtiği yerleri kokluyordu. Evet, köpek oradaydı. MERHAMETLİ ANAMIZ HAYIR KURUMU FLORIDA'DAKİ AÇLARA YARDIM EDİYOR--SİZ DE YARDIM EDER MİSİNİZ?

Bill parmağıyla bir yeri işaret ediyordu. "İşte, görüyor musun? Sanırım Palm House orası. Hayır, tabelanın olduğu yer değil, diğer taraf. Neden bunları buraya koymalarına izin veriyorlar ki?"

"Bilmem." Başı kaşındı. Kaşıyınca gözlerinin önünde siyah kepekler uçuştu. Parmaklarına bakınca dehşetle uçlarının simsiyah olduğunu gördü. Sanki az önce parmak izlerini almışlardı.

"Bill?" Parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. Bu kez dökülen siyah parçacıklar daha iriydi. Kepek değil, kâğıt parçalarıydı. Birinin üzerinde bir surat vardı.

"*Bill?*"

"Ne? N..." Sonra sesi tamamen değişti ve bu Carol'u arabanın yalpalayışından bile daha çok korkuttu. "Tanrım, hayatım, saçında ne var?"

Yanık kâğıt parçasının üzerindeki resim, Rahibe Teresa'nın resmiydi. Yoksa Our Lady of Angels'ı düşündüğü için ona mı öyle geliyordu? Bill'e göstermek için kucağındaki kâğıt parçasını aldı ama göstermesine fırsat kalmadan kâğıt parçalandı. Bill'e döndüğünde gözlüklerinin eriyerek yanaklarına doğru aktığını gördü. Gözlerinden biri yuvasından fırlamış ve kan dolu bir üzüm tanesi gibi yarılmıştı.

Ve ben bunu biliyordum, diye düşündü. *Daha ona bakmadan önce biliyordum. Çünkü içimde o his vardı.*

Ağaçların arasında bir kuş ötüyordu. Panodaki Meryem Ana ellerini havaya doğru açmıştı. Carol çığlık atmaya çalıştı. Çığlık atmaya çalıştı.

"Carol?"

Bill'in sesi binlerce kilometre öteden geliyormuş gibiydi. Sonra elini hissetti. Kasıklarında değil, omuzlarında.

"İyi misin, bebeğim?"

Gözlerini açtı ve parlak gün ışığıyla karşılaştı. Learjet'in motorlarının düzenli uğultusu duyuluyordu. Kulaklarında basınç hissetti. Gözlerini Bill'in hafifçe endişeli görünen yüzünden kabindeki basınç göstergesine çevirdi ve yirmi sekiz bine düşmüş olduğunu gördü.

"İniyor muyuz?" diye sordu mahmur bir sesle. "Ne çabuk?"

"Çok hızlı, değil mi?" dedi Bill hoşnut bir sesle. Sanki jeti o uçurmuştu. "Pilot yirmi dakika sonra Fort Myers'a ineceğimizi söylüyor. Yerinden sıçradın, tatlım."

"Bir kâbus gördüm."

Güldü -Carol'un nefret ettiği aman- ne-salak-şeysin-sen gülüşüydü. "İkinci balayımızda kâbus görmek yasak, bebeğim. Ne gördün?"

"Hatırlamıyorum," dedi ve bu doğruydu. Sadece kısa parçacıklar vardı. Bill'in gözlüklerinin eridiğini ve beşinci veya altıncı sınıftayken söyledikleri yasak tekerlemelerden birinin sözlerini hatırlıyordu. *Hey Meryem, nedir hikâyen...* ve bir şey -bir şey- bir şey. Gerisini hatırlayamıyordu. Haa... haa, babamın pipisini gördüm yaa. Bunu hatırlıyordu ama diğerini hatırlayamıyordu.

Meryem Ana Florida'daki hastalara yardım ediyor, diye düşündü ama bu düşüncenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Tam o sırada emniyet kemeri uyarısının ışığı bir sinyal eşliğinde yandı. İnişe geçiyorlardı. *Çılgın şamata başlasın,* diye düşündü ve kemerini taktı.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu Bill kendi kemerini takarken. Küçük jet yamrı yumru, bembeyaz bir bulutun içinden geçti. Kokpitteki pilotlardan biri küçük bir ayarlama yaptı. "Çünkü genelde uyandığında ne gördüğünü hatırlarsın. Kötü olanları bile."

"Our Lady of Angels'dan Rahibe Annunciata'yı gördüğümü hatırlıyorum. Sınıftaydık."

"Evet, gerçekten de bir kâbus görmüşsün," dedi Bill.

On dakika sonra iniş takımları iniltilerle açıldı. Ondan beş dakika sonra alana inmişlerdi.

"Arabayı uçağa kadar getirmeleri gerekiyordu," dedi Bill mızıldanarak. Carol bundan hoşlanmıyordu ama aman ne-salak-şeysin-sen gülüşü

ve buyurgan bakışları kadar nefret ettiği söylenemezdi. "Umarım bir aksilik olmamıştır."

Olmadı, diye düşündü Carol ve bu güçlü his bir anda tüm benliğini sardı. *Bir iki saniye sonra camdan bakıp arabanın orada olduğunu göreceğim. Florida tatilin için istediğin türde bir araba, lanet olası büyük, beyaz bir Cadillac ya da belki bir Lincoln...*

Evet, görmüştü işte. Peki bu neyi kanıtlıyordu? Eh, galiba bazen déjà vu'yu hissettiğinizde düşündükleriniz gerçekleşebiliyor. Ama araba bir Caddy veya Lincoln değil, bir Crown Victoria'ydı. Bir Martin Scorsese filminde gangsterlerin mutlaka Crown Vic diyecekleri bir Crown Victoria.

"Of," dedi kocası uçaktan inmesine yardım ederek elini tutarken. Havanın sıcaklığı ve parlak güneş başını döndürmüştü.

"Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Déjà vu. Sanırım rüyamdan arta kalanlar. Daha önce buraya gelmişiz gibi, öyle bir his."

"Hava değişikliğindendir," dedi kocası ve yanağını öptü. "Haydi, çılgın şamata başlasın."

Arabanın yanına gittiler. Bill, arabayı getiren genç kadına sürücü ehliyetini gösterdi. Kadının uzattığı kâğıdı imzalamadan önce eteği altından görünen bacaklarına kaçamak bir bakış atmıştı. Carol bunu gördü.

Kadın elindekini düşürecek, diye düşündü. İçindeki his öyle kuvvetliydi ki kendini bir lunapark trenine binmiş gibi hissediyordu. Eğlence Diyarı ve Mide Bulantısı Ülkesi arasında bir yerdeydi. *Dosyayı düşürecek ve Bill, "Aman!" diyerek yerden alıp ona geri verecek ama bu arada bacaklarına yakından bakmayı ihmal etmeyecek.*

Ama Hertz'de çalışan kadın elindeki dosyayı düşürmedi. Beyaz bir minibüs onu terminale geri götürmek için geldi. Kadın Bill'e son bir kez gülümsedi -Carol'u tamamen yok saymıştı- ve minibüsün ön kapısını açtı. Basamağa adımını attığı an ayağı kaydı. "Aman!" dedi Bill ve dirseğinden tutarak dengesini bulmasına yardım etti. Kadın ona gülümsedi, Bill onun

bacaklarına son bir kez baktı ve Carol uçaktan indirilmekte olan bagajlarının yanında durdu. *Hey, Meryem...*

"Bayan Shelton?" Yardımcı pilottu. Elinde son çantayı taşıyordu. İçinde Bill'in dizüstü bilgisayarı vardı. Genç pilot endişeli görünüyordu. "İyi misiniz? Yüzünüz çok solgun."

Bill bunu duydu ve bakışlarını beyaz minibüsten ona çevirdi. O da endişeli görünüyordu. Eğer Bill'e karşı bütün hissettikleri ona duyduğu en güçlü hislerden ibaret olsaydı, Clairol saç boyalarının "Sadece bir hayatım var," sloganını hatırlamayacak kadar genç olan o Clairol sarışınını öğrendiğinde onu terk ederdi. Ama ona karşı başka hisleri de vardı. Örneğin sevgi. Hâlâ vardı. Katolik okulu üniformaları içindeki kızların şüphe duymayacağı, köklü, yok olması güç türden bir sevgiydi.

Ayrıca insanları bir arada tutan sadece sevgi değildi. Sırlar ve bu sırları saklamak için ödenen bedeller vardı.

"Carol?" diye sordu Bill. "Bebeğim? İyi misin?"

Bir an için ona hayır demeyi, iyi olmadığını, kendini boğuluyor gibi hissettiğini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçip zorla gülümsedi ve, "Sıcak yüzünden, hepsi bu," dedi. "Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. Arabaya binelim. Klimayı çalıştırınca düzelirim."

Bill onu dirseğinden tuttu *(bahse girerim benim bacaklarıma bakmıyorsundur*, diye düşündü Carol. *Nasıl olsa neye benzediklerini biliyorsun, değil mi?)* ve yaşlı bir bayana yardım eder gibi onu Crown Vic'e doğru yöneltti. Kapı kapanıp soğuk hava yüzüne çarpmaya başladığında kendisini gerçekten de daha iyi hissetmeye başladı.

O his tekrarlanacak olursa Bill'e söyleyeceğim, diye düşündü Carol. *Söylemem gerekecek. Fazla kuvvetli. Bu normal değil.*

Gerçi déjà vu için normal bir olgu denemezdi, kısmen hayal, kısmen kimyasaldı (bunu bir yerde okuduğundan emindi, belki doktora gittiğinde bekleme odasındaki dergilerden birinde görmüştü) kısmen de yeni deneyimin eski bilgi olduğunu düşündürten beyindeki yanlış bir elektrik sinyalinin sonucuydu. Borularda geçici bir sızıntı oluyor, sıcak suyla soğuk su birbirine karışıyordu. Gözlerini kapatıp hissin yok olması için dua etti.

Oh, günahsızca dünyaya gelen Meryem Ana, sana dönecek olan bizler için dua et.

Lütfen (lüt-fenn) okul günlerine dönüş olmasın. Bunun güzel bir tatil olması gerekiyordu, böyle

Floyd, oradaki ne öyle? Oh, kahretsin! Oh, KAHRETSİN!

Floyd da kimdi? Bill'in tanıdığı tek Floyd, bir zamanlar birlikte bir kafeterya işlettikleri ve bir hafta sonu kasadaki parayı çalıp New York'ta kız arkadaşıyla yiyen çocuktu. Carol, Bill'in o çocuktan ne zaman bahsettiğini hatırlamıyordu ama bahsettiğini biliyordu.

Kes şunu, kızım. Bunun sonu yok. Düşünmeyi kes ve bu tuhaflıkları bir kenara bırak.

Ve işe yaradı. Son bir fısıltı oldu *-nedir hikâyen-* ve ondan sonra his onu terk etti. Başarılı bilgisayar program yazarı kocasıyla Captiva Adası'ndaki Palm House'a, kumsallara ve içkilere, hoparlörlerden "Margaritaville" tınılarının duyulduğu tatil beldesine giden Carol Shelton oldu.

Bir marketin önünden geçtiler. Yol kenarında meyve satan yaşlı bir zenci adamın önünden geçtiler, adam ona otuzlu yılların American Movie Channel'da gösterilen filmlerini anımsatmıştı; bol pantolonunun üzerine bir önlük takmış, başında hasır şapka olan bir adamdı. Bill havadan sudan konuşuyor, Carol da yer yer ona katılıyordu. On yaşından on altısına kadar boynundaki Meryem Ana madalyonunu çıkarmayan küçük kızın, Donna Karan tasarımı kıyafetler içindeki bu kadına dönüşmüş olması, Revere'deki izbe apartman dairesindeki o umutsuz çiftin palmiyeler altında, lüks bir araba içinde ilerleyen bu zengin insanlar olması onu biraz şaşırtıyordu ama bunlar gerçekti. Bir keresinde Bill, Revere'deki dairelerine sarhoş gelmiş, Carol ona vurmuş ve gözünün altını kanatmıştı. Bir keresinde de Carol bacakları açık halde bir doktorun muayenehanesinde ilaçların etkisiyle yarı bilinçsiz yatmış ve cehennem korkusu yaşamıştı. *Lanetlendim,* diye düşünmüştü. *Sonsuza dek cehennemde kalacağım ve bir milyon yıl, sonsuzluk saatinde sadece bir an.*

Paralı yol gişesinde durduklarında Carol, *gişedeki adamın alnının sol tarafında çilek şeklinde bir doğum izi var,* diye düşündü. *Kaşıyla birleşiyor.*

Doğum izi yoktu, gişe memuru kırklarının sonunda veya ellilerinin başında görünen kır saçlı, gözlüklü, sıradan biriydi ama o his geri dönmüştü ve Carol düşündüğü şeylerin aslında bildiği şeyler olduğunu anladı. Önce hepsini bilemiyordu ama 41. karayolunun sağ tarafındaki küçük markete yaklaştıkları sırada her şey azgın bir selin önünde sürüklenen yapraklar gibi beynine üşüştü.

Marketin ismi Corson's ve önünde küçük bir kız var, diye düşündü Carol. *Parlak kırmızı bir önlüğü var. Kirli sarı saçları olan bir bebekle oynuyor, sonra bebeği bırakacak ve bir arabanın arkasında duran köpeğe bakmaya gidecek.*

Marketin ismi Corson's değil, Carson's çıktı ama diğer her şey tam düşündüğü gibiydi. Beyaz Crown Vic önünden geçerken küçük kız ciddi bir ifadeyle Carol'a baktı. Taşralı bir kızın yüzüydü. Carol bu kızın zenginlerin geldiği bir tatil yöresinde kirli saçlı bebeğiyle ne aradığını bilmiyordu.

Burada Bill'e daha ne kadar yolumuz kaldığını soruyorum ama bunu yapmayacağım. Çünkü bu döngüden kurtulmalıyım. Buna mecburum.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu. *Oraya giden tek bir yol olduğunu, kaybolamayacağımızı söyleyecek. Sorun çıkmadan Palm House'a varacağımıza söz verecek. Ve bu arada, Floyd kim?*

Bill'in kaşı yükseldi. Ağzının kenarında bir gamze belirdi. "Caddeden Sanibel Adası'na döndükten sonra tek bir yol var," dedi. Carol onu zorlukla duymuştu. İki yıl önce bir hafta sonunu sekreteriyle yatakta geçirerek o güne dek birlikte yaptıkları her şeyi riske atan kocası yol hakkında konuşmaya devam ediyordu. İki yıl önce diğer yüzünü göstermiş, Carol'un annesinin onu uyardığı türde biri olmuştu. Ve daha sonra Bill ona kendine engel olamadığını söylediğinde Carol çığlık çığlığa bağırmak istemişti; *bir keresinde senin için doğacak bebeğimizi öldürdüm! Bunun bede-*

li nedir sence? Karşılığında bana layık gördüğün bu mu? Elli yaşıma geliyorum ve kocamın sekreterinin yatağına atladığını öğreniyorum!

Söyle ona! diye haykırdı içinden bir ses. *Söyle ona arabayı kenara çeksin ve bu döngü kırılsın -bir şeyi değiştirebilirsen her şey değişecek! Bunu yapabilirsin- bacaklarını açıp bebeğini öldürebildiysen bunu da yaparsın!*

Ama hiçbir şey yapamadı ve olayların akışı giderek hızlandı. İki tombul karga, asfalta yapışmış yemeklerinin üzerinden kalktı. Kocası neden öyle dimdik oturduğunu sordu. Bir kramp mı girmişti? Evet, evet, hafif bir kramp. Déjà vu hakkında bir şeyler geveledi ve Crown Vic, Revere Plajı'ndaki o sadist Dodgem arabalar gibi ilerlemeye devam etti. Sağ taraflarında Palmdale Motors belirdi. Ve solda? Yerel tiyatroyla ilgili bir *Yaramaz Marietta* prodüksiyonu.

Hayır, Marietta değil, Meryem. İsa'nın anası Meryem, Tanrı'nın anası Meryem, ellerini kaldırmış...

Carol tüm iradesini kocasına olanları anlatmak için zorladı. Direksiyonun başında oturan onun kocası Bill'di, onu duyabilirdi. Evlilikte sevginin anlamı karşıdakinin kişiyi duyması değil miydi zaten?

Hiçbir şey söyleyemedi. Beyninde büyükannesinin sesini duydu. "Zor günler yaklaşıyor," diyordu. Bir ses, Floyd'a orada ne olduğunu sordu. Sonra, "Oh, kahretsin," dedi. Sonra *haykırdı.* "Oh, kahretsin!"

Arabanın hız göstergesine baktı ama gösterge hızlarını değil, kaç metre yüksekte olduklarını gösteriyordu: beş bindeydiler ve alçalıyorlardı. Bill ona uçakta uyumasının iyi gelmemiş olabileceğini söylüyor, Carol da onaylıyordu.

Bir bungalovdan biraz daha büyük olan pembe bir eve yaklaşıyorlardı. Önünde İkinci Dünya Savaşı'nı konu alan filmleri hatırlatan palmiyeler vardı. Yaprakları arasından makineli tüfeklerini ateşleyerek yaklaşan Learjet'ler görülebili...

Kızgın. Çok sıcak. Elinde tuttuğu dergi bir anda bir meşaleye dönüşüyor. Kutsal Meryem Ana, İsa'nın anası, hey Meryem, nedir hikâyen...

Evin önünden geçtiler. Verandada, sallanan sandalyesinde oturan adam geçişlerini izledi. Çerçevesiz gözlüklerinin camları güneşin altında parladı. Bill'in eli, Carol'un kalçasına uzandı. Üzerindekileri çıkardıktan sonra ince giysilerini giymeden önce bir mola vermekten bahsetti ve Carol, Palın House'a hiçbir zaman varamayacaklarını bilerek bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. O yolda ilerleyecekler, ilerleyeceklerdi. Sonsuza kadar o Crown Vic içinde olacaklardı. Amin.

Bir sonraki tabelada Palın House'a üç kilometre kaldığı yazıyor olacaktı. Onun hemen arkasındakinde ise Merhametli Anamız Hayır Kurumu'nun Florida'daki hastalara yardım ettiği yazıyor olacaktı. Onlara yardım edilecek miydi?

Anlamaya başlamıştı ama artık çok geçti. Gerçeği, sol taraflarında suyun üzerinde batmakta olan tropik güneşin son ışıklarını gördüğü gibi görebiliyordu. Kendi kendine hayatında kaç hata yaptığını ya da bir diğer söyleyişle kaç günah işlediğini sordu. Anne babası ve büyükannesi her hataya günah gözüyle bakardı. Bu madalyon, oğlanların bakacağı yerlerinin arasında dursun. Yıllar sonra sıcak yaz gecelerinden birinde çiçeği burnunda kocasıyla paylaştıkları yatakta sessizce yatmış, vermek zorunda olduğu kararı düşünmüştü. Kararını kocasına yüksek sesle söylememişti çünkü bazı konularda sessiz kalmak gerekirdi.

Başı kaşındı. Elini uzatıp kaşıdı. Siyah kepekler gözlerinin önünde uçuştu. Crown Vic'in hız göstergesi dört bin metrede dondu ve patladı ama Bill bunu fark etmemiş görünüyordu.

Üzerine Grateful Dead çıkartması yapıştırılmış posta kutusunun önünden, yol kenarında önünü koklayarak telaşlı adımlarla yürüyen küçük siyah köpeğin yanından geçtiler. Başı çok kaşınıyordu. Tekrar kaşıdığında küçük, yanık kâğıt parçacıkları gözlerinin önünde uçuştu. Birinin üzerinde Rahibe Teresa'nın resmi vardı.

MERHAMETLİ ANAMIZ HAYIR KURUMU FLORIDA'DAKİ AÇLARA YARDIM EDİYOR... SİZ DE YARDIM EDER MİSİNİZ?

Floyd. Oradaki ne öyle? Oh kahretsin.

Büyük bir şey görebildi ve DELTA yazısını okuyabildi.

"Bill? *Bill?*"

Cevabını açıkça duyabiliyordu ama sesi bir başka evrenden geliyor gibiydi. "Tanrım, hayatım, *saçında* ne var?"

Carol kucağına düşen, üzerinde Rahibe Teresa'nın resmi olan yanık kâğıt parçasını ona, evlendiği adamın yaşlanmış haline, evlendiği sekreter beceren adama, yine de onu yeterince mum yakar, mavi ceketi giyer, ilahileri ezberlerse cennete gideceğini söyleyen insanlardan kurtarmış olan adama gösterdi. Sıcak bir yaz gecesi üst kattaki uyuşturucu satıcıları yine kavga ediyor, Iron Butterfly "In-A-Gadda-Da-Vida"yı dokuz milyonuncu kez söylerken ona sonrasında ne olacağını düşündüğünü sormuştu. Aşağıdan trafik gürültüleri yükselirken Bill onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılmış ve...

Bill'in gözlükleri eriyerek yanaklarına doğru akmıştı. Tek gözü yuvasından fırlamıştı. Ağzı kanlı bir deliğe dönmüştü. Ağaçların arasında bir kuş ötüyordu, bir kuş *çığlık* atıyordu ve Carol da onunla birlikte haykırmaya başladı. Üzerinde Rahibe Teresa'nın olduğu kâğıt parçasını ona doğru tutarak çığlık atıyor, yanaklarının siyaha dönmesini, alnının erimesini, boynunun zehirli bir guatr gibi yarılmasını izliyor, çığlık atıyordu. Bir yerlerde Iron Butterfly "In-A-Gadda-Da-Vida"yı söylüyordu ve Carol çığlık atıyordu.

"Carol?"

Bill'in sesi binlerce kilometre öteden geliyor gibiydi. Carol'a dokunuyordu ama dokunuşunda şehvet değil, endişe vardı.

Gözlerini açtı, Lear 35'in güneş ışıklarıyla sıvanmış kabinine baktı ve bir an için her şeyi anladı, uykudan yeni uyanan birinin rüyasını tüm ayrıntılarıyla hatırlayabilmesi gibiydi. Ona *sonrasında* ne olacağını düşündüğünü sormuştu, o da muhtemelen ne olacağını düşünüyorlarsa onunla *karşılaşacaklarını,* Jerry Lee Lewis müzisyen olduğu için cehenneme gide-

ceğini düşünüyorsa mutlaka oraya gideceğini söylemişti. Cennet, cehennem veya bir başka yer oluşu tamamen kişinin veya o kişiye neye inanacağını öğretenlerin seçimiydi. İnsan aklının son büyük numarası buydu: sonsuzluğu geçireceğiniz yerde sonsuzluğu algılayış şekliniz.

"Carol? İyi misin, bebeğim?" Diğer elinde, okuduğu, kapağında Rahibe Teresa'nın resmi olan *Newsweek* dergisi vardı. AZİZLİK Mİ? yazıyordu kapakta beyaz harflerle.

Çılgınca etrafına bakarken düşünüyordu: *Dört bin metrede olacak. Onlara söylemeliyim. Onları uyarmam gerek.*

Ama hatırladıkları, bu tür durumlarda hep olduğu gibi büyük bir hızla yok oluyordu. Beyninizin erişemediğiniz, ama bir o kadar da yakın bir başka odasına geçiveriyorlardı.

"İniyor muyuz? Ne çabuk?" Kendisini tamamen uyanık hissediyordu ama sesi mahmurdu.

"Çok hızlı değil mi?" dedi kocası hoşnut bir sesle. Sanki jeti o uçurmuştu. "Floyd çok yakında ineceğimizi..."

"Kim?" diye sordu. Uçağın kabini sıcaktı ama Carol'un parmakları buz kesmişti. "Kim?"

"Floyd. Biliyorsun, *pilot.*" Başparmağıyla kokpitin sol kısmını işaret etti. Bulutlara doğru alçalıyorlardı. Uçak sarsılmaya başladı. "Yirmi dakika sonra Fort Myers'a inmiş olacağımızı söylüyor. Yerinden sıçradın, hayatım. Onun öncesinde de inliyordun."

Carol o duyguyu, sadece Fransızca tarif edilebilecek, isminin içinde *vu* veya *vous* geçen o hissi yaşadığını söyleyecekti ama hafiflediğini hissedince tek söylediği, "Bir kâbus gördüm," oldu.

Pilot Floyd'un kemerleri takmaları için uyarı ışıklarını yaktığını belirten sinyal sesi duyuldu. Carol başını çevirdi. Aşağıda bir yerlerde onları bekleyen ve sonsuza dek bekleyecek olan beyaz bir araba vardı. Hertz'den kiralanmış bir gangster arabasıydı. Martin Scorsese filmlerindeki tiplerin muhtemelen Crown Vic diyeceği bir Crown Victoria'ydı. Derginin kapağına, Rahibe Teresa'nın yüzüne baktı ve o an Our Lady of Angels'ın

arka bahçesinde yasak tekerlemeler söyleyerek ip atladığı günleri hatırladı. *Hey Meryem, nedir hikâyen, kurtarsana kıçımı cehennemden.*

Zor günler yaklaşıyor, demişti büyükannesi. Madalyonu Carol'un avucuna bastırıp zincirini parmaklarına dolamıştı. *Zor günler yaklaşıyor.*

Sanırım bu hikâye cehennemle ilgili. Cehennemin, aynı şeyleri defalarca üst üste yapmaya mahkûm olduğunuz bir başka versiyonu. Varoluşçuluk, bebeğim, ne kavram ama; Albert Camus'ye saygılar. Cehennemin diğer insanlar olduğuna dair bir kanı var. Bence cehennem, tekerrür.

1408

Bence her korku/gerilim yazarı, çok popüler olan diri diri gömülme konusunun yanı sıra Oteldeki Hayaletli Oda konusunda da en az bir eser yazmalı. Bu o türde bir hikâyenin bana ait bir versiyonu. Bu hikâyede alışılagelmedik bir şey varsa o da başlarken asla bitirmeye niyetlenmiş olmayışım. İlk üç dört sayfasını On Writing *adlı kitabımın bir parçası olarak yazmış, okuyucuya bir hikâyenin nasıl başlayıp geliştiğini göstermek istemiştim. Ama en büyük amacım, kitapta zırvaladığım temellere elle tutulur örnekler göstermekti. Ama hoş bir şey oldu: hikâye beni baştan çıkardı ve kendimi sonuna kadar yazıyor buldum. İnsanlar çok farklı şeylerden korkabiliyorlar, korku kaynağı kişiden kişiye değişiyor (mesela bazılarının Peru Kocadişi'nden niye korktuğunu hiç anlamıyorum) ama bu hikâye, üzerinde çalışırken beni korkuttu.* Kan ve Duman *isminde bir sesli derlemenin içinde yer aldı ve dinlerken daha da korktum. Ödüm patladı. Ama bu tüyler ürpertici his, otel odalarının doğasında var, sizce de öyle değil mi? Demek istediğim, kim bilir sizden önce o yatakta kaç kişi yattı? Onlardan kaçı hastaydı? Kaçı aklını kaybetmek üzereydi? Kaçı çekmecedeki* İncil'*den son birkaç mısra okuduktan sonra televizyonun yanındaki gardıropta kendini asmayı planlıyordu? Brrr. Yine de odaya girelim, ne dersiniz? İşte anah-*

tarınız... belki de oda numaranızı oluşturan bu dört masum rakamın toplamını gözden kaçırmışsınızdır.

Odanız hemen koridorun sonunda.

I

Mike Enslin, Dolphin Oteli'nin lobisindeki fazla doldurulmuş koltuklardan birinde oturan müdürü Olin'i gördüğünde hâlâ döner kapıdaydı. Onu görünce Mike'ın yüreğine bir ağırlık çöktü. *Belki avukatımla birlikte gelmem gerekirdi,* diye düşündü. Eh, artık çok geçti. Ve Olin'in 1408 numaralı odayla arasına birkaç engel daha koymaya çalışması o kadar da kötü olmayacaktı; kullanabileceği bir şey çıkabilirdi.

Mike döner kapıdan çıkarken Olin şişman elini uzatmış, ona doğru yürüyordu. The Dolphin, Beşinci Sokak'ın köşesini döndükten sonra, Altmış Birinci Sokak üzerindeydi. Küçük ama şık bir oteldi. Küçük çantasını diğer eline alıp Olin'in eline uzandığı sırada Mike'ın yanından şık giysilere bürünmüş bir çift geçti. Kadın sarışındı ve elbette siyah giymişti ve parfümünün hafif, çiçek kokusu New York'un bir özeti gibiydi. Asma kattaki barda biri, bu özeti belirginleştirmek istercesine "Night and Day"i çalıyordu.

"Bay Enslin. İyi akşamlar."

"Bay Olin. Bir sorun mu var?"

Olin acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bir an için yardım ararcasına küçük, şık döşenmiş lobiye baktı. Kapıcının durduğu bölümde bir adam karısıyla tiyatro biletleri hakkında tartışıyor, kapıcı da onları yüzünde küçük, sabırlı bir gülümsemeyle izliyordu. Resepsiyonda, üzeri sadece Business Class'ta uzun saatler uçtuğu için kırışmış olabilecek bir adam, üzerinde çok şık bir siyah giysi olan görevli kadınla yaptırdığı rezervasyonu tartışıyordu. Dolphin Oteli'nde işler her zamanki gibi devam ediyordu.

Yazarın pençeleri arasına düşmüş olan Olin haricinde herkese yardım edebilecek birileri bulunabilirdi.

"Bay Olin?" diye tekrarladı Mike.

"Bay Enslin... sizinle bir dakikalığına ofisimde görüşebilir miyim?"

Şey, neden olmasın? 1408 numaralı odayla ilgili bölüme bir katkısı olabilir, okuyucuların açlık duyduğu uğursuzluk duygusunu arttırabilirdi ve hepsi bu da değildi. Tüm ipuçlarına rağmen Mike Enslin o ana kadar bundan emin olamamıştı ama artık biliyordu. Olin, 1408 numaralı odadan ve orada o gece Mike'ın başına gelebileceklerden gerçekten korkuyordu.

"Elbette, Bay Olin."

İyi ev sahibi Olin, Mike'ın küçük çantasını almak için uzandı. "İzin verin."

"Sorun değil," dedi Mike. "İçinde yedek giysiler ve bir diş fırçasından başka bir şey yok."

"Emin misiniz?"

"Evet," dedi Mike. "Şans getiren Hawaii gömleğim de üzerimde." Gülümsedi. "Hayaletleri def edici gömleğim."

Olin gülümsemesine karşılık vermedi. Onun yerine hafifçe içini çekti. Koyu renk takım elbisesi, düzgün kravatıyla biraz topluca bir adamdı. "Çok iyi, Bay Enslin. Lütfen beni takip edin."

Otel müdürü lobide huzursuz, neredeyse yenilmiş görünüyordu. Duvarlarında otelin resimleri bulunan (Dolphin 1910'da açılmıştı-Mike gerekli araştırmayı yapmıştı) ofisine girdiğindeyse kendine güvenini tekrar kazanmış gibiydi. Yerde bir İran halısı vardı. İki abajurdan yumuşak bir aydınlık yayılıyordu. Çalışma masasının üzerinde baklava biçiminde yeşil bir gölgeliği olan bir masa lambası vardı. Puro kutusunun yanında duruyordu. Onun yanındaysa Mike Enslin'in son üç kitabı vardı. Elbette karton kapaklıydılar, ciltli olarak basılmamışlardı. *Anlaşılan ev sahibim de boş durmayıp kendi çapında biraz araştırma yapmış,* diye düşündü Mike.

Çalışma masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. Olin'in masanın gerisine geçeceğini sanıyordu ama otel müdürü onu şaşırttı ve yan tarafındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarak puro kutusuna uzandı.

"Puro alır mısınız, Bay Enslin?"

"Hayır, teşekkürler. Sigara içmem."

Olin'in bakışları, Mike'ın sağ kulağının arkasındaki sigaraya yöneldi, kulağının çıkıntısına, eski zaman gazetecilerinin şapkalarının bandına yerleştirdikleri gibi konmuştu. Sigara artık öylesine bir parçası olmuştu ki Mike bir an için Olin'in nereye baktığını gerçekten anlamadı. Sonra güldü, sigarayı alıp kendi de baktı ve tekrar Olin'e döndü.

"Dokuz yıldır bir tane bile içmedim," dedi. "Kardeşim akciğer kanserinden öldü. Onun ölümünün ardından sigarayı bıraktım. Kulağımın arkasındaki sigaraysa..." Omuz silkti. "Sanırım orada oluşunun sebebi biraz duygusal, biraz da batıl inanç. Hawaii gömleği gibi. Ya da insanların evlerinin veya ofislerinin duvarlarında bazen görebileceğiniz, üzerindeki camda ACİL DURUM HALİNDE CAMI KIRINIZ yazan ve içinde bir sigara olan küçük kutucuklar gibi. 1408'de sigara içilebiliyor mu, Bay Olin? Nükleer savaş çıkarsa falan diye soruyorum?"

"Aslında içilebiliyor."

"O halde," dedi Mike içtenlikle. "Bu gece endişelenecek konulardan biri eksildi demektir."

Bay Olin tekrar iç çekti ama bu seferki, lobideki gibi çok kederli değildi. Evet, ofis yüzünden olmalı, diye düşündü Mike. *Olin*'in ofisi, özel alanı. O gün öğleden sonra avukatı Robertson ile geldiklerinde de Olin ofisinde daha soğukkanlı görünmüştü. Ve neden olmasın? Kendini özel alanında güçlü hissetmeyecekti de nerede hissedecekti? Olin'in ofisinde güzel resimler, yerde güzel bir halı ve masasında güzel bir puro kutusu vardı. Şüphesiz 1910'dan beri burada pek çok müdür görev almıştı; kendine has bir yönden bu otel de en az omuzları açık siyah gece elbisesi giymiş çiçek kokulu parfümü olan o sarışın kadar New York'tu.

"Sizi bu işten vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Vazgeçirebileceğinizi hiç sanmıyorum," dedi Mike sigarayı tekrar kulağının arkasına koyarken. Saçını şapka takan eski zaman gazetecileri gibi Vitalis veya Wildroot ile yağlamazdı ama yine de iç çamaşırlarını olduğu gibi sigarayı da her gün değiştirir, yenisini koyardı. Kulakların arkası terler; gün sonunda içilmemiş sigarayı tuvalete atıp sifonu çekmeden önce incelediğinde üzerinde açık sarı-turuncu ter lekeleri olduğunu görürdü. Bu, sigarayı yakma isteğini arttırmazdı. Yirmi yıl boyunca içmişti -günde bir buçuk, bazen iki paket- ama artık o günleri ardında bırakmıştı. *Neden* yaptığı daha iyi bir soruydu aslında.

Olin masanın üzerindeki kitapları aldı. "Tüm kalbimle fikrinizi değiştirmenizi umuyorum," dedi.

Mike, çantasının fermuvarlı yan gözünden küçük bir Sony kayıt cihazı çıkardı. "Konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası var mı, Bay Olin?"

Olin elini aldırmazca salladı. Mike KAYIT düğmesine bastı ve teybin kırmızı ışığı yandı. Makaralar dönmeye başladı.

Bu arada Olin yavaşça kitapların sayfalarını karıştırıyor, başlıkları okuyordu. Kitaplarından birini bir başkasının elinde gördüğü her seferde olduğu gibi Mike Enslin tuhaf bir duygu karışımı hissetti: gurur, huzursuzluk, şaşkınlık, meydan okuma ve utanç. Kitaplarından utanması için bir sebep yoktu, son beş yıldır geçimini sağlamasını sağlamışlardı ve kazancını bir ürün sunucuyla paylaşmak zorunda kalmamıştı ("kitap fahişeleri" diyordu menajeri onlar için, belki biraz da kıskançlıkla) çünkü bu fikri o yaratmıştı. Gerçi ilk kitap o kadar iyi sattıktan sonra fikri bir geri zekâlı bile görebilirdi. *Frankenstein'*dan sonra gelen *Frankenstein'ın Gelini* olmayacaktı da ne olacaktı?

Yine de Iowa'ya gitmiş, Jane Smiley ile birlikte çalışmıştı. Bir keresinde Stanley Elkin ile bir panele katılmıştı. Otel müdürü başlıkları yüksek sesle okumaya başladığında kaydı başlatmamış olmayı diledi. Daha sonra Olin'in ölçülü ses tonunu dinleyecek ve sesinde bir küçük görme tınısı duyduğunu hayal edecekti. Farkında olmadan kulağının arkasındaki sigaraya dokundu.

"*Hayaletli On Evde On Gece,*" diye okudu Olin yüksek sesle. "*Hayaletli On Mezarlıkta On Gece. Hayaletli On Şatoda On Gece.*" Mike'a yü-

zünde hafif bir gülümsemeyle baktı. "Bunun için İskoçya'ya gitmiştiniz. Ve tabii Vienna Woods'a. Ve hepsi de vergiden düşülüyordu, değil mi? Ne de olsa sizin işiniz hayaletli yerler."

"Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Bu konularda hassassınız, değil mi?" diye sordu Olin.

"Hassas evet. Zayıf, hayır. Kitaplarımı eleştirerek beni otelinizden uzaklaştırabileceğinizi sanıyorsanız..."

"Hayır, öyle bir şey söz konusu değil. Sadece merak ettim. İki gün önce bu taleple bize geldiğinizde Marcel'i -kapı görevlisi- gönderip kitaplarınızı aldırmıştım."

"Bay Robertson'ı duydunuz; New York Eyaleti yasaları -ve iki federal insan hakları yasası- ben belirli bir odayı istiyorsam ve o oda boşsa odayı bana tahsis etmenizi emrediyor. Ve 1408 boş. 1408 bugünlerde *hep* boş."

Ama Bay Olin'in dikkatini Mike'ın yazdığı son üç kitaptan -hepsi de *New York Times*'ın en çok satan kitaplar listesine girmişti- almak şimdilik mümkün olmayacak gibiydi. Üçüncü kez sayfalara göz gezdirdi. Masanın üzerindeki lambanın yumuşak ışığı, kitapların parlak kapaklarından yansıyordu. Kapaklarda mor renk ağırlıktaydı. Mike'a söylenene göre mor renk, korku kitaplarının satışını çok arttırıyordu.

"Bugün akşamüstüne dek kitaplarınıza göz atacak fırsatım olmadı," dedi Olin. "Oldukça meşguldüm. The Dolphin, New York standartlarına göre küçük olabilir ama yüzde doksan doluluk kapasitesiyle çalışıyoruz ve kapıdan giren hemen her müşteri bir sorunu çıkarıyor."

"Benim gibi."

Olin hafifçe gülümsedi. "Sizin sorununuzun biraz özel olduğunu belirtmeliyim, Bay Enslin. Bay Robertson, siz ve bütün o tehditleriniz."

Mike yine kendini saldırıya uğramış gibi hissetti. Olin'i hiç tehdit etmemişti ama Robertson'ın varlığı bir tehdit olarak düşünülebilirdi. Ve anahtarla açılmayı reddeden paslı bir kilidi demir çubukla açmak gerektiği gibi bu konuda da bir avukat kullanmak zorunda kalmıştı.

Ama kilit sana ait değil, dedi içinden bir ses ama eyalet ve ülke yasaları farklı bir şey söylüyordu. Yasalar, Dolphin Oteli'nin 1408 numaralı

odasını istiyorsa ve ondan önce başka isteyen olmamışsa odanın ona tahsis edilmesini emrediyordu.

Olin'in yüzünde hâlâ o hafif gülümseme olduğu halde kendisini izlediğini fark etti. Mike'ın içsel diyaloğunu kelimesi kelimesine takip ediyor gibiydi. Rahatsız edici bir histi ve Mike bu görüşmenin onu iyiden iyiye huzursuz ettiğini fark etti. Sanki teyp kayda başladığından beri savunmadaydı oysa genellikle kayıt, karşıdakini sindirirdi.

"Bir yere varmaya çalışıyorsanız sanırım bir iki viraj önce sizi kaybettim, Bay Olin. Uzun bir gün geçirdim. Eğer 1408 numaralı oda üzerindeki tartışmanız sona erdiyse yukarı çıkıp..."

"Birini okudum... şey, onlara ne diyorsunuz? Hikâyeler mi?"

Mike onlara fatura -ödeme- araçları diyordu ama bunu kayıt devam ederken söylemeye niyetli değildi. Kendi teybi olsa bile.

"Hikâye," dedi Olin sonunda bir karara vararak. "Her kitaptan bir hikâye okudum. *Hayaletli Evler* kitabınızdan Kansas'taki Rilsby eviyle ilgili olanı okudum..."

"Ah, evet. Balta cinayetleri." Eugene Rilsby'nin ailesinden altı kişiyi baltayla doğrayıp kaçan kişi hiçbir zaman yakalanamamıştı.

"Evet, balta cinayetleri. Ve Alaska'da intihar etmiş iki sevgilinin -insanların Sitka civarında gördüklerini iddia ettikleri çift- mezarlarının üzerinde kamp yaptığınız geceyi ve Gartsby Kalesi'nde kaldığınız geceyi okudum. Sonuncusu çok eğlendiriciydi. Şaşırdığımı söylemeliyim."

Mike kulağını açmış, adamın sesinde *On Gece* kitapları hakkında bir küçük görme tınısı yakalamaya çalışıyordu ve bazen Olin'in sesinde olmadığı halde duyduğundan şüphesi yoktu -içten içe yanlış yolda olduğunu bilen bir yazardan daha paranoyak hiç kimse olamayacağını keşfetmişti- ama gerçekte Olin'in sesinde öyle bir şey olduğuna inanmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım." Mini teybine kaçamak bir bakış attı. Genellikle kırmızı ışığı bir göz gibi diğer adamın üzerinde olur, yanlış bir şey söylememesi için onu adeta uyarırdı. Şimdi o gözü kendi üzerinde hissediyordu.

"Oh, evet, iltifat anlamında söylemiştim." Olin kitapların üzerine hafifçe vurdu. "Bunları okuyup bitirmeye niyetliyim... ama içerikleri için de-

ğil. Benim asıl beğendiğim, yazım tarzınız. Gartsby Kalesi'ndeki pek doğaüstü sayılmayacak deneyimlerinizi okurken kendimi gülmekten alamadım ve buna çok şaşırdım. Ayrıca ummadığım kadar iyi olduğunuzu da söylemeliyim. Bu da beni şaşırttı. Çok *kurnazca.* Ben daha kalitesiz bir yazı ve daha çok şiddet bekliyordum."

Mike, bir sonraki için kendini tüm iradesiyle hazırladı. '*Senin gibi tatlı bir kız burada ne arıyor*'un Olin versiyonu gelecekti muhtemelen. Medeni müdür, gece dışarı çıkarken siyah şık elbiseler giyen sarışın kadınların ev sahibi, otelin barında "Night and Day" gibi eski şarkıları çalacak, smokin giymiş, emekli, kara kuru müzisyenleri işe alan adam. Olin büyük ihtimalle geceleri uyumadan önce Proust okuyordu.

"Ama bu kitaplar aynı zamanda rahatsız edici. Onları biraz karıştırmış olmasaydım bu akşam sizi beklemezdim. Elinde evrak çantasıyla o avukatı gördüğüm an o lanet olası odada kalmaya kararlı olduğunuzu ve söyleyeceğim hiçbir şeyin sizi vazgeçiremeyeceğini anlamıştım. Ama kitaplar..."

Mike uzanıp kaydı durdurdu, o küçük kırmızı göz yüzünden diken üstünde gibiydi. "Neden ısrar ettiğimi mi merak ediyorsunuz? Olay bu mu?"

"Para için yaptığınızı tahmin ediyorum," dedi Olin yumuşak bir sesle.

Mike yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Hayır, bu görüşme hiç umduğu gibi gitmiyordu; daha önce bir konuşmanın ortasında kaydı durdurduğu olmamıştı. Ama Olin göründüğü gibi değildi. *Beni elleriyle bu tuzağa çekti,* diye düşündü Mike. *O temiz, manikürlü, küçük otel müdürü elleriyle.*

"Beni endişelendiren -daha doğrusu *korkutan-* o kitapları, zeki, bir o kadar da yetenekli ama yazdıklarının *tek kelimesine* bile inanmayan bir adamın yazmış olmasıydı."

Bu tam doğru sayılmaz, diye düşündü Mike. Yazdığı eserlerden iki düzineye yakınını inanarak yazmış, hatta birkaçı basılmıştı. New York'taki ilk on sekiz ayında, *The Village Voice*'te çalışıp açlık sınırında yaşadığı sıralarda inandığı şiirler yazmıştı. Ama Eugene Rilsby'nin başsız hayaletinin ay ışığında, Kansas'ta ıssız bir çiftlik evinde dolaştığına inanıyor muydu? Hayır. Bütün geceyi o çiftlik evinde, mutfağın kirli zemini üzerinde geçirmişti ve gördüğü en korkunç şey, duvar dibinde koşturan iki fareydi. Vlad Tepes'in

hâlâ görüldüğü iddia edilen yıkıntı Transilvanya şatosunda sıcak bir yaz gecesi geçirmiş, karşılaştığı vampirler bir sivrisinek sürüsünden ibaret olmuştu. Seri katil Jeffrey Dahmer'ın mezarının başında kamp yaptığı gece kanla kaplı biri, sabahın ikisinde bir bıçağı savurarak karşısına çıkmıştı ama arkadaşlarının kıkırdamaları onu ele vermişti ve zaten Mike Enslin bunu o kadar da etkileyici bulmamıştı; elinde plastik bir bıçak sallayan genç bir hayaleti gördüğünde tanırdı. Ama bunların hiçbirini Olin'e söylemeyecekti. Göze alamaya...

Ama *yapabilirdi.* Mini teybi ortadan kaldırdı (en baştan açmanın bir hata olduğunu artık biliyordu) ve kayıt dışı görüşmeleri başladı. Ayrıca Olin'i tuhaf bir şekilde takdir etmeye başlamıştı. Ve birini takdir ediyorsa ona doğruyu söylemek isterdi.

"Hayır," dedi. "Cinlere, hayaletlere ve uzun bacaklı canavarlara inanmıyorum. Gerçek hayatta böyle şeylerin olmaması da çok iyi çünkü oldukları takdirde hiçbir iyi Tanrı'nın bizi onlardan koruyabileceğini sanmıyorum. Benim inandığım bu ama baştan beri açık fikirli oldum. Mount Hope Mezarlığı'ndaki Havlayan Hayalet konusunda araştırma yapmakla Pulitzer Ödülü'nü asla kazanamayacağımı biliyorum ama hayaleti görseydim bunu dürüstçe yazardım."

Olin bir şey söyledi ama öyle alçak sesle söylemişti ki Mike anlayamadı.

"Anlayamadım?"

"Hayır, dedim." Olin neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Mike iç geçirdi. Olin yalan söylediğini düşünüyordu. İş bu noktaya vardığında geriye iki seçenek kalıyordu; ya yumruklar konuşacak ya da tartışmadan tamamen çekilecekti. "Neden bu konuyu bir başka güne bırakmıyoruz, Bay Olin? Odaya çıkıp dişlerimi fırçalayacağım. Belki de banyo aynasında Kevin O'Malley'nin arkamda boşluktan var olduğunu görürüm."

Mike yerinden kalkmak üzere doğrulmuştu ki Olin manikürlü ellerinden birini uzatarak onu durdurdu. "Yalan söylüyorsunuz demiyorum, Bay Enslin," dedi. "Ama *inanmıyorsunuz.* Hayaletler, onlara inanmayanlara çok nadir görünürler ve göründüklerinde de nadiren fark edilirler.

Eugene Rilsby kesik başını bir bovling topu gibi evin içinde yuvarlamış olabilir ve siz hiçbir şey duymamış olabilirsiniz!"

Mike ayağa kalktı, sonra çantasını almak için eğildi. "Bu durumda 1408 numaralı oda için herhangi bir endişe duymama gerek yok, değil mi?"

"Ama duyacaksınız," dedi Olin. "Duyacaksınız. Çünkü 1408'de hayalet yok. Hiçbir zaman da olmadı. Orada bir şey var -kendim hissettim- ama ruhsal bir varlık değil. Terk edilmiş bir evde veya eski bir şatoda inançsızlığınız sizi koruyabilir ama 1408'de sizi daha da zayıflatacaktır. Yapmayın, Bay Enslin. Bu akşam sizi bu yüzden bekledim; yapmamanız için *yalvarmak* için. Orada olmaması gerekenler listesinde bu neşeli, maceralı gerçek hayalet hikâyelerini yazan kişi başı çekiyor."

Mike bu söylenenleri hem duyuyor, hem duymuyordu. *Bir de kaydı kestin!* diye köpürüyordu içinden. *Önce beni utandırıp teybi kapatmama sebep oluyor, sonra beni göklere çıkarıyor! Kahretsin. Bu cümlesini yine de kullanacağım. Hoşuna gitmezse buyursun beni mahkemeye versin.*

Bir an önce yukarı çıkmak istiyordu. Bunun tek sebebi bir otel odası köşesinde geçireceği uzun geceye başlayıp işini bir an önce bitirmek değildi. Olin'in az önce söylediklerini hafızasında hâlâ tazeyken kâğıda dökmek de istiyordu.

"Bir içki alın, Bay Enslin."

"Hayır, ben gerçekten..."

Olin elini cebine sokarak pirinç bir tokmağa takılı bir anahtar çıkardı. Pirinç tokmağı eski ve yıpranmış görünüyordu. Üzerindeki kabartma rakamlar, **1408** numaralı odanın anahtarı olduğunu gösteriyordu. "Lütfen," dedi Olin. "Bana bir iyilik yapın, zamanınızdan on dakika daha ayırın -bir kadeh viski içmeye yetecek kadar- ve ben de size odanın anahtarını vereyim. Sizi vazgeçirmek için neredeyse her şeyi yapabilirdim ama kaçınılmazı gördüğümde anladığıma inanırım."

"Burada hâlâ orijinal anahtarları mı kullanıyorsunuz?" diye sordu Mike. "Bu hoş bir ayrıntı."

"The Dolphin 1979 yılında müdür olarak çalışmaya başladığım zaman manyetik kart uygulamasına geçti, Bay Enslin. 1408, buradaki kapısı hâlâ anahtarla açılan tek oda. Kapıya manyetik bir kilit takmaya gerek

yoktu çünkü oda kullanılmıyor; en son bir konuk para ödeyip orada kaldığında yıl 1978'di."

"Yapmayın yahu!" Mike tekrar oturdu ve teybini çıkardı. KAYIT düğmesine bastı ve, "Otel müdürü Olin'in söylediğine göre yirmi yıldır odada hiçbir konuk kalmamış."

"1408'e bir manyetik kilit takmaya gerek olmaması isabet oldu çünkü takılsaydı çalışmayacağından kesinlikle eminim. Dijital kol saatleri 1408' de çalışmıyor. Bazen geriye gidiyorlar, bazen rakamlar tamamen kayboluyor, saatin kaç olduğunu görmek mümkün olmuyor. 1408'de olmaz. Bu, portatif hesap makineleri ve cep telefonları için de geçerli. Üzerinizde bir çağrı cihazı varsa kapatmanızı öneririm, Bay Enslin. Çünkü 1408 numaralı odaya girdiğinizde kendi kendine ötmeye başlayacaktır." Duraksadı. "Ve kapatmak da garantili bir çözüm olmayabilir zira kendi kendine tekrar açılabilir. En güvenli yöntem pillerini çıkarmak." Düğmeleri hiç incelemeden uzanıp STOP düğmesine bastı. Benzer bir modelini kullanıyor olmalıydı. "Aslında, Bay Enslin, tek emin yol, o lanet olası odadan uzak durmanız."

"Bunu yapamam," dedi Mike teybi alıp tekrar kaldırırken. "Ama şu içkiyi alabilirim."

Olin Beşinci Sokak'ın yüzyılın başındaki halini resmeden bir yağlıboya tablonun altındaki meşe barda içkileri hazırlarken Mike ona odada 1978'den beri kalan olmadıysa elektronik cihazların çalışmadığını nereden bildiklerini sordu.

"Size 1978'den beri odaya hiç kimsenin adım atmadığı izlenimi vermek istememiştim," diye karşılık verdi Olin. "Öncelikle, odayı ayda bir havalandıran kat görevlileri var. Yaptıkları..."

Dört aydır *Hayaletli On Otel Odası* kitabı üzerinde çalışmakta olan Mike, "Biliyorum," dedi. Görevliler pencereleri açıyor, tozları alıyor, klozetteki suyu maviye dönüştüren malzemeden ekliyor ve havluları değiştiriyorlardı. Muhtemelen çarşafları havalandırma sırasında değiştirmiyorlardı. Mike uyku tulumunu getirmediğine bir an için pişman oldu.

Ellerinde kadehlerle İran halısı üzerinde ona doğru yürüyen Olin, düşüncelerini yüzünden okumuş gibiydi. "Çarşaflar bu öğleden sonra değiştirildi, Bay Enslin."

"Neden resmiyeti bırakıp bana Mike demiyorsunuz?"

"O şekilde rahat olabileceğimi sanmıyorum," dedi Olin ona içkisini uzatarak. "Sağlığınıza içiyorum."

"Ve size." Mike kadehini onunkiyle tokuşturmak için kaldırdı ama Olin kadehini geri çekti.

"Hayır, Bay Enslin, size, ısrar ediyorum. Bu akşam ikimiz de sizin sağlığınıza içmeliyiz. İhtiyacınız olacak."

Mike içini çekerek kadehini onunkine vurdu ve, "Bana," dedi. "Bir korku filmine çok yakışırdınız, Bay Olin. Yeni evli genç çifti Kıyamet Şatosu'ndan uzaklaştırmak için uyaran gizemli kâhya rolünde gayet başarılı olurdunuz."

Olin oturdu. "Tanrı'ya şükür o rolü şimdiye kadar pek sık oynamam gerekmedi. 1408, doğaüstü yerler ve psişik yoğun noktalarla ilgili internet sitelerinin listesinde yer almıyor..."

Bu, kitabım basıldıktan sonra değişecek, diye düşündü Mike içkisini yudumlarken.

"...ve Dolphin Oteli, hayalet turları düzenleyenlerin programındaki duraklardan biri değil. Ama Sherry-Netherland, Plaza ve Park Lane'e uğruyorlar. 1408'i elimizden geldiğince gizli tutmaya gayret ettik.. ama elbette şanslı ve kararlı araştırmacıların burayı keşfetmesi bir yerde kaçınılmaz."

Mike hafifçe gülümsedi.

"Veronique çarşafları değiştirdi," dedi Olin. "Ona eşlik ettim. Kendinizi şanslı saymalısınız, Bay Enslin; çarşafınızı kraliyet ailesine mensup biri değiştirmiş gibi bir durum bu. Veronique ve kız kardeşi Dolphin'e 1971 veya '72'de temizlik görevlisi olarak gelmişler. Vee -biz onu böyle çağırıyoruz- Dolphin Oteli'nin en eski elemanıdır. İşe benden altı yıl önce başlamış. Bu süre içinde Housekeeping Şefliği'ne yükseldi. Sanırım en son altı yıl önce çarşaf değiştirmişti. Ama 1992'ye kadar 1408'in havalandırılması işlemini hep o ve kız kardeşi yaptı. Veronique ve Celeste ikizdi

ve aralarındaki bağ... nasıl desem? Onları kısa dönemler için koruyabilen bir çeşit *kalkan* olmuştu. Odayı havalandırmak için bu süre yetiyordu."

"Şu Veronique'in kız kardeşinin o odada öldüğünü söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır," dedi Olin. "Sağlık sorunları yüzünden 1988'de işi bırakmak zorunda kaldı. Ama giderek kötüleşen ruhsal ve fiziksel durumunda 1408'in rolü olduğu ihtimalini göz ardı edemem."

"Umarım arada kurduğunuz bu bağlantıyı saçma bulduğumu söylersem kırılmazsınız, Bay Olin."

Olin güldü. "Yaptığınız iş düşünüldüğünde bu çok katı bir bakış açısı."

"Bunu okurlarıma borçluyum," dedi Mike donukça.

"Sanırım 1408'i olduğu gibi bıraksaydım da olurdu," dedi otel müdürü düşünceli bir ifadeyle. "Kapısı kilitli, ışıkları sönük, halının renginin solmasını engellemek için perdeleri kapalı tutabilirdim.. ama içerideki havanın bir çatı katında oldu gibi bayatlaması düşüncesine katlanamıyorum. Tozun her yeri kaplamasını istemiyorum. Sizce bu aşırı titiz veya takıntılı biri olduğumu mu gösterir?"

"Sadece bir otel müdürü olduğunuzu gösterir."

"Sanırım öyle. Her neyse, Vee ve Cee odayı havalandırırdı -çok hızlı bir şekilde- ve sonra Cee emekliye ayrıldı, Vee de terfi etti. Odayı havalandırmaları için diğerlerini görevlendirdim. Daima birbiriyle iyi geçinen çiftleri seçiyordum..."

"Aralarındaki bağın gulyabanilere karşı onları koruyacağını umarak mı?"

"Evet, aynen öyle. Ve 1408'deki gulyabanilerle istediğiniz kadar dalga geçebilirsiniz, Bay Enslin ama içerdeki her neyse, odaya girer girmez onu hissedeceğinizden eminim. İçerideki şey hiç de utangaç değil.

"Birçok kez -yapabildiğim kadar- onları denetlemek için görevlilerle birlikte odaya girdim." Duraksadı ve neredeyse isteksizce ekledi. "Kötü bir şey olduğu takdirde onları dışarı çıkarabilmeyi umuyordum sanırım. Hiçbir şey olmadı. Birkaçı ağlama krizine girdi, biri de gülme krizine -kontrolsüzce gülen birinin ağlayan birinden çok daha korkunç olabileceğini düşünemezdim ama öyle- ve birkaçı da bayıldı. Bununla birlikte kor-

kunç bir şey olmadı. Burada olduğum yıllar boyunca odaya girdiğim zamanlarda birkaç küçük, ilkel deney yapma fırsatım oldu -çağrı cihazları, cep telefonları gibi- ama korkunç bir şeye tanık olmadım. Tanrı'ya şükür." Tekrar duraksadı. Sonra tuhaf bir sesle ekledi. "İçlerinden biri kör oldu."

"*Ne?*"

"Kör oldu. İsmi Rommie Van Gelder'dı. Televizyonun tozunu alırken aniden çığlık atmaya başladı. Ona nesi olduğunu sordum. Elindeki toz bezini bıraktı, ellerini gözlerinin üzerine kapadı ve kör olduğunu haykırdı.. tek görebildiği korkunç renklerdi. Onu odadan çıkarır çıkarmaz renkler kayboldu, asansöre vardığımızdaysa tekrar görebilmeye başlamıştı."

"Tüm bunları sadece beni korkutmak için anlatıyorsunuz, değil mi, Bay Olin? Beni korkutup kaçırmak için."

"Hayır. Odanın ilk konuğunun intihar etmesiyle başlayan tarihçesini biliyorsunuz."

Mike biliyordu. Bir dikiş makinesi satıcısı olan Kevin O'Malley 13 Ekim 1910'da pencereden atlayıp ardında yaslı bir eş ve yedi çocuk bırakmıştı.

"O odanın penceresinden beş adam ve bir kadın atladı, Bay Enslin. Üç kadın ve bir adam avuç dolusu hap içtiler. İkisi yatakta, ikisi banyoda, biri küvette ve biri de klozetin üzerinde oturur halde bulundu. 1970'te bir adam gardıropta kendini astı..."

"Henry Storkin," dedi Mike. "O muhtemelen bir kazaydı... erotik asfeksi."

"Belki. Ayrıca bileklerini kesen ve kan kaybından ölmek üzereyken cinsel organını da kesen Randolph Hyde da var. *O* erotik asfeksi değildi. Söylemek istediğim, Bay Enslin, altmış sekiz yılda on iki intihar vakası sizi caydırmadıysa odayı havalandıran birkaç kat görevlisinin yutkunmalarının ve kalp çarpıntılarının işe yarayacağından şüpheliyim."

Yutkunmalar ve kalp çarpıntıları, bu güzel, diye düşündü Mike ve bunu çalarak kitabında kullanıp kullanamayacağını merak etti.

"1408'i havalandıran çiftlerin pek azı oraya geri dönmeye razı oldu," dedi Olin ve içkisini bir yudumda bitirdi.

"Fransız ikizler hariç."

"Evet, Vee ve Cee hariç, doğru." Olin başını salladı.

Kat görevlileri ve... Olin ne demişti? Yutkunmaları ve kalp çarpıntıları Mike'ın pek umurunda değildi. Olin, Mike'ın varlıklarının değil, önemlerinin farkında olmadığını ima edercesine intiharlardan bahsedince biraz huzursuz olmuştu. Ama bu söylediklerinin gerçekten bir önemi yoktu. hem Abraham Lincoln'ün hem de John Kennedy'nin yardımcılarının ismi Johnson'dı; Lincoln ismi de Kennedy ismi de yedi harften oluşuyordu; ikisi de sonu 60'la biten yıllarda seçilmişti. Tüm bu tesadüfler neyi kanıtlıyordu? Hiçbir lanet olası şeyi.

"İntiharlar kitabımda harika bir bölüm oluşturacak," dedi Mike. "Ama teyp kapalıyken söyleyeyim, istatistikçi bir kaynağımın söylediğine göre bu sayı katlanılabilir bir miktar."

"Charles Dickens buna 'patates etkisi' diyor."

"Anlamadım?" dedi Mike.

"Jacob Marley'nin hayaleti Scrooge ile ilk konuştuğunda Scrooge ona bir hardal damlası veya az pişmiş bir parça patatesten başka bir şey olamayacağını söyler."

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi Mike soğukça.

"Kesinlikle hayır, Bay Enslin. Lütfen beni iyi dinleyin. Vee'nin kız kardeşi Celeste bir kalp krizi geçirip öldü. O sırada Alzheimer'ın orta aşamasındaydı. Bu hastalık çok genç yaşında başladı."

"Ama söylediğinize göre kız kardeşi iyi ve sağlığında bir sorun yok. Aslında tam bir Amerikan başarı hikâyesi. Görünüşünüze bakılırsa siz de öylesiniz, Bay Olin. 1408 numaralı odaya kaç kez girip çıktınız? Yüz? İki yüz?"

"Çok kısa zaman dilimleri için," dedi Olin. "Zehirli gazla dolu bir odaya girmek gibi. Nefesinizi tutabildiğiniz sürece sorun yok. Bu benzetmeyi beğenmediğinizi görüyorum. Muhtemelen aptalca olduğunu düşünüyorsunuz. Ama bence çok yerinde bir benzetme."

Parmaklarını çenesinin altında birbirlerine geçirdi.

"Ayrıca o odada yaşayan her ne ise insanların ona karşı tepkisinin hızının ve şiddetinin kişiden kişiye değişme olasılığı da var. Tıpkı bazı dal-

gıçların vurgun yemeye diğerlerinden daha meyilli olmaları gibi. Dolphin'in bir yüzyıla yaklaşan aktif hayatında çalışanlar 1408'in zehirli bir oda olduğuna iyice inanmaya başladı. Otelin tarihinin bir parçası oldu, Bay Enslin. Ama kimse bundan bahsetmez. On dördüncü katın, birçok otelde olduğu gibi aslında on üçüncü kat olduğunu bilip bundan da bahsetmemeleri gibi. O odayla ilgili tüm gerçekler bir araya toplanıp kâğıda dökülseydi ortaya inanılmaz ama okuyucularınızın beğenmeyebileceği, rahatsız edici bir hikâye çıkar.

"Sanırım New York'taki her otelde intihar vakaları görülmüştür ama *tek bir odada* on iki intiharın sadece Dolphin'de olduğuna hayatım üzerine bahse girerim. Ve Celeste Romandeau bir kenara, 1408'deki doğal ölümlere ne demeli? Daha doğrusu doğal oldukları söylenen ölümlere?"

"Kaç tane oldu?" Doğal olduğu söylenen ölümleri daha önce düşünmemişti.

"Otuz," diye cevap verdi Olin. "En az otuz. Bildiğim kadarıyla otuz."

"Yalan söylüyorsunuz!" Sözler geri alamadan dudaklarından dökülmüştü.

"Hayır, Bay Enslin, sizi temin ederim yalan söylemiyorum. O odayı birkaç budala yaşlı kadının batıl inançları veya her otelde bir hayalet olduğunu varsayan aptalca bir New York geleneği yüzünden mi boş tutuyorduk sanıyorsunuz?"

Mike Enslin, *On Gece* kitabının özünün bu fikir olduğunu fark etti. Olin'in bu fikri *burun kıvırarak* dile getirmesinin de işe yaradığı söylenemezdi.

"Otelcilikte bazı batıl inançlarımız ve geleneklerimiz vardır ama bunların işin önüne geçmesine izin vermeyiz. Bu sektörde çalışmaya başladığım Ortabatı'da bir deyiş vardır: 'Odalar tekrar dolmak için boşalır'. Bu konuda istisna olan tek oda, on üçüncü katta, kendi rakamlarının toplamı on üç olan 1408."

Olin, Mike Enslin'e sakin gözlerle baktı.

"Bu odada sadece intiharlar değil; felç, kalp krizi, epilepsi nöbeti vakaları da görüldü. O odada kalmakta olan bir adam -bu 1973'teydi- bir kâse çorbada boğulmuş halde bulundu. Şüphesiz bunun çok saçma olduğunu söyleyeceksiniz ama adamın ölüm belgesini gözleriyle gören, o sıra-

da güvenlik şefliği yapan adamla şahsen konuştum. Odadaki şeyin gücü, havalandırmanın genellikle yapıldığı gün ortasında azalıyor gibi görünüyor. Buna rağmen havalandırmak için odaya giren görevlilerin birkaçının kalp sorunları, anfizem, diyabet gibi sağlık problemleri yaşadıklarını biliyorum. Üç yıl önce o katta bir ısıtma sorunu yaşamıştık ve o sırada bakım şefi olan Bay Neal, ısıtma ünitelerini kontrol etmek için o katta birkaç odaya girip çıkmak zorunda kalmıştı. Odalardan biri de 1408'di. O gün iyi görünüyordu -hem odada, hem çıktığında- ama ertesi gün şiddetli bir beyin kanaması yüzünden öldü."

"Tesadüf," dedi Mike. Ama Olin'in iyi olduğunu inkâr edemezdi doğrusu. Kamp yöneticisi olsaydı o daha ateş başında ilk hikâyeyi anlatırken bütün çocuklar korkup evlerine dönerdi.

"Tesadüf," diye tekrarladı Olin yumuşak ve pek kibirli sayılmayacak bir sesle. Eski pirinç tokmağa takılı eski anahtarı ona uzattı. "Sizin kalbiniz ne durumda, Bay Enslin? Ya tansiyonunuz ve genel sağlığınız?"

Anahtarı almak üzere elini uzatmak için ekstra bir çaba göstermesi gerekmişti... ama bir kez hareket ettikten sonra gerisi kolay oldu. Anahtarı alırken parmaklarında en ufak titreme dahi yoktu.

"Gayet iyi," dedi yıpranmış pirinç tokmağı tutarken. "Ayrıca üzerimde şans getiren Hawaii gömleğim var."

Olin, on dördüncü kata kadar Mike'a eşlik etmekte ısrar etti ve o da buna fazla itiraz etmedi. Ofisten çıkıp asansöre doğru yürümeye başladıklarında Bay Olin tekrar yazarın pençeleri arasına düşmüş o zavallı, zayıf adam olmuştu ve Mike bunu oldukça ilginç buldu.

Smokinli bir adam -Mike onun restoran müdürü veya şef garson olduğunu tahmin etti- onları durdurdu, Olin'e birkaç kâğıt uzattı ve Fransızca bir şeyler mırıldandı. Olin başını salladı ve aynı şekilde mırıldanarak karşılık verdi. Kâğıtları çabucak imzaladı ve geri uzattı. Bardaki adam şimdi "Autumn In New York"u çalıyordu. Bulundukları mesafeden müzik kulağa ekolu, bir rüyadaymış gibi uzaktan geliyordu.

Smokinli adam, "*Merci bien,*" dedi ve uzaklaştı. Mike ve otel müdürü, asansöre doğru yürümeye devam ettiler. Olin tekrar yazarın çantasını ta-

şımayı teklif etti ve Mike tekrar reddetti. Asansörde, Mike'ın gözleri ister istemez kat düğmelerine takıldı. Aralarında hiçbir boşluk olmaksızın sıra sıra dizilmişlerdi ama dikkatli gözler, 12'den sonra 14'ün geldiğini görebilirdi. *Sanki,* diye düşündü Mike, *asansörün kontrol panelinden bu rakamı çıkarmakla rakamı yok edebilecekler.* Budalalık... ama Olin haklıydı, bütün dünyada böyle yapılıyordu.

Asansör yükselirken Mike, "Bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Sizi söylediğiniz kadar çok korkutuyorsa neden 1408 için hayali bir konuk uydurmadınız? Ya da neden o odayı kendinize ayırdığınızı söylemediniz, Bay Olin?"

"Sanırım anlaşıldığı takdirde eyalet ve federal yasaların uygulayıcıları ve patronum tarafından sahtekârlıkla suçlanmaktan korktum. Hayaletli bir odada kilitli kalmak okuyucularınızı nasıl korkutursa böyle bir durum da biz otelcilikle uğraşan insanları korkutur. Eğer sizi 1408'de kalmaktan vazgeçiremediysem, Stanley Corporation'un yönetim kurulunu arada sırada bazı insanların kendilerini camdan atıp Altmış Birinci Sokak'a yapıştırmalarından korktuğum için o odayı boş tutmak istediğime ikna etmekte de pek şansım olmayacaktır."

Mike'a göre bu, Olin'in o ana kadar söyledikleri içinde en rahatsız edici olandı. *Çünkü artık beni vazgeçirmeye çalışmıyor,* diye düşündü. *Sahip olduğu bütün ikna kabiliyetini ofisinden çıktığında kaybediyor, belki gücünün kaynağı o İran halısıdır. Evet, işini hâlâ ustalıkla yapıyor ve bu iş için yeterli, bunu az önce şef garsonun uzattığı kâğıtları imzalarken gördük ama satıcılığı içeride bıraktı. Kişisel çekimi yok. Burada yok. Ama inanıyor. Tüm söylediklerine inanıyor.*

Kapının üzerinde sıralı ışıklı düğmelerden 12 sönüp 14 yandı. Asansör durdu. Kapı yana doğru açıldı ve altın desenli kırmızı halısı (kesinlikle bir İran halısı değildi), on dokuzuncu yüzyıldan kalma gaz lambaları gibi görünen ışıklandırmasıyla son derece sıradan bir otel koridoru göründü.

"İşte geldik," dedi Olin. "Sizin katınız. Umarım burada ayrılmamızın sizin için bir sakıncası yoktur. 1408 solunuzda, koridorun sonunda. Çok mecbur kalmadıkça oraya bundan fazla yaklaşmam."

Mike Enslin, olmaları gerekenden daha ağır hissettiği bacaklarıyla asansörden çıktı. Dönüp asansörde kalan siyah takım elbise giymiş, şarap rengi kravatı muntazaman bağlanmış tıknaz adama baktı. Olin'in manikürlü elleri şimdi arkasında birleştirilmişti ve Mike, adamın yüzünün çok solgun olduğunu gördü. Alnında ter damlacıkları belirmişti.

"Odada bir telefon var elbette," dedi Olin. "Başınızın dertte olduğunu düşünürseniz onu kullanmayı deneyebilirsiniz.. ama çalışacağından şüpheliyim. Oda istemezse çalışmaz."

Mike, bunun en azından masrafını azaltacağı gibi bir espri yapmak istedi ama dili de en az bacakları kadar ağırlaşmıştı. Ağzının içinde öylece yatıyordu.

Olin bir elini arkasından çıkararak uzattı. Mike, adamın elinin titrediğini gördü. "Bay Enslin," dedi Olin. "Mike. Bunu yapma. Tanrı aşkına..."

Sözünü bitiremeden asansörün kapısı kapandı. Mike, Dolphin Oteli'nin personelinin hiçbirinin on üçüncü olduğunu kabul etmediği on dördüncü kat koridorunun mutlak sessizliğinde bir süre hareketsizce durdu ve uzanıp asansörün çağırma düğmesine basmayı düşündü.

Ama bunu yaparsa Olin kazanacaktı. Ve yeni kitabının en muhteşem bölümünün yer alması gereken sayfalarda büyük bir boşluk olacaktı. Okuyucuları, menajeri, editörü ve avukatı bunu bilmeyecekti.. ama o bilecekti.

Çağırma düğmesine basmak yerine kulağının arkasında duran sigaraya dokundu -bu hareketi öyle uzun bir süredir yapıyordu ki artık yaptığının farkında değildi- ve şans getiren gömleğinin yakasına bir fiske attı. Sonra koridorda 1408'e doğru ilerlemeye başladı.

II

Mike Enslin'in 1408 numaralı odadaki kısa süren kalışının (yaklaşık yetmiş dakika sürmüştü) ardından elde kalanların en ilginci, hafifçe yanmış ama hâlâ işlevini kaybetmemiş olan küçük teyple yapılmış on bir dakikalık kayıttı. Kayıtla ilgili en ilginç nokta, içinde *çok az* konuşma olması ve giderek tuhaflaşmasıydı.

Küçük teybi, arkadaş olarak kaldığı eski karısı beş yıl önce hediye etmişti. İlk "araştırma gezisi"nde (Kansas'taki Rilsby çiftliği) onu neredeyse yanına almayacaktı. Beş kâğıt destesi ve bir çanta dolusu ucu sivriltilmiş kurşun kalem almıştı. Üç kitabın ardından Dolphin Oteli'nin aslında on üçüncü olan on dördüncü katındaki 1408 numaralı odasının kapısına vardığında yanında sadece bir tükenmez kalem, küçük bir bloknot ve beş yeni doksanlık boş kaset vardı. Evden çıkmadan önce küçük teybine taktığı yeni kasetle toplam altı oluyordu.

Not almaktansa sesini kasete kaydetmenin daha iyi olduğunu anlamıştı. Bu şekilde bazıları gerçekten çok iyi olan anekdotları, oldukları an yakalayabiliyordu, örneğin Gartsby Kalesi'nin hayaletli olduğu varsayılan kulesinde bir yarasa sürüsü üzerine doğru dalışa geçmişti. Bir karnavaldaki hayaletli evde ilk gezisini yapan bir kız gibi çığlık atmıştı. Bunu duyan dostları istisnasız çok eğlenmişti.

Ayrıca küçük teyp, not tutmaktan daha pratikti. Özellikle de buz gibi bir gecede, saatin üçünde rüzgâr ve yağmur çadırınızı başınıza yıkmış halde New Brunswick'te bir mezarlıktaysanız. Bu koşullarda yazmak hiç kolay olmazdı ama konuşulabilirdi... ve Mike da öyle yapmıştı. Küçük teybin rahatlatıcı kırmızı ışığının eşliğinde ıslak çadırından kurtulmaya çalışırken kayıt yapmıştı. Yıllar geçip "araştırma gezileri"nin sayısı arttıkça küçük teyp, sadık bir dost olmuştu. Makaralar arasında yolculuk eden ince şeritlere o güne dek hiç gerçek bir doğaüstü olay kaydetmemişti ve buna 1408'de yaptığı kesik kesik yorumlar da dahildi ama ona karşı hissettiği bu yakınlık ve bağlılık pek şaşırtıcı sayılmazdı. TIR şoförleri Kenworth'lerini, Jimmy Pete'lerini severdi; yazarlar, belirli bir kaleme veya yıpranmış, eski bir daktiloya gözleri gibi bakardı; profesyonel temizlikçi kadınlar eski Electrolux'lerinden ayrılmaktan nefret ederdi. Mike elinde sadece küçük teybi varken -onun için bir haç ve bir demet sarımsak görevi görüyordu- gerçek bir hayaletle karşılaşmamış, doğaüstü bir oluşuma tanıklık etmemişti ama birçok soğuk, rahatsız gecede teybi ona yoldaş olmuştu. Katı fikirli olabilirdi ama bu onu insanlıktan çıkarmazdı.

1408'le sorunları daha odaya girmeden başladı.

Kapı eğriydi.

Fazla değil, ama gözden kaçmayacak kadar eğriydi. Sola doğru çok az bir eğiklik söz konusuydu. Bu durum ona, yönetmenin karakterlerden birinin huzursuzluğunu belirtmek için kamerada görüş açısı çekimleri kullandığı korku filmlerini hatırlattı. Ardından aklında bir başka düşünce belirdi; kötüyken ve bir gemideyken kapıların nasıl göründüğü. Öne arkaya giderlerdi, sağa sola giderlerdi, başınız hafifçe dönmeye, midenizde bir tuhaflık hissetmeye başlamanıza dek oradan oraya giderlerdi. Kendisini öyle hissetmiyordu ama...

Evet, hissediyorum. Biraz.

Eğildi (midesindeki hafif bulantının gözlerini hafifçe çarpılmış kapıdan çeker çekmez yok olduğunun farkındaydı), çantasının yan gözünün fermuvarını açtı ve küçük kayıt cihazını çıkardı. Doğrulurken KAYIT'a bastı, kırmızı gözün parladığını gördü ve ağzını, "1408 numaralı odanın konukları karşılama tarzı kendine has; kapı sola doğru hafifçe eğilmiş görünüyor," demek için açtı.

Tek söyleyebildiği, *kapı* oldu. Kaseti dinlerken bu kısım açıkça anlaşılıyordu. *Kapı* ve ardından DURDUR düğmesine basıldığını belirten tıkırtı. Çünkü kapı eğri *değildi.* Çok düzgün bir biçimde çerçevesi içinde duruyordu. Mike dönüp koridorun karşısındaki 1409'un kapısına baktı ve ardından tekrar 1408'e döndü. Üzerlerindeki altın sarısı rakam plakaları ve tokmaklarıyla iki kapı da tıpatıp aynıydı. İkisi de eğri değildi.

Mike, eğilip teybi tuttuğu eliyle çantasının sapını kavradı, diğer elindeki anahtarı kapının kilidine yaklaştırdı ve tekrar durdu.

Kapı yine bir tarafa doğru eğilmişti.

Bu kez sağa doğru.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Mike ama midesindeki bulantı tekrar başlamıştı bile. Deniz tutması *gibi* değildi; deniz *tutmasıydı.* Birkaç yıl önce bir QE2 ile İngiltere'ye geçmişti ve bir gece fazlasıyla zor olmuştu. Mike'ın en iyi hatırladığı, kendini kusmak üzere hissederek ama kusamayarak yatağında yattığı saatlerdi. Ve bir kapıya... veya masaya... veya sandalyeye... baktığında onların sağa sola, öne arkaya hareketlerini gördükçe mide bulantısı eşliğindeki baş dönmesinin nasıl kötüleştiğini hatırlıyordu.

Bu Olin'in suçu, diye düşündü. *İstediği tam olarak buydu. Beynini bunun için yıkadı, dostum. Seni bir mekanizma gibi kurdu. Şimdi seni görse nasıl da gülerdi! Nasıl...*

Birden düşünceleri kesildi ve Olin'in muhtemelen onu zaten *izlemekte* olduğu fikrine kapıldı. Gözlerini kapıdan çektiği an midesinin düzeldiğini şöyle böyle fark ederek asansöre doğru baktı. Asansörlerin sol üst kısmında tahmin ettiği şeyi gördü: bir kapalı devre kamera. Otelin güvenlik görevlilerinden biri şu anda onu izliyor olabilirdi ve Mike, Olin'in de orada olduğuna bahse girerdi. Muhtemelen ikisi de maymun gibi sırıtıyordu. *Avukatıyla buraya gelip beni zorlamak neymiş ona gösterdim,* diyordu Olin. *Ona bir bakın!* diye karşılık veriyordu güvenlik görevlisi yüzündeki sırıtış iyice yayılarak. *Bir hayalet gibi bembeyaz kesilmiş ve daha anahtarı kilide sokmadı bile. Onu iyi korkutmuşsun, patron! Şuna bak, bir tavuktan beter!*

Korkuyorsam ne olayım, diye düşündü Mike. *Rilsbylerin evinde kaldım, en az ikisinin öldürülmüş olduğu odada yattım ve ister inanın ister inanmayın, mışıl mışıl uyudum. Jeffrey Dahmer'ın mezarının yanı başında, H.P. Lovecraft'ın mezarınınsa birkaç mezar taşı ötesinde bütün bir gece geçirdim; Sir David Smythe'ın iki karısını boğarak öldürdüğü söylenen küvetin yanında dişlerimi fırçaladım. Ateş başında anlatılan kamp hikâyelerinden çok uzun bir zamandır korkmuyorum. Korkuyorsam ne olayım!*

Tekrar kapıya döndü ve düzgün olduğunu gördü. Homurdandı, anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kapı açıldı. Mike içeri girdi. Işık düğmesine uzandığında kapı kendiliğinden yavaşça ardından kapanıp onu zifiri karanlıkta bırakmadı (zaten yandaki apartmanın pencerelerinden yayılan ışık, odayı az da olsa aydınlatıyordu). Işık düğmesini buldu. Bastığında, tavandaki kristal avizenin ampulleri yandı ve odayı ışığa boğdu. Yatağın başucundaki lamba da aynı anda yanmıştı.

Pencere, yazı masasının hemen üzerindeydi, yani orada oturmuş yazan biri arada mola verip Altmış Birinci Sokak'ı izleyebilir... veya Altmış Birinci Sokak'a atlayabilirdi. Ama...

Mike çantasını kapının hemen iç tarafına koydu, kapıyı kapadı ve KAYIT düğmesine tekrar bastı. Küçük kırmızı ışık yandı.

"Olin'in söylediğine göre şu an bakmakta olduğum pencereden altı kişi atlamış," dedi. "Ama beni Dolphin Oteli'nin on dördüncü -pardon, *on üçüncü-* katından atlamaya hiç niyetim yok. Dış tarafta demir veya çelik bir ağ var. Sonradan üzülmektense tedbirli olmak iyidir elbette. Sanırım 1408, küçük suit denebilecek türden bir oda. İçinde bulunduğum odada iki koltuk, bir kanepe, bir yazı masası, içinde muhtemelen bir televizyon ve belki de bir mini bar olan bir dolap var. Yerdeki halı pek gösterişli değil, Olin'in ofisindekiyle kıyaslanamaz, buna inanabilirsiniz. Duvar kâğıdı da sıradan. Bu.. bekleyin..."

Bu noktada dinleyenler, Mike'ın DURDUR düğmesine bastığını belirten bir tıkırtı duyuyordu. Ve kayıttaki konuşma, menajerinin elinde bulunan yüz elliye yakın kasette olanın aksine çok yetersiz ve kesik kesikti. Buna ek olarak sesi de giderek dalgınlaşıyordu. İş başında biri değil, farkında olmadan kendi kendine konuşmaya başlamış, kafası karışık biri konuşuyor gibiydi. Bu bölük pörçük konuşma ve sesteki dalgınlık çoğu dinleyicinin içinde belirgin bir huzursuzluk oluşmasına neden oluyordu. Bir çoğu, daha konuşma sona ermeden teybin kapatılmasını istiyordu. Bir sayfadaki sade kelimeler, bir dinleyicinin bir adamın, aklını değilse bile gerçeklerle olan bağını yitirdiğine dair giderek kuvvetlenen inancını tam olarak aktarmaya yetmeyebilir ama *bir şeylerin* olduğu basit kelimelerle bile anlaşılabiliyordu.

Mike'ın kaydı durdurmasının sebebi, duvardaki resimleri fark etmiş olmasıydı. Üç resim vardı: üzerinde yirmili yılların tarzında bir gece elbisesi olan, bir merdivenin basamaklarında duran bir kadın; Currier & Ives tarzında yapılmış bir yelkenli gemi ve meyveler. Bu sonuncusunda elmalar, portakallar ve muzlar, nahoş bir turuncumsu sarı renkle boyanmıştı. Üç resim de camlı çerçeveler içindeydi ve üçü de eğik duruyordu. Kayıtta bu eğikliği belirtmek üzereydi ama üç resmin eğik duruyor olmasında sıra dışı olan, söylenmeye değecek ne vardı? Bir kapının eğik durması... eh bu biraz çekici sayılırdı. Ama kapı düzgündü; gözleri ona bir anlık bir oyun oynamıştı, hepsi buydu.

Merdivendeki kadının resmi sola doğru eğilmişti. Bir uçan kuş sürüsünü izleyen gemicilerin resmedildiği yelkenli resmi de öyle. Turuncumsu sarı

renkle boyanmış meyvelerin resmi -Mike'a, batmak üzere olan, can çekişen güneşin ışıkları altında duran bir meyve kâsesi gibi görünüyordu- ise sağa doğru eğilmişti. Bu konularda pek takıntılı biri olmamasına rağmen odanın diğer ucuna yürüyüp çerçeveleri düzeltti. Onları öyle çarpık halde görmek yine midesinin bulanmasına yol açmıştı. Pek şaşırdığı da söylenemezdi. İnsan bu duyguya karşı hassaslaşabiliyordu, bunu QE2'deyken keşfetmişti. Bu aşırı hassasiyet dönemi atlatıldıktan sonra uyum sağlandığını duymuştu.. eskilerin hâlâ söylediği gibi, insanda "denizci bacakları" oluyordu. Mike denizde bunun için yeterli olacak kadar kalmamış, kalmaya da uğraşmamıştı. O günlerde "karacı bacakları" idare ediyordu ve bulantıyı geçirmek için birkaç çerçeveyi düzeltmek onun için büyük bir zahmet sayılmazdı.

Resimlerin üzerindeki camlar tozlanmıştı. Parmaklarını meyve resminin üzerinde gezdirdi ve camın üzerinde iki paralel iz bıraktı. Toz, içinde yağlı ve kaygan bir his uyandırmıştı. *Çürümek üzere olan ipek gibi,* diye düşündü ama bu düşünceyi de kesinlikle kaydetmeyecekti. Çürümek üzere olan ipeğin verdiği hissi nereden bilecekti ki? Bir sarhoşa yaraşır bir düşünceydi.

Çerçeveleri düzelttikten sonra geriledi ve teker teker hepsine baktı: şık elbiseli kadının resmi, yatak odasının kapısına yakın, yedi denizden birinde yelken açmış gemi yazı masasının üzerinde ve son olarak korkunç (ve oldukça kötü yapılmış) meyve resmi televizyon sehpasının yanında düzgünce duruyordu. İçinde, resimlerin *Hayaletli Ev* filmi veya *Alacakaranlık Kuşağı*'nın eski bölümlerinde olduğu gibi tekrar eğilmiş olduğunu göreceğine veya resimlerin o baktığı sırada tekrar eğileceklerine dair küçük bir beklenti vardı ama hiçbir şey olmadı. Resimler asıldıkları yerde düzgünce duruyordu. Zaten, dedi kendi kendine, onları tekrar eğilmiş bulsaydım da buna şaşırmazdım. Deneyimlerine göre geri dönüş, varlıkların doğasında olan bir kavramdı. Sigarayı bırakan insanlar (farkında olmadan kulağının arkasında duran sigaraya dokundu) tekrar içmek isterdi ve Nixon'ın Başkan olduğu günlerden beri eğik duran resimler de düzeltildikten sonra tekrar eğik durmak isterdi. *Ve uzun zamandır burada olduklarına şüphe yok,* diye düşündü Mike. *Onları duvardan indirecek olursam muhtemelen duvar kâğıdının o kısımda daha açık renk olduğunu göre-*

ceğim. Veya bir kaya kaldırıldığında olduğu gibi altlarından kıvıl kıvıl böcekler çıkacak.

Bu düşüncede hem şok edici hem de çirkin bir şey vardı; gözünün önünde son derece net bir görüntü canlandı. Küçük, kör kurtçuklar, yaşayan bir irin gibi duvar kâğıdının üzerinden dökülüyordu.

Mike küçük teybi ağzına götürdü, KAYIT düğmesine bastı ve, "Olin kesinlikle beynimde bir düşünce treni başlattı. Yoksa düşünce zinciri miydi, hangisiydi? Beni korkutmaya çalıştı ve bunda başarılı da oldu. Yapmak istediğim son şey..." Neydi? Irkçılık yapmak mı? Söylediklerinde o manaya gelecek bir şey var mıydı? Zincir derken zenci mi demişti? Ama niye diyecekti? En başta Olin bir zenci değil...

Kasetin burasında Mike Enslin kelimelerin üzerine basa basa şu cümleyi söylüyordu: "Aklımı başıma toplamalıyım. Hemen şimdi." Ve ardından tekrar kaydı kestiğini belirten tıkırtı oldu.

Gözlerini kapattı ve dört kez derin nefes aldı. Nefesini vermeden önce içinden beşe kadar sayıyordu. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti, ne hayaletli olduğu iddia edilen evlerde, ne hayaletli olduğu iddia edilen mezarlıklarda ne de şatolarda. Bu hayaletlerle bir arada olmak gibi değildi ya da hayaletlerle olunduğunda yaşanacağını hayal ettiği türden bir deneyim değildi. Daha çok yüksek dozda adi, ucuz bir uyuşturucu almak gibiydi.

Bu Olin'in başının altından çıktı. Seni hipnotize etti ama bundan kurtulacaksın. Özgür kalacaksın. Lanet olası geceyi bu odada geçireceksin ve bunun sebebi sadece şimdiye kadar bulunduğun en zengin yer olması değil -on yılın hayalet hikâyeleri kitabı için elinde şimdiden muhteşem bir malzeme var- aynı zamanda Olin'e kazanma fırsatı vermemek. O ve bu odada otuz kişinin öldüğüne dair söylediği saçmalıklar galip gelemeyecek. Burada işbaşında olan, kontrolü elinde tutan benim onun için nefes al... ver. Nefes al... ver. Al... ver...

Yaklaşık bir buçuk dakika böyle devam ettikten sonra gözlerini açtı. Kendini daha normal hissediyordu. Duvardaki resimler? Düzgündü. Kâsedeki meyveler? Hâlâ turuncumsu sarıydılar ve her zamankinden de çir-

kindiler. Bir lokma yedikten sonra canınız yanana kadar tuvalette kalmanıza sebep olacak türden meyvelerdi.

KAYIT düğmesine bastı. Kırmızı göz belirdi. "Bir iki dakikalığına hafif bir baş dönmesi yaşadım," dedi odanın karşı tarafına, korunaklı pencereyle yazı masasına doğru yürüdü. "Olin'in söylediklerinin etkisi olabilir ama burada bir şeyin varlığını hissediyorum." Elbette böyle bir şey hissetmiyordu ama kitabına istediğini yazabilirdi. "Odanın havası bayat. Küflü veya kötü kokulu değil, Olin odanın havalandırıldığını söyledi ama ne de olsa kısa sürüyor... evet, içerideki hava bayat. Hey şuna bakın."

Yazı masasının üzerinde bütün otellerde görülebilecek kalın camdan yapılmış bir küllük, onun içinde de bir kibrit vardı. Ön tarafında Dolphin Oteli'nin resmi vardı. Kapısında güler yüzlü, eski moda bir üniforma giymiş bir kapıcı vardı. Üniforması apoletliydi, ilikleri altın sırmalı kordonlardan yapılmıştı. Başındaysa bir eşcinsel barında, üzerinde birkaç gümüş halkadan başka hiçbir şey olmayan bir homonun başında görülebilecek türden bir kep vardı. Otelin önündeki caddede bir başka çağın arabaları ilerliyordu, Packard'lar, Hudson'lar, Studebaker'lar ve Chrysler New Yorker'lar.

"Küllükteki kibrit kutusu 1955'ten kalmış gibi görünüyor," dedi Mike ve kibriti şans getiren Hawaii gömleğinin cebine attı. "Bunu bir hatıra olarak saklayacağım. Şimdi biraz temiz hava almanın zamanı geldi."

Teybi bir yere, muhtemelen yazı masasının üzerine koyduğunu belirten bir ses oldu. Önce bir sessizlik, ardından güç harcandığını anlatan belirsiz homurtular duyuldu. Bundan sonra bir sessizlik daha oldu ve ardından Mike konuştu. "Başardım!" dedi. Sesi biraz uzaktan geliyordu.

"Başardım!" diye tekrarladı Mike. Sesi bu kez çok yakındı. Teybi masanın üzerinden almıştı. "Alttaki parça yerinden kıpırdamıyor... sanki çivilenmiş... ama üst parçayı aşağı çekmeyi başardım. Beşinci Sokak'taki trafiğin gürültüsünü duyabiliyorum ve korna sesleri insanı rahatlatıyor. Biri saksafon çalıyor. Belki caddenin karşısında, iki blok geride olan Plaza'nın önünde. Bana kardeşimi hatırlattı."

Mike kırmızı ışığa bakarak aniden durdu. Kırmızı göz onu suçlar gibiydi. Kardeşi mi? Kardeşi ölmüştü. Tütün savaşında kaybedilen bir baş-

ka askerdi. Sonra rahatladı. Ne olmuş yani? Bir de Mike Enslin'in daima galip çıktığı hayalet savaşları vardı. Donald Enslin'e gelince...

"Bir kış günü, kurtlar, Connecticut otoyol girişinde kardeşimi parçalayıp yediler," dedi. Sonra güldü ve DURDUR düğmesine bastı. Kasette biraz daha fazlası vardı -çok az- ama anlaşılır bir şekilde söylenen son cümle buydu... bir anlam ifade eden son cümleydi.

Mike topukları üzerinde dönerek resimlere baktı. Hâlâ düzgünce duruyorlardı, çok uslu resimlerdi. Ama o meyve resmi, ne kadar boktan bir şeydi o öyle!

KAYIT düğmesine bastı ve üç kelime -dumanı tüten portakallar- söyledi. Sonra kaydı tekrar kesti ve yatak odasına açılan kapıya doğru yürüdü. Şık giysili kadının yanında durdu ve ışık düğmesini bulmak için elini karanlığa uzattı. Elinin altında kayan duvar kâğıdında bir tuhaflık olduğunu...

(deri gibi, ölü deri)

fark etti ve parmakları ışık düğmesini buldu. Kristal avizeden yayılan sarı ışık, Mike düğmeye basar basmaz odayı kapladı. Çift kişilik yatak, turuncu sarı örtülerin altında saklanıyordu.

"Neden saklanıyor dedin?" diye sordu Mike teybe ve ardından kaydı yine durdurdu. Örtüye ve altındaki yastıkların oluşturduğu tümseklere bakarak büyülenmişçesine yatağa doğru yürüdü. Orada uyumak mı? Hayır, olmaz, efendim! O lanet olası meyve kâsesi resminin içinde, etrafın zorlukla görülebildiği o korkunç odada uyumak gibi bir şey olurdu. Frengiden körleşmiş, annelerini becerirken yakalanan İngiliz adamların bulunabileceği bir odada. Filmi çekiliyor olsa muhtemelen Laurence Harvey veya Jeremy Irons gibi genellikle doğaüstü olaylarla bağdaştırılan isimler başrolde olurdu.

Mike KAYIT düğmesine bastı, kırmızı ışık yanınca mikrofona, "Orfeum Salonu'ndaki Orfeus!" dedi ve kaydı tekrar kesti. Yatağa yaklaştı. Örtü turuncu-sarı parlıyordu. Gün ışığında muhtemelen krem rengi görünecek duvar kâğıdı, yatak örtüsünün rengine bürünmüştü. Yatağın her iki tarafında küçük birer komodin vardı. Birinin üzerinde büyük, siyah bir telefon vardı. Numaraların olduğu delikler iri iri açılmış şaşkın gözlere

benziyordu. Diğerinin üzerindeyse içinde bir erik olan bir tabak vardı. Mike KAYIT'a bastı ve, "O gerçek bir erik değil," dedi. "Plastik bir erik." Tekrar DURDUR'a bastı.

Yatağın üzerinde kapı tokmaklarına asılan türde bir mönü vardı. Mike duvara ve yatağa dokunmamak için büyük bir dikkat göstererek yaklaştı ve mönüyü aldı. Yatak örtüsüne dokunmaktan da kaçınmıştı ama parmak uçları örtüye değdi ve Mike inledi. Yine de mönüyü aldı. Mönü Fransızcaydı ve en son yıllar önce Fransızca dersleri almış olmasına rağmen mönüdeki yiyeceklerden birinin bokta pişirilmiş kuş olduğunu anladı. *En azından bu, Fransızların yiyebileceği bir şeye benziyor,* diye düşündü ve vahşi, çılgınca bir kahkaha attı.

Gözlerini kapatıp açtı.

Mönü Rusçaydı.

Gözlerini kapatıp açtı.

Mönü İtalyancaydı.

Gözlerini kapatıp açtı.

Mönü yoktu. Korkuyla haykırarak omzu üzerinden sol bacağını dizine kadar yutmuş olan kurda bakan küçük bir çocuğun tahta baskıyla yapılmış resmi vardı. Kurdun kulakları geri yatmıştı. En sevdiği oyuncakla oynayan küçük bir köpeğe benziyordu.

Bunu görmüyorum, diye düşündü Mike, elbette görmüyordu. Gözlerini kapatıp açmadan İngilizce düzgün satırlar gördü. Her satırda ayrı bir kahvaltı malzemesi belirtilmişti. Yumurta, çörek, taze meyve; bokta pişirilmiş kuş yoktu. Yine de...

Çok yavaş bir şekilde döndü ve bir mezar kadar dar görünen yatak ile duvar arasındaki boşluktan çıktı. Kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki atışlarını göğsünde olduğu kadar boynunda ve bileklerinde de hissediyordu. Gözleri yuvalarında zonkluyordu. 1408'de bir terslik vardı, evet öyleydi, 1408'de çok ters bir şey vardı. Olin zehirli gaz dolu bir odadan bahsetmişti, Mike'ın o an hissettiği de tam olarak buydu. Kendini zehirli gaz soluyan veya böcek ilacıyla karıştırılmış haşhaş içmeye zorlanan biri gibi hissediyordu. Bunu Olin yapmıştı, kesinlikle oydu. Güvenlik görevlisiyle birlikte ona katılırcasına gülüyor olmalıydı. Özel zehrini havalandırmadan

odaya yavaş yavaş pompalıyordu. Havalandırma deliği görmüyordu, ama odada havalandırma olmadığı anlamına gelmezdi.

İrileşmiş, korku dolu gözlerle yatak odasına baktı. Yatağın solundaki komodinin üzerinde erik yoktu. Tabak da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Oturma odasına dönmek üzere kapıya yönelmişti ki olduğu yerde kaldı. Duvarda bir resim vardı. Tam olarak emin değildi -öyle bir haldeydi ki kendi isminden bile tam olarak emin olamıyordu- ama odaya ilk girişinde orada bir resim olmadığından emin sayılırdı. Resim bir natürmorttu. Eski, kaba bir ahşap masa üzerinde duran bir teneke tabak ve içindeki tek erik resmedilmişti. Erik ve tabağın üzerine düşen ışık, hararetli bir turuncumsu sarıydı.

Tango ışığı, diye düşündü Mike. *Ölüleri mezarlarından çıkarıp tango yapmalarına yol açan ışık. Bu ışık...*

"Buradan çıkmam gerek," diye fısıldadı ve sarsak adımlarla oturma odasına döndü. Yerin yumuşamaya başladığını ayakkabılarının her adımda öpücük gibi sesler çıkardığını fark etti.

Oturma odasındaki resimler tekrar eğilmişti ve başka değişiklikler de vardı. Merdivenlerdeki kadın elbisesinin üst kısmını aşağı çekmiş, göğüslerini açıkta bırakmıştı. Her birini eliyle kavramıştı. Göğüs uçlarından kan damlıyordu. Dosdoğru Mike'ın gözlerine bakıyor ve vahşice sırıtıyordu. Dişleri, yamyamlar gibi sipsivriydi. Yelkenlinin güvertesinde solgun yüzlü adamlar ve kadınlar yan yana dizilmişti. Geminin pruvasına en yakın olan sol baştaki adamın üzerinde kahverengi, yünlü bir takım vardı ve elinde bir melon şapka tutuyordu. Saçı ortadan ayrılmış ve yanlara doğru yapıştırılmıştı. Yüzünde şok olmuş, boş bir ifade vardı. Mike onun kim olduğunu biliyordu. Kevin O'Malley'ydi. Bu odada kalan ilk konuk, 1910 Ekim'inde pencereden atlayarak intihar eden bir dikiş makinesi satıcısıydı. O'Malley'nin solunda, daha önce bu odada ölmüş diğer insanlar, yüzlerinde aynı boş ifadeyle sıralanıyordu. Bu, akraba gibi görünmelerine sebep oluyordu. Sanki hepsi de aynı soydan geliyordu ve hepsi de aynı korkunç sonla ölmüştü.

Meyvelerin olduğu resimde şimdi kesik bir baş vardı. Turuncumsu sarı ışık çökmüş yanaklarını, sarkık dudaklarını, yukarı dönmüş cansız gözlerini ve sağ kulağının arkasına yerleştirilmiş sigarayı aydınlatıyordu.

Mike sendeleyerek kapıya atıldı. Ayakları her adımda yere daha çok yapışıyor gibiydi. Kapı açılmadı elbette. Zinciri takılı değildi, kilit açıktı ama kapı açılmıyordu.

Mike hızla nefes alarak kapıdan çekildi ve bataklıkta ilerlemeye çalışıyormuş gibi hissederek yazı masasına doğru yürüdü. Daha önce açmış olduğu pencerenin yanındaki perdelerin düzensizce dalgalandığını görüyordu ama yüzüne taze hava çarpmıyordu. Sanki oda taze havayı yutuyordu. Caddeden gelen klakson seslerini hâlâ duyabiliyordu ama artık çok uzaktan geliyor gibiydiler. Saksafon sesini hâlâ duyuyor muydu? Duyuyorduysa bile oda sesin tatlılığını ve melodisini yok etmiş, geride kulak tırmalayıcı bir ses kalmıştı. Ölü bir adamın boynundaki delikten geçen rüzgârın uğultusu gibi veya kesik parmaklarla dolu bir şişenin...

Kes şunu, demeye çalıştı ama konuşamıyordu. Kalbi korkunç bir hızla çarpıyordu; biraz daha hızlanırsa patlayabilirdi. Birçok "araştırma gezisi" sırasında yanında olan sadık dostu küçük teybi elinde değildi. Bir yerlerde bırakmış olmalıydı. Yatak odasında bırakmış olabilir miydi? Orada bıraktıysa muhtemelen şimdiye kadar oda onu yutmuştu. Sindirildiğinde, resimlerden birinde görünecekti.

Uzun bir yarışın sonuna yaklaşan bir atlet gibi soluk soluğa kalmıştı. Elini, sakinleştirmek istercesine kalbinin üzerine koydu. Süslü gömleğinin cebindeki teybinin küçük, kare biçimini hissetti. Bu tanıdık ve güven veren his onu biraz sakinleştirdi, aklını biraz başına getirdi. Anlamsızca mırıldandığını fark etti... ve oda da duvar kâğıtları arkasına gizlenmiş ağızlar varmış gibi ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Midesi, yağlı bir hamakta sallanıyormuş gibi bulanıyordu. Hava, kulaklarının içinde yoğunlaşıyor, kulak zarına baskı yapıyordu.

Ama biraz kendine gelmişti ve bir şeyden emindi: hâlâ vakit varken arayıp yardım istemeliydi. Olin'in çirkince sırıtışı (New York otel müdürlerine has riyakâr ve yılışık bir gülümseme) ve *sana söylemiştim* demesi düşüncesi artık umurunda değildi. Olin'in ona bir şey yapmış olabileceği fikri de aklından tamamıyla uçup gitmişti. Sorun, odadaydı. Kahrolası *odada.*

Eski model telefona elini hızla uzatıp -yatak odasındakinin aynısıydı- almacı hızla kaldırmak istedi. Ama onun yerine kolunun, ağır çekimdeymiş gibi masaya yöneldiğini ve almacı ağır ağır kaldırdığını seyretti. Bir dalgıcın su altındaki hareketlerini düşündü. Hava baloncukları görse şaşırmayacaktı.

Parmaklarıyla almacı kavrayıp kaldırdı. Diğer eli, son derece yavaş bir şekilde telefona uzandı ve 0'ı çevirdi. Almacı kulağına koyduğu sırada telefonun rakam çemberinin eski haline dönüşünü belirten tıkırtılar duydu. *Çark-ı Felek*'teki çarkın sesine benziyordu. Tahmin etmek mi, çarkı tekrar çevirmek mi istiyorsunuz? Unutmayın ki eğer tahmin etmeyi seçerseniz ve tahmininiz yanlış çıkarsa karlı bir havada Connecticut otoyol girişine bırakılacaksınız ve kurtlar sizi yiyecek.

Telefonun çaldığına dair ses duyulmuyordu. Aniden haşin bir ses sertçe konuşmaya başladı. "Burası *dokuz! Dokuz!* Burası *dokuz! Dokuz!* Burası *on! On!* Dostlarını öldürdük! Tüm dostların artık ölü! Burası *altı! Altı!*"

Mike, sesi giderek artan bir korkuyla dinledi. Onu dehşete düşüren söyledikleri değil, sesin gıcırtılı boşluğuydu. Makine kaynaklı bir ses değildi ama insan sesi de değildi. Odanın sesiydi. Duvarlarda ve zeminde olan, telefonda sesini duyduğu varlık, daha önce hakkında okuduğu hayalet ve doğaüstü deneyimleriyle hiçbir benzerlik göstermiyordu. Burada tamamen yabancı bir şey vardı.

Hayır, henüz burada değil... ama geliyor. Karnı aç ve sen de akşam yemeğisin.

Almacı, uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp düştü ve Mike döndü. Midesinin, bedeninin içinde sallanması gibi almacı da kordonunun ucunda ileri geri sallanıyordu. Hâlâ karanlığın yüreğinden çıkıp gelen gıcırtılı sesi duyabiliyordu. "*On sekiz!* Burası şimdi *on sekiz*! Siren çaldığında kendini koru! Burası *dört! Dört!*"

Mike kulağının arkasındaki sigarayı alıp dudaklarının arasına koyduğunun veya gösterişli desenleri olan gömleğinin cebinden, üzerinde gülümseyen, eski moda üniformalı, kepli kapıcının olduğu kibrit kutusunu çıkardığının farkında değildi. Dokuz yılın ardından bir sigara içmeye karar vermişti ama bunu bilmiyordu.

Oda, önünde erimeye başladı.

Dik açılar yumuşuyor, düz çizgilerse gözlerini ağrıtan tuhaf eğrilere dönüşüyordu. Tavandaki kristal avize, kocaman bir tükürük damlasıymış gibi yere doğru uzamaya başladı. Resimler eğilip bükülmeye, eski arabaların ön camları gibi şekiller almaya başladı. Yatak odasına giden kapının yanındaki resimde olan yirmili yıllar tarzında giyinmiş, göğüs uçları kanayan, sivri dişli kadın döndü ve sessiz filmlerden birindeymiş gibi abartılı hareketlerle koşarak basamakları tırmanmaya başladı. Telefondan hâlâ konuşmalar geliyordu. Ses, konuşmayı bir şekilde öğrenmiş bir tıraş makinesi gibiydi. "*Beş!* Burası *beş!* Sireni boş ver! Bu odadan çıksan bile bu odadan çıkamazsın! *Sekiz!* Burası *sekiz!*"

Yatak odasına açılan kapı ve girişe açılan kapı öne doğru eğildiler ve orta kısımları genişledi. Kutsallığı bozulmuş şekillere sahip varlıklar için birer geçit oluşturdular. Işık giderek daha parlak oldu ve yaydığı ısı arttı. Odanın içi turuncumsu sarı, cansız bir ışık seliyle kaplanmıştı. Mike, duvar kâğıtlarındaki yırtıkları, çabucak birer ağza dönüşen küçük, siyah gözenekleri görebiliyordu. Zemin, içbükey bir şekle büründü. Mike, geldiğini duyabiliyordu. Duvarların ardındaki şey, telefondaki sesin sahibi hızla yaklaşıyordu. "*Altı!*" diye haykırdı telefon. "*Altı,* burası *altı, burası lanet olası ALTI!*"

Başını eğip yazı masasının üzerindeki küllüğün içinden aldığı kibrit kutusuna baktı. Komik kapıcı, komik eski arabalar... ve alt tarafta, uzun zamandır görmediği sözcükler. Çünkü artık aşındırıcı kısmı hep arkaya koyuyorlardı.

KİBRİTİ ÇAKMADAN ÖNCE KUTUNUN KAPAĞINI KAPATINIZ.

Mike Enslin hiç düşünmeden -artık düşünemiyordu- kutudan bir kibriti koparıp aldı. Aynı anda sigaranın ağzından düşmesine izin verdi. Kibriti çaktı ve hemen ucunu diğerlerine dokundurdu. *Çffittt!* diye bir ses oldu, keskin bir kükürt kokusu genzini doldurdu ve kibritlerin başlarında parlak bir alev belirdi. Ve sonra, yine hiçbir şey düşünmeden alevler içindeki kibritleri gömleğinin göğsüne yaklaştırdı. Kore'de, Kamboçya'da veya Borneo'da sentetik kumaştan yapılmış ucuz bir gömlekti. Artık eski-

mişti; hemen alev aldı. Alevler gözlerine dek yükselip odanın görüntüsünü çarpıtmadan önce Mike, bir kâbustan uyanırcasına kendine geldi ve bir başka kâbusun içinde olduğunu gördü.

Düşünebiliyordu -kükürdün keskin kokusu ve gömleğinden yükselen ani ısı, aklını biraz olsun başına getirmişti- ama oda hâlâ düzelmemişti. Her şey eriyor, iç içe geçiyor gibiydi. Mike, erimekte ve çürümekte olan, eğimler ve delice hamlelerle dolu bir *mağaranın* içinde gibiydi. Yatak odasına açılan kapı, bir tür lahit odasına açılan bir geçide dönmüştü. Solunda, meyve kâsesinin resminin olduğu duvar ona doğru eğim vermiş, uzun çatlaklar onu yutmaya hazırlanan bir ağız gibi açılmış, o şey artık iyice yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Yaratığın boğuk nefesini duyabiliyor, canlı ve tehlikeli bir varlığın kokusunu alabiliyordu. Aslanların kafesi gibi...

Sonra alevler çenesinin altına ulaştı ve düşüncelerini yok etti. Yanan gömleğinden yükselen sıcaklığı hissedip göğüs kıllarından yükselen yanık kokusunu almaya başladığında içeri göçen halının üzerinden atılıp ön kapıya ulaşmaya çalıştı. Duvarlardan böcek sesini andıran bir vızıltı duyulmaya başlamıştı. Turuncumsu sarı ışığın parlaklığı, görünmez bir el, görünmez bir düğmeyi çeviriyormuşçasına düzenli bir şekilde artıyordu. Ama bu kez kapıya ulaşmayı başardı ve tokmağı çevirdiğinde kapı açıldı. Sanki duvarın arkasındaki yaratık pişmiş etten hoşlanmadığı için artık onu istemiyordu.

III

Ellili yılların popüler bir şarkısında, dünyayı döndürenin aşk olduğu söylenir ama muhtemelen dünyayı döndüren, tesadüflerdir. O gece, asansörlerin hemen yanındaki 1414 numaralı odada kalmakta olan Rufus Dearborn, Singer Dikiş Makineleri Firması'nda çalışıyordu ve Teksas'tan oraya, terfisini görüşmek için gelmişti. 1408'in ilk konuğunun pencereden atlayıp intihar etmesinin üzerinden doksan yıl geçmiş ve bir başka dikiş makinesi satıcısı, hayaletli olduğu söylenen oda hakkında bir kitap yazmaya niyetli adamın hayatını kurtarmıştı. Ya da belki bu biraz abartılmış

haliydi; Mike Enslin, koridorda hiç kimse -özellikle de buz makinesine yaptığı ziyaretten dönmekte olan biri- olmasaydı da yaşayabilirdi. Elbette gömleğinin alev almış olması çok ciddi bir durumdu ve Dearborn hızlı düşünüp, düşündüğünden de hızlı hareket etmiş olmasaydı yanıkları çok daha ağır olabilirdi ama muhtemelen yaşardı.

Gerçi Dearborn tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu. Gazeteler ve televizyon kameraları için yeterince tutarlı bir hikâye oluşturdu (bir kahraman olma fikri çok hoşuna gitmişti, bu gelişme terfi ümitlerini de arttırmıştı). Alevler içinde bir adamın koridora fırladığını çok iyi hatırlıyordu ama ondan sonrası bulanıktı. Olanları düşünmek, en rezil, en kör kütük sarhoş halinizde yaptıklarınızı hatırlamaya çalışmak gibiydi.

Bir şeyden emindi ama bunu gazetecilere söylemedi çünkü hiç mantıklı değildi: yanan adamın çığlığının sesi, düğmesi çevrilen bir müzik setinden çıkıyormuş gibi sürekli artıyordu. Orada, tam Dearborn'un önündeydi ve ses tonu değişmiyor ama sesinin yüksekliği giderek artıyordu. Sanki adamın kendisi çok kuvvetli bir ses kaynağıydı.

Dearborn elindeki dolu buz kovayla koridorun sonuna doğru koşmuştu. Yanan adam -"Sadece gömleği yanıyordu, bunu hemen fark ettim," demişti Dearborn gazetecilere- çıktığı odanın karşısındaki kapıya çarpmış, gerilemiş, sendelemiş ve dizleri üzerine çökmüştü. O sırada Dearborn ona yetişmişti. Ayağını çığlık atan adamın omzuna koyup onu yüzüstü halıya bastırmış, sonra elindeki kovayı üzerine boşaltmıştı.

Bunlar hafızasında bulanıktı ama erişilebilir bir yerdeydi. Alevler içindeki gömleğin etrafa biraz fazla parlaklık saçtığının farkındaydı, kardeşiyle iki yıl önce yaptıkları Avustralya tatilini hatırlatan turuncumsu sarı bir ışıktı. Bir cip kiralamışlar ve Büyük Avustralya Çölü'nü geçmişlerdi (Dearborn kardeşler bu gezi sırasında birkaç yerlinin oraya Büyük Avustralya Beceren Çölü dediğini keşfetmişti) ve hem muhteşem hem de tüyler ürpertici bir gezi olmuştu. Özellikle de çölün ortasındaki büyük kaya, Ayers Kayası. Günbatımı sırasında oraya varmışlardı. Üzerine düşen ışık çok sıcak ve tuhaftı... sanki bu dünyaya ait değildi...

Artık sadece dumanı tüten, buzlarla kaplı adamın yanına çökmüş ve gömleğinin arkasına uzanan alevleri söndürmek için sırtüstü çevirmişti.

Çevirdikten sonra adamın boynunun sol kısmındaki derinin yer yer kararmış, bazı bölümlerde su toplayarak kabarmış ve kızarmış olduğunu görmüştü. Sol kulakmemesi de biraz erimiş gibiydi ama...

Dearborn başını kaldırmış ve bu çılgınca geliyordu ama yanan adamın çıktığı odanın içinden Avustralya günbatımının ışığının yayıldığını görmüştü. Hiçbir insanın görmediği canlıların yaşadığı bomboş bir yerin sıcak ışığı. Işık çok korkunçtu (ve umutsuzca konuşmaya çalışan bir tıraş makinesinin sesine benzeyen o alçak vızıltı) ama aynı zamanda büyüleyiciydi. İçeri girmek, odada ne olduğunu görmek istemişti.

Belki Mike da Dearborn'un hayatını kurtarmış oldu. Dearborn'un ayağa kalktığının -sanki Mike'a olan ilgisi tamamen yok olmuştu- ve yüzünün 1408'den gelen parlak ışıkla aydınlandığının farkındaydı. Bunu daha sonra Dearborn'dan iyi hatırlayacaktı.

Mike, Dearborn'un paçasına yapışmış ve, "Sakın oraya girme," demişti çatlak sesle. "Girersen asla çıkamazsın."

Dearborn durup halının üzerinde yatan yüzü yanık adama bakmıştı.

"*Oda hayaletli,*" demişti Mike ve sanki bu sözler bir tılsımmış gibi 1408 numaralı odanın kapısı öfkeyle kapanmış, parlak ışık kaybolmuştu. Korkunç vızıltı kesilmişti.

Singer Dikiş Makineleri'nin en iyi elemanlarından biri olan Rufus Dearborn asansörlerin yanına koşmuş ve yangın alarmının düğmesine basmıştı.

IV

Yanık Vakalarında Tedavi: Teşhis Yaklaşımı'nın Mike'ın Dolphin Oteli'nin 1408 numaralı odasındaki kısa konaklamasından yaklaşık on altı ay sonra basılan on altıncı sayısında Mike Enslin'in ilginç bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf sadece gövdesini gösteriyordu ama Mike olduğu belliydi. Göğsünün sol tarafındaki beyaz kare o olduğunu ispatlıyordu. Beyaz karenin etrafındaki deri kıpkırmızı, ikinci derece yanıklarla kaplıydı. Beyaz kare, o gece giydiği şans getiren gömleğinin içinde küçük teybinin bulunduğu cebinin tam arkasıydı.

Teybinin köşeleri hafifçe erimişti ama hâlâ çalışıyordu ve içindeki kaset de iyi durumdaydı. İyi olmayan, kasetin içindekilerdi. Mike'ın menajeri Sam Farrell, kaseti üç dört kez dinledikten sonra bronzlaşmış, sıska kollarındaki bütün tüylerin diken diken olduğu gerçeğine gözlerini kapayarak duvardaki kasanın içine koydu. Ve kaset, o kasadan bir daha hiç çıkmadı. Farrell onu çıkarıp tekrar dinlemek için en ufak bir istek bile duymadı. Oysa bazı meraklı dostları içindekileri dinlemek için seve seve adam öldürebilirdi; New York yayıncılık dünyası oldukça küçüktü ve haberler çok hızlı yayılırdı.

Farrell, ne Mike'ın kasetteki sesinden ne de söylediklerinden hoşlanmıştı *(Bir kış günü, kurtlar, Connecticut otoyol girişinde kardeşimi parçalayıp yediler...* Tanrı aşkına bu ne anlama geliyordu?). Ama onu en çok rahatsız eden, geri plandaki seslerdi. Fazla doldurulmuş bir çamaşır makinesinin içindeki ıslak çamaşırların çıkardıklarına benzer bir sesti. Bazen eski bir tıraş makinesine benzer sesler duyuluyordu. Ve tuhaftı ama... bu ses konuşuyor gibiydi.

Mike hâlâ hastanedeyken Olin isminde bir adam -o kahrolası otelin müdürü- gelip Sam Farrell'a kaseti dinleyip dinleyemeyeceğini sordu. Farrell bunu yapamayacağını söyledi. Bay Olin bir an önce ofisinden çıkıp çalıştığı pire yuvası otele dönse ve Mike Enslin ihmalkârlık sebebiyle ona ve oteline dava açmadığı için Tanrı'ya şükretse iyi olacaktı.

"Onu odaya girmemesi için ikna etmeye çalıştım," dedi Olin usulca. İş günlerinin büyük bir bölümünü yorgun yolcuların ve huysuz konukların odalarındaki eşyalardan, mağazadaki gazete rafına kadar her şeyden şikâyet etmelerini dinleyerek geçirdiği için Farrell'ın ters sözleri onu pek etkilememişti. "Elimden gelen her şeyi yaptım. O gece ihmalkâr davranan biri varsa o da Bay Enslin'dir, Bay Farrell. Hiçbir şeye inanmamakta inat ediyordu. Akılsızca bir tutum. *Tehlikeli* bir tutum. Sanırım artık bu açıdan biraz değişmiştir."

Kasetten hiç hoşlanmamış olmasına rağmen Farrell, Mike'ın onu dinlemesini, özümsemesini ve yeni bir kitap yazmak için temel olarak kullanmasını istiyordu. Mike'ın başından geçenlerden sadece kırk sayfalık bir bölüm değil, koca bir kitap çıkabilirdi ve Farrell bunun farkınday-

dı. Üç *On Gece* kitabının toplamından fazla satış yapabilirdi. Ve elbette Mike'ın sadece hayalet hikâyeleriyle değil, kitap yazmakla da işinin bittiğine dair söylediklerine inanmıyordu. Yazarlar zaman zaman böyle söyler, sonra yine yazmaya başlarlardı. Bu feveranlar onların doğalarında vardı.

Mike Enslin'e gelince, olanlar göz önüne alındığında çok ucuz kurtulduğu görülüyordu. Ve o da bunun farkındaydı. Çok daha kötü yanabilirdi. Bay Dearborn ve buz kovası olmasaydı sadece dört ameliyat değil yirmi, hatta otuz ayrı ameliyat geçirmek zorunda kalabilirdi. Yapılan deri nakillerine karşın boynunun sol tarafında yanık izleri vardı ama Boston Yanık Enstitüsü'ndeki doktorlar bu izlerin kendiliklerinden yok olacağını söylemişlerdi. O geceden sonraki haftalar ve aylarda ona ne kadar acı vermiş olsalar da bu yanıkların çok önemli olduğunu biliyordu. Kutularının önünde KİBRİTİ ÇAKMADAN ÖNCE KUTUNUN KAPAĞINI KAPATINIZ yazan kibritler olmasaydı 1408'de ölecekti ve ölüm sebebi bilinmeyecekti. Belki otopsiyi yapan doktora bir kalp krizi gibi görünecekti ama asıl sebebi çok daha kötü olacaktı.

Çok daha kötü.

Gerçekten korkunç bir varlığın istila ettiği bir yere rastlamadan önce üç popüler kitap yazmış olduğu için şanslıydı ve bunun da farkındaydı. Sam Farrell, Mike'ın yazarlık kariyerinin sona erdiğine inanmayabilirdi, inanması da şart değildi; Mike bir daha yazmayacağını biliyordu. Soğuk terler dökmeden ve midesi bulanmadan bir kartpostal bile yazamıyordu. Bazen sırf bir kaleme (veya bir kayıt cihazına) bakmakla bile aklına tüyler ürpertici düşünceler üşüşüyordu: *Resimler eğikti. Onları düzeltmeye çalıştım.* Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne resimleri hatırlıyordu ne de 1408'deki herhangi bir şeyi ve buna çok memnundu. Hatırlamaması bir lütuftu. Bugünlerde tansiyonu pek iyi değildi (doktoru yanık hastalarında tansiyon sorunlarının sıklıkla görüldüğünü söyleyip bir ilaç yazmıştı), gözleri de iyi sayılmazdı (göz doktoru Ocuvites'e başlamasını söylemişti), sırtında sürekli ağrılar vardı, prostatı çok büyümüştü... ama bunlarla başa çıkabilirdi. 1408'den gerçekte kaçamayıp kaçmış olan ilk insan olmadığını biliyordu -Olin bunu ona anlatmaya çalışmıştı-ama o kadar da

kötü değildi. En azından hatırlamıyordu. Bazen, aslında sık sık (hatta her kahrolası *gece*) kâbuslar görüyordu ama gördüklerini uyandıktan sonra nadiren hatırlıyordu. Geride köşeleri hızla yumuşayan -küçük teybinin köşelerinin erimesi gibi- ve çabucak yok olan bir sahne kalıyordu. Artık Long Island'da yaşıyordu ve havanın güzel olduğu günlerde sahilde uzun yürüyüşlere çıkıyordu. 1408'de geçirdiği yetmiş garip (*çok* garip) dakika hakkında hatırladıklarını ilk ve son kez dile getirmesi bu yürüyüşlerden biri sırasında oldu. "İnsan değildi," dedi kıyıya vuran dalgalara boğuk sesle. "Hayaletler... onlar en azından bir zamanlar insanmış. Ama duvarın içindeki o şey... o yaratık..."

Zaman ona iyi gelecekti, buna inanıyor, bunu umuyordu. Zaman, boynundaki izleri yok ettiği gibi bu anıları da silecekti. Ama o zamana kadar geceleri uyurken ışıkları açık bırakacaktı. Böylece kötü bir rüyadan uyandığında nerede olduğunu hemen anlayabilirdi. Evindeki bütün telefonları çıkarttırmıştı. Bilincinin hemen altında, yüzeye yakın bir yerde, telefonu açtığında korkunç bir sesin, "Burası *dokuz! Dokuz!* Dostlarını öldürdük! Tüm dostların artık ölü!" diye bağıracağına dair bir korku vardı.

Ve havanın açık olduğu günlerde güneş batarken evdeki bütün perdeleri ve panjurları kapatıyordu. Saati ona ışığın -ufuktaki son ışıltısında yok olduğunu haber verene dek karanlık odasında oturuyordu.

Günbatımına, Avustralya çölündekine benzer o turuncumsu sarı parlaklığa tahammül edemiyordu.

Lunapark Treni

Sanırım Önsöz'de bu hikâyeyle ilgili söylenmesi gereken her şeyi söyledim. Bu, aslında neredeyse her küçük kasabada duyabileceğiniz bir hikâyenin benim tarzımla anlatımı. Ve daha önce yazmış olduğum bir başka hikâye gibi (Night Shift'teki *"The Woman in the Room") bunda da annemin yaklaşan ölümünün bana hissettirdiklerini anlatmaya çalıştım. Sevdiklerimizin öleceği... ve bizim de ölmemizin yakın olduğu gerçeği er geç yüzümüze bir tokat gibi çarpar. Bu, muhtemelen korku edebiyatının en görkemli konusu: sadece umut dolu bir hayal gücü yardımıyla anlaşılabilecek bir gizemle başa çıkabilme ihtiyacımız.*

Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmadım ve anlatmayı hiç düşünmedim, karşımdakinin bana inanmayacağını düşündüğümden değil, utanç duyduğumdan... ve *benim* olduğundan. İçimde her zaman onu anlatmanın hem beni hem de hikâyeyi bayağılaştıracağına, basitleştirip sıradanlaştıracağına dair bir inanç vardı. Kamp ateşi başında anlatılan bir hayalet hikâyesi gibi olacaktı. Sanırım bir de anlattığım ve kendi kulaklarımla duyduğumda kendim de inanmamaya başlayacağım diye korkuyordum. Ama annem öldüğünden beri iyi uyuyamıyorum. İçim geçiyor, sonra aniden tüm vücu-

dum titreyerek, korkuyla irkilip uyanıyorum. Yatağın başucundaki lambayı yanık bırakmak işe yarıyor ama sandığınız kadar değil. Geceleri ne kadar çok gölge olduğunu fark etmiş miydiniz? Işıklar yanarken bile çok fazla gölge oluyor. İnsan uzun gölgelerin herhangi bir şeye ait olabileceğini düşünüyor.

Korkunç bir şeye.

Bayan McCurdy telefon edip annem hakkındaki haberi verdiği sırada Maine Üniversitesi'nde üçüncü sınıftaydım. Babam ben çok küçükken ölmüş, onu hiç hatırlamıyorum. Yani Jean ve Alan Parker dünyada tek başlarına kalmışlardı. Sokağın hemen başında oturan Bayan McCurdy üç öğrenciyle paylaştığım evi aradı. Numaramı annemin buzdolabının kapağına astığı mıknatıslı panonun üzerinden almıştı.

"Kriz geçirmiş," dedi kelimeleri uzatarak. "Restoranda olmuş. Ama hemen fırlayıp gitmene gerek yok. Doktor o kadar da kötü olmadığını söyledi. Annen kendinde ve konuşabiliyor."

"Evet ama söyledikleri anlaşılabiliyor mu?" diye sordum. Sesimin sakin çıkması için gayret ediyordum ama kalbim hızla çarpıyordu ve oturma odası aniden çok ısınmış gibiydi. Evde tek başımaydım; çarşamba günüydü ve ev arkadaşlarımın bütün gün dersleri vardı.

"Oh, tabii. İlk sözleri seni aramamı ama korkutmamamı istemek oldu. Bu yeterince anlaşılır, değil mi?"

"Evet." Ama elbette *ödüm* patlamıştı. Biri arayıp annenizin ambulansla işten hastaneye götürüldüğünü söylese siz korkmaz mıydınız?

"Hafta sonuna kadar orada kalıp okulunla ilgilenmeni söyledi. İstersen hafta sonu gelebilirmişsin ama çok dersin varsa gelmesen de olurmuş."

Elbette, diye düşündüm. Annem yüz altmış kilometre güneyde bir hastanede belki ölüyordu ve ben o fareli, bira kokulu apartman dairesinde kös kös bekleyecektim öyle mi? Mümkün değildi.

"Annen hâlâ çok genç," dedi Bayan McCurdy. "Sadece son birkaç yılda çok kilo aldı ve yüksek tansiyonu var. Üstüne üstlük bir de sigara içiyor. Sigarayı bırakmak zorunda."

Bırakacağından şüpheliydim ve şüphelenmekte haklıydım, annem sigarasız yaşayamazdı. Bayan McCurdy'ye aradığı için teşekkür ettim.

"Eve gelir gelmez seni aradım," dedi kadın. "Ee, ne zaman geliyorsun, Alan? Cumartesi mi?" Sesinde hiç öyle sanmadığını belirten kurnazca bir ton vardı.

Pencereden dışarı, mükemmel ekim gününe baktım: parlak mavi New England göğü, sarı yapraklarını Mill Sokağı üzerine sarkıtan ağaçların üzerinde sonsuzluğa yükseliyordu. Sonra saatime bir göz attım. Üçü yirmi geçiyordu. Telefon çaldığında saat dörtteki felsefe semineri için evden çıkmak üzereydim.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim. "Bu gece orada olurum."

Gevrek gevrek güldü. Bayan McCurdy'nin sigarayı bırakmaktan bahsetmesi kulağa biraz tuhaf geliyordu. O ve Winston'ları ayrılmaz ikiliydi. "Aferin sana! Doğruca hastaneye gidip eve sonra geleceksin, değil mi?"

"Sanırım öyle yaparım, evet," dedim. Bayan McCurdy'ye hurda arabamın vitesinin arızalı olduğunu ve yakın gelecekte beni hiçbir yere götüremeyeceğini söylemeye gerek görmemiştim. Önce Lewiston'a, çok geç olmamışsa oradan da Harlow'daki küçük evimize kadar otostop yaparak gidecektim. Çok geç olmuşsa hastanedeki bekleme salonunda bir köşeye kıvrılıp uyurdum. Okuldan eve otostop yaparak ilk gidişim olmayacaktı. Başımı bir kola makinesinin yan tarafına dayayıp uyuyuşum da aynı şekilde ilk olmayacaktı.

"Anahtarları kırmızı el arabasının altına bırakacağım," dedi kadın. "Nereden bahsettiğimi anladın, değil mi?"

"Tabii." Bahçenin arkasındaki kulübenin yanında annemin, yazın içinden çiçekler fışkıran kırmızı el arabası dururdu. Bunu düşünürken her nedense Bayan McCurdy'nin verdiği haber gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı: annem hastanedeydi, içinde büyüdüğüm Harlow'daki küçük ev bu gece zifiri karanlık olacaktı. Güneş battıktan sonra ışıkları yakacak kimse yoktu. Bayan McCurdy annemin hâlâ çok genç olduğunu söylemişti ama insan yirmi bir yaşındayken kırk sekiz çok yaşlı gibi görünüyordu.

"Dikkatli ol, Alan. Arabayı hızlı sürme."

Elbette hızım, beni arabasına alan kişiye bağlı olacaktı ve şahsen, arabayı deli gibi kullanmasını tercih ederdim. Central Maine Tıp Merkezi'ne ne kadar çabuk gidersem o kadar iyiydi. Ama Bayan McCurdy'yi endişelendirmeye gerek yoktu.

"Sürmem. Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi kadın. "Annen iyileşecek. Ve seni gördüğüne çok sevinecek."

Telefonu kapattım, olanları ve nereye gittiğimi anlatan kısa bir not karaladım. Ev arkadaşlarımdan daha sorumluluk sahibi olan Hector Passmore'dan danışmanımı arayıp hocalara olan biteni anlatmasını rica ettim, öğretmenlerimden birkaçı devamsızlık konusunda çok titizdi. Sonra aceleyle sırt çantama yedek giysiler yerleştirdim, köşeleri kıvrılmış *Felsefeye Giriş* kitabımı da koyup evden çıktım. Çok iyi olmama rağmen o dersi sonraki hafta bıraktım. O gece dünyaya ve hayata bakışım çok değişti ve felsefe kitabımdaki hiçbir şey bu değişime uymuyordu. Anladım ki yüzeyin altında *-derinlerde-* göremediğimiz pek çok şey var ve hiçbir kitap onlara açıklama getiremiyor. Sanırım en iyisi o şeylerin orada olduklarını unutmak. Yani yapabilirseniz.

Androscoggin, Lewiston ile Orono'daki Maine Üniversitesi arasındaki mesafe yüz doksan kilometre ve aradaki en kestirme yol, I-95. Ama otobanın otostop yapanlar için pek iyi bir seçenek olduğu söylenemez. Eyalet polisleri yol kenarında gördükleri herkesi -sadece kenarda dikiliyor olsanız bile- kovuyorlar ve ikinci görüşlerinde de ceza kesiyorlar. Bu yüzden Bangor'dan güneybatıya ilerleyen 68. karayolunu tercih ettim. Oldukça işlek bir yoldu ve psikopata benzer bir görünüşünüz yoksa bir arabanın durup sizi alması büyük ihtimaldi. Polisler de çoğunlukla sorun çıkarmıyordu.

Yolculuğumun ilk bölümünü suratsız bir sigortacıyla yaptım. Beni Newport'a kadar götürdü. 68. ve 2. karayolunun kesiştiği yerde yaklaşık yirmi dakika bekledim, sonra Bowdoinham'a giden yaşlı bir adamın arabasına bindim. Arabayı kullanırken sürekli bacak arasını kavrıyordu. Sanki oralarda dolaşan bir şeyi yakalamaya çalışıyordu.

"Karım bana daima otostopçuları arabaya almaya devam edersem bir gün kendimi sırtımdan bıçaklanmış halde bir hendekte bulacağımı söylerdi," dedi. "Ama ne zaman yol kenarında duran bir genç görsem aklıma kendi gençliğim geliyor. Zamanında ben de çok otostop yapmıştım. Karım öleli dört yıl oluyor ve ben hâlâ aynı eski Dodge'u kullanıyorum. Onu çok özlüyorum." Bacak arasını kavradı. "Nereye gidiyorsun, evlat?"

Ona Lewiston'a gittiğimi söyledim ve sebebini anlattım.

"Bu çok korkunç," dedi. "Annen! Çok üzüldüm!"

Tepkisi öyle güçlü ve içtendi ki gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırpıştırarak onları geri gönderdim. Yapmak istediğim son şey bu yaşlı adamın külüstür, zorlukla ilerleyen ve keskin sidik kokulu arabasında gözyaşlarına boğulmaktı.

"Bayan McCurdy -beni arayan hanım- durumunun ciddi olmadığını söyledi. Annem hâlâ çok genç. Daha kırk sekiz yaşında."

"O yaşta bir kriz ha!" Gerçekten çok üzülmüştü. Bol, yeşil pantolonunun bacak arasını tekrar kavradı ve yaşlı adamlara özgü büyük, pençemsi eliyle şöyle bir çekti. "Krizler her zaman ciddidir! Evlat, seni CMTM'ne kendim götürürdüm -ön kapıya kadar götürürdüm- ama kardeşim Ralph'e onu Gates'deki huzurevine götüreceğime söz vermiştim. Karısı orada kalıyor. Şu unutma hastalığına yakalandı. Ne diyorlardı, Anderson mı, Alvarez mi, öyle bir şey..."

"Alzheimer," dedim.

"Hah, o. Galiba bende de başladı. Lanet olsun, seni yine de götürmek istiyorum."

"Buna gerek yok," dedim. "Gates'den bir araba bulmam zor olmaz."

"Yine de," dedi. "Annen! Bir kriz! Kırk sekiz yaşında!" Pantolonunun ön kısmını kavradı. "Lanet olası kasık bağı!" diye bağırdı, ardından güldü, sesi hem umutsuz hem de eğleniyor gibiydi. "Eninde sonunda bütün yaptıkların boşa gider, evlat. Sana söyleyeyim, Tanrı sonunda kıçına tekmeyi basar. Ama sen iyi bir çocuksun. Her şeyi bırakıp annene gidiyorsun."

"O çok iyi bir annedir," dedim ve gözyaşları bir kez daha gözlerimi yaktı. Okula gitmek için evden ayrıldığımda hiç hasretlik çekmemiştim -sadece ilk hafta birazcık- ama o an evimi ve annemi çok özlüyordum.

Başka akrabamız yoktu. Sadece annem ve ben vardık. Onsuz bir hayat düşünemiyordum. Çok kötü değil, demişti Bayan McCurdy; bir kalp krizi ama çok kötü değil. O yaşlı hanım doğruyu söylüyor olsa çok iyi olacak, diye düşündüm.

Bir süre sessizce yol aldık. Umut ettiğim gibi hızlı gitmiyorduk -yaşlı adam saatte yetmiş kilometrelik sabit bir hızla ilerliyor, bazen beyaz çizgiyi geçip diğer şeride kayıyordu- ama oldukça uzun bir mesafe aldık ve gayet iyiydi. 68. karayolu ağaçlar ve hepsinin kendine ait bir barı ve benzin istasyonunun olduğu küçük kasabalar arasında ilerliyordu: New Sharon, Ophelia, West Ophelia, Ganistan (bir zamanlar Afganistan'mış, garip ama gerçek), Mechanic Falls, Castle View, Castle Rock. Saatler ilerledikçe parlak mavi gökyüzü karardı; yaşlı adam önce park lambalarını, ardından farları yaktı. Uzunları yakmıştı ama bunu fark etmemiş gibiydi. Karşıdan gelen arabalar söndürmesi için selektör yaptığında bile anlamadı.

"Yengem kendi ismini bile hatırlamıyor," dedi. "Anderson hastalığı insana bunu yapıyor, evlat. Gözlerinde bir bakış oluyor... sanki 'Beni buradan *çıkarın,'* diyor... ya da kelimeleri bulabilse böyle *söyleyecek.* Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedim. Derin bir nefes aldım ve *burnuma çarpan sidik kokusunun* yaşlı adama ait olup olmadığını düşündüm. Belki de zaman zaman birlikte yolculuk ettiği bir köpeği vardı ve koku onun marifetiydi. Camımı biraz indirsem alınıp alınmayacağını merak ettim. Sonunda birkaç parmak indirdim. Tıpkı karşıdan gelen arabaların selektörleri gibi bunu da fark etmemiş görünüyordu.

Saat yedi civarı West Gates'de bir tepeyi çıkıyorduk ki şoförüm haykırdı. "Şuna bak, evlat! Ay doğmuş! Olağanüstü, değil mi?"

Gerçekten de olağanüstüydü, ufuktan yükselen dev bir portakala benziyordu. Ama aynı zamanda korkunç bir tarafı da vardı. Hem hamile, hem mikrop kapmış gibi görünüyordu. Yükselmekte olan aya bakarken aklıma korkunç bir düşünce geldi: ya hastaneye gittiğimde annem beni tanımazsa? Ya kendi ismini bile hatırlamıyorsa? Ya doktor ömrünün geri kalanında birinin ona bakması gerektiğini söylerse? O biri ben olacaktım

elbette; başka aday yoktu. Hoşça kal, okul. Buna ne dersiniz dostlar ve komşular?

"Bir dilek tut, evlat!" diye bağırdı yaşlı adam. Sesi heyecanla keskinleşmiş ve nahoş bir tona bürünmüştü, kulağınıza cam parçaları dolduruluyor gibiydi. Yaşlı adam bacak arasını sertçe kavradı. İçeride bir şey kopmuş gibi bir ses oldu. Bacak arasını öyle çekip hayalarını nasıl koparmıyordu bilmiyorum. Sağlam kalmaları bana bir mucize gibi görünmüştü. "Babam yeni doğan aya bakarak tutulan dileğin her zaman gerçekleştiğini söylerdi!"

Böylece ben de odasına girdiğimde annemin beni tanımasını, gözlerinin beni görür görmez parlamasını ve adımı söylemesini diledim. Bunu diler dilemez de dileğimi geri alabilmeyi diledim. Ayın turuncu ışığında bir uğursuzluk vardı.

"Ah, evlat!" dedi yaşlı adam. "Keşke karım burada olsaydı! Ona söylediğim her bir kırıcı söz için beni affetmesini ister, ona yalvarırdım!"

Yirmi dakika sonra, gece tamamen çökmemiş, ay hâlâ alçak ve şişkinken Gates Falls'a vardık. 68. karayoluyla Pleasant Caddesi'nin kesiştiği köşede sarı trafik lambası yanıp sönüyordu. Yaşlı adam ona varmadan hemen önce yolun kenarına çekti, eski Dodge'un sağ ön tekerleği kaldırıma çıktı ve tekrar indi. Sarsıntıdan dişlerim takırdamıştı. Yaşlı adam bana çılgın, meydan okuyan bir heyecanla baktı, aslında adamla ilgili her şey çılgıncaydı ama bunu ilk anda fark edememiştim. Tıpkı o kırık cam hissi gibi. Ve ağzından çıkan her söz bir ünlem gibiydi.

"Seni oraya götüreceğim! Evet, efendim, götüreceğim! Ralph'i boş ver! Cehenneme kadar yolu var! Yeter ki seni götürmemi iste!"

Bir an önce annemin yanına ulaşmak istiyordum ama sidik kokulu arabanın içinde, gözlerim karşıdan gelen arabaların selektörleriyle kamaşarak otuz kilometre daha gitme fikri hiç çekici değildi. Yaşlı adamın Lisbon Caddesi'nin dört şeridi arasında gidip geliş düşüncesi de öyle. Ama duyduğum isteksizliğin en büyük sebebi adamın kendisiydi. Kırık camları andıran heyecanlı sesine ve bacak arasını avuçlamasına daha fazla katlanamayacaktım.

"Buna hiç gerek yok," dedim. "Sorun değil. Siz yolunuza devam edin ve kardeşinizle ilgilenin." Kapıyı açtım ve korktuğum başıma geldi, uzanıp çarpılmış ellerinden biriyle kolumu kavradı. Durmadan bacak arasını çekiştirdiği eliydi.

"Söylemen yeter!" dedi. Sesi gıcırtılıydı. Parmakları, kolumun üst kısmına batıyordu. "Seni hastanenin kapısına kadar götürürüm! Evet! Daha önce birbirimizi hiç görmemiş olmamızın önemi yok! Evet, kesinlikle yok! Seni *oraya* götüreceğim!"

"Sorun değil," diye tekrarladım. Arabadan dışarı fırlamak isteğiyle boğuşuyordum. Hayatı buna bağlıymış gibi koluma yapışmıştı. Kıpırdarsam parmaklarını daha da batıracağını düşündüm. Belki boynuma bile yapışabilirdi ama yapmadı. Parmakları gevşedi ve arabadan dışarı adımımı attığımda tamamen bıraktı. Mantıksız bir panik anı geçtikten sonra her zaman olduğu gibi kendi kendime neden korktuğumu sordum. Külüstür Dodge'unun sidik kokulu ekosisteminde, teklifi reddedildiği için hayal kırıklığına uğramış yaşlı bir karbon-bazlı-yaşam-formundan başka bir şey değildi. Kasık bağının rahatsız ettiği sıradan bir yaşlı adamdı. Tanrı aşkına, neden korkmuştum ki?

"Beni buraya kadar getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Teklifiniz için de minnettarım," dedim. "Ama şu taraftan gidebilirim." Pleasant Caddesi'ni işaret ettim. "...Ve çok geçmeden biri beni alır."

Bir süre sessizce durdu, sonra iç geçirdi ve başını salladı. "Evet, en iyisi o taraftan gitmek," dedi. "Kasabanın dışında olmak en iyisi. Hiç kimse kasaba trafiğinde yavaşlayıp öfkeli kornalara sebep olmak istemez."

Bu konuda haklıydı. Gates Falls gibi küçük bir kasabada bile birinin durması uzak ihtimaldi. Sanırım gerçekten de gençliğinde bol bol otostop yapmıştı.

"Ama evlat, emin misin? Bilirsin, eldeki bir kuş, çalılıktaki iki kuştan iyidir."

Tekrar kararsızca duraksadım. Haklıydı. Pleasant Caddesi, trafik lambasının bir iki kilometre batısında Ridge Yolu oluyordu ve Lewiston'ın dışındaki 196. karayoluna varana dek yirmi beş kilometrelik ormanlık-alanda ilerliyordu. Hava neredeyse kararmıştı ve geceleri arabala-

rın durması daha da zorlaşıyordu, saçınız taralı ve gömleğiniz de düzgünce pantolonunuzun içinde olsa bile karanlıkta, kasaba merkezinden uzakta, farların aydınlığında ıslahevinden kaçmış bir genç olduğunuzu düşünüyorlardı. Ama yola yaşlı adamla devam etmek istemiyordum. Arabanın dışında, güvendeyken bile onunla ilgili bir şey tüylerimi ürpertiyordu. Belki sebep, bütün cümlelerinin sonunda bir ünlem olmasıydı. Ayrıca, otostop yaparken her zaman şanslı olmuşumdur.

"Eminim," dedim. "Ve tekrar teşekkürler. Gerçekten."

"Sorun değil, evlat. Ne zaman istersen. Karım..." Durdu ve göz pınarlarında yaşlar olduğunu gördüm. Tekrar teşekkür ettim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı kapattım.

Hızla caddenin karşısına geçtim. Sarı trafik lambasının ışığında gölgem bir görünüyor, bir kayboluyordu. Karşıya geçince durup geriye baktım. Dodge hâlâ aynı yerde duruyordu. Trafik lambasının ve arabanın altı metre gerisindeki sokak lambasının ışığında adamın direksiyona yığılmış olduğunu görebiliyordum. Aklıma ölmüş olduğuna dair tuhaf bir fikir geldi. Teklifini reddetmekle onu öldürmüştüm.

Sonra köşeden bir başka araba döndü ve uzunlarını yakarak Dodge'un sürücüsünü uyardı. Yaşlı adam bu kez uzun farlarını söndürdü ve hayatta olduğunu bu şekilde anladım. Bir dakika sonra Dodge'u tekrar caddeye çıkardı ve yavaşça köşeyi döndü. Gözden kaybolana dek onu izledim. Sonra başımı kaldırıp aya baktım. Turuncu rengi kayboluyordu ama hâlâ bir uğursuzluk vardı. Daha önce hiç aya bakıp dilek tutulduğunu duymadığımı düşündüm. Akşam yıldızına evet ama aya hayır. Dileğimi geri alabilmeyi tekrar diledim. Karanlık çökerken, öyle bir yerde olmak, insanın aklına kötü fikirler üşüşmesine sebep oluyordu.

Durmak şöyle dursun, yavaşlamaya bile niyetli görünmeyen arabalara başparmağımı sallayarak Pleasant Caddesi boyunca yürüdüm. Önce caddenin her iki tarafında tek tük de olsa dükkânlar ve evler vardı. Sonra kaldırım sona erdi ve ağaçlar usulca yolun iki tarafını sardı. Ne zaman farlar yolu aydınlatıp uzun gölgemi önüme düşürse dönüp parmağımı kaldırıyor ve yüzüme güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme

yerleştiriyordum. Ama her seferinde yaklaşan araba yavaşlamaksızın geçip gidiyordu. Bir keresinde biri, "Bir işe gir, serseri!" diye bağırdı ve ardından bir kahkaha duyuldu.

Karanlıktan korkmuyordum -yani o zamanlar korkmuyordum- ama beni doğruca hastaneye götürmeyi teklif eden yaşlı adamı reddederek bir hata yapmış olduğumdan korkmaya başladım. Yola çıkmadan önce büyük bir kartonun üzerine HASTANEYE GİDİYORUM, ANNEM HASTA yazabilirdim ama bir işe yarayacağını sanmıyordum. Herhangi bir psikopat da bir kartona yazı yazabilirdi.

Çöken karanlığın seslerini dinleyerek yol kenarındaki toprak bölümde yürümeye başladım: uzaklarda bir köpek havlıyordu, yakınlarda bir baykuş ötüyor, hafif rüzgâr iç geçirir gibi esiyordu. Gökyüzü ay ışığıyla aydınlanmıştı ama artık ayı göremiyordum, ağaçlar çok yüksekti ve ayı perdeliyordu.

Gates Falls'dan uzaklaştıkça yanımdan geçen arabaların sayısı azaldı. Her geçen dakika, yaşlı adamın teklifini reddedişim daha aptalca bir hareket gibi görünüyordu. Annemi hastane odasındaki yatağında yatarken hayal ettim. Ölüm döşeğindeydi ve yüzü acıyla çarpılmıştı. Onu hayatta tutan tek şey, geleceğime dair beslediği umuttu. Ama ben yaşlı bir adamın sesini ve sidik kokulu arabasını beğenmedim diye yanına gidemeyecektim.

Dik bir tepeyi tırmandım ve tepeye varınca ayı tekrar gördüm. Sağımdaki ağaçlar yok olmuş, yerlerini küçük bir mezarlık almıştı. Mezar taşları ayın solgun ışığı altında parlıyordu. Birinin yanında ufak, siyah bir şey çökmüş, beni izliyordu. Meraklanarak bir adım ilerledim. Siyah şey kıpırdayınca bir dağ sıçanı olduğunu gördüm. Uzun otlar arasında kaybolmadan önce kırmızı gözleriyle bana kısaca baktı. O an çok yorgun, hatta bitkin olduğumun farkına vardım. Bayan McCurdy'nin aramasının üzerinden beş saat geçmişti ve tüm bu süre boyunca adrenalin yüklenmesiyle hareket etmiştim ama artık vücudum isyan ediyordu. İşin kötü tarafı buydu. İyi tarafı o yararsız, paniğe yakın, çılgınca aciliyet hissinin en azından o an için beni terk etmiş olmasıydı. Bir karar vermiş, 68. karayolu yerine Ridge Yolu'nu seçmiştim ve bu yüzden dövünmenin anlamı yoktu,

olan oldu, torba doldu, derdi annem bazen. Buna benzer sözleri sıkça kullanırdı. Mantıklı veya saçma, bu söz o an için beni sakinleştirmişti. Hastaneye gittiğimde onu ölmüş bulursam, bunun kader olduğuna inanacaktım. Ama muhtemelen yaşıyor olacaktı. Bayan McCurdy'nin dediğine göre doktor durumunun ciddi olmadığını söylemişti. Bayan McCurdy ayrıca annemin hâlâ çok genç olduğunu söylemişti. Evet, kilosu fazlaydı ve evet, çok sigara içiyordu ama hâlâ gençti.

Bu arada ben de ıssız bir yolun ortasındaydım ve bacaklarımda derman kalmamıştı. Ayaklarım sanki betona gömülü gibiydi.

Mezarlığın yola bakan kısmı boyunca taş bir duvar uzanıyordu. Ortasında, üzerinden iki tekerlek izi geçen bir açıklık vardı. Duvarın üzerine oturdum. Bulunduğum yerden Ridge Yolu'nun her iki yöne doğru uzanan oldukça büyük bir kısmını görebiliyordum. Lewiston'a doğru giden bir arabanın farlarının ışığını gördüğümde duvardan kalkıp yol kenarına yürüyebilirdim. O arada sırt çantam kucağımda, duvarın üzerinde oturacak ve bacaklarımı dinlendirecektim.

Yerdeki otlardan yoğun bir sis yükseliyordu. Mezarlığın üç yanını saran ağaçların yaprakları rüzgârla hışırdıyordu. Mezarlığın ötesinden, akan su sesi geliyor, arada sırada bir kurbağa vıraklıyordu. Çok güzel ve tuhaf bir şekilde sakinleştirici, romantik bir şiir kitabındaki resimlere benzer bir yerdi.

Yolun iki tarafına baktım. Görünürde hiç araba yoktu. Sırt çantamı duvarın dibine koydum ve mezarlığın içine doğru yürüdüm. Rüzgâr, alnıma düşen bir tutam saçı geri üfledi. Sis, tembelce ayaklarımı çevreliyordu. Arkadaki mezar taşları eskiydi, birçoğu devrilmişti. Ön taraftakiler çok daha yeniydi. Ellerimi dizlerime koyarak eğildim ve etrafı taze sayılabilecek çiçeklerle sarılmış bir mezar taşına baktım. Ay ışığında, üzerindeki ismi okumak çok kolay oldu: GEORGE STAUB. İsmin hemen altında, George Straub'un kısa süren hayatının başlangıç ve bitiş tarihleri belirtilmişti: bir başta 19 Ocak 1977, diğer tarafta, 12 Ekim 1998. Bu, hâlâ taze sayılabilecek çiçekleri açıklıyordu. 12 Ekim sadece iki gün, 1998 ise iki yıl öncesiydi. George'un arkadaşları ve akrabaları ölüm yıldönümü

için gelmiş olmalıydılar. İsim ve tarihlerin altında bir şey daha vardı. Kısa bir yazı. Okumak için biraz daha eğildim...

...ve korkuyla geriledim. Aynı anda, gecenin ortasında bir mezarlıkta tek başıma olduğum gerçeğini fark etmiştim. Mezar taşının üzerinde

Olan Oldu, Torba Doldu

yazıyordu.

Annem ölmüştü, belki o dakika içinde ölmüştü ve bir şey bana bir mesaj yolluyordu. Espri anlayışı korkunç olan bir şey.

Dönüp yavaşça yola doğru yürümeye başladım. Ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgârı, mezarlığın arkasında akan dereyi, kurbağa seslerini dinleyerek ve ölümden dönen bir şeyin mezarından çıkarken çıkaracağı yarılan toprakla kopan köklerin seslerini duymaktan korkarak ilerliyordum. O şey ayağımı yakalayacak ve...

Ayaklarım birbirine dolandı ve düştüm. Dirseğimi bir mezar taşına vurmuştum. Az daha başımı da vuruyordum. Sırtüstü düşmüştüm. Ağaçların arasında saklanan ayı biraz görebiliyordum. Artık turuncu değil, beyazdı ve cilalanmış kemik gibi parlıyordu.

Bu düşüş, beni paniğe sevk etmek yerine sakinleştirdi. Ne gördüğümü bilmiyordum ama gördüğümü sandığım şeyi görmüş olamazdım. Bu tür şeylere John Carpenter veya Wes Craven filmlerinde rastlanabilirdi ama gerçek hayatta pek karşımıza çıkmazlardı.

Evet, tamam, güzel, diye fısıldadı kafamın içinde bir ses. *Kalkıp buradan gidebilirsen hayatının geri kalanı boyunca buna inanabilirsin.*

"Lanet olsun," dedim ve ayağa kalktım. Kot pantolonumun arkası ıslanmıştı. Biraz çekiştirerek tenime yapışmasını engelledim. George Straub'un cesedinin yattığı yere tekrar yaklaşmak hiç kolay olmadı ama beklediğim kadar zor da değildi. Ağaçların arasında esen rüzgârın şiddeti artmıştı. Muhtemelen hava durumunda bir değişiklik olacaktı. Gölgeler etrafımda titrekçe dans ediyordu. Dallar birbirine sürtüyor, ağaçlardan çıtırtı sesleri yükseliyordu. Mezar taşına doğru eğildim ve üzerindekileri okudum:

GEORGE STAUB
19 OCAK 1977 - 12 EKİM 1998
Varlığı Mutluluk Verdi, Ömrü Çabuk Bitti

Ellerim dizlerimin hemen üzerinde, orada öylece duruyordum ve yavaşlamaya başlayana dek kalbimin ne kadar hızlı çarptığını fark etmemiştim. Sondaki kelime beni yanıltmıştı, hepsi buydu. Çok yorgundum ve annem için endişeleniyordum. Üstelik ay ışığı ortalığı o kadar da aydınlatmıyordu. Yanlış okumuş olabilirdim. Konu kapanmıştı.

Ama ne okuduğumu *biliyordum:* Olan Oldu, Torba Doldu.

Annem ölmüştü.

"Saçma," dedim kendi kendime ve geri döndüm. O sırada ayak bileklerime kadar yükselen sisin aydınlandığını gördüm. Yaklaşan bir motor sesi duyuyordum. Bir araba geliyordu.

Taş duvarın arasındaki açıklıktan dışarı fırladım ve geçerken sırt çantamı kaptım. Yaklaşan arabanın farlarının aydınlığı tepenin yarısına ulaşmıştı. Farlar beni aydınlatıp bir anlığına kör ettiği an başparmağımı kaldırdım. Duracağını daha yavaşlamadan önce biliyordum. Bazen böyle olur. Bilirsiniz işte. Uzun zaman otostop yapmış olanlar ne demek istediğimi anlayacaktır.

Araba yanımdan geçti, fren lambaları yanarak sağa, mezarlığın sona erdiği yere doğru ilerledi ve durdu. Sırt çantam bacağımın yan tarafına çarpa çarpa arabaya koştum. Araba bir Mustang'di. Altmışların sonları veya yetmişlerin başlarından kalma havalı modellerindendi. Motoru gürültülü bir şekilde homurdanıyordu. Arabanın susturucusu muhtemelen bir sonraki trafik muayenesinde sorun çıkaracaktı... ama bu benim sorunum değildi.

Kapıyı açıp ön koltuğa oturdum. Sırt çantamı bacaklarımın arasına koyduğum an kokuyu hissettim. Tanıdık diyebileceğim, biraz nahoş bir kokuydu. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkürler."

Direksiyondaki genç adamın üzerinde solmuş kot pantolon ve kolları kesilmiş siyah bir tişört vardı. Teni bronz, vücudu kaslıydı ve sağ pazısında mavi dikenli bir tel dövmesi vardı. Bir John Deere şapkasını ters

takmıştı. Tişörtünün göğsüne, kesik koluna yakın bir yere bir iğne takılmıştı ama üzerinde ne yazdığını bulunduğum açıdan okuyamıyordum. "Hiç önemli değil," dedi. "Şehre mi gidiyorsun?"

"Evet," dedim. Dünyanın o bölgesinde "şehir", Lewiston anlamına gelirdi. Kapıyı kapatırken dikiz aynasından çam kokulu bir hava temizleyicinin sarktığını fark ettim. Arabaya bindiğimde kokusunu aldığım oydu. Kokular göz önüne alındığında benim için iyi bir gece olduğu söylenemezdi. Önce sidik, şimdi de yapay çam. Yine de beni bir yerden bir yere götürecekti ve önemli olan buydu. Araba tekrar Ridge Yolu'na çıktı ve hızlanmaya başladı. Kendi kendime içimin rahatladığını söyledim.

"Şehirde ne yapacaksın?" diye sordu direksiyondaki genç. Benimle aynı yaşlarda olmalıydı. Muhtemelen Auburn'deki teknik liseye gitmiş, bölgedeki tekstil fabrikalarında çalışan bir kasaba çocuğuydu. Büyük ihtimalle boş zamanlarında Mustang'iyle ilgileniyordu çünkü kasaba çocuklarının yaptığı buydu: bira içerler, ot tüttürürler, arabalarıyla veya motosikletleriyle ilgilenirlerdi.

"Kardeşim evleniyor. Ben de sağdıcı olacağım." Bu yalanı kesinlikle planlamamıştım. Ama annemi öğrenmesini istemiyordum ve bunun sebebini bilmiyordum. Yanlış olan bir şey vardı. Ne olduğunu veya niçin böyle bir hisse kapılmış olduğumu bilmiyordum ama yanlış bir şey vardı. Bundan emindim. "Yarın provalar var. Yarın gece de bekârlığa veda partisi."

"Ya? Sahi mi?" Dönüp iri gözleriyle bana baktı. Yakışıklı yüzünde inanmaz bir ifade vardı. Hafifçe gülümsüyordu.

"Evet," dedim.

Korkuyordum. Aniden korkmaya başlamıştım. Yanlış olan bir şey vardı ve bu şey belki de külüstür Dodge'daki yaşlı adamın mikrop kapmış aya bakıp bir dilek tutmamı söylemesiyle başlamıştı. Ya da belki telefonu açıp Bayan McCurdy'nin sesini duyduğum anda.

"Bu çok güzel," dedi şapkasını ters takmış genç adam. "Kardeşin evleniyor demek, çok iyi. Adın ne?"

Sadece korkmuyordum, dehşete düşmüştüm. Her şey yanlıştı, her şey ama sebebini ve nasıl o kadar hızlı gelişebildiğini bilmiyordum. Ama

bir şeyden emindim. Mustang'in direksiyonundaki gencin Lewiston'daki işimi olduğu gibi adımı da bilmesini istemiyordum. Lewiston'a varacağımdan da şüpheliydim ya. Hatta Lewiston'ı bir daha göremeyeceğimden emindim. Arabanın duracağını önceden bilmem gibiydi. Ve arabadaki koku... onda da bir tuhaflık vardı. Böyle düşünmeme sebep olan, hava temizleyicinin kokusu değildi; onun *altındaki* kokuydu.

"Hector," dedim ev arkadaşımın ismini vererek. "Hector Passmore. İsmim bu." Ağzım kupkuruydu ama sesim düzgün ve sakin çıkmıştı. Bu iyiydi. İçimde bir şey ısrarla, huzursuzluğumu Mustang'in sürücüsüne belli etmemem gerektiğini söylüyordu. Tek kurtuluş şansım buydu.

Bana doğru biraz döndü ve göğsündeki iğnenin üzerindeki yazıyı okuyabildim: THRILL VILLAGE, LACONIA'DA LUNAPARK TRENİNE BİNDİM. Orayı biliyordum ama çok uzun zamandır gitmemiştim.

Siyah bir çizginin boğazını, dikenli tel dövmesinin kolunu çevrelediği gibi çevrelediğini görebiliyordum. Üzerinde, çizgiyi dikey olarak kesen düzinelerce küçük, siyah şerit vardı. Başını her kim vücuduna koyduysa, onun attığı dikişler olmalıydılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hector," dedi. "Ben George Staub."

Elim bir rüyadaymış gibi ileri uzandı. Keşke bir rüya olsaydı ama değildi; fazlasıyla gerçekti. Arabada baskın olan koku, çam kokusuydu. Onun altında hissedilense kimyasal bir şey, muhtemelen formaldehitti. Ölü bir adamla aynı arabadaydım.

Mustang, ay ışığı altında, Ridge Yolu'nda saatte doksan beş kilometre hızla ilerliyordu. Yolun iki yanı boyunca sıralanmış ağaçlar rüzgârla salınarak dans ediyordu. George Staub bomboş gözleriyle bana gülümsedi ve elimi bırakıp dikkatini tekrar yola çevirdi. Lisedeyken *Dracula*'yı okumuştum ve o kitaptan bir cümle, beynimde yankılanıyordu: Ölüler hızlı gider.

Bildiğimi bilmesine izin veremem. Bu cümle de beynimde yankılanıyordu. Fazla bir şey değildi, ama tek sahip olduğum buydu. *Bildiğimi bilmesine izin veremem, izin veremem, yapamam.* Yaşlı adamın o an nerede

olduğunu merak ettim. Sağ salim kardeşinin evine varmış mıydı? Yoksa o da en başından beri bunun içinde miydi? Belki arkamızdan geliyor, arada sırada kasık bağını çekiştiriyordu. O da ölü müydü? Muhtemelen hayır. Bram Stoker'a göre ölüler hızlı giderdi ama yaşlı adam, yetmişin üzerine çıkmamıştı. Boğazımın gerisinden çılgınca bir kahkahanın yükseldiğini hissettim ama kendimi tuttum. Gülecek olursam anlardı. Ve bilmemeliydi, tek umudum buydu.

"Düğün gibisi yoktur," dedi.

"Evet," dedim. "Herkes en az iki kere yapmalı."

Ellerimi birleştirmiştim. Parmaklarımı öyle sıkıyordum ki eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Tırnaklarımın etime gömülmesinin acısını hissediyordum ama oldukça uzak bir histi. Bilmesine izin veremezdim, o an tüm dikkatim bu konu üzerinde yoğunlaşmıştı. Ağaçlar yolun iki yanını sarmıştı, tek ışık, ayın ruhsuz, kemiğe benzer beyazlığından yayılan aydınlıktı ve ölü olduğunu bildiğimi fark etmesine izin vermemeliydim. Çünkü o bir hayalet gibi zararsız bir varlık değildi. Bir hayalet görebilirdiniz ama ne tür bir yaratık durup sizi arabasına alırdı? Bir zombi mi? Gulyabani mi? Vampir mi? Bunların hiçbiri mi?

George Staub güldü. "İki kere yapmalı! Evet, dostum, benim ailemde herkes öyle yapıyor!"

"Benimkinde de," dedim. Sesim hâlâ sakindi. Yolculuğun bedelini havadan sudan sohbet ederek ödeyen herhangi bir otostopçunun sesi gibiydi. "Bir cenaze gibisi yoktur gerçekten."

"Düğün," dedi yumuşak bir sesle. Arabanın ön panelinin zayıf ışığında yüzü balmumundan yapılmış gibi görünüyordu. Bir cesedin makyaj yapılmadan önceki haliydi. Hepsinden korkuncu o ters çevrilmiş şapkaydı. İnsan, altında ne kadarının kalmış olduğunu merak ediyordu. Bir yerde cenaze görevlisinin ölünün kafatasını açıp beynini çıkararak yerine bir tür kimyasal karışıma batırılmış bir pamuk koyduğunu okumuştum. Belki yüzün içeri çökmesini engellemek içindi.

"Düğün," dedim uyuşmuş dudaklarım arasından... hatta hafifçe gülmeyi bile becerdim. "Düğün demek istemiştim."

"Bence daima söylemek istediklerimizi söyleriz," dedi genç adam. Hâlâ gülümsüyordu.

Evet, Freud da buna inanıyordu, psikoloji dersinde okumuştum. Bu gencin Freud hakkında herhangi bir şey bildiğinden şüpheliydim. Freud'u bilenler kolları kesilmiş tişörtler ve ters çevrilmiş şapkalar giymezlerdi. Cenaze demiştim. Ulu Tanrım, cenaze demiştim. O an, benimle oynadığını anladım. Ölü olduğunu bildiğimi ona belli etmek istemiyordum. O ise ölü olduğunu bildiğimi bildiğini belli etmek istemiyordu. Yani ona ölü olduğunu bildiğimi bildiğini bildiğimi...

Dünya sallanmaya başladı. Bir an sonra dönmeye başlayacaktı ve kendimi kaybedecektim. Bir süreliğine gözlerimi kapadım. Göz kapaklarımın altındaki karanlıkta, ayın yeşile dönen gölgesi kaldı.

"İyi misin, ahbap?" diye sordu Staub. Sesindeki ilgi mide bulandırıcıydı.

"Evet," dedim gözlerimi açarak. Dünyanın sallantısı kesilmişti. Ellerimde, tırnaklarımın battığı yerlerde hissettiğim acı güçlü ve gerçekti. Ve koku. Sadece hava temizleyici ve kimyasal madde değil, toprak kokusu da vardı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Sadece biraz yorgunum, hepsi bu. Uzun süredir otostop yapıyorum. Ve bazen araba tutuyor." Aniden ilham geldi. "Aslında en iyisi ben ineyim. Biraz temiz hava alırsam midem düzelir. Nasılsa başka biri gelir ve..."

"Bunu yapamam," dedi. "Seni burada bırakmak, ha? Kesinlikle olmaz. Bir saatten önce başka birinin geleceğini sanmıyorum. Gelenin de seni alacağı meçhul. Seni burada bırakamam. O şarkı nasıldı? Beni kiliseye vaktinde yetiştir, değil mi? Seni kesinlikle bırakamam. Camını biraz indir, işe yarayacaktır. Biliyorum, içerisi pek iyi kokmuyor. Şu hava temizleyiciyi astım ama bu bok hiçbir işe yaramıyor. Elbette bazı kokulardan kurtulmak diğerlerine kıyasla daha zor oluyor."

Uzanıp camı biraz açmak istiyordum ama kol kaslarım çalışmıyor gibiydi. Tek yapabildiğim tırnaklarım etime gömülürcesine ellerimi birbiri-

ne kenetleyerek öylece oturmaktı. Bir grup kasım çalışmıyor, diğer bir grup ise aşırı çalışıyordu. Şaka gibiydi.

"O hikâyedeki gibi," dedi. "Neredeyse gıcır gıcır sayılabilecek bir Cadillac'i yedi yüz elli dolara satın alan çocuğun hikâyesi. Bu hikâyeyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim hissiz dudaklarım arasından. Hikâyeyi bilmiyordum ama dinlemek istemediğimden kesinlikle emindim. Bu adamın anlatacağı hiçbir hikâyeyi duymak istemiyordum. "O çok bilinen bir hikâyedir." Yol önümüzde eski siyah-beyaz filmlerde olduğu gibi karanlığa doğru uzanıyordu.

"Evet, çok bilinir. Bu çocuk araba almak istiyor ve birinin bahçesinde yepyeni bir Cadillac görüyor."

"Hikâyeyi bildiğimi..."

"Ve arabanın camının üzerinde SAHİBİNDEN SATILIK yazan bir tabela var."

Kulağının arkasına bir sigara koymuştu. Elini uzatıp sigarayı aldı ve o sırada tişörtü hafifçe yukarı sıyrıldı. Açığa çıkan bölgede de birçok dikiş olduğunu gördüm. Sonra arabanın ön konsolundaki çakmağa bastırmak için eğildi ve tişörtü tekrar aşağı indi.

"Çocuk, bir Cadillac alamayacağını biliyor, hayalinde bile bir Caddy'ye sahip olamaz ama merak ediyor işte. Adamın yanına gidiyor ve, 'Bunun gibi bir şeyin fiyatı ne kadar?' diye soruyor. Ve elinde hortum tutan adam -arabayı yıkıyormuş- suyu kapatıp, 'Şanslı günündesin, evlat,' diyor. 'Yedi yüz elli dolar verirsen araba senindir.'"

Bastırdığı çakmak hafif bir tıkırtıyla geri çıktı. Staub çakmağı aldı ve sigarasını yaktı. Dumanı içine çektiğinde boğazındaki dikişlerin arasından dışarı hafifçe duman sızdığını gördüm.

"Çocuk sürücü tarafındaki camdan içeri bakıyor ve arabanın daha sadece on yedi binde olduğunu görüyor. Adama dönüyor ve, 'Aman ne komik,' diyor. Adam, 'Çok ciddiyim, evlat. Parayı verirsen araba senindir. Dürüst bir yüzün var, senden çek bile kabul ederim,' diyor. Ve çocuk diyor ki..."

Camdan dışarı baktım. Bu hikâyeyi gerçekten de *duymuştum.* Yıllar önce, muhtemelen ortaokuldayken. Bana anlatılan hikâyede araba Cadillac değil, bir Thunderbird'dü ama onun haricinde her şey aynıydı. Çocuk, *sadece on yedi yaşında olabilirim ama bir ahmak değilim, kimse böyle bir arabayı, üstelik bu kadar az kilometredeyken bu fiyata satmaz,* diyordu. Adam da çocuğa arabayı satmak istediğini, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın içine sinen kokudan kurtulamadığını söylüyordu. Uzun bir iş gezisine çıkmıştı, eve...

"...birkaç haftadan önce dönmüyor," diyordu sürücü. İnsanların hoşlarına giden bir hikâyeyi anlattıkları sırada yaptığı gibi gülümsüyordu. "Ve döndüğünde karısını garajda, arabanın içinde ölü buluyor. Karısı meğer evde olmadığı süre boyunca ölü halde garajdaymış. İntihar mı etmiş, kalp krizi mi geçirmiş, ne olmuş bilmiyorum ama cesedinin kokusu arabaya fena halde sinmiş, adam da satmaya karar vermiş." Güldü. "Ne hikâye ama, değil mi?"

"Neden iş gezisindeyken evi hiç aramamış?" Konuşan sadece ağzımdı. Beynim adeta donmuştu. "İki hafta boyunca evinden uzaktaymış ve karısının nasıl olduğunu öğrenmek için bir kez bile aramamış, öyle mi?"

"Şey," dedi sürücü. "Bunun o kadar da önemi yok, değil mi? Önemli olan, fiyatın güzelliği! Kimin ağzı sulanmazdı ki? Arabayı lanet olası camını açıp kullanırsın, ne olmuş yani? Ve bu zaten sadece bir hikâye. Uydurma. Bu arabadaki koku yüzünden aklıma geldi. Buysa gerçek."

Sessizlik oldu. *Bir şey söylememi, bu duruma bir son vermemi bekliyor,* diye düşündüm. Bunu yapmayı istiyordum. Ama.. sonra ne olacaktı? Sonra ne yapacaktı?

Başparmağının ucuyla göğsündeki, üzerinde THRILL VILLAGE, LACONIA'DA LUNAPARK TRENİNE BİNDİM yazan iğneye dokunuyordu. Tırnaklarının kirli olduğunu gördüm. "Bugün oradaydım," dedi. "Thrill Village. Bir adam için bir iş hallettim, o da bana bir günlük bedava geçiş kartı verdi. Kız arkadaşım da benimle gelecekti ama arayıp hasta olduğunu söyledi. Bazen âdet sancıları çok şiddetli oluyor ve bütün gün yatıyor. Çok kötü, ama her zaman şöyle düşünürüm; ya âdet görmeseydi?

O zaman ikimizin de başı dertte olurdu." Havlarcasına güldü. "Neyse, sonuçta tek başıma gittim. Hiç Thrill Village'a gitmiş miydin?"

"Evet," dedim. Bir kez. On iki yaşındayken.

"Kiminle gittin?" diye sordu. "Yalnız gitmedin, değil mi? On iki yaşında gittiysen tek başına gitmiş olamazsın."

Ona bu kısmı söylememiştim, değil mi? Hayır. Benimle oynuyordu. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Kapıyı açıp kollarımla başımı korumaya çalışarak kendimi gecenin karanlığına atmayı düşündüm ama ben atlayamadan uzanıp beni yakalayacağını biliyordum. Zaten kollarımı kaldıramıyordum. Yapabildiğim tek şey, ellerimi birbirine kenetlemekti.

"Hayır," dedim. "Babamla gittim. Beni babam götürdü."

"Lunapark trenine bindin mi? O manyak şeye dört kez bindim. O kahrolası şey ters dönüyor!" Bana baktı ve tekrar havlar gibi güldü. Ay ışığı gözlerinden yansıdı ve bir an için bir heykelin bembeyaz gözlerine benzediler. Ve o an, sadece ölü olmadığını anladım. Deli bir ölüyle aynı arabadaydım. "Lunapark trenine bindin mi, Alan?"

Ona ismimin Hector olduğunu söylemeyi düşündüm ama ne yararı olacaktı? Artık sona yaklaşıyorduk.

"Evet," diye fısıldadım. Ay ışığından başka bir ışık yoktu. Ağaçlar, bir çadır gösterisindeki dansçılar gibi sallanıyordu. Yol çizgileri hızla altımızdan akıp geçiyordu. Hız göstergesine baktım ve yüz otuza dayandığını gördüm. Lunapark trenindeydik; ölüler hızlı gidiyordu. "Evet," dedim. "Lunapark trenine bindim."

"Hayır," dedi. Sigarasından bir nefes çekti ve boynundaki dikişlerin arasından dışarı tekrar duman sızdığını gördüm. "Binmedin. Hele babanla hiç binmedin. Binmek için sıraya girdin ama yanında annen vardı. Sıra, lunapark treninin önünde her zaman olduğu gibi uzundu ve annen sıcakta, güneş altında beklemek istemiyordu. O zamanlar bile şişmandı ve sıcaktan rahatsız oluyordu. Ama bütün gün başının etini yedin, yedin, yedin ve işin komik tarafı şu: sonunda sıra sana geldiğinde tırstın. Değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Dilim, damağıma yapışmıştı.

Mustang'in solgun ışığında sapsarı olan, kirli tırnaklı elini uzattı ve kenetlenmiş ellerimi tuttu. Dokunuşuyla ellerimdeki güç yok oldu ve bir sihirbazın sihirli değneğiyle dokunup çözdüğü düğüm gibi ayrılıp kucağıma düştüler. Derisi bir yılanınki gibi soğuktu.

"*Değil mi?*"

"Evet," dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Yaklaşıp ne kadar yükseğe çıktığını... tepede nasıl ters döndüğünü ve insanların çığlıklar attığını gördüğümde... korktum. Annem bana vurdu ve eve gidene kadar benimle konuşmadı. Lunapark trenine hiç binmedim." Bu gece hariç.

"Binmeliydin, ahbap. En iyisi o. Asıl ona binmek gerek. Diğerleri onun yanında sıfır. En azından oradakiler öyle. Eve dönerken durdum ve eyalet sınırındaki dükkândan birkaç bira aldım. Kız arkadaşımın evine de uğrayıp iğneyi ona verecektim." Göğsündeki iğneye hafifçe vurdu ve camını indirerek sigarasını dışarı fırlattı. "Ama ne olduğunu tahmin etmişsindir."

Elbette etmiştim. Her zaman duyduğumuz hayalet hikâyesiydi, değil mi? Mustang'iyle bir kaza yapmıştı ve polisler olay yerine vardığında onu direksiyona ölü halde yığılmış bulmuşlardı. Başı arka koltuktaydı. Şapkasını geriye doğru takmıştı ve cansız gözleri arabanın tavanına dikilmişti. O günden beri rüzgârlı gecelerde dolunayda Mustang'iyle Ridge Yolu'nda görülüyordu. Artık bir şeyi biliyordum, en kötü hikâyeler, hayatınız boyunca dinlediğiniz hikâyelerdi. Asıl kâbus onlardı.

"Bir cenaze gibisi yoktur," dedi ve güldü. "Böyle demiştin, değil mi? Orada hata yaptın, Al. Buna şüphe yok. Hata yaptın ve tuzağa düştün."

"Bırak gideyim," dedim. "Lütfen."

"Şey," dedi bana dönerek. "Bu konu üzerinde konuşmalıyız, sence de öyle değil mi? Kim olduğumu biliyor musun, Alan?"

"Bir hayaletsin," dedim.

Sabırsızca homurdandı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Haydi ama dostum, daha iyi bir cevap verebilirsin. Lanet olası *Casper* bir hayalettir. Ben havada süzülüyor muyum? Saydam mıyım?" Bir elini kaldırdı ve parmaklarını önümde kapatıp açtı. Kuru, yağsız eklemlerinin çıtırtısını duyabiliyordum.

Bir şey söylemeye çalıştım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu zira hiç sesim çıkmadı.

"Ben bir tür kuryeyim," dedi Staub. "Mezarından çıkıp gelen lanet olası FedEx. Benim gibiler oldukça sık çıkar, şartlar uygun olduğunda elbette. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Sanırım düzenin başındaki her kimse -Tanrı veya başka biri- eğlenceden hoşlanıyor. Sana sunulanı mı seçeceğini yoksa kutunu açtırmak mı isteyeceğini görmek istiyor. Ama her şey uygun olmalı. Bu gece öyleydi. Sen dışarıda tek başına.. annen hasta.. seni götürecek birine ihtiyacın vardı..."

"Yaşlı adamla kalsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı," dedim. "Değil mi?" Staub'un kokusunu artık daha iyi alabiliyordum. Kimyasalların kokusu hafiflemiş, çürümekte olan etin kokusu keskinleşmişti. Daha önce nasıl fark etmediğime veya başka bir şey olduğunu düşündüğüme şaştım.

"Söylemesi zor," diye cevap verdi Staub. "Belki şu bahsettiğin yaşlı adam da ölüydü."

Sesi cam kırıklarına benzeyen yaşlı adamı, kasık bağını çekiştirmesini düşündüm. Hayır, o ölü değildi. Ve eski Dodge'undaki sidik kokusundan şikâyet ederken karşıma çok daha beteri çıkmıştı.

"Her neyse, ahbap, bunu konuşacak vaktimiz yok. Sekiz kilometre kadar sonra evleri görmeye başlayacağız. On kilometre sonraysa Lewiston il sınırına varacağız. Yani kararını çabuk vermen gerekiyor."

"Ne kararı?" Ama ne olduğunu bildiğimi sanıyordum.

"Kimin trene binip kimin yerde kalacağına karar vermelisin. Annen mi sen mi?" Dönüp ay ışığı dolu gözleriyle bana baktı. Gülümsemesi genişledi ve birçok dişinin eksik olduğunu gördüm. Kazada dökülmüş olmalıydılar. Direksiyona vurdu. "İkinizden birini yanımda götüreceğim, dostum," dedi. "Ve hazır buradayken seçimi sen yapacaksın."

Ciddi olamazsın, diyecektim ki sözcükleri yuttum. Bir anlamı olmayacaktı. Elbette ciddiydi. Hem de çok ciddiydi.

Annemle birlikte geçirdiğimiz onca yılı düşündüm. Alan ve Jean Parker koca dünyada yapayalnızdı. Çoğunlukla iyiydik ama zor zamanla-

rımız da az değildi. Yamalı pantolonlarla okula gittiğim, akşam yemeğinde masadan tam doymadan kalktığım çok olmuştu. Çocukların çoğu, okulun kafeteryasında yerdi. Bense göz yaşartıcı fakirlik hikâyelerinde olduğu gibi öğle yemeklerini fıstık ezmeli veya ince bir parça salamlı bayat ekmeklerle geçiştirirdim. Annemin bize bakmak için kaç ayrı restoranda ve barda çalıştığını bilmiyorum. Bir keresinde Bağımlı Çocuklara Yardım Bürosu'ndan bir adamla görüşmek için işten izin almıştı. En iyi kıyafetlerini giymişti. Mutfaktaki sallanan sandalyeye oturan adamın takım elbisesinin annemin kıyafetinden kat kat kaliteli olduğunu dokuz yaşında çocuk gözlerimle bile anlamıştım. Kucağında bir dosya, elinde şişman bir dolmakalem vardı. Annem, adamın sorduğu utandırıcı, hakaret dolu sorulara yüzüne yapışmış gibi görünen bir gülümsemeyle cevap vermiş, hatta ona kahve ikram etmişti çünkü adam raporunda belirttiği takdirde ayda elli dolarlık bir yardım alabilecekti. Lanet olası bir elli papel. Annem, adam gittikten sonra yatağına yatıp ağlamış, yanına gittiğimde gözyaşları içinde gülümsemeye çalışarak bana sarılmış, adamın burnunun ne komik olduğunu görüp görmediğimi sormuştu. Adamın burnu o kadar komik değildi ama yine de gülmüştüm. O da gülmüştü.

Çünkü gülmemiz gerekiyordu, bunu öğrenmiştik. Dünyada sadece siz ve sigara tiryakisi şişman anneniz varsa ya gülerdiniz veya yumruğunuzu duvarlara indirerek aklınızı kaybederdiniz. Bunun orta yolu yoktu. Ama hepsi bu değildi. Eğer bizim gibi dünyanın bodrumlarında gezinen farelerdenseniz, bazen alçaklardan intikam almanın tek yolunun onlara gülmek olduğunu keşfedersiniz. Tüm o işlerde çalışmasının, şişen ayak bileklerini bandajlayarak yaptığı fazla mesailerin karşılığı, üzerinde ALAN'IN ÜNİVERSİTE FONU yazan bir kavanozun içine -evet evet, tıpkı o göz yaşartan fakirlik hikâyelerindeki gibi- gidiyordu. Annem bana daima çok çalışmam gerektiğini, diğer çocuklar gibi dersi dinlememe lüksüm olmadığını, kıyamete kadar çalışsa bile yeterince para biriktiremeyeceğini, üniversiteye gitmek istiyorsam mutlaka bir burs kazanmam gerektiğini ve üniversiteye gitmemin şart olduğunu, çünkü benim için... ve onun için tek kurtuluş yolunun bu olduğunu söylerdi. Ve ben de çok çalıştım, çünkü kör değildim, ne kadar kilolu olduğunu, ne çok sigara içtiği-

ni (tek özel zevki buydu) görebiliyordum ve bir gün pozisyonlarımızın değişeceğini, ailenin geçimini sağlayan kişinin ben olacağımı biliyordum. Üniversite eğitimi ve iyi bir işle bunu yapabilirdim. Bunu yapmak istiyordum. Annemi seviyordum. Çabuk öfkelenirdi ve bazen çok bağırırdı -lunapark treni sırasını beklediğimiz ve son anda korkup vazgeçtiğim gün yaptığı bana ilk vuruşu ve bağırışı değildi- ama onu yine de seviyordum. Hatta belki biraz da o yüzden seviyordum. Bana vurduğunda onu beni öptüğü zamanlardaki kadar seviyordum. Bunu anlayabiliyor musunuz? Ben de öyle. Ve bunun bir önemi yok. Hayatları ve aileleri öylece özetleyemez, açıklayamazsınız ve biz de bir aileydik. Annem ve ben. Küçücük bir aileydik. Paylaşılan bir sır gibi. Bana sorsanız, onun için her şeyi yapabileceğimi söylerdim. Ve işte o soru bana sorulmuştu. Onun için canımı verip vermeyeceğim soruluyordu. Üstelik o hayatının yarısını, hatta belki daha da çoğunu yaşamıştı. Bense daha başındaydım.

"Ne diyorsun, Al?" diye sordu George Staub. "Zaman daralıyor."

"Böyle bir şeye karar veremem," dedim çatlak sesle. Parlak ay ışığı gökyüzünü aydınlatıyordu. "Bana bunu sorman haksızlık."

"Biliyorum. İnan bana herkes böyle söylüyor." Sonra sesini alçalttı. "Ama sana söylemem gereken bir şey var, ilk evlerin ışıkları görünene dek karar vermezsen ikinizi birden almak zorunda kalacağım." Kaşları çatıldı ve sonra kötü haberler yanında iyi haberler de olduğunu hatırlamış gibi yüzü aydınlandı. "İkinizi birden alırsam arka koltukta oturup sohbet edebilirsiniz."

"Bizi nereye götüreceksin?"

Cevap vermedi. Belki o da bilmiyordu.

Karanlıkta ağaçlar belirsiz birer gölgeden ibaretti. Farlar hızla üzerinden geçtiğimiz yolu aydınlatıyordu. Yirmi bir yaşındaydım. Bakir değildim ama bir kızla sadece bir kez birlikte olmuştum ve sarhoş olduğum için nasıl olduğunu hatırlayamıyordum. Gitmek istediğim binlerce yer -Los Angeles, Tahiti, belki Luchkenbach, Teksas- yapmak istediğim binlerce şey vardı. Annem kırk sekizindeydi ve yaşlıydı, lanet olsun. Bayan

McCurdy öyle düşünmüyor olabilirdi ama o da yaşlıydı zaten. Annem benim için doğru olanı yapmış, canını dişine takarak bana bakmıştı ama onun hayatı benim seçimim miydi? Doğmayı ve hayatını bana adamasını ben mi istemiştim? Kırk sekiz yaşındaydı. Bense yirmi bir. Söyledikleri gibi, önümde koskoca bir hayat vardı. Ama bu şekilde mi düşünmek gerekirdi? Böyle bir şeye nasıl karar verilirdi? Nasıl?

Ağaçlar hızla yanımızdan geçiyordu. Ay, bir ölünün gözü gibi üzerimizdeydi.

"Acele etsen iyi olur, ahbap," dedi George Staub. "Ormanlık bölgeden çıkmak üzereyiz."

Ağzımı açtım ve konuşmaya çalıştım. Kuru bir iç çekişten başka bir şey duyulmadı.

"Tam sana lazım olan şey var burada," dedi ve arkaya uzandı. Tişörtü tekrar yukarı sıyrıldı ve karnındaki dikişleri tekrar gördüm. O dikişlerin tuttuğu yarığın ardında hâlâ bağırsaklar var mıydı? Yoksa karnı kimyasal maddelere batırılmış pamukla mı doldurulmuştu? Tekrar önüne döndüğünde elinde bir kutu bira vardı. Muhtemelen sınırdaki dükkândan aldığı biralardan biriydi.

"Nasıl olduğunu bilirim," dedi. "Stres yüzünden insanın ağzı kurur. Al."

Kutuyu bana uzattı. Alıp açtım ve büyük bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı akan bira soğuk ve acımtıraktı. O geceden sonra hiç bira içmedim. Televizyondaki bira reklamlarına bile tahammül edemiyorum.

İleride, karanlığın içinde sarı bir ışık parladı.

"Çabuk ol, Al, artık kararını vermen gerek. İlk ev, bu tepeyi tırmandıktan hemen sonra görünecek. Söyleyeceksen şimdi söyle."

Işık kayboldu, sonra yine göründü. Bu kez ışıkların sayısı artmıştı. Pencerelerden yayılan ışıklardı. O pencerelerin arkasında sıradan insanlar, sıradan işler yapıyordu, televizyon izliyorlar, kediyi besliyorlar, belki banyo yapıyorlardı.

Thrill Village'de lunapark treni önündeki sırada bekleyişimizi düşündüm. Jean ve Alan Parker. Yazlık elbisesinin koltukaltlarında büyük ter lekeleri olan şişman bir kadın ve küçük oğlu. O sırada durup beklemek istemiyordu, Staub o konuda haklıydı... ama ben başının etini yemiş,

yemiş, yemiştim. Staub bu konuda da haklıydı. Annem bana vurmuştu ama benimle sırada da beklemişti. Benimle daha pek çok sırada beklemişti ve tüm bunlara yeniden başlayabilir, kendi kendime neyin nasıl olabileceğini tartışabilirdim ama vakit yoktu.

"Onu al," dedim ilk evin ışıkları Mustang'in gövdesini yalarken. Sesim çatlak ama yeterince yüksekti. "Onu al, annemi al, beni alma."

Bira kutusunu koltuğun önüne fırlattım ve ellerimle yüzümü kapadım. O sırada Staub bana dokundu. Gömleğimin önüne el yordamıyla bir şeyler yaptı ve -her şey birden apaçık gözümün önüne serilmişçesine- bunun en baştan beri bir sınav olduğunu düşündüm. Sınavda başarılı olamamıştım, bu yüzden Arap masallarındaki kötü cin gibi kalbimi göğsümden söküp alacaktı. Bir çığlık attım. Sonra eli uzaklaştı -sanki son anda fikrini değiştirmişti- ve kolu önümden geçerek uzandı. Genzim ve ciğerlerim bir an için çürük et kokusuyla öyle doldu ki gerçekten ölmüş olduğumu düşündüm. Sonra açılan kapının sesini duydum ve ölüm kokusunu uzaklaştıran serin, temiz havayı yüzümde hissettim.

"Tatlı rüyalar, Al," diye homurdandı kulağıma ve beni itti. Rüzgârlı ekim karanlığına doğru yuvarlandım. Gözlerim kapalı, ellerim havada, vücudumsa kemiklerimin kırılacağı beklentisiyle gerilmiş bir şekilde çarpmaya hazırdı. Çığlık atıyor olabilirdim. Hatırlayamıyorum.

Beklediğim çarpışma olmadı ve sonsuzluk gibi gelen bir dakikanın ardından zaten yerde olduğumu anladım, üzerinde yattığım toprağı hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım ve açar açmaz tekrar sımsıkı yumdum. Ayın parlaklığı kör ediciydi. Başımda ani bir sancı hissettim. Sadece gözlerin ardında kalan bir sancı değildi. Ense köküme dek uzanıyordu. Vücudumun belden aşağı kısmının soğuk ve ıslak olduğunu fark ettim. Umurumda değildi. Yerdeydim ve önemli olan buydu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve gözlerimi tekrar açtım. Bu kez daha temkinliydim. Nerede olduğumu tahmin edebiliyordum ve etrafıma bir bakış, tahminimin doğru olduğunu görmeme yetti: Ridge Yolu üzerindeki tepedeki küçük mezarlıkta sırt üstü yatıyordum. Ay artık tam tepedeydi. Işığı çok parlaktı ama boyutu birkaç dakika öncesine nazaran daha küçüktü. Sis de daha yoğundu. Mezarlığın üzerini bir battaniye gibi

örtüyordu. Birkaç mezar taşı, taştan adacıklar gibi aradan yükseliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ve başımın arkasında yeni bir sancı hissettim. Elimle yokladığımda bir şişlik olduğunu fark ettim. Yapışkan bir ıslaklık da vardı. Elime baktım. Avucuma bulaşan kan, ay ışığında kapkara görünüyordu.

İkinci denememde ayağa kalkmayı başardım ve dizlerime kadar yükselen sisin içinde hafifçe sallanarak durdum. Döndüğümde duvarın arasındaki açıklığı ve Ridge Yolu'nu gördüm. Sırt çantamı göremiyordum. Sisin içine gömülmüştü ama orada olduğunu biliyordum. Yola çıktıktan sonra biraz sola doğru yürürsem sırt çantamın olduğu yere varacaktım. Lanet olsun, ona takılıp düşebilirdim bile.

İşte benim düzgünce paketlenip bir kurdeleyle sarılmış hikâyem: tepenin üzerinde dinlenmek için durdum, bir göz atmak için mezarlığa girdim, George Staub'un mezar taşından gerilerken aptal ayaklarım birbirine dolandı, düşüp başımı bir mezar taşına çarptım. Ne kadar süre baygın kalmıştım? Ayın pozisyonuna bakarak zamanı kestirme konusunda uzman sayılmazdım ama bir saat kadar olduğunu tahmin ediyordum. Ölü bir adamın arabasına bindiğim bir rüya görmeye yetecek kadar uzun bir süreydi. Hangi ölü adam? George Staub elbette. Düşüp başımı vurmadan hemen önce mezar taşında okuduğum isim. Klasik bir sondu, değil mi? Tanrım-Ne-Korkunç-Bir-Rüya-Gördüm. Ya Lewiston'a gittiğimde annemi ölü bulursam? Sadece bir öngörü vakası olurdu. Bu, yıllar sonra, sonuna yaklaşan bir partide anlatılacak türden bir hikâyeydi. İnsanlar ciddi yüz ifadeleriyle başlarını sallayarak dinleyecekler ve dirsekleri deri yamalı bir tüvit ceket giymiş bir ahmak, cennette ve dünyada hayal ettiklerimizden çok daha fazlası olduğunu söyleyecek ve...

"...ve saçmalık," dedim çatlak sesle. Sisin üst tabakası hafifçe dalgalanıyordu. "Bundan hiç kimseye bahsetmeyeceğim. Hiç kimseye. Ölüm döşeğimdeyken bile."

Ama tam hatırladığım gibi olmuştu, bundan emindim. Ichabod Crane'in başı kolunun altında değil, boğazına dikilmiş olan eski dostu George Staub gelip beni Mustang'ine almış ve bir seçim yapmamı istemişti. Ve ben de bir seçim yapmıştım, ilk evin ışıklarının yanından geçerken pek

fazla duraksamadan annemi almasını söylemiştim. Seçimim belki anlayışla karşılanabilirdi ama bu, duyduğum suçluluk hissini azaltmıyordu. Ama kimsenin bilmesine gerek yoktu ve iyi olan taraf buydu. Ölümü doğal görünecekti -kahretsin, zaten doğal bir ölüm olacaktı- ve ben de olduğu gibi bırakmaya niyetliydim.

Mezarlıktan çıktım ve ayağım sırt çantama takılıncaya dek sol tarafa doğru yürüdüm. Sonra çantamı yerden aldım ve sırtıma attım. Tepenin yamacında ışıklar belirdi. Gelenin Dodge'lu yaşlı adam olduğundan nedense hiç şüphe duymayarak başparmağımı kaldırdım, beni aramak için bu tarafa gelmişti. Elbette. Hikâyeye yakışır bir sondu.

Ama gelen yaşlı adam değildi. Elma kasalarıyla dolu bir Ford kamyonet kullanan, tütün çiğneyen bir çiftçiydi. Son derece sıradan biriydi. Ne yaşlı, ne de ölüydü.

"Yolculuk nereye, evlat?" diye sordu ve sorusuna cevap verdiğimde, "Ben de o tarafa gidiyorum," dedi. Kırk dakikadan az bir süre sonra, saat dokuzu yirmi geçe Central Maine Tıp Merkezi'nin önünde durduk. "İyi şanslar," dedi. "Umarım annenin durumu daha iyidir."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı açtım.

"Gördüm ki çok endişelisin ama bence buna gerek yok. Annen büyük ihtimalle iyidir. Ama ellerine dezenfektan gerekebilir." Ellerimi işaret etti.

Ellerime baktım ve üzerlerinde derin, mor hilaller olduğunu gördüm. Tırnaklarımın izleriydi. Ellerimi nasıl sımsıkı kenetlediğimi hatırladım. Tırnaklarımın etime battığını hissediyor ama kendime engel olamıyordum. Staub'un ay ışığıyla dolu cansız gözlerini hatırladım. *Lunapark trenine bindin mi,* diye sormuştu bana. *O manyak şeye dört kez bindim.*

"Evlat?" dedi kamyonetin direksiyonundaki çiftçi. "İyi misin?"

"Hı?"

"Titriyordun."

"Bir şeyim yok," dedim. "Tekrar teşekkürler." Kapıyı kapattım ve art arda dizilmiş tekerlekli sandalyelerin önünden geçerek içeri girdim.

Danışma masasına doğru yürüdüm. Kendi kendime, bana annemin öldüğünü söylediklerinde şaşırmış görünmem gerektiğini hatırlatıyor-

dum. Haberi verdiklerinde şaşırmazsam bir tuhaflık olduğunu düşünebilirlerdi... ya da belki şoka girdiğimi sanırlardı... veya aramızın iyi olmadığını düşünürlerdi... ya da...

Bu düşüncelere öylesine dalmıştım ki danışma masasındaki kadının söylediklerini önce kavrayamadım. Tekrar etmesini istemek zorunda kaldım.

"Hastanız 487 numaralı odada kalıyor dedim. Ama şimdi çıkamazsınız. Ziyaret saati dokuzda sona erdi."

"Ama..." Birden başım döndü. Masanın kenarına tutundum. Lobiyi beyaz ışıklar aydınlatıyordu ve göz alıcı aydınlıkta ellerimin üzerindeki izler iyice belirginleşmişti. Eklemlerin hemen üzerinde sekiz küçük, mor, sırıtan ağızlara benzer yay. Kamyonetteki adam haklıydı. Onları temizlesem iyi olacaktı.

Masadaki kadın sabırlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Göğsündeki isim kartında YVONNE EDERLE yazıyordu.

"Ama o iyi mi?"

Bilgisayarın ekranına baktı. "İsminin karşısında bir T var. Yani tatmin edici. Ve dördüncü kat, genel kattır. Annenizin durumu kötüleşmiş olsa yoğun bakım ünitesinde olurdu. O üçüncü katta. Eminim yarın geldiğinizde onu çok iyi bulacaksınız. Ziyaret saatleri..."

"O benim annem," dedim. "Onu görmek için Maine Üniversitesi'nden buraya otostop yaparak geldim. Sadece birkaç dakikalığına onu göremez miyim?"

"Aile fertleri için istisnalar olabilir," dedi kadın ve gülümsedi. "Bir dakika bekleyin. Ne yapabileceğime bir bakayım." Almacı kaldırdı ve birkaç tuşa bastı. Dördüncü kattaki hemşire odasını arıyor olmalıydı. Sonraki iki dakikada olacakları tahmin edebiliyordum. Hatta biliyordum. Danışmadaki Bayan Yvonne, 487'de kalan Jean Parker'ın oğlunun birkaç dakikalığına -annesine bir öpücük verip yüreklendirecek birkaç kelime söylemesine yetecek kadar- yukarı çıkıp çıkamayacağını soracak, hemşire de, "Tanrım, Bayan Parker on beş dakika önce öldü," diyecekti. Onu morga göndermişlerdi ve bilgisayardaki bilgileri yenileyecek fırsatları olmamıştı. Bu çok korkunçtu.

Masadaki kadın, "Muriel?" dedi. "Ben Yvonne. Karşımda genç bir adam var. İsmi..." Kaşlarını sorarcasına kaldırıp bana baktı, ismimi söyledim... "Alan Parker. Annesi 487'de yatan Jean Parker. Acaba yukarı..."

Durdu. Dinliyordu. Dördüncü kattaki hemşire Jean Parker'ın öldüğünü söylüyor olmalıydı.

"Tamam," dedi Yvonne. "Evet, anladım." Bir süre boşluğa bakarak sessizce durdu, sonra almacı omzuna dayadı ve, "Annenize bakması için Anne Corrigan'ı gönderiyor. Sadece bir saniye sürer," dedi.

"Bu bir saniye de hiç bitmez."

Yvonne'un kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Hiç," dedim. "Uzun bir geceydi ve..."

"...anneniz için endişeleniyorsunuz. Elbette. Her şeyi bırakıp annenize koştuğunuza göre iyi bir evlat olmalısınız."

Acaba Mustang'in direksiyonundaki ölü gençle yaptığım konuşmayı duysa Yvonne Ederle'nin fikri yüz seksen derece değişir miydi? Ama kimse duymayacak, öğrenmeyecekti. Bu George ile aramızda küçük bir sırdı.

Parlak beyaz ışığın altında saatlerdir bekliyor gibiydim. Yvonne'un önünde kâğıtlar vardı. Kalemini birinin üzerinde gezdiriyor, bazı isimlerin yanına özenle küçük işaretler koyuyordu. O an, bir Ölüm Meleği varsa muhtemelen ona benzeyeceğini düşündüm. Önünde bir masa ve kâğıt yığınları olacaktı. Yvonne, almacı çenesiyle omzu arasında tutuyordu. Hoparlörlerden yayılan sese göre Dr. Farquhar radyolojide bekleniyordu. Dördüncü katta, Anne Corrigan adındaki hemşire, annemin cansız gözlerinin tavana dikildiğini göreceği 487 numaralı odaya doğru yürüyordu.

Yvonne oturduğu yerde dikleşti. Telefona biri gelmiş olmalıydı. Dinledi ve sonra, "Tamam, evet, anlıyorum," dedi. "Yaparım. Elbette. Sağ ol, Muriel." Telefonu kapattı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Muriel yukarı çıkabileceğinizi ama sadece beş dakika kalabileceğinizi söylüyor. Anneniz akşam ilaçlarını almış ve uyumak üzereymiş."

Hiçbir şey söyleyemeden öylece ona baktım.

Gülümsemesi biraz soldu. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, Bay Parker?"

"Evet," dedim. "Sanırım ben sadece düşündüm ki..."

Gülümsemesi tekrar genişledi. Bu kez sempati yüklüydü. "Çoğu insan öyle düşünüyor," dedi. "Tahmin etmek zor değil. Durup dururken bir telefon geliyor ve telaşla buraya geliyorsunuz.. en kötüsünü düşünmeniz normal. Ama anneniz iyi olmasaydı Muriel dördüncü kata çıkmanıza izin vermezdi. Bana inanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkürler."

Tam arkamı dönüp yürüyecektim ki sordu: "Bay Parker? Kuzeyden, Maine Üniversitesi'nden geliyorsanız göğsünüzde neden o iğnenin olduğunu sorabilir miyim? Thrill Village, New Hampshire'da değil mi?"

Gömleğimin önüne baktım ve göğüs cebinin üzerindeki iğneyi gördüm: THRILL VILLAGE, LACONIA'DA LUNAPARK TRENİNE BİNDİM. Kalbimi söküp çıkaracağını sandığımı hatırladım. Artık anlamıştım: beni arabadan aşağı itmeden önce iğneyi göğsüme takmıştı. Beni işaretlemiş, görüşmemizin gerçek olduğuna dair bir kanıt bırakmıştı. Hem ellerimin üzerindeki tırnak izleri, hem de göğsümdeki iğne inkâr etmemi imkânsız kılıyordu. Benden bir seçim yapmamı istemiş, ben de yapmıştım.

Peki bu durumda annem nasıl hayatta olurdu?

"Bu mu?" Başparmağımla iğneye dokundum. "Benim uğurlu iğnem." Öyle korkunç bir yalandı ki bir tür ihtişama sahipti. "Uzun zaman önce annemle birlikte gittiğimizde almıştım. Beni lunapark trenine bindirmişti."

Danışma masasındaki görevli Yvonne, bu hayatında duyduğu en tatlı şeymişçesine gülümsedi. "Ona güzelce sarılıp öpün," dedi. "Sizi görmek ona doktorların verebileceği bütün ilaçlardan iyi gelecektir." Parmağıyla işaret etti. "Asansörler orada. Hemen köşeyi dönünce."

Ziyaret saatleri sona erdiği için asansör bekleyen tek kişiydim. Sol tarafta, kapalı olan karanlık gazete bayiinin kapısının yanında bir çöp kutusu vardı. Göğsümdeki iğneyi çıkarıp çöpe attım. Sonra elimi pantolonuma sildim. Asansörün kapısı açıldığında hâlâ elimi pantolonuma sürtüyordum. İçeri girdim ve dörde bastım. Asansör yükselmeye başladı. Yukarı çıkarken bir şeyden emindim. O yavaş asansörde yukarı çıktığım o

anda annem ölüyordu. Seçimi ben yapmıştım. Onu ölü bulan da ben olacaktım. Akla uygundu.

Asansör katta durdu ve kapısı açıldı. Karşıda bir çizgi poster vardı. Büyük bir parmak, dudaklara bastırılmıştı. Altında bir yazı vardı. HASTALARIMIZI DÜŞÜNEREK SESSİZ OLALIM! Asansörün kapısı, iki yana uzanan bir koridora açılmıştı. Tek sayılı odalar sol taraftaydı. Ayaklarımın her adımda ağırlaştığını hissederek o tarafa yöneldim. Dört yüz yetmişlerde yavaşladım. 481 ve 483 arasında durdum. Bunu yapamayacaktım. Yarı donmuş şurup gibi soğuk ve yapışkan ter, küçük damlalar halinde saç diplerimden alnıma doğru süzüldü. Midem düğümleniyordu. Hayır, yapamayacaktım. En iyisi dönüp kaçmaktı. Evet, ben bir korkaktım. Otostop yaparak Harlow'a gidecek, sabah olunca da Bayan McCurdy'yi arayacaktım. Sabah, olanlarla yüzleşmek daha kolay olacaktı.

Tam dönüyordum ki iki kapı ilerideki odadan bir hemşire başını uzattı... annemin odasıydı. "Bay Parker?" dedi alçak sesle.

Çılgınca bir an için neredeyse inkâr edecektim. Sonra başımı salladım.

"Gelin. Acele edin. Gidiyor."

Bu sözü bekliyordum ama yine de duyunca yumruk yemiş gibi oldum ve dizlerimin bağı çözüldü.

Hemşire halimi gördü ve endişeli bir yüzle hızla yanıma geldi. Göğsündeki küçük isim kartında ANNE CORRIGAN yazıyordu. "Hayır, hayır, sadece bilinci gidiyor demek istedim... uyumak üzere. Oh, Tanrım, çok aptalım. O iyi, Bay Parker. Annenize Ambien verdim. Uyuması için. Hepsi bu. Bayılmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır," dedim. İşin aslı, bayılıp bayılmayacağımı bilmiyordum. Dünya etrafımda dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Farların ışığıyla aydınlanan yolun ay ışığında eski siyah-beyaz filmlerde olduğu gibi hızla altımızdan akıp gidişini hatırladım. *Lunapark trenine bindin mi? Dostum, ben o manyak şeye dört kez bindim.*

Anne Corrigan beni odaya aldı ve annemi gördüm. Her zaman şişman bir kadın olmuştu ve hastane yatağı küçük ve dardı ama buna rağ-

men annem içinde kaybolmuş gibiydi. Saçları artık siyahtan ziyade griydi ve yastığın üzerine yayılmıştı. Elleri, bir çocuğun, hatta bir oyuncak bebeğin elleri gibi küçücüktü. Gözleri, hayal ettiğim gibi cansızca tavana dikilmiş değildi; kapalıydılar. Yanımda duran hemşire hafifçe seslenince gözlerini açtı. Parlak, mavi gözleri en genç yeriydi ve son derece canlıydılar. Bir an için boşluğa dikildiler, sonra bakışları beni buldu. Gülümsedi ve kollarını uzatmaya çalıştı. Biri yükseldi, diğeri titredi, hafifçe kalktı ve tekrar yatağın üzerine düştü. "Al," diye fısıldadı.

Ağlamaya başladım ve yanına gittim. Duvarın dibinde bir sandalye vardı ama ona aldırmadım. Yere diz çöktüm ve anneme sarıldım. Sıcaktı ve temiz kokuyordu. Şakağını, yanağını, dudaklarının kenarını öptüm. Daha güçlü olan kolunu uzattı ve yanağıma dokundu.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Hiç gerek yok."

"Duyar duymaz geldim," dedim. "Betsy McCurdy aradı."

"Ona.. hafta sonu demiştim," dedi. "Hafta sonu gelse olur demiştim."

"Evet ama beni orada bir dakika bile tutamazdın," dedim ve ona sarıldım.

"Araba.. tamir oldu mu?"

"Hayır," dedim. "Otostop yaptım."

"Hoşuma gitmiyor... biliyorsun." Söylediği her kelime için büyük bir çaba sarfettiğini görebiliyordum ama tamamen kendindeydi. Kim olduğunu, kim olduğumu, nerede olduğumuzu ve neden orada olduğumuzu biliyordu. Görünürdeki tek sorun, güçsüz koluydu. İçimi büyük bir rahatlama sardı. Staub, çok acımasız bir eşek şakasıydı... belki de Staub hiç olmamıştı, her şey bir rüyaydı. Annemin yanı başında, yere diz çökmüş ona sarılırken ve parfümünün hafif kalıntısını hissederken olan bitenin bir rüya olduğuna inanmak hiç zor değildi.

"Al? Yakanda kan var." Gözleri kapandı, sonra yavaşça tekrar açıldı. Sanırım gözkapakları ayaklarımın koridorda olduğu gibi ağırdı.

"Başımı çarptım, anne. Bir şeyim yok."

"Güzel. Kendi başının çaresine... bakmalısın." Gözleri tekrar kapandı. Sonra az öncekinden de yavaş bir şekilde açıldı.

"Artık uyumasına izin versek iyi olur sanırım, Bay Parker," dedi hemşire arkamdan. "Fazlasıyla zor bir gün geçirdi."

"Biliyorum." Tekrar dudaklarının kenarını öptüm. "Gidiyorum, anne. Ama yarın yine geleceğim."

"Otostop... yapma.. tehlikeli."

"Yapmam. Bayan McCurdy ile gelirim. Sen artık uyu."

"Tek yaptığım.. uyumak," dedi. "İşteydim, bulaşık makinesini boşaltıyordum. Birden başıma bir ağrı saplandı. Düştüm. Uyandığımda.. buradaydım." Bana baktı. "Doktor... kötü değil dedi."

"İyisin," dedim. Ayağa kalktım ve elini tuttum. Cildi ipek gibi yumuşacıktı. Yaşlı birinin eliydi.

"Rüyamda New Hampshire'daki lunaparkta olduğumuzu gördüm," dedi.

Bir anda baştan aşağı buz kestim ve ona baktım. "Sahi mi?"

"Evet. Sırada bekliyorduk. O... yükseklere çıkan şeyin önündeki sırada. Hatırlıyor musun?"

"Lunapark treni," dedim. "Hatırlıyorum, anne."

"Korkmuştun ve sana bağırdım. Sana bağırdım."

"Hayır, anne, sen..."

Elimi sıktı ve ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. Eskiden yüzünde beliren sabırsız ifadenin bir hayaletiydi.

"Evet," dedi. "Bağırdım ve sana vurdum. Ensene... değil mi?"

"Galiba, evet," dedim sonunda pes ederek. "Çoğunlukla enseme vurdun."

"Yapmamalıydım," dedi. "Hava sıcaktı ve yorgundum ama yine de... yapmamalıydım. Bunun için çok üzgün olduğumu sana söylemek istedim."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Önemli değil, anne. Çok uzun zaman önceydi."

"Trene hiç binemedin," diye fısıldadı.

"Bindim," dedim. "Sonunda bindim."

Bana gülümsedi. Çok ufak ve güçsüz görünüyordu. Sıranın başına vardığımızda bana bağırıp enseme vuran o öfkeli, terli, iriyarı kadınla

aralarında dağlar kadar fark vardı. Sırada bekleyen diğer insanlardan birinin yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü elimden tutup beni uzaklaştırırken, *Ne var, neye bakıyorsun, güzelim,* diye sorduğunu hatırlıyorum. Yakıcı yaz güneşi altında yürürken başımı öne eğmiş, ensemi ovuşturuyordum... ama çok acımıyordu. Bana o kadar da şiddetli vurmamıştı. Üzerinde çığlıklar atan insanların olduğu o dev gibi yapının yanından uzaklaştığıma seviniyordum.

"Bay Parker, artık gitseniz iyi olacak," dedi hemşire.

Annemin elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Yarın görüşürüz," dedim. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum. Alan... sana vurduğum her sefer için özür dilerim. Yapmamalıydım."

Ama yapmıştı; *onun* tarzı buydu. Bunu bildiğimi ve kabullendiğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bu da aile sırlarımızdan biriydi.

"Yarın görüşürüz, anne. Tamam mı?"

Cevap vermedi. Gözleri tekrar kapanmıştı ve bu kez açılmadı. Göğsü düzenli bir şekilde yavaşça yükselip alçalıyordu. Gözlerimi ondan bir anlığına bile çekmeden yatağından uzaklaştım.

Koridorda hemşireye sordum. "İyileşecek mi? Gerçekten iyileşecek mi?"

"Bunu kimse kesin olarak söyleyemez, Bay Parker. Anneniz, Dr. Nunnally'nin hastası. Çok iyi bir doktordur. Yarın öğleden sonra hastanede olacak. Ona sorabi..."

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bence iyileşecek," dedi hemşire beni asansöre doğru yönlendirerek. "Yaşamsal belirtileri kuvvetli ve art etkiler, krizin oldukça hafif olduğunu gösteriyor." Kaşları biraz çatıldı. "Elbette birkaç değişiklik yapması gerekecek. Yaşam tarzı... yedikleri..."

"Sigara içmesinden bahsediyorsunuz sanırım."

"Oh evet. Bırakması gerek." Annemin hayat boyu süren alışkanlığından vazgeçmesi oturma odasındaki vazoyu koridordaki masaya götürmek kadar kolay olacakmış gibi konuşuyordu. Asansörün düğmesine bastım ve ben çıktığımdan beri katta durduğu için kapısı hemen açıldı. Ziyaret

saatleri sona erdikten sonra Central Maine Tıp Merkezi'nde işler çok yavaşlıyor olmalıydı.

"Her şey için teşekkürler," dedim.

"Rica ederim. Sizi korkuttuğum için üzgünüm. Söylediğim çok aptalca bir şeydi."

"Hiç de değil," dedim onunla aynı fikirde olmama rağmen. "Önemi yok."

Asansöre girdim ve lobinin düğmesine bastım. Hemşire bana el salladı. Ben de ona el salladım ve asansörün kapısı aramızda kapandı. Aşağı inmeye başladım. Ellerimin üstündeki tırnak izlerine baktım ve adi bir yaratık olduğumu düşündüm. Alçağın da alçağıydım. Sadece bir rüya bile olsa alçak herifin tekiydim. *Onu al,* demiştim. O benim annemdi ama yine de öyle demiştim: *Annemi al, beni alma.* Beni o büyütmüş, benim için fazla mesai yapmış, New Hampshire'da küçük, tozlu bir lunaparkta, yaz sıcağında ter içinde sırada beklemişti ve sonunda hiç tereddüt etmemiştim. *Onu al, beni alma.* Korkak, korkak, adi herif.

Asansör kapısı açıldı ve dışarı çıktım. Çöp kutusunun kapağını kaldırdım. Oradaydı. Birinin attığı, neredeyse boş olan plastik bir kahve bardağının içindeydi: THRILL VILLAGE, LACONIA'DA LUNAPARK TRENİNE BİNDİM.

Eğildim, iğneyi dibinde kahve olan bardağın içinden aldım, kot pantolonuma sildim ve cebime koydum. Atmak kötü bir fikirdi. O artık benimdi, uğurlu veya uğursuz, benimdi. Geçerken Yvonne'a el salladım ve hastaneden çıktım. Dışarıda ayın tuhaf ve parlak ışığı dünyayı aydınlatıyordu. Hayatım boyunca kendimi o kadar bitkin ve neşesiz hissetmemiştim. Tekrar seçim yapma şansımın olmasını diledim. Bu kez kararım farklı olurdu. Ve bu komikti, onu beklediğim gibi ölü bulsaydım sanırım bununla yaşayabilirdim. Ne de olsa buna benzer hikâyeler hep öyle biterdi, değil mi?

Hiç kimse kasaba içinde yavaşlayıp arabasına bir otostopçu almak istemez, demişti kasık bağı olan yaşlı adam. Ne kadar da doğruydu. Lewiston

boyunca yürüdüm, Lisbon Caddesi'nde üç düzine blok, Canal Caddesi'nde dokuz blok ilerledim, müzik kutularında Foreigner, AC/DC ve Led Zeppelin'in eski şarkılarının çalındığı gece kulüplerinin önünden geçtim ama başparmağımı bir kez bile kaldırmadım. Bir işe yaramayacaktı. DeMuth Köprüsü'ne vardığımda saat on biri geçmişti. Harlow tarafına geçtiğimde parmağımı kaldırdığım ilk araba durdu. Kırk dakika sonra el yordamıyla arka bahçede, kulübenin yanında duran kırmızı el arabasının altındaki anahtarı arıyordum. Ondan on dakika sonraysa yatağımdaydım. Uyumak üzereyken o evde ilk kez yalnız uyuyacağımı düşündüm.

Telefon sesiyle uyandığımda saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Hastaneden aradıklarını düşündüm. Annemin durumunun gece aniden kötüleştiğini ve birkaç dakika önce öldüğünü, çok üzgün olduklarını söyleyeceklerdi. Ama arayan, eve sağ salim vardığımdan emin olmak ve önceki gece yaptığım ziyaretin bütün ayrıntılarını dinlemek isteyen (üç kere anlattırdı, üçüncü seferin sonunda kendimi sorguya çekilen bir suçlu gibi hissetmeye başlamıştım) Bayan McCurdy'ydi. Ayrıca öğleden sonra onunla hastaneye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Ona bunun çok iyi olacağını söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra yatak odamın kapısına yürüdüm. Kapıda bir boy aynası asılıydı. Aynada bol iç çamaşırı içinde uzun boylu, tıraşsız, hafif göbekli bir genç adam vardı. "Kendini toparlaman gerek, koca adam," dedim aynadaki yansımama. "Hayatının geri kalanını telefonun her çalışında annenin ölüm haberini vereceklerini düşünerek yaşayamazsın."

Yapacağımdan değildi ya. Zaman, hatıraları bulanıklaştıracaktı, her zaman öyle olurdu.. ama önceki gece hâlâ çok yakın ve inanılmaz derecede gerçek görünüyordu. Staub'un ters dönmüş şapkası altındaki yakışıklı yüzünü, kulağının arkasına taktığı sigarayı ve boğazındaki dikişlerin arasından süzülen dumanı hâlâ canlı bir şekilde gözlerimin önüne getirebiliyordum. Çok ucuza satılan Cadillac'in hikâyesini anlatan sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Zaman tüm keskin kenarları törpüleyecek, köşele-

ri yuvarlayacaktı ama henüz değil. Hem iğne de bendeydi, banyo kapısının yanındaki şifoniyerde duruyordu. İğne benim hatıramdı. Her hayalet hikâyesi kahramanının olanların gerçek olduğunu ispatlayacak bir hatırası olurdu, değil mi?

Odanın köşesinde antika sayılabilecek bir müzik seti vardı. Tıraş olurken dinlemek için eski kasetleri şöyle bir karıştırdım. Üzerinde FOLK KARIŞIK yazan bir tane buldum ve kasetçalara koydum. Kaseti lisedeyken doldurmuştum ve içinde ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bob Dylan, Hattie Carroll'un yalnız ölümü hakkında, ardından Tom Paxton, avare arkadaşı hakkında bir şarkı söyledi ve sonra Dave Van Ronk, melankolik bir şarkıya başladı. Üçüncü kıtanın ortasında jilet yanağıma dayanmış halde duraksadım. *Adamakıllı içtim, önce viski, sonra cin,* diyordu Dave gıcırtılı sesiyle. *Doktor bunun beni öldüreceğini söylüyor ama ne zaman olacağını söylemiyor.* Ve işte cevap buydu. Elbette. Suçluluk duygusu, annemin hemen öleceğini sanmama sebep olmuştu ve Staub da bu yanlış anlamayı düzeltmeye tenezzül etmemişti -zaten nasıl yapabilirdi ki? Ona sormamıştım bile- ama yanlış düşündüğüm açıkça görülüyordu.

Doktor bunun beni öldüreceğini söylüyor ama ne zaman olacağını söylemiyor.

Tanrı aşkına, neden dövünüp duruyordum? Seçimim aslında olayların doğal akışı değil miydi? Çocuklar genelde anne babalarından sonra ölmez miydi? Orospu çocuğu beni korkutmaya -suçluluk hissetmemi sağlamaya- çalışmıştı ama bu tuzağa düşmeyecektim. Sonuçta hepimiz lunapark trenine binmiştik, değil mi?

Sadece içini rahatlatmaya çalışıyorsun. Yaptığın şeyin yanlış olmadığını düşündürecek sebepler arıyorsun. Belki düşündüklerin doğru... ama bir seçim yapman istendiğinde anneni seçtin. Bu gerçekten kaçışın yok, dostum. Sorulduğunda onu seçtin.

Gözlerimi açtım ve aynadaki aksime baktım. "Yapmam gerekeni yaptım," dedim kendime. Buna inanmıyordum ama muhtemelen zaman geçtikçe inanacaktım.

Bayan McCurdy ile annemin yanına çıktığımızda durumunun daha iyi olduğunu gördük. Ona Thrill Village'ı gördüğü rüyayı hatırlayıp hatır-

lamadığını sordum. Başını iki yana salladı. "Senin gelişini bile zar zor hatırlıyorum," dedi. "Çok uykum vardı. Önemli bir şey miydi?"

"Hayır," dedim şakağına bir öpücük kondurarak. "Hiç önemli değil."

Annem beş gün sonra hastaneden çıktı. Kısa bir süre için topalladı, sonra tamamen düzeldi ve bir ay sonra da tekrar işe döndü. Önceleri yarım gün çalışıyordu, sonra tam güne döndü ve hayata, hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Ben de okula döndüm ve Orono'nun merkezindeki Pat's Pizza'da işe başladım. Parası çok iyi değildi ama arabamı tamir ettirmeye yetmişti ve bu çok iyi olmuştu zira otostop yapmak için zaten az olan hevesim o geceden sonra iyice yok olmuştu.

Annem sigarayı bırakmaya çalıştı ve kısa bir süre için başarılı da oldu. Sonra nisan tatili için eve bir gün erken döndüm ve mutfağın duman altı olduğunu gördüm. Hem utanç yüklü hem meydan okuyan gözlerle bana baktı. "Yapamıyorum," dedi. "Özür dilerim, Al, bırakmamı istediğini ve bırakmam gerektiğini biliyorum ama sigara içmeyince hayatımda korkunç bir boşluk oluyor. Ve bu boşluğu hiçbir şey dolduramıyor. Tek yapabildiğim, hiç başlamamış olmayı dilemek."

Mezuniyetimden iki hafta sonra annem bir kriz daha geçirdi, hafif bir krizdi. Doktor ona kızınca sigarayı tekrar bırakmaya çalıştı. Sonra on beş kilo aldı ve tekrar içmeye başladı. "Bir köpeğin kustuğunu yemesi gibi," der İncil'de; bu deyişi her zaman sevmişimdir. İlk denememde, Portland'da güzel bir iş buldum -sanırım şanstı- ve annemi işini bırakması için ikna etmeye çalıştım. Önce kesin bir şekilde reddetti. O gece yaşanmış olmasa ikna etmeye çalışmaktan vazgeçebilirdim ama o seçimi yapmıştım. Bu yüzden tüm savunmalarını yok edene dek uğraştım.

"Bana bakmak yerine kendi hayatını kurmalısın," dedi. "Bir gün evlenmek isteyeceksin, Al ve benim için harcadığın para onun için lazım olacak. Kendine gerçek bir hayat kurmalısın."

"Benim hayatım *sensin,*" dedim ve onu öptüm. "Hoşuna gitse de gitmese de öyle."

Ve annem sonunda havlu attı.

Ondan sonra birlikte çok güzel bir hayatımız oldu, toplam yedi yıl. Onunla birlikte yaşamadım ama hemen hemen her gün ziyaretine gittim. Birlikte pek çok kez kâğıt oynadık ve ona aldığım videoda filmler seyrettik. Onun dediği gibi, çok eğlendik ve göbeğimiz çatlayana dek güldük. O yılları George Staub'a borçlu olup olmadığımı bilmiyorum ama güzel yıllardı. Ve Staub'u gördüğüm gecenin anısı ne umduğum gibi soldu ne de bulanıklaştı; yaşlı adamın aya bakıp bir dilek tutmamı söylemesinden, göğsüme iğneyi takan Staub'un parmaklarının verdiği hisse varana dek her ayrıntı beynimde capcanlı duruyordu. Bir gün iğneyi bulamadım. Falmouth'daki küçük daireme taşındığım sırada onu da getirdiğimi biliyordum; iğneyi, taraklarım ve iki çift kol düğmem ile birlikte yatağımın başucundaki komodinin çekmecesinde saklıyordum ama o gün bulamadım. Bir iki gün sonra çalan telefonu açtığımda Bayan McCurdy'nin neden ağladığını biliyordum. Duyacağımı yıllardır bildiğim kötü haberdi; olan olmuş, torba dolmuştu.

Cenaze sona erip hiç bitmeyecekmiş gibi görünen taziyeleri kabul ettikten sonra Harlow'a, annemin sigara içip pudra şekeriyle kaplı kurabiyeler yiyerek son yıllarını geçirdiği küçük eve gittim. Jean ve Alan Parker'ın tüm dünyaya karşı yan yana olduğu günler geride kalmıştı. Artık tek başımaydım.

Kişisel eşyalarını gözden geçirdim. Daha sonra gerekebilecek kâğıtları bir kenara ayırdım. Saklamak istediğim eşyaları odanın bir tarafına yığdığım kutulara koydum, diğerlerini hayır kurumuna verilmek üzere ayırdım. İşimin bitmesine yakın, dizlerimin üzerine çöküp yatağının altına baktım ve aradığımı kendime bile itiraf etmediğim şeyi gördüm: üzerinde THRILL VILLAGE, LACONIA'DA LUNAPARK TRENİNE BİNDİM yazan tozlu iğne. Avucuma alıp elimi sıkıca kapadım. İğne elime batınca daha da sıkı kapadım. Acıdan hafif bir zevk alıyordum. Avucumu tekrar açtığımda gözlerim yaşlarla doluydu ve iğnenin üzerindeki yazıyı çift görüyordum. Özel gözlükler olmadan üç boyutlu bir filmi izlemek gibiydi.

"Tatmin oldun mu?" diye sordum sessiz odaya. "Bu kadarı yeter mi?" Elbette cevap yoktu. "Neden uğraştın ki? Ne gerek vardı? Ne anlamı vardı?"

Hâlâ cevap yoktu ve niye olacaktı ki zaten? Bir sırada bekliyorduk, hepsi buydu. Ayın altında sırada bekliyor, mikroplu ışığına bakarak dilek tutuyorduk. Sırada bekleyip trene binenlerin çığlıklarını dinliyorduk, korkmak için para veriyorlar ve paralarının karşılığını daima alıyorlardı. Sıra size geldiğinde belki binersiniz, belki de kaçarsınız. Sanırım ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Daha karmaşık olduğunu düşünebilirsiniz ama değil, olan oldu, torba doldu.

İğnenizi alın ve def olup gidin.

Şanslı Çeyreklik

1996 sonbaharında Uykusuzluk *adlı kitabımın tanıtımı için bağımsız kitapçılarda durarak Birleşik Devletler'i bir uçtan diğerine, Maine'den California'ya Harley Davidson motosikletim üzerinde geçtim. Muhteşem bir yolculuktu. En güzel anıysa muhtemelen Kansas'ta, terk edilmiş bir dükkânın verandasında oturup güneşin batıda battığı anda ayın doğudan doğuşunu izlediğim andı. O sırada aynı şeyin olduğu, mutlulukla kendinden geçmiş bir çocuğun, "Oh, anne, haydi bir daha yap!" diye haykırdığı Pat Conroy'un* Dalgaların Prensi'*ni hatırladım. Daha sonra, Nevada'da, temizlik görevlilerinin yastığın üzerine iki dolarlık kumar makinesi jetonları bıraktıkları viran bir otelde kaldım. Her jetonun yanında, üzerinde, "Merhaba, ben Marie, İyi Şanslar!" gibi bir şeyin yazılı olduğu küçük bir kart vardı. Aklıma bu hikâye geldi. Bir tükenmez kalemle, otelin kâğıtları üzerine yazdım.*

"Oh, seni cimri piç kurusu!" diye bağırdı boş otel odasına. Sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı.

Darlene Pullen daha sonra gülmeye başladı. Yapısı böyleydi. Bir elinde bir çeyreklik, diğerinde çeyrekliğin içinden çıktığı zarf olduğu halde dağınık, boş yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve bir çeyrekliğe, bir

zarfa bakarak gözlerinden yaşlar süzülene dek güldü. Büyük çocuğu Patsy'nin diş tellerine ihtiyacı vardı. Darlene, tellerin parasını nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Bütün hafta boyunca bu konuyu düşünerek endişelenip durmuştu ve çeyreklik de bardağı taşıran son damla olmuştu. Bundan kötüsü ne olabilirdi? Ve gülemezse ne yapabilirdi? Bir tabanca bulup kendini mi vuracaktı?

Kızlar, "bal küpü" dedikleri bu çok önemli zarfı odalarda çeşitli yerlere koyarlardı. Önceki yaz Tahoe'daki uyanış toplantısında İsa'yı bulmadan önce kaldırımlarda vücudunu satmakta olan İsveçli Gerda, kendi zarfını banyodaki bardaklardan birine dayar, Melissa ise zarfını televizyonun kumandasının altına koyardı. Darlene kendi zarfını daima telefonun yanına koyardı. O sabah 322'ye girip zarfın telefonun yanında değil de yastığın üzerinde durduğunu gördüğünde müşterinin ona bir şey bırakmış olduğunu anlamıştı.

Evet, kesinlikle bir şey bırakmıştı. Bir çeyreklik.

Kıkırdamalara dönüşmüş olan gülüşü tekrar kahkahalara döndü.

Bal küpünün ön tarafında basılmış bir yazı ve otelin logosu vardı: bir tepenin üzerindeki bir kovboy ve atının silueti, baklava şeklinde bir çerçeve içindeydi.

Nevada'nın en dost canlısı şehri, Carson City'ye hoş geldiniz! [yazıyordu logonun altında] *Ve Carson City'deki en dost canlısı otel olan The Rancher's Oteli'ne hoş geldiniz! Odanızı Darlene hazırladı. Herhangi bir sorun çıkarsa lütfen "0"ı çevirin ve hemen ilgilenelim. Bu zarf, her şeyin eksiksiz olduğunu görüp kat görevlisine "küçük bir bahşiş" bırakmak isteyebileceğiniz düşünülerek odanıza konmuştur.*

Carson'a ve Rancher's'a tekrar hoş geldiniz.

William Avery

Otel Müdürü

Bal küpü, çoğunlukla boş olurdu -zarfların yırtılıp çöp sepetine atılmış veya buruşturulup bir köşeye atıldığını (sanki kat görevlisine bahşiş bırakma fikri bazı konukları kızdırıyordu), tuvalette yüzdüğünü görmüştü. Ama bazen çok hoş, küçük bir sürprizle karşılaşabiliyordu- özellikle de kumar makineleri ve masaları konuğa cömert davranmışsa. 322'de zarfı görmüş ve içine bir çeyreklik bırakmıştı! Buna inanamıyordu. Bu parayla hem Patsy'nin diş tellerini, hem de Paul'ün tüm kalbiyle istediği Sega oyun sistemini alabilirdi. Noel'i beklemek zorunda bile kalmayacaktı. Oyuncak bir... bir...

"Şükran Günü hediyesi olacak," dedi. "Elbette, neden olmasın? Ve kablolu yayının parasını da öderim, böylece kesmezler. Hatta Disney kanalını bile ekletebilirim. Ve sonunda sırtımı göstermek için bir doktora gidebilirim... lanet olsun, çok zenginim. Eğer seni bulabilseydim, bayım, diz çöker ve kahrolası ayaklarını öperdim."

Bunun için pek şansı yoktu; 322'deki müşteri gideli çok olmuştu. Rancher's belki de gerçekten Carson City'deki en iyi oteldi ama müşterileri genelde hep bir gecelik oluyordu. Darlene sabah yedide arka kapıdan işe geldiği sırada uyanıyorlar, duş alıyorlar, tıraş oluyorlar, bazılarıysa akşamdan kalma olduğu için ilaç içiyordu. Gerda, Melissa ve Jane (Kat bakım bölümünün şefi, iri göğüslü, her zaman parlak kırmızı rujlar süren bir kadındı) ile bir fincan kahve içip malzeme arabalarını güne hazırladıkları sıradaysa kamyoncular, kovboylar ve pazarlamacılar bal küplerini kâh boş, kâh dolu bırakarak odalarından çıkmış oluyorlardı.

322, o adam, odasındaki zarfa bir çeyreklik bırakmıştı. Ve muhtemelen yatak çarşafları üzerinde de onun için bir hediye bırakmıştı. Sifonu çekilmemiş tuvalette de birkaç hediye paketi bulacağından hiç şüphesi yoktu. Çünkü bazı insanlar vermeden duramazdı. Bu, doğalarında vardı.

Darlene içini çekti, önlüğünün eteğiyle ıslak yanaklarını sildi ve zarfı açtı, 322 zarfı yapıştırma zahmetine girmişti. Darlene, içinde bir şey olduğunu anlayınca hevesle zarfın kenarını yırtmıştı. Niyeti, çeyrekliği zarfa geri koymaktı. Tam o sırada zarfın içinde bir şey gördü: masanın üzerindeki bloknotun bir sayfası koparılmış, üzerine bir not karalanmıştı. Notu zarfın içinden çıkardı.

Atın ve kovboyun siluetinin olduğu logonun altında, ucu küt bir kurşun kalemle yazıldığı belli olan sekiz kelime vardı:

Bu şanslı bir çeyreklik! Bu doğru! Çok şanslısın!

"Ah, ne iyi!" dedi Darlene. "İki çocuğum ve işten eve dönmekte beş yıl kadar geciken bir kocam var. Doğrusu biraz şans çok işime yarar. Tanrım, hem de nasıl işe yarar." Sonra tekrar güldü -kısa, kuru bir kahkaha- ve çeyrekliği zarfa koydu. Banyoya girdi ve klozete baktı. Sadece temiz su vardı. Eh, bu da bir şeydi.

Kalan işlerini yaptı ve bu pek de uzun sürmedi. Çeyreklik berbat bir sürprizdi ama onun dışında 322'nin oldukça iyi bir konuk olduğu söylenebilirdi. Çarşafların üzerinde lekeler ve nahoş sürprizler yoktu (Deke'in onu terk etmesinin ardından başladığı bu işte geçirdiği beş yılda en az dört kez televizyon ekranı üzerinde kurumuş sperm görmüş, bir kez de şifoniyerin çekmecesinde leş gibi kokan bir sidik gölcüğü bulmuştu). Hiçbir şey çalınmamıştı. Tek yapması gereken yatağı düzeltmek, küveti ve lavaboyu yıkamakla havluları değiştirmekti. Tüm bunları yaparken 322'nin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Ne tür bir adam tek başına iki çocuğuna bakmaya çalışan bir kadına yirmi beş sent bahşiş bırakırdı? Aynı anda hem gülüp, hem acımasız olabilen bir adamdı galiba. Muhtemelen kollarında dövmeler vardı ve Woody Harrelson'ın *Katil Doğanlar* filminde oynadığı karaktere benziyordu.

Hakkımda hiçbir şey bilmiyor, diye düşündü koridora çıkıp kapıyı arkasından kapatırken. *Herhalde sarhoştu ve o an komik bir fikir gibi göründü. Ve belki bir açıdan gerçekten komikti; yoksa neden gülecektim ki?*

Evet. Başka neden gülmüş olabilirdi?

Arabasını 323'e doğru iterken çeyrekliği Paul'e vermeyi düşündü. Paul, iki çocuğu arasında her zaman daha az alan taraf oluyordu. Yedi yaşında, sessiz ve sürekli burnunu çeken bir çocuktu. Darlene ayrıca

onun bu çöl şehrinin temiz havasında astım başlangıcı şikâyeti olan tek çocuk olabileceğini düşündü.

İçini çekti ve her odayı açan anahtarını kullanarak 323'e girdi. Belki bu odadaki bal küpünde elli -hatta belki yüz- papel bulabilirdi. Bir odaya girerken neredeyse her zaman ilk düşüncesi bu olurdu. Ama zarf, bıraktığı yerde duruyordu. Yine de emin olmak için kontrol etti ama boş olduğunu görür görmez anlamıştı.

Ama 323, tuvalette kokulu bir paket bırakmıştı.

"Şu hale bak, şans üzerimden akıyor," dedi Darlene ve sifonu çekerken gülmeye başladı. O böyleydi işte.

Rancher's'in lobisinde bir -sadece bir tane- kumar makinesi vardı ve Darlene orada çalıştığı beş yıl boyunca hiç oynamamış olmasına rağmen o gün öğle yemeği için önünden geçerken elini cebine arttı, ucu yırtılmış zarfı hissetti ve krom kaplı aptal tuzağına doğru yürüdü. Çeyrekliği Paul'e verme niyetini unutmamıştı ama o günlerde bir çeyrekliğin çocuklar için hiçbir anlamı yoktu. Neden olacaktı ki zaten? Bir çeyreklikle lanet olası bir şişe kola bile alınamıyordu. Ve birdenbire kahrolası şeyden kurtulmak istemişti. Sırtı ağrıyor, saat onda verdikleri molada içtiği kahve yüzünden midesi ekşiyordu ve kendisini ruhsal açıdan çökmüş hissediyordu. Sanki dünyada iyi olan her ne varsa yok olmuştu ve hepsi de o kahrolası çeyrekliğin suçuydu... sanki cebinde durduğu yerden etrafına kötü titreşimler yayıyordu.

Tam kumar makinesinin karşısına geçip zarftaki çeyrekliği avucuna almıştı ki Gerda asansörden çıkıp yaptığı şeyi gördü.

"Sen ha?" dedi Gerda. "*Sen* ha? Hayır, olamaz, hayatta inanmam."

"İzle ve gör," dedi Darlene ve çeyrekliği "1 2 veya 3 madeni para atınız" yazısının yanındaki boşluğun içine bıraktı. "Bu bebek artık gitti."

Dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra birden aklına gelmiş gibi makinenin koluna baktı ve aşağı çekti. Dönen silindirleri izlemek için beklemeyerek tekrar arkasını döndü ve üç çanın yan yana dizildiğini görmedi. Çeyrekliklerin makinenin alt kısmındaki bölüme yağmur gibi yağdığını

duyunca durdu. Gözleri irileşti, sonra birinin şaka yaptığını düşünüyormuşçasına şüpheyle kısıldı.

"Kazandın!" diye haykırdı Gerda. İsveç aksanı heyecanı yüzünden iyice belirginleşmişti. "Kazandın, Darlene!"

Olduğu yerde donakalmış, düşen çeyrekliklerin sesini dinlemekte olan Darlene'in yanından bir ok gibi geçti. Sesler hiç kesilmeyecek gibiydi. *Ne şanslıyım,* diye düşündü. *Çok, çok şanslıyım.*

Sonunda çeyrekliklerin sesi kesildi.

"Oh, Tanrım!" dedi Gerda. "Tanrım! İçine doldurduğum onca çeyrekliğe rağmen bu ucuz makine bana bir kere bile kazanma zevki tattırmadı! Ne şanslısın! Burada on beş dolar vardır, Darl! Bir düşün, ya üç çeyreklik atmış olsaydın?!"

"O kadar şansı kaldıramazdım," dedi Darlene. Ağlayacak gibi hissediyordu. Sebebini bilmiyordu ama gözyaşları, gözlerinin arkasını asit gibi yakıyordu. Gerda çeyreklikleri toplamasına yardım etti. Tüm çeyreklikler cebine dolduğunda üniformasının bir tarafı komik bir şekilde sarktı. Aklından geçen ilk düşünce, Paul'e güzel bir şey, sevineceği bir oyuncak almak oldu. On beş dolar, istediği Sega oyun sistemine kesinlikle yetmezdi ama alışveriş merkezinde, önünde uzun zaman geçirdiği Radio Shack'in vitrinindeki elektronik şeylerden birini alabilirdi. Paul onlara bakar ama istemezdi. Bünyesi hassas, hasta bir çocuk olabilirdi ama bu aptal olduğu anlamına gelmezdi. Sadece sürekli sulu olan gözleriyle vitrindekilere bakardı.

Ona bir şey alacaksan ne olayım, dedi kendi kendine. *Bu parayı bir çift ayakkabı veya Patsy'nin lanet olası diş telleri için harcayacağın paraya ekleyeceksin. Paul buna gücenmez ve sen de bunu biliyorsun.*

Hayır, Paul gücenmezdi ve işin kötü tarafı oydu. Parmaklarını oynatarak cebindeki çeyreklikleri şıkırdattı. Paul tüm o uzaktan kumandalı tekneleri, arabaları ve uçakları görüyor ve onların da Sega oyun sistemi gibi ulaşılmaz olduğunu, onlara asla sahip olamayacağını düşünüyordu. O oyuncaklar onun için galerideki resimler veya bir müzedeki heykeller gibiydi. Ama Darlene için...

Şey, belki ona bir şey alırdı. Aptalca ve hoş bir şey. Ona sürpriz yapardı.

Kendini şaşırtırdı.

Kendini gerçekten de şaşırttı.

Hem de fazlasıyla.

O gece eve otobüsle gitmek yerine yürümeye karar verdi. North Caddesi'nin yarısına vardığında daha önce hayatında hiç gitmediği Silver City Casino'ya girdi. Otelin resepsiyonunda çeyreklikleri bütünletmişti -toplam on sekiz dolardı- ve şimdi kendisini, kendi bedeni içinde bir yabancı gibi hissederek rulet masasına yaklaşıyor, hissiz elinde tuttuğu bu parayı krupiyeye uzatıyordu. Sadece elindeki değil, bütün vücudundaki sinir hücreleri ölmüş gibiydi. Sanki bu ani, beklenmeyen hareketi hepsinin işlevini yok etmişti.

Önemi yok, dedi kendi kendine ve on sekiz dolarlık pembe fişi TEK SAYILAR bölümüne koydu. *Şu an nasıl görünürse görünsün bu sadece bir çeyreklik. Birinin hiç göz göze gelmeyeceği bir kat görevlisine yaptığı kötü bir şaka. Bu sadece bir çeyreklik ve hâlâ ondan kurtulmaya çalışıyorsun. Miktarı artmış ve şekil değiştirmiş olabilir ama hâlâ kötü titreşimler yayıyor.*

"Bahisler kapandı, bahisler kapandı," diye bağırdı ruletin başındaki krupiye, küçük top saat yönünün aksi yönde dönmeye başlayınca. Top zıpladı, düştü, tekrar zıpladı ve Darlene, bir anlığına gözlerini kapattı. Tekrar açtığında topun, 15 numaralı bölmede olduğunu gördü.

Krupiye, Darlene'in önüne on sekiz pembe fiş daha itti. Darlene, onların ezilmiş Canada Mints'e benzediğini düşündü. Fişleri aldı ve hepsini birden kırmızıya koydu. Krupiye kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sessizce emin olup olmadığını soruyordu. Darlene başını salladı ve krupiye bunun üzerine ruleti çevirdi. Top kırmızıda durunca Darlene önünde biriken fişlerin tümünü siyaha koydu.

Sonra tek sayılara.

Sonra çift sayılara.

Bu sonuncusunun ardından önünde biriken para beş yüz yetmiş altı dolar olmuştu ve kendisini bir başka gezegende gibi hissediyordu. O an önündeki siyah, yeşil, pembe fişleri değil, diş telleri ve uzaktan kumandalı bir denizaltı görüyordu.

Ne şanslıyım, diye düşündü Darlene Pullen. *Çok, çok şanslıyım.*

Tüm fişleri tekrar koydu ve arkasında biriken kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Üst üste kazananların arkasında saat öğleden sonra beş bile olsa hemen bir insan topluluğu birikirdi.

"Patronuma danışmadan bu bahse girmenize izin veremem, hanımefendi," dedi ruletin başındaki görevli. Şimdi Darlene'in mavi beyaz çizgili otel üniformasıyla içeri girdiği ana göre çok daha zinde görünüyordu. Darlene, bütün parasını 13'ten 24'e kadar olan sayılara koymuştu.

"O halde çağır da sor, hayatım," dedi Darlene ve sakince bekledi. Krupiye patronuna sorar, kalabalık etrafında mırıldanırken Darlene, bedeni Carson City, Nevada'da, 1878'de ilk büyük gümüş madeninin açıldığı yerin on kilometre uzağındayken beyni bir başka galaksideymiş gibi hissederek hiçbir heyecan belirtisi göstermeden bekliyordu. Sonunda müdür geldi ve pembe bir kâğıda adını, adresini ve telefon numarasını yazmasını istedi. Darlene isteneni yaptı. Kâğıttaki yazının kendi el yazısına hiç benzemiyor oluşu ilginçti. Kendini son derece sakin hissediyordu ama elleri çok titriyordu.

Müdür, Bay Rulet Görevlisi'ne döndü ve başıyla bir işaret verdi, çevirebilirsin, evlat.

Küçük beyaz topun ruletin üzerinde hoplarken çıkardığı ses net bir şekilde duyulabiliyordu. Herkes nefesini tutmuştu. Darlene'in parası, masadaki tek bahisti. Burası Monte Carlo değil, Carson City'ydi ve Carson için bu, inanılmaz bir miktardı. Top yuvarlandı, bir bölmeye düştü, tekrar zıpladı. Darlene gözlerini kapadı.

Şanslıyım, diye düşündü, dua etti. *Çok şanslıyım, şanslı bir anneyim, şanslı bir kadınım.*

Kalabalıktan korku veya hayret yüklü bir inilti yükseldi. Darlene, ruletin sonuç görülebilecek kadar yavaşladığını bu ses üzerine anladı. Çeyrekliğin sonunda gittiğini bilerek gözlerini açtı.

Ama beklediği olmamıştı.

Küçük beyaz top, siyah 13'ün üzerinde duruyordu.

"Aman Tanrım, tatlım," dedi arkasından bir kadın. "Elini bana ver, elini okşamak istiyorum." Darlene ona elini uzattı ve aynı anda diğer elinin de nazikçe tutulduğunu hissetti. Bulunduğu galaksiden insanların çifter çifter ellerini tutup şansın bir grip virüsü gibi kendilerine geçmesi için okşadıklarını hayal meyal fark ediyordu.

Bay Rulet, önüne yığınlarca fiş itiyordu.

"Ne kadar?" diye sordu cılız bir sesle. "Toplam ne kadar?"

"Bin yedi yüz yirmi sekiz dolar," dedi adam. "Tebrikler hanımefendi. Yerinizde olsam..."

"Ama değilsin," dedi Darlene. "Hepsini tek bir rakam üzerine koymak istiyorum. Şuna." Parmağıyla işaret etti. "25." Arkasından biri hafif bir çığlık attı. "Her bir sentini koyuyorum."

"Olmaz," dedi müdür.

"Ama..."

"Olmaz," dedi adam tekrar. Darlene, hayatının çoğunda erkeklere hizmet etmişti ve bir şey söylediklerinde ciddi oldukları zamanı anlardı. "İşletme politikası, Bayan Pullen."

"Pekâlâ," dedi Darlene. "Pekâlâ, seni korkak." Fişleri tekrar önüne çekti. Birkaç tanesini düşürmüştü. "Ne kadar koymama izin var?"

"İzninizle," dedi müdür.

Neredeyse beş dakika boyunca dönmedi. Bu süre boyunca rulet sessizce kıpırtısız durdu. Kimse Darlene ile konuşmuyordu ama ellerine sürekli dokunuluyor, bazen de baygınlık geçiriyormuşçasına ovuluyordu. Müdür, uzun boylu, kel kafalı bir adamla birlikte döndü. Uzun boylu adamın üzerinde bir smokin vardı. Altın çerçeveli gözlükler takıyordu.

"Sekiz yüz dolar," dedi. "Ama hiç tavsiye etmiyorum." Bakışları üzerindeki mavi beyaz çizgili üniformaya indi, sonra tekrar yüzüne çıktı. "Bence kazandıklarınızı nakde çevirmelisiniz, hanımefendi."

"Ne yapacağım sizi hiç ilgilendirmez," dedi Darlene ve uzun boylu kel adamın dudakları hoşnutsuzlukla kısıldı. Darlene, Bay Rulet'e döndü. "Döndür şunu."

Bay Rulet, üzerinde 800 dolar yazan dikdörtgen şeklinde bir fişi 25 rakamının üzerine koydu. Sonra ruleti çevirdi ve topu bıraktı. Artık tüm kumarhane sessizliğe bürünmüştü. Kollu makinelerin monoton sesi bile kesilmişti. Darlene başını kaldırdı ve daha önce at yarışları ve boks maçları gösteren televizyon ekranlarında kendi yüzünü ve dönen ruleti görünce hiç şaşırmadı.

Bir televizyon yıldızı bile oldum. Ne şanslıyım. Çok şanslıyım. Çok, çok şanslıyım.

Top döndü. Zıpladı. Neredeyse bir bölmeye giriyordu. Tekrar zıpladı. Ruletin cilalanmış ahşap dairesi üzerinde küçük, beyaz bir derviş gibi dolaşıyordu.

"Ne kadar?" diye haykırdı. "Ne kadar veriyor?"

"Bire otuz," dedi uzun boylu kel adam. "Yirmi dört bin dolar kazanabilirsiniz, hanımefendi."

Darlene gözlerini kapadı...

...ve 322'de açtı. Hâlâ bir elinde zarf, diğerinde çeyreklik olduğu halde yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Yanakları, gülmekten dökülen gözyaşlarıyla hâlâ ıslaktı.

"Ne şanslıyım," dedi ve zarfın içine baktı.

Not falan yoktu. Her şey sadece bir hayalden ibaretti.

Darlene içini çekerek çeyrekliği üniformasının cebine attı ve 322'yi temizlemeye başladı.

Patsy, Paul'ü okuldan sonra her zaman yaptığı gibi eve götürmemiş, otele getirmişti. "Sümükleri her yere bulaştı," diye açıkladı annesine. Sesinde, sadece on üç yaşındakilere has yoğun bir küçümseme vardı. "Neredeyse sümüğüyle boğulacak. Onu doktora götürmek isteyebileceğini düşündüm."

Paul, sulu, sabırlı gözleriyle sessizce ona bakıyordu. Burnu çilekli bir lolipop gibi kıpkırmızıydı. Lobideydiler; yeni giriş yapan konuk yoktu ve

Bay Avery (tüm kat görevlileri ondan nefret ederler ve ona Tex derlerdi) masasında değildi. Belki arka ofiste tıkınıyordu.

Darlene elini Paul'ün alnına koydu, sıcaklığını hissetti ve içini çekti. "Sanırım haklısın," dedi Patsy'ye. "Kendini nasıl hissediyorsun, Paul?"

"Berbat," dedi Paul boğuk sesle.

Patsy bile üzgün görünüyordu. "Muhtemelen on altısına varmadan ölmüş olacak," dedi. "Dünyada kendiliğinden ortaya çıkan tek AIDS vakası olabilir."

"Kapa çeneni!" dedi Darlene niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Ama bağırışı Paul'ü kırmış görünüyordu. Yüzünü buruşturup başını annesinden çevirdi.

"O bir bebek," dedi Patsy. "Gerçekten bebek gibi."

"Hayır, değil. Çok hassas, hepsi bu. Ve direnci zayıf." Elini üniformasının cebine attı. "Paul? Bunu ister misin?"

Tekrar annesine baktı, çeyrekliği gördü ve hafifçe gülümsedi.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun, Paul?" diye sordu Patsy, kardeşi çeyrekliği alırken. "Deirdre McCausland'ı yemeğe mi çıkaracaksın?" Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Bir şey düşünürüm," dedi Paul.

"Onu rahat bırak," dedi Darlene. "Biraz olsun rahat bırak, bunu becerebilir misin?"

"Evet ama benim elime ne geçecek?" diye sordu Patsy ona. "Onu buraya sağ salim getirdim. Onu okuldan *her zaman* sağ salim getiriyorum. Peki elime ne geçiyor?"

Diş telleri, diye düşündü Darlene. *Parayı denkleştirebilirsem.* Ve aniden mutsuzluk tüm benliğini sardı. Sanki tüm vücudu parçalara ayrılıyor, ruhu bedenini yavaş yavaş terk ediyordu. Bir an için her şey anlamını yitirdi. Şans, kötü bir şakaydı. İyi şans bile sadece kötü şansın süslenmiş haliydi.

"Anne? Anneciğim?" Patsy'nin sesi endişeliydi. "Hiçbir şey istediğim yok. Sadece şaka yapıyordum."

"İstersen sana bir *Sassy* verebilirim," dedi Darlene. "Odalardan birinde bulup dolabıma koymuştum."

"Bu ayınki mi?" Patsy'nin sesi şüpheliydi.

"Evet, bu ayınki. Haydi."

Lobinin ortasına varmışlardı ki çeyrekliğin yuvadan içeri düşerken çıkardığı tıkırtıyı, kolun aşağı çekilip bırakılmasını ve silindirlerin dönüşünü duydular.

"Oh, seni aptal, başın şimdi büyük dertte!" diye bağırdı Patsy. Bu duruma neredeyse memnun olmuş gibiydi. "Annem sana kim bilir kaç kere paranı böyle şeyler için çarçur etmemeni söyledi! Kollu makineler turistler içindir!"

Ama Darlene arkasına bile dönmedi. Personele ait bölümün kapısına gözlerini dikmiş halde kıpırtısızca duruyordu. İçeride ucuz giysiler askılara dizilmiş olur, Melissa'nın parfümünün kokusu hissedilirdi. Silindirlerin dönmesini, çeyrekliklerin dökülmesini bekleyerek dinledi. Dökülmeye başladıklarında Melissa'dan çocuklara bir süre göz kulak olmasını rica etmeyi düşünmeye başlamıştı bile. O sırada Darlene kumarhaneye gidecekti. İşi uzun sürmezdi.

Çok şanslıyım, diye düşündü ve gözlerini kapattı. Gözleri kapalıyken düşen çeyrekliklerin gürültüsü kulağa daha da yüksek geliyordu. Bir tabutun kapağına düşen küçük metal parçalarının sesi gibiydi.

Her şey tam hayal ettiği gibi gelişecekti, bundan her nasılsa emindi ama benliğini saran yoğun mutsuzluk hissi hâlâ kaybolmamıştı. En sevilen giysinizin üzerindeki, hiç çıkmayacağını bildiğiniz kötü bir leke gibiydi.

Ama Patsy'nin diş tellerine, Paul'ün sürekli akan burnu ve sulanan gözleri için bir doktora gitmeye, Patsy'nin kendini güzel ve seksi hissetmek için renkli iç çamaşırlarına olduğu gibi Paul'ün de o Sega oyun sistemine ihtiyacı vardı ve Darlene'in de... ne? Onun neye ihtiyacı vardı? Deke'in geri dönmesine mi?

Elbette, ne demezsin, Deke'in geri dönmesi ha, diye düşündü. Neredeyse gülecekti. *Geri dönmesini doğum sancılarını tekrar çekmek istediğim kadar istiyorum. Benim ihtiyaç duyduğum... şey...*

(hiçbir şey)

Evet, bu doğruydu. Hiçbir şey. Sıfır. Anlamsız vedalar. Karanlık günler, boş geceler ve kahkahalar.

Hiçbir şeye ihtiyacım yok çünkü şanslıyım, diye düşündü. Gözleri hâlâ kapalıydı. Patsy arkasında avazı çıktığı kadar bağırırken kapalı gözkapaklarının altından yaşlar süzülmeye başladı. "Oh aman Tanrım! Vay canına! Kazandın, Paulie! Kazandın!"

Ne şanslıyım, diye düşündü Darlene. *Çok, çok şanslıyım.*